

ספר שדי תפוחים החדש

הוא ספר התקונים, וזאת תורת האדם
אשר יתן אל לבו לשוב מעבירות שבידו בעודנו
חי וכפר מאשר חטא על הנפש ושב ורפא לו

נערך ונסדר על ידי
הרב יוסף שבתאי (שני)

בני ברק תשע"ה

כתובת המסדר

יוסף שבתאי, ת"ד 3200 בני ברק

POB. 3200 BENE BERAK ISRAEL

כל הזכויות שמורות

ALL RIGHTS RESERVED

**מותר לצלם קטעים לצורך פרטי
אבל לא לצורך מסחר.**

**נדפס בארץ ישראל
Printed in Israel Land**

מפתחות

	הוראות למשתמש בספר
1	הקדמה
9	מבוא
22	הקדמה נוספת אודות התיקונים הנוספים
32	מהלכות תשובה להחיד"א זיע"א.
45	עג'ן קריאת שמע שעל המטה
47	סדר קריאת שמע שעל המטה
57	עג'ן תקון חצות
60	ברכות השחר
62	סדר תקון חצות.
69	עג'ן אסור זרע לבטלה, ותקונו.
83	תקון לעוון הנדה.
103	תקון לעוון הגויה.
123	תקון לעוון משקב זכר
158	תקון לעוון אשת איש.
178	תקון הפעם
190	תקון למי שלא הניח תפלין.
201	תקון לשבועת שקר.
210	תקון למי שחייב אחד מארבע מיתות בית דין.
221	תקון למי שטמא נשמתו בשדים.
233	תקון למי שנכשל ב"עבודה זרה"
250	עג'ן פגם ראיות אסורות ותקונו
263	תקון למי שאכל או האכיל טרפות לישראל.
272	תקון לעוון הגאווה.
281	תקון לעוון כבוד אב ואם.
291	תקון לחלול שבת
319	תקון לפוגם בכבוד שבת
326	תקון למי שעשתה הפלה מלאכותית

333	עגנין עפויב הויג ונהפרנסה.
335	תקון למי שמתעבב זויג או פרנסתו.
351	סגולה לזויג
352	תקון למי שמתעבב זויג או פרנסתו.
363	סגולה לזויג
364	תקון הפלגש והקדשה
389	תקון למי שגלח זקנו בתער, או שהקיף פאות הראש.
404	תקון למי שחקק על בשרו כתובת קעקע.
420	תקון למי שלבש שעטנו.
433	עגנין פגמי הפה ותקונם.
443	תקון פגמי הפה
503	תקון הדעת.
523	תקון למי ששכב עם אחרתו
547	תקון למי שאין לו ילדים
575	תנ"ך לליל שבעות
608	אדרא זוטא
641	מסכת שבת
660	משניות ליל שבעות
689	סדר תענית הדבור
707	סדר התרת קללות
711	תקון הנפטרים
727	תשובה בענין תקוני עונות.

COMMITMENT TO FAST FOR "TIKUN"

הוראות למשתמש בספר זה.

א. כל שמות הקודש הנמצאים בסוגרים אסור להזכירם בפה, אלא יהרהר אותם במחשבתו.

ב. פדיון כל יום מימי התענית הוא הסכום של מה שעושה התיקון אוכל בכל יום, ואם אי אפשר לו יתן כפי יכולתו, ומי שחי בצמצום ואין ידו משגת, יתן לפחות מחיר סעודה של כ-240 גרם לחם עם לפתן, שמחירו כיום עולה כחמש שקל. **כשערך הכסף יורד יש לתת לפחות סכום השוה לסעודה כזו, וכבר** הדגיש רבינו הרב יוסף חיים זצ"ל בספרו "לשון חכמים" ששיעור פדיון זה הוא לדל שאין ידו משגת, ומי שידו משגת יביא מטבע שוה יותר כפי השגת ידו, ורק הדל לא ימעיט מהשווי הזה. עכ"ל. ומי שמוציא ממון בקלות לתענוגי העולם הזה וכשמגיע לתקוני נפשו מתנהג הוא כדל, אחריות פדיונו הוא עליו בלבד.

ג. התקונים בעקרון מסודרים לפי מה שכתב מו"ר ר' יהודה פתיא זצ"ל בספר "מנחת יהודה", ועליהם נוספו שאר ענינים מתאימים מדברי מקובלים נוספים.

ד. כל התקונים כוללים טבילות במקוה שחשובים מאוד לתקון, ומי שאי אפשר לו ללכת למקוה בגלל חולי וכדו', יטבול בים כשאינן שם נשים, ואם גם זה אי אפשר לו, יעשה התקון ללא טבילה. (כי כל חלק מהתקון בפני עצמו עושה רושם גדול ותקון בשמים, ויתקן ככל יכלתו.) ואשה אם אי אפשר לה לטבול בעת התקון, כשתטבול בליל טהרתה תכוון גם על הצום.

פנויה הנמצאת במקום שלא מניחים אותה להכנס למקוה, תעשה בדיעבד התקון ללא טבילות, וטוב שכשתנשא, ותטבול לטהרתה, תטבול גם את הטבילות לתקונים שעשתה.

ה. ישתדל להשיג חגורה משער עיזים לחגור בו מתניו בלילה ויום של התקון, אבל אם אין לו, לא יעכב התקון כדי למצא חגורה כזו, כי כל יום שמזרז תקונו הוא ריוח עצום, ושמא לא יפנה.

קדם שילבש שק העשוי משער עזים, יאמר:

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו ורחימו ורחילו, ליחדא י"ה ברו"ה ביחדא שלימים (יהו"ה) בשם כל ישראל, גריני מוכן ללבש שק על בשרי כדי לתקן מה שפגמתי באורות הקדושים למעלה. ויהי רצון מלפניך הנה יאהדונה אלהינו ואלהי אבותינו, שיהא חשוב ומקבל ומרצה לפניך כאלו פוגתי בכל הפגמות הראויות בלבשת השק, ויאירו ארבע מאות קוצין קדישין דתלגן בגלגלתא דעתיקא קדישא אל מקום הקדשה כרצונך, ויהיו מאירים מן הנו"ה דמלוי ע"ב (יר"ד ה"י וי"ו ה"י (ע"ב). אל הנו"ה דמלוי ס"ג, (יר"ד ה"י וא"י ה"י (ס"ג) ומן הנו"ה דמלוי ס"ג אל הנו"ה דמלוי מ"ה, (יר"ד ה"א וא"י ה"א (מ"ה) ומן הנו"ה דמלוי מ"ה אל הנו"ה דמלוי ק"ן. (יר"ד ה"ה ו"ו ה"ה (ק"ן) ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו: ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

לבש השק על בשרו, ורחץ גידו. ויאמר פסוקים אלו:

חזה הוית עד די כרסון רמיו ועתיק יומין יתיב, לבושיה כתלג חור ושער ראשה כעמר נקא, כרסיה שביבין די נור, גלגלהי נור דלק: כתנת בד קדש ילבש ומכנסי בד יהיו על בשרו, וכאבנט בד יחגר וכמצנפת בד יצנף, בגדי קדש הם ורחץ במים את בשרו ולבשם: תחטאני באזוב ואטקה, תכבסני ומשלג אלבין: בכל עת יהיו בגדיך לבנים, ושמן על ראשך אל יחסר.

ו. בכל מקום שכתוב לתת פרוטות, יתן לכל פרוטה מטבע הכי קטנה שמתמשים בה. ובארץ ישראל זה מטבע של 10 אגורות.

ז. אם לא הספיק להשלים התהלים או האדרא ביום הצום ישתדל להשלימו בשבתות שאחריו.

ח. בכל מקום שכתוב להקיף התיבה של בית הכנסת, הכוונה לתיבה שקורין עליה בתורה. ואין צורך שיהיה ספר תורה על התיבה. רצוי

שגם האשה תשתדל לעשות זאת בשעות שאין אנשים בבית הכנסת. מי שהוא אנוס ולא יכול ללכת לבית כנסת ישתדל לעשות כן ביום אחר כשיוכל.

ט. מי שחטא יותר מפעם אחת, ישתדל לעשות תקון לעווננו לפחות שלש פעמים. ולחטא זרע לבטלה חמש פעמים.

י. ביום הצום מותר בקל מלאכה, ויכול לעשות.

יא. חולה שאסור לו לצום, יעשה הלימוד והפדיון גם ללא צום, (כן כתב החיד"א זיע"א בספר יוסף בסדר סי' ג'. וראה גם ברב פעלים להרי"ח זיע"א ח"ג או"ח סי' ל"ה.) וישתדל לעשות במקומו "תענית דיבור" ולא ידבר שום דבר של חול ביום זה ויהיה כולו קודש ללימוד ותפילה, (כן כתב המקובל הקדוש ח' יצחק אלפיייה זיע"א בקונטרס היחיילי.) וישתדל לבכות על חטאיו כי "שערי דמעה לא ננעלו" ויעשה התיקון כמה פעמים כי מי יודע כמה אחוזים נתקן החטא בכל פעם.

יב. בתקונים שצריך לעשות פדיון לגלגולי השלג וצריך לטבול במים קרים תמורת הגלגולים, אם אין באפשרותו לטבול במים קרים מחמת אונס, לא ימנע מלעשות התקון ללא הטבילות וירחץ כל גופו במים קרים כמספר הפעמים שצריך לטבול, ואם אי אפשר לו לרחוץ במים קרים מחמת בריאות וכדו' יעשה התקון גם ללא זאת. (כי לא כל המקובלים הזכירו ענין זה, ומה גם שכל חלק מהתקון בפני עצמו עושה רושם גדול בשמים ויתקן ככל יכלתו.)

יג. כספי הפדיון צריך ליתנם לעניים יראי שמים בלבד ואם יש לו במשפחתו קרובים כאלו הזקוקים לצדקה הם קודמים לאחרים. וראוי ליתנם לאברכים בעלי משפחות העוסקים בתורה הזקוקים לפרנסתם שמקיים בהם מצות צדקה והחזקת התורה גם יחד.

במהדורה זו לא נדפסו טעמי המקרא בגלל שנוי התוכנה, וכל מי שיודע לקרא בטעמים יקרא את הפסוקים מתוך ספר עם הטעמים.

ספר זה נדפס לזיכוי הרבים ולתיקון הברית של כל
העוסקים והמסייעים להדפיסו ולעילוי נשמת הנפטרים

ולנטינה ז"ל בת בת-ציון תחי' נפטרה ב' אלול
נלה (NELA) נלי (NELI) ז"ל בת בת-ציון תחי'
נפטרה כ"ב אלול

יוסף חיים בן אפרת ז"ל נפטר כ"ו ניסן
ברוך בן יוכבד ז"ל נפטר כ"ט טבת
ניסן בן מלכה ז"ל נפטר כ' שבט
יוכבד בת רחל ז"ל נפטרה י"ד שבט
יהושע בן מיכל ז"ל נפטר כ"ו אדר"ב
פנחס ורעייתו בריו (BARIO) אורי"ב ז"ל
אברהם ורעייתו מלכה חנוכוב ז"ל
פסח ורעייתו רחל מורדכייב ז"ל
שמואל ורעייתו מיכל שמאילוב ז"ל
ת נ צ ב" ה.

*

סיוע להדפסת ספר זה נתרם ע"י החפץ בעילום שמו
לעילוי נשמת הנפטרים

קבבוש בת פרנוס ווובה ז"ל (י"א אדר א' ה'תשע"ד)
איאיו ז"ל בן יישמוש ומקוראיו (כ"א ניסן ה'תשנ"ו)
איוב בן אברש וווסה ז"ל
ווובה בן וורקנש וביינה ז"ל
דגנש בת טפטש ואנניה ז"ל
ת נ צ ב" ה

הקדמה

יתבונן האדם ויבין המשפיל כי האדם הוא בגדר סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה. גופו עשוי עפר מן האדמה הכולל כמיות קטנות של שומן, ברזל, סכר, סיד, זרחן, אשלגן, מגנזיום וגפרית, אשר מחירם כחמרים כימיים בכמות הנמצאת באדם בינוני, עולה סכום קטן מאד. אך לא זה כל האדם, כי הנפש השוכנת בקרבו היא האדם האמתי כשחמרים אלה הופכים להיות גוף ומלבוש ומדור לנפש רוחנית זו.

נפש זו היא המיחדת את האדם מן הדומם, הצומח, והחי שאינו מדבר, ומבדילה בין אדם למשנהו בתכונות אפי, משכל וכדומה, ומצויה היא בכל בני האדם. תרה מזאת נתנו לאדם היהודי עוד דרגות רוחניות גבוהות הנקראות בנפש חודית, רוח ונשמה המבדילות אותנו מן העמים, והופכות אותנו לעם יחודי אשר לבדד ישפן ובגוים לא יתחשב, ודרגות אלו מחיבות אותנו בקיום דרך התנהגות מיחדת השומרת על כשרם והשפעתם על האדם עוד בעודו בגופו. ומכאן התחייבותנו המיחדת היהודים לשמר תרני"ג מצות העשה והלא תעשה הגורמים לשומרם להתיחד ולהתקשר עם בורא העולם והאדם, ולהתנתרל מגורמי טבע המפריעים לאדם להתעלות בעודו בגופו אל חיי הנפש והרוח המשלמים, בכחינת "ה' בך ינחנו ואין עמו אל נכר". כי לגבי האדם היהודי השומר על תרני"ג המצות ומקבל אורו מהרוח והנשמה, מתגמדים לגביו כוחות הטבע, ונקראים בשם "אל נכר", כי אין להם שליטה עליו, שכן נדבק הוא בבורא כוחות הטבע כלם, ה' צבאות שמו.

על יחוד זה נאמר "כי עם קדוש אתה לה' אלהיך, בך בחר ה' אלהיך להיות לו לעם סגולה מפל העמים אשר על פני האדמה" (דברים ז). אך יחודיות זו נתנת לא רק לעם ישראל, אלא לכל החפץ בה ומוכן להסתפח אל העם המחזיק בה, ובתנאי שיקבל עליו בפני בית דין כשר בלב שלם ובנפש חפצה להתקשר עם עם זה ולשמר את תרני"ג המצות כל ימי חייו, ואז לאחר מילה וטבילה פדין, מצטרף הוא לנצח לדרגות אלה, והוא גר הצדק הנלוח לנחלת ה' צבאות, בית ישראל.

דְּרָגוֹת הַרוּחַ וְהַנְּשָׁמָה הוֹפְכוֹת אֶת הָאָדָם לְבַעַל תֶּכֶן וּמִשְׁמַעוֹת אֱלֹקִיִּים, אֲשֶׁר שׁוֹרָה עָלָיו רוּחַ הַקֹּדֶשׁ וּמִשְׁרָה עָלָיו חַי רוּחַ וְשִׁלְוָה גְבוּהִים. אָדָם הַיּוֹדֵעַ אֶת בּוֹרְאוֹ וְאֶת הַתְּפִקִּיד הַמְטִיל עָלָיו וְאֲשֶׁר עֲבוּרָה נִשְׁלַח לְעוֹלָם הַזֶּה, אָדָם הַיּוֹדֵעַ לְהַבִּיל תַּעֲנוּגֵי בָּשָׂרִים וּרְכוּשׁ, אָדָם בְּעַל שְׁלֵמוֹת בְּמַדּוּתָיו, וְיַחַד עִם זֹאת אָדָם מַעֲשֵׂי חַי וְעוֹבֵד וְיוֹצֵר מֵתוֹךְ הַכֶּרֶה שְׁזָה רְצוֹן בּוֹרֵא הָעוֹלָם וְ"לֹא תֵהוּ בְּרָאָה" אֲלֵא "לְשִׁבְתָּ יִצְרָה". אָדָם הַמְעַרֵב בְּחַי חֶבְרָה וּבְעִיּוּתֶיהָ, וְאֲשֶׁר הַקָּשָׁר שָׁלוּ עִם בְּנֵי בֵיתוֹ הַדּוּק וּמְבָרֵךְ, בְּבַחֲיַנֵּת סֵלֶם מַצֵּב אֲרָצָה, הָעוֹמֵד בְּשִׁתֵּי רְגָלָיִם אֵיתָנוֹת עַל הַקֶּרְקַע הַמְצִיאֹתִית שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, וּבְשִׁלּוֹב לְזֶה רֹאשׁוֹ מְגִיעַ הַשְּׂמִימָה בְּהַכְנַת הַפּוֹחוֹת הַרוּחָנִיִּים וּמִשְׁמַעוֹתָם. וּבְהַשְׁתַּלְכּוּתוֹ בָּהֶם הוֹפֵךְ לְהִיּוֹת "אִישׁ אֱלֹקִים" כְּשִׁמְחָצִיו וְלִמְטָה, דְּהֵינּוּ בְּצִרְכֵי הָאֲרָצִיִּים, הוּא בְּבַחֲיַנֵּת אִישׁ, וּמְחָצִיו וְלִמְעָלָה הוּא בְּבַחֲיַנֵּת אֱלֹקִים.

תְּכֵלִית הָאָדָם אֵינוֹ קִיּוּמוֹ הַפִּיִּסִי בְּעוֹלָמְנוֹ, אֲלֵא חַי הַנְּפֶשׁ הַרוּחַ וְהַנְּשָׁמָה, לְאַחַר הַפְּרָדָם מֵהַגּוּף וְהַמְצִיאוֹתָם בְּשִׁלְמוֹת מִיַּחַדָּת בְּעוֹלָם אַחַר רוּחָנִי הַמְתַּאִים לָהֶם, וְכִשֶׁם שֶׁהַמְעַבֵּר מִרְשׁוֹת הַרְבִּים הַיֵּשֶׁר לְתוֹךְ הַסֵּלּוֹן אֵינָה תּוֹאֲמֶת בְּקִטְבִּיּוּתָהּ, וּפְרוּזְדוֹר בֵּינֵים חִיּוּנֵי הוּא אֶל הַנְּכַנְס, בּוֹ יוֹכֵל לְהַתְקִין וּלְתַאֵם עֲצָמוֹ אֶל יוֹשְׁבֵי הַסֵּלּוֹן בְּלִבּוֹשׁ וּבְאֹוִרָה, כֵּן הַנְּפֶשׁ זְקוּקָה לְעוֹלָם זֶה בְּתַחֲלָה לְהַתְפַּתֵּחַ וּלְעַצֵּב לָהּ אֶת יַחֲוּדָה כְּאָדָם הַשׁוֹנֶה מִמִּשְׁנָהוּ בְּתוֹךְ אֲלֵפֵי נְפֹשׁוֹת. בְּעוֹלָם זֶה נִפְתָּחִים בְּפָנֵי הַנְּפֶשׁ אֲפִשְׁרִיּוֹת בְּלִתֵּי מְגַבְלוֹת לְהַתְפַּתְחוֹת, הֵן לְטוֹב וְהֵן לְרַע. כְּשֶׁבִטּוֹב, הַנְּפֶשׁ מִתְרוֹמֶמֶת וּמִתְאַחֶדֶת עִם הַרוּחַ וְהַנְּשָׁמָה וּמִשְׁיִגָּה כּוֹחוֹת אֲדִירִים מֵהָאֲטוֹמוֹסְפִירָה הַרוּחָנִית בָּהּ הִיא תִצְטָרֵף לְהַמְצִיא לְאַחַר הַפְּרָדָה מֵהַגּוּף. וּבְרַע, הַנְּפֶשׁ נִכְרַתֶת מִגְרַעֲיָנֵי הַרוּחַ וְהַנְּשָׁמָה הַקְּשׁוּרִים אֲלֶיהָ וּמִתְעַוָּתֶת, וּלְאַחַר הַפְּרָדָה מֵהַגּוּף אֵינָה מוֹצֵאת אֶת מְקוֹמָה הַרוּחָנִי. הוּא אֲשֶׁר דָּבַר הַתַּנָּא וְאָמַר: "עוֹלָם הַזֶּה דּוֹמָה לְפְרוּזְדוֹר, עוֹלָם הַבָּא דּוֹמָה לְטְרַקְלִין, הַתִּקֵּן עֲצָמָךְ בְּפְרוּזְדוֹר כְּדֵי שֶׁתִּכְנַס לְטְרַקְלִין" (אבוֹת פ"ד, כ"א). וְאִם זוֹכָה הָאָדָם וּמִיִּשְׁר אֲרַחוּתָיו וְהוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ הָעוֹלָה בֵּית אֵל, זוֹכָה הוּא לְהַכְרִיתוֹ בְּדְרָגוֹת אֵלָה בְּעוֹדוֹ בְּגוּפוֹ, וְחַשׁ הַתְּעַלּוֹת וְזוּף. וְאִף כִּי אַחֲרֵי מוֹתוֹ, זוֹכָה הוּא לְהַדְבִּק בְּאֲרָצוֹת הַחַיִּים. וְאִם חֲלִילָה, נִפְתָּה הוּא אַחֲרֵי הַבְּרָק

המסגור של העולם הזה ועוזב את דרך ה', מקור מים חיים, לחצב בורות נשברים אשר לא יכילו המים, ומזניח נפשו מטובה, הנה פרט לך שתייו בעולם הזה המתנהלים בדרך נמוכה אשר תאות בשרים, כבוד, ממון וכדו' מטים אותו ושולטים עליו, ואין טעם וערך אמתי לתייו ומנוחת הנפש ממנו והלאה, בבא יום פקדה, בעת אשר ישוב העפר אל הארץ כשהיה, והרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה, כי אז סבלו הנצחי אין לתארהו, שכן מי שלא טרח בערב שבת מה יאכל בשבת, ומי שלא למד בבית הספר ארחות חיים, ובזבז זמנו במשחקים, לאחר סימו חק למודיו כיצד ישתלב הוא בחיים, וזהו הוא הנקרא בלשון חז"ל "גיהנום", וכל אדם עושה לו את הגיהנום כמו ידיו בהתאם לנתוקו ממקורות הרוח והנשמה והפרדו מהם על ידי בטול מצוות עשה שנתחייב בהם ועברות על מצוות לא תעשה. וכשם שכל נתוק ממרכיבי המזון הזקיקים לגוף האדם יוצרים חלשה, סחרחורת וכדומה, וככל שהנתוק ממרכיבי המזון גדול, כך הרס הגוף, כן הוא במרכיבי המזון הרוחניים, תרנג מצוות וענפיהם, אשר הנתוק מהם מחליש והורס רוחניותו של אדם. ואם בעודו בגופו אינו מרגיש זאת, כיון שהוא שקוע בעמק תאוותיו, הנה לאחר הפרדו מהגוף, מבין הוא עד היכן טעה ושגה בדרך, ובמקום שאתרים יושבים מדשני ענג, יהלך הוא ערם ויחף. אוי לאותו אדם שהחליף אכן יהלום באבן גיר, ותיי נצח בחיי שעה, ולא עוד, אלא שנפשו אשר היא שחשה בכל התענוגות האסורות בעודה בגוף (ולא הגוף הגלמי, שללא נפש אינו חש כלום) תסבל ענשים קשים ומרים על מעשיה, ותחוש בכל הסבל והצער ככל אשר תסבל בעודה בגוף.

בנהג שבעולם, אדם המשפץ ומיפה את ביתו, משקיע את מיטב כספו לפאר ולרומם את חדריו אשר בהם ישב רב הזמן, אם זה חדר השנה או המטבח ואף את הסלון, ואמנם אינו משאיר את הפרוודור ריק ומלא טחב, ואף אותו הוא מיפה ומקשט, אף כל הוצאות הפרוודור לא יגיעו אלא לאחוזים בודדים מהוצאות הדירה. ואם נראה אדם המשקיע את כל אונו והונו בפיו הפרוודור, ואלו את החדרים אשר יצטרך לחיות בהם רב זמנו מזניח הוא ומשאירם ריקים גלמודים וקודרים, הנה נלעג ונבוז

לשוטה כמוהו המחליף עקר בטפל, ולמה לא נבוז לעצמנו כְּאִשֶׁר אָנוּ טוֹרְחִים כָּל יְמֵינוּ עַל פְּרוֹזְדוֹר הָעוֹלָם הַזֶּה לְמִרוֹת יְדִיעַתְנוּ שִׁיּוֹם יְבוֹא וְנִעְזְבָהוּ, וּמִפְקִירִים אָנוּ אֶת הַחֲדָרִים הָעִקְרִיִּים שֶׁל הָעוֹלָם הַבֵּא, אֲשֶׁר הוּא עֶקֶר הַחַיִּים הַנִּצְחִיִּים בְּעוֹלָם אֶרֶץ, וְאִם עַל בְּגֵדוֹ אָדָם מִקְפִּיד לְנִקְוֹתוֹ מִכָּל רֵבֵב, כָּל שֶׁכֵּן וְקַל וְחֹמֶר עַל נִשְׁמַתּוֹ אֲשֶׁר הִיא חֵלֶק אֱלוֹהִים מִמַּעַל וְהִיא נִצְחִית. וְאֵל יֵאמֶר אָדָם לְכִשְׁאֲזֻקִין אֲשׁוּב וְאֶפְנֶה וְאֶתְקַן אֶת נִשְׁמַתִּי כְּדֵי לְזַכּוֹת לְעוֹלָם הַבֵּא, כִּי מִלְבַּד הַהֶפְסֵד שֶׁל טַעַם חַיֵּי הָעוֹלָם הַזֶּה כְּשֶׁהֵם מְשֻׁלְבִים בְּטֶהֱרָה וּמְנוּחַת נֶפֶשׁ הָאָדָם הַמְקִיִּם תּוֹרָה וּמִצְוֹתֶיהָ, מִי עָרַב לוֹ שִׁיִּגְיעַ לְיָמֵי הַזְקֵנָה. וְאֶף אִם יִגְיעַ, מִי עָרַב לוֹ שִׁיִּהְיֶה שְׁלֵם בְּדַעְתּוֹ וּבְכַחוֹ לְשׁוּב וּלְתַקֵּן מַעֲשָׂיו, וְשִׁמָּא לֹא יִפְנֶה. וּכְבָר אָמַר שְׁלֹמֹה בְּחֻקְמָתוֹ "וְיִזְכֹּר אֶת בּוֹרְאֵיךָ בְּיָמֵי בְחֹרְתֶיךָ, עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֹאוּ יְמֵי הַרְעָה וְהִגְיעוּ שָׁנִים אֲשֶׁר תֵּאמַר אֵין לִי בָהֶם חֶפֶץ... אֶת הָאֱלֹקִים יִרְאֵ וְאֶת מִצְוֹתָיו שְׁמֹר כִּי זֶה כָּל הָאָדָם" (קהלת יב).

תְּהִלָּתְךָ נְקוּי הַנֶּפֶשׁ נִקְרָא תְּשׁוּבָה, שֶׁכֵּן עַל יְדֵה שְׁבָה הַנֶּפֶשׁ לְנִקְיוֹנָהּ כְּבִיּוֹם הַיּוֹלָדָה, וְלִהְיוֹתָהּ כְּלִי מוֹכֵן לְהַתְּעֵלוֹת בְּרוּחָנִיּוֹת עַל יְדֵי תּוֹרָה וּמִצְוֹת, וְלֵאמֹר בְּאוֹר פְּנֵי מֶלֶךְ חַיִּים לְאַחַר הַפְּרֻדָּה מִהַגּוֹף, אֲשֶׁר זֶה תְּכִלִּית בִּיאָתָהּ לְעוֹלָם הַזֶּה. וְהַתְּשׁוּבָה זֹאת מְרַכֶּבֶת מִשְׁנֵי חֻלְקִים: א. חֲרָטָה בְּנֶה עַל חֲטָאֵיו וְקִבְּלָהּ לְהַטִּיב מַעֲשָׂיו וְהַתְּנַהֲגוֹתוֹ בְּעֵתִיד, וְאִם חֲטָא גַם בְּדָבָרִים שֶׁבֵּין אָדָם לְחֻבְרוֹ, שִׁקְבַּל עַל עֲצָמוֹ לְהַשִּׁיב בְּפַעַל אֶת אֲשֶׁר מִגִּיעַ לְחֻבְרוֹ וְלִבְקֶשׁ גַּם אֶת סְלִיחָתוֹ. ב. הַיְדוּדִי, דֵּהִינּוּ שִׁיתְּנֶדֶה בֵּינוֹ לְבֵין אֱלֹקָיו, וְיֵאמֶר בְּפִיו: חֲטָאתִי, עֲוִיתִי, פָּשַׁעְתִּי, וְהִרַע בְּעֵינֶיךָ עֲשִׂיתִי, וּבּוֹשֵׁתִי מִמַּעֲשֵׂי וְנִכְלַמְתִּי מַעֲוֹנוֹתִי, וּמִקְבַּל אָנִי עַל עֲצָמִי שֶׁלֹּא אֲשׁוּב לְכִסְלָה. וּמִיָּד כְּאֲשֶׁר מְהַרְהֵר הָאָדָם בְּתְשׁוּבָה זֹאת, מִתְּחִילָה נִפְשׁוֹ לְהַטְהֵר וְלְהַתְּקַרֵּב לְבוֹרְאָהּ, וְהוּא בְּבַחֲיִנַת צְדִיק גָּמוּר. וְכִשְׁמוֹצִיא הַיְדוּדִי מִפִּיו, נִתְקַנְתָּ נִפְשׁוֹ.

כְּשׁוֹחֻטָא הָאָדָם, פּוֹגֵם הוּא הֵן בְּנִפְשׁוֹ, וְהֵן בְּהַפְּרַדַּת הָעוֹלָמוֹת הָעֲלִיוֹנִים וְהַשְּׁפָעֶתֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה, בְּחֵלֶק הַמְּכֻּוֹן כְּנִגְדַּ נִשְׁמַתּוֹ. וּבְשׁוֹבוֹ מִרְשָׁעוֹ עַל יְדֵי וְדוּי וְחֲרָטָה נִתְקַנְתָּ נִפְשׁוֹ, וְהָרִי הוּא בְּגֵד צְדִיק גָּמוּר. וְאֶף עַל פִּי כֵן יֵשׁ עֲבֵרוֹת שֶׁהֵן מִתְּכַפְּרִין מִיָּד, וְיֵשׁ שְׂאִין מִתְּכַפְּרִים אֲלֵא לְאַחַר זְמַן. כִּיצַד, עֵבֶר אָדָם עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה שְׂאִין עֲלֵיהֶן חַיִּיב כְּרַת וְעֲשֵׂה תְּשׁוּבָה,

מיד מוחלין לו, ועליו נאמר "שובו בנים שובבים ארפא משובותיכם". ואם עבר על מצוות לא תעשה שאין בהם כרת ולא מיתת בית דין ועשה תשובה, תשובתו תולה ועומדת עד שיגיע יום הכפורים, ואז קדשת היום בצרוף תשובתו מכפרים לו, ובאלו נאמר "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם". עבר על אסורים שענשם כריתות ומתות בית דין ועשה תשובה, תשובה ויום הכפורים תולין ויסורים שייבואו לו לאחר יום הכפורים מכפרים, ולעולם אין מתכפר לו כפרה גמורה עד שייבואו עליו יסורים, ובאלו נאמר "ופקדתי בשבט פשעם ובנגעים עונם". והמחלל את השם במעשיו, תשובתו ויום הכפורים ויסורים, יכפרו עליו ביום מותו. ועליו אמר הכתוב "אם יכפר העון הזה לכם עד תמותן". (רמב"ם הלכות תשובה פרק ב').

כפרה זו הבאה על ידי ודוי וחרטה ויום הכפורים, אינה אלא לתקון נפשו, וזוכה. אבל הנזק לעולמות הרוחניים שנגרם עקב החטא, בעינו עומד, ואינו מתכפר אלא על ידי יסורים, או בעולם הזה או בעולם הבא. במה דברים אמורים, כשלא תקן את הפגם שבעולמות בחייו, אבל אם תקנם, מזמן הוא לחיי העולם הבא. (והכפרה הבאה לאדם עקב נשואיו, וכלשונם "חתן נמחלים עונותיו" אין זה אלא במי ששב בתשובה שלמה וגם זכה לשאת את בת זוגו שמשרש נשמתו, וגם אז אין מחילה זו פוטרת אותו אלא מהייסורים שהיו ראויים לבא עליו עקב חטאיו בעולם הזה אבל אינה מועילה לנקותו לעולם הבא אלא על ידי ייסורים או תקוני נפש.)

תקון פגם העולמות נעשה באחת משלש אפשריות אלו, הראשונה אם שב בתשובה שלמה מאהבת ה' אלקיו ויראת הרוקמות, שאז מיד עם תשובתו נתקנים כל מעשיו, וזדונותיו הופכים לזכיות, ואינו נצרך לא ליום הכפורים ולא לייסורים כדי לתקן את נפשו או את העולמות שפגם בהם, והכל על מקומו נתקן מיד, ועליו הכתוב אומר: "סמכוני באשישות רדוני בתפוחים כי חולת אהבה אני". השנייה, אם שב תשובה רגילה מתוך הכרה בדרך התורה והמצוה ורגש של קדש, שאז ישנם כל ארבעת חלוקי הכפרה שהבאתי לעיל, ואז תקון פגם העולמות יעשה על ידי יסורים בעולם הזה או בעולם הבא, אבל יש דרך שלישית

לתקן את כל הנצרך תקון, והוא אם יתענה על חטאתיו, וביסורים של גלגולי שלג הנצרכים על חלק מהעברות, ובזה יפטר גם מהיסורים הנצרכים לבא לתקון העולמות שפגם בהם.

מספר תעניות אלה קצובים הם לכל עון ועון לפי חשבון ומספר שמות הקדש שנפגמו על ידי חטאו, וכפי ששערם וחסבם רבנו האר"י הקדוש זצ"ל, על פי מה שקבל מאלהו הנביא זכור לטוב, ומגיעים לעשרות ומאות תעניות לתקון כל חטא ועון. אף היות ואי אפשר לאדם בימינו להתענות כל כך הרבה ימים, תקנו המקבלים גורי האר"י ז"ל, להתענות יום אחד על כל חטא, ולפדות שאר ימים בכסף מחיר אכילת סעודה אחת של לחם ומאכל פשוט לכל יום מימים שצריך להתענות על חטאו, ונחשב לו פדיון התעניות כתעניות עצמם, ונרצה לו לכפר עליו מאשר חטא על הנפש ועל פגם העולמות העליונים, ונסלח לו.

כדי להמחיש את האמור לעיל, ראיתי להביא כאן את דברי הרב הגדול ר' יהודה פתיא זצ"ל בספרו "מנחת יהודה" (אות פ"ו) וזה לשונו: בשנת התרפ"ג מעשה שבא אלי זקן אחד ואמר לי שהוא בא על כלתו בחיי בנו, ורוצה לשוב ולתקן מעשיו, ואינו יכול לעשות תעניות וסגופים. אמרתי לו, האם אינך יכול להתענות לפחות יום אחד, לילה יום כיום הכפורים, אמר לי הן. אמרתי לו, לך וטבל שבע טבילות וקבל עליך להתענות תענית של עשרים וארבע שעות על עון הנזכר, רק שאתה מתר בכל עשית מלאכה, וביום התענית בא אצלי עם מעות פדיון שלש מאות ועשרים וחמש תעניות הנצרכים לתקון עון הבא על אשת איש, ואעשה לך תקון, וכן עשה. וכאשר בא אלי, נכנסנו לחדר, והלך ארבע אמות יחד, ועמד והתודה את הודוי הנזכר לעיל, ואחר גמר הודוי מסר בידי את כסף הפדיון ואמר לי, הא לך אלו המעות פדיון שלש מאות עשרים וחמש התעניות, ואתה מרשה לחלקם לצדקה. וכאשר קבלתי המעות מידו, אמרתי, הריני מקבל את אלו המעות מיד פלוני בן פלוני שנתנם לצדקה בעד פדיון התעניות שנתחייב להתענות מפני ששכב עם כלתו, ויהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו, שתהיה חשובה ומקבלת לפניך פדיון אלו התעניות כאלו התענה פלוני בן פלוני על עונותיו

ממש, וְכָל נִיצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה הָרְאוּיִם לְהִתְבָּרַר עַל יְדֵי הַתַּעֲנִיּוֹת יִתְבָּרַר עַל יְדֵי מִצְוֹת הַצְּדָקָה לְמַעַן שְׂמֵךְ הַקִּדּוֹשׁ הַיּוֹצֵא מִפְּסוּק חֵיל בְּלַע וְיִקְיָאֲנוּ (חב"ו) מִבְּטָנוּ יוֹרִישָׁנוּ אֵל. וְשָׁמַע אֶת תְּפִלָּתָנוּ לְמַעַן שְׂמֵךְ הַקִּדּוֹשׁ (ארארית"א) כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. וְלִפִּי שְׁהַבְנִיתִי, שֶׁהִזְקֵן הֵהוּא הוּא אִישׁ עֲנִי וְלָנָה הַמַּעוֹת מֵאַחֲרִים, לְכֵן הִחֲזַרְתִּי לוֹ אֶת כָּל הַמַּעוֹת בְּתוֹרַת צְדָקָה, וְלֹא נִטְלֵתִי מֵהֶם כִּי אִם שְׁתִּי פְרוּטוֹת בְּלִבְדִּי. וְהִנֵּה אַחַר שְׁתֵּי שָׁנִים נִפְטַר אוֹתוֹ זְקֵן, וְרֵאִיתִי בְּחִלּוֹם שְׁעוֹמֵד בְּבֵית דִּין שֶׁל מַעְלָה, וְרָאוּ שֶׁהוּא בַּעַל תְּשׁוּבָה, רַק שְׁלֹא עָשָׂה תְּשׁוּבָה כִּי אִם עַל אֲסוּר אֲשֶׁת אִישׁ לְבַד, וְלֹא גַם עַל אֲסוּר כְּלָתוֹ, וְלֹא דָּבָרוּ עִמּוֹ דָּבָר, וְהוּא מַעְצָמוֹ נִכְנַס בְּחֶדֶר שֶׁבְּצַד הַבַּיִת דִּין וַיֵּשֶׁב לוֹ עַל בִּרְכִּיו, וְהַבַּיִת דִּין הִגְבִּיהוּ עֵינָיָהֶם לְמַעְלָה, וְתַכְףּ וּמָיֵד יָרְדוּ שְׁלֹשָׁה מְלָאָכִים מִהַרְקִיעַ שְׁלֹמֶעְלָה מִהַבַּיִת דִּין וַעֲשׂוּ לוֹ נְתוּחַ בְּגִיד שְׁלוֹ וְהִסִּירוּ אֶת הַחֲלוּדָה וְהַפָּגָם שֶׁל אֲסוּר כְּלָתוֹ, וְרָפְאוּ אוֹתוֹ לְגַמְרֵי וַיֵּצְאוּ. עַד כָּאֵן רֵאִיתִי בְּחִלּוֹם. וּמַזֶּה יָדַע הָאֲדָם אֶת יְקַר תְּפִאֲרַת הַתְּשׁוּבָה כַּמָּה הִיא גְדוּלָּה, כִּי הַצִּילָה לְאוֹתוֹ זְקֵן מִמָּאוֹת שָׁנִים שֶׁהִיָּה רְאוּי לְהִיּוֹת בְּכַף הַקָּלַע וּבְגִלְגוּלִים שׁוֹנִים וּבְגַהֲיָנִים. וְלָכֵן אָמְרוּ חַז"ל שִׁיפָּה שְׁעָה אַחַת בְּתְשׁוּבָה וּבְמַעֲשֵׂים טוֹבִים בְּעוֹלָם הִזָּה מְכַל חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא (עַד כָּאֵן לְשׁוֹנוֹ).

○ אָמְרוּ בַּיָּהֳרָה הַקִּדּוֹשׁ (פֶּרֶשֶׁת שְׁמוֹת) "שְׁלֹשָׁה עֲבֻרוֹת גּוֹרְמִים לְסִלּוֹק הַשְּׂכִינָה מִהַתְּחַתּוּנִים, וְהֵם עֶזְרַת הַנְּגִדָה, וְחֶטָּא הַשְּׁחַתָּת זֶרַע לְבִטְלָה, וְהַבָּא עַל הַגּוֹזְהָ. וְהַבְּרִיּוֹת קוֹרְאִים לָהּ וּמִתְּפַלְלִים וְאֵינָם נֶעְנָיִם. וְלִכְלֵל מְקוֹם שְׂאֲדָם שְׁחֶטָּא בְּאֶחָד מִחֶטָּאִים אֱלוֹ הוֹלֵךְ, מְגִרֵשׁ הוּא אֶת הַשְּׂכִינָה מִשָּׁם". וְאֵין צָרָף לְהוֹסִיף בְּעֵנִין חֶמֶר הַפָּגָם וְעֲנָשׁוֹ, וּמִבְּאֵר הוּא בְּכָל סִפְרֵי הַמוֹסֵר וְהַמְּקַבְּלִים, וְגַם בְּתַלְמוּד הָאֲרִיכּוֹ בְּעֵנִין זֶה. וְהַבָּא עַל הַנְּגִדָה הוּא בְּהַפְּרָת, וְנִכְרַתָּת נִפְשׁוֹ הַטְּהוֹרָה מִמְּקוֹר הַחַיִּים הַטְּהוֹרִים הַרוּחָנִיִּים וַיִּוְרְדָת לְמְקוֹם הַטְּמֵאָה לְבוֹרוֹת נְשָׁבְרִים אֲשֶׁר לֹא יִכִּילוּ הַמַּיִם, רַחֲמֵנָּא לְצִלָּן. וְאָמְרוּ בְּגַמְרָא (שְׁבַת יג) שְׁעַל אֲסוּר קַל מִגְּדֻרוֹת חֲמַרְת הַנְּגִדָה שְׁגֻזְרוּ חֲכָמִים לְהַשְׁמֵר בּוֹ, וְעַבְרַת תְּלָמִיד חֲכָם וְגְדוּל בְּתוֹרָה עַל גְּזֻרָתָם, לֹא חָסוּ עָלָיו מִשְׁמִים וְהַרְגוּהוּ בְּחֻצֵי יָמָיו בְּגִלְלַת חֶטָּא זֶה. וְעוֹנוֹת אֱלוֹ הֵם מִהַדְּבָרִים הַעֲקָרִיִּים הַמַּעֲכָבִים אֶת הַגְּאֻלָּה, וְעַל פְּגָמֵי הַבְּרִית נֶאֱמַר "אֵין צְדִיק בְּאֶרֶץ

אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה טוֹב וְלֹא יַחֲטֵא". וּבָכָר אָמְרוּ חַז"ל (נדה יג.) שֶׁהַמוֹצֵיא זָרַע לְבִטְלָה חַיֵּב מִיָּתֵהּ, וְדִינוֹ כְּעוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, וּכְאֵלוֹ שׁוֹפֵף דָּמִים, וְהָרִיחַוּ בְּנֵדוּי. וּבַעֲבוּר עוֹן זֶה מָתוּ עַר וְאוֹנָן בְּהִיּוֹתָם קִטְנִים וְלֹא נָשָׂא ה' לָהֶם פָּנִים אֶף עַל פִּי שֶׁהָיוּ נִכְדָּיו שֶׁל יַעֲקֹב אֲבִינוֹ עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם, וּבְגִי יְהוּדָה הַצַּדִּיק. וּמִי יוֹכַל לֹאמַר זִכְרִי לְבִי וְנַפְשִׁי מִפְּגָמִים חַמּוּרִים אֵלָיו. וְהִבָּא עַל הַגּוֹיָה כְּכֹר גִּלְהָ עֲנָשׁוֹ הָאָר"י הַקְּדוֹשׁ מִצַּפֶּת שְׁסוּפּוֹ לְהַתְגַּלְגֵּל בְּכָלֵב, מִלְּבַד הַעֲנֵשׁ הַכְּבֹד בְּכַף הַקָּלֶע, ה' יִצְיֵלְנוּ.

הַתְּקוּן הַמְּתַמֵּיד לְחֻטָּאִים אֵלָיו, מִלְּבַד הַתְּקוּנִים שֶׁלְּהֵלֵן, הוּא אֲמִירַת קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁעַל הַמְּטָה בְּכַוְנָה גְּדוּלָּה וּבְרַגְשׁ עֲצוּם, וְכֹאֲשֶׁר יִבְאֵר בְּהַקְדָּמַת עֲנִין קְרִיאַת שְׁמַע שֶׁעַל הַמְּטָה. וְהִבְאִיתִי תְּקוּנִים לְעוֹנוֹת אֵלּוֹ הַשְּׁוִים לְכָל נֶפֶשׁ, עַל פִּי רְבוּתֵינוּ הַמְּקַבְּלִים אֲשֶׁר יִסְדּוּם עַל סֵדֵר תְּקוּנָם בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים, כְּמַבְאֵר לְר' הָאָר"י ז"ל וּקְדוּשִׁים אֲשֶׁר אֶחָרָיו, וּבְפָרֵט הַחִיד"א זִיע"א, וְהָרִי"ח טוֹב ז"ל זִיע"א, וְהָרַב יְהוּדָה פְּתִיא זִיע"א בְּסִפְרוֹ "מִנְחַת יְהוּדָה". וְאֲשֶׁרִי הַשָּׁב בְּכָל לְבוֹ וְעוֹשֶׂה תְּקוּנִים אֵלּוֹ, וְעָלְיוֹ אָמְרוּ חַז"ל (בְּרֻכּוֹת לד:) שֶׁבְּמִקּוֹם שֶׁבְּעָלִי תְּשׁוּבָה עוֹמְדִים בְּגֵן עֵדֶן, אֵין צַדִּיקִים גְּמוּרִים יְכוּלִים לְעַמֵּד. וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרֵא לְבַעַל הַתְּשׁוּבָה אוֹהֲבִי, וְאוֹמֵר לוֹ עֲבָדִי אֲתָה, יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר.

וְהִנֵּה אָדָם שֶׁחָטָא פַּעַם אַחַת, מִסְּפִיק לוֹ שִׁיעֲשֶׂה תְּקוּנִים אֵלּוֹ פַּעַם אַחַת. אֲבָל מִי שֶׁשָּׁנָה וְשָׁלַשׁ וְעֶבֶר פַּעַם פַּעַמִּים עַל חֻטָּאִים אֵלָהּ, יִשְׁתַּדַּל לְעֲשׂוֹת תְּקוּנִים אֵלּוֹ שָׁלַשׁ פַּעַמִּים. דִּהְיִינוּ שֶׁלְּאַחַר שִׁיעֲשֶׂה תְּקוּן פַּעַם אַחַת לְכָל אֶחָד מִחֻטָּאֵתָיו יָשׁוּב וַיַּעֲשֶׂם פַּעַם שְׁנֵי וַיְשַׁלְּשִׁית, וְיִצְאֵף עַל פִּי שֶׁתְּקוּנִים אֵלּוֹ נִכְתְּבוּ בַלְשׁוֹן זָכָר, גַּם אִשָּׁה תַּעֲשֶׂה אוֹתָם לְתַקּוּן נִשְׁמַתָּהּ, וְהִשְׁנָה הַנְּסַח מְזָכָר לְנִקְבָּהּ. וְה' לֹא יִמְנַע טוֹב לְהוֹלִכִים בְּתַמִּים.

טָרַם אֲכַלְהָ, הַנְּנִי לְהַעֲרִיר כִּי תְּקוּנִים אֵלָהּ הֵם עֲבוּר מִי שֶׁנִּכְשַׁל הֵן בְּשׁוֹגֵג בֵּין בְּמִזִּיד. אֲבָל לֹא שִׁיאֵמַר אָדָם אֶעֱבֹר עַל הַעֲבֻרוֹת אוֹ מְקַצֶּתֶם וְאַחַר כֵּן אֶפְדֶּה אוֹתָם וְאַתְּקֵן אֲשֶׁר קִלְקַלְתִּי בְּכֶסֶף וְתַעֲנִית וְכוּדוֹ, חֲלִילָה לֹאמַר כֵּן, כִּי הָאוֹמֵר אֶחָטָא וְאִשׁוּב אֵין מִסְּפִיקִין בְּיָדוֹ לְעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה, וְה' יִשְׁמְרֵנוּ שְׁלֹא נִכְשַׁל וְלֹא נִבּוֹשׁ וְלֹא נִבּוֹא לִידֵי נְסִיוֹן, אָמֵן.

מבוא

בהקדמה הבהרתי שמטרת התקונים הם לא רק כדי לנקות ולטהר את הנפש מכתמי ופגמי חטאתיה, ולזככה כדי שתוכל לקבל את האור האלקי החופף אותה, אלא גם ובעיקר כדי לתקן את העולמות הרוחניים שנפגמו על ידי החטא. ואם כן, לא בהכרח שהתקונים יהיו אמצעי וסגולה לחיים טובים מבחינה גשמית. כי אפשר שיתקן האדם את חטאיו שעשה בגלגול זה, ועדין יסבול על חטאיו מגלגולים קודמים. כי רב היסורים של האדם בעולם הזה אינם על חטאיו מגלגולו הנוכחי, כי בזה יתכן שיתנו לו ארף זמן לשוב מדרך הרעה בטרם יענישוהו, ואפשר שיאריכו לו אפים עד יום מותו, אבל לאחר מותו בואו לפני בית-דין של מעלה לתת דין וחשבון על מעשיו וימצא חיב, אפשר שמיד שוב בגלגול אדם ויסבל את ענש חטאיו מגלגולו הקודם, (בבאור נושא זה ופרטי סעיפיו ראה בספר "שער יוסף" ח"ב מאמר "גלגול נשמות"). ואפשר שיענש בענשים קשים ומרים בכף הקלע¹ על ידי מלאכי חבלה המכים את הנפש באכזריות רבה, והנפש מרגישה את הכאב בדיוק כמו בהיותה תוף הגוף, כי הרי גם בהיותה בגוף היא היא שמרגישה את הצער והכאב הרוחני או הגשמי, ולא הגוף שאינו אלא נרתיק לנפש. ובהסתלק הנפש מהגוף, שוב אין הגוף מרגיש בצער כל שהוא. וכנראה במוחשיות בגוף המשחק שאף על פי שעודנו מחבר בחלקו לנפש ולמח ויש זרימת דם לאבר המשחק ולכן אין הבשר נמק, ובכל זאת פמה שתפחהו ותדקרהו לא ירגיש כלל. כי הנפש השוכנת במח לא נמשכת בתוף העצבים של האבר הפגוע². ולאחר סבל קשה זה, וסבל מדורי הגהינם הבאים אחריו, יתכן ותשוב הנפש מיד בגלגול אדם, ופעמים שתבא בגלגול דומם, צומח, ובעל חי, ככולם או במקצתם לפני בואה בגלגול אדם בעל בחירה שיסבול בהתאם לחטאיו הקודמים "מדה כנגד מדה". והתקונים שאדם עושה בחייו, מנקים אותו מענשים אלו ומזככים את נפשו ורוחו ונשמתו להתעדרן באור הגנוז ופפי ערף התקון, כן גדל הזכוך.

היסורים הבאים על האדם בחייו או לאחר מותו כמבאר, אינם "ענש ונקמה" באדם על חטאיו, אלא תהליך של נקוי הנפש. וכשם שאדם

המכבס את בגדו מכתמיו, אינו נוקם מהבגד על שהתלכלך, אלא פונתו לנקות את בגדו שיהיה ראוי ללבשו מחדש. ולפי טיב ועמק הכתם כך טיב ועמק הנקיון, וכשם שיש כתם שמספיק לו מעט מים רגילים כדי לנקותו, ויש כתם המצריך מים רותחים וחרמרי נקוי רבים כדי להסירו, כן הצער והסבל הם חמרי הנקוי לנפש מכתמי פשעה וחטאיה, ולפי עמק הפגם, כן גדל הסבל.

לאמות העולם יש תקון בחרטה ותשובה על מעשיהם בגלגול הנוכחי לעצור את הדין הראוי לבא אליהם, וכמו תשובת אנשי ננוה שעכב את הפיכת העיר. (ספר יונה). אבל אין תקון לחטאיהם מגלגולים קודמים אלא על ידי סבל ויסורים רוחניים מחוץ לגוף, או יסורים גשמיים

1 בטוי המופיע בנביא (שמואל א', כ"ה, כט.) בנבואת אביגיל לרוד המלך ע"ה, על נפשו, ונפשות שונאיו. באמרה "והיתה נפש אדני צרויה בצרור החיים את ה' אלהיך, ואת נפש אויבך יקלענה בתוך "כף הקלע". ובאורו, שרוד בגלל מעשיו הטובים יזכה לחיי העולם הבא בגן העדן, דבוקה אל השכל האלקי ונהנית מזיו השכינה. בו בזמן שגפש אויביו תסבל ענשים כבדים ומרים עקב התנהגותם כלפיו. 2. ומה שאמרו חז"ל "קשה רמה למת כמחט בפשר החי". (ברכות י"ח:) הוא בגלל שחלק מסים מהנפש אף על פי שיוצא מהגוף, אינו עולה למעלה אלא נשאר שוכן על הגוף עד לתחית המתים. ונקרא בלשון הקבלה "הבלא דגרמי" שפירושו הבל העצמות. כי בגלל חלק נפש זו נשארים העצמות במתכנתם ולא הופכים לאבק, והוא חלק הנפש שבצלי האוב, ועורכי הסיאנסים מושכים אותו ושואלים בעתידות, כי עקב היותה "נפש", רואה היא עבר, הווה, ועתיד, בהתאם לרמה הרוחנית שלה. ואם יפתחו את הקבר בשעת סיאנס או מעשה "אוב", דמות השלד תראה מטושטשת מאוד בגלל התרפזות הנפש בסיאנס או ב"אוב", והוא סבל איום ונורא לנפש בהפרדה מהגוף לצורך הסיאנס וכדומה, וקשה לה יותר מהמות. וזו אחת הסבות מדוע אסרה תורה לדרוש אל המתים. - דברים י"ח, יא. וראה ספר חסידים סי' תנ"ב, תתשכ"ט, תתשל"ב. והרימה של הגוף מצערת את הנפש השוכנת עליה כמחט בפשר החי, וזה סוד הפתוב "אף בשרו עליו יכאב, ונפשו עליו תאבל". (איוב י"ד, כב.).

בגלגולים רבים וקשים עד לתקון נפשם. וגם אבתינו לא יכלו לתקן את חטאייהם מגלגוליהם הקודמים בהיותם אנשי "אטלנטיס האבודה" (הנקראים בלשון חז"ל "דור אנוש") ואנשי דור המבול והפלגה, אלא על ידי עבודת פרוף בחמר ובלבנים במצרים. ואברהם אבינו שידע זאת, לא התאונן ולא בקש רחמים קשנאמר לו "ידע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה" (בראשית ט"ו, יג). כי "אין רחמים בדין", ואם זה תהליך יחידי לנקוי הנפש אין מה לעשות, כשם שאם אדם ירחם על בגדו ולא יכבסהו במים רותחים וחקרי נקוי שורפים אלא במעט מים קרים, הכתם לא יצא. לכן לא היה לאברהם מה לבקש הנחה והקלה מענש הענויים והעבדות, כי בפחות מזה לא היה נפשם מזוככת ונטהרת³. אבל בקש רחמים על אנשי סדום על חטאייהם בגלגולם הנוכחי לדחות את גזר דינם שמא ישובו בתשובה.

בכניסת ישראל לארץ, הפכו לעם אחד, שערכים זה לזה על חטאייהם. ושוב אין רק היחיד נענש בחטאו, אלא הכלל יכולים להעניש בעון היחיד כשם שכל הגוף חולה וסובל בעקבות פגיעה וניזק של אבר יחיד, כי כל העם הופך לחטיבה אחת. וכיון שכל העם הפך לאחד ו"עם לא מת", גם כל הגלגולים הפכו לאחד ודינם בגלגול הנוכחי שנתן לתקנו על ידי תשובה. ומאז אין הכרח ליהודי לתקן את גלגוליו הקודמים רק על ידי סבל וצער, ואפשר לתקנם גם על ידי תשובה. ולכן נהגו המקבלים לעשות תקוני חטאי העוונות כלם למרות שודאי לא חטאו בהם בגלגולם הנוכחי, מספק שמא חטאו בזה בגלגולים שעברו. וברור שאם אדם סובל בגלגול זה על חטאיו מגלגולים קודמים ועשה תשובה

3. ובאמת כשיצאו ממצרים לאחר מאתים ועשר שנים לא מזככים, נכשלו במדבר כמה פעמים, כי לא יכלו לקבל את כל אור השפע אליה זכו בקריעת ים סוף ובמעמד הר סיני. כי לפי ערוף הזכוף פן גדל האור המתקבל. והצרכנו לגלויות נוספים לתקן אשר נשאר, והגלות האחרונה היא בארץ הקדש בידי גלגולי ה"ערכ רב" שיצאו עם ישראל ממצרים השולטים בשם "ישראל" על עם הקדש ומקלקלים את נשמתם בחנוף "חלוני" שהוא "חולני" לנשמה.

ותקון לחטאיו הקודמים מלב ונפש הגרי שגנפא ונזדככה נפשו, ואפשר שיגפא ממכאובו ויחליץ מצרתו.

כהדגמה לאמור אני מצרף כאן כמה מעשיות מדהימים שקרו לעושי התקונים, שאני הכותב עד להם.

א. בא אלי יהודי בוכה שבנו בן השבע עשרה התחבר לחברים רעים עזב את הדת ואת הבית, גדל צמה ושם עגיל באזן, ועבר לגור בבית אמו הגרושה. האב שפנה לבן בתחנונים שיעזב את דרכו וישוב לבית ולפחות למסורת, נענה בשלילה. בפעם האחרונה שאביו פנה אליו אמר לו הבן, אבא תשכח ממני דרכך לא דרכי ואמונתך לא אמונתי ודרכי נפרדות. האב שלבו נשבר פנה אלי ובקש עצה, נזכרתי שבאחת השיחות הוא ספר לי שצבדו לתו לפני שנים היתה עם נשים, ושאלתי אותו אם הוא לא חטא אתן, והוא הודה שהוא נפל בחטא אשת איש עם אחת מהן. אמרתי לו שיקבל על עצמו לעשות תקון לחטא זה לפי ספר "שדי תפוחים" שלש פעמים, כי יתכן וחטא זה גרם לו את סבלו. האב עשה את התקון הראשון ביום שני לאחר שבוע, באותו יום עם סיום הצום כשהוא אכל את הארוחה שלאחר הצום, לפתע נכנס הבן ואמר "היום תקפו אותי הרהורי תרטה כבדים על מעשי, ועגמת הנפש שגרמתי לך, ואני שב אליך ולבית". ומאז הוא אמנם עוד מתרועע עם חברים לא טובים, כי זו הבחירה שלו, אבל יושב בבית והולך ללמודים, עם שער ולבוש נורמלי.

ב. בחורף שנת תשנ"ג באו אלי בניו-יורק, שתי נשים, האחת גב' ג. כבת ששים וחמש, מכרת לי מבקורים קודמים. ועמה גב' ש. אשה כבת ארבעים ושתיים. וגב' ג. אמרה לי, "רבאי, תראה אם אפשר לעזור לגב' ש. שאני מכירה אותה מאז שנולדה, ומעידה על אמתות דבריה". ואז פתחה גב' ש. וספרה לי שהיא נולדה כבת זקנים להורים יראי שמים בשכונת "ויליאמסבורג" ברוקלין ניו יורק. אביה כששמע על לידתה הכריז, ה"שיקסע" הגיעה, וכל המשפחה כמו החליטו ביניהם שהילדה הזו שנואה ומנדה. היא חשה את השנאה בוקעת מהם ומהתנהגותם איתה. בהיותה בגיל שש הוריה הכריחו אותה לשטף את הכלים של כל

המשפחה, ובגלילות שבת היתה צריכה ילדה קטנה וממוטטת להשאיר ערה עד שעות מאוחרות כדי לשטף מערכות כלים של המשפחה ושל כל האורחים שהגיעו אליהם. בהיותה כבת עשר, אביה אמר לה שהמשפחה לא אוהבת אותה, והוא לא מוכן שהיא תאכל אצלו "לחם חסד", והיא תיבת לשלם מפספה על כל הוצאותיה. והצרכה כל יום לאחר הלמודים לצאת לרשימת בתים של אנשים שהוכנה לה, לעבוד כשומרת טף, או לשטף כלים ושטיחים. את הפסוף שקבלה מסרה כל ערב לאביה שנתנם מיד לאחיה שיקנו להם בכסף זה ממפתקים, ועיניה רואות וכלות. בהיותה קרוב לגיל שמונה עשרה, אביה קרא לה ואמר, עד היום, החזקתי אותך בבית על כרחי רק כדי שלא תצאי לרחוב ולתרבות רעה, עכשיו ברוך השם גדלת, והחלטתי לשלח אותך מביתי לעולמים, אך כדי שלא תדרדרי לפריצות מצאתי לך חתן שכור, ובעוד שבועיים את מתחתנת אתו. מהכסף שעבדת חסכתי סכום ששכרתי בו דירה ושלמתי שכירות מראש לכמה חודשים ומהחפה תלכי ישר לדירתך ואת יודעת לעבוד טוב ולהשתפר, תחזיקי את בעלך ואת הבית ושלום ולא להתראות. היא שמחה על ה"בשורה הטובה" שסוף סוף היא מתפטרת מבית עוין, ולא היתה אכפת לה מי הבחור ומה מעשיו.

את הבחור היא פגשה לראשונה בחייה תחת החפה, כל ה"שקס" לקח כמה דקות, כשהיא לבושה בשמלה רגילה בנוכחות מנין. לאחר החפה היא יצאה עם הבעל לדירה השכורה, לא לפני שאביה הזהיר אותה שבשום אופן לא תעז לנסות ליצור קשר עם המשפחה יותר, או חלילה לבוא לבקר ויהי מה.

כשלבשה מלא תקנה נכנסה עם הבעל לבית, אך סדר יומה היתה פחות או יותר כזה, "כבודו" קם בשעת הצהרים פתח את המקרר ואכל מה שמצא, המתין לה באפס מעשה עד ששבה מעבודתה, ואז הפה אותה "רק" מעט, והיא נתנה לו כמה דולארים שנינוח לה ואז הוא יצא ל"מסבאה" לשנות ולהשתפר, והיה שב בתצות לילה שכור כלוט, ומכה אותה בכל חלקי גופה ומתעלל בה ועושה כל מה שלבו חפץ מבלי להתחשב אף בדיני הטירה, והולך לישון עד למחרת בצהריים וחוזר חלילה. סדר זה נמשך שבועה ימים שבוע כולל שבת, אלא שבשבת

היא חזרה מ"בית הכנסת" יותר מקדם, ולמרות היותה שומרת מצוות נתנה לו כסף שילך לשמות ויניח לה.

לאחר חרש מהנשואין היא נכנסה להריון, ולאחר תשעה חדשים נוספים ילדה בן, אף המצב בבית לא השתנה בעקבות הבן כלל, והמשיך כרגיל. לאחר כחדשיים נוספים היא נכנסה שוב להריון ואז החליטה שהמצב בלתי נסבל יותר, ועזבה את הבית והשכונה, ושכרה לה דירה בשכונת "בורו פארק", ופנתה לעובדת סוציאלית שתעזור לה להחליץ ממצבה. תוך חדשים ספורים היא קבלה מבית משפט את הגרושין האמריקאיים, כולל החזקת הבן והעבר ברשותה, וצו המונע מהבעל להתקרב לביתה. ערב אחד בהיותה בביתה, הבעל הגיע רגוע לחלוטין, וכשהיא רצתה לטלפן למשטרה, אמר לה בעלה, אין צורך אני כבר עוזב, באתי רק להגיד לך שלפי תורת ישראל את נשואה ועודך "אשת איש", ונקמתי המתוקה על שעזבת אותי, להשאירך עגונה כל ימי חייך, והלך. והיא אמרה לי, רבאי, אני בת ארבעים ושנים וכל כך הרבה שנים לבד ואני עדיין "אשת איש". אבל זה עוד לא הפאב שלמענו באתי, זו רק "הספרייה", עכשיו אני נכנסת לעצם הפאב. והמשיכה את ספוריה.

היא ילדה בת, וגדלה את בנה ובתה לבד מנתקת ממשפחתה וממשפחת הבעל, ועבדה קשה כדי לגדל אותם באהבה ובמסירות, והילדים השיבו לה אהבה וחם שהוו לה פצוי מסים על בדידותה ועגיונותה. וכשהיה הבן כבן שתים עשרה וחצי והבת בת למעלה מאחת עשרה שנים, יום אחד הופיע אביה בביתה ואמר לה, אמנם את אינך בתי, אך בניך נכדי ובאתי לקחתם אלי לגדלם. וכשהיא סרבה לתתם לו, אז הוא החליט שמה שלא יצליח לקחת בכח, יקח במח. ובמלים מתונות ומחשבות אמר לה, ראי, בניך מסכנים ללא משפחה משום צד, וכל רצוני לתת להם חום של משפחה, סבא, סבתא, דודים ודודות. ולקחתם בשבתות ל"בית הכנסת" ולחונכם למצוות מה שאין בנך ובכחך לעשות. לאחר מחשבה, מתוך אהבה אמיתית לבניה, שטובתם בלבד עמדה לנגד עיניה, הסכימה, ואמרה לילדים הנה סבא שלכם תלכו אליו לשבת, ואם ימצא חן בעיניכם יהיה זה דבר קבוע. הילדים עשו שבת במחצת הסבא וכל

המשפחה, ונהנו מאוד כי מצאו חום, אהבה, ומתנות, וברצון החלו ללכת מדי שבת בשבתו לבית הסבא, וכך החלה שטיפת המוח שלהם נגד האם לחלחל בהם לאט לאט.

בהגיע חדשי הקיץ, תמוז אב, רוב ילדי היהודים בניו יורק לא נשארים בעיר עקב הלחות הכבדה, ויוצאים למחנות קיץ בקרים שמסביב. גם האם חסכה עשרת אלפים דולאר מעבודות שונות, שלחה את בניה למחנות הקיץ, ושלמה חמשת אלפים דולאר עבור כל אחד מהם, והיתה באה פעמים בשבוע לבקרם. באחד הימים כשבאה למחנה של הבן לא מצאה אותו, ושאלה את המנהל אודותיו, ואמר לה שלפני שלשה ימים בא אחיד לבקרו ולקח אותו עמו לחצי שעה של טיול ולא החזירו, ולא דאגנו כי ידענו שהוא בידים טובות. האם נלחצה ונסעה כמטורפת למחנה של הבת והספור חזר על עצמו, האח ואשתו לקחו את הילדה ולא השיבוה. האם נהגה בטרור חושים ישר לבית אחיה דפקה בדלת ובכתה, היכן הילדים, אחיה פתח את החלון ואמר לה, גברת, הילדים שלך אינם מענינים אותי, בבקשה לעזב את המקום, וסגר את החלון. האם ברוב כאבה פנתה למשטרה והגישה תלונה. נאמר לה לחכות בסבלנות, הענין יטפל. אין צורך לתאר את סבלה במשך כמה שבועות כשדמיונות מטורפים רדפוה בחשכה על בניה שהיו את כל עולמה ונצלמו.

יום אחד פנו אליה מהמשטרה ובקשו ממנה להופיע לבית המשפט בתאריך מסים. בהגיעה, מצאה שם את מנהלי המחנות, אחיה וגסטה, ולאחר שנשבעה לומר את האמת והעידה את עדותה, צנה השופט לכלאם עד שיגידו היכן הילדים. ולאחר יומים אחיה נשבר ופנה לשוטרי שביאהו לפני השופט, רצונו להודות באשמה, וספר לשופט שהוא הבריא את הילדים ל"סונדרלנד" שבאנגליה, שם יש פנימיות חרדיות טובות ויוקרתיות לילדים בגילם. השופט צנה שכלם ימשיכו לשבת במעצר, פרט לגיסה שתסע לאנגליה להשיב את הילדים, וכך נעשה. המשטרה דתה לאם על הטיסה בה שבים הילדים. האם כל הילדה לא ישנה וטרחה להכין ולבשל לילדים היקרים ששבים סוף סוף אליה.

כְּשֶׁהֵילָדִים יָרְדוּ מֵהַמָּטוֹס רָצָה לְחַבְּקָם וּלְנַשְׁקָם, אָף הֵבֵן דָּחַף אוֹתָהּ מִמֶּנּוּ וְהִלָּאָה בְּאִמְרוֹ "שִׁיקְסֵעַ" לְמַה הִתְחַזְּרָתָ אוֹתָנוּ מִפְּנִימָה טוֹבָה בַּת חֲמִשָּׁה כּוֹכָבִים לְבֵיתָךְ הַמְשַׁעֲמֵם וְהַקּוֹדֵר, לֹא מִתּוֹךְ אֶהְיֶה אֲלֵינוּ עֲשִׂיתָ זֹאת אֲלֹא מִתּוֹךְ אֲנוֹכִיּוֹת פְּרֻטִית שְׁלֶךְ, כִּי אִם הֵייתָ אוֹהֶבֶת אוֹתָנוּ הֵייתָ בָּאָה לְבַקְרָנוּ בְּאִנְגְלִיָּה וּלְהַשְׁאִירָנוּ שָׁם לְלִמּוּד בִּתְנָאִים נִפְלְאִים. הָאֵם הַהִמּוּמָה פָּנְתָה לְבַת שֶׁהִתְחַבְּאָה מֵאַחֲרֵי אָחִיהָ וְלֹא רָצְתָה כָּלֵל לְשׁוֹחַח עִם הָאֵם. הָאֵם הִבִּינָה שֶׁהִגִּיסָה עֲשֻׁתָּה לָהֶם שִׁטִּיפֶת מִחַ יְסוּדִית כָּל הַדֶּרֶךְ חֲזָרָה, וְחִשְׁבָה שֶׁלֹּאט הֵילָדִים יִרְגְעוּ, הִיא הִכְנִיסָה אוֹתָם לְמַכּוֹנִיתָה וּבָאָה לְבֵיתָה. אָף הֵילָדִים הִגִּיעוּ עַד לְחֶצֶר וְאָמְרוּ לָהּ, עַד כָּאֵן חֲחֹק מְכַרִּית אוֹתָנוּ לְבֹא וְלֹא יוֹתֵר, אָנוּ לֹא נִכְנָס לְבֵיתָךְ וְלֹא נֹאכֵל מִמֶּמְאֲכָלְךָ, רַק מִמֶּמְאָכֵל הַסָּבָא וְהַדּוֹדִים, אֵת "שִׁיקְסֵעַ" וְאֵינָנו אוֹהֲבִים אוֹתָךְ. כִּמָּה שְׂנֹסֶתָה הָאֵם לְבִטָּא אֵת אֶהְבֶּתָה וְשִׁמְחָתָה עַל שׁוֹכְבִים, הֵילָדִים הִתְעַקְּשׁוּ וְעָמְדוּ בְּשִׁלְהֵם. שְׁעוֹת עָמְדָה הָאֵם עִם יְלָדֶיהָ בַּחוּץ, עַד שֶׁנִּשְׁבְּרָה וְטִלְפָּנָה לְאִבֶּיהָ שֶׁיָּבִיא לִילָדִים לֶאֱכֹל. הָאָב מָלֵא חִיּוֹף הִגִּיעַ עִם מַכּוֹנִיתוֹ לֹלֵא אוֹכֵל, וְאָמַר לָהּ, נִכְדֵי רַעֲבִים אֲנִי לֹא חוֹטֵף אוֹתָם אֲלֹא לוֹקַח אוֹתָם לְבֵיתִי לֶאֱכֹל, אֵת הַדֶּרֶךְ חֲזָרָה הֵם יוֹדְעִים, אֲכַל לֹא אֲגַרְשֵׁם מִבֵּיתִי אִם יִרְצוּ לְהַשְׁאֵר. אֵל תִּטְלֶפְנִי כִּי לֹא נִעַנְהָ לָךְ, אִם הֵילָדִים יִרְצוּ תִתְקַשְּׁרוּ אֲלֵיךְ. הֵילָדִים קָפְצוּ בְּשִׁמְחָה לְמַכּוֹנִית הַסָּבָא וְנִסְעוּ לְבֵיתוֹ. הָאֵם הִתְקַשְּׁרָה כִּמָּה פְּעָמִים וּבְכָל פֶּעַם כְּשֶׁהִזְדַּהְתָּה טָרְקוּ לָהּ אֵת הַטְּלֶפּוֹן. הֵילָדִים כָּלֵל לֹא הִתְקַשְּׁרוּ אֲלֵיהָ, וּכְשֶׁהִלְכָה פֶּעַם אַחַת לְבֵית הַסָּפֵר לְבַקְרָם הֵם בְּרַחוּ מִמֶּנָּה כְּמִפְּנֵי נַחֲשׁ. הָאֵם הִמְשִׁיכָה אֵת חֲזִיקָהּ, בְּכֹאֵב כְּפוֹל וּבְכַדִּידוֹת מְכֹאִיבָה כְּשִׁחֲיִיָּה אֵינָם חַיִּים, לֹלֵא שׁוֹם צַד תּוֹמֵךְ וְסוֹמֵךְ, אֲבָל הִמְשִׁיכָה בְּאִמּוּנָתָה בְּבוֹרָא עוֹלָם לְהִתְחַנֵּן וּלְהִתְפַּלֵּל לוֹ שִׁישִׁיב לָהּ אֵת בְּנֵיהָ וְאֵת אֲשֶׁרָה.

יּוֹם אֶחָד בְּהֵיוֹתָה בְּרַחוּב הַשְּׁלֵשׁ עֲשָׂרָה בְּבוֹרוֹ פְּאָרְק, פְּגִישָׁה מְכָרָה שְׂאִמְרָה לָהּ גַב' שׁ. אֵת יוֹדַעַת שְׁבַנְךָ מְחַר מְכַנְסֵי אֵת בְּנוֹ לְבֵרִיתוֹ שֶׁל אֲבִיהֶם אֲבִינוּ, הָאֵם הַהִמּוּמָה שְׂאֵלָה אוֹתָהּ וְכִי בְנֵי נְשׁוּי, וְהִתְבָּרַר לָהּ שְׁבַנָּה הִתְחַתֵּן בְּרוּב פְּאָר וְהָדָר וְאֲכַן נוֹלַד לוֹ בֵּן. וְהַבְּרִית יִתְקַיֵּם לְמַחְרַת בְּ"וִילִיאַמְסְבוֹרְג" בְּבֵית הַכְּנֶסֶת שֶׁבְּרַחוּב "לִי". הִיא תִפְסֶה זְזָמָה וְהִגִּיעָה

לברית, גיסתה שראתה אותה, חטפה לה את הפאה הנכרית מעל ראשה וזרקה אותה החוצה, ובסיוע פמה חברות גרשו אותה מהמקום, כשמרחוק ראתה את בנה עם אשתו והתינוק צועדים ל"ברית".

כשסימה את ספורת פנתה אלי באמרה, "רבאי", בני ובתי נשואים, אינני מכירה את כלתי וחתני ואינני יודעת פמה בנים יש להם. בשמחה הייתי מתאבדת, אבל אני יודעת ש"המאבד עצמו לדעת, אין לו חלק לעולם הבא", לכן אני בקשי ממשיכה את חיי האמללים. האם תוכל לעזור לי.

כל עת ספורת לשבתי ובכיתי והזדעזעתי עד עומק נשמתתי מקורות חיי, ולכן הספמתי לבדוק מדוע נגזר עליה סבל כבד כזה. ומצאתי כי ב"גלגול קודם" באירופה היתה היא בחורה יהודיה שברחה מבית הוריה והתחתנה עם שכנה הגוי. הוריה כשמעם, ישבו עליה "שבעה" כצל מתה, ונתקו את הקשר עמה לנצח. והיא היתה מאשרת בחיק הגוי שאהב אותה בכל לבו והעניק לה אהבה ומסירות. היא ילדה לו בן ובת שלפי דין ישראל הם יהודים, והיא גדלה אותם כגויים ואף לקחה אותם לכנסיות יחד עם אביהם. ראיתי אותה כיצד נפטרה לעולמה כזקנה מאשרת עם שער תלתלים לבן, וכשבנה ובתה והגוי מקיפים אותה באהבה ובשירה, נפחה את נשמתה מתיכת על הספה. ועתה שבה לתקן את אשר ענתה, כשהוריה ומשפחתה עתה, הם גלגולי משפחתה הקודמים ששבו אף הם כל אחד לצורך תקונו, ולכן בתת הפרתם היתה להם שנאה תהומית אליה, למרות שהיו אנשים בעלי צדקה וחסד עם אחרים. ולכן אביה פלט מפיו בעת לידתה ה"שיקסע" הגיעה, מבלי שביין את משמעות דבריו. והיות וכל מדותיו של הקדוש ברוך הוא הם "מדה כנגד מדה" חיייה מלאים סבל, ותחת כל אגחת רוחה וספוק מאהבת הגוי, נצרכת היא עתה לאגחת כאב ונאקה מחסר אהבת בעל. ואת ילדיה שגדלה כגויים החזירה בגלגול, ואין לה זכות לגדל אותם כיהודים. ועד יום מותה נגזר עליה להיות בודדה כואבת ומתיסרת, לתקן את היותה שמחה ומאשרת מהאהבה האסורה שהיתה לה עם הגוי.

כשספרתי לה את הסבה, היא בכתה ואמרה "כלום אין לי תקנה?! הוצאתי ספר "שדי תפוחים" והראיתי לה איך לעשות את התקון למי

שְׁהִיְתָה עִם גוֹי. וְאִמְרָתִי לָהּ שֶׁתַּעֲשֶׂה תִקּוּן זֶה כָּל שָׁבוּעַ בְּמִשְׁפַּח שָׁנָה שְׁלֵמָה פָּרֹט לַחֲגִים, וְאִז אֲנִי מְקַנָּה שִׁיכְפֹר לָהּ וְתִגִּיעַ אֶל הַמְנוּחָה.

כַּעֲבֹר שְׁלֹשָׁה חֲדָשִׁים שְׁבִתִי לְנִי יוֹרֵק וּגֵב' ג. אִמְרָה לִי. "רְבֹאֵי, יוֹדַע אַתָּה מֵה קָרָה עִם גֵּב' ש, הִיא עֲשֵׂתָה כָּל שָׁבוּעַ תִּקּוּן כְּפִי שְׁהוֹרִיתָ לָהּ, וּבְמוֹצָאֵי הַתִּקּוּן הַשְּׁמִינִי כְּשֶׁהִיא נֹטְלָה אֶת יְדֶיהָ כְּדֵי לֶאֱכֹל, הַטְּלֹפוֹן צֹלְצֵל, בְּנֵה הִיָּה עַל הַקּוּ וְאָמַר לָהּ "אֵמָא, אֲנִי וְאִחוֹתִי מִצְטַעְרִים עַל הַנְּתוּק שְׁלָנוּ מִמֶּךָ, וְאֲנִי בָּא לְתַקֵּן אֶת הַמְעוֹת." הָאֵם הַהִמּוּמָה לֹא יְכַלֶּה לֶאֱכֹל וְהִיְתָה כְּלָה סוֹעֶרֶת, לְאַחַר כִּמָּה רְגָעִים הַבֵּן הוֹפִיעַ חֲבִק אֶת אִמּוֹ וְנָשַׁק לָהּ בְּבִקְשַׁת סְלִיחָה וּמְחִילָה, וְלָקַח אוֹתָהּ בְּמִכּוֹנֵיתוֹ לְבֵיתוֹ שֶׁם הַמְתִּינָה גַם הַבַּת עִם בְּעֻלָּה וּבִתָּהּ, וְהַמְעַגֵּל נִסְגַּר כְּשֶׁסָּדַר בִּינֵיהֶם שֶׁשָּׁבַת אַחַת הִיא תַעֲשֶׂה בְּבֵית הַבֵּן וְהַשְּׁנֵיָה בְּבֵית הַבַּת. סְמֵרוֹ שְׁעָרוֹתֵי לְמִשְׁמַע בְּשׁוֹרָה זוֹ, וְאֲנִי הַפְּכֵתִי הַמוּס, וְאִז שְׁאַלָה אוֹתִי גֵב' ג. מֵה יְהִיָּה עִם גֵּב' ש. בְּנוֹשָׂא עֲגִינוּתָהּ, אִמְרָתִי לָהּ לְהַמְשִׁיף כָּל הַשָּׁנָה אֶת הַתִּקּוּן וְאִז אוֹ שְׁבַעֲלָה יְשָׁנָה דַעֲתוֹ וַיִּגְרַשְׁנָה בְּגִט כְּדַת מִשָּׁה וַיִּשְׂרָאֵל, אוֹ שִׁימוֹת וַיִּפְנָה אֶת מְקוֹמוֹ. גֵּב' ג. עֲזָבָה אֶת הַסְּבִיבָה, וְגַם גֵּב' ש. לֹא שָׁבָה לְאַחַר שָׁנָה, מִכָּאֵן אֲנִי מְסִיק שְׁגָם עֲנִין "עֲגִינוּתָה" סֵדֶר.

ג. לִפְנֵי כִמָּה שָׁנִים בָּא אֵלַי בְּנִי יוֹרֵק יְהוּדִי כְּכֵן אַרְבָּעִים בֵּין תוֹרָה, וְסִפֵּר לִי שִׁישׁ לוֹ מִשְׁרָד לְתוֹוִף קְרָקְעוֹת וּבִתִּים שְׁעַד לִפְנֵי כִמָּה שָׁנִים הִכְנִיס לוֹ הַרְבֵּה כֶּסֶף, אֲבָל הָיִיתָ וְהַשְּׁפֵל בְּעַנְיָה זֶה בְּאַרְצוֹת הַבְּרִית כְּבֹד, הוּא כְּבֹד אֲכַל אֶת כָּל חֲסִכּוֹנוֹתָיו, כִּי שוּם עִסְקָה לֹא עָשָׂה מִזֶּה כִּמָּה שָׁנִים, וְלֹא עוֹד אֵלָּא שֶׁהוּא נִתְפַּס בְּהַעֲלַמַת מֵאָה אֶלֶף דּוֹלָר מִמֶּס הַהַכְּנָסָה הָאִמְרִיקָאִי, וַיֵּשׁ נִגְדוֹ תְּבִיעָה מִשְׁפָּטִית, וּכְשֶׁפָּנָה לְעוֹרֵף דִּין אָמַר לוֹ, אִם תִּתֵּן לִי חֲמִישִׁים אֶלֶף דּוֹלָר אֲשַׁתְּדֵל שֶׁתִּשָּׁב בְּבֵית סוֹהַר רַק שְׁנַתִּים, וְתִשְׁלַם אֶת הַכֶּסֶף עִם הַרְבִּית וְהַהֲצָמָדָה בְּתִשְׁלוּמִים. וְגַם אֶת זֶה לֹא יְכַלִּיתִי לְשַׁלֵּם, וְאֲנִי אוֹבֵד עֲצָה.

שְׁאֵלְתִי אוֹתוֹ לְתַאֲרִיף לִידָתוֹ, וְאָמַר לִי שֶׁנּוֹלַד בְּחֻשׁוֹן בְּמִזְל "עֲקָרְב", אִמְרָתִי לוֹ שֶׁמִּפְרֵשׁ בְּתִקּוּנֵי זֶה־ר (תִּקּוּן עֲשָׂרִים וְאַחַד). שְׁבִנִי מִזְל "עֲקָרְב" צְרִיכִים לְהַזְהֵר בְּיִתְרָה בְּחֻטָּא שֶׁל "זֵרַע לְבִטְלָה", כִּי "עֲקָרְב" אוֹתִיוֹת עֲקָר ב', שֶׁהִיא ב' רֵאשׁוֹנָה שֶׁל "בְּרֵאשִׁית". וּפְרוּשׁוֹ, עֲנִין חֻטָּא חִמּוֹר זֶה. וְהוּא

אמר לי שלא יתכן, כי מעולם הוא לא חטא ב"אוננות". אמרתי לו, האם אתה ואשתך משתמשים באמצעי מניעה, ואמר לי שהוא משתמש ב"קונדום". אמרתי לו, כלום אינך יודע שנה חטא גמור של "זרע לבטלה" כי מוציא אתה את זרעך בשקית לאשפה, והוא פנראה החטא החמור שמנע ממך את הפרנסה וגרם לך למשפט, אז קודם כל תפסיק חטא זה, ואחר כך תעשה תקון על העבר, ואני מקווה שה' יעזר והכל יסדר. הוא אמר לי שהוא לא מוכן להפסיק להשתמש ב"קונדום", כי אשתו לא מוכנה לשום אמצעי מניעה אחר ואין לו ברירה. השבתי לו, אז לך מכאן אין לי מה לעשות איתך.

לאחר שבוע האדם חזר כובש פניו בקרקע, ואמר לי שמחסר ברירה הוא מוכן להפסיק חטא זה ולתקנו. נתתי לו ספר "שדי תפוחים" ואמרתי לו לעשות את התקון של חטא "זרע לבטלה" ארבע פעמים, וגם להקפיד ב"קריאת שמע שעל המטה", בתקנה שהכל יסדר. לאחר חודש הוא שב אלי בפנים חמוצות וכעוסות, שהנה עשה את התקון ארבע פעמים ושום דבר לא זו. אמרתי לו אפשר שבגלל שאתה למדת בשיבה וידעת את גדל האסור ובכל זאת חטאת, תשובתך טרם נתקבלה, תעשה עוד ארבעה תקונים נוספים. (שכל אחד כולל צום ופדיון תעניות)

לאחר חודשיים הוא פנה אלי עדיין בפנים חתומות ואמר לי, הנה עשיתי עוד ארבעה תקונים ועוד אין לי פרנסה כלל, אמרתי לו אינני מאמין לך ששמונה תקונים לא פעלו כלום. אז הוא אמר לי, כן, יום לאחר התקון השישי פנו אלי ממחלקת החקירות של "מס הכנסה" ובקשוני להופיע בפניהם, נחרדתי כלי כי אין לי עורך דין ואיני יודע מה לעשות. נגשתי אליהם, וראש מחלקת החקירות אמר לי, שמע, אתמול ישבנו על התיק שלך והחלטנו שאם תחתום כאן שאתה לא תעשה עברה דומה עשר שנים, התיק יסגר. ואכן התיק נסגר כשאפלו את הכסף שהעלמתי לא בקשו שאשלם. כל מי שאני מספר לו זאת לא מאמין לי, כי דבר כזה טרם נשמע, אבל זאת האמת. אבל זה לא מנחם אותי כי אין לי פרנסה. עניתי לו "אדיוט", תראה את חסד הבורא, מה שעורך דין בתמשים אלה דולאר לא היה מוכן להתחייב לך, עשה לך הבורא בששה תקונים, ואתה עוד מתלונן, תעשה עוד ארבעה תקונים עד שתרחם משמים. לאחר

ארבעה תקונים נוספים הוא שב אלי זעום פנים שהמצב טרם הסתדר, אמנם הוא עשה עסקה אחת שהכניסה לו ארבעים אלף דולאר שאותה הוא יקבל בעשרה תשלומים חדשיים, אבל זה לא מספיק לתשלום ההוצאות השוטפות. אמרתי לו אם החלה סנונית אחת להאיר פניה, תמשיך עוד ארבעה תקונים עד שמשמים ירחמו, כי אתה היית תלמיד חכם ששקע בחטא זה עד חטמו, ותקונך מצריך המשך.

יום אחד הוא שב אלי מחיך ואומר עשיתי עוד ארבעה תקונים, ולאחר התקון הששה עשר אמנם משרדי צדין משתק, אבל קבלתי שתי עבודות מכניסות, אחת כרב "בית פנסת", והשני כ"פסיכולוג" בבית ספר של הממשלה, וברוך השם.

דברים מעין זה יש עוד באמתחתי, ואין כאן המקום לספרם. והבאתי מעשיות אלו כהדגמה לתקון שעוזר לסבל שנגרם מחטאים בגלגול זה או בגלגול קודם.

ודע כי התשובה בכל מקרה ובכל ענין טובה היא, אלא שדרגות יש בה. ולדוגמא, אדם שבא לידו דבר חטא, שכבר חטא פיוצא בו בעבר, ואפשר בידו לעשותו ונמנע ולא עשה מפני התשובה, לא מיראה ולא מכשולון פח. כגון שבא על אשה בעברה, ולאחר זמן יש לו יכולת להתייחד אתה שוב, ולעשות עמה כל חפצו, והוא עומד באהבתו אותה ובכח גופו ובאותם תנאים של מקום וזמן העברה, ופרש ולא עבר מפחד ה' ומקדר גאוונו, זהו בעל תשובה גמורה. הוא ששלמה אמר "ויזכור את בוראך בימי בחורתיך". ואם לא שב אלא בימי זקנותו ובעת שאי אפשר לו לעשות מה שהיה עושה, אף על פי שאינה תשובה מעלה, מועילה לו, ו"בעל תשובה" הוא. אפילו עבר כל ימיו, ועשה תשובה ביום מותו ומת בתשובתו, כל עוונותיו נמחלין, כי כיון שזכר את בוראו ושב קודם שימות, נסלח לו. (הרמב"ם הלכות תשובה פרק ב' הלכה א'). ולפי דרגת התשובה והיסורים הבאים לאחר מכן, פכה כתמיו מתנקים. (כמו שצינתי בהקדמה שמי שעבר על פרייתות ומיתות בית דין ועשה תשובה, תשובה ויום הכפורים תולין, ויסורין הבאים לאחר מכן מכפרים, וילעולם לא מתפטר לו פפנה גמורה, עד שיבואו עליו יסורים). - רמב"ם הלכות תשובה פרק א', הלכה ד' - והתקון, הוא תמורת היסורים. והשב ביום מותו כתמיו

נחלשים, ונפטר מ"כף הקלע" שהוא יסורים קשים ומרים עד אין חקר, אבל יתכן שיצטרף לענשים אחרים, קלים יותר, גם כדי לנקות כתמיו, וגם כדי להשיב את ניצוצות הקדש של נשמתו שהפילם בידי כחות הרע והקלפה. ומי ששכב בתשובה גמורה וחי בתשובתו, יסורים הבאים עליו בעולם הזה לאחר תשובתו, גומרים לו הפפרה. ואם לא קבל יסורים בהתאם למעשיו, אף על פי שנפטר מענש "כף הקלע", ואולי גם מגלגולי דומם, צומח ובעלי חיים שהיה לו להתגלגל בהם, אפשר שיצטרף לענש אחר, כדי להעלות את ניצוצות הקודש שהפיל, תמורת הסבל והיסורים שלא קבלם בגלגול זה. ואם העלה הניצוצות לשרשם, הפל בהתאם לגדל ורמת תשובתו, והיסורים שקבל, או על ידי התקונים שגילו לנו רבותינו המקבלים, ונקה נפשו מכל רבב ופחם, יזכה לחיי העולם הבא, בהתאם לרמת נקיון נפשו וזכוכה.

ועל זה נבא יחזקאל הנביא באומרו, (יחזקאל פרק י"ח.) "ובשוב רשע מרשעתו אשר עשה". זו תשובת הודוי והתרתה. "ויעש משפט וצדקה". זו הקבלה לעתיד ושמירת התורה ומעשה המצוות. "הוא את נפשו יחיה". בעולם הבא, לאחר שישלם בעולם הזה את היסורים הנצרכים יחד עם התשובה. או בבואו בגלגול נוסף לנקות הכתם שנשארו למרות התשובה. "ויראה וישב מכל פשעיו אשר עשה". זה תשובת התקון והתענית, "חיו יחיה". בעולם הבא. "לא ימות". שנית על ידי יסורים בעולם הזה, שהיסורים נמשלים למות, או על ידי באו בגלגול נוסף. והסביר הנביא ההבדל והסבה ואמר, "לכן איש כדרכיו אשפט אתכם בית ישראל נאום ה' אלהים". ובאור "ה' אלהים" הוא, רחמן בדין, והרחמים הם שגם לאדם ששכב בכל לבו, אבל לא עשה התקון, אף על פי כן תשובתו מתקבלת, ונפטר מעונשים וגלגולים קשים ומרים שהיה צריך לסבול שנים רבות כדי להתנקות, ולא אומרים כיון שלא העלה הניצוצות שהפיל, ישאר באבדנו עד להעלאת הניצוצות. אמנם הצריך להעלאת הניצוצות, כיון שלא העלים על ידי תקון ותענית (או פדיון תענית) נשאר, ויצטרף לסבול כדי להעלותם או על ידי יסורים בעולם הזה, או בגהינם או בגלגול נוסף כאדם. "שובו" על ידי וידוי וחרטה.

"והשיבו מכל פשעיכם", את כל הניצוצות של נשמתכם שהפלתם בקלפה. "ולא יהיה לכם למכשול עון". הניצוצות הנפולים האלו. "השליכו מעליכם את כל פשעיכם" על ידי התקון, "אשר פשעתם בם" בזה שהורדתם ניצוצות הקדשה לקלפות, וגרמתם לקלפות להתדבק בהם. "ועשו לכם לב חדש ורוח חדשה". כי על ידי התקון, תהיו נקיים מכל פתם ורכב, כחדשים ממש. "ולמה תמותו בית ישראל", בגלגול נוסף, אם לא תשיבו את הניצוצות בתקון ובתענית (או פדיון תענית). או ב'סורים שיבואו עליכם בעולם הזה. "כי לא אֶחָפוץ בְּמוֹת הַמֵּת". ולא אֶמַר בְּ"מוֹת הַרְשָׁע" אֶלָּא בְּ"מוֹת הַמֵּת", שפירושו בְּמוֹת הָאָדָם בְּגִלְגוּל נוסף לאחר שפָּכַר מֵת פֶּעַם אַחַת מִבְּלֵי הַתְּקוּן, או מִבְּלֵי הַיְסוּרִים שֶׁהֶצְרִיכוּ לְבֹא עֲלָיו, וְלֹא בָּאוּ. "נָאוּם ה' אֱלֹהִים", רְחוּם בְּדִין וּמִתְקַן אֶתְכֶם לְפִי עֶרֶךְ תְּשׁוּבַתְכֶם. "וְהִשִּׁיבוּ" אֶת הַנִּיצוּצוֹת לְשִׁרְשָׁם עַל יְדֵי הַתְּקוּן, וְ"חִיּוּ". חִי נֶצַח לֹא צָרָךְ לְשׁוּם עֲנָשׁ או יְסוּרִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, או לְשׁוּם גִּלְגוּל נוסף, אֶלָּא יִשָּׁר לְחַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא.

הקדמה נוספת אודות התיקונים שלא התפרשו בכתבי המקובלים

כתב האריז"ל זיע"א בספר שער הכוונות (ענין ראש השנה דרוש א') וזה לשונו. מה שכתוב בספר התשובה שחיבר הר' ר' אליעזר מגרמיזא ז"ל הנקרא מורה חטאים, שהמתענה ד' פעמים בכל שנה בארבעת זמני התקופות ג' ימים רצופים בכל פעם מהם, מתכפרים כל עוונותיו. כן הוא האמת, אמנם דברים אלו צריכים ביאור, והוא כי אין זה מספיק, רק למחול ולכפר להעביר מעליו היסורים שהם עתידים לבא עליו בעולם הזה לסיבת עוונותיו, אבל עיקר עונש עוונותיו והוא מה שעתידי ליענש בגהינם אחר פטירתו, אין זה נמחל על ידי התעניות הנזכרות, אמנם צריך לתקונים אחרים כאשר ביארנו בספרינו אלה. (בשער רוח הקודש.) עד כאן לשונו. עוד כתב בשער הכוונות (דרוש ז' מדרושי הלילה) וזה לשונו. המוציא זרע לבטלה נתבאר תקונו בשער רוח הקודש, הנה התקון ההוא יועיל לו לנקות לו עוונות שלא יכנס לגהינם ושימחלו לו עוונותיו אלו, אבל עדיין צריך לתקון נוסף כדי לתקן ולהחיות את אותם

הטיפות עצמם שיצאו לבטלה ונפלו לקליפה, ולהחזירם אל הקדושה, כי שונה עבירה זו משאר עבירות, כי בעבירה זו גורם שאותם טיפות של הנשמות שעתידות לצאת ממנו בבחינת בניס, מתלבשים הם בגופות של הסטרא אחרא ומוליד מזיקין ממש, וכדי לתקן עוון זה צריך שני כוונות שיכוון בקריאת שמע שעל המיטה, אחת להמית הגופות ההם, והשניה להחזיר הנשמות ההם אל הקדושה וכו'. עד כאן לשונו. מבואר בדבריו שהעושה התקונים כפי שכתב בשער רוח הקודש התקון הוא יועיל לו לנקות לו עוונותיו שלא יכנס לגהינם ושימחלו לו עוונותיו. אך דא עקא, כי התקונים המוזכרים בשער רוח הקודש הם לעבירות בודדות בלבד.

אמנם בש"ס ובזוהר מבואר שעל כל העבירות תשובה מכפרת ומזכה לעולם הבא אלא שעל עבירות שעונשם כריתות ומיתות בית דין, תשובה ויום הכפורים תולין וייסורים הבאים עליו לאחר התשובה מכפרין. וכלשון הרמב"ם, "ולעולם לא מתכפר לו כפרה גמורה עד שיבואו עליו ייסורין". (וכמו שהרחבתי בזה בהקדמה לשדי תפוחים חלק א') ודברי הרמב"ם אלו מקורם בזוהר חדש על רות (שכבר הוכיחו הרד"ל ועוד שהזוהר היה בידי הרמב"ם ושהביא ציטטות ממנו בספריו) שכתב שמי ששב ומת בלי לקבל את כל הייסורים שהוצרכו לכפרת עוונותיו, אף על פי שתשובתו זיכתה לו וניצול מכף הקלע ומגילגולים וכדו', יתכן לפעמים שיצטרך לסבול למעלה מעט מיסורי גהינם בטרם יכנס למחיצתו בגן עדן. וכתב מו"ר ח' יהודה פתיא זצ"ל בספרו "מנחת יהודה" שתקונים אלו שבשער רוח הקודש הם תמורת הייסורין. עד כאן לשונו. והנה רבינו האר"י לא גילה את מספר הימים הראוי לתקון שאר חטאים, ומי עלה שמים וירד כמותו וישמיענו אותה ונעשנה. אך לא אבדה תקוה, כי מצאנו להרב משנת חסידים זיע"א שכתב שתקון לחטא עבודה זרה הוא בשלש מאות ואחת תעניות. ורבינו הגדול ראש כל בני הגולה הרב יוסף חיים זצ"ל בשו"ת "רב פעלים" (חלק ג' יו"ד סי י"ד). נשאל על תקון למי שהכשיל בשוגג לאחרים באכילת טרפות וכתב וזה לשונו. "והנה אוכל טרפיות לא נתפרש בדברי רבינו האר"י ז"ל מספר תעניותיו, ובספר עיר מקלט כתב שיצום צ"א יום כמנין מאכל. ותקון זה

בנוי מהשערת השכל ואין לו יסוד על פי הסוד, ובליקוטים כתב יד לא נודע למי, מצאתי כתוב, האוכל טרפה יתענה ג' פעמים כ"ד ימים רצופים כי בכל כ"ד יום יש רפ"ח שעות דכל יום נחשב י"ב שעות אפילו שהוא יום ארוך, וכשיתענה ג' פעמים כ"ד יום שהם ע"ב יום יש בידו ג' פעמים רפ"ח, ואם ירצה יתענה ג' הפסקות של ב' ימים וב' לילות שכל הפסקה ערכה כ"ז יום והרי בידו רפ"ח ביתרון. עכ"ל. ומצאתי בס"ד שורש למס' התעניות הנז' על פי הסוד שגילה רבינו האר"י בעץ חיים וזה לשונו, וכן מצות הטריפה היא הרע שברפ"ח נצוצין וכו' והנה כפי סוד זה של הטריפה יתיישב לנכון מספר התעניות שמצאתי כתוב בליקוטים הנז' עד כאן לשונו של ה"רב פעלים". וסמך הרי"ח סמיכה בכל כחו על ענין זה וסידר על פיו תקון אפילו לאוכל טריפה במזיד, בשלש תעניות ופדיון של רפ"ט תעניות בכל אחד מהם, עיי"ש. ושם ב"רב פעלים" (או"ח סי' ל"ה) האריך להוכיח שמי שלא יכול להתענות מספר הימים הראוי לתקונם יכול להתענות יום אחד של לילה ויום כיום הכפורים ולפדות שאר הימים בכסף שיתן לעניים דמי סעודה לכל יום שיפדה. ולכאורה מתבאר מדבריו שלכל עוון שהוא, יועיל יום צום כיום הכפורים אם ידע מס' התעניות היועיל לתקונם ויפדם בכסף, וכל העיכוב הוא חוסר ידיעתנו מספר זה אבל אם נמצא בדברי האר"י סוד הפגם ונדע על פיו מספר הימים הרווחנו תיקון לחטא נוסף. או אם יתעקש אדם ויעשה תקון בפדיון סכום תעניות גדול מאוד שודאי יהיה מעבר לצורך תקון הפגם, (לדוגמא פדיון אלף תעניות) ודאי שיתוקן כי בכלל מאתיים מנה. אמנם כיון שלא בפירוש אמרה האר"י צריך לעשות התקון שלש פעמים. וכך נראה גם ממה שכתב שם ("רב פעלים" חלק ג' או"ח סי' י"ט). שמי שחטא בשוגג בחילול שבת שיתענה שלשה ימים שני חמישי ושני, ואם יכול שיתענה שבעה ימים ודמי חטאת שמנה וכו' עיי"ש. ולא הסתפק בצום של יום אחד. (ועל מה שהצריך לכתחילה שבעה ימי תענית ועל השוגג, הסברתי הנלע"ד בהבדל שבין חלול שבת לשאר עבירות בתשובתי הנדפסת בסוף ספר זה, עיי"ש.)

וכתב מו"ר ח' יהודה פתיא זצ"ל בספרו "מנחת יהודה" וזה לשונו. וממה שכתבתי פה בענין חיבוט הקבר ובענין נתינת האדם דין וחשבון

על מעשיו לפני בית הדין העליון, ובענין הרוחות והמשחיתים הממונים עליהם ודנים אותם בכמה דינים משונים זה מזה וכן ענין הגלגולים שמתגלגל האדם בדומם ובצומח ובחי בלתי מדבר ובאדם, שכל דינים אלו כללם בספר הזוהר וקראם בשם "כף הקלע". וזהו מלבד דינה של גהינם הבא אחרון לכולם, מזה יבין האדם את הנעשה בו אחרי פטירתו מהעולם הזה, יחרד וילפת מאימת יום הדין הגדול והנורא ההוא, ויחוס ויחמול וירחם על נפשו, לתקן חטאיו מאשר חטא על הנפש. וישאל את פי החכמים להורות לו דרכי התשובה על כל עוון ועוון אשר עשה כפי מה שהוא יודע את חטאתו אשר חטא בה. ואם הוא בוש ונכלם לגלות את מסתרי עוונותיו... יוכל לעשות באופן אחר, והוא, שלכל עוון ועוון אשר חטא יטבול שבע טבילות במקוה או במעיין מבעוד יום ואחר שיצא מבית הטבילה יאמר בפיו הריני מקבל עלי להתענות וכו', (אמר שני, מה שכתב רבינו לקבל התענית בצאתו מבית הטבילה הוא כיון שנקט כדעת הפוסקים כן, אבל ברור שלכתחילה צריך לקבלו בתוך תפילת המנחה בדווקא, וכפשט לשון מר"ן בשו"ע, ולכן צריך להקפיד לטבול לפני תפילת המנחה כדי שקבלת התענית תהיה בתוך תפילת המנחה ולאחר הטבילות.) ואחר כך יאכל סעודה המפסקת, ופרוסה אחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעוד יטבל פרוסה הראשונה באפר ויאכלנה. ובליל התענית כשישכב על מטתו יניח אבן קטנה תחת ראשו בין המצע והכר, ויזמין לו אזור שק העשוי משיער של עיזים ויחגור אותו על מתניו מתחת בגדיו בלילה וביום של התענית, וביום התענית מותר בכל מלאכה ויוכל לעשן סיגארה וכיוצא בזה, וביום התענית באיזו שעה שירצה מהיום יכנס לחדר וילך יחף ארבע אמות ובעודו יחף יעמוד כנגד המערב כמו העומד בתפילה ויאמר נוסח זה הוידוי. עננו אבינו עננו וכו'.

והנה זה התקון של תענית יום אחד כיום הכפורים הוא דבר קל מאוד וכל אדם יוכל עשוהו בין בחור בין זקן, בין איש בין אשה. והוא יקר הערך מאוד כי מציל את האדם מכף הקלע, והקב"ה הוא מתקן הפגם שלו ואינו נמסר עוד בידי המשחיתים, ואפילו אם יהיה העוון ההוא כלול משני עוונות כגון שבא על אשת איש בימי נדותה שאז הוא מתחייב שתיים

משום אשת איש ומשום נדה, והוא לא עשה תקון רק לעוון אשת איש בלבד, עם כל זה הואיל ושני האיסורים נעשו בגוף אחד ביחד בפעם אחת, הנה הוא יתברך לא ימסור אותו בידי המשחיתים בכף הקלע, אלא הבית דין של מעלה מתקנים אותו אחר פטירתו את הפגם של עוון הנידה באופן אחר, והוא כי מכניסין אותו בחדר מיוחד ושם מחתכין את ברית המילה שלו ומוציאין ממנו את כתמי פגם הנידה שנשאר בו ואחר כך מרפאין אותו. (אמר שני"י, דברי רבינו הם על אשה הכוללת שני איסורים בגופה כאשת איש נדה, אבל אם חטא עם נדה או אם אשת איש ודש מבפנים וזרע מבחוץ או בתוך קונדום, אלו שתי עבירות נפרדות ואין אחת מכפרת על חברתה כלל וצריך תקון מושלם לכל אחת מהן.) **וזה למדתי ממעשה שבא לידי ב'שנת התרפ"ג (הובא לעיל עמוד 6)** (אמר שני"י, ממה שרבינו לא ציין במעשה שבקש מהזקן לחגור חגורת שק על מתניו יתכן שחשש שהזקן יתעכב מתקונו עד שימצא שק ובנתיים ימות ללא תקון כלל, ואולי אפשר ללמוד מכאן שאין לעכב התקון עבור זה אעפ"י שהוא תקון חשוב מאוד).

וּמִזֶּה יָדַע הָאֲדָם אֶת יָקָר תְּפִאֲרַת הַתְּשׁוּבָה כִּמְהָ הִיא גְדוּלָּה, כִּי הִצִּילָה לְאוֹתוֹ זָקֵן מִכְּמָה מְאֹת שָׁנִים שֶׁהָיָה רְאוּי לְהִיּוֹת נְדוֹן בְּכַף הַקְּלָע וּבְגִלְגוּלִים שׁוֹנִים וּבְגִהִינָם. וְלָכֵן אָמְרוּ חַז"ל שֶׁיִּפְּהָ שְׂעָה אַחַת בְּתְשׁוּבָה וּבְמַעֲשֵׂים טוֹבִים בְּעוֹלָם הִזָּה מְכַל חַיֵּי הָעוֹלָם הַבָּא. עכ"ל. ולהלן כתב וזה לשונו. "והנה כתבתי לפני בעל התשובה איך יתנהג בתעניות על חטאיו, והוא כי הדרך המובחר והמעולה מכולם להתענות על כל מין עוון אשר חטא בו סיכום התעניות שקצב האר"י, ואם חטא בחטא אחד כמה פעמים יעשה סדר זה התקון כמה פעמים ואפילו עד מאה פעמים. וזה התקון הוא מדרגה ראשונה המעולה שבכולם. ואם אינו יכול להתענות כל כך ימים רבים יוכל להתענות על כל חטא ועוון תענית אחת בלבד כיום הכפורים ושאר התעניות הקצובים לאותו העוון פדה יפדה אותם בצדקה וכן יעשה סדר התיקון הזה על כל פעם אשר כפל ועשה את החטא ההוא עצמו אפילו עד מאה פעמים. ואם אין ידו משגת לפדות את קצב התעניות של אותו החטא בפעם אחת יכול לפדות אותם דבר יום ביומו קודם שיסעוד, וזה התקון הוא מדרגה שניה. ואם אינו יכול לכפול ולעשות את תקון החטא ההוא על כל פעם ופעם אשר כפל

וחטא בו, יעשה התקון שהוא בין בתעניות ובין בפדיון הצדקות שבו שלש פעמים בלבד וזו מדרגה רביעית. (אמר שני"י, דלג על מדרגה שלישית ואפשר שהוא טעות סופר) או פעם אחת בלבד וזו מדרגה חמישית. וכסברת הפוסקים שכתבתי למר כדאית ליה שלש פעמים ולמר כדאית ליה פעם אחת בלבד עכ"ל". (אמר שני"י, כוונתו לתשובה של הרב פעלים הנזכר לעיל שם חקר רבינו הרי"ח זצ"ל באדם שחטא ושנה ושלש כמה וכמה באותו חטא כמה פעמים צריך לעשות התקון לחטאיו, שיש סוברים ג' פעמים, והסכימה דעת הרי"ח שדי בפעם אחת, ועליהם ציין רבינו כל אחד כדאית ליה. הנני להוסיף שגם מו"ר החיד"א זיע"א עמד בחקירה זו והסכימה דעתו שבשלש פעמים מספיק. ראה שמחת הרגל פסח רמז ב'. וברית עולם סי' שצד. ואפשר שאם היו רבותינו הקדושים הרי"ח זיע"א והמנחת יהודה זיע"א רואים דבריו היו מסכימים לדבריו.)

מכל האמור מתבאר שגם רבינו ב"מנחת יהודה" דעתו כדעת ה"רב פעלים" הנ"ל שעל כל פנים בדיעבד אם יעשה יום אחד כיום הכפורים וידע בכמה לפדות שאר התקונים תקונו שלם וכמו מעשה רב באותו זמן שבא על כלתו.

ושאר עבירות שלא נתבאר ימי תקונם בדברי האר"י בודאי שחייב אדם לעשות עליהם תשובה כפי שהורונו רבותינו סדר הודוי ובקשת המחילה, שבזה כבר ינצל מכף הקלע והרבה עונשים ויהיה ככלל ישראל הכשרים ואהוב לפני המקום, וכמבואר בדברי חז"ל בהרבה מקומות, וכמ"ש בזוה"ק פ' משפטים (ק"ו). "שאיך דבר בעולם ואין פתח בעולם שלא משבר מי ששב בתשובה. ושנינו, אין דבר בעולם העומד בפני התשובה ולכל בעלי התשובה מקבל הקב"ה ומזמן לפנייהם אורחות חיים, ואעפ"י שפגם מה שפגם הכל נתקן והכל שב על מכונו. ואפילו במה שנשבע הקב"ה לרעה, כאשר שב האדם בתשובה שב בו הקב"ה והופך לטובה. והתשובה שוברת גזרות רעות ודינין ושלשלאות של ברזל מעל השב. ואין דבר העומד בפני התשובה. ואפילו אם פשע אדם בעדים והתראה, כאשר שב, רפואת נפשו מזומנת לו". עכ"ל. אלא שעדיין צריך הוא לפחות ליום של תענית ופדיון ימי תענית במספר ובמפקד שמות הקודש שפגם בהם כדי שלא יבואו עליו ייסורים בעולם

הזה ואולי גם עונש גהנם מעט למעלה וכמו שכתב בזוהר רות הנז'. ואעפ"י שאינו יודע מספר הימים הנצרך, מסתבר שכל פדיון שיתן עבור סך ימים לאותו עוון יפחית מעונש הייסורים ואם משמים יזכהו ויתן פדיון בסך ימים הראוי או יותר ונקה לו ינקה. וכמו שכתב החיד"א זיע"א **שצדקה מכפרת אף על המזיד**. (ברית עולם אות ס"א. בשם הילקוט ריש פרשת שופטים). **וכתב עוד שכשאדם מתוודה בלב שלם תיכף מסתלק הקטיגור מלקטרג, והתשובה בסיגופים ותעניות הוא כדי למחות הקטיגור לגמרי**. (חומת אנך ישעיהו נ"ה. בשם הזוהר) והניף ידו שנית וכתב, הרהור תשובה וחרטה בוידוי מועיל להעביר הקטיגור מלקטרג כמ"ש בזוהר, אבל למחות הקטיגור צריך תעניות וסיגופים. כדאשכחן בענין בת שבע כי באומרו חטאתי, נדחה הקטיגור דכתב גם ה' העביר חטאתך. כמ"ש בזוהר. ואחר זה רוה"ק העידה ברכי כשלו מצום. (ראשי אבות - חסדי אבות פ"ד) וכבר אמרו חז"ל "בא ליטהר מסייעין אותו" (שבת ק"ד).

ולכן כל מי שנדבה אותו רוחו לשוב ראוי שיעשה התקונים כסדר התקונים שסדרו לנו רבותינו לחטאים שנודע ימי התענית הקצובים עליהם, ויתן פדיון נפשו לפדות שאר הימים שאין ידוע מספרם, ככל שיוכל, ויעשה כל תקון עם פדיונותיו ג' פעמים, שאפשר שבצירוף הכל תשיג ידו תקון שלם לפגמו, ואם לאחר כל זאת לא תשיג ידו בטהרתו את מספר הימים הנצרך, משמים יסייעוהו להשלים התקון, כאשר ישית עליו יוצר בראשית. ולכן גם לתקונים שלא נזכר במפורש בכתבי המקובלים מספר ימי הצום הנצרכים להם סדרתי נוסח התקון על פי כתבי רבותינו הרש"ש והמנחת יהודה והלשון חכמים מתוך עקרון לעורר את האדם לשוב מעבירות אלו ולהורות לו את סדר הוידוי ובקשת החרטה עליהם, אך כיון שימי מס' התעניות הצריכים פדיון אינו ברור, יתן פדיון נפשו לצדקה לצנייים ככל אשר יוכל, ואעפ"י שיגעתי למצא בכתבי המקובלים היכן שרש הפגם, עשיתי זאת כדי למצא פסוקים מתאימים לתקון אותו חטא בשרשו, שבזה אם נכון הדבר פסוק בעתו מה טוב, ואם טעיתי אין הפסד כלל מאמירת פסוקים אלו, אבל לסמוך על זה כדי לקצוב מספר ימים לתקון, זה יכלו לעשות רק רבינו שר בית הזוה"ר

הרי"ח זצ"ל וארזי הקומה כמותו, וכבר כתב החיד"א וז"ל. ומי עלה שמים או נגלה אליו אליהו ז"ל בקבע אחר רבינו האריז"ל לעשות פשר דבר בענינים העומדים ברומו של עולם, ותקון בשמות ועולמות העליונים למעלה עכ"ל. (צפורן שמיר סי' ו') ומה שכתבתי שנראה לי במספר הימים הוא רק כדי לעשות פדיון בערך, ומספק לקחתי מספרים גדולים שאולי יהיה בהם כדי לתקן, אבל ציינתי בכל תקון שאין אתנו יודע מה באמת מס' הקצוב לחטאים אלו וכמה יתקן בדיוק מספר פדיונות אלו, ואין לי אחריות לגבי ענין זה כלל. וכתב בזוהר "שכל מחשבה טובה ורעותא דלבא עושים רושם ותקון עצום בעולמות העליונים", וכל שכן סדר תיקון זה שודאי יתקן הרבה מאוד, ורחמנא ליבא בעי ומסתמא משמים יסייעוהו להשלים תקונו.

במהדורה זו נקבצו התקונים שהאריז"ל והר' מצת שמורים זיע"א ורבינו ב"ר פ' פעלים" ו"לשון חכמים" קבעו את מספר התעניות הראוי לכל חטא ועון, והוספתי גם התקון של מי שטמא עצמו בשדים כיון שרבינו סדרו בלשון חכמים, אמנם אעפ"י שרבינו סדרו ללא ציון מספר תעניות או פדיונם, לא מלאני לבי להביאו בסתם, והיות ששרש הכל הוא בשם ע"ב (ובפרט בע"ב דנוצר כנודע מייחוד האלפי"ן) צרפתי אליו פדיון ע"ב אבל שוב איני כמחליט הדבר אלא כמציג ומעורר בלבד.

והבאתי גם תקונים שאין לנו ידיעה ברורה במס' התעניות הקצובים מתוך כוונה לעורר האדם לתשובה עליהם כי המציאות מראה שכשיש תקון מסודר מתעוררים בני אדם לעשותו מאשר כשאין כזה בנמצא וצריכים הם לחפש נוסח ומענה לשון לתשובתם, מה גם שנוסח התקון של רבותינו הרש"ש והמנחת יהודה והלשון חכמים הם שרש ויתד ופינה לכל תקון שהוא ויפה כחם גם בתקוני שאר עוונות ואין הבדל בין נוסח סדר קבלת התענית ובקשת החרטה והיודי ושאר ענינים שמסביב לו בכל סוגי התקונים וכמו שכתב במנחת יהודה שלכל תקון יעשה הסדר שכתב, וגם הר' יוסף חיים סידר הנוסח לכל התקונים באותה דרך וצורה. (אלא שמדברי רבינו הרב פעלים למדנו שאף על פי שבדעתו הרחבה הבין שבתקונים שקצב רבינו האריז"ל מספיק תקון של יום אחד לילה ויום, בשאר תקונים צריך לעשותם ג' פעמים וכמ"ש). אלא שאין אני לוקח אחריות למספר הימים

הנצרכים לתקונים אלו וכמו שאמרו, אם רבי לא שנאה, ר' חייא מניין לו. וכל מטרתו לזכות את הרבים שיתעוררו לתקן כל פשעיהם לכל חטאתם בעודם חיים וימנעו מעצמם צער גדול וייסורים נוראים בחיי נצח. וכל אחד יתן פדיונות לתעניות הנצרכות לתקון עוונתו כפי יכולתו. וכבר כתב בזוהר (פ' תרומה ק"ג.) "שכל מחשבה טובה ורעותא דלבא עושים רושם ותקון עצום בעולמות העליונים, ואפילו אותם שהרהרו תשובה בלבם ומתו בטרם שהספיקו לעשות התשובה בוידוי ומעשה, אפילו שייענשו על שנפטרו בלא תשובה, אותו הרהור תשובה מצפצף וגורם לסייע להעלות הנפש מהשואל" עכ"ל. וכל שכן סדר תיקון זה הכולל תשובה ויודוי וחרטה וגם פדיונות אם לא כולם אז בחלקם, שודאי יתקן הרבה מאוד, ורחמנא ליבא בעי ומסתמא משמים יסייעוהו להשלים תקונו. והמרבה בתשובה הרי זה משובח.

והנה מבואר מדברי רבינו האר"י שסכום הזמן הנצרך לתקון החטא אינו לפי ערך חומרת החטא אלא לפי בחינת תקון השמות שבהם פגם, כשלחטא חמור כזרע לבטלה שבזוהר אמרו שתקונו קשה, תקונו בפ"ד תעניות, וכן חטא נדה שהוא משלשה חטאים שבזוהר פ' שמות הפליג בחומרתו וטומאתו, תקונו בפ"ב תעניות ושבועת שקר שעליה נזדעזע העולם תקונו בל"ז תעניות, ואלו לאוכל טרפות החליט רבינו הרי"ח תקונו ברפ"ט תעניות.

ומסדרי התקונים כתבו מספרי ימים גם לעוונות אלו והזכרתם בספר זה אבל לא סמכתי עליהם וכמו שכתב ברב פעלים הנ"ל לגבי ספר עיר מקלט. אמנם הפשטנים כתבו מס' ימים לתקונים מסויימים ואין לזלזל בדבריהם כי אלו גדולי עולם שכל בית ישראל נשען על פסקיהם, ואביא דוגמא מענין תקון לחילול שבת, כתב הרמ"א, (או"ח סי' של"ד) "שמחלל שבת תקונו להתענות ארבעים יום שני וחמישי ולא ישתה יין ולא יאכל בשר ויתן במקום קרבן חטאת י"ח פשוטים לצדקה ואם ירצה לפדות התענית יתן בעד כל יום שנים עשר פשוטים לצדקה". וכתב הרב כף החיים (או"ח סי' של"ד) וזה לשונו, אם עבר על אב מלאכה בשבת כתב בספר "חמדת ימים" בשם האר"י שיצום תנ"ה ימים. אמנם מדברי הרב בשערוה"ק תיקון ט"ז לא משמע הכי שכתב תקון למחוייב ד'

מיתות ב"ד שיתענה מאתיים תעניות וכו'. ואיסור שבת הוא בסקילה וא"כ נראה דא"צ כ"כ תעניות, והגם דיש לחלק דלפי סודם של דברים אין התקונים שוים, מ"מ בכתבי האר"י בח' שערים אשר אתנו לא מצאנו גילוי בהדיא כמה צריך להתענות מי שחלל שבת במזיד, וע"כ נראה להקל למי שלא יוכל להתענות כ"כ ימים וגם אין לו ממון לפדות כ"כ תעניות שילקה ויתענה מ' יום, עכ"ל. הרי שסמך הרב כף החיים שהיה גברא רבא ומקובל חסיד קדוש על פסק מהרא"י והרמ"א שהצריכו להתענות מ' ימים לתקון זה. והוסיף מלקות. (אמנם מהרב פעלים שהובא לעיל נראה שלא הסתפק בתקון זה ואפילו למחלל שבת בשוגג בספק איסור דאורייתא, והצריכו להתענות בפועל ג' או ז' ימים וללמוד סדר תקון ארוך ולתת דמי חטאת שמנה.) ומסדרי התקונים יש שכתבו שתקונו בחמישים תעניות ובתשובה שבס' ברית אברהם הראתי מניין יצא להם טעות זה. ויש שכתבו שתקונו בשבע מאות ושתיים תעניות כמנין שבת וזה קרוב אל השכל כי באמת שמות הקודש המאירים בשבת עולים כמנין שבת אך מי אמר שזה באמת ענין הפגם ותקונו. וכל קבל דנא מי שירצה לסמוך על הרב כף החיים זצ"ל מי ימנע בעדו. ולכן סדרתי הנוסח עם סדר התקון הנראה כמתאים לפי כתבי האריז"ל ורבותינו הרש"ש והמנחת יהודה והלשון חכמים מבלי להחליט מס' ימי הפדיון. והוספתי הפסוקים והייחודים המתאימים לתקון זה כפי מה שמצאתי בכתבי האר"י, לדוגמא בכל תקון שהוא על חטא ד' מיתות ב"ד הכנסתי ענין פסוקי אאע"ה ונפילתו באור כשדים, ופסוקי העקדה וירידת יעקב מצריימה ותפילה על כך שעניינים אלו זכותם יכפר על חיוב ד' מיתות ב"ד והוא על פי תקון ד' מיתות ב"ד המופיע בשערוה"ק, ובתקון לחילול שבת צרפתי הכוונות שכתב האר"י למתענה בשבת, ותקון לחילול שבת הנמצא ברב פעלים (חלק ג' או"ח סי' י"ט). וכן על זה הדרך. עוד יש לציין את דברי רבינו בתשובתו (ב"ר פ' פעלים" או"ח סי' ל"ה) שכתב וזה לשונו. "על כן כל מי שהוא אנוס גמור ואינו יכול להתענות מספר התעניות בשלמות כאשר פירש רבינו האר"י ישתדל לפדות תעניות שלו בכסף לצדקה, אך יעשה כאשר כתבתי לעיל לסדר הכסף על פי סדר חשבון השמות הקודש כדרך שעושין בפדיון החולה, וגם צריך

שיעשה הפדיון ביום שיקבל עליו תענית כתענית יום הכפורים לילה ויום, (אמר שנ"י כוונת רבינו ליום התענית עצמו ולא ליום שלפניו שבו הוא מקבל התענית, כך מבואר בדבריו בתשובה זו). ונכון לבו בטוח בשברון הלב, ובצדקה, ובכוונה שעושה בפדיון ובתענית אותו היום שיתוקן פגם שעשה בעונו כאלו עשה תעניות גמורים ושלמים ע"פ רבינו האר"י זלה"ה. ובמהדורה זו השתדלתי לסדר לפני השב, את סדר הכסף על פי סדר חשבון השמות הקודש ככל אשר השיגה ידי. ויהי רצון שנוזכה לתשובה שלימה ולכל הישועות.

(ראה גם לקמן בתשובה שבסוף הספר)

*

מהלכות תשובה להחיד"א זיע"א.

א. אין דבר העומד בפני התשובה. ואף עבד עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים, אם שב, הוא מקובל. שמחת הרגל רות פ"א. - לב דוד פרק כא. - פני דוד קרח.

ב. כתבו המפרשים שארבעה חלוקי כפרה שהיה דורש ר' ישמעאל היינו לשב מיראה, אבל שב מאהבה ועוסק בתורה נמחל תיכף, ואפי' חילול ה'. פני דוד חוקת י"א.

ג. מי שחשקה נפשו בתורה כל כך עד שיום ולילה לא יחשוב כי אם בתורה ושליך אחרי גוו עניני העולם השפל הגשמי והעכור הגופני הזה ובתורתו יהגה ובאהבתו ישגה, ישיג מעלה נפלאה שלא יצטרך כלל לתעניות וסיגופים. צפורן שמיר סימן ד'.

ד. ספר חסידים, הרמב"ם והרא"ש כתבו דקיימ"ל כר' אבהו דבמקום שבעלי תשובה עומדים, צדיקים גמורים אינם יכולים לעמוד אף בחטא במעשה והכי מסתברא. וכן נראה דעת מהרח"ו. ברית עולם אות ס'. הלכה כר' אבהו, שבעלי תשובה גדולים מצדיקים גמורים. ראש דוד האזינו קנח.

ה. השגת החכמה למעט בדבור ולהרבות בשתיקה וכדתנן סייג לחכמה שתיקה ונעשה מרכבה לשכינה. צפורן שמיר סי' ד'.

ו. ילמד פושעים דרכיו יתברך וחסאים אליו ישובו והיה תמורת אשר פיזר ניצוצי הקדושה עתה יחבר נפש החוטאים אליו יתברך, ואין קץ לשכר מזכה לחייבא והאריכו הרבה בזוהר הקדוש ואתיא מכללא יתוקן אשר פגם בחטא זה ותשובת"ו הרמת"ה. צפורן שמיר סי' ט'.

ז. יזהר שלא לדבר בבית הכנסת אפילו אחר תפלה בשום אופן לכבוד השכינה השורה שם ויהיה תקון למה שפגם בכבודה. צפורן שמיר סי' ט'.

ח. אם ח"ו חטא בערוה או נדה או גויה במעשה, ילך אצל חכם בקי ברפואות הנפש לסדר לו רפואה ע"פ הש"ס והזוהר והאר"י זצ"ל ולא יתשל שמא יספה בעווננו ולא יזכה לעשות תשובה. צפורן שמיר סי' ו'.

ט. אשריו מי שיוכל להתענות על חטאתיו ורבו סגולת התענית כי הסטרא אחרא אין בה כח לידבק במי ששרוי בתענית. צפורן שמיר יא'.

י. על ידי תענית יבא לידי ענוה כי יכיר מה הוא האדם דבמניעת מעט פת יותש כחו. צפורן שמיר סי' יא'.

יא. השרוי בתענית אינו בא לידי נסיון כי הש"י רואה שהוא מנסה עצמו בתענית. צפורן שמיר סי' יא'.

יב. המתענה נקרא גבור הכובש את יצרו וראוי שתשרה עליו שכינה, ואין לו מקטרג ותפלתו נשמעת, ואם חייב יסורין הוא מראה שמקבלם באהבה. צפורן שמיר סי' יא'.

יג. יש מלאכים שאינם יכולים לעלות אלא בכח תעניות בני אדם. צפורן שמיר סי' יא'.

יד. התענית הוא סוד הקרבן וחלבו ודמו החלו עולין לריח ניחוח כמו שהאריכו בזוהר הקדוש פ' שמות. צפורן שמיר סי' יא'.

טו. כל המעלות האלו ויותר מהמה שכתבו ז"ל היינו אם בתעניות יפשפש במעשיו ויחזור בתשובה ויתענה לכפרה. צפורן שמיר סי' יא'.

טו. זה עיקר העבודה לשמור העיקרים ולהוסיף, לא לזלזל בעיקר ולקיים התוספת. מורה באצבע סימן ח'.

טז. אם עבר כמה פעמים אותה עבירה, יעשה תקון אותה עבירה כפי אשר הורה רבינו האריז"ל ג"פ. ובתלמוד סגי, אף שעבר כמה פעמים. ודלא כנו"ב או"ח סי' ל"ה שהשיג על זה מדין מלקות, דשאני הכא דלא התרו בו. ובהא איכא למימר דכשיעשה התקון תלמא זמני סגי ויסלח לו שמחת הרגל פסח רמז ב' - ברית עולם שצד.

יז. הבעל תשובה לא ימהר לקבל סיגופים ותעניות ביום טהרתו אשר נשאו לבו לעשות תשובה, רק ראשית כל יעזוב דרכו ויפרוש ממעשיו הרעים ויתנהג בזה זמן רב, עד אשר יראה בעיניו כי שלט ביצרו ופירש פרישות גמורה מחטאתו, ואחר זה יתקן אשר עוות לפניו, בסיגופים ותעניות כאשר יוכל שאת וה' יגמור בעדו. פתח עינים סנהדרין מ"ג. - שמחת הרגל פסח רמז ב'.

יח. ראשון לחשבון עונות לשון הרע השקול כעבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים, ויש לו פירות, ולה"ר הוא המדבר בגנות חבירו אפילו אומר אמת, על זה ידו הדווים ופלגי מים מי המרים יורדים כי הוא עוון חמור מאד תדירי ונתגדל בזה הוא ורעיו ובני ביתו אוי לנו אהה על נפשנו. מורה באצבע סי' י'.

יט. שבועת שוא אחת דוחה מאה זכיות, חילול השם אחד דוחה מאה תפלות, ביזוי תורה אחת דוחה מאה שמחות, נבלות הפה אחת דוחה מאה הבטחות, גזל א' דוחה מאה ברכות, מחלוקת א' דוחה מאה פרנסות, לשון הרע א' דוחה מאה תשובות. והן ז' דחיות שמנו רז"ל. צפורן שמיר סי' ג'.

כ. אמרו בתנא דבי אליהו לא חרב העולם אלא בפשעה של תורה ולא חרבה ארץ ישראל אלא מפשעה של תורה וכל הצרות הבאות לאדם אינן אלא מפשע התורה שנאמר בפשע יעקב כל זאת, ומי שיש לו לב יתעורר מתרדמה אשר הפיל עליו יצרו ואחז שמורות עיניו וישוב אל ה'

ויעסוק בתורה בשמחה כאשר יוכל ולא יוציא הזמן היקר מפנינים בהבלי העוה"ז אשרי אדם שומע. צפורן שמיר סי' ד'.

כא. הגאווה והקפדה עוון פלילי ככופר בעיקר ועובד ע"ז ואין עפרו ננער כב. הרהור תשובה וחרטה בוידוי מועיל להעביר הקטיגור מלקטרג, כמ"ש בזוהר. אבל למחות הקטיגור צריך תעניות וסיגופים. כדאשכחן בענין בת שבע כי באומרו חטאתי, נדחה הקטיגור דכתב גם ה' העביר חטאתך. כמ"ש בזוהר. ואחר זה רוה"ק העידה ברכי כשלו מצום. וכו'. (ראשי אבות - חסדי אבות פ"ד. - חומת אנך ישעיהו נ"ה.)

כג. אף אם עבר כריתות ומיתות ב"ד שאין תשובה ויוהכ"פ מכפרים, אלא עם יסורין, אם קדש אשה על תנאי שהוא צדיק גמור, מקודשת מספק שמא הרהר תשובה. דהכפרה מתחילה עם הרהור התשובה. כסא רחמים אבות פכ"ט

כד. אם הקטן הוא בן דעת נענש על מעשיו בב"ד של מעלה ולכן מתו ער ואונן בקטנותם. שמחת הרגל הגדה של פסח.

כה. יש לך אדם שהוא רחמן ולבו רך, ואם יראה עני ביום סגריר נושא הצינ"ה לפניו ורותת יהמו נא רחמיו עליו, גם אם ראה יראה העני עומד בחדר קטן צר וחשוך יתמה על חיי צער ודירה סרוחה, ואיך לא ירחם על נפשו שתהיה בגיהנם של שלג נתונה ביד אכזרים הן הן המזיקין נושכין וממיתין והוא בגיהנם מקום אופל וצלמות. מורה באצבע סי' י'.

כו. עבירות בגלגול אחד גוררות עבירות בגלגול שיבא. (משם המקובלים). ראש דוד משפטים נט:

כז. שמירת שבת הוא עיקר גדול לבעל תשובה אשר מבית ומחוץ תצפנו הקליפה, וגם צריך לקיים מצוות חבילות חבילות ובשמירת שבת הכל מתוקן. פתח עינים מעילה יז. שמירת שבת בכל הפרטים ולענגו כפי כחו בכל זה יועיל לכפר חטאתיו, כמ"ש אשרי אנוש יעשה זאת כו' שומר שבת וכך שנו רבותינו אפי' ע"ז כאנוש מוחלין לו ובשמירתו מיחד קבה"ו ויתוקן אשר גרם להיות נרגן מפריד אלוף ח"ו. צפורן שמיר ט'.

כח. ובכלל איסור גדול לשמוע שירי נשים המשוררות, דקול באשה ערוה ואפי' ברבוי דברים אסרו הפוסקים מדינא, ומשנה שלימה ואל תרבה שיחה עם האשה, גורם רעה לעצמו שהסט"א הנקראת רעה תדבק בו וסופו יורש גיהנם הנקראת רעה כמשו"ל ומרעה אל רעה יצא, ומי יודע כמה נכשלו וה' הטוב יכפר בעדנו. מורה באצבע סימן ט'.

כט. יזהר מהכעס קטן וגדול שמחליף נפשו הקדושה בנפש סט"א ונעשה הוא עצמו ע"ז טור"ף נפשו וכל מה שטרח כל ימיו בהסתלק נפשו חלף הלך, וכה דיבר האיש קדוש רבינו האר"י זצ"ל כי בעל הכעס אין לו תקון עד אשר ישתדל מאד שלא יכעוס כלל ואז יתחיל לתקן. מורה באצבע סי' א'.

ל. ילמוד ספרי מוסר תדיר ואשריו מי שיקבע לימוד בס' הקדוש ראשית חכמה ומשם יכיר פחיתות מעשיו ותוקף חיובו ויום יתבונן בעניניו. מורה באצבע סימן א.

לא. כל חומרות הזוהר ועונשים הנזכרים בו אמת הם וצריך לחוש להם. ומה שלא נזכרו בתלמוד, טעם יש בו. שם הגדולים ח"א. א. רי"ט.

לב. אם מאכל אחד ערב לו ומסלק ידו מלאכול לסגף עצמו על חטאתיו הוא חשוב לפניו יתברך ועביד ומהני להיות לו כפרה ואם יתמיד בזה הוא פקח שאוכל ומתענה בבת אחת כי מעט סיגוף זה שמסלק ידו מאכילת הערב לחכו נרצה לו כעין תענית. צפורן שמיר סימן ה'. - מורה באצבע סימן ג'.

לג. המתכבד בקלון חבירו אין לו חלק לעוה"ב, כ"כ הרמב"ם והוא ירושלמי פ' אין דורשין ובריש בראשית רבה. ודע דמהרח"ו כתב דהאי מתכבד בקלון חבירו נ"ל דזהו בפניו. ברית עולם אות י"ט. מתכבד בקלון חבירו מצוי בבלי דעת ומלבין פני חבירו ברבים לא יבצר, וכלן סעיפי וענפי הגאווה דוק ותשכח כי ענפי הגאווה ת' פרקי והיא היתה אם כל האיסורים. מורה באצבע סי' י'.

לד. ד' כתות אינן מקבלות פני שכינה כת שקרנים כת חנפנים כת לצים

כת מספרי לשה"ר אוי לנו כי כמעט האדם נכשל בכלן או במקצתן וכל עצם אדם שבא לעוה"ז שיזכה בכח תורתו ומצוותיו להסתכל בשכינה ואיך יעשה לו סגולה לבל יראה גאות ה' ח"ו. מורה באצבע סי' י'.

לה. החמדה אב הטומאה וכבר אמרו רז"ל שרשע א' מן החמדה עבר על כל עשרת הדברות. מורה באצבע סימן י'.

לו. ברכות לבטלה ובלי כוונה ותפלה חטופה בבליעת חציים של אותיות וכמה תיבות והסח הדעת בתפילין בעוה"ר מצויים אם לא כלן מקצתן. מורה באצבע סי' י'.

לז. חילול שבת בעוה"ר לעשות מלאכה ע"י גוי, ודבור של חול ומשא ומתן והוצאות איזה דברים קלים מהעיר לשדה הרבה כשלו ונפלו. שם

לח. עוד ישתדל מאד שכשעושה מצוה או לומד תורה יהיה בשמחה גדולה מאלפי זהב וכסף על שזכה ללמוד בתורה או לקיים מצוותו ית', ובוודאי שזה ימשיך עליו קדושה יתירה והגיד רבינו האר"י זצ"ל כי לא זכה לכל חכמתו הרמה ונפלאה כי אם ע"י השמחה הגדולה שהיה שמח בלימוד ובמצוות לאין קץ. מורה באצבע סימן י'.

לט. סגולת העקידה לכבוש הדין ולכן יתאמץ בכוונתה וכתבו ז"ל דאם שב בתשובה בכוונת העקידה יכופר עונו. צפורן שמיר סי' ב'.

מ. הפליגו בזוהר הק' באמירת שירת הים וסודה אחר פסוקי דזמרה שהוא עילוי מאד ונחת רוח לשכינת עוזינו ועל כן צריך לאומרה בשמחה רבה ובנעימה ויצייר בדעתו כאלו עומד ביבשה בתוך הים והמצרים נטבעים והוא ניצול והיא סגולה לכפר עוונותיו. צפורן שמיר.

מא. צריך בכל יום לקרות מוסר איזה שיעור, ורבו כמו רבו ספרי מוסר, לכן יקרא בספר אחד שיעור בכל יום עד תומו ואח"כ יקח אחר וכן על זה הדרך ובכל אחד ימצא התעוררות חדש ויקיים החזק במוסר אל תרף ויזהר מאד בזה ויראה שלא יאבד זמנו ותבא עליו המיתה פתאום ואז הוא בעצמו יחרט חרטה גדולה על שקלקל מעשיו וכלה בהבל כחו ועוונותיו כמשא ואין מושיע. צפורן שמיר סי' ד'.

מב. יתעורר האדם שבפגם הברית פוגם מאד בנר"ן בחותם המלך ופוגם בשרשי נר"ן למעלה ובפגם זה מתו ער ואונן אף שהיו קטנים בני שמונה שנים ועל חטא זה בא מבול לעולם ואין בשום עבירה מי שבורא גוף למזיקים כעבירת פגם הברית. והוא מעכב הגאולה כי אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף וזה מוריד מחדש בקליפות וזה צע"ר השמים וצער כל העולמות שמעכב תשועת ה', אוי לו ולרוע מזלו אם לא חזר בתשובה כי אחר מותו נפרעין ממנו על הכל מלבד עונשו על עצם העבירה. ביותר יחרד חרדה גדולה כי עתה אנחנו באלף הששי והוא כנגד היסוד ומעשיו המקולקלים ערו ערו עד היסוד ב"א. מה עצמו וגדלו סעיפי שריגי חטא זה בכמה אופנים פנים מפנים שונים כי בשגם לא חטא בערוה ונדה וכיוצא בפועל אם חשב והרהר ועי"ז בא להשחית בהקיץ, גדול עוון זה מאד מאד. ולא זו בהקיץ אלא אפי' בחלום אם יטמאהו דבקתו הרעה ועתיד ליתן את הדין וענוש יענש כי נפש הוא חובל, נבראים מזיקים כמ"ש רז"ל פרימו מארץ תאבד וזרעם מבני אדם, יותר על כן באשתו אמרו אם לא נזהר לקדש עצמו ולשהות באופן שיכלו הניצוצות עוונו ישא. צפורן שמיר סימן ו'.

מג. מי ימלל עד היכן מגיע פגם הברית וכבר גורי האר"י זצ"ל הפליאו לדבר ותסמר שערות האדם מפני מראית העין רואה תוקף הפגם בקדשי שמים תצלנה אזנים. אמרו רז"ל המקשה עצמו לדעת יהא בנדוי וכמה וכמה פעמים שנתחייב נדוי בב"ד של מעלה וכל שכן קל וחומר אם בא לידי עוון. לאיש אשר אלה לו איך יאכל מעדנים והוא מוכן לפורענות ויגרס בחצץ שיניו, איך ילבש בגדי משי והוא לבש בטומאת הסט"א ולבוש נשמתו קרוע קרעים קרעים לבוש הבו"ז ומעילו סרוח, איך ישתרר על משרתיו ועל הסרים למשמעתו והוא בזוי מאד לפניו ית' וכל צבא השמים, נתעב ונאלח בעיניהם. איך יישן על כ"ר נרחב ביקר כרי"ם וכסתות ומוכן לחבק אשפתות וללכת מדחי אל דחי בידי מלאכי חבלה אכזריים מידו נגזרו ובפועל כפיו נוצרו, איך יטרח וכל מאויי נפשו להרויח ממון והוא מפסיד ומשחית נפשו, ואיך ישמח ועוונו קבע לו בכיה לדורות, איך יתקן גופו ובגדיו שיהיה נקי מסודר ומהודר ומלאכי

חבלה מתקנים ומסדרים מיני עצב"י בשמים רא"ש ולענה שיהיה מלוכלך ומבולבל די לעלמין יתחבל, איך מניח עסקי נפשו וקובע עתים לשחוק במקום קביעות עת לתורה ותשובה ומלאכי חבלה יעשו שחוק בנפשו בעוונותיו וחטאתיו וכהנה רבות אנחותיו על פי מדותיו. צפורן שמיר סימן ו'.

מד. אי לזאת בריש כל מראי"ן ישב בדד וידום להסתכל יפה יפה מעת היותו מה היה לו ומה בידו מחטאת נעורים בכל פרטי פרטות מיני חטאים אלו כי עצמו מספר, וכשיזכור וידע רובם ככולם אז תבין ותשקול בפלס עד היכן מגיע פגם כל אחד וכשתגיע לזה הלא תבוש הלא תכלם ותתחרט חרטה גדולה ופלגי מים ירדו עיניך ובמרירות תאנח אנחה שוברת על אשר הכעסת את הבורא ועיקר הכל להתרחק משחוק וקלות ראש המרגילין לערוה. צפורן שמיר סימן ו'.

מה. נשים להסתכל בהם ולהתקרב אצלם הוא עוון פלילי, וכמ"ש הרמב"ם, ופסקו מרן בש"ע אבה"ז סימן כ"א וז"ל, המחבק ומנשק א' מהעריות שאין לבו של אדם נוקפו עליהן, כגון אחותו הגדולה, ואחות אביו וכיוצא בהן אע"פ שאין לו שום הנאה כלל, הרי זה מגונה, ודבר איסור הוא ומעשה טפשים. שאין קרובים לערוה כלל, בין גדולה בין קטנה. חוץ מאב לבתו ואם לבנה. וכתב עוד הרמב"ם שם. אם חבק ונשק דרך תאוה ונהנה, לוקה מן התורה שנא' לא תעשו מכל חוקות התועבות. ונאמר, לא תקרבו לגלות ערוה. כלומר, לא תקרבו לדברים המביאין לידי גלוי עריות עד כאן לשונו. לב דוד פרק טז.

מו. המסתכל בעריות איסור גדול, וכתב רבינו יונה דהוי מומר לדבר אחד. וכתב רבינו האר"י ז"ל דמתגלגל בעוף הנקרא ראה. חומת אנ"ך קהלת. - פני דוד מקץ ז'.

מז. פגם הראיה חמור מאוד שפוגם למעלה, ובזוה"ק החמיר הרבה בהסתכלות בנשים. ולאפוקי מהמון העם שסוברים כי אין בראיה איסור. (יומא עד.) מראית העין.

מח. אמרו רז"ל אין יצה"ר שולט במה שענינים אינן רואות ואמרו רז"ל

אין לך דבר עומד בפני התאווה כעצימת העין. צפורן שמיר סי' יא'.

מט. על זה דברית הלשון וברית המעור, וגם הוא פגם גדול ומעכב הגאולה. כי תכלית הגלות, לברר ניצוצות הקדושה, ומחדש מפזר ניצוצי הקדושה, כי נפש הוא חובל. לב דוד פרק כא.

נ. הפוגם בברית לא יוכל להבין בתורה. פני דוד חוקת י"ב.

נא. העוסק בסדר טהרות הוא תקון לפגם ברית קודש (גורי האריז"ל). ראש דוד חוקת קכ"א ע"א.

נב. הרוצה להנצל מקרי לא יטמא ברית הלשון ובפרט מנבלות הפה ולה"ר, כי הלשון והמעור מכוונים, ומי שפוגם בלשון וודאי יחטא במעור, וזה אפשר רמז הפסוק אמרתי אשמרה דרכי, דרך גבר, מחטוא בלשוני. צפורן שמיר סי' ז'.

נג. הפוגם פיו בדבר נבלה, פוגם בנפשו ואפילו נחתם לו גזר דין של ע' שנה לטובה נהפך לרעה. ומטמאין אותו בקרי, או לבטלה, ונדון במיתה עולמית. ואין תפלתו נשמעת מ' יום, ובהיכל נוגה ו' מלאכים עם רמ"ח כתות מנדין אותו למוציא לבטלה. צפורן שמיר סימן י"א.

נד. עוד יזהר מברכה לבטלה שידע ברכת הפרי וכיוצא שהוא אוכל, ויברך בנחת ולא ידלק ה' או מלך העולם או איזה תיבה מנוסח הברכה שאז יהיה ברכה לבטלה, ואוכל בלא ברכה, ואם אינו מדקדק חס ושלום בזה הוא גוזל ה' וכשם שבממון אסור גזל כל שהוא לכתחילה, גם אות או תיבה מהברכה בסוג של גזל דאמרו רז"ל כל הנהנה מהע"ז בלא ברכה כאילו גזל להקב"ה א"כ בחסרון תיבה ואות הוי בסוג גזל, והמון העם אומרים במקום ה' אלהינו מלך העולם נאיילנו מליכולם ואוי לה לאותה בושא במקום רעדה להיות חרד בהזכרת ה' כל עצמותי תאמרנה ה', לא זו אשר לא שם לבו הגא מפיו יוצא עוד בה שפוגם בהזכרה ובמלכותו ח"ו, ואוכל בלי ברכה. וגם אם אומר ה' אלהינו מלך העולם כתקנו ובלע תיבה בברכה אפשר דבחסרון תיבה ההוא לא תחשב ברכה ואוכל בלא ברכה ומרעה אל רעה יצא שבא לידי קרי ועל הכל ענש

יענש כאשר ישית עליו גדול העצה. צפורן שמיר סי' ז'.

נה. מסורת היא שהמגלה סודות התורה לשאינם הגונים בא לידי קרי ואסמכוה אקרא סוד ה' ליראיו וברית"ו להודיעם. צפורן שמיר סי' ז'.

נו. מסורת היא שהרואה קרי וטובל ביום ההוא דווקא ומתודה כראוי נמחה המזיק של קרי. צפורן שמיר סי' ז'.

נז. הנודר ואינו מקיים בא לידי קרי והוא בכלל מה שאמרו רז"ל בעוון נדרים בני"ו מתים. צפורן שמיר סי' ז'.

נח. מאכלים המרוכים ושתיית יין בלילה פרצה קוראת לגנב וישתו וישקרו עמו זרע שקר. צפורן שמיר סי' ז'.

נט. הישן יחידי בלילה בביתא דמיחדא משאר בתי הוא באחריות לבא לידי מקרה לילה. צפורן שמיר סי' ז'.

ס. העצבות ובעל אנחה גורם ליטמא כי היא מדת פלונית כשמה ונותן לה יד לעשות בו תאותה כיון שהוא מסטרא דילה צפורן שמיר סי' ז'.

סא. השומע קול שיר שאינו של קדושה מטמא אזניו אזן ששמעה תרש"ע ויבא לידי קרי ח"ו. צפורן שמיר סי' ז'.

סב. אם יהיה סמוך למראשותיו מנעלים או מכנסים וכיוצא יגביר כחם להכשילו ח"ו. צפורן שמיר סי' ז'.

סג. אם יהיה לו מפתחות ברזל וכיוצא יתן להם יד להחטיאו ח"ו. שם

סד. אל יאמר אדם בראותו אזהרות אלו הן אני עובר כלם או מקצתן ובל יראה קרי, דיש להשיב דאפשר שנעקרה הטיפה ויוצא דרך מי רגלים או אפשר דכל זה ברוצה להפרד ואינו מהסטרא אחרא, אבל אם כבר החזיקה בו בעוונות גדולות אינה חוששת לפרוטרוט וקים ליה בדרכה, ודברי חז"ל קדושים נאמנים ולא יחטיאו השערה או שמא יש לו מצוה המגינה עליו לשעה. צפורן שמיר סי' ז'.

סה. ירבה בצדקה כפי כחו יום יום ולא יעבור יום א' שלא יתן צדקה אם מעט ואם הרבה ובזה מיחד שם המיוחד הויה ברוך הוא כמ"ש האר"י

זצ"ל, והוא תקון גדול להחיות נפשות אביונים ובזה יעלה ניצוצי קדושה אשר פיזר והוא רמז הפסוק פזר כלומר אם פזר ניצוצי קדושה, אם נתן לאביונים צדקת"ו עומדת לעד מתקן השכינה וזכות הצדקה עמדה ונשא"ת להגין עליו. צפורן שמיר סי' ט'.

סט. יהיה ענו באמת, ובזה יהיה מרכבה לשכינה ויעלה עליו כאלו הקריב כל הקרבנות ותפלתו אינה נמאסת וממילא רווחא להשיב נדחיו וירבה שפע. צפורן שמיר סי' ט'. הענו נמחלים עוונותיו ואין סט"א שולטת בו. חומת אנך ישעיה נ"ז.

ע. עוד יזהר לבכות כשמתוודה בפרט כשאומר שחתנו זרע לבטלה כל עצמותיו יאחזמו רעד. צפורן שמיר סי' ט'.

עא. יזהר לטרוח בלישת מצות מצוה בכח גדול וכן כשמקיים מצוות גמילות חסדים לקבור מתים ולחפור קבר וכיוצא, והזיע שמזיע תועלת לחטא זה לתקן אשר פגם. צפורן שמיר סי' ט'.

עב. יאהב צדקות להיות עושה ומעשה יתן ויתנו אחרים וכתוב צדיק ה' צדקות אהב ויפייס העני. צפורן שמיר סימן ט'.

עג. יסורין ממרקיני עוונותיו של אדם ואם קבלם מאהבה יראה זרע יאריך ימים וחפץ ה' בידו יצלה, ואפשר שהיסורין דין והוא מקבלם באהבה חסד, ומתמתקין הדינים ושכרו בני חיי ומזוני דבמזלא תליין. צפורן שמיר סי' י'.

עד. לעולם ילמד סנגוריא על ישראל כלל ופרט, יצדיק ישראל וילמד עליהם זכות וגדעון נגלה עליו ה' בעבור שלמד סנגוריה על ישראל כמ"ש ז"ל. צפורן שמיר סי' ט'.

עה. כל המעביר על מדותיו מעבירין לו על כל פשעיו. שם

עו. כל השומע אגדה מפי הדורש ועונה אמן יהא שמה רבה, מכפרין לו עוונותיו. צפורן שמיר סי' י'.

עז. יתרחק ממדת אכזריות כי הוא מהס"א ויהיה לבו רך ורחמן וכל

המרחם מרחמין לו וידיעת ההפכים אחת היא וגם זו מסימני ישראל להיות רחמנים. צפורן שמיר סי' יא'.

עח. יזהר ממחשבות רעות ואם בא לו מחשבה רעה יעביר יד ימינו על מצחו ג"פ וישתוק מעט ויכוין בשם קר"ע שט"ן. צפורן שמיר סי' יא'.

עט. מצוה שאין לה תובעין רדוף אחריה בלב שלם וטוב לך. שם.

פ. טוב להסתכל תמיד לשמים כי מועיל ליראת שמים כמו שאמר הכתוב כי אראך שמיך מעשה אצבעותיך כו' מה אנוש כו'. צפורן שמיר סי' יא'.

פא. יותר חמור עונש העובר על עשה, מעל ל"ת. (הרמב"ן ושושן סודות). פתח עינים מנחות מ"א.

פב. מצוה רבה לדון לכף זכות אף אם נראה חובה יכריעו לזכות ודע כי כפי הנהגתך עם בני אדם כך יתנהגו בשמים עמך ומדה כנגד מדה שיורד על פי מדותיו. צפורן שמיר סי' יא'.

פג. אסור לשמוח בתקלת חבירו או במיעוט ידיעתו בתורה או בעבודת השי"ת. צפורן שמיר סי' יא'.

פד. לא יהיה לך אלהים אחרים וגו', מה מאוד בושה וכלימה, למי שהוא כועס שהוא כעובד עכו"ם ואם זורק בחמתו דבר הוי כמקריב קרבן לע"א כמשו"ל וטור"ף נפשו. עושה אותה טריפה כמ"ש רבינו האר"י ז"ל. לב דוד פרק י"ט. יזהר שלא יזרוק שום דבר בחמתו, כי הוא תקרובת לע"ז, וסט"א אומרת דא קרבנא דאקריב להון פלניא. צפורן שמיר סי' יא'.

פה. ההפסקות והסיגופים אין בהם מועיל לעבירות שבין אדם לחברו, ואם גזל בידו תפילתו תועבה. שמחת הרגל פסח רמז ב'.

פו. הגזל ענפיו וסעיפיו ופארותיו והטעיות היצר ופסקי הרא"ש ולענה רבו כמו רבו לא יכילון מגילות וכל זמן שגזל בידו אין תפלתו נשמעת והוא צריך לבא בגלגול ואין הפרש בין רב למעט כי על הכל יביא אלהים במשפט. מורה באצבע סי' י'.

פז. האיש הירא יפקח עיניו ומעייניו, כי על דבר קטן מגזל מתחייב לבא בגלגול כדי לשלם אשר גזל. לב דוד פרק י"ט.

פח. גזל הוא חמור מאד אפילו מן עובדי ע"ז, וכמשז"ל שדור המבול לא נחתם גזר דינם אלא על הגזל. ומי שיש בידו גזל אין תפלתו נשמעת כמש"ה. לא אוסיף עוד עבור לו. וגזל העכו"ם, איסור מוסיף, כי יש בו עוון חילול ה' החמור, שאפילו בתשובה ויוה"כ ויסוריין אינו מתכפר עד יום המיתה. ויש לצדד, דהגם שפרע לעכו"ם ופייסו, עדיין חילול ה' במקומו, וצריך כל ד' חלוקי כפרה. לב דוד פרק ט"ז.

פט. מי שנפל מידו תפילין, טוב שיתענה ואם הוא תש כח וקשה עליו התענית וכ"ש אם הוא צורבא מדרבנן וממעט בת"ת, יתן צדקה לכפר עוון נפילת התפילין. חיים שאל ח"א סי' יב'.

צ. אעפ"י שחברו מחל לו על חטאו צריך לשוב ממעלו גם לפני השם, בצערו את חברו. (ראיתו מהשבטים שנענשו בזמן גלות מצרים ובזמן המן על מכירת יוסף למרות שמחל להם). ברית עולם אות יא'.

צא. הכי אמרו רבנן צדקה מכפרת אף על המזיד. כמ"ש בילקוט ריש פרשת שופטים. ברית עולם אות ס"א.

צב. המעלים עיניו מן הצדקה, הוא כשופך דמים. והמלכין פני חבירו ברבים כשופך דמים. לב דוד פרק י"ט.

צג. הבא על אשת איש ולא שב אין לו חלק לעוה"ב, ומה שאמרו בהזהב שמייתו בחנק, ויש לו חלק לעוה"ב. זה דווקא כשמת בחנק דמיתתו כפרתו. ברית עולם קס"ז.

צד. צריך ליזהר שלא יהיה כפוי טובה כי מלבד העונש עצמו הנה צור"ף עוון חילול ה' החמור מכל העבירות. ברית עולם קפ"ה.

צה. הא דמעביר הקב"ה על חטא ראשון הוא במצוות שבין אדם למקום, אבל במצוות שבין אדם לחבירו כגזל וניאוף וא"א ורציחה וכיוצא, אין מעביר ראשון ראשון ונענש על חטא ראשון. פני דוד וישב כ"ב, מקץ ח'.

צו. קריאת ספר תהילים הוא תקון לפגם הברית. פני דוד שמות י"ב.
 צז. יש קליפה שנקראת זבוב ליפרע ממי שפוגם ביסוד, וע"י התורה
 הקדושה מכניעה קליפה זו. (ספר קרנים). פני דוד משפטים י"ד.

צח. שונה משניות מבטל יצה"ר דסגולתם להרוג יצה"ר. פני דוד שלח.
 צט. כל מי שנתחייב כרת, ולא עשה תשובה צריך להתגלגל פעם אחרת
 בעוה"ז בסוד הגלגול וימות פעם אחרת ואח"כ ינקה מעוונותיו וכנס
 לעוה"ב. (מהרח"ו). ראש דוד ויחי מ. תקון כרת לילה שלם לימוד. ובלבד
 שילמד ביום. (תקמ"א).

ק. הא דתנן כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו, היינו שאינו
 נכשל לחטוא בשוגג. אבל לא מפני שזיכה את הרבים יסתלק ממנו
 הבחירה ולא יהיה לו יצה"ר וא"כ אם יצר הטעהו לעבור עבירה במזיד
 אפשר שיעבור כי הוא בחירי. ברית עולם שנ"ב.

קא. כתבו ז"ל דשנאת חנם לא דמי לשאר עבירות, דעבירות דעלמא,
 אינו עובר תדיר עליהן, אלא עוב"ר לעשייתן, אך עוון שנאת חנם הוא
 תדיר, יום ולילה בשכבו ובקומו, ובכל עת עובר על לא תשנא ועל
 ואהבת לרעך כמוך, שהוא כלל גדול בתורה. לב דוד פרק ט"ז.

ענין קריאת שמע שעל המטה

אמר הכתוב, (במדבר כג) "לא ישכב עד יאכל טרף, ודם חללים ישקה".
 ופרש רש"י בשם חז"ל, "לא ישכב בלילה על מטתו, עד שהוא אוכל
 ומחבל כל מזיק הבא לטרפו. כיצד? קורא קריאת שמע ומפקיד רוחו
 ביד המקום". עד כאן לשונו. וכתב רבנו הארי"ל, כי בקריאת שמע יש
 כונה לתקון ולכפר על עון הוצאת זרע לבטלה אשר הוא חמור מאד
 ומונע עלית הנשמה בלילה לאדוניה. ועל ידי כונה זו נתקן האדם מאד
 מאד ממה שחטא. ואף על פי שיש תקון לחטא זה על ידי תעניות
 וסגופים, כמבאר בשער רוח הקדש (נדפס להלן), הגה התקון ההוא יועיל

לנקות עונו שלא יפגס לגיהנם ושימחלו לו עונותיו אלו, אבל עדין צריך תקון אחר גדול וחקק ממנו לתקן ולהחיות אותם הטפות בעצמם שיצאו לבטלה ונכנסו בקלפה ולהחזירם אל הקדשה. ודע, שמי שעובר שאר עברות, מתלבשים בו מזיקים ונעשים קטגורים עליו. אבל המוציא שכבת זרע לבטלה, ענשו גדול לאין קץ, כי ממשיך אותה נשמה מעולם העליון ומוציאה אל קלפת נגה, ואז מתחבר בה פח מזיק אחד ונעשה בחינת גוף אחד אל אותה הנשמה. נמצא, שהמוציא זרע לבטלה גורם שאותם טפות של הנשמות שעתידות לצאת ממנו בבחינת בנים, שיתערבו בטמאה ויתלבשו בגופות הנעשות מצד הנקש ואשת זנונים שבקלפה, והחזיר הקדשה אל הטמאה והטוב אל הרע. וכדי לתקן עון זה צריך שימית אותם הגופות הטמאות המלבישים לאותם הנשמות, ועל ידי כן אותם הנשמות יברחו משם ויחזרו אל שרשם שבקדשה, ונמצא שצריך שתי כונות, אחת להמית הגופות ההם, שנית להחזיר הנשמות ההם אל השכינה העליונה שיתקנו שם ויצירו כשאר כל הנשמות, ואחר כך יבואו בעולם הזה כשאר כל הנשמות.

גם יש עון אחר דומה לזה, והוא מי שמשמש מטתו ואינו שוהה עד שיצאו כל הטפות לגמרי, ומאותם שיורי הטפות היוצאות לבטלה, אף על פי שאינם ראויים להוליד, עם כל זה נבראים מהם גם כן מזיקים ומשחיתים רעים. ודע, כי כמו שיוציאין מזיקין אלו מן האיש המוציא שכבת זרע לבטלה בלא אשה, כך האשה בוראה מזיקין בלא איש. וכתב בזהר הקדוש (פ' בלק) על הפסוק "לא ישכב עד יאכל טרף" ובדרושי תו"ל בענין אותם אלפים ורבות של מזיקין שהאדם ממית בכל לילה על ידי הקריאת שמע שעל המטה, וצריך האדם לבנון בקריאת שמע שאומר על מטתו לתקון עון זה, ולהמית כל אותם הגופות של המזיקין. ויש אדם שגדול פח פונתו עד שיוכל להמית בכל לילה אלה ומאה ועשרים וחמשה מהם, ויש אדם שלא יוכל להמית אלא דבר יום ביומו, וכמספר הימים שחטא כך צריך ימים אחרים כנגדם לתקן עון זה. ויש בענין זה כמה פרטים, ואין כאן מקום להאריך זהו תרף דברי הקדוש האר"י ו"ל בספרו שער הפגנות. ומי ראה כזאת מי

שמע פאלה ולא יחרד על נפשו העלובה, ומי יוכל לומר נקי אני מעון הקרי, ומפנין שאין הקדוש ברוך הוא בא בעליה על בריותיו, נתן בידם היכלת לתקן ולהשיב הפל על מכוננו על ידי קריאת שמע שעל המטה. ואם זלזל אדם בתקוננו ולא קרא קריאת שמע על מטתו, לא על ה' תלונותיו כי אם על עצמו שגמר לעצמו סכל כל יכפר.

וכבר רמזו כל ענין זה חז"ל בתלמוד, אשר פידוע שכל סודות הנשמות והעולמות רמוזים בדבריהם הקדושים. ואמרו שהישן ללא קריאת שמע נחשב פנישן על מטת גויה (ברכות ח). וכוננתם, שקשם שהישן עם הגויה נפשה קשורה בו ככלב (סוטה ג:) ולאחר מותו יבא בגלגול כלב (שער רוח הקודש תיקון כ), פן הישן ללא קריאת שמע, לאחר מותו קשורים בו אותם השפות שהפכו למזיקין, וטורדים אותו בכף הקלע קשה ומר באמרם אבינו אתה, ואין קץ לסבלו עד שימותו אותם גופים.

ועל פן, החי אלו לבו, ימהר יחיתה מעשהו לומר קריאת שמע שעל המטה בכונה מרבה, ואפלו מי שלא זכה לבא בסוד ה' ולכונן פונות יחוד המדות העליונות, ילמד פונה זו שקל להבינה. ועל כל פנים יכונן להמית כל אותם מזיקין ולהשיב כל הניצוצות לשרשם במקום הקדש, וה' הטוב "רחמנא לבא בעי", ואחר פונת האדם הולכים הדברים. והוא רחום יכפר וישיב בנים לגבולם בסוד השמות "חיל בלע ויקאנו (חב"ו) מבטנו ורישנו אל", "בזרועו יקבץ טלאים" (בי"ט), אמן פן יהי רצון.

סדר קריאת שמע שעל המטה

רבנו של עולם, הריני מוחל וסולח לכל מי שהכעיס והקניט אותי או שחטא כנגדי. בין בגופי בין בממוני בין בכבודי בין בכל אשר לי. בין באונס בין ברצון בין בשוגג בין במזיד בין בדבור בין במעשה. בין בגלגול זה בין בגלגול אחר לכל בר ישראל. ולא יעגש שום אדם בספתי. יהי רצון מלפניך יהוה יאהרונהי אלהי ואלהי אבותי שלא אחטא עוד. ומה שחטאתי לפניך מחוק ברחמיך הרבים אכל לא על ידי יסורים וחולאים רעים: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך. יהוה יאהרונהי צורי וגואלי:

רבנו של עולם, אתה יודע כי עפר אנחנו, ולא בינת אדם לנו, ואין אנחנו יודעים צרופי שמותיך הקדושים וכונת כל קריאת שמע כפי זמנה, וכונת כל מעשה המצוות בכל היחודים וזווגי מדות הקדושות העליונות הראויות לבא על ידיהם. לכן יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, אלהי אברהם, אלהי יצחק ואלהי יעקב, האל הגדול הגבור והנורא אל עליון, גומל חסדים טובים קנה הפל וזוכר חסדי אבות, שתגביר רחמיך הרבים וחסדיך הפשוטים עלינו אנחנו עבדיך עמך בית ישראל, בני אברהם יצחק ויעקב, ויהיה חשוב ומרוצה לפניך קריאת פרושת שמע, ופרשת והיה אם שמע, ופרשת ויאמר, שאנכי אומר עתה טרם השנה, ויעלה לפניך כאלו כונתי בכל צרופי שמות הקדש העולים מתוכם, ובכל היחודים וזווגי מדות הקדושות הראויות לבא על ידיהם, ובכח קריאת פרושיות אלו תתן הפגם אשר פגמתי בעוונותי, ואל יהיו עוונותינו מבדילים ביננו לבינך, וברב רחמיך וחסדיך תכונן את לבנו ליראתך ואהבתך ותקשיב אזנך לדברנו אלה, ואל יעכב שום חטא ועון והרהור רע, את המצנה הזאת, ותעלה לרצון כריח ניחח לפניך, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה דינו כוננהו.

כל מה שפסוגרים לא יאמר אלא כוין בדעתו.

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה (יאהדונהי) בדחילו ורחימו (יאהויה) ורחימו ודחילו (איהויה) ליחדא שם י"ה ב"ה ביחודא שלים (יהוה) בשם כל ישראל ובשם כל הנפשות והרוחות והנשמות המתחסים אל שרש נפשנו ורוחנו ונשמתנו ומלבושיהם שמכללות אצילות, בריאה, יצירה, עשיה. ומכל פרוטי אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, דכל פרוץ וספירה, הנה אנכי בא לקרות פרושיות שמע, והיה אם שמע, ויאמר, שתקנו לנו חכמי ישראל לאמרם על המטה קדם השנה. והנני מכון בקריאת פרושיות אלו לדעת רבי שמעון בן יוחאי, ולדעת רבי אלעזר בנו, ולדעת רבנו יצחק לוריא אשכנזי זכותם יגן עלינו. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה דינו כוננה

עלינו. ומעשה גדינו פוננהו. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך
יהנה יאהדונה צורי וגאלי.

ברוך אתה יהנה יאהדונה אלהינו מלך העולם המפיל חבלי שנה על
עיני ותנומה על עפעפי ומאיר לאישון בת עין. יהי רצון מלפניך
יהנה יאהדונה אלהי ואלהי אבותי שתשכיבני לשלום ותעמידני
לחיים טובים ולשלום, ותן חלקי בתורתך, ותרגילני לדבר מצוה
ואל תרגילני לדבר עברה. ואל תביאני לידי חטא ולא לידי נסיון
ולא לידי בזיון. וישלוט בי יצר הטוב ואל ישלוט בי יצר הרע.
ותצילני ממצר הרע ומחלאים רעים. ואל יבהילוני חלומות רעים
והרהורים רעים ותהא מטתי שלמה לפניך והאר עיני פן אישן
המנות. ברוך אתה יהנה יאהדונה המאיר לעולם כלו בכבודו:

יהי רצון מלפניך יהנה יאהדונה אלהינו ואלהי אבותינו, שבכח סגלת
קריאת פסוק ראשון של שמע ישראל ופסוק "ברוך שם כבוד
מלכותו לעולם ועד" המחבר עמו שאקראם לפניך, שירד שפע
גדול לכל שמות וספירות ופרצופי הקדש הנעשים על ידי כונות
פסוקים אלה, ויתחדו קדשא בריך הוא ושכינתיה ביחודא שלים,
וימשך מיסוד דקדשא בריך הוא ושכינתיה רבוע הנו"ה פשוטה
ורבוע ב"ן לכוונן ולתקן את הפלי דמין נוקבין שלה. וימשך שפע
והארה גדולה מהרי"ו העליון שהוא שלש הוי"ו"ת דיודין (יו"ד ה"י
וי"ו ה"י. יו"ד ה"י וי"ו ה"י. יו"ד ה"י וי"ו ה"י) שהם בגימטריא "וחרב",
לעקר ולשבר ולהשמיד את החרב העליון של הקלפה החותך
וקוצץ את הנשמות הקדושות, וירד הארה מהרי"ו התחתון שהוא
רבוע הנו"ה פשוט (י, י"ה, י"ו, יהו"ה) ורבוע ב"ן (יו"ד, יו"ד ה"ה,
יו"ד ה"ה ו"ו, יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה) להרג את הפלב שהוא בגימטריא ב"ן
שכנגד יסוד דשכינתא קדישא, ולהוריד הארה גדולה מהרי"ו
העליון והתחתון, להשמיד ולהרג ולאבד את כל הגופים הטמאים
של הקלפות והמשחיתים, ולדי פשע, זרע שקר, אשר בהטאתינו
בנים גדלנו ורוממנו, גבול הרשעה שנעשו גופים לניצוצות הקדש,
הן בהשחית ורענו ארצה, הן באשר לא שחינו על הכטן. אנא יהנה,

תגר חרפך וכאריה תשאג לעמתם ותוציא בלעם מפיהם, והשיג תשיג והצל תציל, ואל ידח ממנו נדח, והגופות ההם תזרם ורוח תשאם והיו כלא היו. "יהיו כמוץ לפני רוח, ומלאך יהוה דוחה". וכל הטפות והנשמות וניצוצי הקדשה שבהם, יעלו עם נפשי ורוחי ונשמותי בתוך יסוד דשכינתא קדישא להעלות שם מין נוקבין ולהתעבר מהם ולהביאם אל העולם הזה.

ובסגלת רמ"ח תבות שבקריאת שמע שאקרא, תקנו רמ"ח אברי זעיר אנפין ונוקבה, ויתקנו ויעשו רמ"ח אברים לכל הנשמות דכל נשמה ונשמה מנשמות הקרי והשכת זרע לבטלה שיצאו ממני ומכל עמך בית ישראל, שיעלו לתוך אותם ד"לעולם" שבתוך יסוד דשכינתא קדישא. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו.

שמע ישראל יהנה יאהרונהי אלהינו יהנה יאהרונהי אחד:

ואומר בלחש: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

מי שיכול לכון פונות אלו בהבנה ובמחשבה בלבד, תבא עליו ברכה, ומי שאינו יכול, משיח "ואהבת".

כגון להמשיח הארה גדולה מן הרי"ו העליון שהוא ג' ע"ב שביסוד דאמא (יו"ד ה"י וי"ו ה"י, יו"ד ה"י וי"ו ה"י, יו"ד ה"י וי"ו ה"י) שהם בגי' חרב"ו, לחברו ליסוד דנוקבא, ועל ידי זה יכון לעקר ולשבר את החרב העליון דקלפה הקוצץ והחותך את הנשמות הקדושות.

גם יכון להוריד הארה מרי"ו התחתון שהוא רבוע הוי"ה ורבוע ב"ן שביסוד דנוקבא (י, י"ה, יה"ו, יהו"ה. יו"ד, יו"ד ה"ה, יו"ד ה"ה ו"ו, יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה) להרג את הפלב דקלפה שפנגד יסוד דנוקבא דו"א.

גם יכון להוריד הארה משתי תרבות, עליון ותחתון, (יו"ד ה"י וי"ו ה"י, יו"ד ה"י וי"ו ה"י, יו"ד ה"י וי"ו ה"י. יו"ד ה"ה, יהו"ה. יו"ד ה"ה ו"ו, יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה) להשמיד להרג ולאבד את כל הגופים השמאים של הקלות שנעשו לבושים אל הנשמות דקדשה של השכבת זרע שלו ושל

כל ישראל, ולהעלות הטפות האלו עם נפשו ורוחו ונשמתו אל תוף אותם של תיבת "לעולם" שהוא הפלי שבתוף היסוד דניק' דזעיר אנפין דקנשה, ולהמשיכם לשלשת פלי היסוד דרחל, (שי"ן דל"ת יו"ד. שד"י. ש, ש"ד, שד"י) ובו יצטירו בארבעים יום דיצירת הנלד מנזן ש של "לעולם".

ואהבת את יהוה יאהדונהי אלהיך בכל לבבך, ובכל נפשך ובכל מאדך: והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך: ושננתם לבניך ודברת בם, בשבתך בביתך ובלקחך בדרך ובשכרך ובקומך: וקשרתם לאות על ירך והיו לטטפת בין עיניך: וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך:

והיה אם שמע תשמעו אל מצותי אשר אנכי מצוה אתכם היום לאהבה את יהוה יאהדונהי אלהיכם (יבטא את העי"ן) ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם: ונתתי מטר ארצכם בעתו יורה ומלקוש ואספת דגנך ותירשך ויצהרך: ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואכלת ושבעת: השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם ועבדתם אלהים אחרים והשתחיתם להם: וחרה אף יהוה יאהדונהי בכם ועצר את השמים ולא יהיה מטר והאדמה לא תתן את יבולה ואבדתם מהרה מעל הארץ הטבה אשר יהוה יאהדונהי נתן לכם: ושמתם את דברי אלה על לבבכם ועל נפשכם וקשרתם אתם לאות על ידכם והיו לטטפת בין עיניכם: ולמדתם אתם את בניכם לדבר בם בשבתך בביתך ובלקחך בדרך ובשכרך ובקומך: וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך: למען ירבו ימיכם וימי בניכם על האדמה אשר (יבטא את העי"ן) נשבע יהוה יאהדונהי לאבותיכם לתת להם פמי השמים על הארץ:

ויאמר יהוה יאהדונהי אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם ועשו להם ציצת על פנפי בגדיהם לדרתם ונתנו על ציצת הכנף פתיל תכלת: והיה לכם לציצת וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות יהוה יאהדונהי ועשיתם אתם ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זנים אחריהם: למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי והייתם קדשים לאלהיכם: אני יהוה יאהדונהי אלהיכם אשר

הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְהִיּוֹת לָכֶם לְאֱלֹהִים אֲנִי יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי
 אֱלֹהֵיכֶם : יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי אֱלֹהֵיכֶם אָמֵן.

יַעֲלוּ חֲסִידִים בְּכָבוֹד. יִרְנְנוּ עַל מִשְׁכַּבֹּתָם: רוּמָמוֹת אֶל בְּגָרוֹנָם
 (ר"ת באר). וְחָרַב פִּיפְיוֹת בִּיָּדָם :

הִנֵּה מִטְתּוֹ שְׁלֹשְׁמָה (ר"ת מה"ש) שְׁשִׁים גְּבֵרִים סָבִיב לָהּ מִגְּבֵרֵי
 יִשְׂרָאֵל: כָּלֶם אַחְזִי חָרַב מִלְמַדֵי מִלְחָמָה אִישׁ חָרְבוּ עַל יָרְכוֹ מִפְּחַד
 בְּלִילוֹת:

הִנֵּה מִטְתּוֹ שְׁלֹשְׁמָה (ר"ת מה"ש) שְׁשִׁים גְּבֵרִים סָבִיב לָהּ מִגְּבֵרֵי
 יִשְׂרָאֵל: כָּלֶם אַחְזִי חָרַב מִלְמַדֵי מִלְחָמָה אִישׁ חָרְבוּ עַל יָרְכוֹ מִפְּחַד
 בְּלִילוֹת:

הִנֵּה מִטְתּוֹ שְׁלֹשְׁמָה (ר"ת מה"ש) שְׁשִׁים גְּבֵרִים סָבִיב לָהּ מִגְּבֵרֵי
 יִשְׂרָאֵל: כָּלֶם אַחְזִי חָרַב מִלְמַדֵי מִלְחָמָה אִישׁ חָרְבוּ עַל יָרְכוֹ מִפְּחַד
 בְּלִילוֹת:

יִכְרַךְ יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי וְיִשְׁמְרֵךְ: יֵאָר יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיַּחַנְּךָ:
 יִשָּׂא יְהוָה יֵאָהֲרֹנְהִי פָּנָיו אֵלֶיךָ וַיִּשֶׂם לְךָ שְׁלוֹם:

וַיְהִי רְצוֹן מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבֹתֵינוּ, שְׁפָל הַנְּשֻׁמוֹת
 וְנִצְוֵי הַקִּדְשָׁה שְׁבֹאֵלֶן הַטְּמֵא, יִפְרְדוּ מִמֶּנּוּ וַיַּעֲלוּ לְיִסוּד דְּזַעֲרִיר
 אֲנָפִין, וּמִשֶׁם יִנְתְּנוּ לְיִסוּד דְּשְׁכִינְתָּא קְדִישָׁא, וְהֵאֵלֶן הַטְּמֵא הַהוּא
 תַּעֲקֹר וְתִשְׁבֵּר, גִּידוּ אֵילָנָא וְקִצִּיצוּ עֲנָפוֹהִי, וְכָל הַגּוֹפִים הַטְּמֵאִים
 שֶׁל הַקְּלָפוֹת, שְׁנֵהֲרֹגוּ בְּקִרְיַת שְׁמַע הַזֶּה, לֹא תִהְיֶה לָהֶם עוֹד
 תְּקוּמָה. וְכָלֶם כְּרַגַּע יֵאָבְדוּ וַיְהִי כָּלֶם פְּגָרִים מֵתִים לְבַל יִגְשׂוּ עוֹד
 אֶל אוֹתָן הַנְּשֻׁמוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שְׁיִצְאוּ מֵהֶם, וְלֹא יִתְאַחְזוּ עוֹד בָּהֶם.
 וַיִּנְחֹם לְעֵלוֹת אֶל הַקִּדְשָׁה, כַּמְשַׁפֵּט הָרֵאשׁוֹן, מִנְקוֹת מְכָל רָע.

יֵשֵׁב בְּסִתְרָא עֲלִיּוֹן בְּצֵל שְׁדֵי יְתְלוּנָן: אִמֵּר לְיְהוָה מַחְסֵי וּמְצוּדֵי
 אֱלֹהֵי אֲבֹתָא בּוֹ: כִּי הוּא יִצְלֵךְ מִפַּח יְקוּשׁ מִדְּבַר הַוּוֹת: בְּאַכְרָתוֹ |
 יִסֵּךְ לָךְ וְתַחַת כְּנַפְיוֹ תַחְסֶה צְנָה וְסַחְרָה אָמְתוֹ: לֹא תִירָא מִפְּחַד
 לְיֵלָה מִחִץ יַעוֹף יוֹמָם: מִדְּבַר בְּאִפְּלֵ יְהֵלֵךְ מִקְטָב יִשׁוּד צְהָרִים: יִפֹּל

מצדדך | אֵלֶיךָ וּרְבִיבָה מִימִינְךָ אֵלֶיךָ לֹא יָגֵשׁ: רַק בְּעֵינֶיךָ תִּבְיֵט וְשִׁלַּמְתָּ
רְשָׁעִים תִּרְאֶה: כִּי אַתָּה יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי מִחֶסֶד.

בְּיָמִים שְׂאִין אוֹמְרִים וַיְדוּי יְדַלֵּג עַד אָנָּה בָכַח (לְקַמֵּן עֵמוּד 55)

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תִּבְאֵל לְפָנֶיךָ תִּפְלֹתְנוּ. וְאֵל
תִּתְעַלֵּם מִלְּפָנֵינוּ מִתְחַנְּתְנוּ. שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזֵי פָנִים וּקְשֵׁי עֶרְף לֹמֵר
לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא
חַטָּאנוּ. אֲבָל חַטָּאנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעָנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵנוּ:

אֲשַׁמְנוּ. בְּגָדְנוּ. גָּזְלָנוּ. דְּבַרְנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשָׁעָנוּ.
זָדְנוּ. חִמְסָנוּ. טִפְלָנוּ שֶׁקֶר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כּוֹזְבָנוּ. כְּעִסָּנוּ.
לְצַנוּ. מְרַדְנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֹאצָנוּ. נֹאפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעָנוּ.
פְּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וְאִם. קִשִּׁינוּ עֶרְף. רִשְׁעָנוּ. שִׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ.
תַּעֲוִינוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ.
וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אָמַת עָשִׂיתָ. וְאֲנַחְנוּ הִרְשָׁעָנוּ:

מֵה נֹאמֵר לְפָנֶיךָ יוֹשֵׁב מְרוֹם. וּמֵה נִסְפֵּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא
הַנְּסֻתוֹת וְהַנְּגֻלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזֵי עוֹלָם. וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי
כָּל חַי. אַתָּה חוֹפֵשׁ כָּל חַדְרֵי בָטָן, רוֹאֶה כְּלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם
מִמֶּךָ. וְאֵין נִסְתָּר מִנְּגֵד עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ
וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחֹל לָנוּ אֶת כָּל חַטָּאוֹתֵינוּ, וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל
עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִמְחֹל וְתִסְלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ.

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵי שְׂאֵם חַטָּאֵתִי
עֲוִיתִי פִּשְׁעֵתִי לְפָנֶיךָ וּפְגַמְתִּי בְּאוֹת יו"ד שֶׁל שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַנּוֹי"ה, וְגַם
בְּטִלְתִּי מִצְוֹת קְרִיאַת שְׁמֵעַ הַתְּלוּיָה בְּהַ, וְגַם פְּגַמְתִּי בְּאוֹת א' שֶׁל
אֲדָנִי, וְנִתְחַיְבֵתִי בְּדִינְךָ הַצָּדֵק סְקִילָה אוֹ כִּיּוֹצָא בּוֹ, הִרְיָנִי מִקִּבְּל עָלִי
סְקִילָה. וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ,
שְׁיֵהָא נִחְשָׁב לְפָנֶיךָ כְּאֵלוֹ נִסְקַלְתִּי עַל יְדֵי אוֹת א' שֶׁל הַשֵּׁם אֲדָנִי
בְּבֵית דִּין הַגָּדוֹל שְׁבִירוֹשָׁלַיִם. וְתִשׁוּב אוֹת ה' אַחֲרוֹנָה שֶׁל הַנּוֹי"ה
שְׁיֵהָא הַמְּלָכוֹת לְהַתְּעוֹרֵר, וְתַעֲלֶה אֶל אוֹת ו' שֶׁל הַנּוֹי"ה. וְשִׁנְיָהֶם
יַעֲלוּ לְמִין נוֹקְבִין אֶל אוֹתֵיּוֹת י"ה, שְׁהֵם אָבָא וְאִמָּא, וַיִּתְיַחֲדוּ

בִּיחודָא שְׁלִים (ה הוּ יֵה). וְתָשׁוּב וּתְיַחַד שְׁלִשָּׁה אוֹתִיּוֹת ראשונות
שֶׁל שְׁלִשָּׁת שְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים (יְהוּה אֵהִי אֲדָנִי יֵא"א) וְשֵׁם קְדָשְׁךָ
בְּמִלּוּי יוֹדִין (יוד הִי וִיו הִי) יֵאִיר בְּרִצּוֹנְךָ בְּעוֹלָם הָאֲצִילוֹת וְאֵל יְהִי
מוֹנֵעַ:

וְיֵהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַרְוֵנִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂאֵם
חֲטָאתִי עֲוִיתִי פְּשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ וּפְגַמְתִּי בְּאוֹת ה' ראשונה שֶׁל שְׁמֶךָ
הַגְּדוֹל הַנּוֹי"ה וְגַם בְּטִלְתִּי מִצְּנוֹת הַנְּחֻמַּת תְּפִלִּין הַתְּלוּיָה בָּהּ, וְגַם
פְּגַמְתִּי בְּאוֹת ד' שֶׁל אֲדָנִי, וְנִתְחַבְּתִי בְּדִינְךָ הַצָּדֵק שְׂרָפָה אוֹ פִּיּוּצָא
בָּהּ, הַרִינִי מִקַּבֵּל עָלַי שְׂרָפָה. וְיֵהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַרְוֵנִי
אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂיֵהֵא נְחָשָׁב לְפָנֶיךָ כְּאֵלוֹ נְשַׂרְפְּתִי עַל יְדֵי
אוֹת ד' שֶׁל הַשֵּׁם אֲדָנִי בְּבֵית דִּין הַגְּדוֹל שְׁבִירוֹשְׁלִים. וְיָשׁוּבוּ
וְיִתְיַחַדוּ י"ה דְּהַנּוֹי"ה, שְׂהֵם אַבָּא וְאַמָּא, בִּיחודָא שְׁלִים. וְתַעֲלֶה אוֹת
ה' אַחְרוֹנָה שֶׁל שֵׁם הַנּוֹי"ה, שְׂהִיא מְלֻכּוֹת, אֶל אוֹת ו' דְּהַנּוֹי"ה.
וְשִׁנִּיחֵם יַעֲלוּ לְמִינֵן נוֹקְבִין לְאַבָּא וְאַמָּא. וְתָשׁוּב אוֹת ה' ראשונה
דְּהַנּוֹי"ה, שְׂהִיא אַמָּא, לְהִתְחַבֵּר עִם אוֹת ו' דְּהַנּוֹי"ה (יֵה הוּ הוּ) וְתָשׁוּב
וּתְיַחַד שְׁלִשָּׁה אוֹתִיּוֹת שְׁנִיּוֹת שֶׁל שְׁלִשָּׁת שְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים (יְהוּה
אֵהִי אֲדָנִי הַה"ד) וְשֵׁם קְדָשְׁךָ בְּמִלּוּי שְׁלִשָּׁה יוֹדִין וְאַלְף (יוד הִי וִאו
הִי) יֵאִיר בְּרִצּוֹנְךָ בְּעוֹלָם הַבְּרִיאָה וְאֵל יְהִי מוֹנֵעַ:

וְיֵהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַרְוֵנִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂאֵם
חֲטָאתִי עֲוִיתִי פְּשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ וּפְגַמְתִּי בְּאוֹת ו' שֶׁל שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל
הַנּוֹי"ה, וְגַם בְּטִלְתִּי מִצְּנוֹת צִיצִית הַתְּלוּיָה בָּהּ, וְגַם פְּגַמְתִּי בְּאוֹת נ'
שֶׁל שְׁמֶךָ אֲדָנִי, וְנִתְחַבְּתִי לְפָנֶיךָ בְּדִינְךָ הַצָּדֵק הַרְגֵּב אוֹ פִּיּוּצָא בּו',
הַרִינִי מִקַּבֵּל עָלַי הַרְגֵּב. וְיֵהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַרְוֵנִי אֱלֹהֵינוּ
וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂיֵהֵא נְחָשָׁב לְפָנֶיךָ כְּאֵלוֹ נְהַרְגְתִּי עַל יְדֵי אוֹת נ' שֶׁל
אֲדָנִי בְּבֵית דִּין הַגְּדוֹל שְׁבִירוֹשְׁלִים, וְיָשׁוּבוּ וְיִתְחַבְּרוּ י"ה דְּהַנּוֹי"ה,
שְׂהֵם אַבָּא וְאַמָּא, עִם אוֹת ו' דְּהַנּוֹי"ה שְׂהוּא זְעִיר אֲנִפִּין, לְהִיּוֹת עָלָיו
לְאוֹר מְקִיף. וְאוֹת ו' דְּהַנּוֹי"ה יָשׁוּב לְהִתְחַבֵּר עִם ה' אַחְרוֹנָה דְּהַנּוֹי"ה
שְׂהִיא מְלֻכּוֹת, לְתַת לָהּ אֶת אוֹר הַמְּקִיף (יְהוּ וְה). וְתָשׁוּב וּתְיַחַד
שְׁלִשָּׁה אוֹתִיּוֹת שְׁלִישִׁיּוֹת שֶׁל שְׁלִשָּׁת שְׁמוֹתֶיךָ הַקְּדוּשִׁים (יְהוּה אֵהִי

אדני, וי"נ) ושם קדשך במלוי אלפין (יוד הא ואו הא) יאיר ברצונך בעולם היצירה ואל יהי מונע:

ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שאם חטאתי עויתי ופשעתי לפניך ופגמתי באות ה' אחרונה שבשמך הגדול הו"ה, וגם בטלתי מצות התפלה התלויה בה, וגם פגמתי באות י' של אדני, ונתחיתי בדיןך הצדק חנק או פיוצא בו, הריני מקבל עלי חנק. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שיהא נחשב לפניך כאלו נחנקתי על ידי אות י' של אדני בבית דין הגדול שבירושלים. ותשוב אות ו' דהו"ה לעלות ולהתחבר עם אות ה' ראשונה של הו"ה, שיהא אפא, ושניהם יעלו אל אות י' דהו"ה, שהוא אפא, ואות ה' אחרונה דהו"ה, שיהא המלכות תעלה עמהם, (ו"ה וה"י הוה"). ותשוב ותיחד שלשה אותיות אחרונות של שלשה שמותיך הקדושים, (יהוה אהיה אדני, הו"ה) ושם קדשך במלוי ההי"ן (יוד הה וו הה) יאיר ברצונך בעולם העשייה ואל יהי מונע:

ועתה בעונותינו הרבים שנתרב בית המקדש ובטלו ארבע מתות בית דין. יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שיהא נחשב לפניך קבלה זו ומסירה זו שקבלתי ומסרתי את עצמי לקבל ארבע מתות בית דין, כאלו נעשו בי בפעל בבית הדין הגדול שבירושלים, לכפר על כל עונותי ולתקן כל העולמות שפגמתי בהם: (ואאזהדוניה?) ובכן בכח סגלת אמירת הודוי הזה, יחזרו לרדת ולהתגלות התסדים המגלים שעלו ונתפסו מחמת עונותי, ויתפרדו הקלפות מנפשי ואל יעכבו אותה מלעלות להראות את פניך.

אחר כך יאמר אפא בכח כולו בכל לילה. ואחר שגמר אותו יאמר שלש פעמים השורה הראויה לאותה לילה.

ליל א אפא בכח. גדלת ימיך. תתיר צרורה. (אב"ג ית"ץ)
 ליל ב קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא. (קר"ע שט"ן)
 ליל ג נא גבור. דורשי יחודך. ככבת שמרם. (נג"ד יכ"ש)

ליל ד ברכם טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלים. (בט"ר צת"ג)
 ליל ה חסין קדוש. ברוב טובך. נהל עדתך. (חק"ב טנ"ע)
 ליל ו יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך. (יג"ל פז"ק)
 ליל ז שונתנו קבל. ושמע צעקתנו. יודע תעלומות. (שק"ו צי"ת)

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

גד גודד יגודנו והוא יגד עקב: עקב יגוד והוא יגודנו גודד גד: אם
 תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך: לישועתך קויתי יהנה:
 לישועתך יהנה קויתי: יהנה לישועתך: קויתי לישועתך
 יהנה: יהנה לישועתך קויתי: יהנה קויתי לישועתך: אפה סתר לי
 מצר תצרני רני פלט תסובבני סלה: סלה תסובבני פלט רני תצרני
 מצר לי סתר אפה: תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך
 נעימות בימיך נצח:

אתה תקום תרחם ציון. פי עת לחננה פי בא מועד: בידך אפקיד
 רוחי (ר"ת בא"ר) פדיתה אותי יהנה (ר"ת פא"י) אל אמת.
 מגן אם יראה ורמח בארבעים אלף בישראל.

יהי רצון מלפניך יהנה אלהי ואלהי אבותי, שבכח סגלת שם (פא"י)
 היוצא מראשי תבות פדיתה אותי יהנה, שתפדה את בריתי ברית
 קדש מבין הקלפות בכח סגלת שלשה שמות א"ל א"ל א"ל העולים
 כמספר מגן, ובכח סגלת מגן ויראה ורמח תהרג ותעקר ותשבר
 ותכלם את כל הגופים הטמאים של הקלפות שנבראו על ידי. אך
 פדה תפדה את כל הנשמות הקדושות שבתוכן, ותחזירם לקדשה
 כמשפט הראשון מנקות מכל רע, ויאירו אותיות הקדש העולים
 כמספר א"ל ויהיו למאורות אחד ועשרים שמות אהי"ה העולים
 כמספר אמת.

כונן בעשרים ואחד שמות אהי"ה. ולא יוציאם בפה.

אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה
 אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה
 אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה אהי"ה

אחר כך יכונן בשם זה לקרע כח השטן שלא יטמאהו בקרי, חס ושלום.

קרע שטן

אחר כך יכונן בשם **אלוה** ויאמר:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתפרס כנפידך על נפשי, רוחי ונשמתי, בעלותם להראות את פניך, להעלותם ולהסתירם ולהעלימם מן החיצונים בשמך הקדוש שם אלוה ויאיר שם זה בכל צרופיו ומלואיו ומספריו. ויעלו נפשי, רוחי ונשמת, אל יסוד דשכינתא קדישא נוקבא דזעיר אנפין לעורר שם מין נוקבין ולקבל שם מים דכורין, ותעשה באר מים נובעים.

בראש חדש יוסיף ב' פסוקים אלו:

וגם הכהנים הנגשים אל יהוה יתקדשו פן יפרץ בם: ובגין דן חשים:

(יכונן שבכח פסוקים אלו יעלו ניצוצות הקדושה מקלפת הנחש אל היסוד הנקרא "חי")

יסים בפסוק זה: תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב.

ענין תקון חצות

אף על פי שהתפלה והתשובה טובים הם בכל עת, הנה מחצות לילה ועד הבקר טובים הם שבצתים. א. כי משתף הוא צער השכינה בצרתו. ב. כי שערי רקיע פתוחים ומסגלים יותר לקבלת התשובה, והתפלות בשעות אלו, שבהם מדת הרחמים יורדת לעולם, נעלות יותר, פי באלה השעות רב בגי האדם ישנים ואינם חוטאים. ואף מאתרי שבת בתצות רבם ככר ישנים, ועולמו של הקדוש ברוך הוא יותר נקי וטהור. וסוד כנורו של דוד המנגן מאליו מתעורר ומזמר עריצים וקוצים בסוד לךוד מזמור, והמשתתף בכנור זה נקשר למעין מים חיים, וחוט של חסד משוף עליו, וכמאמר חז"ל: "כל העוסק בתורה בלילה, חוט של חסד משוף עליו כל היום". ולכן אמר הנביא: "קומי רני בלילה לראש

אשמרות, שפכי כמים לבך נכח פני ה'". וראוי לאדם לזכר את גלות השכינה אשר היא חלק אלוה ממעל, ונרדה ממקומה כדי להגן עלינו בניה, בסוד "בנים אתם לה' אלהיכם", ובסוד "אנכי ארד עמך מצרימה", ובסוד "בכל צרתם לו צר", ואוי לנו הבנים שגלינו מעל שולחן אבינו שבשמים זה כמה ארץ ימים ושנים. וכל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו, כאלו נחרב בימיו. (ומה גם בימינו אנו, שצערנו צריך להיות כפול ומכפל באשר לא גוים מונעים את ישועת ישראל, אלא הערב רב אשר בשם "ישראל" מכנים, ותחת שם זה רומסים את מצות תורת ישראל בארץ ישראל. ותחת אשר ישמרו תורת ה' וחקיו, וגם יבנו את מזבח ה' ההרוס בהר הבית הנמצא תחת כבושם, נוהגים הם לבני אדום וישמעאל ולכל צרוע ולכל זב ממרשיעי ברית לעלות להר קדשנו ותפארתנו ולרמסו ולדרוך במקום קדש הקדשים בגאונה וחקפה. והם הם היד שנשפתחה במקדשך, ועל אלה אני בוכה עיני יורדה מים) וכל המשתף צערו בצער השכינה ובוכה על גלות השכינה והיותה שוכנת עפר, סופו להושע ולראות גם בשמחתה בקומה אל המלך גואלנו ה' צבאות שמו קדוש ישראל, וכל הבוכה ומתאבל על חרבן ירושלים והמקדש, זוכה ורואה בשמחתם.

וכבר הפליגו בזהר הקדוש ובכתבי המקבלים במעלת הקם בתצות לבנות על גלות השכינה ולעסק בתורה. והרבה אנשים פשוטים זכו לתורה ויראת שמים ושברכותיהם נתקומו ותפלותיהם נתקבלו על ידי קימת תצות. ואשר שב אל ה' בכל לבו, ראוי לו בכפל כפלים להשתדל לקום בתצות ולעשות תקון זה אשר יסדו המלך הקדוש הארז"ל, כי מוצאו מצא חיים ועליו תבא ברכת טוב.

תקון תצות מחלק לשתי קבוצות של תקון, כנגד שתי בחינות שיש לשכינה, האחת שמה רחל על שם רחל אמנו ע"ה, כי האמהות הן רמז למרפכה העליונה, והשניה על שם לאה, שתי נשות יעקב אבינו ע"ה. ואם רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה פי איננו, עד שהקדוש ברוך הוא מבטיחה יש תקנה לאחריה ושכר לפעלתה, הנה לאה מודה ומשפחת לקדוש ברוך הוא אשר שומר על כבשה אחת בין שבעים זאבים אשר רוצים לטרפה ולאכל את בשרה, ושככל דור ודור עומדים

עלינו לכלותנו והקדוש ברוך הוא מצילנו מיָדָם. ועל כן נקראים תקונים אלה תקון רחל ותקון לאה.

מהלכות תקון חצות

א. טָרַם כֹּל, יאמר ברכות השחר. ואם הוא כָּבֵד יִשָּׁן עַל מִטָּתוֹ, יאמר גם ברכות התורה. אָבֵל אִם טָרַם יִשָּׁן, יִזְהַר שֶׁלֹּא לומר ברכות התורה עד שִׁיאִיר הַשַּׁחַר.

ב. בִּרְפֶת עַל נְטִילַת יָדַיִם לֹא יאמר אֶלָּא אִם כֵּן קָם מִהַשְׁנָה וְנִטַּל יָדָיו

ג. בִּרְפֶת אֲשֶׁר יֵצֵר אֵין לְאוֹמְרָה אֶלָּא אִם כֵּן עָשָׂה צְרִיכִיו.

ד. אַחַר בְּרִכּוֹת הַשַּׁחַר יִסִּיר מִנְעָלָיו וְיֵשֵׁב עַל הַקַּרְקַע, וְאִם אֶפְשָׁר לִיד מְזוּזַת הַפֶּתַח עֲדִיף, וְיֹאמֵר תְּקוּן חֲצוֹת.

ה. לֹא יֵשֵׁב עַל הַקַּרְקַע מִמָּשׁ אֶלָּא עַל כְּגַד הַפְּרוּשׁ עֲלֶיהָ אוֹ עַל דָּבָר אַחֵר הַחוּצָץ בֵּינוֹ לְבֵין הַקַּרְקַע.

ו. יִשְׁתַּדֵּל לְשִׁים מְעַט אֶפֶר עַל רֹאשׁוֹ בְּמִקּוֹם הַנְּחַת תְּפִלִּין.

ז. יֵשׁ זְמַיִם שְׂאוֹמְרִים גַּם תְּקוּן רַחֵל וְגַם תְּקוּן לֵאָה, וְאִזּוֹ צְרִיף שְׂיֹאמֵר אֶת שְׁנֵיהֶם בְּיִשְׁבוֹ עַל הַקַּרְקַע, וְיֵשׁ זְמַיִם שְׂאוֹמְרִים רַק תְּקוּן לֵאָה וְאִזּוֹ אֵין צְרִיף לֵישֵׁב עַל הַקַּרְקַע כָּלֵל, אֶלָּא יֹאמְרוּ בְּיִשְׁבוֹ עַל מְקוֹמוֹ הַרְגִּיל.

ח. בְּלִילֵי רֹאשֵׁי חֲדָשִׁים, וְחוֹל הַמוֹעֵד שֶׁל סְכוּת, וּבִימֵי הַחוֹל שְׂמֹרָאשׁ הַשָּׁנָה וְעַד סְכוּת, וּבִימֵי הָעֶמֶר, וּבִשְׁנַת הַשְּׂמִטָּה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, וּבְלִילוֹת חֲנֻכָּה, ט"ו בְּשַׁבָּט, פּוּרִים י"ד וְט"ו, וְט"ו בָּאָב, אוֹמְרִים רַק תְּקוּן לֵאָה.

ט. בְּלִילֵי שְׁבֻתוֹת וְחַגִּים, וְחוֹל הַמוֹעֵד שֶׁל פֶּסַח וְרֹאשׁ הַשָּׁנָה, וְיוֹם הַכַּפּוּרִים, אֵין אוֹמְרִים תְּקוּן חֲצוֹת כָּלֵל.

י. זְמַן חֲצוֹת, הוּא מִחֲצוֹת לַיְלָה שֶׁהֵם שְׁתַּיִם עֹשֶׂה שְׁעוֹת רְגִילוֹת, מִחֲצֵי הַיּוֹם, כְּשֶׁהַיּוֹם נִחְלַק לְפִי שְׁעוֹת זְמַנִּיּוֹת, וְעַד עֲמוּד הַשַּׁחַר.

יא. טוֹב לומר וּידוּי לְפָנֵי אֲמִירַת תְּקוּן חֲצוֹת.

בְּרֵפֹת הַשָּׁחַר

מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ מֶלֶךְ חַי וְקַיִם שֶׁחֲזַרְתָּ בִּי נִשְׁמָתִי בְּחַמְלָה. רַבָּה
אֲמוּנָתְךָ :

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו
וְצִוָּנוּ עַל נְטִילַת יְדַיִם :

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם אֲשֶׁר יָצַר אֶת הָאָדָם
בְּחֻמְקָה. וַיִּבְרָא בּוֹ נְקָבִים נְקָבִים. חֲלוּלִים חֲלוּלִים. גְּלוּי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ
כֹּסֵא כְבוֹדְךָ שָׂאם יִסְתַּם אֶחָד מֵהֶם אוֹ אִם יִפְתַּח אֶחָד מֵהֶם אִי אֶפְשָׁר
לְהִתְקַיֵּם אֶפְלוֹ שְׂעָה אַחַת. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי רּוֹפֵא כָּל בְּשָׂר
וּמְפַלֵּיא לְעֲשׂוֹת :

אֱלֹהֵי, נִשְׁמָה שְׁנַתָּת בִּי טְהוֹרָה. אַתָּה בְּרֵאֲתָה. אַתָּה יִצְרָתָה. אַתָּה
נִפְחָתָה בִּי. וְאַתָּה מְשַׁמְרָה בְּקַרְבִּי. וְאַתָּה עֲתִיד לְטַלְהָ מִמֶּנִּי
וּלְהַחְזִירָה בִּי לְעֵתִיד לְבָא. כָּל זְמַן שֶׁהַנִּשְׁמָה בְּקַרְבִּי מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ
יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי רַבּוֹן כָּל הַמַּעֲשִׂים. אֲדוֹן כָּל
הַנְּשָׁמוֹת. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי הַמַּחְזִיר נְשָׁמוֹת לְפָגְרִים מֵתִים :

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַנּוֹתֵן לְשָׂכְוֵי בֵּינָה
לְהַבְחִין בֵּין יוֹם וּבֵין לַיְלָה :

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם פּוֹקֵחַ עֲוֹרִים :

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מַתִּיר אֲסוּרִים :

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם זוֹקֵף כְּפוּפִים :

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם מְלַבֵּישׁ עֲרוּמִים :

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַנּוֹתֵן לְיַעֲף פֶּחַ :

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם רוֹקַע הָאָרֶץ עַל
הַמַּיִם :

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם הַמַּכִּין מִצְעָדֵי גִבּוֹר :

ברוך אתה יהוה יאהדונהי אלהינו מלך העולם שעשה לי כל צרכי:
 ברוך אתה יהוה יאהדונהי אלהינו מלך העולם אוזר ישראל בגבורה:
 ברוך אתה יהוה יאהדונהי אלהינו מלך העולם עוטר ישראל
 בתפארה:

ברוך אתה יהוה יאהדונהי אלהינו מלך העולם שלא עשני גוי:
 (האשה אומרת שלא עשני גוי)

ברוך אתה יהוה יאהדונהי אלהינו מלך העולם שלא עשני עבד:
 (האשה אומרת שלא עשני שפחה)

ברוך אתה יהוה יאהדונהי אלהינו מלך העולם שלא עשני אשה:
 (האשה אומרת בלי שם ומלכות) ברוך שעשני כרצוני.

ברוך אתה יהוה יאהדונהי אלהינו מלך העולם המעביר חבלי שנה
 מעיני ותנומה מעפעפי: ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהי
 ואלהי אבותי שתרגילני בתורתך. ותדביקני במצותיך. ואל תביאני
 לידי חטא. ולא לידי עון. ולא לידי נסיון. ולא לידי בזיון. ותרחיקני
 מיצר הרע. ותדביקני ביצר הטוב. וכוף את יצרי להשתעבד לך.
 ותנני היום ובכל יום לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל רואי.
 ונקמלני חסדים טובים. ברוך אתה יהוה יאהדונהי גומל חסדים טובים
 לעמו ישראל:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי שתצילני היום ובכל יום
 ויום מעיני פנים. ומעזות פנים. מאדם רע. מיצר רע. מחבר רע.
 משכן רע. מפגע רע. מעין הרע. ומלשון הרע. מדין קשה. ומבעל
 דין קשה. בין שהוא בן ברית. ובין שאינו בן ברית:

ברכות התורה יאמרם אחר חצות לילה רק אם הוא קם מהשינה, אבל
 אם נשאר ער מתחילת הלילה, לא יאמר ברכות התורה עד שיאיר השחר.

ברוך אתה יהוה יאהדונהי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו
 וצונו על דברי תורה:

והערב נא יהוה יאהדונהי אלהינו את דברי תורתך בפנינו ובפיפיות
 עמך בית ישראל. ונהיה אנחנו וצאצאינו וצאצאי צאצאינו וצאצאי
 עמך בית ישראל. כלנו יודעי שמך ולומדי תורתך לשמה. ברוך
 אתה יהוה יאהדונהי המלמד תורה לעמו ישראל:

ברוך אתה יהוה יאהדונהי אלהינו מלך העולם אשר בחר בנו מכל
 העמים ונתן לנו את תורתו. ברוך אתה יהוה יאהדונהי נותן התורה:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל אהרן ואל בניו לאמר פה
 תברכו את בני ישראל. אמור להם: ברכו יהוה וישמרו: יאר יהוה
 פניו אליך ויחנך: ישא יהוה פניו פניו אליך וישם לך שלום: ושמו את
 שמי על בני ישראל ואני אברכם:

סדר תקון חצות.

אנא יהוה אלהינו ואלהי אבותינו. תבא לפניך תפלתנו. ואל תתעלם
 מלפנו מתחנונתנו. שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה
 אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו.
 עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו.
 זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו.
 לצנו. מרדנו. מרינו דבריה. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו.
 פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. שחתנו
 זרע קדש לבטלה ובראנו משחיתים לחבל, גם בכנפנו נמצאו דם
 נפשות אביונים נקיים והנה דמעת העשוקים ואין להם מנחם, לבי
 לבי על חלליהם מעי מעי על הרוגיהם, אוי לרשע רע, פי גמול ידיו
 יעשה לו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך
 הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו. פי אמת
 עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך יושב מרום. ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם. ותעלומות סתרי כל חי. אתה חופש כל חדרי בטן, רואה פליות ולב. אין דבר נעלם ממך. ואין נסתר מנגד עיניך. יהי רצון מלפניך יהנה אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחול לנו את כל חטאתינו, ותכפר לנו את כל עונותינו, ותמחול ותסלח לכל פשעינו.

תקון רחל

תכוין לבכות על חרבן הבית

על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו. בזכרנו את ציון: על ערבים בתוכה תלינו כנרותינו: כי שם שאלונו שובינו דברי שיר ותוללינו שמחה. שירו לנו משיר ציון: איך נשיר את שיר יהנה על אדמת נכר: אם אשפחך ירושלים תשפח מיני: תדבק לשוני לחפי אם לא אזכרכי. אם לא אעלה את ירושלים. על ראש שמחתי: זכר יהנה לבני אדם את יום ירושלים. האמרים ערו ערו. עד היסוד בה: בת בבל השדודה. אשרי שישלם לך. את גמולך שגמלת לנו: אשרי שיאחז ונפיץ את עלליך אל הסלע:

תכוין לבכות על הריגת הצדיקים

מזמור לאסף אלהים באו גוים בנחלתך, טמאו את היכל קדשך. שמו את ירושלים לעיים: נתנו את נבלת עבדיך מאכל לעוף השמים. בשר חסידך לחיתו ארץ: שפכו דמם פמים סביבות ירושלים ואין קובר: היינו חרפה לשכנינו. לעג וקלס לסביבותינו: עד מה יהנה תאנף לנצח. תבער כמו אש קנאתך: שפך חמתך אל הגוים אשר לא ידעוך. ועל ממלכות. אשר בשמך לא קראו: כי אכל את יעקב. ואת נהו השמו: אל תזכר לנו עונת ראשנים. מהר יקדמונו רחמיך. כי דלונו מאד: עזרנו אלהי ישענו על דבר כבוד שמך. והצילנו וכפר על חטאתינו למען שמך: למה יאמרו הגוים איה אלהיהם. יודע בגוים לעינינו. נקמת דם עבדיך השפוף: תבוא

לפניך אַנקת אָסיר כַּגְדֵּל זְרוּעֶךָ. הוֹתֵר בְּנֵי תְמוּתָהּ: וְהִשָּׁב לְשִׁכְנֵינוּ
שְׂבַעֲתִים אֶל חֵיקֶם. חֲרַפְתָּם אֲשֶׁר חֲרַפּוּךָ אֲדֹנָי: וְאַנְחֵנו עִמָּךָ וְצֵאן
מִרְעִיתְךָ, נוֹדָה לְךָ לְעוֹלָם. לְדוֹר וָדוֹר. נִסְפָּר תְּהִלָּתְךָ:

זָכַר יְהוָה מָה הָיָה לָנוּ. הִבִּיטָה וּרְאָה אֶת חֲרַפְתָּנוּ: נִחַלְתָּנוּ נִהְפָּכָה
לְזָרִים. בְּתֵינוּ לְנִכְרִים: יְתוּמִים הָיִינוּ וְאֵין אָב. אִמְתִּינוּ כְּאִלְמָנוֹת:
מִימֵינוּ בְּכֶסֶף שָׁתִינוּ. עֲצִינוּ בְּמַחִיר יָבֹאוּ: עַל צוּאֲרָנוּ נִרְדְּפָנוּ. יִגְעָנוּ
וְלֹא הוֹנַח לָנוּ: מְצָרִים נָתַנוּ יָד. אֲשׁוּר לְשַׁבַּע לְחֵם: אֲבַתִּינוּ חֲטָאוּ
וְאִינֶם. וְאַנְחֵנו עוֹנִתִיהֶם סָבְלוּנוּ: עֲבָדִים מְשָׁלוּ בָנוּ. פָּרַק אֵין מִיָּדָם:
בְּנַפְשָׁנוּ נָבִיא לְחַמְנוּ. מִפְּנֵי חֶרֶב הַמַּדְבָּר: עוֹרָנוּ פְתָנוּר נִכְמְרוּ. מִפְּנֵי
זִלְעָפוֹת רָעַב: נָשִׁים בְּצִיּוֹן עָנוּ. בְּתֵלַת בְּעָרֵי יְהוּדָה: שָׂרִים בְּיָדָם
נִתְלוּ. פְּנֵי זִקְנִים לֹא נִהְדָּרוּ: בַּחוּרִים טָחוּן נִשְׂאוּ. וּנְעָרִים בְּעֵץ
כְּשָׁלוּ: זִקְנִים מְשַׁעַר שָׁבְתוּ. בַּחוּרִים מִנְּגִינָתָם: שָׁבַת מְשׁוּשׁ לְבָנוּ.
נִהְפָּךְ לְאַבָּל מַחְלָנוּ: נִפְלָה (נִפְלָה ה' שְׁהִיא הַשְׁכִּינָה) עֲטָרַת רֹאשֵׁנוּ. אִוִי
נָא לָנוּ כִּי חֲטָאנוּ: עַל זֶה (שְׁהוּא יִסוּד, עוֹמֵד הַהוֹד, וְעַתָּה נִהְפָּךְ). הָיָה
דָּוָה לְבָנוּ עַל אֱלֹהִים, (שְׁהֵם הו"ק כֹּל אֶחָד כְּלוּל מו' גִּימ' אֱלֹהִים). חָשְׁכוּ
עֵינֵינוּ: (הַקְּלִיפָה הַנִּקְרָאת גַּם הִיא אֱלֹהִים) עַל הַר צִיּוֹן שִׁשְׁמֶם. שׁוֹעֲלִים
הִלְכוּ בּוֹ: אֲתָה יְהוָה יֵאֱהוּדְנָה לְעוֹלָם תִּשָּׁב. כִּסְאֶךָ לְדוֹר וָדוֹר: לְמָה
לְנַצַּח תִּשְׁפָּחֵנוּ. תַּעֲזֹבֵנוּ לְאַרְךָ יָמִים: הִשִּׁיבֵנוּ יְהוָה יֵאֱהוּדְנָה אֱלֹהֵיךָ
וּנְשׁוּבָה. חֲדָשׁ יְמֵינוּ כְּקֶדֶם: כִּי אִם מָאֵס מְאֹסְתָנוּ. קִצַּפְתָּ עָלֵינוּ עַד
מָאֵד: הִשִּׁיבֵנוּ יְהוָה יֵאֱהוּדְנָה אֱלֹהֵיךָ וּנְשׁוּבָה. חֲדָשׁ יְמֵינוּ כְּקֶדֶם:

הִבֵּט מְשֻׁמִּים וּרְאָה מִזִּבְלֵךְ קִדְשֶׁךָ וּתְפָאֲרָתְךָ. אֵיךָ קִנְאַתְךָ וּגְבוּרָתְךָ
הַמוֹן מַעֲיָד וְרַחֲמֶיךָ אֵלֵי הַתְּאֲפָקוּ: כִּי אֲתָה אָבִינוּ כִּי אֲבָרְהָם לֹא
יִדְעָנוּ, וְיִשְׂרָאֵל לֹא יִכִּירָנוּ. אֲתָה יְהוָה יֵאֱהוּדְנָה אָבִינוּ גְּאֻלָּנוּ מֵעוֹלָם
שָׁמָּה: לְמָה תִתְעַנּוּ יְהוָה יֵאֱהוּדְנָה מִדְּרָכֶיךָ תִקְשִׁיחַ לְבָנוּ מִיִּרְאָתְךָ.
שׁוֹב לְמַעַן עֲבָדֶיךָ שְׂבָטֵי נִחַלְתָּךְ: לְמַצָּעַר יִרְשׁוּ עִם קִדְשֶׁךָ. צָרִינוּ
בּוֹסְסוּ מִקִּדְשֶׁךָ: וְעַתָּה יְהוָה יֵאֱהוּדְנָה אָבִינוּ אֲתָה. אֲנַחְנוּ הַחֲמָר
וְאֲתָה יִצְרָנוּ וּמַעֲשֵׂה יָדְךָ כָּלֵנוּ: אֵל תִּקְצֹף יְהוָה יֵאֱהוּדְנָה עַד מָאֵד וְאֵל
לְעַד תִּזְכָּר עוֹן. הֵן הִבֵּט נָא עִמָּךְ כָּלֵנוּ: עָרֵי קִדְשֶׁךָ הָיוּ מִדְּבָר. צִיּוֹן
מִדְּבָר הִיָּתָה יְרוּשָׁלַיִם שְׁמָמָה: בֵּית קִדְשָׁנוּ וּתְפָאֲרָתָנוּ אֲשֶׁר הִלְלוּךָ

אבתינו הָיָה לְשׁוֹרֶפֶת אֵשׁ. וְכָל מִחְמַדֵּינוּ הָיָה לְחֶרֶבָה: הָעֵל אֱלֹהִים
תִּתְאַפֵּק יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי. תִּחְשָׁה וּתְעַנְנֵנו עַד מָאֵד:

עַל חוֹמֹתֶיךָ יְרוּשָׁלַיִם הִפְקַדְתִּי שְׁמֵרִים כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה תָּמִיד
לֹא יִחְשׂוּ. הַמְזַכְּרִים אֶת יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֶל דְּמִי לִיכֶם (ר"ת אל"ד):
וְאֵל תִּתְּנוּ דְמִי לוֹ. עַד יְכוּנֵן וְעַד יֵשִׁים אֶת יְרוּשָׁלַיִם תְּהִלָּה בְּאַרְצָךְ:
נִשְׁבַּע יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי בִימֵינוּ וּבְזֵרוּעַ עֲזוֹ. אִם אֶתֶן אֶת דְּגַגְךָ עוֹד
מֵאֲכָל לֶאֱבִיךָ וְאִם יִשְׁתּוּ בְנֵי נֹכַח תִּירוּשָׁף אֲשֶׁר יִגְעַת בּוֹ: כִּי מֵאֲסָפִיו
יֵאֲכַלְהוּ וְהִלְלוּ אֶת יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי וּמִקְבָּצָיו יִשְׁתַּהוּ בְּחִצְרוֹת קְדָשֶׁי:
אִתָּה תִּקּוּם תִּרְחֹם צִיּוֹן. כִּי עַתָּה לְחַנְּנָה כִּי בָא מוֹעֵד: כִּי רָצוּ עֲבָדֶיךָ
אֶת אֲבֹנֶיךָ. וְאֶת עֲפָרָה יִחַנְּנוּ: בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי נִדְחֵי
יִשְׂרָאֵל יִכְנָס:

תקון לאה

לְמַנְצַח מִשְׁכִּיל לְבַנֵי קָרַח: כְּאֵיל תִּעְרַג עַל אֲפִיקֵי מַיִם. כֵּן נִפְשֵׁי
תִּעְרַג אֲלֶיךָ אֱלֹהִים: צִמְאָה נִפְשֵׁי לְאֱלֹהִים לְאֵל חֵי. מִתִּי אָבּוּא.
וְאַרְאָה פְּנֵי אֱלֹהִים: הִיִּתָּה לִי דְמַעְתִּי לְחֶם יוֹמָם וְלַיְלָה. בְּאָמַר אֵלֵי
כָּל הַיּוֹם אֵיזָה אֲלֶיךָ: אֱלֹהִים אֲזַכְּרָה וְאֲשַׁפְּכָה עָלַי נִפְשֵׁי כִּי אֶעֱבֹר בְּסוּף
אֲדָדָם עַד בֵּית אֱלֹהִים. בְּקוֹל רִנָּה וְתוֹדָה הֵמוֹן חוֹגֵג: מַה תִּשְׁתַּחֲוֶה
נִפְשֵׁי וְתִהְיֶה עָלַי. הוֹחֲלִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אֲוֹדְנוּ יְשׁוּעוֹת פְּנֵינוּ: אֱלֹהֵי
עָלִי נִפְשֵׁי תִשְׁתַּחֲוֶה. עַל כֵּן אֲזַכְּרֶךָ מֵאַרְץ יִרְדֵּן. וְחֶרְמוֹנִים מִהַר
מִצְעָר: תְּהוֹם אֵל תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרֶיךָ. כָּל מִשְׁבְּרֶיךָ וְגִלְיָךְ עָלִי
עָבְרוּ: יוֹמָם יִצְוֶה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי חֶסֶד וְיִבְלִילָהּ שִׁירָה עִמִּי (ס"ת
והה"י). תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי: אֲוֹמְרָה לְאֵל סְלַעִי לְמָה שְׂכַחְתָּנִי. לְמָה קָדַר
אֲלֶיךָ בְּלַחֲץ אוֹיֵב: בְּרִצַּח בְּעֲצָמוֹתַי חֶרְפוּנֵי צוּרֶיךָ. בְּאֲמָרָם אֵלֵי כָּל
הַיּוֹם אֵיזָה אֲלֶיךָ: מַה תִּשְׁתַּחֲוֶה נִפְשֵׁי וְמַה תִּהְיֶה עָלַי. הוֹחֲלִי
לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אֲוֹדְנוּ. יְשׁוּעַת פְּנֵי וְאֱלֹהֵי:

שְׁפֹטְנֵי אֱלֹהִים וְרִיבָה רִיבֵי מַגוּי לֹא חָסִיד. מֵאִישׁ מְרָמָה וְעוֹלָה
תִּפְלֹטְנֵי: כִּי אִתָּה אֱלֹהֵי מַעוּזֵי לְמָה זְנַחְתָּנִי. לְמָה קָדַר אֶתְהַלֵּךְ בְּלַחֲץ
אוֹיֵב: שְׁלַח אוֹרְךָ וְאֲמַתְךָ הִמָּה יִנְחוּנֵי. בִּיאוּנֵי אֵל הָרַקְדָּשׁ וְאֵל

משכננותיך: ואבואה אל מזבח אלהים אל אל שמחת גילי. ואודך ככנור אלהים אלהי: מה תשתוחחי נפשי ומה תקמי עלי. הוחילי לאלהים כי עוד אודנו. ישועת פני אלהי:

ביום שאין בו תחנון ידלג זה המזמור

למנצח מזמור לדוד: יענך יהוה יאהדונה ביום צרה (ר"ת גי' יב"ק יאהלוהים) ישגבך שם אלהי יעקב (ס"ת גי' ב"ן יוד הו הו הו) ישלח עזרך מקדש. ומציון יסעדך: יזכר כל מנחתך. ועולתך ידשנה סלה: יתן לך כלבבך. וכל עצתך ימלא: נרננה בישועתך (ר"ת ב"ן יוד הו הו הו) ובשם אלהינו נדגל. ימלא יהוה יאהדונה כל משאלותיך: עתה ידעתי כי הושיע יהוה יאהדונה משיחו. יענהו משמי קדשו. בגברות ישע (ר"ת גי' יאהלוהים) ימינו: אלה ברכב ואלה בסוסים. ואנחנו בשם יהוה יאהדונה אלהינו נזכיר: המה פרעו ונפלו ו'אנחנו ק'מנו (ר"ת גי' יאהלוהים) ו'נתעודד (ר"ת ו'אנחנו קמנו ונתעודד גי' יאהלוהים) יהוה יאהדונה הושיעה ה'מלך (ר"ת עס ר"ת ונתעודד צירוף ויהוה) יעננו ב'יום קראנו: (ר"ת גי' יאהלוהים וס"ת ב"ן יוד הו הו הו ועם ס"ת המלך גי' ע"ב יוד הי ויו הי)

לדוד מזמור. ליהוה יאהדונה הארץ ומלואה. תכל וישבי בה: כי הוא על ימים יסדה. ועל נהרות יכוננה: מי יעלה בהר יהוה יאהדונה ומי יקום במקום קדשו: נקי כפים ובר לבב. אשר לא נשא לשוא נפשי. ולא נשבע למרמה: ישא ברכה מאת יהוה יאהדונה וצדקה מאלהי ישעו (ס"ת ההי"ו): זה (ס"ת היו"ה) דור דרשיו מבקשי פניך יעקב סלה: שאו שערם ראשיכם והנשאו ו"ה נשאו פתחי עולם. ויבוא (הקב"ה) מלך הכבוד (להשתעשע בנשמות הצדיקים): מי זה מלך הכבוד. יהוה יאהדונה עזו וגבור. יהוה יאהדונה גבור מלחמה: שאו שערם ראשיכם ושאו פתחי עולם. ויבא מלך הכבוד: מי הוא זה מלך הכבוד. יהוה יאהדונה צבאות. הוא מלך הכבוד סלה:

למנצח בנגינת מזמור שיר: אלהים יתנו ויברכנו. יאר פניו אתנו סלה: לדעת בארץ דרפך. בכל גוים ישועתך: יודוך עמים אלהים.

יודוך עמים כלם: ישמחו וירננו לאמים. כי תשפט עמים מישר. ולאמים בארץ תנחם סלה: יודוך עמים אלהים. יודוך עמים כלם: ארץ נתנה יבולה. יברכנו אלהים אלהינו: יברכנו אלהים. וייראו אותו כל אפסי ארץ:

הללויה אודה יהוה יאהדונהי בכל לבב. בסוד ישרים ועדה: גדלים מעשי יהוה יאהדונהי דרושים לכל תפציהם: הוד והדר פעלו. וצדקתו עמדת לעד: זכר עשה לנפלאותיו. חנון ורחום יהוה יאהדונהי: טרף נתן ליראיו. יזכר לעולם בריתו: פח מעשיו הגיד לעמו. לתת להם נחלת גוים: מעשי ידיו אמת ומשפט. נאמנים כל פקודיו: סמוכים לעד לעולם. עשויים באמת וישר: פדות שלח לעמו צנה לעולם בריתו. קדוש ונורא שמו: ראשית חכמה יראת יהוה יאהדונהי שכל טוב לכל עשיהם. תהלתו עמדת לעד:

צריך שתבכה בדמעות בכל לילה על עוונותיך, ותבקש מלפני השם ותברך מחילה, לכן תאמר זה בבכיך ובקשה:

למנצח מזמור לדוד: בבוא אליו נתן הנביא. פאשר בא אל בת שבע: חנני אלהים כחסדך. כרב רחמיך מחה פשעי: הרב כבסני מעוני. ומחטאתי טהרני: כי פשעי אני אדע. וחטאתי נגדי תמיד: לך לבדך חטאתי והרע בעיניך עשיתי. למען תצדק בדרךך, תזכה בשפטך: הן בעוון חוללתי. ובחטא יחמתני אמי: הן אמת תפצת בטחות. ובסתם חכמה תודיעני: תחטאני באזוב ואטהר. תכבסני ומשילג אלבין: תשמיעני ששון ושמחה. תגלנה עצמות דכיתי: הסתר פניך מחטאי. וכל עונתי מחה: ל"ב טהו"ר בר"א (גי' אלף הי יוד הי, אלף הא יוד הא, אלף הה יוד הה) לי (גי' ד' יודין דע"ב יוד הי ויו הי) לי עם אלהים (גי' ריבוע אדני א אד אדני אדני) ורוח נכון חדש (בגי' י"ב צירופי הויה, יהוה יההו? והה הוה? הויה ההו? והה? ויהה? ויהה? היהו? היהו? הקרבי (גי' שדי): אל תשליכני מלפניך. ורוח קדשך אל תקח ממני: השיבה לי ששון ישעך. ורוח נדיבה תסמכני: אלמדה פשעים דרכיך. וחטאים אליך ישובו: הצילני מדמים אלהים אלהי תשועתי תרנן לשוני צדקתך: אדני שפתי תפתח. ופי יגיד תהלתך:

פי לא תחפץ זבח ואתנה. עולה לא תרצה: זבחי אלהים רוח נשברה. לב נשבר ונדכה. אלהים לא תבזה: היטיבה ברצונה את ציון. תבנה חומות ירושלים: אז תחפץ זבחי צדק עולה וכליל. אז יעלו על מזבחת פרים:

נוע תנוע ארץ כשכור והתנודדה כמלונה וכבד עליה פשעה ונפלה ולא תוסיף קום: והיה ביום ההוא, יפקד יהוה יאהדונה על צבא המרום במרום, ועל מלכי האדמה על האדמה: עד אנה בכיה בציון, מספד בירושלים, תקום תרחם ציון, תבנה חומות ירושלים:

יקום מהארץ ויאמר

אתה תקום תרחם ציון כי עת לחננה פי בא מועד: פי רצו עבדיך את אבניה ואת עפרה יחוננו: בונה ירושלים יהוה יאהדונה נדחי ישראל יבנס:

אלהינו ואלהי אבותינו, מלך רחמן רחם עלינו, טוב ומטיב הדרש לנו, שובה עלינו בהמון רחמיך, בגלל אבות שעשו רצונך, בנה ביתך כבתחלה, כונן בית מקדשך על מכוננו, הראנו בכנינו, שמחנו בתקוננו, והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם, ולוים לדוכנם לשירם ולזמרים, והשב ישראל לנניהם, ושם נעלה ונראה ונשתתה לפניה. יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעלנו בשמחה לארצנו ותטענו בגבולנו. ושם נעשה לפניה את קרבנות חובותינו. תמידים כסדרם ומוספים כהלכתן:

שיר המעלות. בשוב יהוה יאהדונה את שיבת ציון. היינו כחלקים: אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה. אז אמרו בגוים. הגדיל יהוה יאהדונה לעשות עם אלה: הגדיל יהוה יאהדונה לעשות עמנו. היינו שומרים: שובה יהוה יאהדונה את שביתנו. כאפיקים בנגב: הורעים בדמעה ברנה יקצרו: הלוך ילך וככה נשא משך הזרע. בא יבא ברנה. נשא אלמתיו: המהדרים מוסיפים לומר גם משניות מס' תמיד.

ענגן אסור זרע לבטלה, ותקונו.

מזוות ה' אשר לא תעשנה נתפרש אסורם וענשם בתורה, בתמצית הקצור. שונה מהם אסור "זרע לבטלה" שנכתב אסורו וענשו דרך מעשה "ער ואונן". וכמו שכתוב, "והיה אם בא אל אשת אחיו ושחת ארצה. וזרע בעיני ה' אשר עשה, וימת גם אותו" (בראשית ל"ח, ט' י') ומתיבת "גם" למדנו שגם ער מת בחטא של "זרע לבטלה", אלא ש"ער" היה מוציא זרעו בידיו, "ואונן" נסוג לאחור בבואו על תמר ושחת זרעו מחוץ לרחם. וספירה לנו התורה כיצד נתקיים בכני יהודה הצדיק, נכדי יעקב אבינו העוון וענשו. ואין ספק שמוותם גרם צער ליהודה וליעקב אבינו. ולא חסו משמים על צערם וגבו נפשות על חטא חמור זה. ולא הסתפקה התורה בצויו כשאר אסורים, ופרטה מעשה זה כיון שחטא זה חמור מאד, ומצוי מאד. והלואי שלאחר כל אריכות התורה בספור מעשה זה, יתן האדם אל לבו להזהר בזה.

והנה נתבאר ממעשה ער ואונן, שלא רק הוצאת זרע בידים אסורה, אלא כל צורה הגורמת לזרע לצאת מהגוף שלא לתוך רחם האשה, ענשו מות בידי שמים, ואמרו חז"ל שהחוטא בחטא זה, דנים דינו בשמים "כאילו עבד עבודה זרה, וכרוצח בניו". (מס' נדה י"ג.)

ונה לשון האריז"ל, (שער הכוונות דרושי הלילה) דע, שמי שעובר שאר עברות, מתלבשים בו מזיקים ונעשים קטגורים עליו. אבל המוציא שכבת זרע לבטלה, ענשו גדול לאין קץ, כי ממשיך אותה הנשמה מעולם העליון ומוציאה אל קלפת נגה, ואז מתחבר בה פח מזיק אחד ונעשה בחינת גוף אחד אל אותה הנשמה. נמצא, שהמוציא זרע לבטלה גורם שאותם טפות של הנשמות שעתידות לצאת ממנו בבחינת בנים, שיתערבו בטמאה ויתלבשו בגופות הנעשות מצד הנחש ואשת זנונים שבקלפה, והחזיר הקדשה אל הטמאה והטוב אל הרע. וכדי לתקן עון זה צריך שימית אותם הגופות הטמאות המלבישים לאותם הנשמות, ועל ידי כן אותם הנשמות יברחו משם ויתזרו אל שרשם שבקדשה, ונמצא שצריך שמי פונות, אחת להמית הגופות ההם, שנית להחזיר

הנשמות ההם אל השכינה העליונה שיתקנו שם ויצירו כשאר כל הנשמות, ואחר כך יבואו בעולם הזה כשאר כל הנשמות. גם יש עון אחר דומה לזה, והוא מי שמשמש מטתו ואינו שוהה עד שיצאו כל הטפות לגמרי, ומאותם שירי הטפות היוצאות לבטלה, אף על פי שאינם ראויים להוליד, עם כל זה נבראים מהם גם כן מזיקים ומשחיתים רעים. ודע, כי כמו שיוצאין מזיקין אלו מן האיש המוציא שכבת זרע לבטלה בלא אשה, כך האשה בוראה מזיקין בלא איש. (עד כאן לשונו).

והיות ועוון זה שונה משאר עוונות, כי גורם שיתלבש גוף של מזיק על הטפה ולאחר מותו קשורים בו אותם הטפות שהפכו למזיקין, וטורדים אותו ב'סורים קשים ומרים באמרם אבינו אתה, ואין קץ לסבלו עד שימותו אותם גופים, צריך שני סוגי תקוין. א. לומר "קריאת שמע שעל המטה" בכל לילה, ולבקש שימותו אותם מזיקים. (נמצא לעיל דף כ"ה)

ב. לצום שמונים וארבעה יום רצופים, כדי לנקות נפשו מפתם החטא ולזככה, שלא תצטרך לענשים קשים כדי להתנקות. ומי שקשה לו הדבר תקן רבינו הרי"ח זצ"ל, לצום ארבע פעמים ולכתחילה יעשה אותם בימים שני, חמישי, שני, חמישי, רצופים. ולפדות שאר התעניות בקסף, שינתן לצדקה לעניים. (ולדעת הר' יהודה פתיא זצ"ל מי שאינו יכול לצום ד' פעמים, יצום יום אחד בלבד עם פדיון).

וזה סדר התקוין.

יצום משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים.

יום לפני הצום יאמר ודוי זה.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו.

זָדְנוּ. חֲמִסְנוּ. טָפְלָנוּ שָׁקַר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כִּזְבְּנוּ. כָּעֲסָנוּ. לָצָנוּ. מְרִדְנוּ. מְרִינּוּ דְבָרֶיךָ. נֹאצָנוּ. נֹאפְנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. פָּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וָאִם. קָשִׁינוּ עֶרְף. רָשַׁעְנוּ. שָׁחַתְנוּ. שָׁחַתְנוּ זֶרַע קֹדֶשׁ לְבִטְלָה וּבְרָאנוּ מִשְׁחִיתִים לְחֵבֶל, גַּם בְּכַנְפֵינוּ נִמְצָאוּ דָם נִפְשׁוֹת אֲבִיוֹנִים נְקִיִּים וְהִנֵּה דִמְעַת הַעֲשׂוּקִים וְאֵין לָהֶם מִנְחָם, לְבִי לְבִי עַל חִלְלֵיהֶם מְעִי מְעִי עַל הַרוּגֵיהֶם, אוֹי לְרָשָׁע רַע, כִּי גָמוּל יִדְּיוּ יַעֲשֶׂה לוֹ. תַּעֲבֹנוּ. תַּעֲיִנוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ. וְאַנְחָנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מֵה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הִנְסַתְרוֹת וְהִנְגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אַתָּה חִפְשׁ כָּל חֲדָרֵי בְטֵן. רֹאֵה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנְגֵד עֵינֶיךָ: יְהִי רִצּוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהִי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטָּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

יִלְךְ לְמִקְוֵה וְיִטְבֹּל שְׁבַע טְבִילוֹת, וְיִכּוֹן שְׁטוֹבֵל שְׁבַע טְבִילוֹת אֱלוֹ עַל דַּעַת אֱלִישֶׁע הַנְּבִיא שֶׁאָמַר לְנַעֲמָן לְטַבֵּל מִצַּרְעָתוֹ, וְשִׁכַּן יִטְהַר וּנְפָשׁוּ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ מִטְּמֵאת צַרְעַת חַטָּאתָיו.

בְּמִנְחָה שֶׁלִּפְנֵי הַתַּעֲנִית יֹאמַר נִסַּח זֶה שֶׁל קְבֵלַת הַתַּעֲנִית לְפָנֶי שְׁיִסִּים בְּרַכַּת "שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה", אוֹ אַחַר "אֱלֹהֵי נֹצַר" לְפָנֶי שְׁיֹאמַר "עוֹשֶׂה שְׁלוֹם". אִם לֹא אָמְרוּ, אֲבָל חָשַׁב לְהַתַּעֲנוֹת בְּשַׁעַה שֶׁהַתְּפִלָּל עֲמִידָה (שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה) שֶׁל מִנְחָה, צָרִיךְ לְהַתַּעֲנוֹת, כִּי נִחְשָׁב לוֹ כְּקְבֵלַת תַּעֲנִית.

וְזֶה נִסַּח קְבֵלַת הַתַּעֲנִית:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם הִרְיֵנִי מִקְבֵּל עָלֵי לְהַתַּעֲנוֹת לְמַחֵר לִילָה יוֹם, מִשְׁקִיעַת הַחֲמָה הַיּוֹם וְעַד לְצֵאת הַכּוֹכָבִים מְחָר. עַל אֲשֶׁר חָטָאתִי בְּכָל פְּגָמֵי הַבְּרִית וּבַפֶּרֶט בְּעוֹן זֶרַע לְבִטְלָה בֵּין בְּגִלְגוּל זֶה וּבֵין בְּגִלְגוּלִים אַחֲרָיִם, וְאִם לֹא אוּכַל לְהַתַּעֲנוֹת כְּשֶׁאֶפְרִישׁ פְּרוּטָה

לצדקה ואכונן לבטל התענית אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון קלל, ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שתתן לי פח וכריאות להתענות לפניך ותקבל תשובתי ותעניתי ותרצני”.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

יתחיל הצום מעט לפני השקיעה. ויאמר מיד קבלה זו ויסיימנה לפני השקיעה.

רבון העולמים, הריני מעכשיו לפניך בתענית בזאת הלילה כלה, ולמחר כל היום מעלות השחר עד צאת הכוכבים, כדי לתקן מה שפגמתי באות ברית קדש חותמא דמלכא, אשר חטאתי עויתי ופשעתי בהשחתת זרע לבטלה, אשר משמשתי בידיים על ידי רק וחכוף והוצאתי זרע לבטלה כמה פעמים. וגם אשר חטאתי עויתי ופשעתי בהוצאת זרע לבטלה על ידי מחשבותי שהרהרתי בעברה. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתזכני ותתן לי פח ויכלת ועזר והכנה להתענות כראוי לפניך. (אם מתכוון לעשות תקון זה ארבע פעמים יוסיף גם ענין זה שכתוף הסוגריים. וכרב רחמיך ותסדיך תחשב לי ארבעה ועשרים שעות שאני מוכן להתענות לפניך בלילה הזאת ולמחר כל היום פלו, כל שעה ושעה מהם כתענית יום אחד שלם. וכאלו התעניתי ארבעה ועשרים ימים רצופים ושלמים.) ויהיה תעניתי חשוב ומקבל ומרצה לפניך לתקן מה שפגמתי באות ברית קדש חותמא דמלכא, כמה שחטאתי עויתי ופשעתי והרהרתי בנאופים, ושחתי זרע קדש במעשה בידיים כמה פעמים, ופגמתי ברמ"ח אברים ושס"ה גידים שביסוד, וגרמתי פגם וירידה בשמות הקדושים בכללות ופרטות בגלגול זה ובגלגולים שעברו, אנכי ואנשי ביתי, וכל הבאים משרשי נפשי ורוחי ונשמותי, ומלבושיהם והקרובים להם שמכללות אצילות בריאה יצירה עשיה, ומכל פרטי אצילות בריאה יצירה עשיה. ויעלה לפניך כאלו פונתי בכל הפונות הראויות לכוון בתענית זה שאתענה בעזרתך, בעבור תקון הפגם

שפגמתי בהשחתת זרע לבטלה, ויפצל תענית זה שאתענה בעזרתך, פעלת הקרבן אשר יפעל אחר עליית ריח הניחוח למעלה, שאז יורד שפע גדול מלמעלה למטה, כן על ידי תענית זה ירד שפע גדול מלמעלה למטה, עד סוף המדרגות שבקדשה. ויהא רצוא שיתקנו ויתעלו מיין דבורין ומיין נקבין, שהם סוד שני מ"ב, ויתעלו במקומם העליון למעלה פראוי להם. ויהא רצוא שיתקנו ויתעלו ארבע אותיות אה"ע, שהם מספר פ"ד. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

בליל התענית ישתדל ללמוד משניות לחג השבועות (נמצא לקמן עמוד 660) וישתדל להבין לפחות פרוש המלים. ואדרבא. (נמצא בזהר פ' נשא, ובסדר קריאי מועד לחג השבועות). וכשישכב על מטתו, יניח אגן תחת ראשו בין המצע והפר, ויבון בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן. ויזהר לומר "קריאת שמע שעל המטה" (נמצא לעיל עמוד 47) מילה במילה.

ישתדל אם אפשר לחגור על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

ביום התענית יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתוב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גולנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו.

זָדְנוּ. חֲמִסְנוּ. טָפְלָנוּ שָׁקַר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ יַעֲצוֹת רָעוֹת. כִּזְבְּנוּ. כָּעֲסָנוּ. לִצְנוּ. מְרֻדְנוּ. מְרִינּוּ דְבָרֶיךָ. נֹאצְנוּ. נֹאפְנוּ. סָרְרָנוּ. עֹיִנוּ. פָּשַׁעְנוּ. פָּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וְאִם. קָשִׁינוּ עֶרְף. רָשַׁעְנוּ. שָׁחַתְנוּ. שָׁחַתְנוּ זֶרַע קֹדֶשׁ לְבִטּוּלָה וּבְרָאנוּ מִשְׁחִיתִים לְחַבֵּל, גַּם בְּכַנְפֵינוּ נִמְצָאוּ דָם נִפְשׁוֹת אֲבִיוֹנִים נְקִיִּים וְהִנֵּה דִמְעַת הָעֲשׂוּקִים וְאִין לָהֶם מִנְחָם, לְבִי לְבִי עַל חִלְלֵיהֶם מְעִי מְעִי עַל הַרוּגֵיהֶם, אוֹי לְרָשָׁע רַע, כִּי גָמוּל יִדְּיוּ יַעֲשֶׂה לוֹ. תַּעֲבֹנוּ. תַּעֲיִנוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמְשַׁפְּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ. וְאַנְחָנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מֵה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנְּסֻתָרוֹת וְהַנְּגָלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אַתָּה חִפְשׁ כָּל חַדְרֵי בְטֵן. רֹאֵה כְלִיּוֹת וְלֵב. אִין דְּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאִין נִסְתָּר מִנְּגִד עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאַלֵּהִי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטָּאתֵינוּ וְתִכְפֹּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֹבֵר עַל פֶּשַׁע לְשֹׂאֲרֵי נַחֲלָתוֹ, לֹא הִחֲזִיק לְעַד אִפּוֹ כִּי חִפֵּץ חֶסֶד הוּא: יְשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְפֹּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ בְּמִצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תִּתֵּן אָמַת לִיעֶקֶב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִימֵי קְדָם:

אַחַר כֵּן יֹאמַר

קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֵל יְהוָה, אֲמָרוּ אֵלָיו כָּל תְּשׂא עוֹן וְקַח טוֹב וְנִשְׁלַמָּה פָּרִים שְׁפָתֵינוּ: לְאָדָם מְעַרְכֵי לֵב, וּמִיְהוָה מְעַנָּה לְשׁוֹן: אֲדַנִּי שְׁפָתֵי תִפְתַּח, וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתֶךָ:

(יהוה) יחיד האציל וברא הכל. (אהיה) אין המחשבה יכולה השיגו. (יאהויה) יאיר את הספירות העליונים ואין יכולים הסתכל הארתו. (יהוה) יחיה הכל ומכלכל הכל. (אדני) אין דבר נגדו יתחשב. (יאהוניה) יהוה אמת המקיים דבריו, וכל נשמות הברואים יהללוהו. (יאהוניה) יהוה אלהינו העוזר דלים ומקבץ

נדחים הכל יודוהו. (יאהדונהי) יתברך אלהינו הקורא דרור ומתיר נאסרים המניח יגיעים. (יאהדונהי) יהנה אתה העונה דורשיך ושומע נאקתם הצמיח ישועתם. (יאהדונהי) ישראל אביונך הוגים דבריך, ודברי נפלאותך העצומים יגידו. (יאהדונהי) יסד אריאל הקם דבירך והרם ניסך הכל ישבחוך. (יאהדונהי) ישראל אשר הוגי דת ותורה נהלם הושיעם ישרם. (יאהדונהי) יהנה ארומימך החייתני, דיליתני וגדלתני נשאתני הראני ישעך.

אחר כך יאמר בקשה זו שראשי תיבות שלה הוא שם תב"ו.

חי בורא ויוצר. חנני ברחמיך וחסדיך. חכמה בינה ודעת. חכמני בתותך והבינני. חזקני במצוותיך ושגבני. חייני בצדקתך וזכני. חזקני בנפש ובגוף. חבקני בימינך ושמחני. חנני בטובך ורצונך. חיים בנים ומזונות. (ראשי תיבות יהוה) יהנה יאהדונהי הגדול הגבור והנורא. חזק ברית ונשאהו. חיה ברית ונשאהו. חזקה באורותיו ועטרהו. חברו בכיתו ונוהו. חילו ברך ואמץ. חון בניצוצותיו ולקטם. חלצם בררם ונקם. חזקם ברכם והעלם. חבבם בנם ויסדם. (ראשי תיבות יהוה) יחיד הנסתר ונעלם המיוחד. חיינו בחסדיך וימלאו, חדרים בדעת ויתרבו, חסדים ביסוד ומלכות. חיינו בחכמה וימשכו, חיים בישראל ויעקב. חיינו בחכמה וימשכו, חיים בלאה ורחל. חזקם באורות וכלים. חזקם בפנימיות ובחצונות. חזקם בפנימי ומקיף, חזקם ביושר ועגולים. חזקם בכללות ופרטות, חזקם בטעמים ונקודות. חזקם בתגין ואותיות. חזקם בע"ב וס"ג. חזקם במ"ה וב"ן. חזק בנימין ויוסף. חיה בנימין ויוסף. חנם בכתר וכללותו. חנם בחכמה ובינה. חנם בדעת וכללותו. חנם בחסד וגבורה. חנם בתפארת וכללותו. חנם בנצח והוד. חנם ביסוד ומלכות.

(אב"ג ית"ץ)	אורות בינה גלויים יאירו תוך צנורותינו.
(קר"ע שט"ן)	קדושת רישא עילאה שהוא טמיר נשיג.
(נג"ד יכ"ש)	נשיג גדלות דעת יהיה כולו שלם.
(בט"ר צת"ג)	ברוכה טובה רחל צדיקים תקנו גבורותיה:

חלינו קוינו ברכת טעמים נקודות עלינו. (חק"ב טנ"ע)
 יהיה גדלות לאור פרצוף זעיר קדוש: (יג"ל פז"ק)
 שועתנו קבל. ויתייחדו צדקה יסוד תפארת. (שק"ו צי"ת)
 ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

אנא בלח. גדולת ימינך. תתיר צרוּרה: (אב"ג ית"ץ)
 קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נוֹרא: (קר"ע שט"ן)
 נא גבור. דורשי יחודך. ככבת שמרם: (נג"ד יכ"ש)
 ברכם טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם: (בט"ר צת"ג)
 חסין קדוש. ברוב טובך. נהל עדתך: (חק"ב טנ"ע)
 יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך: (יג"ל פז"ק)
 שועתנו קבל. ושמע צעקתנו. יודע תעלומות: (שק"ו צי"ת)
 ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

אנא בתסדים גדולים יאיר תפארת צדיק: (אב"ג ית"ץ)
 קוינו רצון עליון של טעמים נקודות: (קר"ע שט"ן)
 נקנה גדלות דודים יושלם כתר שללם: (נג"ד יכ"ש)
 ברוכה טובה רחל צדיקים תקנו גבורותיה: (בט"ר צת"ג)
 חלינו קוינו ברכת טוב נעם עליון: (חק"ב טנ"ע)
 יתמתקו גבורות לעורר פעולת זווג קדוש: (יג"ל פז"ק)
 שביל קדש ויסוד צדיק יהיו תמימים: (שק"ו צי"ת)
 ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

יחזק בידו פדיון שמונים וארבע תעניות ויעמוד יחף ופניו לצד מערב ויאמר.

עגנו אבינו עגנו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על פי עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתי. יראה ורעד בוא בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם נכלמתי להרים אלהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהוה הצדקה ואלי בשת הפנים. מה

אֶעֱנֶה וְמָה אָמַר מָה אֲדַבֵּר וְמָה אֶצְטַדֵּק. כִּכֵּן סוֹרֵר וּמוֹרֵה הֵייתִי
 לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מְצוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְרֶיךָ לֹא הִטִּיתִי אָזְנִי.
 וְעִבְרָתִי עַל מְצוֹת עֲשֵׂה וְעַל מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עִבְרָתִי עַל כְּרִיתוֹת
 וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עִבְרָתִי עַל דְּבָרֵי קִבְלָה וְדְבָרֵי סוֹפְרִים וּפְגַמְתִּי
 בַּמִּדּוֹת הַעֲלִיוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשֶּׁפַע. וְגִרְמָתִי בַּעֲוֹנוֹתִי לְהַפִּיל
 נִיצוֹצוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּמַעֲמְקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנָתַתִּי כַּח בְּקָלְפוֹת לְהִתְחַזֵּק
 וְלַעֲלוֹת לְמַעְלָה וְלְהִתְאַחֵז וְלִינֹק מִן הַקְּדוּשָׁה. וְגִרְמָתִי בַּעֲוֹנוֹתִי לְעַקֵּר
 וְלְהַכְרִית אֶת נַפְשֵׁי הַקְּדוּשָׁה מִמְקוֹרָהּ הַעֲלִיּוֹן מֵאַרְץ הַחַיִּים
 וְלְהוֹרִידָהּ אֶל יַרְכְּתֵי בוֹר. בּוֹרוֹת נְשָׁבְרִים אֲשֶׁר לֹא יִכִּילוּ הַמַּיִם. אוֹי
 וְאֲבוֹי עָלִי. אֵהָה עַל נַפְשִׁי. עַל מִי אָנוֹס לְעֲזָרָה וְאָנָה אֶפְנֶה לִישׁוּעָה.
 בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאַתִּי חֲרַפְתָּ נְעוּרַי. אֲכַל גְּלוֹי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ
 יִהְיֶה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, כִּי לֹא בְּמֶרֶד וּבְכַמְעַל עָשִׂיתִי וְלֹא לְהַכְעִיֵּסְךָ
 נִתְּבוֹנְתִּי, רַק יִצְרִי גָבַר עָלַי וּמַעֲשֵׂה שְׁטָן הִצְלִיחַ, כִּי הוּא מֵאֵשׁ וְאֲנִי
 מִבֶּשֶׂר וָדָם. וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתַנִּי וּפְתַנִּי לְעַבֵּר עַל מְצוֹתֶיךָ. וְנִסְכַּלְתִּי
 וְעָשִׂיתִי עוֹן זֶה אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי וְרַעִי לְבִטְלָה, וְעַתָּה אֲנִי בּוֹשׁ מִמַּעֲשֵׂי
 וּמִכְלָם אֲנִי מַעֲוֹנוֹתִי. וּמִתְנַחֵם וּמִתְחַרֵּט אֲנִי עַל כָּל מַה שִּׁחַטְתָּאתִי
 וְעוֹתִי וּפְשָׁעֵתִי לְפָנֶיךָ מֵעוּדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזֹבְתִי אֶת דְּרָכֵי הַרְעִים
 וְאֶת אוֹרְחוֹתַי הַמְקַלְקָלִים, דְּכַתִּיב: יַעֲזֹב רָשָׁע דְּרָכָו וְאִישׁ אֲנִי
 מִחֲשָׁבוֹתָיו וְיָשׁוּב אֶל יְהוָה וּרְחַמְהוּ וְאֶל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסִלּוֹחַ.
 וּבָאתִי בְּלֵב נִשְׁבָּר וְנִדְכָּה לְהִתְנַפֵּל לְפָנֶיךָ כִּסֵּא כְבוֹדְךָ וְלִדְפֹק עַל שַׁעֲרֵי
 רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מַחִילָה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, כִּי אֵל מְלֵךְ חַנוּן וְרַחוּם
 אַתָּה וַיִּמְיָנֶךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׁבִים.

אֲנִי יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי, סֵלַח נָא לְחַטָּאִים וְלַעֲוֹנוֹת וּלְפְשָׁעִים אֲשֶׁר
 חָטָאתִי וְעוֹתִי וּפְשָׁעֵתִי לְפָנֶיךָ מֵעוּדֵי עַל הָאֲדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה,
 וְאֵל תְּבוֹא בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי. כִּי אַתָּה
 יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי טוֹב וְסֵלַח וְרַב חַסֵּד לְכָל קוֹרְאֶיךָ. וְאֵל נָא תִבְזֶה עֲנוּת
 עֲנִי אֲשֶׁר עֲנִיתִי בְּצוּם נַפְשִׁי, בְּרַכֵּי כְּשֶׁלוּ מִצוּם וּבְשָׁרֵי כַחַשׁ מִשְׁמֶן.
 וַיְהִי חָשׁוּב וּמְקַבֵּל וּמְרַצָּה לְפָנֶיךָ מֵעוֹט חֲלָבִי וְדָמִי אֲשֶׁר נִתְּמַעַט
 הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כְּחֵלֶב וְדָם הַנִּקְרָב עַל גְּבִי מִזְבֵּחַךָ הַקְּדוֹשׁ. וּבָרַב

רחמיך וחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו
 במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע
 לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אף אין בי פח, וכשל
 פחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש
 צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשוכה ומקבלת הצדקה שאני
 נותן בעבור התעניות כאלו התענית, וכל התקונים וברור ניצוצות
 הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים
 ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים
 תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי
 ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי
 ונכראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו
 כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם
 בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות
 ח'ל ב'לע ו'קיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים
 ו'צפונה תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי
 תבות ב'זרועו ו'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען
 שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת
 ר'גזך ו'כבשו ת'מחול א'שמתינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים
 אתה, ברוך שומע תפלה. יהי לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך
 יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה ברחלו ורחמו, ורחמו
 ורחלו, ליחדא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל
 ישראל, הריני מפריש מעות אלו שבדי לצדקה תמורת ארבעה
 ושמונים יום של תענית שתיב אני להתענות, ויהי רצון מלפניך
 יהוה יאהדונה אלהי ואלהי אבותי שתהיה חשוכה ומקבלת ורצויה
 לפניך הפרשת מעות אלו שבדי לצדקה כאלו התענית ארבעה
 ושמונים יום רצופים לתקן מה שפגמתי בשמותיך הקדושים בעבור
 עון הוצאת שכבת זרע לבטלה, ולתקן מה שפגמתי באות ברית
 קדש חותמא דמלכא, ולתקן מה שפגמתי במאתים וארבעים

וּשְׁמָנָה אֲבָרִים וְשֵׁלֶשׁ מֵאוֹת וְשִׁשִּׁים וְחֲמִשָּׁה גִידִים שְׁבִיּוּד, כִּי כֵן יִסְדּוּ לָנוּ עֲבָדֶיךָ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל לְפָדוֹת בְּכֶסֶף כָּל תַּעֲנִית, וַיַּעֲלֶה לְפָנֶיךָ כָּאֵלוּ כּוֹנְנֵי בְּכָל הַכּוֹנְנוֹת הַרְאוּיֹת לְכוּיִן בְּתַקּוּן זֶה. וַיְהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ: וַיְהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנְנָהוּ:

וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׁתַּרְחֵם עָלַי בְּרֹב רַחֲמֶיךָ וּבְרֹב חַסְדֶיךָ וְקַיָּים בִּי הַדָּבָר אֲשֶׁר הִבְטַחְתָּנוּ עַל יְדֵי יִשְׁעֶיךָ חוֹזֵף כְּאָמֹר: אֵל תִּירָא כִּי עִמָּךְ אָנִי, אֵל תִּשְׁתַּע כִּי אָנִי אֱלֹהֶיךָ אֲמַצְתֶיךָ אִף עֲזַרְתֶיךָ אִף תִּמְכַתֶיךָ בִּימִין צְדָקָי: וְאַתָּה תִּגְדֵּל בֵּיהוָה יֵאֱהָדוּנְהִי בְּקִדּוֹשׁ יִשְׂרָאֵל תִּתְהַלֵּל.

מִפָּאן יְכוֹל לְנַעוֹל מְנַעֲלִיו, וְלִהְיֶמְשִׁיךְ רְגִיל.

אֲחֵר כֶּף יַעֲשֶׂה שְׁבַע הַקְּפוֹת לַתְּבָה שֶׁל הַסֵּ"ת וּבְכָל הַקְּפָה יֵאמֵר מְזֻמֹּר לְדוֹר וּפְסוּק אֶחָד מֵאַנָּא בְּכַח.

מְזֻמֹּר לְדוֹר הָבוּ לִיהוָה בְּנֵי אֱלִים הָבוּ לִיהוָה כְּבוֹד וְעֹז: הָבוּ לִיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ הַשְׁתַּחֲוּוּ לִיהוָה בְּהַדְרַת קִדְשׁ: קוֹל יְהוָה עַל הַמַּיִם אֵל הַכְּבוֹד הַרְעִים יְהוָה עַל מַיִם רַבִּים: קוֹל יְהוָה בְּכַח קוֹל יְהוָה בְּהַדְרַת: קוֹל יְהוָה שִׁבְרֵי אַרְזִים וַיִּשְׁבַּר יְהוָה אֶת אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיִּרְקֵדֵם כְּמוֹ עֵגֶל לְבָנוֹן וְשָׁרִיזוֹן כְּמוֹ בֵּן רְאֵמִים: קוֹל יְהוָה חֲצֹב לְהַבֹּת אֵשׁ: קוֹל יְהוָה יַחִיל מִדְּבַר יַחִיל יְהוָה מִדְּבַר קִדְשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלֵל אֵילֹת וַיַּחֲשֶׁף יַעֲרוֹת וּבִהְיָכְלוֹ כָּלוּ אֲמֹר כְּבוֹד: יְהוָה לְמַבּוֹל יִשָּׁב וַיִּשָּׁב יְהוָה מִלֶּף לְעוֹלָם: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ? תַּן יְהוָה יְבָרֶךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

- אֲנָא בְּכַח. גְּדוּלַת יְמִינֶךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה: (אב"ג ית"ץ)
- קַבֵּל רְנַת. עִמָּךְ שְׁגָבְנוּ. טְהַרְנוּ נוֹרָא: (קר"ע שט"ן)
- נָא גְבוּר. דוֹרְשֵׁי יְחוּדֶךָ. כְּכַבַּת שְׁמֵרֵם: (נג"ד יכ"ש)
- בְּרַכְס טְהַרֵם. רַחֲמֵי צְדָקְתֶךָ. תְּמִיד גְּמֵלֵם: (בט"ר צת"ג)
- חֲסִין קְדוּשׁ. בְּרֹב טוֹבֶךָ. נְהַל עֲדֶתֶךָ: (חק"ב טנ"ע)
- יַחֲדֵי גָאָה. לְעַמָּךְ פְּנָה. זוֹכְרֵי קְדוּשָׁתֶךָ: (יג"ל פז"ק)

שׁוֹעֲתָנוּ קָבֵל. וְשָׁמַע צַעֲקָתָנוּ. יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת: (שק"ו צי"ת)
 בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

אחר כך ידליק חמשה גרות לכבוד נשמת יוסף הצדיק זיע"א

ילמד במשך היום פסוקי התנ"ך הנדפס בקריאי מועד לחג השבועות
 (נמצא בעמוד 575) והתהלים פלו, ואדרא זוטא (נמצא בעמוד 608)

רבנו של עולם גלוי וידוע לפניך יהוה יאהדונהי אלהי ואלהי אבתי
 שהקרבתי לפניך חלבי ודמי בתעניתי והרתחתי אותם בתמימות
 חולשת גופי, ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהי ואלהי אבתי
 שיהא חשוב ומקבל ומרצה לפניך חלבי ודמי שנתמעט בתעניתי
 בליזה וביום, לתקן מה שפגמתי במין דוכרין ובמין נוקבין שהם
 סוד שני מספר מ"ב, ויתעלו למעלה במקום הראוי להם פי כן
 חל"ב ד"ם עולה מספר שני מ"ב. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי
 אלהינו ואלהי אבותינו שימשך בשם הו"ה דמלוי ההי"ן העולה
 מספר ג"ן אשר במלכות, ארבעה ושמונים אותיות שיש בהו"ה
 דמלוי העולה ע"ב, ובהו"ה דמלוי העולה ס"ג, ובהו"ה דמלוי
 העולה מ"ה, ובמלוי דמלוי שלהם, וכל אלו הארבעה ושמונים
 אותיות משכו אל המלכות עקרת הבית שהיא אות ה"ה אחרונה
 שבשם הו"ה, וגם יתקנו ויתעלו ארבע אותיות אה"ע שהם
 עולים פ"ד, ויתקנו ויתעלו חמשה חסדים וחמשה גבורות שהם
 מין דכורין ומין נוקבין:

אנא יהוה עשה למען שמך הגדול ולמען תורתך הקדושה ולמען
 רחמיך וחסדיך ותמחול ותסלח ותכפר לכל חטאתי ועוונותי ופשעי
 שחטאתי עויתי ופשעתי לפניך ותתקן את כל אשר עויתי והאר כל
 שמות הקדש שפגמתי בהם ותלקט כל נצוצי הקדשה אשר פזרתי
 וישוב הכל לאיתנו הראשון ולא ידח ממנו נדח. אור זרוע לצדיק
 ולישרי לב שמחה, קבל רנת עמך, שגבנו טהרנו נורא (קר"ע שט"ו).

אנא בכת שם (קר"ע) התתום בסוף אור זרוע לצדיק, קרע ממלכת
 הרשעה פלה, וכל הטפות שיצאו ממני לבטלה בין באונס ובין

בְּרִצּוֹן, בֵּין בְּשׁוּגְגַּ וּבֵין בְּמִזִּיד שְׁלֹא בְּמִקּוּם מְצוּהָ, בְּכַח שֵׁם (ק"ר"ע) יְהוָה עֶקֶר לְעֶקֶר נִטַע נְצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר בְּתוֹךְ עִמְקֵי הַקְּלָפוֹת חֵיל בְּלַע וַיִּקְיָאֲנוּ (ר"ת חב"ו) מִבִּטְנוֹ יוֹרְשָׁנוּ אֶל, וְהַנְּצוּצוֹת הַקְּדוּשִׁים הֵמָּה יַעֲשׂוּ עַר"ק לְבָרוּחַ מִתּוֹךְ הַקְּלָפָה וְלַעֲלוֹת עַד צַדִּיק יְסוּד עוֹלָם כִּי הוּא רַק"ע נִשְׁמָה יִקְבֵּל ש"ע אִוְרוֹת וְאִדְרֵת פָּנִים הָעֲלִיּוֹנִים, וְהַנֶּפֶשׁ הַקְּדוּשָׁה הִיא מוֹצֵאת וְנִטְהָרֵת מְכַל דְּבַר רָע וְתַעֲשֶׂה טוֹב, וְלִישְׂרֵי לֵב שְׂמִחָה צַדִּיק וְטוֹב לוֹ, גַּם יְהוָה יִתֵּן הַטוֹב וְאַרְצָנוּ תִּתֵּן יְבוּלָהּ, נָא גְבוּר דּוֹרְשֵׁי יַחֲוֹדְךָ כְּכַבַּת שְׂמֵרָם (גו"ד יכ"ש) יְהִי לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְפִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

יֹאמֶר פְּסוּקִים אֵלוֹ שְׂמוֹנִים וְאַרְבַּע פְּעָמִים, כָּל פְּסוּק בְּפָנֵי עֲצָמוֹ:

וְנַח מְצָא חֵן בְּעֵינֵי יְהוָה יֵאֱהוּדוּנָהּ.

וְאַעֲדֶךָ עָדִי.

אוֹר זְרוּעַ לְצַדִּיק וְלִישְׂרֵי לֵב שְׂמִחָה.

אֲחֵר כֶּף יֹאמֶר בְּקִשָּׁה זוֹ שְׂרָאשִׁי תִּיבּוֹת שְׁלֵה הוּא שֵׁם חַב"ו

חֵי בּוֹרָא יוֹצֵר. חֲזַק בְּרִית וְנִשְׂאָהוּ. חֲזַקְנוּ בְּאוֹרוֹתֵינוּ וְעִטְרָהוּ. חֲבָרוּ בְּבֵיתוֹ וְנוֹהוּ. חֵילוֹ בְּרַף וְאַמֵּץ. חֵן בְּנְצוּצוֹתֵינוּ וְלִקְטָם. חֲטָפְסֵם בְּרַכָּם וְנִקְטָם. חֲלָצֵם בְּרַכָּם וְהַעֲלָם. חֲבָבֵם בְּגַם וְיִסְדָּם.

קוּם גֹּאֲלֵ הַקְּדוּשׁ וּגְאֵל אֶת הַבְּנִים הַשׁוֹכְבִים. כִּי לָךְ מִשְׁפַּט הַגֹּאֲלָה לְקַנּוּת. קוּם קְרָא לְשׁוֹבִים דְּרוּר וְלְאַסוּרִים פְּקַח קַח. אָמַר לְאַסוּרִים צִאוּ וְלְאַשְׁרֵי בַחֲשֵׁף הַגְּלוּ. כִּי כֹה אָמַר יְהוָה יֵאֱהוּדוּנָהּ גַּם שְׂבִי גְבוּר יִקַּח וּמְלִקוֹת עָרִיץ יִמְלֹט. אֶת יְרִיבֶךָ אֲנֹכִי אָרִיב וְאֶת בְּנֵיךָ אֲנֹכִי אוֹשִׁיעַ. שְׂאֵי סָבִיב עֵינֶיךָ וּרְאֵי כָלֵם נִקְבְּצוּ בְּאוֹ לָךְ חֵי אֲנִי נֹאֵם יְהוָה יֵאֱהוּדוּנָהּ כִּי כָלֵם כְּעָדִי תִלְבְּשִׁי וְתִקְשְׂרִים כְּפִלָּה. קוּם גּוֹאֲלֵ הַקְּדוּשׁ וְהַעֲלֵ גְזוּל מִיַּד עוֹשֵׂק, כִּי כֹה אָמַר יְהוָה יֵאֱהוּדוּנָהּ צְבָאוֹת עֲשׂוּקִים בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבְנֵי יְהוּדָה יַחֲדָיו, וְכָל שׁוֹבֵיהֶם הִחֲזִיקוּ בָם מֵאַנּוּ שְׁלָחָם. גֹּאֲלֵם חֲזַק, יְהוָה יֵאֱהוּדוּנָהּ צְבָאוֹת שְׂמוֹ, רִיב יְרִיב אֶת רִיבָם וּבֹא לְצִיּוֹן גּוֹאֲלֵ וְלִשְׂבִי פִשְׁעֵ (ר"ת גו"ף) בְּיַעֲקֹב, וְשָׁבוּ בְנֵים

לגבולם ויסירו הבגדים הצואים מעליהם והלבש אותם מחלצות. ויקים בנו מקרא שכתוב, שוש אשיש ביהנה יאהדונה תגל נפשי באלהי כי הלבישני בגדי ישע מעיל צדקה יעטני פחתן יכהן פאר וכפלה תעדה כליה. גואל גואל גואל אתה הגואל ולך הגאלה קנה לך, ובני אדם בצל כנפיך יחסיון כי כה אמר יהנה יאהדונה שובו בנים שובכים ארפא משובותיכם: ויהא רעוא שיתקן פגם חטא המחשבה ויתוקנו מין דכורין דחכמה, ומין נוקבין דבינה, שהם מ"ב זוגין ויעלו למקומם העליון. ויהא רעוא שיתקן פגם חטא המעשה ויתוקנו חמשה חסדים וחמשה גבורות שהם מין דכורין ומין נוקבין שהם סוד ארבעה ושמונים אותיות שיש בהו"ה במלוי העולה ע"ב, ובהו"ה במלוי העולה ס"ג ובהו"ה במלוי העולה מ"ה, ויעלו למקומם הקדוש, וגם הם ימשכו בהו"ה דמלוי העולה ב"ן אשר במלכות. וגם יתוקנו עוד ארבעה ושמונים אותיות שיש באחד ועשרים אה"ה שהם מספר אמ"ת מן זעיר אנפין הנקרא אמת אל הפלה המלכות, ואז יהיה כלו זרע אמת. וגם יתקן זוג עליון שפפה שהם חיה וגרון, ויתוקנו ארבע אותיות אחה"ע שהם מספר ארבעה ושמונים, והם סוד מין נוקבין שבגרון, ויעלו למקומם העליון הקדוש. (בספר "לשון חכמים" הוסיף כאן עוד סדר בקשות והרצה לאומרם יעיין שם.)

ואחר כך יאמר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתי על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' זוגי מ"ב דחיה וגרון. ובכך ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דהה"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלושים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה

לבריאָה ומבריאָה לאַציליות, עד מוּחָא סתימָאָה מחשְבָה העֲליוֹנָה, דְבוֹרָר אַכְל וְזָרִיק פְּסֻלָת, ומכַחַה יִשְׁתַּלְשֵׁל וְיִרְדַּ שְׁפַע גְּדוֹל וְרַב עַל כָּל הָעוֹלָמוֹת, מְדַרְגָּה אַחַר מְדַרְגָּה, מְאַצִּילוֹת לְבְרִיאָה ומְבְרִיאָה לִיצִירָה ומִיצִירָה לְעִשְׂיָה, ומִשָּׁם יִגִיעַ וְיַחֲוֹל עָלַי, לְטַהֵר לְבִי לְעַבְדְּךָ לְיִרְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ, וְלַתַּת כַּח בְּמַחְשַׁבְתִּי וּבְמַחֲוֵי לְבַרְר וּלְתַקֵּן וּלְהַעֲלוֹת כָּל נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה וְהַנְּפֻשׁוֹת וְהַרוּחוֹת וְהַנְּשֻׁמוֹת דְּקַדְשָׁה, וּלְהַגְבִיר חֵלֶק הַטּוֹב שֵׁשׁ בֵּי עַל הַחֵלֶק הָרַע שֵׁשׁ בֵּי, וְהִיָּה נָא קְרוֹב לְשׁוֹעֲתֵנוּ. טָרַם נִקְרָא אֱלֹהֵיךָ וְאַתָּה תַעֲנֵה, נְדַבֵּר וְאַתָּה תִשְׁמַע, כְּדַבֵּר שְׁנַאָמַר "וְהִיָּה טָרַם יִקְרָאוּ וְאֲנִי אֶעֱנֶה עוֹד הֵם מְדַבְּרִים וְאֲנִי אֲשַׁמְעֵ", כִּי אַתָּה ה' פּוֹדֶה וּמַצִּיל וְעוֹנֶה וּמְרַחֵם בְּכָל עֵת צָרָה וְצוּקָה וְשׁוֹמֵעַ תַּפְלַת כָּל פֶּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תַּפְלָה.

אַנָּא יְהוָה יֵהוּה יֵאֱהוּנְהִי אוֹי נָא לָנוּ כִּי חָטָאנוּ אַנָּא נוֹלִיךְ אֶת חֲרַפְתָּנוּ, בְּן כְּסִיל תּוֹגַת אֱמוּ, וְאִם תַּפְנֶה לְחַטָּאתֵינוּ אָבָד שְׁבַרְנוּ וְתַקְוֹתֵינוּ, וְאִם תִּשְׁמַר עֲוֹנֵינוּ מִי יַעֲמֵד לְפָנֶיךָ מֵאִז אֶפִיךָ, וּבְטוֹבְךָ הַגְּדוֹל תַּעֲוֹרֵר רַחֲמֶיךָ וְרֵאָה בְּעֵינֵי חַמְלָתְךָ צָרַת גּוֹפֵינוּ וְנִשְׁמַתֵּינוּ וְקַבֵּל בְּרַב רַחֲמֶיךָ תִּשׁוּבַתֵּנוּ וְקוֹרְאִים בְּשִׁמְךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי הוֹשִׁיעָה הַמְּלֶךְ, אֵל תַּעֲזֹבֵנוּ, וּבִיד זַעֲמֶךָ אֵל תִּטְשֵׁנוּ, וְלֹא לְאַרְךָ אֶפֶךָ תִּקְחֵנוּ, כִּי גְלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי לֹא עָלְתָה עַל לְבָנוּ לְהַמְרוֹת חַס וְשְׁלוֹם נֶגֶד כְּבוֹדְךָ וּלְעִשׂוֹת נֶגֶד כְּבוֹדְךָ, אָפֶס כִּי עַז יִצְרָנוּ הָרַע וְעַל כְּרַחֲמֵינוּ נָטָה אֲרַחֲנוּ, וּמִנַּע הַטּוֹב מִמֶּנּוּ, דְּמִיוֹנוּ כְּאַרְיָה יִכְסוֹף לְטָרֶף וְכַכְפִּיר יוֹשֵׁב בְּמִסְתָּרִים וּפְתַע פְּתָאוּם חַיִּים בְּלַעֲוֹנוּ וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי בְּצַדִּיקְתְּךָ תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁינוּ, הַצִּילָה מִתְּרַב נַפְשֵׁנוּ וְהַעֲלֵה אֲרוּכָה וּמְרַפָּא לְעוֹנֵינוּ וְיִהְיוּ לְמֵאוֹרוֹת כָּל הַשְּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְטַהֵר לְבָנוּ לְעַבְדְּךָ בְּאַמֶּת וּבְלִבְבֵי שְׁלָם בְּיִרְאָה וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, בְּן יְהִי רְצוֹן.

יְהִי לְרְצוֹן אֱמָרֵי כִּי וְהַגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי צוּרִי וְגֹאֲלִי:

יְתֵן הַכֶּסֶף לְצַדִּיקָה לְעַנְיִים יְרֵאֵי שְׁמִים וְיִהִי רְצוֹן שְׁה' יִקַּבֵּל תְּשׁוּבָתוֹ בְּרְצוֹן.

תקוין לעוון הנדה.

צריך לצום שמונים ושתיים יום, ולהתגלגל שבע פעמים כל גופו בשלג. ומי שקשה לו הדבר תקנו רבותינו המקובלים, לצום רק לילה ויום ולפדות ימי התענית וגלגולי השלג בכסף שינתן לצדקה לעניים.

זה סדר התקוין:

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למתרת בצאת הכוכבים. ויום לפני הצום יאמר ודוי זה.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. נכשלתני אני וביתי בעון נדה, ופגמנו בשמות הקדש, וגרמנו להחריב ולהוביש שבועה נחלי המלכות בעוננו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

לך למקוה וטבל שבע טבילות לטהר נפשו, רוחו ונשמתו, מהקלפה שנדבקה בהם בגלל עון הנדה, ויכון שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושכן יטהרו נפשו, רוחו

ונשמתו מטמאת צרעת עוונותיה, וטבילה שמינית יכון לקבל עליו ארבע מיתות בית דין, סקילה, שרפה, הרג וחינק, על קדוש ה', ושעל ידי זה יתחדו ארבע אותיות יהו"ה ביחוד שלם.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בכרפת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום".

אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל עמידה, (שמונה עשרה) של מנחה חשב להתענות, נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבנו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום משקיעת החמה היום ועד לצאת הכוכבים מחר. על אשר חטאתי, עויתי ופשעתי בעוון הנדה, ושאר פגמי הברית בגלגול זה ובגלגולים אחרים מעודי ועד היום הזה, והריני מתנה שאם לא אוכל להתענות, כשאפריש פרוטה לצדקה ואכונן לבטל התענית, אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון כלל. והריני מתפונן בתענית זה להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרבן הנקרב על גבי המזבח, לכפר על חטאתי. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתתן לי כח להתענות לפניך, ותקבל תשובתי ותעניתי ותרצני ברחמיך הרבים.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

טוב ללמוד בליל התענית משניות מסכת נדה, וישתדל להבין לפחות פרוש המלים. בליל התענית, וכשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והכר, ויכון בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן.

אם יכול, יחגר על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים
בכל זמן הפעניית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

טוב ורצוי לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון חצות.
(לעיל עמוד 60) אשה פטורה מלמוד המשניות ו"תקון חצות".

ביום הצום יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של
התשובה, ככתוב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אלהיך ושמעת
בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין
בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל
עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר
כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל
תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר
לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא
חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו.
זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו.
לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. נכשלתי אני וביתי בעון
הנדה ופגמנו בשמות הקדש וגרמנו להחריב ולהוביש שבעה נחלי
המלכות בעוננו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב
ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו
ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שוה לנו. ואתה צדיק על כל
הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא
הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי
כל חיי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם
ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו

ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

יאמר פסוקים אלו של פסוקים

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא התחזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליצקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

טבול במקנה מים קרים שבע טבילות כנגד שבעה נחלי המלכות. (ומי שאנוס ולא יכול לטבול במים קרים, בדיעבד ירחץ כל גופו במים קרים שבע פעמים. ראה בהוראות שבתחילת הספר) ואחר כך ילבש בגדיו וירחץ ידיו ויאמר בקשה זו:

רבונו של עולם. גלוי וידוע לפניך אשר חטאתי עויתי ופשעתי אני ובייתי בעון נדה, וגרמנו להחריב ולהוהיב שבעה נחלי המלכות. ואתה ברחמיך הודעת על ידי עבדיך חכמי ישראל, לתקן הפגם להתגלגל שבע פעמים בשלג, וגלוי וידוע לפניך שאין אנחנו יכולים לעשות תקון הזה של גלגול השלג כהלכתו. לכן יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שיהיו חשוכים ומקבלים ורצויים לפניך שבע טבילות (רחיצות) שטבלתי (שרחצתי) במים קרים, כאלו נתגלגלתי כל גופי בשלג שבע פעמים, וברוב רחמיך וחסדיך יחזרו שבעה נחלי המלכות להיות מאירים ונשפעים ומלאים ונמשכים כבתחלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

אחר כך יאמר פסוקים אלו:

ובניהו בן יהודע בן איש חיל רב פעלים מקבצאל הוא הפה את שני אראל מואב והוא ירד והפה את הארי בתוף הבאר ביום השלג: והוא הפה את איש מצרי איש מראה ובניד המצרי חנית וירד אליו בשבט ויגזל את החנית מיד המצרי ויהרגהו בחניתו: אלה עשה

בְּנִיָּהוּ בֶן יְהוֹדָע וְלוֹ שֵׁם בְּשִׁלְשָׁה הַגְּבָרִים: מִן הַשְּׁלִשִׁים נִכְבָּד וְאֵל
הַשְּׁלִשָּׁה לֹא בָּא וַיִּשְׁמְהוּ דָּוִד אֶל מִשְׁמַעְתּוֹ: לָכֵן נָא וַנִּנְכַּחְהָ יֹאמֶר
יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אִם יִהְיֶה חֲטָאֵיכֶם כְּשָׁנִים כְּשִׁלְגַי לְבִינוּ אִם יֵאֲדִימוּ
כַּתּוּלָע כְּצִמְרֵי יְהוָה: כִּי כַּאֲשֶׁר יֵרֵד הַגֶּשֶׁם וְהַשְּׁלֵג מִן הַשָּׁמַיִם וְשָׁמָּה
לֹא יָשׁוּב כִּי אִם הַרְוָה אֶת הָאָרֶץ וְהוֹלִידָהּ וְהִצְמִיחָהּ וְנָתַן זֶרַע לְזֶרַע
וְלֶחֶם לְאֹכֵל: כֵּן יִהְיֶה דְבָרֵי אֲשֶׁר יֵצֵא מִפִּי לֹא יָשׁוּב אֵלַי רִיקָם כִּי אִם
עֲשֵׂה אֶת אֲשֶׁר חִפְצָתִי וְהִצְלִיחַ אֲשֶׁר שָׁלַחְתִּיו: אִם הִתְרַחֲצָתִי בְּמִי
שִׁלְגַי וְהִזְכּוֹתִי בְּכוֹר כְּפִי: כִּי לְשִׁלְגַי יֹאמֶר הוּא אָרֶץ, וְגֶשֶׁם מְטָר וְגֶשֶׁם
מִטְרוֹת עֲזוּ: תַּחֲטָאֲנִי בְּאֵזוֹב וְאֵטְהֶר תְּכַבְּסֵנִי וּמִשִּׁלְגַי אֲלַבֵּין: בְּפֶרֶשׁ
שְׂדֵי מַלְכִים בַּהּ תִּשְׁלַג בְּצִלְמוֹן: הַנִּתְּנָן שִׁלְגַי כְּצִמְרֵי כְּפוֹר כְּאֶפֶר יִפְזָר:
לֹא תִירָא לְבִיתָהּ מִשִּׁלְגַי כִּי כָל בֵּיתָהּ לְבֶשׂ שָׁנִים:

וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם אֶל נְעָרָיו וַיִּקְמוּ וַיֵּלְכוּ יַחְדָּו אֶל בְּאֵר שֶׁבַע וַיֵּשֶׁב
אַבְרָהָם בְּבֵאֵר שֶׁבַע: וַיֵּשֶׁב יִצְחָק וַיַּחְפֹּר אֶת בְּאֵרֵי הַמַּיִם אֲשֶׁר חָפְרוּ
בְּיַמֵּי אַבְרָהָם אָבִיו וַיִּסְתַּמּוּם פְּלִשְׁתִּים אַחֲרֵי מוֹת אַבְרָהָם וַיִּקְרָא לָהֶן
שְׁמוֹת כְּשִׁמְתֵי אֲשֶׁר קָרָא לָהֶן אָבִיו: וַיַּחְפְּרוּ עַבְדֵי יִצְחָק בְּנַחַל
וַיִּמְצְאוּ שָׁם בְּאֵר מַיִם חַיִּים: וַיְרִיבוּ רַעֲי גָרָר עִם רַעֲי יִצְחָק לֵאמֹר לָנוּ
הַמַּיִם וַיִּקְרָא שֵׁם הַבְּאֵר עֵשֶׂק כִּי הִתְעַשְׂקוּ עִמּוֹ: וַיַּחְפְּרוּ בְּאֵר אַחֲרַת
וַיְרִיבוּ גַם עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ שְׁטִנָּה: וַיַּעֲתֵק מִשָּׁם וַיַּחְפֹּר בְּאֵר אַחֲרַת
וְלֹא רָבוּ עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ רְחֹבוֹת וַיֹּאמֶר כִּי עָתָה הִרְחִיב יְהוָה
יֵאֱהוּדוּנְהִי לָנוּ וּפְרִינוּ בְּאָרֶץ: וַיַּעַל מִשָּׁם בְּאֵר שֶׁבַע: וַיְהִי בַיּוֹם הַהוּא
וַיִּבְאוּ עַבְדֵי יִצְחָק וַיִּגְדּוּ לוֹ עַל אֲדוֹת הַבְּאֵר אֲשֶׁר חָפְרוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ
מִצְאָנוּ מַיִם: וַיִּקְרָא אֹתָהּ שֶׁבַע עַל כֵּן שֵׁם הָעִיר בְּאֵר שֶׁבַע עַד הַיּוֹם
הַזֶּה:

וַעֲשִׂיתָ אֶת גְּרִתֶּיךָ שֶׁבַע וְהִעֲלָה אֶת גְּרִתֶּיךָ וְהֵאִיר עַל עַבְרַת פְּנִיָּה: כִּי
הִנֵּה הָאָבֶן אֲשֶׁר נָתַתִּי לְפָנַי יְהוֹשֵׁעַ עַל אָבֶן אַחַת שֶׁבַע עֵינַיִם הִנְנִי
מִפְתַּח פְּתַחָהּ נָאִם יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי צְבָאוֹת וּמִשְׁתִּי אֶת עוֹן הָאָרֶץ הִיא
בַּיּוֹם אֶחָד: בַּיּוֹם הַהוּא נָאִם יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי צְבָאוֹת תִּקְרָאוּ אִישׁ
לְרֵעֵהוּ אֶל תַּחַת גֹּפֶן וְאֶל תַּחַת תְּאֵנָה: וַיֵּשֶׁב הַמְּלֶאךָ הַדָּבָר בִּי
וַיַּעֲרִנֵנִי כְּאִשׁ אֲשֶׁר יַעֲזוֹר מִשְׁנָתוֹ: וַיֹּאמֶר אֵלַי מָה אַתָּה רֹאֶה וַאֲמַר
רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרַת זָהָב כְּלָה וְגִלְהָ עַל רֹאשָׁהּ וְשֶׁבַע גְּרִתֶּיךָ עָלֶיהָ

שְׂבַעַה וְשִׁבְעָה מוֹצְקוֹת לַנִּירוֹת אֲשֶׁר עַל רֹאשָׁהּ: אִמְרוֹת יְהוָה
 יֵאֱהוּדוּנְהִי אִמְרוֹת טְהוֹרוֹת כְּסֶף צְרוּף בְּעֵלִיל לְאֶרֶץ מְזֻקָּק שְׂבַעַתִּים:
 חֻכְמוֹת בְּנִתָּה בֵּיתָה חֻצְבָּה עֲמוּדֶיהָ שְׂבַעַה:

וַיְבָרֶךְ דָּוִד אֶת יְהוָה לְעֵינֵי כָּל הַקֹּהֵל. וַיֹּאמֶר דָּוִד בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה
 יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם: לָךְ יְהוָה הַגְּדֹלָה
 וְהַגְּבוּרָה וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַנְּצִיחַ וְהַהוֹד כִּי כָּל בְּשָׂמִים וּבְאֶרֶץ. לָךְ יְהוָה
 יֵאֱהוּדוּנְהִי הַמְּמַלְכָה וְהַמְּתַנַּשֵּׂא לְכָל לְרֹאשׁ: וְהַעֲשֵׂר וְהַכְּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ
 וְאַתָּה מוֹשֵׁל בְּכָל וּבְיָדְךָ כֹּחַ וּגְבוּרָה וּבְיָדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק לְכָל: וְעַתָּה
 אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים אֲנִיחֵנוּ לָךְ. וּמַהֲלֵלִים לְשֵׁם תְּפָאֶרְתְּךָ: וַיְבָרְכוּ שָׁם
 כְּבֹדְךָ וּמְרוֹמִם עַל כָּל בְּרָכָה וּתְהַלֵּלָהּ: אַתָּה הוּא יְהוָה לְבֹדְךָ אַתָּה
 עָשִׂיתָ אֶת הַשָּׁמַיִם שָׁמַי הַשָּׁמַיִם וְכָל צְבָאֵם הָאֶרֶץ וְכָל אֲשֶׁר עָלֶיהָ
 הַיָּמִים וְכָל אֲשֶׁר בָּהֶם וְאַתָּה מַחֲיֶה אֶת כָּלֵם. וּצְבָא הַשָּׁמַיִם לָךְ
 מִשְׁתַּחֲוִיִּים. אַתָּה הוּא יְהוָה הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּחֵרְתָּ בְּאַבְרָם וְהוֹצֵאתוֹ
 מֵאוּר כְּשָׂדִים. וְשָׁמַת שְׁמוֹ אַבְרָהָם, וּמִצָּאתָ אֶת לְבָבוֹ נֶאֱמָן לְפָנֶיךָ.
 וְכָרוֹת עֲמוֹ הַבְּרִית לְתַת אֶת אֶרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחֲתִי הָאֲמָרִי וְהַפְּרִזִּי
 וְהַיְבוּסִי וְהַגְּרָזִשִׁי לְתַת לְזָרְעוֹ. וַתִּקַּם אֶת דְּבָרֶיךָ כִּי צָדִיק אַתָּה. וַתֵּרָא
 אֶת עֵנִי אֲבוֹתֵינוּ בְּמִצְרַיִם. וְאַתָּה זַעַקְתָּם שְׂמַעְתָּ עַל יַם סוּף. וַתַּתֵּן אֹתָת
 וּמִפְתִּים בְּפָרְעָה וּבְכָל עַבְדָּיו וּבְכָל עַם אֲרָצוֹ כִּי יִדְעַתָּ כִּי הִזִּידוּ
 עָלֶיךָ, וַתַּעַשׂ לָךְ שָׁם כְּהַיּוֹם הַזֶּה. וְהַיּוֹם בְּקַעַת לְפָנֶיךָ וַיַּעֲבְרוּ
 כְּתוּף הַיָּם בַּיַּבְשָׁה. וְאַתָּה רֹדְפֵיהֶם הַשְּׁלַכְתָּ בְּמִצּוֹלֹת כְּמוֹ אֶבֶן בְּמַיִם
 עֲזִים:

וַיִּשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת
 מִצְרַיִם מֵת עַל שִׁפְתַי הַיָּם: וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה
 יְהוָה בְּמִצְרַיִם וַיֵּירָאוּ הָעָם אֶת יְהוָה וַיֵּאֱמִינוּ בִּיהוָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ:
 אַז יִשִּׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר
 אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי גָאָה גָאָה סוּס וָרֶכָב וְרָמָה בָּיָם: עֲזִי וְזִמְרַת יְהוָה וַיְהִי
 לִי לִישׁוּעָה זֶה אֵלֵי וְאַנְוָהוּ אֱלֹהֵי אָבִי וְאַרְמְמָנְהוּ: יְהוָה אִישׁ מִלְחָמָה
 יְהוָה שְׁמוֹ: מִרְכַּבַת פָּרְעָה וַחֲיִלוֹ יְרָה בָּיָם וּמִבְּחַר שְׁלִשִׁי טַבְּעוֹ בָּיָם
 סוּף: תַּהֲמַת יְכַסִּימוּ יְרֵדוּ בְּמִצּוֹלֹת כְּמוֹ אֶבֶן: מִיַּנְדָּה יְהוָה נֶאֱדָרִי בְּכַחַ

יְמִינֶךָ יְהוָה תִּרְעֵץ אוֹיֵב: וּבָרַב גְּאוּנֶךָ תִּתְהַרֵם קִמְיֶךָ תִּשְׁלַח חֲרוֹנֶךָ
 יֵאֱכָלְמוּ כִקֵּשׁ: וּבְרוּחַ אֲפִיֶךָ נִעְרְמוּ מַיִם נִצְבּוּ כְמוֹ נֹד נְזִלִים קִפְאוּ
 תִּהְיֶה בְלֹבֵם: אָמַר אוֹיֵב אֶרְדֶּף אֲשִׁיג אֲחַלֵּק שְׁלָל תִּמְלֶאמוּ נִפְשֵׁי
 אַרְיֵק חֲרָבִי תִּוְרִישְׁמוּ יָדִי: נִשְׁפֹּת בְּרוּחֶךָ כִּסְמוּ יָם צָלְלוּ כְּעוֹפֹת
 בְּמַיִם אֲדִירִים: מִי כִמְכָה בְּאֵלֶם יְהוָה מִי כִמְכָה נֶאֱדָר בְּקִדְשׁ נוֹרָא
 תִּהְיֶה עֲשֵׂה פְלֹא: נְטִיתָ יְמִינֶךָ תִּבְלַעְמוּ אֶרֶץ: נְחִיתָ בְּחִסְדֶּךָ עִם זֶה
 גְּאָלְתָּ נִהְלֵתָ בְּעִזָּךָ אֵל נִוָּה קִדְשֶׁךָ: שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגְּזוּן חֵיל אַחַז
 יוֹשְׁבֵי פְלִשְׁתִּים: אִזּוּ נִבְהָלוּ אֱלוֹפֵי אֲדוּם אֵילֵי מוֹאָב יִאֲחִזְמוּ רַעַד נִמְגּוּ
 כָּל יֹשְׁבֵי כְנָעַן: תִּפְּלַעְלִיָּהֶם אֵימָתָה וַפְחַד בְּגֹדֶל זְרוּעֶיךָ יָדְמוּ כְּאֶבֶן
 עַד יַעֲבֹר עִמָּךָ יְהוָה עַד יַעֲבֹר עִם זֶה קִנְיֶתָ: תִּבְאָמוּ וְתִשְׁעֲמוּ בְּהַר
 נִחְלָתְךָ מִכּוֹן לְשִׁבְתְּךָ פַּעֲלֵתָ יְהוָה מִקִּדְשׁ אֲדָנִי כּוֹנְנִי יָדִיךָ: יְהוָה |
 יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעַד: כִּי בָּא סוּס פְּרָעָה בְּרִכְבּוֹ וּבְפָרְשָׁיו בְּיָם וַיִּשָּׁב יְהוָה
 עֲלֵהֶם אֵת מִי הַיָּם וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִּיבֹשָׁה בְּתוֹךְ הַיָּם:

וּתְקַח מַרְיָם הַנְּבִיאָה אַחֹת אֶהֱרֹן אֵת הַתֶּף בְּיָדָהּ וּתִצָּאן כָּל הַנָּשִׁים
 אַחֲרֶיהָ בְּתַפִּים וּבְמַחֲלֹת: וּתַעֲזֹן לָהֶם מַרְיָם שִׁירֵי לִיהוָה כִּי גָאָה גָאָה
 סוּס וְרִכְבּוֹ רָמָה בַיָּם: וַיִּסַּע מֹשֶׁה אֵת יִשְׂרָאֵל מֵיַם סוּף וַיִּצְאוּ אֵל
 מִדְּבַר שׁוֹר וַיִּלְכוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בְּמִדְבָּר וְלֹא מָצְאוּ מַיִם: וַיִּבְאוּ מִרְתָּה
 וְלֹא יָכְלוּ לִשְׁתֹּת מַיִם מִמֶּרְהָ כִּי מַרִּים הֵם עַל כֵּן קָרָא שְׁמָה מֶרְהָ:
 וַיִּלְנוּ הָעָם עַל מֹשֶׁה לֵאמֹר מַה נִּשְׁתָּה: וַיִּצְעַק אֵל יְהוָה וַיֹּרְהוּ יְהוָה
 עֵץ וַיִּשְׁלַף אֵל הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם שֵׁם לֹא חֵק וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם
 נִסָּהוּ: וַיֹּאמֶר אִם שָׁמוּעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל | יְהוָה אֲלֹהֶיךָ וְהִיָּשֵׁר בְּעֵינָיו
 תַּעֲשֶׂה וְהִאֲזַנְתָּ לְמִצְוֹתָיו וְשִׁמְרַתָּ כָּל חֻקָּיו כָּל הַמְּחֻלָּה אֲשֶׁר שִׁמְתִּי
 בְּמִצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי אֲנִי יְהוָה רַפְּאֶךָ:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְקִים קָרָאתִיךָ יְהוָה: אֲדָנִי שָׁמְעָה בְּקוֹלִי תִּהְיֶינָה
 אֲזַנֶּיךָ קְשִׁבוֹת לְקוֹל תַּחֲנוּנָי: (יאמר פסוק זה שבע פעמים) אִם עֲוֹנוֹת
 תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֵד: אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֵד: אִם
 עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֵד: אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֵד:
 אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֵד: אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי
 יַעֲמֵד: אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדָנִי מִי יַעֲמֵד: כִּי עִמָּךְ הִסְלִיחָה לְמַעַן

תנא: קניתי יהנה קנתה נפשי ולדברו הוהלת: נפשי לאדני משמרים לבקר שמרים לבקר: יחל ישראל אל יהנה כי עם יהנה הוסד והרבה עמו פדות: והוא יפדה את ישראל מכל עונתיו:

יאמר פסוק זה שלש פעמים.

ואני תפלתי לך יהנה יאהדונה עת רצון אלהים ברב חסדך ענני באמת ישעך:

יקח בידו שלש מאות ושלושים ושלושה פרוטות, ויאמר:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחלו ורחמו ורחמו ורחמו ודחלו, ליחדא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, הריני מפריש של"ג פרוטות שבדי לצדקה. ויהי רצון מלפניך יהנה יאהדונה אלהינו ואלהי אבותינו שתעשה למען רחמיך וחסדיך, ולמען הפרשת של"ג פרוטות אלו שהפרשתים לצדקה, ולמען מקראי קדש אשר קריתי לפניך, ולמען סודותיהם, ולמען שמותיך הקדושים הרמוזים בהם, יהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך כאלו עשיתי תקון השלג, כראוי לתקון הפגם של עון הנדה, וברב רחמיך וחסדיך יחזרו שבעה נחלי המלכות להיות מלאים ושלמים, מאירים ומזהירים ונשפעים כרצונך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי.

ישתדל להשיג חתיכת שלג, או יקפיא מים עד שיהפכו לגוש קרח, ויגלגל הקרח על זרועותיו וכפות ידיו עד סוף אצבעותיו, שבע פעמים לכל צד. וקדם שיגלגל יאמר:

לשם יחוד קדשא בריך ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו, ליחדא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, הריני מוכן לגלגל זרועי וכפי ואצבעותי זמין ושמאל על השלג שבע פעמים, ויהי רצון מלפניך יהנה יאהדונה אלהינו ואלהי אבותינו, שתהא חשובה ומקבלת ורצויה גלגול ידי בשלג שבע פעמים, כאלו גלגלתי כל גופי פנים ואחור בשלג שבע פעמים, ויחזרו על

ידי שבִּעָה נחלי המלכות להיות נמשכים ונתקנים כבתחלה כרצונך.
 יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי: (אם אי
 אפשר לו בשום אופן להשיג קרח או שלג באותו יום, בדיעבד יעשה
 דבר זה ביום אחר.)

יאמר פסוקים אלו שראשי תיבות שלהם הם, יו"ד ה"י ה"א, ה"ה. ה"י,
 ה"א, ה"ה.

יו"ד

יחל ישראל אל יהוה כי עם יהוה חסד, והרבה עמו פדות: והוא
 יפדה את ישראל מפל עונותיו: דרשתי את יהוה וענני, ומפל
 מגורותי הצילני:

ה"י

השיבה לי ששון ישעך, ורוח נדיבה תסמכני: יהוה יגמר בעדי,
 יהוה חסדך לעולם, מעשי יריך אל תרף:

ה"א

הנה כעניי עבדים אל יד אדונייהם כעניי שפחה אל יד גברתה, כן
 עינינו אל יהוה יאהדונהי אלהינו עד שיחננו: אדני שפתי תפתח,
 ופי יגיד תהלתך:

ה"ה

הסתר פניך מחטאי וכל עונתי מחה: הרב כבסני מעוני ומחטאתי
 טהרני:

ה"י

הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד, כי עזי וזמרת יה, יהוה יאהדונהי
 ויהי לי לישועה: ישוב ירחמנו יכבוש עונותינו, ותשליך במצלות
 ים כל חטאתם:

ה"א

הלוא זה צום אבחרהו פתח חרצבות רשע, התר אגדות מוטה,
 ושלח רצוצים חפשים, וכל מוטה תנתקו: אז יבקע פשח אורך,
 וארכתך מהרה תצמח, והלך לפניך צדקך, כבוד יהוה יאהדונהי
 יאסףך:

ה"ה

העם ההלכים בחשך ראו אור גדול, ישבי בארץ צלמות אור נגה עליהם: הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום, אני יהיה יאהדונהי בעתה אחישנה:

למנצח מזמור לךוד: 'ענף יהיה יאהדונהי ביום צרה (ר"ת גי' יב"ק יאהלוההים) ישגבך שם אלהי יעקב: ישלח עזרך מקדש. ומציון יסעדך: יזכר כל מנחתך. ועולתך ידשנה סלה: יתן לך כלבבך. וכל עצתך ימלא: נרננה בישועתך ובשם אלהינו נדגל. ימלא יהיה יאהדונהי כל משאלותיך: עתה ידעתי כי הושיע יהיה יאהדונהי משיחו. יענהו משמי קדשו. בגברות ישע מינו: אלה ברכב ואלה בסוסים. ואנחנו בשם יהיה יאהדונהי אלהינו נזכיר: המה פרונו ונפלו ונאנחנו קמנו ונתעודד: יהיה יאהדונהי הושיעה המלך יעננו ביום קראנו:

יאמר פסוק זה שמונים ושנים פעם.

יהיה יאהדונהי הושיעה המלך, (יה"ה) יעננו ביום קראנו. (יב"ק יאהלוההים).

קח בידו פדיון של שמונים ושנים תעניות. מתוכם קח שמונים ושנים מטבעות ויסדרם על השלחן בצורה כזו

4 . 6 . 10

5 . 5 . 1 . 5 . 10 . 5

. 5 . 5 . 1 . 5 . 10 . 5

יחבר מטבעות של שורה ראשונה בפני עצמם, ואחר כך של שורה שניה בפני עצמם, ואחר כך של שורה שלישית בפני עצמם. ואחר כך יחבר כל המטבעות יחד מלמעלה למטה. ואחר יוסיף עליהם להשלים לסכום של פדיון שמונים ושנים תעניות, ויחזיקם בידו, ויעמד יחף ופניו לצד מערב, ויאמר.

עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על פי

עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֵאשִׁי וּכְמִשָּׂא כָבוֹד כָּבְדוּ מִמֶּנִּי. טְבַעְתִּי בִּינוֹן מִצֹּלָה
וְאִין מְעַמֵּד. בְּאֵתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבֹּלֶת שְׁטַפְתָּנִי. יִרְאֶה וְרַעַד יָבוֹא
בִּי בְּעַת עֲמָדִי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי וְגַם
נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנָי אֵלֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רֵאשִׁי
וְאֲשָׁמוֹתַי גָּדְלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לָךְ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הַצְדָּקָה וְלָנוּ בִשְׁת
הַפְּנִים. מָה אַעֲנֶה וּמָה אֶמַר מָה אֲדַבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק. כִּבְּן סוֹרֵר
וּמוֹרָה הֵייתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מִצְוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְרֶיךָ לֹא
הִטִּיתִי אָזְנִי. וְעַבְרָתִי עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עַבְרָתִי
עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עַבְרָתִי עַל דְּבָרֵי קְבֻלָּה וְדְבָרֵי סוֹפְרִים
וּפְגַמְתִּי בַּמִּדּוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשָּׁפַע. וְגֵרַמְתִּי בְּעֲוֹנוֹתַי
לְהַפִּיל נִיּוּצוֹת הַקְּדוֹשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנִתְתִּי כַּח בְּקִלְפוֹת
לְהִתְחַזֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעַלָּה וּלְהִתְאַחֵז וְלִינֵק מִן הַקְּדוֹשָׁה. וְגֵרַמְתִּי
בְּעֲוֹנוֹתַי לְעַקֵּר וּלְהַכְרִית אֶת נַפְשֵׁי הַקְּדוֹשָׁה מִמְּקוֹרָהּ הָעֲלִיוֹן מֵאַרְץ
הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יִרְכַּתִּי בּוֹר. בּוֹרוֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא יָכִילוּ
הַמַּיִם. אוֹי וְאֲבוֹי עָלִי. אֲהֶה עַל נַפְשִׁי. עַל מִי אָנוּס לְעֹזְרָה וְאָנְהָ
אֶפְנֶה לִישׁוּעָה. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאַתִּי חֲרַפְתִּי נְעוּרֵי. אָבֵל
גְּלוֹי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, כִּי לֹא בְּמֶרֶד
וּבְמַעַל עָשִׂיתִי, וְלֹא לְהַכְעִיסֶךָ נִתְפַּוְנְתִי, רַק יִצְרִי גִבּוֹר עָלִי וּמַעֲשֵׂה
שֵׁטֶן הַצְּלִיחַ, כִּי הוּא מֵאֵשׁ וְאֲנִי מִבֶּשֶׂר וְדָם, וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתָנִי
וּפְתַנִּי לְעַבֵּר עַל מִצְוֹתֶיךָ, וְנִסְכַּלְתִּי וְעָשִׂיתִי עֹוֹן זֶה אֲשֶׁר בְּאֵתִי עַל
הַנְּדָה, (הָאִשָּׁה תֹאמַר, חֲטָאתִי בְּאִסּוּר הַנְּדָה), וְעַתָּה אָנֹכִי בּוֹשׂ מִמַּעֲשֵׂי
וּמִכְלָם אָנֹכִי מִעֲוֹנוֹתַי, וּמִתְנַחֵם וּמִתְחַרֵּט אָנֹכִי עַל כָּל מַה שְׁחָטָאתִי
וְעוֹיְתִי וּפְשָׁעֵתִי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזֹבְתִי אֶת דְּרָכֵי הָרָעִים
וְאֶת אֲרָחוֹתַי הַמְקַלְקָלִים, דְּכַתִּיב: יַעֲזֹב רֵשָׁע דְּרָכּוֹ וְאִישׁ אָנוֹן
מִחֲשָׁבוֹתָיו וְיָשׁוּב אֶל יְהוָה וִירַחֲמֵהוּ וְאֶל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסַלַּח.
וּבְאֵתִי בָּלַב נִשְׁבָּר וְנִדְכָּה לְהִתְנַפֵּל לְפָנֶיךָ כִּסָּא כְבוֹדְךָ וְלְדַפֵּק עַל שַׁעֲרֵי
רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מַחִילָה וְסְלִיחָה וּכְפָרָה, כִּי אֵל מְלֹךְ חַנּוּן וְרַחוּם
אֲתָה וַיִּמְיֶנֶךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׁבִים.

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי, סְלַח נָא לְחֲטָאִים וְלַעֲוֹנוֹת וּלְפְשָׁעִים אֲשֶׁר
חֲטָאתִי וְעוֹיְתִי וּפְשָׁעֵתִי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי עַל הָאֲדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה,

ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהיה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי כשלו מצום ובשרי כחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וכרב רחמך ורחמך הודעתנו על ידי עבדך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים פגמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח"ל ב'לע ו'יקאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ויצפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרעו ו'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמך א'ת ר'גזך ו'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי.

רבנו של עולם מודה אני לפניך על אשר חטאתי עויתי ופשעתי אני ובייתי, ופגמנו בשמות הקדש ובספירות העליונות בעון אסור הנדה, וכרב רחמך הודעת על ידי עבדך חכמי ישראל, לתקן נפשנו בתענית לצום שנים ושמונים יום רצופים, ולכן הנני מפריש מעות אלו שפדי לצדקה, לפדות ימי התענית שצריך להתענות אני

ובייתי, כי כן יסדו עבדיך לפדות בכסף כל תענית, ובכך יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שתעלה עלי כאלו התעניתי אני ובייתי שנים ושמונים יום רצופים ותהיה חשובה ומקבלת ורצויה לפניך הצדקה הזאת אשר אני נותן בעבור התענית, כאלו התעניתי אני ובייתי שנים ושמונים יום רצופים גמורים ושלמים, וכאלו פונתי בכל הפונות שצריך לכונן בהם. ואתה בטובך תמלא כל השמות שפגמנו בהם, ותמחול ותסלח ותכפר לחטאתינו ועונותינו ופשעינו, כי חנון ורחום אתה ומרבה לסלוח, עשה למען שמך עשה למען מינך עשה למען תורתך עשה למען קדשתך, למען חלצון ידיך הושיעה מינך וענני, חננו ועננו ושמע תפלתנו כי אתה שומע תפלת כל פה ברוך שומע תפלה.

מפאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגילו.

יאמר פסוקים אלו, כל פסוק שלש פעמים:

יהוה יאהדונהי צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה:

יהוה צבאות אשרי אדם בטח בך:

יהוה הושיעה. המלך יעננו ביום קראנו:

ואני תפילתי לך יהוה עת רצון אלהים בך חסדך. ענני באמת ישעך:

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

אחר כך יקרא ספר ראשון של תהלים שיש בו מ"א מזמורים. ואחר כך יקרא ממזמור ק"י עד הסוף שהם מ"א מזמורים, נעשו פ"ב מזמורים כנגד פדיון פ"ב ימי הצום. אחר כך ילמד "אדרא זוטא" (נמצא לקמן עמוד 608) והאשה במקום "אדרא זוטא" תלמד התנ"ך לליל שבועות. (נמצא לקמן עמוד 575)

אחר הלמוד יאמר בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שיהיה

חשוב ומקבל ומרוצה לפניך הלאמוד שלמדתי בתורתך הקדושה, לתקן מה שפגמתי אני ובייתי בעון הנדה, ויעלה לפניך הבל קריאתי בתורתך הקדושה, לתקן אותיות שמותיך הקדושים שפגמתי בהם אני ובייתי, וברב רחמיך וחסדיך יתקן כל אשר פגמנו, וימשך שפע רב בכל העולמות הקדושים, ומשם ימשך שפע רב לנפשנו רוחנו ונשמתנו. עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה ויהיה היום הזה יום רצון לפניך, לתקן את כל פגמינו ופגמי אדם הראשון שפגמנו בכללות אצילות בריאה יצירה עשיה, וכל פגמי אצילות בריאה יצירה עשיה, ולברר חלקי הנפש שנפגמו ונפלו בנגה דאצילות בריאה יצירה עשיה, ונגה כאור תהיה אל מקום הקדש:

אנא יהוה יאהרונהי בזכות אברהם אהבה האחוה במדת החסד, ובזכות יצחק עבדך האחוה במדת הגבורה, ובזכות יעקב תמימך האחוה במדת התפארת, ובזכות משה נביאך האחוה במדת הנצח, ובזכות אהרן כהןך האחוה במדת ההוד, ובזכות יוסף צדיקך האחוה במדת היסוד, ובזכות דוד עבדך משיחך האחוה במדת המלכות, יתקנו שבועה נחלי המלכות תקון גמור ושלם, ויחזרו להיות מלאים ומאירים ונמשכים בשפע רב כרצונך:

עשה למען שבועה שמותיך הקדושים: עשה למען שבועה קולות הקדושים: עשה למען שבועה היכלות הקדושים: עשה למען שבועה חפזת של הצדיקים: עשה למען שבועה רועים שיעתידין לעמד: עשה למען שבועה שמטות שביובל: עשה למען מצות שבועה הזאות של כהן גדול ביום הפורים: עשה למען מצות שבועת קני המנוחה: עשה למען מצות שבועת ימי חג הסוכות: עשה למען מצות שבועת ימי חג המצות: עשה למען מצות שבועת ימי נקיים של ספירת הנדה: עשה למען מצות שבועת ימי חפה: עשה למען מצות שבע ברכות של חתן וכלה: עשה למען מצות שבע ברכות של תפלין: עשה למען מצות שבע ברכות של קריאת שמע: עשה למען מצות שבע עליות של ספר תורה בשבת:

יאמר פסוקים אלו שבע פעמים.

אָנא יְהוָה יאהרונהי הוֹשִׁיעָה נָא אָנא יְהוָה יאהרונהי הַצְּלִיחָה נָא :

אָנא אֵל נָא הוֹשִׁיעָה נָא וְהַצְּלִיחָה נָא :

אָנא אֵל נָא הוֹשִׁיעָה נָא וְהַרְוִיחָה נָא :

אָנא אֵל נָא, רָפָא נָא, סִלַּח נָא, הוֹשַׁעְנָא וְהוֹשִׁיעָה נָא :

אָחַר כֶּךָ יֹאמֵר.

אָנא הַמְנַחֵלְנוּ דָת סְפָרִים חַמְשָׁה, הַמְשַׁמְעֵנוּ דְבְרוֹתֵינוּ בְּקוֹלוֹת חַמְשָׁה, הַפְּתוּבִים עַל הַלּוֹחֹת חַמְשָׁה חַמְשָׁה, תְּתַקֵּן וְתֹאִיר אוֹת ה"י שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחַמְשָׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֵן אוֹת ה"א שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחַמְשָׁה. וְתִתְחַבֵּר וְתִתְיַשֵּׁב אוֹת ה"ה שְׁמִסְפָּרָה חַמְשָׁה וְחַמְשָׁה :

אָנא הַבוֹרָא עוֹלָם הִזֵּה בְּאוֹת ה' שְׁמִסְפָּרָה חַמְשָׁה, וְיִצַר בְּאָדָם חוֹשִׁים חַמְשָׁה, וְתַקֵּן בְּפֶה מוֹצְאוֹת חַמְשָׁה, וְהַמְבַטֵּיחֵנוּ לְיָמִים אֶלֶף וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וְחַמְשָׁה, תְּתַקֵּן וְתֹאִיר אוֹת ה"י שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחַמְשָׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֵן אוֹת ה"א שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחַמְשָׁה. וְתִתְחַבֵּר וְתִתְיַשֵּׁב אוֹת ה"ה שְׁמִסְפָּרָה חַמְשָׁה וְחַמְשָׁה :

אָנא בְּזָכוֹת הַנוֹתֵן לְאֲחֵיו חֲלִיפוֹת שְׁמֵלוֹת חַמְשָׁה, וּבְזָכוֹת אֲשֶׁר רִבָּה מִשְׁאֲתוֹ יְדוֹת חַמְשָׁה, וּבְזָכוֹת אֲשֶׁר הִמִּית מְלָכִים חַמְשָׁה, וַיִּתְּלֵם עַל עַצְמוֹ חַמְשָׁה, וּבְזָכוֹת אֲשֶׁר לָבַשׁ לְבוּשׁ מְלָכוֹת מִיָּנִים חַמְשָׁה, תְּתַקֵּן וְתֹאִיר אוֹת ה"י שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחַמְשָׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֵן אוֹת ה"א שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחַמְשָׁה. וְתִתְחַבֵּר וְתִתְיַשֵּׁב אוֹת ה"ה שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה חַמְשָׁה וְחַמְשָׁה :

אָנא בְּזָכוֹת אֲשֶׁר בָּחַר לוֹ חֲלוּקֵי אֲבָנִים חַמְשָׁה, וְהוֹבֵא לוֹ מִנְחָה צֹאן עֲשׂוּיֹת חַמְשָׁה, וְקָלִי סְאִים חַמְשָׁה, תְּתַקֵּן וְתֹאִיר אוֹת ה"י שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחַמְשָׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֵן אוֹת ה"א שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחַמְשָׁה, וְתִתְחַבֵּר וְתִתְיַשֵּׁב אוֹת ה"ה שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה חַמְשָׁה וְחַמְשָׁה :

אָנא בְּזָכוֹת אֲשֶׁר הִזֵּה שִׁירוֹ אֶלֶף וְחַמְשָׁה, וְעָשָׂה כְּנִפּוֹת הַפְּרוֹכֶת

אמות חמשה, ובנה קומת היצייע על כל הבית אמות חמשה, וקומת הכותרת של ראשי העמודים אמות חמשה, וקומת היים אמות חמשה, תתקן ותאיר אות ה"י שמספרה במלואה עשר וחמשה. ותבנה ותכונן אות ה"א שמספרה במלואה אחד וחמשה. ותתחבר ותתישב אות ה"ה שמספרה במלואה חמשה וחמשה:

אנא בזכות אשר מלך בירושלים בהיותו בן שנים עשרים וחמשה, והרגת את אויביו מאה אלף ושמונים וחמשה, והוספת על ימיו שנות חיים עשרה וחמשה, תתקן ותאיר אות ה"י שמספרה במלואה עשר וחמשה. ותבנה ותכונן אות ה"א שמספרה במלואה אחד וחמשה. ותתחבר ותתישב אות ה"ה שמספרה במלואה חמשה וחמשה:

יאמר פסוקים אלו חמש פעמים:

ואת אשר חטא מן הקדש לשלם, ואת חמישתו יוסף עליו ונתן אותו לפהן. והכהן יכפר עליו באיל האשם ונסלח לו:
ואם גאל גאל איש ממעשרו, חמישתו יוסף עליו:

יאמר פסוק זה שבע פעמים:

אנא יהוה יאהדונהי הושיעה נא. אנא יהוה יאהדונהי הצליחה נא:

יעמוד ויאמר בקשה זו.

הושענא הושענא.

אנא המקדים לעולם דברים שבעה, הסודר בראשית לימים שבעה, הנוטה שמים שבעה, ורוקע ארצות שבעה, תתקן ותאיר במלכות נחלים שבעה, ויהיו שלמים ומלאים במלכות נחלים שבעה:
אנא המנחילנו שבת לימים שבעה, ושנת השמטה לשנים שבעה, ושנת היובל לקץ שבועים שבעה, תתקן ותאיר במלכות נחלים שבעה, ויהיו שלמים ומלאים במלכות נחלים שבעה:
אנא החוקק זמן חרותנו ימים שבעה, וחג הכפורים לשבועים שבעה, ולולב וחג ונסוף המים שבעה, תתקן ותאיר במלכות

נחלים שבָּעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלֵאִים בְּמַלְכוּת נְחָלִים שְׁבָעָה:
 אָנָּה בְּזָכוֹת אִישׁ תָּם אֲשֶׁר יֵצֵא מִבְּאֵר שְׁבָעָה, וְעַבְדֵּי בְּנֵשׁוֹ שָׁנִים
 שְׁבָעָה וְשְׁבָעָה, וְהָיָה שְׁנוֹתָיו מְאֹה וְאַרְבָּעִים וְשְׁבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר
 בְּמַלְכוּת נְחָלִים שְׁבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלֵאִים בְּמַלְכוּת נְחָלִים
 שְׁבָעָה:

אָנָּה בְּזָכוֹת אִישׁ צָדִיק אֲשֶׁר פָּתַר חֲלוֹם הַפְּרוֹת שְׁבָעָה, וְחֲלוֹם
 הַשְּׁבָלִים שְׁבָעָה, וְצַבֵּר בָּרַב בְּשָׁנֵי הַשְּׁבַע שְׁבָעָה, וַיִּכְלַל עִם רַב בְּשָׁנֵי
 הָרָעַב שְׁבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחָלִים שְׁבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים
 וּמְלֵאִים בְּמַלְכוּת נְחָלִים שְׁבָעָה:

אָנָּה בְּזָכוֹת אִישׁ מְבִית לְוִי אֲשֶׁר הָיוּ שְׁנוֹתָיו מְאֹה וְשָׁלְשִׁים וְשְׁבָעָה,
 וְהוֹלִיד בֶּן אֲשֶׁר הָיוּ לוֹ יָמֵי מְלוּאִים שְׁבָעָה, וְהִעֲלָה גְרוֹת הַמְּנוֹרָה
 שְׁבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחָלִים שְׁבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלֵאִים
 בְּמַלְכוּת נְחָלִים שְׁבָעָה:

אָנָּה בְּזָכוֹת אִישׁ חָלִל אֲשֶׁר נִבְחַר מֵאַחִים שְׁבָעָה, וּמְלֶךְ בְּחֶבְרוֹן שָׁנִים
 שְׁבָעָה, וְהָיָה לוֹ גְבוּרִים שְׁלֹשִׁים וְשְׁבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת
 נְחָלִים שְׁבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלֵאִים בְּמַלְכוּת נְחָלִים שְׁבָעָה:

אָנָּה בְּזָכוֹת אִישׁ יָדִיד אֲשֶׁר בָּנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּשָׁנִים שְׁבָעָה, וַיִּקְהַל
 אֵלָיו כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּחֹדֶשׁ הַשְּׁבָעָה, וַיַּעַשׂ אֶת הַחֹג שְׁבָעָה וְשְׁבָעָה,
 תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחָלִים שְׁבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלֵאִים בְּמַלְכוּת
 נְחָלִים שְׁבָעָה:

אָנָּה בְּזָכוֹת אִישׁ קָדוֹשׁ אֲשֶׁר גָּהַר עַל הַנֶּעַר וַיִּזְרַר פְּעָמִים שְׁבָעָה,
 וַיִּטְהַר הַמְּצָרַע בְּמֵי הַיַּרְדֵּן בְּטַבִּילוֹת שְׁבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת
 נְחָלִים שְׁבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלֵאִים בְּמַלְכוּת נְחָלִים שְׁבָעָה:

הוֹשַׁעְנָא הוֹשַׁעְנָא:

יְהוָה יֵאֱהוּנְהֵי צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשָּׁגֵב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סְלָה: יְהוָה
 צְבָאוֹת אֲשֶׁרֵי אָדָם בּוֹטַח בְּךָ: יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ כְּיוֹם
 קִרְאָנוּ: וְאֲנִי תַפְלְתִי לְךָ יְהוָה עַת רְצוֹן, אֱלֹהִים בָּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי
 בְּאֵמֶת יִשְׁעֶךָ: יְהִי לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי
 וְגֹאֲלֵי:

אחר כך יאמר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתיו על גבי מזבחתך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' זיוגי מ"ב דחיד וגרון. ובכן ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבוע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלישים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית. ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומפחה ישתלשל וירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת פח במחשבותי ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהוה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נולידך את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנותינו, ואם תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיד, ובטובך הגדול תעורר רחמיה וראה בעין חמלתיה צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברב רחמיה תשובתנו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וביד זעמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד פונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל כרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו כאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהוה יאהדונהי

בְּצַדְקָתְךָ תוֹצֵיאַ מִצְרָה נַפְשֵׁינוּ, הַצִּילָה מִתְּרַב נַפְשֵׁנוּ וְהַעֲלֵה אֶרֶוֹכָה
וּמְרַפָּא לְעוֹנֵינוּ וְיִהְיֶה לְמֵאֲרוֹת כָּל הַשְּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ
וְחִטְאֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְטָהַר לְבָנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאֵמֶת וּבְלִבְבָּ שְׁלֵם בִּירְאָה
וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, בֶּן יְהִי רִצּוֹן. יְהִי לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ
יְהִינָה יֵאֱהוּדוֹנָהי צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

יַעֲשֶׂה שְׁבָעָה הַקְּפוֹת לַתְּבָה בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, וּבְכֹל הַקְּפָה יֹאמֶר מְזֻמּוֹר הָבו
לְה' בְּנֵי אֱלִים, כְּלוּ, וּפְסוּק מִפְּסוּקֵי אָנָּה בְּכַח, לְפִי הַסֵּדֵר הַזֶּה.

מְזֻמּוֹר לְדוֹד הָבו לְיְהוָה בְּנֵי אֱלִים הָבו לְיְהוָה כְּבוֹד וְעוֹ: הָבו לְיְהוָה
כְּבוֹד שְׁמוֹ הַשְּׁתַחֲוִי לְיְהוָה בְּהַדְרַת קִדְשׁ: קוֹל יְהוָה עַל הַמַּיִם אֶל
הַכְּבוֹד הַרְעִים יְהוָה עַל מַיִם רַבִּים: קוֹל יְהוָה בְּכַח קוֹל יְהוָה בְּהַדְרַת:
קוֹל יְהוָה שֹׁבֵר אֲרָזִים וְיֹשֶׁבֶר יְהוָה אֶת אֲרָזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיִּרְקִידֵם כְּמוֹ
עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׁרְיוֹן כְּמוֹ בֶן רֵאמִים: קוֹל יְהוָה חֲצֹב לְהַבּוֹת אֵשׁ: קוֹל
יְהוָה יַחִיל מִדְּבַר יַחִיל יְהוָה מִדְּבַר קִדְשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל אֵילוֹת
וַיַּחֲשֶׁף יַעֲרוֹת וּבְהִיכְלוֹ כְּלוֹ אִמֵּר כְּבוֹד: יְהוָה לְמַבּוּל יֹשֵׁב וַיֹּשֶׁב
יְהוָה מְלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עוֹ לְעַמּוֹ: יְתֵן יְהוָה יְבָרֶךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

- אָנָּה בְּכַח. גְּדוּלַת יְמִינְךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה: (אב"ג ית"ץ)
- קָבַל רְנַת. עֲמָךְ שֶׁגָּבְנוּ. טַהֲרָנוּ נוֹרָא: (קר"ע שט"ן)
- נָא גְבוּר. דוֹרְשֵׁי יְחוּדְךָ. כְּכַבַּת שְׁמֵרָם: (נג"ד יכ"ש)
- בְּרַכְס טַהֲרָם. רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ. תְּמִיד גְּמִלָם: (בט"ר צת"ג)
- חֲסִין קְדוֹשׁ. בְּרוּב טוֹבְךָ. נִהַל עֲדָתְךָ: (חק"ב טנ"ע)
- יַחֲדֵי גֹאֵה. לְעַמְךָ פְּנָה. זוֹכְרֵי קְדוּשַׁתְךָ: (יג"ל פז"ק)
- שׁוֹעֲתָנוּ קָבַל. וּשְׁמַע צַעֲקוֹתָנוּ. יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת: (שק"ו צי"ת)

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלָכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

יְתֵן הַכֶּסֶף לְצַדִּיקָה לְעַנְיִים יְרֵאֵי שָׁמַיִם וְיִהְיֶה רִצּוֹן שְׁה' יְקַבֵּל תְּשׁוּבָתוֹ בְּרִצּוֹן.

תְּקוּנָה לְצוּן הַגּוֹיָה.

לְדַעַת הַמְּקַבְּלִים צָרִיף לְהַתְעַנּוֹת מֵאֵתֵיךְ וְשִׁשָּׁה עָשָׂר יוֹם. וְלִהְתְּגַלְגֵּל
תַּשְׁע פְּעָמִים כָּל גּוֹפּוֹ בְּשִׁלְג. וּמִי שֶׁקָּשָׁה לוֹ הַדְּבָר, תְּקַנּוּ רַבּוֹתֵינוּ

המקבלים לצום רק לילה ויום ולפדות ימי התענית וגלגולי השלג, בכסף שינתן לצדקה לעניים שומרי תורה ומצוות. והיות והחוטא בחטא זה, אם לא תקן מעשיו יבא אחר מותו בגלגול פלב, לכן השב בתשובה טוב שיכבלו את רגליו לפחות שלש שעות, כדי שישורי הפבל יצילוהו מיסורי הפלב.

נהו סדר התקון.

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. יום לפני הצום יאמר ודוי זה:

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמונו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סרנו. עוינו. פשענו. פגמונו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. (הזכר יאמר, שכבתי עם גויה נדה שפחה זונה, (הנקבה תאמר, שכבתי עם גוי טמא.) ופגמתי בשם הוי"ה במלוי ההי"ן אשר הוא במלכות דקדושה והוא המעלה מין נוקבין שבה. אוי לי אויה עלי כי גרמתי רע לעצמי, להיות נקשר בכלב המעלה מין נוקבין של הקלפה. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שוה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו: מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חיי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראיה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

ילף למקנה ויטבל שבע טבילות ראשונות לטהר נפשו, רוחו ונשמתו, מהקלפה שנדבקה בהם בגלל עון הגויה, ויכון שטובל טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושכן יטהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת עוונותיה, וטבילה שמינית יכון לקבל עליו ארבע מיתות בית דין, סקילה, שרפה, הרג וחינק, על קדוש ה', ושעל ידי זה יתיחדו ארבע אותיות יהו"ה ביחוד שלם.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל פשהתפלל עמידה של מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבנו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום משקיעת החמה היום ועד לצאת הכוכבים מחר. על אשר חטאתי, עויתי ופשעתי וחללתי ברית קדוש ובאתי על בת אל נכר בגלגול זה ובגלגולים אחרים מעודי ועד היום הזה, והריני מתנה שאם לא אוכל להתענות, כשאפריש פרוטה לצדקה ואכון לביטל התענית, אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון כלל. והריני מתכונן בתענית זה להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרבן הנקרב על גבי המזבח, לכפר על חטאתי. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהרונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתתן לי כח ובריאות להתענות לפניך, ותקבל תשובתי ותעניתי ותראני ברחמיך הרבים.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

טוב ללמוד בליל התענית משניות מסכת שבת (נמצא לקמן עמוד 641) וישתדל להבין לפחות פרוש המלים. וכשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והכר, ויכון בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן.

אם יכול, יחגר על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים
בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

טוב לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון חצות (לעיל
עמוד 60) בכונה גדולה. אשה פטורה מלמוד המשניות, ותקון חצות.

ביום הצום יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של
התשובה, כפתיב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אלהיך ושמעת
בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין
בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל
עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר
כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל
תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר
לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא
חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשגנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו.
זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו.
לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו.
פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. (הזכר
יאמר, שכבתי עם גויה נדה שפחה זונה), (הנקבה תאמר, שכבתי עם גוי
טמא). ופגמתי בשם הוי"ה במלוי ההי"ן אשר הוא במלכות דקדושה
והוא המעלה מין נוקבין שבה. אוי לי אויה עלי כי גרמתי רע
לעצמי, להיות נקשר בכלב המעלה מין נוקבין של הקלפה. תעבנו.
תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שוה לנו.
ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא
הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי
כל חיי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראיה כליות ולב. אין דבר נעלם
ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו

ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

טבול תשע טבילות במקוה במים קרים, או בים במקום צנוע. ומי שאנוס ואי אפשר לו לטבול במים קרים, בדיעבד לפחות ירחץ גופו במים קרים תשע פעמים.

לפני הטבילה או הרחצה יאמר.

רבנו של עולם גלוי וידוע לפניך אשר חטאתי עויתי ופשעתי בעון (הזכור יאמר, אשר שכבתי עם גויה נדה שפחה זונה, ופגמתי בשם הוי"ה במלוי ההין (יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה), אשר הוא במלכות דקדושה והוא המעלה מין נוקבין שבה). (והנגבה תאמר, אשר שכבתי עם גוי ערל לב, וערל בשר, וטמא). ונרמתי רע לעצמי להיות נקשר בכלב המעלה מין נוקבין של הקלפה. ואתה ברחמיך הודעת על ידי עבדיך חכמי ישראל לתקן הפגם הזה לטבל תשע פעמים בשלג, ועל ידי טבילה בשלג יתקן הפגם ויסר קשירת השגל שהוא הכלב החיצון שבקלפה, וגלוי וידוע לפניך שאין אני יכול לעשות התקון הזה של טבילה בשלג פראוי: לכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שיהיו חשובים ומקבילים ורצויים לפניך תשע טבילות (רחיצות) אלו שאני טובל (רוחץ) במים, פאלו טבילתי תשע פעמים בשלג, וברב רחמיך וברב חסדיך יתקן הפגם שפגמתי בשמך הקדוש, ויסר ממני קשירת הכלב שבקלפה, ויעלה לפניך פאלו פונתי בכל הפונות הראויות לכון, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

ובנהו בן יהודע בן איש חיל רב פעלים מקבצאל הוא הכה את שני אראל מואב והוא ירד והכה את הארי בתוך הבאר ביום השלג: והוא הכה את איש מצרי איש מראה וביד המצרי חנית וירד אליו בשבט ויגזל את החנית מיד המצרי ויהרגהו בחניתו: אלה עשה בניהו בן יהודע ולו שם בשלשה הגברים: מן השלשים נכבד ואל השלשה לא בא וישמהו דוד אל משמעתו: לכו נא ונזכחה יאמר יהוה אם יהיו חטאיכם פשנים כשלג ילבינו אם יאדימו כתולע

כצמר יהיו: כי באשר ירד הגשם והשלג מן השמים ושמה לא ישוב כי אם הרנה את הארץ והלידה והצמיחה ונתן זרע לזרע ולחם לאכל: כן יהיה דברי אשר יצא מפי לא ישוב אלי ריקם כי אם עשה את אשר חפצתי והצליח אשר שלחתי: אם התרחצתי במי שלג והזכותי בבור כפי: כי לשלג יאמר הוא ארץ, וגשם מטר וגשם מטרות עזו: תחטאני באזוב ואטהר תכבסני ומשלג אלבין: בפרש שדי מלכים בה תשלג בצלמון: הנתן שלג כצמר כפור כאפר יפזר: לא תירא לבייתה משלג כי כל ביתה לבש שנים:

יטבול תשע טבילות במקנה מים קרים. האנוס ירחץ גופו במים קרים תשע פעמים.

ללבש בגדיו וירחץ ידיו ויחזר לקרות כל הפסוקים מובנהו כן יהודע, עד לבש שנים. ואחר כך יאמר פסוקים אלו שלש פעמים:

מי אל כמדך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליצקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

יקח בידו שלש מאות ושלשים ושלש פרוטות ויאמר:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכנתיה ברחלו ורחמו, ורחמו ורחלו, ליחדא שם י"ה ב"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל, הריני מפריש שלש מאות ושלשים ושלש פרוטות אלו שבדי לצדקה. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, שתעשה למען רחמיך וחסדיך, ולמען פסוקי תורה נביאים וכתובים שקריתי לפניך, ולמען סודותיהם, ולמען הפרשת שלש מאות ושלשים ושלש פרוטות אלו אשר הפרשתי לצדקה, שיהא חשוב ומקבל ומרוצה לפניך כאלו עשיתי תקון השלג כראוי בכל הפונות הראויים לכון, לתקן הפגם שפגמתי בשמך הגדול במלוי ההי"ן (יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה) בשכבי עם הגויה נדה שפחה זונה (האשה תאמר, בשכבי עם גוי ערל לב וערל בשר, וטמא). ויוסר ממני קשירת הפלב

שִׁבְקֵלְפָהּ. יְהִי לְרִצּוֹן אֲמָרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ, יְהוָה יֵאֱהַרְוֵנִי צוּרֵי וְגֵאֲלֵי:

יֹאמֶר פְּסוּק זֶה שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים

וְאֲנִי תִפְלְתִי לָךְ יְהוָה יֵאֱהַרְוֵנִי עֵת רִצּוֹן אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ, עֲנֵנִי בְּאֵמַת יִשְׁעֶךָ.

יֹאמֶר מְזֻמֹּר זֶה עֶשֶׂר פְּעָמִים:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְקִים קָרָאתִיךָ יְהוָה: אֲדַנִּי שְׁמַעָה בְּקוֹלִי תִהְיֶינָה אֲזִנֶיךָ קְשֻׁבוֹת לְקוֹל תַּחֲנוּנָי: אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדַנִּי מִי יַעֲמֵד: כִּי עָמְךָ הִסְלִיחָה לְמַעַן תִּזְרָא: קוֹיִתִי יְהוָה קוֹתָה נִפְשִׁי וְלִדְבָרוֹ הוֹחֵלְתִי: נִפְשִׁי לְאֲדָנִי מִשְׁמָרִים לְבַקֵּר שְׁמָרִים לְבַקֵּר: יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה כִּי עִם יְהוָה הַחֶסֶד וְהִרְבָּה עִמּוֹ פְדוּת: וְהוּא יַפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו:

יֹאמֶר פְּסוּקִים אֵלּוֹ שְׁרָאשִׁי תִיבּוֹת שְׁלֵהֶם יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה.

יו"ד

יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה כִּי עִם יְהוָה הַחֶסֶד, וְהִרְבָּה עִמּוֹ פְדוּת: וְהוּא יַפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו: דְּרָשְׁתִּי אֶת יְהוָה וְעֲנֵנִי, וּמִכָּל מַגּוּרֹתַי הִצִּילָנִי:

ה"ה

הַשִּׁיבָה לִי שְׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה תִסְמְכֵנִי: הִנֵּה כְעֵינִי עֲבָדִים אֶל יְד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינִי שִׁפְחָה אֶל יְד גְבוּרָתָהּ, כֵּן עֵינַי אֶל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עַד שְׂיִחַנְנוּ:

ו"ו

וְאֲנִי בְּחֶסֶדְךָ בְּטַחְתִּי נָגַל לְבִי בִישׁוּעַתְךָ אֲשִׁירָה לְיְהוָה יֵאֱהַרְוֵנִי כִּי גָמַל עָלַי: וְאֲנִי תִפְלְתִי לָךְ יְהוָה יֵאֱהַרְוֵנִי עֵת רִצּוֹן אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ. עֲנֵנִי בְּאֵמַת יִשְׁעֶךָ:

ה"ה

הַסְתַּר פְּנֶיךָ מִחֻטְאֵי וְכָל עֲוֹנוֹתֵי מַחָה: הָרַב כְּפָסְנִי מִעֲוֹנֵי וּמַחֻטְאֵתִי

טהרני:

יאמר פסוק זה שלש פעמים
 ולכל | בני ישראל לא יחרץ כלב לשנוי למאיש ועד בהמה למען
 תדעון אשר יפלה יהנה יאהדונהי בין מצרים ובין ישראל:

יאמר פסוק זה חמשים ושתים פעמים:

הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי:

יאמר פסוק זה חמשים ושתים פעמים:

עיני תמיד אל יהנה, (יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה). פי הוא יוציא מרשת רגלי:

יאמר מזמור זה שתי פעמים:

למנצח מזמור לדוד: יענה יהנה יאהדונהי ביום צרה ישגבך שם
 אלהי יעקב: ישלח עזרך מקדש. ומציון יסעך: יזכר כל מנתך.
 ועולתך ידשנה סלה: יתן לך כלבך. וכל עצתך ימלא: גרננה
 בישועתך ובשם אלהינו נדגל. ימלא יהנה יאהדונהי כל משאלותיך:
 עתה ידעתי כי הושיע יהנה יאהדונהי משיחו. יענהו משמי קדשו.
 בגברות ישע ימינו: אלה ברבב ואלה בסוסים. ואנחנו בשם יהנה
 יאהדונהי אלהינו נזכיר: המה פרעו ונפלו ואנחנו קמנו ונתעודד:
 יהנה יאהדונהי הושיעה המלך יעננו ביום קראנו:

אחר כך ידליק שבצה גרות בבית הפנסת, כנגד שבע ספירות חסד גבורה
 תפארת נצח הוד יסוד מלכות. וידליק עוד שני גרות, אחד לכבוד יוסף
 הצדיק, ואחד לכבוד בניהו בן יהודע, עליהם השלום.

אם יזמן באותו זמן שלג, יקח חתיכת שלג, ואם לאו, אם אפשר יקפיא
 מים במקרר חשמלי, ויגלגל ידיו בה ימין ושמאל, אצבעות וכף וזרוע,
 פנים ואחור, ויאמר בתחלה בקשה זו:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה ברחלו ורחמו, ורחמו
 ורחלו, ליחדא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל, הריני
 מוכן ומזמן לגלגל אצבעותי וכפי וזרועי הימין והשמאל בשלג

תשע פְּעָמִים, ויהי רצון מלפְּנֵיךָ יְהוָה יאהדוּנהי אֱלֹהֵי ואלהי אבותי, שְׁתֵּהא חֲשׂוּבָה ומקבֵּלַת ורצוּיָה לְפָנֶיךָ גִּלְגּוּל יְדֵי בְּשָׁלֵג תִּשַׁע פְּעָמִים, כְּאִלּוּ גִּלְגְּלִתִי כָּל גּוֹפִי כְּלוּ בְּשָׁלֵג תִּשַׁע פְּעָמִים, לְתַקֵּן מֵה שְׁפָגַמְתִּי בְּשֵׁם הַיְיָ בְּמִלּוֹי הַיְיָ (יִוָּד ה"ה ו"ו ה"ה) אֲשֶׁר הוּא בְּמִלְכוֹת דְּקִדְשָׁה, וְהוּא הַמַּעֲלָה מִיָּן נוֹקְבִין קְדִישִׁין שְׂבָה, וְעַל יְדֵי גִלְגּוּל יְדֵי בְּשָׁלֵג תִּשַׁע פְּעָמִים, יְתַקֵּן הַפָּגַם אֲשֶׁר פָּגַמְתִּי, וְיוֹסֵר מִמֶּנִּי קְשִׁירַת הַשָּׁגֵל שֶׁהוּא הַכָּלֵב הַחִיצוֹן שֶׁבְּקִלְפָה. ויהי נַעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה:

יְקַח פְּדִיּוֹן מֵאֵתִים וְשֵׁשׁ עָשָׂרָה תַעֲנִיּוֹת וַיַּעֲמֵד יְחַף וּפְנָיו לְצַד מַעֲרָב וַיֹּאמֶר.

עֲנֵנוּ אֲבִינוּ עֲנֵנוּ בְּיוֹם צוּם הַתַּעֲנִית הַזֶּה, כִּי בְּצָרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֵאשִׁי וּכְמִשָּׂא כְּבֹד כְּבֹדוֹ מִמֶּנִּי. טְבַעְתִּי בִּיּוֹן מְצוּלָה וְאִין מַעֲמָד. בְּאֵתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוֹלֶת שְׁטָפְתָנִי. יִרְאֶה וְרַעַד יְבוֹא בִּי בַעַת עֲמָדִי לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשֶׁתִי וְגַם נְכַלְמַתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנֶי אֱלֹהֵיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעֲלָה רֵאשִׁי וְאֲשִׁמוֹתַי גָּדְלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לָךְ יְהוָה יאהדוּנהי הַצְדָּקָה וְלָנוּ בְּשֵׁת הַפְּנִים. מֵה אַעֲנֶה וּמֵה אֹמַר מֵה אֲדַבֵּר וּמֵה אֲצַטְדֵּק. כִּכֵּן סוֹרֵר וּמוֹרָה הֵייתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מְצוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְרֶיךָ לֹא הִטִּיתִי אָזְנִי. וְעַבְרַתִּי עַל מְצוֹת עֲשֵׂה וְעַל מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עַבְרַתִּי עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עַבְרַתִּי עַל דְּבָרֵי קְבִלָה וְדְבָרֵי סוֹפְרִים וּפְגַמְתִּי בְּמִדּוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשֶּׁפַע. וְגַרְמַתִּי בְּעֲוֹנוֹתִי לְהַפִּיל נִיצוּצוֹת הַקְּדוֹשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנָתַתִּי פֶחַ בְּקִלְפוֹת לְהַתְּחַזֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעֲלָה וּלְהַתְּחַזֵּק וְלִינֵק מִן הַקְּדוֹשָׁה. וְגַרְמַתִּי בְּעֲוֹנוֹתַי לְעַקֵּר וּלְהַכְרִית אֶת נְפְשֵׁי הַקְּדוֹשָׁה מִמְּקוֹרָה הָעֲלִיוֹן מֵאַרְץ הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יַרְפְּתֵי בּוֹר. בּוֹרוֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא יִכִּילוּ הַמַּיִם. אוֹי וְאֲבוֹי עָלִי. אֶהָה עַל נְפְשִׁי. עַל מִי אָנוּס לְעֲזוּרָה וְאֵנָה אֶפְנֶה לִישׁוּעָה. בּוֹשֶׁתִי וְגַם נְכַלְמַתִּי כִּי נִשְׂאֵתִי חֲרַפְתִּי נְעוּרֵי. אֲכַל גְּלוֹי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ יְהוָה יאהדוּנהי אֱלֹהֵי ואלהי אבותי, כִּי לֹא בְּמֶרֶד וּבְמַעַל עָשִׂיתִי, וְלֹא לְהַכְעִיסְךָ נִתְכַּוְנַתִּי, רַק יִצְרִי גֹבַר עָלִי וּמַעֲשֵׂה

שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר ודם, והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך, ונסבלתי ועשיתי עון זה (הזכר יאמר, אשר שכבתי עם גויה נדה שפחה זונה). (הנקבה תאמר, אשר שכבתי עם גוי, טמא, ערל לב, וערל בשר). ועתה אני בוש ממצעשי ומכלם אני מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהוה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלח. ובאתי בלב נשבר ונדפה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהוה יאהדונה, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדיך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהוה יאהדונה טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי כשלו מצום ובשרי פחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וכרב רחמיך וחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל פחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם

בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח'ל ב'לע ו'קיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיה א'ת ר'גזך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכנתיה, ברחלו ורחמו, ורחמו ורחלו, ליחרא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, הריני מפריש מעות אלו שבדי לצדקה. ויהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי שתהיה חשוכה לפניך מצות הפרשת הצדקה, כאלו התעניתי לפניך מאתים וששה עשר יום רצופים, בעבור תקון הפגם שפגמתי בשמותיך הקדושים, בעון ששכבתי עם גויה נדה שפחה זונה, (האשה תאמר, גוי ערל לב וערל בשר וטמא), כי פן יסדו עבדיך חכמי ישראל לפדות בכסף כל תענית, ויעלה לפניך כאלו התעניתי וכונתי בכל הפגנות הראויות לכון בתקון עון זה. ויהי נעם אדני אלהינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו: ויהי נעם אדני אלהינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

מפאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

ויסע מלאך האלהים החלף לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם ויסע עמוד הענן מפניהם ויעמד מאחריהם: ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל ויהי הענן והחשך ויאר את הלילה ולא קרב זה אל זה כל הלילה: ויט משה את ידו על הים ויולף יהוה את הים ברוח קדים עזה כל הלילה וישם את הים לתרבה ויבקעו המים: וידבר יהוה אל משה לאמר: קח את הלויים תחת כל בכור בכני ישראל ואת בהמת הלויים תחת בהמתם והיו לי הלויים אני יהוה: ואת פדויי השלשה והשבעים והמאתים העדפים על הלויים מבכור

בני ישראל: ולקחת חמשת חמשת שקלים לגלגלת בשקל הקדש תקח, עשרים גרה השקל: ונתתה הפסך לאהרן ולבניו פדווי העדפים בהם: ויקח משה את כסף הפדיוס מאת העדפים על פדווי הלויים: מאת בכור בני ישראל לקח את הכסף, חמשה ושישים ושלש מאות ואלף בשקל הקדש: ויתן משה את כסף הפדוי לאהרן ולבניו על פי יהוה, כאשר צוה יהוה את משה:

אחר כך יבא אדם אחר ויביא כבלי ברזל ויתן שני רגליו בהם, וקודם שיתגם ברגליו יאמר בקשה זו:

הריני מוכן לקבל בלב שלם ובנפש חפצה צער וענוי של כבלי ברזל, לכפר עון שחטאתי בביאתי על גויה נכריה ושכבתי אותה, ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, שיהיה חשוב ומקבל ומרוצה לפניך צער כבלי ברזל שאני מצטער בו ביום הזה, שתצילני ברחמיך מן גלגול הכלב שהוא אותיות כב"ל, ויהיה צערי בכבל הזה תמורת גלגול הכלב, ותצילני ברחמיך וחסדיך למען שמך הגדול (יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה) ולמען זכות אברהם איש החסד שנאמר בו ואברהם זקן בא בימים ויהוה יאהדונהי בך את אברהם כב"ל, ולמען זכות יוסף צדיקך שנאמר בו ענו בכב"ל רגלו ברזל באה נפשו, עד עת בא דברו אמרת יהוה יאהדונהי צרפתהו: שלח מלך ויתירהו מושל עמים ויפתחהו. ולמען זכות עבדך כלב בן פונה, שנאמר בו ועבדי כלב עקב היתה רוח אחרת עמו וימלא אחר. ולמען זכות עבדך בניהו בן יהוידע, שנאמר בו ובניהו בן יהוידע בן איש חיל רב פעלים מקבצאל, הוא הפה את שני אריאל מואב והוא ירד והפה את הארי בתוך הבור ביום השלג. ולמען זכות עבדך אליהו הנביא זכור לטוב, שכתוב בו ויעל אליהו בסערה השמים, ומספר שמו עולה ב"ן, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

ישים בכבל שתי רגליו, וישארו רגליו בכבל לפחות שלש שעות, ואם
 יהיו יותר, עדיף. וכעת שרגליו בכבל יאמר פרק זה שלש פעמים.

(תהילים פרק קי"ט) אשרי תמימי דרך, ההלכים בתורת יהוה: ב אשרי
 נצרי עדתיו, בכל לב ידרשוהו: ג אף לא פעלו עולה בדרךיו הלכו:
 ד אתה צויתה פקדיך לשמר מאד: ה אחלי יכנו דרכי לשמר חקייך:
 ו אז לא אבוש בהביטי אל כל מצותיך: ז אודך בישר ללב בלמדי
 משפטי צדקך: ח את חקייך אשמר אל תעזבני עד מאד: ט במה
 יזכה נער את ארחו לשמר כדברך: י בכל לפי דרשותיך אל תשגני
 ממצותיך: יא בלבי צפנתי אמרתך למען לא אחטא לך: יב ברוך
 אתה יהוה למדני חקייך: יג בשפתי ספרתי כל משפטי פיך: יד בדרך
 עדותיך ששתי כעל כל הון: טו בפקודיך אשיחה ואביטה ארחתיך:
 טז בחקתיך אשתעשע לא אשפח דברך: יז גמל על עבדך אחיה
 ואשמרה דברך: יח גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך: יט גר אנכי
 בארץ אל תסתר ממני מצותיך: כ גרסה נפשי לתאבה אל משפטיך
 בכל עת: כא גערת ודים ארורים השגים ממצותיך: כב גל מעלי
 חרפה ובוז פי עדתיך נצרתי: כג גם ישבו שרים בי נדברו עבדך
 ישיח בחקייך: כד גם עדתיך שעשעי אנשי עצתי: כה דבקה לעפר
 נפשי חניי כדברך: כו דרכי ספרתי ותענני למדני חקייך: כז דרך
 פקודיך הבינני ואשיחה בנפלאותיך: כח דלפה נפשי מתוהה קימני
 כדברך: כט דרך שקר הסר ממני ותורתך חנני: ל דרך אמונה
 בחרתי משפטי שויתי: לא דבקותי בעדותיך יהוה אל תבישני: לב
 דרך מצותיך ארוץ פי תרחיב לבי: לג הורני יהוה דרך חקייך
 ואצרנה עקב: לד הבינני ואצרה תורתך ואשמרנה בכל לב: לה
 הדרני בנתיב מצותיך פי בו חפצתי: לו הט לבי אל עדותיך ואל
 אל בצע: לז העבר עיני מראות שוא בדרךך חניי: לח הקם לעבדך
 אמרתך אשר ליראתך: לט העבר חרפתי אשר יגרתי פי משפטיך
 טובים: מ הנה תאבתי לפקדיך בצדקתך חניי: מא ויבאני חסדך
 יהוה תשועתך פאמרתך: מב ואענה חרפי דבר פי בטחתי בדברך:
 מג ואל תצל מפי דבר אמת עד מאד פי למשפטך יחלתי: מד

ואשְמְרָה תּוֹרַתְךָ תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד: מֵה וְאֶתְהַלֵּכָה בְּרַחֲבָה כִּי פִקְדֵיךָ
 דָּרָשְׁתִּי: מו וְאֶדְבַּרְהָ כְּעֵדוֹתֶיךָ נֶגֶד מַלְכִים וְלֹא אֲבוֹשׁ: מז וְאֶשְׁתַּעֲשַׁע
 בְּמִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי: מח וְאֶשָּׂא כַּפֵּי אֶל מִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁר אֶהְבֵּתִי
 וְאֶשִׁיחָה בְּחֻקֶיךָ: מט זָכַר דְּבַר לְעִבְדְּךָ עַל אֲשֶׁר יִחַלְתָּנִי: נ זֹאת
 נִחַמְתִּי בְּעֲנִי כִּי אִמְרַתְךָ חִיְתָּנִי: נא וְדִים הִלִּיצְנִי עַד מְאֹד מִתּוֹרַתְךָ
 לֹא נָטִיתִי: נב וְזַכְרֹתִי מִשְׁפָּטֶיךָ מְעוֹלָם | יְהוָה וְאֶתְנַחֵם: נג זֶלְעָפָה
 אֶחְזַקְנִי מִרְשָׁעִים עֲזָבִי תּוֹרַתְךָ: נד זְמֵרוֹת הָיוּ לִי חֻקֶיךָ בְּבַיִת מְגוֹרֵי:
 נה וְזַכְרֹתִי בְּלִילָה שָׁמַךְ יְהוָה וְאֶשְׁמְרָה תּוֹרַתְךָ: נו זֹאת הֵיטָה לִּי כִּי
 פִקְדֵיךָ נִצְרָתִי: נז חֲלָקִי יְהוָה אִמְרֹתִי לְשֹׁמֵר דְּבָרֶיךָ: נח חֲלִיתִי פְּנֵיךָ
 בְּכָל לַב חֲנֻנִי כְּאִמְרַתְךָ: נט חֲשַׁבְתִּי דְרָכֶי וְאֶשִׁיבָה רַגְלִי אֶל עֵדוֹתֶיךָ:
 ס חֲשִׁיתִי וְלֹא הִתְמַהֵמְהֵתִי לְשֹׁמֵר מִצְוֹתֶיךָ: סא חֲבָלֵי רִשְׁעִים עֲוֹדְנִי
 תּוֹרַתְךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: סב חֲצוֹת לִילָה אֶקוּם לְהוֹדוֹת לְךָ עַל מִשְׁפָּטֶי
 צִדְקָתְךָ: סג חֵבֵר אָנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ וְלִשְׁמֵרֵי פִקְוֹדֶיךָ: סד חֲסִדְךָ
 יְהוָה מְלֶאכֶה הָאָרֶץ חֻקֶיךָ לְמַדְנִי: סה טוֹב עֲשִׂיתָ עִם עִבְדְּךָ יְהוָה
 כַּדְּבָרְךָ: סו טוֹב טַעַם וְדַעַת לְמַדְנִי כִּי בְּמִצְוֹתֶיךָ הֶאֱמַנְתִּי: סז טָרַם
 אֶעֱנֶה אָנִי שִׁגְג וְעַתָּה אִמְרַתְךָ שְׁמַרְתִּי: סח טוֹב אֶתָּה וּמְטִיב לְמַדְנִי
 חֻקֶיךָ: סט טָפְלוּ עָלַי שָׁקֵר וְדִים אָנִי בְּכָל לַב אֶצֶר פִּקְוֹדֶיךָ: ע טַפַּשׁ
 כַּחֲלָב לֶבֶם אָנִי תּוֹרַתְךָ שֶׁעֲשִׂיתִי: עא טוֹב לִי כִּי עֲנִיתִי לְמַעַן אֶלְמַד
 חֻקֶיךָ: עב טוֹב לִי תּוֹרַת פִּיךָ מֵאֲלָפֵי זָהָב וְכֶסֶף: עג יָדֶיךָ עֲשׂוּנֵי
 וְיִכּוֹנְנוּנֵי הִבִּינִי וְאֶלְמַדָּה מִצְוֹתֶיךָ: עד יִרְאַיֶךָ יִרְאוּנִי וְיִשְׁמְחוּ כִּי
 לְדַבְּרְךָ יִחַלְתִּי: עה יַדְעֹתִי יְהוָה כִּי צִדְקַת מִשְׁפָּטֶיךָ וְאֶמּוֹנָה עֲנִיתָנִי: עו
 יְהִי נָא חֲסִדְךָ לְנַחֲמֵנִי כְּאִמְרַתְךָ לְעִבְדְּךָ: עז יְבֹאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאֶחְיֶה כִּי
 תּוֹרַתְךָ שֶׁעֲשִׂיתִי: עח יִבְשׂוּ וְדִים כִּי שָׁקֵר עֲוֹתוֹנִי אָנִי אֲשִׁיחַ בְּפִקְוֹדֶיךָ:
 עט יִשׁוּבוּ לִי יִרְאַיֶךָ וְיִדְעִי עֵדוֹתֶיךָ: פ יְהִי לִבִּי תָמִים בְּחֻקֶיךָ לְמַעַן לֹא
 אֲבוֹשׁ: פא פֶלְתָה לְתַשׁוּעַתְךָ נַפְשִׁי לְדַבְּרְךָ יִחַלְתִּי: פב כָּלוּ עֵינֵי
 לְאִמְרַתְךָ לֵאמֹר מִתִּי תִנְחַמְנִי: פג כִּי הֵיטִיתִי כְּנֹאֵד בְּקִיטוֹר חֻקֶיךָ לֹא
 שָׁכַחְתִּי: פד פֶּמָה יָמֵי עִבְדְּךָ מִתִּי תַעֲשֶׂה בְּרֹדְפֵי מִשְׁפָּט: פה כָּרוּ לִי
 וְדִים שִׁיחוֹת אֲשֶׁר לֹא כְתוּרַתְךָ: פו כָּל מִצְוֹתֶיךָ אֶמּוֹנָה שָׁקֵר רַדְפוּנִי
 עֲזוּנִי: פז כְּמַעַט כְּלוּנִי בְּאָרֶץ וְאָנִי לֹא עֲזַבְתִּי פִקְדֵיךָ: פח כַּחֲסִדְךָ
 חִינֵי וְאֶשְׁמְרָה עֲדוֹת פִּיךָ: פט לְעוֹלָם יְהוָה דְּבָרְךָ נֶצֶב בְּשָׁמַיִם: צ

לדר ודר אמונתך כוננת ארץ ותעמד: צא למשפטיך עמדו היום כי
הכל עבדיך: צב לולי תורתך שעשעי אז אבדתי בעניי: צג לעולם
לא אשפח פקודיך כי בם חיייתי: צד לך אני הושיעני כי פקודיך
דרשתי: צה לי קוו רשעים לאבדני עדתיך אתבונן: צו לכל תכלה
ראיתי קץ רחבה מצותך מאד: צז מה אהבתי תורתך כל היום היא
שיחתי: צח מאיבי תחכמי מצותך כי לעולם היא לי: צט מפל
מלמדי השפילתי פי עדותיך שיחה לי: ק מזקנים אתבונן כי פקודיך
נצחתי: קא מפל ארח רע פלאתי רגלי למען אשמר דברך: קב
משפטיך לא סרתי פי אתה הורתני: קג מה נמלצו לחכי אמרתך
מדבש לפי: קד מפקודיך אתבונן על כן שנאתי כל ארח שקר: קה
גר לרגלי דברך ואור לנתיבתי: קו נשבעתי ואקימה לשמר משפטי
צדךך: קז נעניתי עד מאד יהוה חייני כדברך: קח נדבות פי רצה נא
יהוה ומשפטיך למדני: קט נפשי בכפי תמיד ותורתך לא שכחתי:
קי נתנו רשעים פח לי ומפקודיך לא תעיתי: קיא נחלתי עדותיך
לעולם כי ששון לבי המה: קיב נטיתי לבי לעשות חקיך לעולם
עקב: קיג סעפים שנאתי ותורתך אהבתי: קיד סתרי ומגני אתה
לדברך יחלתי: קטו סורו ממני מרעים ואצרה מצות אלהי: קטז
סמכני כאמרתך ואחיה ואל תבישני משברי: קיז סעדני ואושעה
ואשעה בחקיך תמיד: קיח סלית כל שוגים מחקיך פי שקר
תרמינם: קיט סגים השבת כל רשעי ארץ לכן אהבתי עדתיך: קכ
סמר מפחדך בשרי וממשפטיך יראתי: קכא עשיתי משפט וצדק כל
תניחני לעשקי: קכב ערב עבדך לטוב אל יעשקני זדים: קכג עיני
כלו לישועתך ולאמרת צדךך: קכד עשה עם עבדך כחסדך ורחמיך
למדני: קכה עבדך אני הבינני ואדעה עדתיך: קכז עת לעשות
ליהוה הפרו תורתך: קכז על כן אהבתי מצותיך מזהב ומפז: קכח
על כן כל פקודי כל ישרתי כל ארח שקר שנאתי: קכט פלאות
עדותיך על כן נצרתם נפשי: קל פתח דבריך יאיר מבין פתיים: קלא
פי פערתי ואשאפה פי למצותיך יאבתי: קלב פנה אלי וחסני
כמשפט לאהבי שמך: קלג פעמי הכן באמרתך ואל תשלט בי כל
און: קלד פדני מעשק אדם ואשמרה פקודיך: קלה פניך האר

בעבדך ולמדני את חקיך: קלו פלגי מים ירדו עיני על לא שמרו
 תורתך: קלו צדיק אמה יהוה וישר משפטיו: קלח צוית צדק
 עדתיך ואמונה מאד: קלט צמתתני קנאתי כי שכחו דבריך צרי: קמ
 צרופה אמרתך מאד ועבדך אהבה: קמא צעיר אנכי ונבזה פקדתיך
 לא שכחתי: קמב צדקתך צדק לעולם ותורתך אמת: קמג צר ומצוק
 מצאוני מצותיך שעשעי: קמד צדק עדותיך לעולם הבינני ואחיה:
 קמה קראתי בכל לב ענני יהוה חקיך אצרה: קמו קראתיך הושיעני
 ואשמרה עדתיך: קמז קדמתי בנשף ואשועה לדברך יחלתי: קמח
 קדמו עיני אשמרות לשית באמרתך: קמט קולי שמעה כחסדך
 יהוה כמשפטך חניני: קנ גרבו רדפי זמה מתורתך רחוק: קנא קרוב
 אמה יהוה וכל מצותיך אמת: קנב קדם ידעתי מעדתיך כי לעולם
 יסדתם: קנג ראה עניי וחלצני כי תורתך לא שכחתי: קנד ריבה ריבי
 וגאלני לאמרתך חניני: קנה רחוק מרשעים ישועה פי חקיך לא
 דרשו: קנו רחמיך רבים | יהוה כמשפטיו חניני: קנו רבים רדפי וצרי
 מעדותיך לא נטיתי: קנח ראיתי בגדים ואתקוטטה אשר אמרתך לא
 שמרו: קנט ראה פי פקודיך אהבתי יהוה כחסדך חניני: קס ראש
 דברך אמת ולעולם כל משפט צדקך: קסא שרים רדפוני חנם
 ומדברך פחד לבי: קסב שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב: קסג
 שקר שנאתי ואתעבה תורתך אהבתי: קסד שבע ביום הללתיך על
 משפטי צדקך: קסה שלום רב לאהבי תורתך ואין למו מכשול: קסו
 שברתי לישועתך יהוה ומצותיך עשיתי: קסז שמרה נפשי עדתיך
 ואהבם מאד: קסח שמרתי פקודיך ועדותיך כי כל דרכי נגדך: קסט
 תקרב רנתי לפניך יהוה כדברך הבינני: קע תבוא תחנתי לפניך
 כאמרתך הצילני: קעא תבענה שפתי תהלה כי תלמדני חקיך: קעב
 תען לשוני אמרתך כי כל מצותיך צדק: קעג תהי ידך לעזרני כי
 פקודיך בחרתי: קעד תאבתי לישועתך יהוה ותורתך שעשעי: קעה
 תחי נפשי ותהללך ומשפטך יעזרני: קעו תעיתי כשה אבד בקש
 עבדך כי מצותיך לא שכחתי:

ועוד יאמר אחריה ט"ו שיר המעלות, ויכפלים גם כן שלש פעמים.

קכ א שיר המעלות אל יהוה בצרתה לי קראתי ויענני: ב יהוה
הצילה נפשי משפת שקר מלשון רמיה: ג מה יתן לך ומה יסיף לך
לשון רמיה: ד חצי גבור שנונים עם גחלי רתמים: ה אויה לי כי
גרתי משף שכנתי עם אהלי קדר: ו רבת שכנה לה נפשי עם שונא
שלום: ז אני שלום וכי אדבר המה למלחמה:

קכא א שיר למעלות אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי: ב עזרי
מעם יהוה עשה שמים וארץ: ג אל יתן למוט רגלך אל ינום שמרך:
ד הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל: ה יהוה שמרך יהוה צלך
על יד מינך: ו יומם השמש לא יפכה וירח בלילה: ז יהוה ישמך
מכל רע ישמר את נפשך: ח יהוה ישמר צאתך ובואך מעתה ועד
עולם:

קכב א שיר המעלות לדוד שמחתי באמרים לי בית יהוה גלך: ב
עמדות היו רגלינו בשעריך ירושלים: ג ירושלים הבנויה כעיר
שחברה לה יחדו: ד ששם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל
להדות לשם יהוה: ה כי שמה ישובו כסאות למשפט כסאות לבית
דוד: ו שאלו שלום ירושלים ישליו אהבך: ז יהי שלום בחילך
שלנה בארמנותיך: ח למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך: ט
למען בית יהוה אלהינו אבקשה טוב לך:

קכג א שיר המעלות אליך נשאתי את עיני הישבי בשמים: ב הנה
כעיני עבדים אל יד אדוניהם: ג כעיני שפחה אל יד גברתה כן
עינינו אל יהוה אלהינו עד שיתננו: ד חננו יהוה חננו כי רב שבחנו
בוז: ה רבת שבחה לה נפשנו הלעג השאננים הבוז לגאי יונים:

קכד א שיר המעלות לדוד לולי יהוה שהיה לנו יאמר נא ישראל: ב
לולי יהוה שהיה לנו בקום עלינו אדם: ג אזי חיים בלעונו בחרות
אפם בנו: ד אזי המים שטפוננו נחלה עבר על נפשנו: ה אזי עבר על
נפשנו המים הזידונים: ו ברוך יהוה שלא נתננו טרף לשניהם: ז
נפשנו כצפור נמלטה מפח יוקשים הפח נשבר ואנחנו נמלטנו: ח
עזרנו בשם יהוה עשה שמים וארץ:

קכה א שיר המעלות הבטחים ביהוה כהר ציון לא ימוט לעולם
ישב: ב ירושלים הרים סביב לה ויהוה סביב לעמו מעתה ועד

עולם: ג כי לא ינוח שבט הרשע על גורל הצדיקים למען לא ישלחו הצדיקים בעולתה יריהם: ד היטיבה יהוה לטובים ולישירים בלבותם: ה והמטים עקלקלותם יוליכם יהוה את פְּעֲלֵי הָאָוֶן שְׁלוֹם על ישראל:

כזו א שיר המעלות בשוב יהוה את שיבת ציון היינו כחלמים: ב אז ימלא שחוק פיניו ולשונו רנה אז יאמרו בגוים הגדיל יהוה לעשות עם אלה: ג הגדיל יהוה לעשות עמנו היינו שמחים: ד שובה יהוה את שביטנו כאפיקים בנגב: ה הזרעים בדםעה ברנה יקצרו: ו הלוף ילף ובכה נשא משף הזרע בא יבא ברנה נשא אלמתיו:

כזו א שיר המעלות לשלמה אם יהוה לא יבנה בית שוא עמלו בונו בו אם יהוה לא ישמר עיר שוא שקד שומר: ב שוא לכם משפמי קום מאתרי שבת אכלי לחם העצבים כן יתן לידידו שוא: ג הנה נחלת יהוה בנים שְׂכָר פְּרֵי הַבֶּטֶן: ד כחצים ביד גבור כן בני הנעורים: ה אשרי הגבר אשר מלא את אשפתו מהם לא יבשו כי ידברו את אויבים בשער:

קכח א שיר המעלות אשרי כל ירא יהוה ההלף בדרךיו: ב יגיע כפיד כי תאכל אשריך וטוב לך: ג אשתך כגפן פריה בירכתי ביתך בניך כשתלי זיתים סביב לשלחנך: ד הנה כי כן יברך גבר ירא יהוה: ה יברך יהוה מציון וראה בטוב רשלים כל ימי חייו: וראה בנים לבניך שלום על ישראל:

קכט א שיר המעלות רבת צררוני מנעורי יאמר נא ישראל: ב רבת צררוני מנעורי גם לא יכלו לי: ג על גבי חרשו חרשים האריכו למעניתם: ד יהוה צדיק, קצץ עבות רשעים: ה יבשו ויסגו אחור כל שנאי ציון: ו יהיו כחציר גגות שקדמת שלף יבש: ז שלא מלא כפו קוצר וחרצנו מעמר: ח ולא אמרו העברים ברכת יהוה אליכם ברכנו אתכם בשם יהוה:

קל א שיר המעלות ממעמקים קראתיה יהוה: ב אדני שמעה בקולי תהינה אזניך קשבות לקול תחנוני: ג אם עונות תשמר יה אדני מי יעמד: ד כי עמך הסליחה למען תנא: ה קויתי יהוה קויתה נפשי

ולדברו הוחלתי: ו נפשי לאדני משמרים לבקר שמרים לבקר: ז
 יחל ישראל אל יהוה כי עם יהוה החסד והרבה עמו פדות: ח והוא
 יפדה את ישראל מכל עונותיו:

קלא א שיר המעלות לדוד, יהוה לא גבה לבי ולא רמו עיני ולא
 הלכתי בגדלות ובגדלות ממיני: ב אם לא שויתי ודומתי נפשי
 כגמל עלי אמו כגמל עלי נפשי: ג יחל ישראל אל יהוה מעתה ועד
 עולם:

קלב א שיר המעלות זכור יהוה לדוד את כל עונותיו: ב אשר נשבע
 ליהוה נדר לאביר יעקב: ג אם אבא באהל ביתי אם אעלה על ערש
 יצועי: ד אם אתן שנת לעיני לעפעפי תנומה: ה עד אמצא מקום
 ליהוה משכנות לאביר יעקב: ו הנה שמענוה באפרתה מצאנוה
 בשדי יער: ז נבואה למשפנותיו נשתחוה להדם רגליו: ח קומה
 יהוה למנוחתך אתה וארון עזך: ט כהניך ילבשו צדק וחסידך
 ירננו: י בעבור דוד עבדך אל תשב פני משיחך: יא נשבע יהוה
 לדוד אמת לא ישוב ממנה מפרי בטןך אשית לכסא לך: יב אם
 ישמרו בניך בריתי ועדתי זו אלמד גם בניהם עדי עד ישבו לכסא
 לך: יג כי בחר יהוה בציון אנה למושב לו: יד זאת מנוחתי עדי עד
 פה אשב כי אותי: טו צידה ברך אברך אבינייה אשביע לחם: טז
 וכהנייה אלביש ישע וחסידיה רנן ירננו: יז שם אצמיח קרן לדוד
 ערכתי נר למשיחי: יח אויביו אלביש בשת ועליו יציץ נורו:

קלג א שיר המעלות לדוד הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם
 יחד: ב פשמן הטוב על הראש ירד על הזקן זקן אהרן שירד על פי
 מדותיו: ג כטל חרמון שירד על הררי ציון כי שם צנה יהוה את
 הפרכה חיים עד העולם:

קלד א שיר המעלות הנה ברכו את יהוה כל עבדי יהוה העמדים
 בבית יהוה בלילות: ב שאו ידכם קדש וברכו את יהוה: ג יברך
 יהוה מציון עשה שמים וארץ:

אחר כך יבא אותו אדם, ויתיר הכבל ויוציא רגליו ממנו. וקודם שיתירנו
 יאמר אותו אדם פסוק זה:

ויתננו ויאמר פדעוהו מרדת שחת, מצאתי כפר, מצאתי כפר, מצאתי כפר, מצאתי כפר, וסר עונך וחסאתך תכפר:

לאחר שהוציא רגליו מן הכבל. יעמד ויאמר בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהרונהי אלהינו ואלהי אבותינו שיהא חשוב ומקבל ומרוצה לפניך הצער והענוי שהיה לי בכבל ברזל, שתצילני מן גלגול הכלב, ותעזרני על דבר כבוד שמך. תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעימות בימיך נצח: פי עמך מקור חיים באורך נראה אור: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהרונהי צורי וגאלי:

אחר כך יאמר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתיו על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, ותעזר סוד ב' זוגי מ"ב דחיה וגרון. ובכן ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלושים אותיות דעשר פעמים אלהים במלואים, יעלו למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל וירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת פח במחשבותי ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה

וְשׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אוֹי נָא
 לְנוּ כִּי חָטְאנוּ אָנָּה נוֹלִיךְ אֶת חֲרַפְתָּנוּ, בֶּן כְּסִיל תּוֹנֵת אָמוֹ, וְאִם
 תִּפְנֶה לְחַטֹּאתֵינוּ אָבֹד שְׁבָרְנוּ וְתִקְוֵתֵינוּ, וְאִם תִּשְׁמַר עֲוֹנֵינוּ מִי יַעֲמֵד
 לְפָנֶיךָ מֵאֵז אֲפִיךָ, וּבִטּוֹכְךָ הַגְּדוֹל תִּעֲוֹרֵר רַחֲמֶיךָ וּרְאֵה בְּעֵינֵי חַמְלָתֶיךָ
 צָרַת גּוֹפֵינוּ וְנִשְׁמַתֵּינוּ וְקַבֵּל בְּרַב רַחֲמֶיךָ תְּשׁוּבָתֵינוּ וְקוֹרְאִים בְּשִׁמְךָ
 יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי הוֹשִׁיעָה הַמְּלִיךְ, אֵל תַּעֲזֹבֵנוּ, וּבְיַד זַעֲמֶךָ אֵל תִּשְׁשֵׁנוּ,
 וְלֹא לְאַרְךָ אֲפָךָ תִּקְחֵנוּ, כִּי גְלוֹי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי לֹא עֲלִיתָה עַל לְבָנוּ
 לְהַמְרוֹת חֵס וְשְׁלוֹם נִגְדַּד כְּבוֹדְךָ וְלַעֲשׂוֹת נִגְדַּד כְּוִנְיָתְךָ, אָפֶס כִּי עַז
 יִצְרָנוּ הָרַע וְעַל כְּרַחֲמֵינוּ נָטָה אֲרַחֲנוּ, וּמִנַּע הַטּוֹב מִמֶּנּוּ, דְּמִיוֹנוֹ פְּאַרְיָה
 יִכְסֹף לְטוֹף וְכַכְפִּיר יוֹשֵׁב בַּמִּסְתָּרִים וּפְתַע פְּתָאוֹם חַיִּים בְּלַעֲוֵנוּ
 וְאִתָּה בְּטוֹכְךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי בְּצַדִּיקְתְּךָ תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁינוּ, הַצִּילָה
 מִחֲרַב נַפְשֵׁנוּ וְהַצִּילָה אֲרוּכָה וּמִרְפָּא לְעֲוֹנֵינוּ וַיְהִי לְמֵאֹרוֹת כָּל
 הַשְּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעֹנוּתֵינוּ וְחַטֹּאתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְטָהַר לְבָנוּ
 לְעֵבֶדְךָ בְּאֵמֶת וּבְלִבָּב שְׁלֵם בִּירְאָה וּבְאֵהָבָה, אָמֵן, כֵּן יְהִי רְצוֹן. יְהִי
 לְרְצוֹן אֱמֶרֶי-פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי צוּרִי וְגֹאֲלִי:

יַעֲשֶׂה שְׂבָעָה הַקְּפוֹת לְתַבְּחָה בְּבֵית הַפְּנִיסֵת, וּבְכָל הַקְּפָה יֹאמֵר מְזֻמּוֹר הַבּו
 לַה' בְּנֵי אֱלִים, כְּלוֹ, וּפְסוּק מִפְּסוּקֵי אָנָּה בְּכַח, לְפִי הַסֵּדֵר הַזֶּה.

מְזֻמּוֹר לְדוֹד הַבּו לִיהוָה בְּנֵי אֱלִים הַבּו לִיהוָה כְּבוֹד וְעֹז: הַבּו לִיהוָה
 כְּבוֹד שְׁמוֹ הַשְּׁתַּחֲוִי לִיהוָה בְּהַדְרַת קִדְשׁ: קוֹל יְהוָה עַל הַמַּיִם אֵל
 הַכְּבוֹד הַרְעִים יְהוָה עַל מַיִם רַבִּים: קוֹל יְהוָה בְּכַח קוֹל יְהוָה בְּהַדְרַת:
 קוֹל יְהוָה שִׁבְר אַרְזִים וַיִּשְׁבֵּר יְהוָה אֶת אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיִּרְקֵדֵם כְּמוֹ
 עֵגֶל לְבָנוֹן וְשָׁרִיזוֹן כְּמוֹ בֶן רֵאמִים: קוֹל יְהוָה חֲצֹב לְהַבּוֹת אֵשׁ: קוֹל
 יְהוָה יַחֲיֵל מִדְּבַר יַחֲיֵל יְהוָה מִדְּבַר קִדְשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִל אֵילוֹת
 וַיַּחֲשֶׁף יַעֲרוֹת וּבִהֲיַכְלוֹ כְּלוֹ אֱמֵר כְּבוֹד: יְהוָה לְמַבּוּל יִשָּׁב וַיִּשָּׁב
 יְהוָה מְלִיךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ? תַּן יְהוָה יְבָרֶךְ אֶת עַמּוֹ בְּשְׁלוֹם:

- אָנָּה בְּכַח. גְּדוֹלַת יְמִינְךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה: (אב"ג ית"ץ)
- קַבֵּל רַנַּת. עֲמֶךָ שְׁגָבֵנוּ. טְהַרְנוּ נוֹרָא: (קר"ע שט"ן)
- נָא גְבוּר. דוֹרְשֵׁי יְחוּדְךָ. כְּכַבַּת שְׁמֵרֵם: (נג"ד יכ"ש)
- בְּרַכְס טְהַרֵם. רַחֲמֵי צְדִיקְתְּךָ. תְּמִיד גְּמֵלֵם: (בט"ר צת"ג)

חֲסִין קְדוֹשׁ. בְּרוּב טוֹבָךְ. נִהַל עֲדֹתְךָ : (חק"ב טנ"ע)
 יְחִיד גְּאָה. לְעִמָּךְ פְּנֵה. זֹכְרֵי קְדוּשַׁתְךָ : (יג"ל פז"ק)
 שׁוֹעֲתֵנוּ קָבֵל. וּשְׁמַע צַעֲקוֹתֵנוּ. יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת : (שק"ו צי"ת)
 בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד :

יתן הכסף לעניים שומרי תורה, ויהי רצון שיה' יקבל תשובתו בְּרָצוֹן.

תקון לעון משכב זכר

צָרִיף לְצוּם מְאֵתִים וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשׁ תַּעֲנִיּוֹת, וְלִהְתַּגַּלְגַּל תְּשַׁע פְּעָמִים
 בְּשֵׁלֶג כֹּל גּוֹפּוֹ. וּמִי שֶׁקָּשָׁה לוֹ הַדָּבָר, תִּקְנֵנוּ רַבּוֹתֵינוּ הַמְּקַבְּלִים לְצוּם רַק
 לִילָה וַיּוֹם וּלְפָדוֹת זְמֵי הַתַּעֲנִיּוֹת וְגִלְגּוּלֵי הַשֵּׁלֶג, בְּכֶסֶף שְׂיִנְתָן לְצַדִּיקָה
 לְעֵנִיִּים שׁוֹמְרֵי תוֹרָה.

נהו סדר התקון.

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. ויום לפני
 הצום יאמר ודוי זה :

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, תְּבֵא לְפָנֶיךָ תִּפְלְתָנוּ וְאַל
 תַּתְּעַלֵּם מִלְּפָנֵינוּ מִתַּחֲנֻנָּתֵנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזֵי פָנִים וּקְשֵׁי עֵרֶף לֹאֵמַר
 לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא
 חָטָאנוּ. אֲבָל חָטָאנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעָנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵּיתֵנוּ :
 אֲשַׁמְנוּ. בְּגִדְנוּ. בָּאתִי עַל הַזְּכוּר וְעַבְרָתִי עַל הַכְּתוּב וְאֵת זָכַר לֹא
 תִּשְׁכַּח מִשְׁכַּבִּי אִשָּׁה, וּפְגַמְתִּי בְּהוֹנֵה וְאֶהְיֶה דְּמִלּוּי יוֹדֵי"ן, וְגַם
 בְּשִׁמוֹת אַחֲוָרִיִּים, וְהָיָה אוֹר יִשְׂרָאֵל לְחֹשֶׁךְ. בְּגִדְתִּי בְּאֶחָדוֹתֶיךָ וְנִגְתִּי
 מוֹם בְּקִדְשֵׁי שְׁמַיִם, וּפְגַמְתִּי בַּמִּדּוֹת הַעֲלִיּוֹנִים וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרֵי
 הַקִּדְשָׁה, וּמִנְעַתִּי הַטּוֹב וְהַשֹּׁפֵעַ הָרְאוּי לְבֵא עַל יְדֵיהֶם. גְּזַלְנוּ. דִּבְרָנוּ
 דּוֹפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הִעֲוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. וְדָנְנוּ. חָמְסָנוּ. טָפְלָנוּ שֶׁקָּר
 וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כִּזְבְּנוּ. כְּעִסְנוּ. לְצָנוּ. מְרַדְּנוּ. מְרִינוּ
 דְּבָרֶיךָ. נֹאצָנוּ. נִכְעַלְתִּי אֶל הַזְּכָר וּפְגַמְתִּי בְּאֶל"ף אֶל"ף אֶל"ף
 שְׁבַשְׁלֵשָׁה שְׁמוֹת אֶהְיֶה שְׁבַבְיָנָה. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעָנוּ. פְּגַמְנוּ.

צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וָאֵם. קִשְׁיָנוּ עֶרְף. רִשְׁעָנוּ. שַׁחֲתָנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲיָנוּ וְתַעֲתְעָנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צָדִיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ וְאַנְחָנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מֵה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֹשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנְּסֻתוֹת וְהַנְּגֻלוֹת אֶתָּה יוֹדֵעַ. אֶתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אֶתָּה חִפְּשׁ כָּל חַדְרֵי בְטֵן. רֹאֵה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵינְךָ דָּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵינְךָ נִסְתָּר מִמֶּנֶּךָ עֵינֶיךָ: יְהִי רִצּוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאַל־יִהְיֶה אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטָּאתֵינוּ וְתִכְפֹּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

יִלְךְ לְמִקְוֵה וְיִטְבַּל שְׂבַע טְבִילוֹת לְטַהַר נַפְשׁוֹ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ, מִהַקְלָפָה שֶׁנִּדְבְּקָה בָּהֶם בְּגִלְלַת חַטָּא מִשְׁכָּב זָכָר, וַיִּכְוֶן שְׁטוּבָל שְׂבַע טְבִילוֹת אֵלָיו עַל דַּעַת אֱלִישֶׁע הַנְּבִיא שֶׁאָמַר לְנִעְמָן לְטַבֵּל מִצַּרְעָתוֹ, וְשָׁכַן יִטְהַרוּ נַפְשׁוֹ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ מִטְּמֵאֵת צַרְעַת חַטָּאתֶיהָ, וְטְבִילָה שְׁמִינִית יְכוֹן לְקַבֵּל עָלָיו אַרְבַּע מֵיתוֹת בֵּית דִּין, סְקִילָה, שְׂרִפָּה, הֲרֵג וְחָנַק, עַל קְדוּשַׁת ה', וְשַׁעַל יָדָי זֶה יִתְיַחֲדוּ אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת יְהוָה בְּיַחְדוֹ שְׁלֹם.

יִתְפַּלֵּל מִנְחָה מִבְּעוֹד יוֹם, וַיִּקְבַּל תַּעֲנִית בְּתַפִּילַת הַמִּנְחָה בְּבִרְכַּת "שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה", אוֹ בְּסוּף הַעֲמִידָה לְפָנֶיךָ שִׁיאֵמַר "עוֹשֶׂה שְׁלוֹם". אִם לֹא קָבַל תַּעֲנִית בְּתוֹךְ תְּפִילַת הַמִּנְחָה, אֲבָל כְּשֶׁהִתְפַּלֵּל עֲמִידָה שֶׁל מִנְחָה חֲשַׁב לְהַתְעַנּוֹת, הָרִי זֶה נִחְשָׁב כְּקַבֵּל תַּעֲנִית וְצָרִיךָ לְהַתְעַנּוֹת.

זֶה נִסַּח קַבֵּל תַּעֲנִית:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הֲרִינִי מִקַּבֵּל עָלַי לְהַתְעַנּוֹת לְמַחֵר לִילָה וְיוֹם מִשְׁקִיעַת הַחֲמָה הַיּוֹם וְעַד לְצֵאת הַכּוֹכָבִים מִחֵר. עַל אֲשֶׁר חֲטָאתִי, עֲוִיתִי וּפְשַׁעֲתִי וְחָלַלְתִּי בְרִית קְדֻשָּׁךָ, וּבִאתִי עַל הַזָּכָר שְׁכַבְתִּי, וְנִשְׁכַּבְתִּי. בְּגִלְגוּל זֶה וּבְגִלְגוּלִים אֲחֵרִים מְעוּדֵי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְהֲרִינִי מִתְּנָה שָׁאֵם לֹא אוֹכַל לְהַתְעַנּוֹת, כְּשֶׁאֶפְרִישׁ פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה וְאֶכּוֹן לְבִטֵּל תַּעֲנִית, אוֹכַל לְאָכַל וְלִשְׁתּוֹת לְלֹא שׁוֹם עוֹן כָּלֵל. וְהֲרִינִי מִתְּנָה בְּתַעֲנִית זֶה לְהַקְרִיב חֲלָבִי וְדָמִי לְפָנֶיךָ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמִקּוֹם הַקְרָבָן הַנִּקְרָב עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ, לְכַפֵּר עַל חַטָּאתִי. וַיְהִי

רצון מלפניך יהוה יאהרונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתתן לי פח ובריאות להתענות לפניך, ותקבל תשובתי ותעניתי ותרצני ברחמיך הרבים.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

טוב ללמוד בליל התענית משניות מסכת שבת (נמצא לקמן עמוד 641). וישתדל להבין לפחות פרוש המלים. ופשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והכר, ויכונן בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן.

אם יכול, יחגר על מתניו מתחת לבגדיו תגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

טוב ורצוי לקום אחר תצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון תצות (נמצא לעיל עמוד 60) בכונה גדולה.

ביום התענית יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתיב בתורה: ושבת עד יהוה יאהרונהי אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, תרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזורני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהרונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנונו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהרונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. באתי על הזכור ועברתי על הפתיב ואת זכר לא תשכב משכבי אשה, ופגמתי בהו"ה ואה"ה דמלוי יודי", וגם

בשמות אחרונים והיה אור ישראל לחשף. בגדתי באחריותך ונתתי מום בקדשי שמים, ופגמתי במדות העליונים וקלקלתי צנורי הקדשה, ומנעתי הטוב והשפע הראוי לזבא על ידיהם. גזלנו. דברנו דופי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריה. נאצנו. נבעלתי אל הזכר ופגמתי באל"ף אל"ף אל"ף שבשלושה שמות אהי"ה שבבינה. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחחנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אללהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

יאמר פסוק זה שלש פעמים

ואני אמרתי בחפזי נגרותי מנגד עיניך אכן שמעת קול תחנוני
בשועי אליך:

אחר כך יאמר.

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ: והארץ הייתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים: ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור: וירא אלהים את האור כי טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך: ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי ערב ויהי בקר יום אחד:

ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים: ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי כן: ויקרא אלהים לרקיע שמים ויהי

עָרַב וַיְהִי בִקְרַיּוֹם יוֹם שְׁנִי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְקוּוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד וְתִרְאֶה הַיַּבְשָׁה וַיְהִי כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיַּבְשָׁה אֶרֶץ וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קָרָא יַמִּים וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשָּׂא הָאָרֶץ דָּשָׂא עֵשֶׂב מְזִרְעֵ זֶרַע עֵץ פְּרִי עֵשָׂה פְּרִי לְמִינֹו אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן: וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ דָּשָׂא עֵשֶׂב מְזִרְעֵ זֶרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֵשָׂה פְּרִי אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ לְמִינֵהוּ וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהִי עָרַב וַיְהִי בִקְרַיּוֹם יוֹם שְׁלִישִׁי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת בְּרִקְיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלַּיְלָה וְהָיוּ לְאֹתֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וּשְׁנָיִם: וְהָיוּ לְמְאֹרֶת בְּרִקְיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֶת הַגְּדֹלִים אֶת הַמְּאֹרֶת הַגָּדֹל לְמַמְשַׁלֵּת הַיּוֹם וְאֶת הַמְּאֹרֶת הַקָּטָן לְמַמְשַׁלֵּת הַלַּיְלָה וְאֵת הַכּוֹכָבִים: וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בְּרִקְיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ: וְלַמַּשָּׁל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וּלְהַבְדִּיל בֵּין הָאֹרֶחַ וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהִי עָרַב וַיְהִי בִקְרַיּוֹם יוֹם רְבִיעִי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם שָׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יַעֲוֹף עַל הָאָרֶץ עַל פְּנֵי רִקְיעַ הַשָּׁמַיִם: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִים הַגְּדֹלִים וְאֵת כָּל נֶפֶשׁ הַחַיָּה הַרְמֵשֶׁת אֲשֶׁר שָׂרְצוּ הַמַּיִם לְמִינֵהֶם וְאֵת כָּל עוֹף פְּנֵי לְמִינֵהוּ וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת הַמַּיִם בַּיַּמִּים וְהָעוֹף יִרְבַּ בְּאֶרֶץ: וַיְהִי עָרַב וַיְהִי בִקְרַיּוֹם יוֹם חַמִּישִׁי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה וּרְמֵשׁ וְחַיִּיתוֹ אָרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת חַיִּית הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֵת הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֵת כָּל רְמֵשׁ הָאֲדָמָה לְמִינָהּ וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֵׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ וְיִרְדּוּ בְדִגְתַּי הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הַרְמֵשׁ הַרְמֵשׁ עַל הָאָרֶץ: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם: וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת הָאָרֶץ וּכְבִשְׁתֶּה וּרְדוּ בְּדִגְתַּי הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל חַיִּית הַרְמֵשֶׁת עַל הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נֹתְתִי לָכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב זֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וְאֵת כָּל הָעֵץ אֲשֶׁר בּוֹ פְּרִי עֵץ זֶרַע זֶרַע לָכֶם יִהְיֶה

לאַכְלָה: וְלִכְל חַיַּת הָאָרֶץ וְלִכְל עוֹף הַשָּׁמַיִם וְלִכְל רוֹמֵשׁ עַל הָאָרֶץ
 אֲשֶׁר בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֵת כָּל יֶרֶק עֹשֶׂב לְאֹכְלָה וַיְהִי כֵן: וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֵת
 כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וַהֲגִיד טוֹב מְאֹד וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשְּׁשִׁי:
 וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם: וַיִּכַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי
 מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה:
 וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֵת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכֹל מְלַאכְתּוֹ
 אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

טְבוּל תִּשַׁע טְבִילוֹת בְּמִקְוֵה בְּמַיִם קָרִים, אוּ בְּיָם בְּמִקְוֵם צְנוּעַ. וּמִי
 שָׁאֲנוּס וְאִי אֶפְשָׁר לוֹ לְטְבוֹל בְּמַיִם קָרִים, בְּדִיעֲבַד לְפָחוֹת יֶרֶחַץ גּוֹפּוֹ
 בְּמַיִם קָרִים תִּשַׁע פְּעָמִים. (רֵאָה בַּהוֹרָאוֹת שְׁבַת־חִילַת הַסֵּפֶר) וּקְוֹדֵם
 שִׁיטְבוֹל יֹאמֵר.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם גְּלוּי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ אֲשֶׁר חָטְאַתִּי עֲוִיתִי וּפְשַׁעְתִּי בְּעוֹן
 מִשְׁכָּב זָכוֹר וּפְגַמְתִּי בְּשִׁלְשָׁה אֲלָפִין שְׁבַשְׁלֵשָׁה שְׁמוֹת אֶהְיֶ"ה
 שְׁבַבְינָה דְּמִלּוּי יוֹדִי"ן, וּמִלּוּי אֲלָפִין, וּמִלּוּי הֵהי"ן. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ
 הוֹדַעְתָּ עַל יְדֵי עֲבָדֶיךָ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, לְחַקֵּן הַפְּגָם לְהַתְגַּלְגַּל תִּשַׁע
 פְּעָמִים בְּשִׁלְג, וְגִלּוּי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ שְׂאִינִי יָכוֹל לַעֲשׂוֹת הַתְּקוּן הַזֶּה
 שֶׁל גְּלוּל הַשִּׁלְג כְּרָאוּי. לָכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵי
 וְאַלֵּהִי אֲבוֹתִי, שִׁיְהִיו חֲשׁוּבִים וּמְקַבְּלִים וְרְצוּיִים תִּשַׁע טְבִילוֹת
 שְׂאִינִי מוֹכֵן לְטְבוֹל (לְרַחוּץ) בְּמַיִם קָרִים, כְּאֵלוֹ נִתְגַּלְגַּלְתִּי כָּל גּוֹפִי
 בְּשִׁלְג תִּשַׁע פְּעָמִים, כְּתִקְנַת חֲכָמִים זְכוּרָנָם לְבִרְכָה, וּבְרַב רַחֲמֶיךָ
 וּבְרַב חֲסֵדֶיךָ יִחַזְרוּ הַשִּׁלְשָׁה אֲלָפֵי"ן שְׁהֵם אֲל"ף אֲל"ף אֲל"ף
 לְמִקְוֵם הָעֵלְיוֹן, וַיִּשְׁלְמוּ שִׁלְשָׁה שְׁמוֹת אֶהְיֶ"ה שְׁבַבְינָה (שְׁהֵם אֲל"ף
 ה"י יו"ד ה"י, אֲל"ף ה"א יו"ד ה"א, אֲל"ף ה"ה יו"ד ה"ה), וַיְהִיו
 שְׁלֵמִים וּמְלֵאִים וּמְאִירִים בְּמִקְוֵם הָעֵלְיוֹן כְּרְצוֹנְךָ. יְהִיו לְרְצוֹן אִמְרֵי
 שִׁי וְהִגְיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי צוּרִי וְגֹאֲלִי:

אַחַר כֵּן יֹאמֵר.

וּבְנִיָּהוּ בֵּן יְהוֹיָדָע בֵּן אִישׁ חֵיל רַב פְּעָלִים מְקַבְּצָאֵל הוּא הִכָּה אֵת
 שְׁנֵי אֲרָאֵל מוֹאֵב וְהוּא יָרַד וְהִכָּה אֵת הָאֲרִי בְּתוֹף הַבָּאָר בַּיּוֹם הַשִּׁלְג:

מתליסר מבוועין דמשח רבות דתקוני דיקנא קדישא עתיקא דעתיקין טמירא דטמירין. הא תליסר מכילן דרחמי מעתיקא קדישא. מי אל כמוד חד. נושא עון תרי. ועובר על פשע תלת. לשארית נחלתו ארבע. לא החזיק לעד אפו חמש. פי חפץ חסד הוא שית. ישוב ירחמנו שבעה. יכבש עונותינו תמניא. ותשליך במצלות ים כל חטאתם תשעה. תתן אמת ליעקב עשרה. חסד לאברהם חד סר. אשר נשבעת לאבותינו תריסר, מימי קדם תליסר: לקביל דא, אל מדה חד, רחום מדה תריין. וחנן מדה תלת. ארף מדה ארבע. אפים מדה חמש. ורב חסד מדה שית. ואמת מדה שבעה. נוצר חסד מדה תמניא. לאלפים מדה תשעה. נושא עון מדה עשרה. ופשע מדה חד סר. וחטאה מדה תריסר. ונקה מדה תליסר:

לקביל דא, אל מדה חד, רחום מדה תריין. וחנן מדה תלת. ארף מדה ארבע. אפים מדה חמש. ורב חסד מדה שית. ואמת מדה שבעה. נוצר חסד מדה תמניא. לאלפים מדה תשעה. נושא עון מדה עשרה. ופשע מדה חד סר. וחטאה מדה תריסר. ונקה מדה תליסר: ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתהיה חשובה ומקבלת ורצויה לפניך קריאת הפסוקים הנרמזים בהם שלש עשרה מדות של רחמים, האמורים על יד נביאך מיכה, המכונים אל שלש עשרה מדות האמורים על ידי משה עבדך. ויעלה לפניך כאלו פונתי בכל הפונות הראויות לכוון בהם, וכאלו השגתי כל הסודות הרמזים בהם. ותהיה שעה זו עת רצון לפניך, ויגלו רחמיך על מדותיך, ותתנהג יהוה יאהדונהי אלהינו במדת החסד ובמדת הרחמים, ותעורר רחמיך בקריאתי זאת, להמשיך שפע והארה מן המזל העליון תקון השמיני הנקרא נוצר חסד, (יוד ה"י וי"ו ה"י). אל התקון התשיעי הנקרא לאלפים, (אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה). ובזה יתמתקו שמות אלהי"ם אדנ"י מתוך גמור ושלם פרוצונך, ובכך ותשליך במצלות ים כל חטאתינו. וכל המקטרגים רעים ישלכו במצלות ים. ואתה בטובך תעורר רחמיך. ועל ידי שם אל"ף ה"י יו"ד ה"י יתבררו ויעלו כל נוצרי הקדשה מבררים ומנקים ומלבנים, ונקה להם להעלותם למקום הקדש. ויהי

נעם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה דְיָנוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה דְיָנוּ כּוֹנֵנָהוּ:

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר: וַי מָאן דְּאוּשִׁיט יְדוּי בְּדִיקְנָא יְקִירָא עֲלֵאָה דְסָבָא קְדִישָׁא טְמִירָא סְתִימָא דְכָלָא. דִּיקְנָא דְהִיא תְּשֻׁבַּתָּא. דִּיקְנָא דְסִתִּים וְיִקִּיר מִכָּל תְּקוּנָוִי. דִּיקְנָא דְלֹא יָדְעִין עֲלֵאִין וְתַתְּאִין. דִּיקְנָא דְהִיא תּוֹשֻׁבַּתָּא דְכָל תְּשֻׁבַּחִין. דִּיקְנָא דְלֹא הָוָה בְּרַ נֶשׁ נְבִיאָה וְקְדִישָׁא דִּיקְרַב לְמַחְמִי לִיהָ. דִּיקְנָא דְהִיא תְּלֵא בְּשַׁעְרוֹי עַד טְבוּרָא דְלָבָא, חֲתוּרָא כְּתִלְגָּא, יְקִירָא דִּיקְרִין, טְמִירָא דְטְמִירִין מְהִימְנוּתָא דְמְהִימְנוּתָא דְכָלָא. תְּאֲנָא בְּצַנִּיעוּתָא דְסַפְרָא דְהָאִי דִּיקְנָא מְהִימְנוּתָא דְכּוּלָּא, נְפִיק מְאוּדְנוּי וְנַחֲתִית סוּחְרִנְיָה דְפּוּמָא קְדִישָׁא וְנַחֲתִית וְסָלִיק וְחָפִי בְּתַקְרוּבָתָא דְבוּסְמָא טְבָא חֲתוּרָא דִּיקְרָא. וְנַחֲתִית בְּשִׁקוּלָא וְחָפִי עַד טְבוּרָא, הוּא דִּיקְנָא יְקִירָא מְהִימְנָא שְׁלִימָא דְנַגְדִין בִּיהָ תְּלַת עֶשְׂרִי נְבִיעִין מְבוּעִין דְמִשַׁח רְבוּת טְבָא, בְּתַלְת עֶשְׂרִי תְּקוּנִין מְתַקְנָא:

תְּקוּנָא קְדָמָאָה (מִי אֶל כְּמוֹד בְּמַדָּה א' אֶל) מְתַתְּקֵן שְׁעָרָא מְלַעֲלֵלָא וְשִׂאֲרֵי מִהִיא תְּקוּנָא דְשַׁעַר רִישִׁיהָ דְסָלִיק בְּתַקְוִנְוִי לְעֵילָא מְאוּדְנוּי וְנַחֲתִית מִקְמִי פְתַחָא דְאֲדָנִין בְּחַד חוּטָא בְּשִׁקְלָא טְבָא עַד רִישָׁא דְפּוּמָא:

תְּקוּנָא תְּנִינָא, (נוּשָׂא עוֹן בְּמַדָּה ב' רַחוּם) מְתַתְּקֵן שְׁעָרָא מְרִישָׁא דְפּוּמָא, וְסָלִיק עַד רִישָׁא אַחְרָא דְפּוּמָא בְּתַקְוִנָא שְׁקִיל: תְּקוּנָא תְּלִיתָאָה, (וְעוּבֵר עַל פְּשַׁע בְּמַדָּה ג' וְחַנּוּן) מְאָמְצַעִיתָא דְתַחֲתוֹת חוּטָמָא מְתַחֲתוֹת תְּרִין נוּקְבִין נְפִיק חַד אַרְחָא, וְשַׁעַרָא אַתְּפִסְק בְּהִיא אַרְחָא. וּמְלִי מְהִאִי גִיסָא וּמְהִאִי גִיסָא שְׁעָרָא בְּתַקְוִנָא שְׁלִים סוּחְרִנְיָה דְהִיא אַרְחָא:

תְּקוּנָא רְבִיעָאָה, (לְשִׂאֲרִית נַחֲלָתוֹ בְּמַדָּה ד' אַרְד) מְתַתְּקֵן שְׁעָרָא וְנַחֲתִית תַּחֲתוֹת פּוּמָא מְרִישָׁא חֲדָא לְרִישָׁא חֲדָא בְּתַקְוִנָא שְׁלִים: תְּקוּנָא חֲמִישָׁאָה, (לֹא הִחְזִיק לְעַד אַפּוֹ בְּמַדָּה ה' אַפִּים) תַּחֲתוֹת פּוּמָא נְפִיק אַרְחָא אַחְרָא בְּשִׁקוּלָא דְאַרְחָא דְלַעֲלֵלָא, וְאֵלִין תְּרִין אַרְחִין רְשִׁימִין עַל פּוּמָא מְכָאן וּמְכָאן:

תקונא שתיטאָה, (פי חפץ חסד הוא במדה ו' ורב חסד) מתתקן שערא וסליק ונפיק מלרע לעיל לרישא דפומא וחיפי תקרובתא דבוסמא טבא עד רישא דפומא דלעילא. ונחית שערא לרישא דפתחא דארחא תתאָה דפומא:

תקונא שביעאָה, (ישוב ירחמנו במדה ז' ואמת) פסיק שערא ואתחזון תרין תפוחין בתקרובתא דבוסמא טבא שפירן ויאן למחזי. בגינהון אתקיים עלמא הדיא הוא דכתיב באור פני מלך חיים:

תקונא תמינאָה, (יכבוש עונותינו במדה ח' נוצר חסד) נפיק חד חוטא דשערי סוחרני דדיקנא, ותליין בשקולא עד טבורא:

תקונא תשיעאָה, (ותשליך במצולות ים כל חטאתם במדה ט' לאלפים) מתערי ומתערבין שערי דיקנא עם אינון שערי דתליין בשקולא, ולא נפקי דא עם דא:

תקונא עשיראָה, (תתן אמת ליצקב במדה י' נשא עון) נחיתין שערי תחות דיקנא ונפין בגרונא תחות דיקנא:

תקונא חד סר, (חסד לאברהם במדה י"א ופשע) דלא נפקין נימא מן נימא ומתשערן בשיעורא שלים:

תקונא תריסר, (אשר נשבעת לאבותינו במדה י"ב וחסאָה) דלא תליין שערי על פומא, ופומא אתפני מכל סטרוי ויאן שערי סחור סחור ליה:

תקונא תליסר, (מימי קדם במדה י"ג ונקה) דתליין שערי בתחות דיקנא מפאן ומפאן. ביקרא יאה ביקרא שפירא מחפין עד טבורא. לא אתחזי מכל אנפי תקרובתא דבסמא. בר אנון תפוחין שפירין תורין דמפקין חייז לעלמא. ומחזין חדו לזעיר אנפין. בתליסר תקונין אלין נגדין ונפקין תליסר מבויעין דמשח רבות, ונגדין לכל אנון דלתתא. ונהרין בההוא משחא. ומשיחין מההוא משחא דבתליסר תקונין אלין. בתליסר תקונין אלין אתרשים דיקנא יקרא סתימאָה דכלא דעתיק דעתיקין:

יגביה שני צדי הגלימה או המעיל, ויאמר מי אל כמוך וגו' מלה במלה, ויכוין בלבו שהם כנגד י"ג מדות כמסודר כאן, וכשיאמר ותשליך וגו',

ינער הבגד על המים, ויכוין שכל המלאכים הרעים שנבראו מכח עוונותיו וגם המקטרג העליון יושלכו במצולות ים העליון דפלוני ונחש.

יאמר פסוק זה שלש פעמים

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא הקזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

אחר כך יקח בידו של"ג (333) פרוטות שהם מספר אל"ף אל"ף אל"ף להפרישם לצדקה, ויאמר בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שתעשה למען רחמיך וחסדיך, ולמען מצות הפרשת של"ג פרוטות אלו שבניך שאני מפרישם לצדקה, ולמען מקראי קדש אשר קריתי לפניך, ולמען סודות הרמוזים בהם, יהיה חשוב ומקבל ומרוצה לפניך כאלו עשיתי תקון השל"ג, לגלגל גופי בשלג תשע פעמים, לתקן הפגם שפגמתי בשלשה אותיות אל"ף אל"ף אל"ף שבשם אהי"ה שבבינה, ובכרב רחמיך וחסדיך יחזרו שלשה אל"ף אל"ף אל"ף למקומם העליון, ויתחברו באותיות הי"ה וישלמו שלשה שמות אהיה שבבינה (אל"ף ה"י יו"ד ה"י, אל"ף ה"א יו"ד ה"א, אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה), ויהיו שלמים ומלאים ומאירים במקומם העליון כרצונך:

ואני אמרתי בחפזי נגרותי מנגד עיניך אכן שמעת קול תחנוני בשועי אליך: ועשה חסד לאלפים לאהביו ולשמרי מצותיו: וידעת כי יהוה אלהיך הוא האלהים האל הנאמן שמר הברית והחסד לאהביו ולשמרי מצותו לאלף דור: הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום אני יהוה יאהדונהי בעתה אחישנה: כמגדל דויד צוארך בנוי לתלפיות אלף המגן תלוי עליו כל שלטי הגבורים: כרם היה לשלמה כבעל המון נתן את הכרם לנטרים איש יבא כפריו אלף כסף: פרמי שלי לפני האלף לך שלמה ומאיתים לנטרים את פריו:

ישתדל להשיג חתיכת שלג, או יקפיא מים עד שיהפכו לגוש קרח, ויגלגל הקרח על זרועותיו וכפות ידיו עד סוף אצבעותיו תשע פעמים לכל צד. וקדם שיגלגל יאמר:

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו ורחימו ורחילו, ליחדא י"ה בו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל, הריני מוכן לגלגל אצבעותי וכפי וזרועי הימין והשמאל בשלג תשע פעמים. ויהי רצון מלפניך יהנה יאהרונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שיהא חשוב ומקבל ומרצה גלגול ידי בשלג תשע פעמים, לתקן מה שפגמתי בשלש אותיות אל"ף אל"ף אל"ף, שגרמתי לסלקם מן שלשה שמות אהי"ה שבבינה, ונשארו כל אחד מהם בסוד הי"ה בלבד. ועתה בגלגול ידי תשע פעמים בשלג שעולה מספר אל"ף אל"ף אל"ף, יחזרו שלש אותיות אל"ף אל"ף אל"ף למקומם, וישלמו שלשה שמות אהי"ה שבבינה. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

יגלגל בשלג או בקרח את אצבעותיו וכפות וזרועות ידיו ימין ושמאל.

יחזק פדיון מאתים ושלישים ושלש תעניות.

חלק מכסף הפדיון יהיה במספר של מאתים ושלישים ושלש מטבעות, ויסדרם על השלחן בשתי שורות.

בשורה הראשונה יסדר: 10, 6, 4, 5, 10, 6, 10, 5

בשורה השנייה יסדר: 1, 30, 80, 5, 10, 6, 4, 5, 10.

ימנה אותם בפיו בסדר הזה, ואחר כך יצרה כל המטבעות וישלים עליהם שאר כסף הפדיון.

יחזיק כסף הפדיון בידו. יחלוץ מנעליו וילך יחף כמה צעדים. ואחר כך יעמוד יחף ופניו לצד מערב ויאמר.

עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על פי עונותי עברו ראשי וכמשא כבוד כבודו ממני. טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתיני. יראה ורעד יבוא בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם

נכלמתי להרים אלהי פני אליך. פי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה יאהדונהי הצדקה ולנו בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא הטיתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על פרישות ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדשה במעמקי הקלפות. ונתתי פח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז ולינק מן הקדשה. וגרמתי בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירכתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי פי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהנה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, כי לא במרד ובמעל עשיתי, ולא להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר ודם, והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך, ונסכלתי ועשיתי עון זה אשר באתי על הזכור שכתתי ונשכבתי, ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהנה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה ומיניך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהנה יאהדונהי, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהנה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברכי בשלו מצום ובשרי כחש משמן.

ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וכרב רחמיך וחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אף אין בי פח, וכשל פחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוציאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמתי. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים פרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח"ל ב'לע ו'קיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ויצפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרעו ו'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גזך ו'קבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

יאמר פסוקים אלו שראשי תיבות שלהם (יו"ד ה"י וי"ו ה"י. אל"ף ה"י יו"ד ה"י. יו"ד ה"י, יו"ד ה"י וי"ו, יו"ד ה"י וי"ו ה"י, אל"ף, אל"ף ה"י, אל"ף ה"י יו"ד, אל"ף ה"י יו"ד, אל"ף ה"י יו"ד ה"י).

יו"ד

יחל ישראל אל יהוה כי עם יהוה הקסד, והרבה עמו פדות: והוא יפדה את ישראל מכל צונותיו: דרשתי את יהוה וענני, ומפל מגורתי הצילני:

ה"י

השיבה לי ששון ישעך, ורוח נדיבה תסמכני: יהוה יגמר בעדי,
יהוה חסדך לעולם, מעשי יריך אל תרף:

וי"ו

ואל תבא כמשפט את עבדך, כי לא יצדק לפניך כל חי: יהיו לרצון
אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי: ובשם יהוה
יאהדונהי אקרא, אגא יהוה יאהדונהי מלטה נפשי:

ה"י

הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל: יהוה שמרך יהוה צלך על יד
ימינך:

אל"ף

אגא יהוה יאהדונהי הושיעה נא, אגא יהוה יאהדונהי הצליחה נא: לא
לנו לא לנו כי לשמך תן כבוד, על חסדך על אמתך: פנה אלי
וחנני, תנה עזך לעבדך, והושיעה לבן אמתך:

ה"י

הקשיבה לקול שועי מלכי ואלהי, פי אליך אתפלל: יהוה צבאות
עמנו, משגב לנו אלהי יעקב סלה:

יר"ד

יהוה צבאות, אשרי אדם בוטח בך: ואני תמיד איחל, והוספתי על
כל תהלתך: דרכיך יהוה יאהדונהי הודיעני, ארחותיך למדני:

ה"י

האירה פניך על עבדך, הושיעני בחסדך: יהוה הושיעה, המלך
יעגנו ביום קראנו:

יר"ד

ישב בסתר עליון, בצל שדי תלונן: ותרים כראם קרני, בלתי בשמן
רענן: דרך מצותיך ארוץ, כי תרחיב לבי:

יר"ד

יהוה בקר תשמע קולי, בקר אעריך לך ואצפה: ואני ברב חסדך

אבוא ביתך אשתתחה אל היכל קדשך ביראתך: דבקה נפשי
אחרך, בי תמכה מינך:

ה"י

הצילה מתרב נפשי, מיד פלב חידתי: יהוה מנת חלקי וכוסי,
אתה תומיך גורלי:

י"ד

יהי חסדך יהוה עלינו פאשר יחלנו לך: ואני בחסדך בטחתי גל
לבי בישועתך אשירה ליהוה פי גמל עלי: דבקתי בעדותיך יהוה
אל תבישני:

ה"י

הסתר פניך מחטאי, וכל עונותי מחה: יהוה אל באפך תוכיחני,
ואל בכתף תיטרני:

י"ו

ואתה יהוה אל תרחק, אילותי לעזרתי חושה: יהוה אלהים צבאות
השיבנו, האר פניך ונשעה: ואני עליך בטחתי יהוה, אמרתי
אלהי אתה:

י"ד

יהוה עזי ומגני בו בטח לבי ונעזרתי ויעלוז לבי, ומשירי אהדונו:
ויוציאני למרחב, חלצני כי חפץ בי: דלפה נפשי מתוהה, קימני
כדברך:

ה"י

הודו ליהוה יאהדוהי פי טוב, פי לעולם חסדו: יהוה העלית מן
שאול נפשי, חייטני מירדי בור:

י"ו

ואני עני וכואב, ישועתך אלהים תשגבני: יבשו ויחפרו יחד
מבקשי נפשי לספתה, יסגו אחר ויכלמו חפצי רעתי: ותתן לי מגן
ישעך ומינך תסעדני, וענתך תרבני:

ה"י

הקם לעבדך אמרתך, אשר ליראתך: ורושלים הרים סביב לה

ויהוה סביב לעמו, מעתה ועד עולם:

אל"ף

אמרי האזינה יהוה יאהדונה, בינה הגיגי: למען שמך יהוה יאהדונה, וסלחת לעוני כי רב הוא: פניך האר בעבדך, ולמדני את חקיך:

אל"ף

אל תזכר לנו עונות ראשנים מהר יקדמונו רחמיך, כי דלוננו מאד: למען שמך יהוה יאהדונה תחייני, בצדקתך תוציא מצרה נפשי: פעמי הכן באמרתך, ואל תשלט בי כל און:

ה"י

הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד, כי עזי וזמרת זה יהוה יאהדונה, ויהי לי לישועה: שמח ישראל בעושיו, בני ציון יגילו במלכם:

אל"ף

אלהים יחננו ויברכנו, יאר פניו אתנו סלה: לב טהור ברא לי אלהים, ורוח נכון חדש בקרבי: פותח את ידך, ומשביע לכל-חי רצון:

ה"י

הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם כעיני שפחה אל יד גברתה, כן עינינו אל יהוה אלהינו עד שיחננו: הוי שם יהוה יאהדונה מבורך, מעתה ועד עולם:

יו"ד

ימין יהוה יאהדונה רוממה, ימין יהוה יאהדונה עשה חיל: ואני בתמי אלה, פדני וחסני: דרך שקר הסר ממני, ותורתך חנני:

אל"ף

אור זרע לצדיק, ולישרי לב שמחה: לעשה השמים בתבונה, כי לעולם חסדו: פדה אלהים את ישראל מכל צרותיו:

ה"י

העבר חרפתי אשר יגרת, כי משפטך טובים: יראיך יראוני

וישמחו, כי לך בָּרַךְ יחלתי:

י"ד

יבאוני רחמיך ואחיה, כי תורתך שעשעי: ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו: דרך פקודיך הבינני, ואשיחה בנפלאותיך:

ה"י

הוציאה ממסגר נפשי להודות את שמך, בי יכתירו צדיקים כי תגמל עלי: ישוב ירחמנו יכבוש עונותינו ותשליך במצלות ים כל חטאתם:

רבון העולמים ואדני האדונים, המאציל הבורא והיוצר והעושה, אשר בראת ויצרת את האדם להיטיב עמו ברוב רחמיך וחסדיך, ולא תחפץ במות המת, כי אם בשובו מדרך וחקיה. ואתה הפותח יד בתשובה וימנך פשוטה לקבל שבים, ועתה הנה באתי לפניך יהוה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, כי ידעתי עונותי עצמו מספר, ואשמותי עצמו מלהזכיר, בושתי במעשי ונכלמתי מעונותי, כי חטאתי בתורתך, ובגדתי באחדותך, ונתתי מום בקדשי שמים, ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורי הקדשה, ומנעתי הטוב והשפע הראוי לבא אליהם, ופגמתי באות ברית קדש חותמא דמלכא, ומלאתי הארץ זמה, כי אין מספר לילדי זנונים אשר גדלתי ורוממתי בתעלולים וגלולים, ובהכניס הקדש במקום הטנופת, ונתן מזבח יהוה יאהדונהי ונשחתו המקורות ונרפשו המעינות:

אנא יהוה מה אדבר ומה אצטדק בעלותי על לבבי כל אשר הכעסתיך, והרבייתי גמים ושנים בארחות מקולקלים ונתיבות לא סלולות, לדכא תחת רגלי את הנפש הקרה, ובטלתי מצות התשובה, ועתה אחרי שובי נחמתי, בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. והנני שב אליך בתשובה שלמה, והריני מודה לפניך על אשר חטאתי עויתי ופשעתי בהשחתת זרע לבטלה, ובאתי על הזכור, ועברתי על הכתוב ואת זכר לא תשכח משכבי אשה (וגם נבעלתי לזכר) ופגמתי בהוי"ה ואהי"ה במלוי יודי"ן (כל השמות

שֶׁבַסְוִיגְרִיִּים יִכּוּן בְּלִבּוֹ, וְלֹא יוֹצִיא מִפִּיו. יוֹד ה"י וי"ו ה"י. אל"ף ה"י יו"ד ה"י). גַּם פְּגַמְתִּי בְּשִׁמוֹת אַחֲוִיִּים דְּחִכְמָה וּבִינָה (יו"ד, יו"ד ה"י, יו"ד ה"י וי"ו, יו"ד ה"י וי"ו ה"י. אל"ף, אל"ף ה"י, אל"ף ה"י יו"ד, אל"ף ה"י יו"ד ה"י). וְהוֹרְדְתִי אוֹתָם לְמָקוֹם הַתַּפְּאָרֶת, וְנִתְפַּסּוּ הַחֲסָדִים שְׁלוֹ וְהָיָה אוֹר יִשְׂרָאֵל לְחֹשֶׁךְ. וְגַם פְּגַמְתִּי בְּדַעַת עֲלִיוֹן וְתַחְתּוֹן וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשֶּׁפַע, וּפְגַמְתִּי בְּכָל הַסְּפִירוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת, וְהוֹרְדְתִי אוֹתָם לְמַדְרַגָּה שְׁלֵמָטָה מֵהֶם, וְגַרְמַתִּי פְרוּד בְּאַרְבַּע אוֹתִיּוֹת שֶׁמֶךְ הַגְּדוּל, וְגַם פְּגַמְתִּי בְּשִׁלְשָׁה אֱלֹ"ף אֱלֹ"ף אֱלֹ"ף אֲשֶׁר בְּשִׁמוֹת אֶהְיֶה שְׁבִיבִינָה. וְעַתָּה הִנְנִי מִתְחַרֵּט חֲרָטָה גְמוּרָה עַל כָּל מֵה שֶׁחֲטָאתִי עִוְיָתִי וּפְשָׁעֵתִי לְפָנֶיךָ, וְעִזֹּב אוֹתָם עֲזִיבָה גְמוּרָה וְלֹא אֲשׁוּב עוֹד לַעֲשׂוֹתָם:

וְאֵתָּה יְהוָה אֲבִינוּ אָב הַרְחֵמֵן, בְּרַב רַחֲמֶיךָ הוֹדַעְתָּ עַל יְדֵי עֲבָדֶיךָ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, לְתַקֵּן נַפְשֵׁנוּ בְּתַעֲנִית לְצִוִּים מְאֹתִים וּשְׁלֵשִׁים וּשְׁלֹשָׁה יָמִים רְצוּפִים, כְּדֵי לְתַקֵּן פָּגַם עוֹן מִשְׁכַּב זְכוּר, כְּמִסְפַּר שִׁמוֹת הַקֶּדֶשׁ אֲשֶׁר פְּגַמְנוּ בָּהֶם. וְגִלּוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ שְׁאִין אֲנִי יָכוֹל לְהַתְעַנּוֹת מְאֹתִים וּשְׁלֵשִׁים וּשְׁלֹשָׁה יָמִים רְצוּפִים כְּתַקֵּנָת חֲכָמִים. וְלִכֵּן אֲנִי מִפְּרִישׁ מַעוֹת אֱלוֹ שֶׁבְּיָדֶי לְצַדִּיקָה, כִּי כֵן יִסְדּוּ עֲבָדֶיךָ לְפָדוֹת בְּכֶסֶף כָּל תַּעֲנִית. וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתַּעֲלֶה עָלֵי כָּאֱלוֹ הַתַּעֲנִיתִי מְאֹתִים וּשְׁלֵשִׁים וּשְׁלֹשָׁה יָמִים רְצוּפִים, וְתַהֲיֶה חֲשׂוּבָה וּמְקַבְּלַת וּרְצוּיָה הַצְּדִיקָה הַזֹּאת אֲשֶׁר הִפְרַשְׁתִּי, כְּנֶגֶד מְאֹתִים וּשְׁלֵשִׁים וּשְׁלֹשָׁה תַעֲנִיּוֹת, כָּאֱלוֹ הַתַּעֲנִיתִי מְאֹתִים וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה יָמִים רְצוּפִים מִמֶּשׁ, וְנִתְמַעֵט חֲלָבֵי וְדָמֵי בָּהֶם וְהִקְרַבְתִּיו עַל מִזְבֵּחַךְ הַקְּדוֹשׁ, וּכְאֱלוֹ כּוֹנְנִי בְּכָל הַפְּנוֹת הַרְאִוִיּוֹת לְכוּיִן בְּתַעֲנִיּוֹת אֱלוֹ, וּבְכָל הַתְּקוּן הַזֶּה. וְאֵתָּה בְּטוֹבָךָ תִּמְחֹל לָנוּ אֵת כָּל חֲטָאתֵינוּ, וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֵת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִמְחֹל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ, אֲשֶׁר שָׁנִינוּ וּשְׁלֵשִׁנוּ בָּהֶם כְּמֵה פְּעָמִים בְּגִלְגוּל זֶה וּבְגִלְגוּלִים אַחֲרָיִם שְׁעָבְרוּ. וְתֹאִיר לְכָל הַשִּׁמוֹת שֶׁפְּגַמְנוּ בָּהֶם, וְתִלְקַט נְצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר פִּזְרָנוּ, וְתִיַחַד כָּל דְּבַר שֶׁבִקְדָּשָׁה אֲשֶׁר פִּזְרָנוּ, וְתִיַחַדוּ כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבִקְדָּשָׁה אֲשֶׁר הִפְרַדְנוּ, וְיַעֲלוּ עֲלֶיהָ גְמוּרָה וּשְׁלֵמָה כָּל אוֹרוֹת שֶׁבִקְדָּשָׁה אֲשֶׁר הוֹרְדָנוּ, וְתִמְלֵא כָּל דְּבַר

שֶׁבִקְדָשָׁה אֲשֶׁר חִסְרָנוּ, וַיֵּשׁוּב הַכֹּל לְאִיתָנוּ הָרֵאשׁוֹן בְּשִׁלְמוֹת
 כְּרִצּוֹנָה, וּבְכֵן יִתְיַחְדּוּ אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל, וְנִפְשׁ, רוּחַ,
 נְשָׁמָה, חַיָּה, יְחִידָה דְּכֻלְלוֹת וּפְרֻטוֹת אֲצִילוֹת, בְּרִיאָה, יְצִירָה, עֲשִׂיָּה,
 בִּיחּוּדָא שְׁלִים (יהו"ה) בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. וַיְהִיָּה כִּסּא שְׁלָם אֲשֶׁר בָּהֶם
 יִתְפַּשֵּׁט שְׁפַע אֵין סוּף.

אָנָּא בְּכַח גְּדֻלַּת יְמִינְךָ תִּתִּיר צְרוּרָה (אב"ג ית"ץ). קִבַּל רַנַּת עֲמֶךָ
 שְׁגַבְנוּ טַהֲרָנוּ נוֹרָא (קר"ע שט"ן). אוֹר זְרוּעַ לְצַדִּיק וּלְיִשְׂרָאֵל לֵב
 שְׁמֻחָה. אָנָּא בְּכַח שֵׁם (קר"ע) הַחֲתוּם בְּסוּפֵי תִיבוֹת אוֹר זְרוּעַ לְצַדִּיק,
 קָרַע מִמְּלַכַת הַרְשָׁעָה כְּלָה, וְכָל נְצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה שֶׁל הַטְּפוֹת שִׁיָּצְאוּ
 מִמֶּנִּי לְבִטְלָה שְׁלֵא בְּמִקּוֹם מְצוּהָ. יִתְבַּרְרוּ וַיַּעֲלוּ עַד צַדִּיק יְסוּד
 עוֹלָם, וַיִּקְבַּל שְׁ"ע אוֹרוֹת וְהֶאֱרַת פְּנִים הַעֲלִיּוֹנִים, וְהִנָּפֵשׁ הַקְּדוּשָׁה
 הִיא מוּצֵאת מִכָּל דְּבַר רָע, וְתַעֲשֶׂה טוֹב וּלְיִשְׂרָאֵל לֵב שְׁמֻחָה. צַדִּיק
 וְטוֹב לוֹ. גַּם ה' יִתֵּן הַטּוֹב וְאַרְצָנוּ תִתֵּן יְבוּלָהּ, נָא גְבוּר דוֹרְשֵׁי יְחוּדְךָ
 כְּבִבַת שְׁמַרְם (נג"ד יכ"ש).

מִפָּאן יְכוּל לְנַעוֹל מְנַעֲלִיו, וּלְהַמְשִׁיךְ רַגְלֵי.

יֵאמֵר פְּסוּק זֶה שְׁבַע עֲשָׂרָה פְּעָמִים:

אוֹר זְרוּעַ לְצַדִּיק וּלְיִשְׂרָאֵל לֵב שְׁמֻחָה:

אַחַר כֵּן יֵאמֵר.

עֲשֵׂה לְמַעַן אֲמַתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן בְּרִיתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן גְּדֻלָּתְךָ. עֲשֵׂה
 לְמַעַן יְמִינְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרַתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן צְדָקַתְךָ. (אב"ג ית"ץ):
 עֲשֵׂה לְמַעַן קְדוּשַׁתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן רַחֲמָנוּתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן עֲזָתְךָ. עֲשֵׂה
 לְמַעַן שְׁמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן טוֹבְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן נְצֻחָתְךָ. (קר"ע שט"ן):
 עֲשֵׂה לְמַעַן נְעִימוּתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן גְּאוּנָתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן דָּתְךָ. עֲשֵׂה
 לְמַעַן יִשְׂרָאֵל. עֲשֵׂה לְמַעַן כְּבוֹדְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ. (נג"ד יכ"ש) לְמַעַן
 יִחַלְצוּן דְּיִדְיָךְ (ראשי תיבות. שם יל"י) הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וְעֲנֵנִי. חַנּוּנִי וְעֲנֵנִי
 וְשִׁמְעַתְּפִלְתִּי, כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה. בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. יְהִיו
 לְרִצּוֹן אֲמָרֵי פִי וְהַגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהָדוּנָה צוּרֵי וְגֵאֲלֵי:

פדות שלח לעמו צנה לעולם בריתו, קדוש ונורא שמו: יחל ישראל אל יהוה יאהדונהי כי עם יהוה החסד, והרבה עמו פדות: והוא יפדה את ישראל מכל עונותיו: ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה: ופדווי יהוה יאהדונהי ישובון ובאו ציון ברנה ושמחת עולם על ראשם, ששון ושמחה שייגו ונסו וגון ואנחה: כי יקרא קן צפור לפניך בדרך בכל עץ או על הארץ אפרחים או ביצים והאם רבצת על האפרחים או על הביצים, לא תקח האם על הבנים: שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לך למען ייטב לך והארכת ימים: אבנים שלמות תבנה את מזבח יהוה יאהדונהי אלהיך, והעלית עליו עולת ליהוה יאהדונהי אלהיך: ונתנה יהוה יאהדונהי לראש ולא לזנב והיית רק למעלה ולא תהיה למטה. כי תשמע אל מצות יהוה יאהדונהי אלהיך אשר אנכי מצוך היום לשמר ולעשות: והיו הכרבים פרשי כנפים למעלה סככים בכנפיהם על הכפרת ופניהם איש אל אחיו, אל הכפרת יהיו פני הכרבים: לעשה השמים בתבונה כי לעולם חסדו: כי אם לבינה תקרא, לתבונה תתן קולך: אשרי אדם מצא חכמה, ואדם יפיק תבונה: יהוה יאהדונהי בחכמה יסד ארץ, כונן שמים בתבונה: אולת שמחה לחסר לב, ואיש תבונה יישר לכת: קנה לב אהב נפשו, שמר תבונה למצא טוב: מים עמקים עצה בלב איש, ואיש תבונה ידלנה: בחכמה יבנה בית, ובתבונה יתכונן:

פסוקים אלו ראשי תיבות שלהם תבונה

תחת כל השמים ישרהו, ואורו על פנפות הארץ: באור פני מלך חיים ורצונו כעב מלקוש: וארח צדיקים כאור נגה הולך ואור עד נכון היום: גר לרגלי דבריך ואור לנתיבותי: העם ההולכים בחשך ראו אור גדול, יושבי בארץ צלמות אור נגה עליהם:

אחר כך יאמר פסוק זה 45 פעמים, ובכל פעם יכוין בשם יוגביהיה.

כי גבה מעל גבה שמר וגבהים עליהם: (יוגביהיה)

יאמר פסוק זה שלש פעמים.

יְהוָה זָכְרָנוּ בְּכַרְךָ, יְבָרֶךְ אֶת בֵּית יִשְׂרָאֵל, יְבָרֶךְ אֶת בַּיִת אֱהֲרֹן:

יֵאמֶר כָּל פֶּסוּק מִפְּסוּקִים אֱלוֹ, פְּעֻמִּים.

אָבֵן מְאֹסוֹ הַבּוֹנִים, הִיְתָה לְרֹאשׁ פְּנֵה:

מֵאֵת יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנְהִי הִיְתָה זֹאת הִיא נִפְלְאָת בְּעֵינֵינוּ:

זֶה הַיּוֹם עָשָׂה יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנְהִי נְגִילָה וְנִשְׁמְחָה בּוֹ:

אֲנֵא יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנְהִי הוֹשִׁיעָה נָא, אֲנֵא יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנְהִי הַצְּלִיחָה נָא:

אַחַר כֵּךְ יָבִיא תִשְׁכַּח (728) פְּרוּטוֹת, וַיֵּאחֲזֵם בְּיָדוֹ וַיֵּאמֶר:

לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְיִנְתִּיה, בְּדַחֲלֵנוּ וְרַחֲמֵנוּ וְרַחֲמֵנוּ וְדַחֲלֵנוּ, לְיַחְדָּא י"ה בּו"ה בְּיַחְדָּא שְׁלִים (יְהו"ה) בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, תְּרִינֵי מִפְּרִישׁ פְּרוּטוֹת אֱלוֹ שְׁבָדֵי לְצִדְקָה לְתַקֵּן מַה שְׁפָגַמְתִּי בְּשִׁמּוֹת הַקֹּדֶשׁ שֶׁל רִיבּוּעַ הַבּוֹנֵי בְּמִלּוֹ יוֹדִין, (יִו"ד. יו"ד ה"י. יו"ד ה"י וי"ו. יו"ד ה"י וי"ו ה"י.) וְרִיבּוּעַ אֶהְיָה בְּמִלּוֹי יוֹדִין, (אֵל"ף. אֵל"ף ה"י. אֵל"ף ה"י יו"ד. אֵל"ף ה"י יו"ד ה"י.) וּבְרַב רַחֲמֵיךָ וּבְרַב חֲסָדֶיךָ יִתְקַנּוּ כָּל הַפְּגָמִים שְׁפָגַמְתִּי בְּשִׁמּוֹת הַקֹּדֶשׁ וּבַמְדוּת הַעֲלִיּוֹנוֹת, וְתִצְרַף זְכוּת מִצּוֹת הַצְּדָקָה אֲשֶׁר הִפְרַשְׁתִּי, עִם זְכוּת כָּל מַקְרָאֵי קוֹדֶשׁ אֲשֶׁר קָרִיתִי לְפָנֶיךָ וְהַתְּפִלָּה אֲשֶׁר הִתְּפַלְלִתִּי, שִׁיעֲלָה לְרִצּוֹן לְפָנֶיךָ לְתַקֵּן כָּל הָעוֹוֹת אֲשֶׁר עוֹתִיתִי, וְתִחְזַר עֲטָרָה לְיִשְׁנָה:

כִּי צָדִיק יְהוָה צְדָקוֹת אֱהַב, יִשֶׁר יַחְזוּ פְּנֵימוֹ: וְהָיָה מַעֲשֵׂה הַצְּדָקָה שְׁלוֹם, וְעַבְדָּת הַצְּדָקָה הַשְּׁקֵט וְכַטַּח עַד עוֹלָם: שׁוּבָה יִשְׂרָאֵל עַד יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, כִּי כְשַׁלַּת בְּעוֹנֶיךָ: קַחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים וְשׁוּבוּ אֵל יְהוָה, אִמְרוּ אֵלָיו כָּל תִּשְׂא עוֹן וְקַח טוֹב, וּנְשַׁלְמָה פְּרִים שְׁפָתֵינוּ: יַעֲזֹב רִשְׁעַ דְּרַכּוֹ וְאִישׁ אֶנּוּן מִחֲשַׁבְתּוֹ, וַיֵּשֶׁב אֵל יְהוָה וִירַחֲמֵהוּ, וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסִלּוּחַ:

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעָבַר עַל פֶּשַׁע לְשִׁאֲרִית נִחַלְתּוֹ, לֹא הִחְזִיק לְעַד אִפּוֹ כִּי חָפֵץ חֲסֵד הוּא: יָשׁוּב יִרַחֲמֵנוּ כְּבוֹשׁ עֲוֹנֵתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ בְּמִצְלוֹת יָם כָּל חֲטָאֵתָם: תַּתֵּן אֲמַת לְיַעֲקֹב חֲסֵד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִיְמֵי קֶדֶם:

וידבר יהוה אל משה לאמר: קח את הלולים תחת כל בכור בכני ישראל ואת בהמת הלולים תחת בהמתם והיו לי הלולים אני יהוה: ואת פדויי השלשה והשבעים והמאתים העדפים על הלולים מבכור בני ישראל: ולקחת חמשת חמשת שקלים לגלגלת בשקל הקדש תקח עשרים גרה השקל: ונתתה הכסף לאהרן ולבניו פדויי העדפים בהם: ויקח משה את כסף הפדיוס מאת העדפים על פדויי הלולים: מאת בכור בני ישראל לקח את הכסף חמשה ושישים ושלש מאות ואף בשקל הקדש: ויתן משה את כסף הפדיוס לאהרן ולבניו על פי יהוה כאשר צוה יהוה את משה:

אחר כך יאמר בקשה זו:

הושענא, הושענא.

אנא למען שם הקדוש שדי שהוא אותיות שלשה, תקנו ויאירו ויתעלו שם הוי"ה במלוי יודי"ן, ושם אהי"ה במלוי יודי"ן, שעולים מספר מאתים ושלשים ושלשה. וגם תקנו ויתעלו וישלמו שלשה אלפין של אהי"ה, שעולים שלש מאות ושלשים ושלשה:

אנא למען זכות אברהם יצחק ויעקב שהם אבות שלשה, תקנו ויאירו ויתעלו שם הוי"ה דמלוי יודי"ן, ושם אהי"ה דמלוי יודי"ן, שעולים מספר מאתים ושלשים ושלשה. וגם תקנו ויתעלו וישלמו שלשה אלפין של שמות אהי"ה, שהם מספר שלש מאות ושלשים ושלשה:

אנא למען זכות משה ואהרן ומרים, שהם רועים שלשה, תקנו ויאירו ויתעלו שם הוי"ה דמלוי יודי"ן, ושם אהי"ה דמלוי יודי"ן, שעולים מספר מאתים ושלשים ושלשה. וגם תקנו ויתעלו וישלמו שלשה אלפין של שמות אהי"ה, שהם מספר שלש מאות ושלשים ושלשה:

אנא למען זכות תורה נביאים וכתובים שהם שלשה, תקנו ויאירו ויתעלו שם הוי"ה דמלוי יודי"ן, ושם אהי"ה דמלוי יודי"ן, שעולים מספר מאתים ושלשים ושלשה. וגם תקנו ויתעלו וישלמו שלשה אלפין של שמות אהי"ה, שעולין מספר שלש מאות ושלשים

ושלשה :

אנא למען סוד מן, וענני כבוד ובאר, שהם מתנות שלשה, יתקנו ויאירו ויתעלו שם הוי"ה דיודי"ן, ושם אהי"ה דיודי"ן, שעולים מספר מאתים ושלשים ושלשה. וגם יתקנו ויתעלו וישלמו שלשה אלפין של שמות אהי"ה, שעולה מספרם שלש מאות ושלשים ושלשה :

אנא למען מצות סעודות שבת קדש שהם שלשה, ונרמזו בהיום שלשה, יתקנו ויאירו ויתעלו שם הוי"ה במלוי יודי"ן, ושם אהי"ה במלוי יודי"ן, שעולין מספר מאתים ושלשים ושלשה, וגם יתקנו ויתעלו וישלמו שלשה אלפין של שמות אהי"ה, שעולים מספר שלש מאות ושלשים ושלשה :

אנא למען מצות שמירת המועדים שהם רגלים שלשה, ולמען מצות הראיה בבית המקדש במועדים שלשה, ולמען קדשת ערי מקלט בארץ ישראל שהם ערים שלשה, יתקנו ויאירו ויתעלו שם הוי"ה דיודי"ן ושם אהי"ה דיודי"ן, שעולים מספר מאתים ושלשים ושלשה. וגם יתקנו ויתעלו וישלמו שלשה אלפין של שמות אהי"ה, שעולים מספר שלש מאות ושלשים ושלשה :

אנא למען זכות נח הצדיק שהוליד בנים שלשה, ולמען זכות אברהם אבינו אשר נצבו עליו אנשים שלשה, ולמען זכות יעקב אבינו אשר ראה באר בשדה רובצים עליה עדרי צאן שלשה, יתקנו ויאירו ויתעלו שם הוי"ה דמלוי יודי"ן, ושם אהי"ה דמלוי יודי"ן, שעולים מספר מאתים ושלשים ושלשה. וגם יתקנו ויתעלו וישלמו שלשה אלפין של שמות אהי"ה, שעולה מספרם שלש מאות ושלשים ושלשה :

אנא למען זכות פנחס וכלב, אשר הלכו ובאו ההרה וישבו שם ימים שלשה, ולמען זכות חנה הנביאה אשר נפקדה ותהר ותלד בנים שלשה, יתקנו ויאירו ויתעלו שם הוי"ה במלוי יודי"ן, ושם אהי"ה במלוי יודי"ן, שעולים מספר מאתים ושלשים ושלשה. וגם יתקנו ויתעלו וישלמו שלשה אלפין של שמות אהי"ה, שעולה מספרם שלש מאות ושלשים ושלשה :

אָנא לַמְעַן זְכוּת דָּוָד עֲבָדְךָ מְשִׁיחְךָ, אֲשֶׁר מָלַךְ בִּירוּשָׁלַיִם שְׁנַיִם
שָׁלוּשִׁים וּשְׁלֹשָׁה, וּלְמַעַן זְכוּת שְׁלֹמֹה בְּנוֹ אֲשֶׁר דִּבֶּר מְשָׁלִים אֲלֵפִים
שְׁלֹשָׁה, וּלְמַעַן זְכוּת בְּנֵיהוּ בֶן יְהוֹיָדָע אֲשֶׁר לוֹ שֵׁם בְּשֵׁלֶשָׁה, יִתְקַנּוּ
וַיֵּאִירוּ וַיִּתְעַלּוּ שֵׁם הַיְיִ"ה דְּיִוְדִי"ן, וְשֵׁם אֱהִי"ה דְּיִוְדִי"ן, שְׁמִסְפָּרָם
מֵאֲתַיִם וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה. וְגַם יִתְקַנּוּ וַיִּתְעַלּוּ וַיִּשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה אֲלֵפִין
שֶׁל שְׁמוֹת אֱהִי"ה, שְׁעוּלָה מִסְפָּרָם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה :
אָנא לַמְעַן זְכוּת עֲבָדְךָ אֲלֵיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב, אֲשֶׁר הִחִיָּה אֶת
הַיָּלָד בְּהַתְּמוּדוֹ עָלָיו פְּעָמִים שְׁלֹשָׁה, וּלְמַעַן קִדְשַׁת שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי
שְׁעָרֵי עִיר קְדֻשָּׁךְ, אֲשֶׁר הֵם לְכָל רוּחַ שְׁעָרִים שְׁלֹשָׁה, יִתְקַנּוּ וַיֵּאִירוּ
וַיִּתְעַלּוּ שֵׁם הַיְיִ"ה דְּמַלּוּי יוּדִי"ן, וְשֵׁם אֱהִי"ה דְּמַלּוּי יוּדִי"ן, שְׁעוּלָה
מִסְפָּר מֵאֲתַיִם וּשְׁלֹשִׁים וּשְׁלֹשָׁה. וְגַם יִתְקַנּוּ וַיִּתְעַלּוּ וַיִּשְׁלְמוּ שְׁלֹשָׁה
אֲלֵפִין שֶׁל שְׁמוֹת אֱהִי"ה, שְׁעוּלָה מִסְפָּר שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים
וּשְׁלֹשָׁה : הוֹשַׁעְנָא הוֹשַׁעְנָא. אָנא יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הוֹשִׁיעָה נָא, אָנא
יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הַצְּלִיחָה נָא : אָנא יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הוֹשִׁיעָה נָא, אָנא
יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הַצְּלִיחָה נָא :

יַעֲשֶׂה שְׁבָעָה הַקְּפוֹת לַתְּבַח בְּבֵית הַפְּנִסֶּת, וּבְכָל הַקְּפָה יֵאמֵר מְזֻמּוֹר הָבו
לֵה' בְּנֵי אֱלִים, כָּלוּ, וּפְסוּק מִפְּסוּקֵי אָנא בְּכַח, לְפִי הַסֵּדֶר הַזֶּה.

מְזֻמּוֹר לְדוֹד הָבו לִיהוָה בְּנֵי אֱלִים הָבו לִיהוָה כְּבוֹד וְעֹז : הָבו לִיהוָה
כְּבוֹד שְׁמוֹ הַשְׁתַּחֲוּוּ לִיהוָה בְּהַדְרַת קְדָשׁ : קוּל יְהוָה עַל הַמַּיִם אֶל
הַכְּבוֹד הַרְעִים יְהוָה עַל מַיִם רַבִּים : קוּל יְהוָה בְּכַח קוּל יְהוָה בְּהַדְרַת :
קוּל יְהוָה שִׁבְרֵי אַרְזִים וַיִּשְׁבֵּר יְהוָה אֶת אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן : וַיִּרְקִידֵם כְּמוֹ
עֵגֶל לְבָנוֹן וַשְׂרִיזוֹן כְּמוֹ בֶן רֵאמִים : קוּל יְהוָה חֲצֹב לְהַבּוֹת אֵשׁ : קוּל
יְהוָה יַחִיל מִדְּבַר יַחִיל יְהוָה מִדְּבַר קְדָשׁ : קוּל יְהוָה יַחִיל אֵילוֹת
וַיַּחֲשֶׁף יַעֲרוֹת וּבִהִיכְלוּ כָלוּ אִמֵּר כְּבוֹד : יְהוָה לְמַבּוּל יִשָּׁב וַיִּשָּׁב
יְהוָה מִלֶּךְ לְעוֹלָם : יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ ? תַּן יְהוָה יְבָרֶךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם :

- אָנא בְּכַח. גְּדוּלַת יְמִינְךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה : (אב"ג ית"ץ)
- קַבֵּל רְנַת. עֲמֶךָ שְׁגָבְנוּ. טְהַרְנוּ נוֹרָא : (קר"ע שט"ן)
- נָא גְבוּר. דוֹרְשֵׁי יְחוּדְךָ. כְּכַבַּת שְׁמַרְם : (נג"ד יכ"ש)
- בְּרַכְס טְהַרְם. רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ. תַּמִּיד גְּמִלְם : (בט"ר צת"ג)

חֲסִין קְדוֹשׁ. בְּרוּב טוֹבָךְ. נִהַל עֲדֹתְךָ : (חק"ב טנ"ע)
 יְחִיד גֹּאֵה. לְעֵמֶךְ פְּנֵה. זֹכְרֵי קְדוּשַׁתְךָ : (יג"ל פז"ק)
 שׁוֹעֲתֵנוּ קִבֵּל. וּשְׁמַע צַעֲקוֹתֵנוּ. יוֹדֵעַ תַּעֲלוּמוֹת : (שק"ו צי"ת)

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד :

אָחַר כֵּךְ יֵאמֹר

אִם יֵשׁ עָלַי מִלֶּאֱךָ אֶחָד מִנֵּי אֱלֹהִים, לְהַגִּיד לְאָדָם יִשְׂרָאֵל : וְיֵאמֹר
 פְּדֵעָהוּ מִרְדֹּת שַׁחַת מִצְּאֵתִי כֹפֵר : וְיֵאמֹר פְּדֵעָהוּ מִרְדֹּת שַׁחַת מִצְּאֵתִי
 כֹפֵר : וְיֵאמֹר פְּדֵעָהוּ מִרְדֹּת שַׁחַת מִצְּאֵתִי כֹפֵר :

יֵאמֹר שְׁלֹשׁ פְּעָמִים

יְהוָה צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁגֵּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה : יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁרֵי
 אָדָם בּוֹטַח בְּךָ : יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קְרָאֵנוּ :

גַּם פְּסוּק זֶה יֵאמֹר שְׁלֹשׁ פְּעָמִים.

וְאֲנִי תַפְלִי לְךָ יְהוָה יֵאֱהַדְוֵנִי עֵת רְצוֹן, אֱלֹהִים בְּרַב חַסְדֶּךָ עֲנֵנִי
 בְּאַמֶּת יִשְׁעֶךָ :

יֵאמֹר זֶה פַּעַם אַחַת.

אֲשֶׁרֵי תְמִימֵי דְרָךְ, הַהֲלֻכִים בְּתוֹרַת יְהוָה : ב אֲשֶׁרֵי נִצְרֵי עֲדוּתִי, בְּכָל
 לֵב יְדַרְשׁוּהוּ : ג אִף לֹא פָעִלוּ עוֹלָה בְּדַרְכָיו הִלְכוּ : ד אֵתָה צוּיְתָה
 פִּקְדֵיךָ לְשֹׁמֵר מֵאֵד : ה אֶחְלִי יִפְנֹו דְרָכֵי לְשֹׁמֵר חֲקֵיךָ : ו אַז לֹא אָבוּשׁ
 בְּהַבִּיטִי אֶל כָּל מִצּוֹתֶיךָ : ז אֲוֹדֶךָ בִּישׁוֹר לִבִּי בְלִמְדֵי מִשְׁפָּטֵי צִדְקֶךָ :
 ח אֵת חֲקֵיךָ אֲשֹׁמֵר אֶל תַּעֲזֹבֵנִי עַד מֵאֵד : ט בְּמָה יִזְכֶּה נַעַר אֵת אֲרָחוּ
 לְשֹׁמֵר כְּדִבְרֶךָ : י בְּכָל לִבִּי דִרְשָׁתִיךָ אֵל תִּשְׁגֵּנִי מִמִּצּוֹתֶיךָ : יא בְּלִבִּי
 צַפְנֵתִי אִמְרֹתֶיךָ לְמַעַן לֹא אֶחְטֵא לְךָ : יב בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה לְמַדְנֵי
 חֲקֵיךָ : יג בְּשִׁפְתֵי סִפְרֹתֵי כָל מִשְׁפָּטֵי פִיךָ : יד בְּדִרְךָ עֲדוּתֶיךָ שִׁשְׁתִּי
 כָּעַל כָּל הוֹן : טו בְּפִקּוּדֶיךָ אֲשִׁיחָה וְאִבִּיטָה אֲרָחוּתֶיךָ : טז בְּחֻקֶיךָ
 אֲשַׁתְּעֶשֶׂע לֹא אֲשַׁכַּח דְּבָרְךָ : יז גָּמַל עַל עֲבֹדֶךָ אֲחִיָּה וְאֲשַׁמְרָה
 דְּבָרְךָ : יח גַּל עֵינֵי וְאִבִּיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ : יט גַּר אֲנִכִּי בְּאַרְץ אֵל

תסתור ממני מצותיך: כ גרסה נפשי לתאבא אל משפטך בכל עת:
 כא גערת ודים ארורים השגים ממצותיך: כב גל מעלי חרפה ובוז
 פי עדתיך נצרת: כג גם ישבו שרים בי נדברו עבדך ישיח בחקך:
 כד גם עדתיך שששעי אנשי עצתי: כה דבקה לעפר נפשי חניני
 כדברך: כו דרכי ספרתי ותענני למדני חקך: כז דרך פקודיך הבינני
 ואשיחה בנפלאותיך: כח דלפה נפשי מתונה קימני כדברך: כט
 דרך שקר הסר ממני ותורתך חנני: ל דרך אמונה בחרתי משפטך
 שויתי: לא דבקתי בעדותיך יהוה אל תבישני: לב דרך מצותיך
 ארוץ פי תרחיב לפי: לג הורני יהוה דרך חקך ואצרנה עקב: לד
 הבינני ואצרה תורתך ואשמרנה בכל לב: לה הדרכני בנתיב
 מצותיך פי בו חפצתי: לו הט לפי אל עדותיך ואל אל בצע: לז
 העבר עיני מראות שוא בדרךך חניני: לח הקם לעבדך אמרתך אשר
 ליראתך: לט העבר חרפתי אשר גרתי פי משפטך טובים: מ הנה
 תאבתי לפקודיך בצדקתך חניני: מא ויבאני חסדך יהוה תשועתך
 כאמרתך: מב ואענה חרפי דבר פי בטחתי בדרךך: מג ואל תצל
 מפי דבר אמת עד מאד פי למשפטך יחלתי: מד ואשמרה תורתך
 תמיד לעולם ועד: מה ואתהלכה ברחבה פי פקודיך דרשתי: מו
 ואדברה בעדתיך נגד מלכים ולא אבוש: מז ואשתעשע במצותיך
 אשר אהבתי: מח ואשא כפי אל מצותיך אשר אהבתי ואשיחה
 בחקך: מט זכר דבר לעבדך על אשר יחלתי: נ זאת נחמתי בעניני
 פי אמרתך חיתני: נא ודים הליצני עד מאד מתורתך לא נטיתי: נב
 זכרתי משפטך מעולם | יהוה ואתנחם: נג ולעפה אחזתני מרשעים
 עזבי תורתך: נד זמרות היו לי חקך בבית מגורי: נה זכרתי בלילה
 שמך יהוה ואשמרה תורתך: נו זאת היתה לי פי פקודיך נצרת: נז
 חלקי יהוה אמרתי לשמר דברך: נח חליתי פניך בכל לב חנני
 כאמרתך: נט חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדתיך: ס חשתי ולא
 התמהמהתי לשמר מצותיך: סא חבלי רשעים עונני תורתך לא
 שכחתי: סב חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך: סג
 חבר אני לכל אשר יראוך ולשמרי פקודיך: סד חסדך יהוה מלאה
 הארץ חקך למדני: סה טוב עשית עם עבדך יהוה כדברך: סו טוב

טעם ודעת למדני פי במצותיך האמנותי: סז טרם אענה אני שגג ועתה אמרתך שמרתי: סח טוב אתה ומטיב למדני חקיך: סט טפלו עלי שקר ודים אני בכל לב אצר פקודיך: ע טפש כחלב לבס אני תורתך שעשעתי: עא טוב לי כי עניתי למען אלמד חקיך: עב טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף: עג ידיך עשוני ויכוננוני הבינני ואלמדה מצותיך: עד יראיך יראוני וישמחו פי לדברך יחלתי: עה ידעתי יהוה כי צדק משפטך ואמונה עניתיני: עו יהי נא חסדך לנחמני כאמרתך לעבדך: עז יבאוני רחמיך ואחיה פי תורתך שעשעי: עח יבשו ודים פי שקר עותוני אני אשיח בפקודיך: עט ישובו לי יראיך וידעי עדתיך: פ יהי לבי תמים בחקיך למען לא אבוש: פא כלתה לתשועתך נפשי לדברך יחלתי: פב פלו עיני לאמרתך לאמר מתי תנחמני: פג כי הייתי פנאד בקיטור חקיך לא שכחתי: פד כמה ימי עבדך מתי תעשה ברדפי משפט: פה כרו לי ודים שיחות אשר לא כתורתך: פו כל מצותיך אמונה שקר רדפוני עזרני: פז כמעט פלוני בארץ ואני לא עזבתי פקדיך: פח כחסדך חניני ואשמרה עדות פיך: פט לעולם יהוה דברך נצב בשמים: צ לדר ודר אמונתך כוננת ארץ ותעמד: צא למשפטך עמדו היום פי הפל עבדך: צב לולי תורתך שעשעי אז אבדתי בעיני: צג לעולם לא אשכח פקודיך פי כם חייתיני: צד לך אני הושיעני פי פקודיך דרשתי: צה לי קוו רשעים לאבדני עדתיך איתבונן: צו לכל תכלה ראיתי קץ רחבה מצותך מאד: צז מה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי: צח מאיבי תחכמני מצותך פי לעולם היא לי: צט מפל מלמדי השפלתי פי עדותיך שיחה לי: ק מזקנים איתבונן פי פקודיך נציתי: קא מפל ארח רע פלאתי רגלי למען אשמר דברך: קב ממשפטך לא סרתי פי אתה הורתני: קג מה נמלצו לחכי אמרתך מדבש לפי: קד מפקודיך איתבונן על כן שנאתי כל ארח שקר: קה יר לרגלי דברך ואור לנתיבתי: קו נשבעתי ואקימה לשמר משפטי צדקך: קז נעניתי עד מאד יהוה חניני כדברך: קח נדבות פי רצה נא יהוה ומשפטך למדני: קט נפשי בכפי תמיד ותורתך לא שכחתי: קי נתנו רשעים פח לי ומפקודיך לא תעיתי: קיא נחלתי עדותיך

לעולם כי ששון לבי הָמָה: קיב נטיתי לבי לעשות חקִיךָ לעולם
עָקֵב: קיג סַעֲפִים שְׁנֵאתִי וְתוֹרַתְךָ אֶהְבֵּתִי: קיד סתרי ומגני אֶתָּה
לְדַבְרְךָ יִחְלָתִי: קטו סורו ממני מרעים ואצרה מצות אֱלֹהֵי: קטז
סִמְכֵנִי כְּאִמְרַתְךָ וְאַחֲיָה וְאֵל תְּבִישֵׁנִי מִשִּׁבְרֵי: קיז סַעֲדֵנִי וְאוֹשַׁעַה
וְאַשְׁעָה בְּחֻקֶיךָ תְּמִיד: קיח סְלִיתָ כָּל שׁוֹגִים מִחֻקֶיךָ פִּי שֶׁקֶר
תִּרְמֹתָם: קיט סגים השִׁבֵּת כָּל רִשְׁעֵי אֶרֶץ לְכֵן אֶהְבֵּתִי עֲדוֹתֶיךָ: קכ
סִמַּר מִפְּחָדְךָ בְּשָׂרִי וּמִמְשַׁפְּטֶיךָ יִרְאֵתִי: קכא עֲשִׂיתִי מִשְׁפָּט וְצַדִּיק בַּל
תִּנְיָחֵנִי לְעִשְׂקֵי: קכב עֲרַב עִבְדְּךָ לְטוֹב אֵל יַעֲשֶׂקֵנִי וְדִים: קכג עֵינֵי
כָּלוּ לִישׁוּעָתְךָ וְלֵאמֹרֶת צִדְקָךָ: קכד עֲשֵׂה עִם עִבְדְּךָ כְּחֻסְדְּךָ וְחֻקֶיךָ
לְמַדְנִי: קכה עִבְדְּךָ אָנִי הִבִּינִי וְאֲדַעַה עֲדוֹתֶיךָ: קכו עֵת לַעֲשׂוֹת
לְיְהוָה הִפְרוּ תוֹרַתְךָ: קכז עַל כֵּן אֶהְבֵּתִי מִצְוֹתֶיךָ מִזֶּהֵב וּמִפֹּז: קכח
עַל כֵּן כָּל פְּקוּדֵי כָל יִשְׂרָאֵל כָּל אֲרָח שֶׁקֶר שְׁנֵאתִי: קכט פְּלֹאוֹת
עֲדוֹתֶיךָ עַל כֵּן נִצְרַתֶם נִפְשֵׁי: קל פֶּתַח דְּבָרֶיךָ יֵאִיר מִבֵּין פְּתָיִים: קלא
פִּי פְעֻרְתִּי וְאַשְׁאֲפָה פִּי לְמִצְוֹתֶיךָ יֶאֱבֹתִי: קלב פְּנֵה אֵלַי וְחַנּוּנִי
כְּמִשְׁפָּט לְאַהֲבֵי שְׁמֶךָ: קלג פְּעָמֵי הֶכֶן בְּאִמְרַתְךָ וְאֵל תִּשְׁלַט בִּי כָּל
אָוֶן: קלד פְּדַנִּי מֵעִשְׂק אָדָם וְאַשְׁמְרָה פְּקוּדֶיךָ: קלה פְּנִיךָ הָאֵר
בְּעִבְדְּךָ וְלִמְדֵנִי אֵת חֻקֶיךָ: קלו פְּלָגִי מִים יִרְדּוּ עֵינֵי עַל לֹא שֶׁמְרוּ
תוֹרַתְךָ: קלז צַדִּיק אֶתָּה יְהוָה וַיִּשֶׁר מִשְׁפָּטֶיךָ: קלח צוֹיֶת צֶדֶק
עֲדוֹתֶיךָ וְאַמוּנָה מְאֹד: קלט צִמְתַּתְנִי קִנְיָתִי כִּי שָׁכַחוּ דְבָרֶיךָ צָרִי: קמ
צְרוּפָה אִמְרַתְךָ מְאֹד וְעִבְדְּךָ אֶהְבֵּה: קמא צָעִיר אָנֹכִי וְנִכְזָה פְּקוּדֶיךָ
לֹא שָׁכַחְתִּי: קמב צִדְקַתְךָ צֶדֶק לְעוֹלָם וְתוֹרַתְךָ אֱמֶת: קמג צַר וּמְצוּק
מִצְאוּנֵי מִצְוֹתֶיךָ שִׁעֲשֵׁעֵי: קמד צֶדֶק עֲדוֹתֶיךָ לְעוֹלָם הִבִּינִי וְאַחֲיָה:
קמה קִרְאֵתִי בְּכָל לַב עֲנֵנִי יְהוָה חֻקֶיךָ אֲצַרֶה: קמו קִרְאֵתֶיךָ הוֹשִׁיעֵנִי
וְאַשְׁמְרָה עֲדוֹתֶיךָ: קמז קִדְמָתִי בְּנֶשֶׁף וְאַשׁוּעָה לְדַבְרְךָ יִחְלָתִי: קמח
קִדְמוּ עֵינֵי אֲשֶׁמְרוֹת לְשִׁיחַ בְּאִמְרַתְךָ: קמט קוֹלִי שִׁמְעָה כְּחֻסְדְּךָ
יְהוָה כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חֲנִינִי: קנ קָרְבוּ רֹדְפֵי זִמָּה מִתוֹרַתְךָ רַחֲמוּ: קנא קְרוֹב
אֶתָּה יְהוָה וְכָל מִצְוֹתֶיךָ אֱמֶת: קנב קִדְמֵי מַעְדוֹתֶיךָ פִּי לְעוֹלָם
יִסְדַּתֶּם: קנג רָאֵה עֲנֵנִי וְחַלְצֵנִי כִּי תוֹרַתְךָ לֹא שָׁכַחְתִּי: קנד רִיבָה רִיבֵי
וּגְאֹלֵנִי לְאִמְרַתְךָ חֲנִינִי: קנה רַחוּק מְרִשְׁעִים יִשׁוּעָה כִּי חֻקֶיךָ לֹא
דָּרְשׁוּ: קנו רַחֲמֶיךָ רַבִּים | יְהוָה כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חֲנִינִי: קנז רַבִּים רֹדְפֵי וְצָרִי

מעדותיך לא נטיתי: קנח ראיתי בגדים ואתקוטטה אשר אמרתך לא שמרו: קנט ראה כי פקודיך אהבתי יהוה כחסדך חניני: קס ראש דברך אמת ולעולם כל משפט צדקך: קסא שרים רדפוני חנם ומדברך פחד לבי: קסב שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב: קסג שקר שנאתי ואתעבה תורתך אהבתי: קסד שבע ביום הללתיך על משפטי צדקך: קסה שלום רב לאהבי תורתך ואין למו מכשול: קסו שברתי לישועתך יהוה ומצותיך עשיתי: קסז שמרה נפשי עדתיך ואהבם מאד: קסח שמרתי פקודיך ועדתיך כי כל דרכי נגדך: קסט תקרב ונתי לפניך יהוה כדברך הבינני: קע תבוא תחנתי לפניך כאמרתך הציילני: קעא תבענה שפתי תהלה פי תלמדני חקיך: קעב תען לשוני אמרתך כי כל מצותיך צדק: קעג תהי ידך לעזרני כי פקודיך בחרתי: קעד תאבתי לישועתך יהוה ותורתך שעשעי: קעה תחי נפשי ותהללך ומשפטך יעזרני: קעו תעיתי כשה אבד בקש עבדך כי מצותיך לא שכחתי:

יאמר ט"ו שיר המעלות, ויכפלם חמש עשרה פעמים.

קכ א שיר המעלות אל יהוה בצרתה לי קראתי ויענני: ב יהוה הציילה נפשי משפת שקר מלשון רמיה: ג מה יתן לך ומה יסיף לך לשון רמיה: ד חצי גבור שנונים עם גחלי רתמים: ה אויה לי כי גרתי משף שכנתי עם אהלי קנר: ו רבת שכנה לה נפשי עם שונא שלום: ז אני שלום וכי אדבר המה למלחמה:

קכא א שיר למעלות אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי: ב עזרי מעם יהוה עשה שמים וארץ: ג אל יתן למוט רגלך אל ינום שמרך: ד הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל: ה יהוה שמרך יהוה צלך על יד מינך: ו יומם השמש לא יפכה וירח בלילה: ז יהוה ישמך מכל רע ישמר את נפשך: ח יהוה ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם:

קכב א שיר המעלות לדוד שמחתי באמרים לי בית יהוה גלך: ב עמדות היו רגלינו בשעריך ירושלים: ג ירושלים הבנויה כעיר

שחברה לה יחדו: ד ששם עלו שבטים שבטי יה עדות לישראל
להדות לשם יהוה: ה כי שמה | ישובו כסאות למשפט כסאות לבית
דוד: ו שאלו שלום ירושלים ישליו אהביך: ז יהי שלום בחילך
שלוה בארמנותיך: ח למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך: ט
למען בית יהוה אלהינו אבקשה טוב לך:

כג א שיר המעלות אליך נשאתי את עיני הישבי בשמים: ב הנה
כעיני עבדים אל יד אדוניהם: ג כעיני שפחה אל יד גברתה כן
עינינו אל יהוה אלהינו עד שיחננו: ד חננו יהוה חננו כי רב שבוענו
בוז: ה רפת שבעה לה נפשנו הלעג השאננים הבוז לגאי יונים:

כד א שיר המעלות לדוד לולי יהוה שהיה לנו יאמר נא ישראל: ב
לולי יהוה שהיה לנו בקום עלינו אדם: ג אזי חיים בלעונו בחרות
אפם בנו: ד אזי המים שטפנו נחלה עבר על נפשנו: ה אזי עבר על
נפשנו המים הזידונים: ו ברוך יהוה שלא נתננו טרף לשניהם: ז
נפשנו כצפור נמלטה מפח יוקשים הפח נשבר ונאחזנו נמלטנו: ח
עזרנו בשם יהוה עשה שמים וארץ:

כה א שיר המעלות הבטחים ביהוה כהר ציון לא ימוט לעולם
ישב: ב ירושלים הרים סביב לה ויהוה סביב לעמו מעתה ועד
עולם: ג כי לא ינוח שבט הרשע על גורל הצדיקים למען לא ישלחו
הצדיקים בעולתה ידיהם: ד היטיבה יהוה לטובים ולישרים
בלבותם: ה והמטים עקלקלותם יוליכם יהוה את פעלי האון שלום
על ישראל:

כו א שיר המעלות בשוב יהוה את שיבת ציון היינו כחלמים: ב
אז ימלא שחוק פינו ולשוננו רנה אז יאמרו בגוים הגדיל יהוה
לעשות עם אלה: ג הגדיל יהוה לעשות עמנו היינו שמחים: ד
שובה יהוה את שביתנו כאפיקים בנגב: ה הזרעים בדמעה ברנה
יקצרו: ו הלוף ילך ובכה נשא משך הזרע בא יבא ברנה נשא
אלמתיו:

כז א שיר המעלות לשלמה אם יהוה לא יבנה בית שוא עמלו

בוניו בו אם יהנה לא ישמר עיר שוא שקד שומר: ב שוא לכם משכמי קום מאחרי שבת אכלי לחם העצבים כן יתן לידידו שוא: ג הנה נחלת יהנה בנים שר פרי הפטן: ד כחצים ביד גבור כן בני הנעורים: ה אשרי הגבר אשר מלא את אשפתו מהם לא יבשו כי ידברו את אויבים בשער:

קכח א שיר המעלות אשרי כל ירא יהנה ההלך בדרךיו: ב יגיע כפיד כי תאכל אשריך וטוב לך: ג אשתך כגפן פריה בירכתי ביתך בניך כשתלי זיתים סביב לשלחנך: ד הנה כי כן יברך גבר ירא יהנה: ה יברך יהנה מציון וראה בטוב ירושלים כל ימי חייו: וראה בנים לבניך שלום על ישראל:

קכט א שיר המעלות רבת צריוני מנעורי יאמר נא ישראל: ב רבת צריוני מנעורי גם לא יכלו לי: ג על גבי חרשו חרשים האריכו למעניתם: ד יהנה צדיק, קצין עבות רשעים: ה יבשו ויסגו אחור כל שנאי ציון: ו יהיו כחציר גנות שקדמת שלף יבש: ז שלא מלא כפו קוצר וחצנו מעמר: ח ולא אמרו העברים ברכת יהנה אליכם ברכנו אתכם בשם יהנה:

קל א שיר המעלות ממעמקים קראתיך יהנה: ב אדני שמעה בקולי תהינה אדניך קשבות לקול תחנוני: ג אם עונות תשמר יה אדני מי יעמד: ד כי עמך הסליחה למען תנא: ה קויתי יהנה קויתה נפשי ולדברו הוהלתי: ו נפשי לאדני משמרים לבקר שמרים לבקר: ז יחל ישראל אל יהנה כי עם יהנה החסד והרבה עמו פדות: ח והוא יפדה את ישראל מכל עונותיו:

קלא א שיר המעלות לדוד, יהנה לא גבה לבי ולא רמו עיני ולא הלכתי בגדלות ובגנפלות ממני: ב אם לא שויתי ודוממתי נפשי כגמל עלי אמו כגמל עלי נפשי: ג יחל ישראל אל יהנה מעתה ועד עולם:

קלב א שיר המעלות זכור יהנה לדוד את כל עונותו: ב אשר נשבע ליהנה נדר לאביר יעקב: ג אם אבא באהל ביתי אם אעלה על ערש

יצויעי: ד אם אַתָּן שְׁנַת לְעֵינַי לְעַפְעַפֵי תְנוּמָה: ה עַד אֲמַצָּא מְקוֹם לִיהוָה מְשֻׁכְּנוֹת לְאָבִיר יַעֲקֹב: ו הִנֵּה שְׁמַעְנוּהָ בְּאֶפְרַתָּה מְצֻאנוּהָ בְּשָׂדֵי יַעֲר: ז נְבוֹאָה לְמִשְׁכְּנוֹתַיִו נִשְׁתַּחֲוֶה לְהֵדֶם רַגְלִיו: ח קוּמָה יְהוָה לְמְנוּחָתְךָ אַתָּה וְאַרְוֹן עֲזָךְ: ט כְּהִנֵּךְ יִלְבָּשׁוּ צִדֵּךְ וְחִסִּידֵךְ יִרְנְנוּ: י בְּעָבוּר דָּוִד עֲבָדְךָ אֵל תֵּשֵׁב פְּנֵי מְשִׁיחֶךָ: יא נִשְׁבַּע יְהוָה לְדָוִד אֲמַת לֹא יֵשׁוּב מִמֶּנָּה מִפְּרִי בִטְנֶךָ אֲשִׁית לְכֶסֶף לְךָ: יב אִם יִשְׁמְרוּ בְנֵיךָ בְּרִיתִי וְעֲדַתִּי זֹו אֲלַמְּדֵם גַּם בְּנֵיהֶם עַדִּי עַד יִשְׁבוּ לְכֶסֶף לְךָ: יג כִּי בַחַר יְהוָה בְּצִיּוֹן אֲנִי לְמוֹשֵׁב לוֹ: יד זֹאת מְנוּחָתִי עַדִּי עַד פֶּה אֲשַׁב כִּי אוֹתִיָּה: טו צִידָה בְּרַךְ אֲבִירָהּ אֲשִׁיבֶיךָ לְחֶם: טז וְכִהְיֶינָה אֲלֵבִישׁ יִשַׁע וְחִסִּידֶיךָ רַנֵּן וְרַנְּנוּ: יז שֵׁם אֲצַמִּיחַ קֶרֶן לְדָוִד עֲרֻכְתִּי גַר לְמְשִׁיחִי: יח אוֹיְבֵיֶיךָ אֲלֵבִישׁ בִּשְׁתׁ וְעֲלִיו יִצִּיץ נְזֹרֹו:

קלג א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד הִנֵּה מָה טוֹב וּמָה נְעִים שְׁבַת אַחִים גַּם יַחַד: ב בְּשִׁמְן הַטוֹב עַל הָרֹאשׁ יֵרֵד עַל הַזָּקֵן זָקֵן אַהֲרֹן שְׂיֵרֵד עַל פִּי מִדוֹתָיו: ג כְּטַל חֶרְמוֹן שְׂיֵרֵד עַל הַרְרֵי צִיּוֹן כִּי שֵׁם צִוָּה יְהוָה אֶת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם:

קלד א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הִנֵּה בְּרָכוּ אֶת יְהוָה כָּל עַבְדֵי יְהוָה הַעֲמָדִים בְּבֵית יְהוָה בְּלִילוֹת: ב שְׂאוּ יַדְכֶם קֹדֶשׁ וּבְרָכוּ אֶת יְהוָה: ג יְבָרְכֵךְ יְהוָה מִצִּיּוֹן עֲשֵׂה שָׁמַיִם וְאָרֶץ:

יאמר פָּרָק זֶה שִׁבְעַת פְּעָמִים.

ויהי נעם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָהוּ: יֵשֵׁב בְּסֵתֵר עֲלִיוֹן בְּצֵל שְׂדֵי יִתְלוּנָן: אִמֵּר לִיהוָה מַחְסֵי וּמְצוּדֹתַי אֱלֹהֵי אֲבֹתַי בּוֹ: כִּי הוּא יִצְיִלְךָ מִפַּח יְקוֹשׁ מִדְּבַר הַיּוֹת: בְּאֶבְרָתוֹ יִסֹּךְ לְךָ וְתַחַת כַּנְּפֵיו תִּחְסֶה צִנָּה וְסִתְרָה אֲמַתּוֹ: לֹא תִירָא מִפַּחַד לִילָה מִחֶץ יַעוֹף יוֹמָם: מִדְּבַר בְּאֶפֶל יִהְלֶךְ מִקְטָב יִשׁוּד צְהָרִים: יִפֹּל מִצִּדְךָ אֶלְךָ וּרְבִבָה מִימִינְךָ אֶלְיָךְ לֹא יִגָּשׁ: רַק בְּעֵינֶיךָ תִּבְטַח וְשִׁלְמַת רְשָׁעִים תִּרְאֶה: כִּי אַתָּה יְהוָה מַחְסֵי עֲלִיוֹן שְׁמַתָּ מְעוֹנְךָ: לֹא תֵאָנֶה אֶלְיָךְ רָעָה וְנִגַּע לֹא יִקְרַב בְּאֶהְלֶךְ: כִּי מִלֶּאכְרִיִּי יִצְוָה לְךָ לְשִׁמְרֶךָ בְּכָל דְּרָכֶיךָ: עַל כַּפַּיִם יִשְׂאוּנְךָ פֶּן תִּגַּף בְּאֶבֶן

רגלך: על שחל ופתן תדרוך תרמס כפיר ותנין: כי בי חשק ואפלטוהו
 אשגבהו כי ידע שמי: יקראני ואענהו עמו אנכי בצרה אחלצהו
 ואכבדהו: ארץ ימים אשביעהו ואראהו בישועתי:

אחר כך יאמר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי
 שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך
 כאלו הקרבתיו על גבי מזבחתך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט
 ממני, תעורר סוד ב' זיוגי מ"ב דחיד וגרון. ובכן ימתקו מספר
 אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם
 מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו
 למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה
 לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה,
 דבורר אכל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל וירד שפע גדול ורב על
 כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה
 ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך
 ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחי לברר ולתקן
 ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה,
 ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב
 לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר
 שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני
 אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה
 ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה. אגא יהנה יאהדונהי אוי נא
 לנו כי חטאנו אגא נוליד את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם
 תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנותינו, ואם תשמר עונינו מי יעמד
 לפניך מאז אפיד, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתך
 צרת גופינו ונשמתנו וקבל ברח רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך
 יהנה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וביד זעמך אל תששנו,
 ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו

להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד כונתך, אפס פי עז
 יצרנו הרע ועל כרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו פאריה
 יכסוף לטרף וככפיר יושב במספרים ופתע פתאום חיים בלעונו
 ואתה בטובך יהנה יאהדונה בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה
 מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל
 השמות אשר החשכנו בעונותינו וחסאיתנו ופשעינו, וטהר לבנו
 לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן, כן יהי רצון. יהיו
 לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהנה יאהדונה צורי וגאלי:

אחר כך יאמר "אדרא זוטא" (נמצא לקמן עמוד 608) ויעשה כפרה
 בתרנגול, כמו בערב כפור.

יתן הכסף לעניים יראי שמים. ויהי רצון שה' יקבל תשובתו ברצון.

תקון לעוון אשת איש.

אין אסור אשת איש, אלא באדם שחטא עם אשה נשואה. או אשה
 נשואה שחטאה עם גבר בין פנוי ובין נשוי, שאז כל אחד מהם הופך
 להיות מיורדי גיהנם ואינם עולים לעולם, אם לא יעשה תשובה. אבל
 פנויה שחטאה עם גבר נשוי אין לה ענן בתקון זה, אלא בתקון חטא
 הנדה.

צריך לצום שלש מאות ועשרים וחמש תעניות. ומי שקשה לו הדבר,
 תקנו רבותינו המקבלים לצום רק לילה ויום, ולפדות מי התענית בכסף
 שינתן לעניים שומרי תורה ומצוות.

זה סדר התקון:

צום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. יום לפני
 הצום יאמר ודוי זה:

הריני מוכן ומזמן לקים בעזרת האל יתברך מצות עשה של
 התשובה, כפתיב בתורה: ושבת עד יהנה יאהדונה אלתיך ושמעת
 בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין
 בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, תרטה גמורה ושלמה, ומקבל
 עלי שלא לחזר ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמיו יעזורני על דבר

כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.
 אַנָּא יְהוָה יאהדוּנְהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אַבּוֹתֵינוּ, תְּבֵא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאֵל
 תְּתַעַלֵּם מִלִּפְנֵינוּ מִתְחַנְּתָנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזִי פָּנִים וּקְשֵׁי עֲרָף לֹאמַר
 לְפָנֶיךָ יְהוָה יאהדוּנְהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אַבּוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא
 חֲטָאנוּ. אֲכַל חֲטָאנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעָנוּ. אֲנַחְנוּ וְאַבּוֹתֵינוּ וְאַנְשֵׁי בֵיתֵינוּ:
 אֲשַׁמְנוּ. בְּגָדְנוּ. בְּגָדְתִי בְּאֶחָדוֹתֶיךָ וְנָתַתִּי מוֹם בְּקֹדֶשֶׁי שְׁמַיִם, וּפְגַמְתִּי
 בַּמִּדּוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת, וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרֵי הַשֹּׁפֵעַ, וּמְנַעַתִּי הַטּוֹב וְהַשֹּׁפֵעַ
 הַרְאוּ לְבֵא אֲלֵיהֶם. בְּאֵתִי עַל אִשְׁתִּי אִישׁ וּפְגַמְתִּי בְּשֵׁמוֹת הַקֹּדֶשׁ
 וּבְעוֹלָמוֹת הַקְּדוֹשִׁים. וְהִגְבַּרְתִּי כַּחוֹת הַדִּינִין, וְגַם גְּרַמְתִּי מְנִיעָה
 בְּהַתְּפַשְׁטוֹת הָאִוְרוֹת דְּרָךְ תִּקּוֹן הַשְּׁנֵי דְדִיקְנָא הַנִּקְרָא נוֹשֵׂא עוֹן.
 גִּזְלוֹנוּ. דְּבַרְנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. וְדָנוּ. חֲמִסְנוּ.
 טְפַלְנוּ שֶׁקֶר וּמְרָמָה. יַעֲצֵנוּ עֲצוֹת רְעוּת. כְּזָבְנוּ. כְּעִסְנוּ. לְצָנוּ. מְרַדְנוּ.
 מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעָנוּ. פְּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ.
 צַעֲרָנוּ אָב וְאָם. קִשְׁיָנוּ עֲרָף. רִשְׁעָנוּ. שַׁחְתָּנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲוִינוּ
 וְתַעֲתָעָנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמְשַׁפְּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה
 צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ וְאַנַּחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא
 הנספרות והנגלות אפה יודע. אפה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי
 כל חי. אפה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם
 ממך ואין נסתר מנגד עיניך, יהי רצון מלפניך יהוה יאהדוּנְהי אֱלֹהֵינוּ
 וְאֱלֹהֵי אַבּוֹתֵינוּ, שְׁתַּמְחַל לָנוּ אֵת כָּל חֲטָאֵתֵינוּ וְתַכַּפֵּר לָנוּ אֵת כָּל
 עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתַמְחַל וְתַסְלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ.

לך למקוה ויטבל שבע טבילות לטהר נפשו, רוחו ונשמתו, מהקלפה
 שנדבקה בהם בגלל עונותיו, ויכון שטובל שבע טבילות אלו על דעת
 אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושכן יטהרו נפשו, רוחו
 ונשמתו מטמאת צרעת עונותיו, וטבילה שמינית יכון לקבל עליו ארבע
 מיתות בית דין, סקילה, שרפה, הרג וחנוק, על קדוש ה', ושעל ידי זה
 יתחדו ארבע אותיות יהו"ה ביחוד שלם וגמור.

יצא מן המים וימתין כמו רגע ויחזור ויכנס ויטבול עוד חמש טבילות

ובכל טבילה כוין שם אדני.

בצאתו מהמקנה יתלבש, ויאמר:

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב רחמנו יכבש עונתינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בכרפת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל פשהתפלל עמידה של מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבנו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום משקיעת החמה היום ועד לצאת הכוכבים מחר. על אשר חטאתי, עויתי ופשעתי וחללתי ברית קדשך ובאתי על אשת איש, (האשה תאמר: ושבכתי עם זר בהיותי אשת איש). בגלגול זה ובגלגולים אחרים מעודי ועד היום הזה, והריני מתנה שאם לא אוכל להתענות, כשאפריש פרוטה לצדקה ואכונ לבטל התענית, אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון כלל. והריני מתפונ בתענית זה להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרבן הנקרב על גבי המזבח, לכפר על חטאתי, ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אלחינו ואלהי אבותינו, שתתן לי כח ובריאות להתענות לפניך, ויתקבל תשובתי ותענתי ותרצני ברחמיך הרבים.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

אם יכול, יחגר על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

בליל התענית ילמד משניות קריאי מועד לחג השבועות (נמצא לקמן עמוד 660 ומשניות מסכת שבת (נמצא לקמן עמוד 641) וישתדל להבין לפחות פרוש המלים. אחר כך ילמד "אדרא זוטא" נמצא לקמן עמוד. וכשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והפר, ויכון בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן.

ביום הצום יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתיב בתורה: ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, תרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמיו יעזורני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמונו. בגדנו. בגדתי באחדותך ונתתי מום בקדשי שמים, ופגמתי במדות העליונים וקלקלתי צנורי הקדשה, ומנעתי הטוב והשפע הראוי לבא על ידיהם. באתי על אשת איש ופגמתי בשמות הקדש ובעולמות הקדושים. והגברתי פחות הדינין, וגם גרמתי מניעה בהתפשטות האורות דרך תקון השני דדיקנא הנקרא נושא עון. גזלנו. דברנו דופי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דברייך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו: מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי

כל חי. אִתָּהּ חִפְשׁ כָּל חֲדָרֵי בֶטֶן. רֹאֵה כְּלִיּוֹת וְלֵב. אֵינְךָ דֹבֵר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵינְךָ נֹסֵת מִנְּגִיד עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהִי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטָּאוֹתֵינוּ וְתִכְפֹּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

גַּלְף לְמִקְוֵה וְיִטְבּוֹל חֲמֵשׁ טְבִילוֹת וּבְכָל טְבִילָה יִכְוִין שֵׁם אֲדֹנָי.

יִלְכֹּשׁ בְּגָדָיו וְיַרְחִץ יָדָיו, וְיַעֲשֶׂה "סֵדֶר הַתְּשֻׁלִיף", עַל שְׂפַת יָם, אוֹ נְהַר, אוֹ מַעַיִן אוֹ בּוֹר מַיִם. (וְאִם אֵי אֶפְשָׁר יַעֲשֶׂהוּ בְּדִיעְבַד עַל דְּלִי מְלֵא מַיִם, וּבִיּוֹם אַחֵר כְּשִׁימְצָא מְקוֹר מַיִם, יַעֲשֶׂהוּ שְׁנִית.)

וְקוֹדֵם יֹאמֵר בְּקֶשֶׁה זֶה:

לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֵשׁא בְּרִיף הוּא וְשִׁכְנִיתִיה בְּדַחֲלֵהוּ וְרַחֲמֵהוּ וְרַחֲמֵהוּ וְדַחֲלֵהוּ לְיַחְדָּא שֵׁם י"ה בְּשֵׁם ו"ה בְּיַחְדָּא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל. הַרְיֵנִי מוֹכֵן לומר שְׁלֵשָׁה עָשָׂר פְּסוּקִים הַכְּתוּבִים עַל יָדֵי מִיכָה הַנְּבִיא, הָא תְּלִיסָר מְכִילָן דְּרַחֲמֵי אֲתַחֲזוּן הָכָא, וְכִלְהוּ נַפְקִין מִתְּלִיסָר מְבוּעִין דְּמִשַׁח רְבוּת דְּתַקּוּנֵי דִּיקְנָא קְדִישָׁא עֵתִיקָא דְּעֵתִיקִין טְמִירָא דְּטְמִירִין. הָא תְּלִיסָר מְכִילָן דְּרַחֲמֵי מְעֵתִיקָא קְדִישָׁא. מִי אֵל כְּמוֹךָ חַד. נוֹשָׂא עוֹן תְּרִי. וְעוֹבֵר עַל פְּשַׁע תְּלַת. לְשֵׁאֲרִית נַחֲלָתוֹ אַרְבַּע. לֹא הִחֲזִיק לְעַד אִפּוֹ חֲמֵשׁ. כִּי חִפְץ חֶסֶד הוּא שִׁית. יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ שְׁבַעַה. יִכְבֹּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ תְּמַנְיָא. וְתִשְׁלִיף בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאוֹתֵם תִּשְׁעָה. תַּתֵּן אֲמַת לִיעֲקֹב עֲשֶׂרָה. חֶסֶד לְאַבְרָהָם חַד סָר. אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם תְּרִיסָר, מִימֵי קֶדֶם תְּלִיסָר:

לְקַבֵּיל דָּא, אֵל מְדָה חַד, רַחוּם מְדָה תְּרִין. וְחַנּוּן מְדָה תְּלַת. אַרְבָּע מְדָה אַרְבַּע. אֲפִים מְדָה חֲמֵשׁ. וְרַב חֶסֶד מְדָה שִׁית. וְאַמַּת מְדָה שְׁבַעַה. נוֹצֵר חֶסֶד מְדָה תְּמַנְיָא. לְאַלְפִים מְדָה תִּשְׁעָה. נוֹשָׂא עוֹן מְדָה עֲשָׂרָה. וְפִשַׁע מְדָה חַד סָר. וְחִטָּאָה מְדָה תְּרִיסָר. וְנִקְהָ מְדָה תְּלִיסָר:

וְיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהִי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּהֲיֵה חֲשׁוּבָה וּמְקַבְּלַת וְרַצוּיָה לְפָנֶיךָ קְרִיאַת הַפְּסוּקִים הַנִּרְמְזִים בְּהֵם שְׁלֵשׁ עֲשָׂרָה מְדוֹת שֶׁל רַחֲמִים, הָאֲמוּרִים עַל יַד נְבִיאָךְ מִיכָה, הַמְּכַוְּנִים אֶל שְׁלֵשׁ עֲשָׂרָה מְדוֹת הָאֲמוּרִים עַל יַדֵי מוֹשֶׁה עַבְדְּךָ.

ויעלה לפניך פאלו כונתי בכל הפונות הראויות לכוון בהם, וכאלו השגתי כל הסודות הרמוזים בהם. ותהיה שעה זו עת רצון לפניך, ויגלו רחמיך על מדותיך, ותתנהג יהוה יאהדונהי אליהנו במדת החסד ובמדת הרחמים, ותעזר רחמיך בקריאתי זאת, להמשיך שפע והארה מן המזל העליון תקון השמיני הנקרא נוצר חסד, (יו"ד ה"י וי"ו ה"י). אל התקון התשיעי הנקרא לאלפים, (אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה). ובזה יתמקו שמות אלה"ם אדנ"י מתוק גמור ושלם כרצונך, ובכן ותשליך במצלות ים כל חטאתינו. וכל המקטרגים רעים ישלכו במצלות ים. ואתה בטובך תעזר רחמיך. ועל ידי שם אל"ף ה"י יו"ד ה"י יתבררו ויעלו כל נוצי הקדשה מבררים ומנקים ומלבנים, ונקה להם להעלותם למקום הקדש. ויהי נעם אדני אליהנו עלינו ומעשה דינו כוננה עלינו ומעשה דינו כוננהו:

פתח רבי שמעון ואמר: וי מאן דאשיט ידוי בדיקנא יקירא עלאה דסבא קדישא טמירא סתימא דכלא. דיקנא דההיא תשבחתא. דיקנא דסתים ויקיר מכל תקונוי. דיקנא דלא ידעין עלאין ותתאין. דיקנא דהיא תושבתתא דכל תשבחין. דיקנא דלא תהו בר נש נביאה וקדישא דיקרב למחמי ליה. דיקנא דהיא תליא בשערוי עד טבורא דלבא, חורא כתלגא, יקירא דיקרין, טמירא דטמירין מהימנותא דמהימנותא דכלא. תאנא בצניעותא דספרא דהאי דיקנא מהימנותא דכולא, נפיק מאודנוי ונחית סוחרניה דפומא קדישא ונחית וסליק וחיפי בתקרוכתא דבוסמא טבא חורא דיקירא. ונחית בשקולא וחיפי עד טבורא, הוא דיקנא יקירא מהימנא שלימא דנגדין ביה תלת עשר נביעין מבויעין דמשח רבות טבא, בתלת עשר תקונין מתתקנא:

תקונא קדמאה (מי אל כמוך במדה א' אל) מתתקן שערא מלעילא ושאר מיהוא תקונא דשער רישיה דסליק בתקונוי לעילא מאודנוי ונחית מקמי פתחא דאדנין בחד חוטא בשקלא טבא עד רישא דפומא:

תקונא תניינא, (נושא עון במדה ב' רחום) מתתקן שערא מרישא
 דפומא, וסליק עד רישא אחרא דפומא בתקונא שקיל:
 תקונא תליתאה, (ועובר על פשע במדה ג' וחנון) מאמצעיתא דתחות
 חוטמא מתחות תרין נוקבין נפיק חד ארחא, ושערא אתפסק
 בההוא ארחא. ומלי מהאי גיסא ומהאי גיסא שערא בתקונא שלים
 סותרנה דההוא ארחא:
 תקונא רביעאה, (לשארית נחלתו במדה ד' ארד) מתתקן שערא ונחית
 תחות פומא מרישא חדא לרישא חדא בתקונא שלים:
 תקונא חמישאה, (לא תחזיק לעד אפו במדה ה' אפים) תחות פומא
 נפיק ארחא אחרא בשקולא דארחא דלעילא, ואלין תרין ארחין
 רשימין על פומא מכאן ומכאן:
 תקונא שיתאה, (פי חפץ חסד הוא במדה ו' ורב חסד) מתתקן שערא
 וסליק ונפיק מלרע לעיל לרישא דפומא וחיפי תקרובתא דבוסמא
 טבא עד רישא דפומא דלעילא. ונחית שערא לרישא דפתחא
 דארחא תפאה דפומא:
 תקונא שביעאה, (ישוב ורחמנו במדה ז' ואמת) פסיק שערא ואתחזון
 תרין תפוחין בתקרובתא דבוסמא טבא שפירן ויאן למחזין. בגינהון
 אתקיים עלמא הדא הוא דכתיב באור פני מלך חיים:
 תקונא תמינאה, (יכבוש עונותינו במדה ח' נוצר חסד) נפיק חד חוטא
 דשערי סותרני דדיקנא, ותליין בשקולא עד טבורא:
 תקונא תשיעאה, (ותשליף במצולות ים כל חטאתם במדה ט' לאלפים)
 מתערי ומתערבין שערי דיקנא עם אינון שערי דתליין בשקולא,
 ולא נפקי דא עם דא:
 תקונא עשיראה, (תתן אמת לייעקב במדה י' נשא עון) נחתין שערי
 תחות דיקנא וחיפין בגרונא תחות דיקנא:
 תקונא חד סר, (חסד לאברהם במדה י"א ופשע) דלא נפקין נימא מן
 נימא ומתשערין בשיעורא שלים:
 תקונא תריסר, (אשר נשבעת לאבותינו במדה י"ב וחסאה) דלא תליין
 שערי על פומא, ופומא אתפניי מכל סטרוי ויאן שערי סחור סחור
 ליה:

תקונא תליסר, (מימי קדם במדה י"ג ונקח) דתליין שערי בתחות דיקנא מכאן ומכאן. ביקרא יאה ביקרא שפירא מחפין עד טבורא. לא אתחזי מכל אנפי תקרבתא דבסמא. בר אנון תפוחין שפירין תורין דמפקין חזין לעלמא. ומחזין חדו לזעיר אנפין. בתליסר תקונין אלין נגדין ונפקין תליסר מבויעין דמשח רבות, ונגדין לכל אנון דלתתא. ונהרין בההוא משחא. ומשיחין מההוא משחא דבתליסר תקונין אלין. בתליסר תקונין אלין אתרשים דיקנא וקירא סתימאה דכלא דעתיק דעתיקין:

יגביה שני צדי הגלימה או המעיל, ויאמר מי אל כמוך וגו' מלה במלה, ויכוין בלבו שהם כנגד י"ג מדות כמסודר כאן, וכשיאמר ותשליך וגו', ינער הבגד על המים, ויכוין שכל המלאכים הרעים שנבראו מכח עוונותיו וגם המקטרג העליון יושלכו במצולות ים העליון דפלוני ונחש.

יאמר פסוק זה שלש פעמים

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליצקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

אחר כך יאמר פסוקים אלו:

והנערה טובת מראה מאד בתולה ואיש לא ידעה, ותרד העינה ותמלא כדה ותעל: ועושה חסד לאלפים לאהבי ולשמרי מצותי: הקטון יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום, אני יהיה יאהדונה בעתה אחישנה: כמגדל דויד צנארה בנוי לתלפיות, אלף המגן תלוי עליו כל שליטי הגבורים: כרם היה לשלמה כבעל המון נתן את הכרם לנוטרים, איש יביא בפריו אלף כסף: כרמי שלי לפני האלף לך שלמה, ומאתים לנוטרים את פרו: ועתה אדני אלהינו אשר הוצאת את עמך מארץ מצרים ביד חזקה ותעש לך שם כהיום הזה, חטאנו ורשענו: אדני ככל צדקותיך ישוב נא אפך ורחמתך מעירך ירושלים הר קדשך, כי בחטאינו ובעונות אבותינו, ירושלים ועמך לחרפה

לְכֹל סְבִיבוֹתֵינוּ: וְעַתָּה שָׁמַע אֱלֹהֵינוּ אֶל תְּפִלַּת עַבְדְּךָ וְאֶל תַּחֲנוּנָיו, וְהָאֵר פְּנֵיךָ עַל מִקְדָּשְׁךָ הַשָּׁמַיִם, לְמַעַן אֲדֹנָי: הִטָּה אֱלֹהֵי אֲזִנֶּךָ וּשְׁמַע פִּקְחָ עֵינֶיךָ וּרְאֵה שׁוֹמְמוֹתֵינוּ וְהַעִיר אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמֶךָ עָלֵיהָ, כִּי לֹא עַל צְדָקוֹתֵינוּ אֲנַחְנוּ מִפִּילִים תַּחֲנוּנֵינוּ לְפָנֶיךָ כִּי עַל רַחֲמֶיךָ הַרְבִּים: אֲדֹנָי שְׁמַעְהָ אֲדֹנָי סִלְחָה אֲדֹנָי הַקְּשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אֵל תֵּאֲחָר, לְמַעַן אֱלֹהֵי כִּי שְׁמֶךָ נִקְרָא עַל עֵירֶךָ וְעַל עַמֶּךָ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֵׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדַמוֹתֵנוּ, וַיְרִדוּ בְדִגַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְבַהֲמָה וּבְכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הַרְמֵשׁ הַרֹמֵשׁ עַל הָאָרֶץ: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אוֹתוֹ, זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אוֹתָם: זֶה סֵפֶר תּוֹלְדוֹת אָדָם בְּיוֹם בָּרָא אֱלֹהִים אָדָם, בְּדַמוֹת אֱלֹהִים עָשָׂה אוֹתוֹ: זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָאם, וַיִּבְרָךְ אוֹתָם וַיִּקְרָא אֶת שְׁמֵם אָדָם בְּיוֹם הַבְּרָאָם: וַיַּעֲנֶךָ וַיַּרְעֶכָּ וַיֹּאכְלֶךָ אֶת הַפֶּן אֲשֶׁר לֹא יִדְעָתָ וְלֹא יָדְעוֹן אֲבוֹתֶיךָ, לְמַעַן הוֹדִיעֶךָ כִּי לֹא עַל הַלְחָם לְבַדּוֹ יַחֲיֶה הָאָדָם, כִּי עַל כָּל מוֹצֵא פִי יִהְיֶה יֵאֱהוּדוּנְהֵי יַחֲיֶה הָאָדָם: אֲשֶׁרֵי אָדָם מֵצֵא חֲכָמָה, וְאָדָם יִפְיֵק תְּבוּנָה: גֵּר יִהְיֶה יֵאֱהוּדוּנְהֵי נִשְׁמַת אָדָם, חוֹפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי כְּטוֹן: כִּי רָצוּ עַבְדְּךָ אֶת אֲבִנְיָה, וְאֶת עַפְרָה יַחֲנוּנוּ: שֵׁשׁ אֲנָכִי עַל אֲמַרְתֶּיךָ, כְּמוֹצֵא שָׁלֶל רָב: גַּל מַעְלֵי חֲרָפָה וּבִזוּ, כִּי עֲדוֹתֶיךָ נִצְרַתִּי: שְׁמֵשׁ יָרַח עֲמַד זְבוּלָה, לְאוֹר חֲצִיךָ יִהְלְכוּ: בְּרִבּוֹת הַטּוֹבָה רְבוּ אוֹכְלֵיהָ, וּמַה כְּשֶׁרוֹן לְבַעְלֵיהָ כִּי אִם רְאוֹת עֵינָיו אֲמַרְתִּי אֲשַׁמְרָה דְרָכֵי מַחֲטוֹא בְלִשׁוֹנִי אֲשַׁמְרָה לְפִי מַחֲסוֹם, בְּעוֹד רָשַׁע לְנַגְדִּי: תִּפְלָה לְעֵנִי כִּי יַעֲטֶף, וְלִפְנֵי יִהְיֶה יֵאֱהוּדוּנְהֵי יִשְׁפֹךְ שִׁיחוֹ:

אחר כך יאמר פסוקים אלו שהם ראשי תיבות אל"ף, דל"ת, נו"ן, יו"ד. אל"ף, דל"ת, מ"ם. יו"ד, ה"א, וא"ו, ה"א. אל"ף

אֲדֹנָי שְׁפַתִּי תִפְתַּח, וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ: לֹא לָנוּ יִהְיֶה יֵאֱהוּדוּנְהֵי לֹא לָנוּ כִּי לְשִׁמְךָ תֵּן כְּבוֹד, עַל חֲסִדְךָ עַל אֲמַתְךָ: פָּנָה אֵלַי וְחַנּוּנֵי תִנֶּה עֲנֶךָ לְעַבְדְּךָ וְהוֹשִׁיעָה לְבִן אֲמַתְךָ:

דל"ת

דַּרְשִׁיתִי אֶת יִהְיֶה יֵאֱהוּדוּנְהֵי וְעַנְנֵי, וּמִכָּל מַגּוּרֹתַי הִצְלָנִי: לְמַעַן שְׁמֶךָ

יְהוָה יֵאָהֲדוֹנֶהּ, וְסִלְחָתָ לְעוֹנֵי כִּי רַב הוּא : תִּכּוֹן תְּפִלְתֵּי קִטְרֶת לְפָנֶיךָ,
מִשָּׂאת כְּפֵי מִנְחַת עֶרֶב :

נו"ן

נִפְשָׁנוּ חִתְּתָה לִיְהוָה יֵאָהֲדוֹנֶהּ, עֲזָרְנוּ וּמִגִּנְנוּ הוּא : וַיְהִי נֶעַם אֲדָנִי
אֲלֵהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ :
נִדְבוֹת פִּי רָצָה נָא יְהוָה יֵאָהֲדוֹנֶהּ, וּמִשְׁפָּטֶיךָ לְמַדְנִי :

יו"ד

יִחַל יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה יֵאָהֲדוֹנֶהּ כִּי עִם יְהוָה יֵאָהֲדוֹנֶהּ הַחֶסֶד, וְהַרְבֵּה
עִמּוֹ פְּדוּת : וְהוּא יַפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עוֹנוֹתָיו : דְּבַקְתִּי בְּעִדּוֹתֶיךָ
יְהוָה, אֵל תְּבִישְׁנִי :

אל"ף

אֲלֵהִים יִתְנַנּוּ וַיִּבְרְכֵנוּ, יָאֵר פָּנָיו אֶתָּנוּ סֵלָה : לֵב טָהוֹר בְּרָא לִי
אֲלֵהִים, וְרוּחַ נְכוֹן חִדָּשׁ בְּקִרְבִּי : פּוֹתַח אֶת יְדֶיךָ, וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי
רְצוֹן :

דל"ת

דְּבַקָה נִפְשִׁי אֶתְרִיךָ, בִּי תִמְכָּה מִיָּנֶךָ : לְמַעַן שִׁמְךָ יְהוָה יֵאָהֲדוֹנֶהּ
תַּחֲיִינִי, בְּצַדִּיקְתֶּךָ תּוֹצִיא מִצָּרָה נִפְשִׁי : תִּשְׁמִיעֵנִי שְׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה,
תְּגַלְּנָה עֲצָמוֹת דְּכִיתָ :

מ"ם

מִן הַמִּצָּר קָרָאתִי יְהוָה, עֲנֵנִי בְּמִרְחֹב יְהוָה : מִכָּל פֶּשַׁעֵי הַצִּילֵנִי, חֲרַפְתָּ
נָבֵל אֵל תְּשִׁימֵנִי :

יו"ד

יְהִי חֶסֶדְךָ יְהוָה יֵאָהֲדוֹנֶהּ עָלֵינוּ, כַּאֲשֶׁר יִחַלְנוּ לָךְ : וְאֲנִי בְּחֶסֶדְךָ
בְּטַחְתִּי יָגֵל לִבִּי בִישׁוּעַתֶּךָ אֲשִׁירָה לִיְהוָה יֵאָהֲדוֹנֶהּ כִּי גָמַל עָלַי :
דִּלְפָּה נִפְשִׁי מִתּוֹגָה, קִיַּמְנִי כְּדַבְּרֶךָ :

ה"א

הִסְתַּר פָּנֶיךָ מִחֶטְאֵי וְכָל עוֹנֹתֵי מַחָה : אֲנָא יְהוָה יֵאָהֲדוֹנֶהּ הוֹשִׁיעָה

נא, אָנא יְהוָה יאהדונהי הַצְּלִיחָה נָא :

וּא"ו

וְאֲנִי עֲנֵי וְכוּאָב, יְשׁוּעָתְךָ אֱלֹהִים תְּשׁוּבָנִי : אִוֹר זָרַע לְצַדִּיק וְלִישְׂרֵי
 לֵב שְׂמֵחָה : וְתַתֵּן לִי מִגֵּן יִשְׁעֶךָ וַיְמִינְךָ תִּסְעָדָנִי, וְעֲנוּתְךָ תִּרְבֵּנִי :

ה"א

הִנֵּה כְּעֵינֵי עֲבָדִים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי שְׂפָחָה אֶל יַד גְּבוֹרָתָהּ כִּן
 עֵינָנוּ אֶל יְהוָה יאהדונהי אֱלֹהֵינוּ עַד שְׂיִחָנָנוּ : אִזּוּ מִלֵּא שְׂחוּק פִּינוּ
 וְלִשׁוֹנָנוּ רִנָּה, אִזּוּ יֵאמְרוּ בְּגוֹיִם הַגְּדִיל יְהוָה יאהדונהי לַעֲשׂוֹת עִם
 אֱלֹהֵי :

יִקַּח בְּיָדוֹ כֶּסֶף פְּדִיּוֹן שֶׁל שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ תַּעֲנִיּוֹת. וְאִם אֶפְשָׁר
 לוֹ, יִקַּח פְּדִיּוֹן שֶׁל שְׁלֹשׁ פְּעֻמִּים שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וְחֲמֵשׁ תַּעֲנִיּוֹת שֶׁהֵם
 975 דָּמֵי אַרְוַחוֹת.

יִפְרוּט אֶת כֶּסֶף הַפְּדִיּוֹן אוֹ חֶלְקוֹ לַתְּשַׁע מֵאוֹת וְשִׁבְעִים וְחֲמֵשׁ מִטְּבַעוֹת,
 וַיִּסְדֶּרֶם עַל הַשְּׁלֶחָן בְּסֵדֶר זֶה, וַיִּמְנַם בְּפִיו.

שורה ראשונה. 1, 4, 5, 10 - 1, 4, 5, 10 - 1, 4, 5, 10 -

1, 4, 5, 10 - 1, 4, 5, 10. וַיַּעֲרְבֵם יַחַד וַיְנִיחֵם בְּצַד.

שורה שניה 1, 4, 40 - 1, 4, 40 - 1, 4, 40 - 1, 4, 40 -

1, 4, 40 - 1, 4, 40 - וַיַּחֲבְרֵם יַחַד וַיִּוְסִיף עֲלֵיהֶם עוֹד 5 מִטְּבַעוֹת וְעֲלֵיהֶם
 5. וַיַּצְבְּרֵם יַחַד, וַיְנִיחֵם בְּצַד.

שורה שלישית. 1, 4, 6, 10, 5, 1, 6, 10, 5, 1 - 1, 4, 6, 10, 5, 1, 6, 10, 5, 1 -

1, 4, 6, 10, 5, 1, 6, 10, 5, 1 - 1, 4, 6, 10, 5, 1, 6, 10, 5, 1 -

1, 4, 6, 10, 5, 1, 6, 10, 5, 1 - 1, 4, 6, 10, 5, 1, 6, 10, 5, 1 -

1, 4, 6, 10, 5, 1, 6, 10, 5, 1 -

וְעֲלֵיהֶם יוֹסִיף עוֹד 5 מִטְּבַעוֹת, וְעֲלֵיהֶם עוֹד 5, וַיַּעֲרְבֵם יַחַד וַיַּחֲבְרֵם.

אַחַר כֵּן יַחֲבֵר אֶת כָּל הַכֶּסֶף בְּיַחַד, וַיֵּאֱתָזֶם בְּיָדוֹ הַיְמָנִית, וַיִּוְסִיף עֲלֵיהֶם
 אֶת שְׂאָר דָּמֵי הַפְּדִיּוֹן.

יַעֲמֹד יַחַד וּפְנֵיו לְצַד מַעֲרָב וַיֵּאמֶר.

עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על פי
עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי ביון מצולה
ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתיני. יראה ורעד יבוא
בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם
נכלמתי להרים אלהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש
ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה הצדקה ולנו בשת הפנים. מה
אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי
לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא הטיתי אזני.
ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על כריתות
ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי
במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל
ניצוצות הקדושה במעמקי הקלפות. ונתתי פח בקלפות להתחזק
ולעלות למעלה ולהתאחוז ולינק מן הקדושה. וגרמתי בעונותי לעקר
ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים
ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי
ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה.
בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך
יהנה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, כי לא במרד ובמעל עשיתי, ולא
להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא
מאש ואני מבשר ודם, והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך,
ונספלתי ועשיתי עון זה אשר באתי על אשת איש, (האשה תאמר:
אשר חטאתי בעון אשת איש). ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני
מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי
לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי
המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב
אל יהוה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלח. ובאתי בלב נשבר
ונדפה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש
ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך
פשוטה לקבל שבים.

אנא יהוה יאהדונהי, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר

חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהוה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי כשלו מצום ובשרי פחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וכרב רחמך וחסדיך הודעתנו על ידי עבדך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל פחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשוכה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונכראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שמימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח'ל ב'לע ו'קיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ויצפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו ו'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גזך ו'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי.

רבון העולמים אלהי האלהים ואדני האדונים, המאציל הבורא והיוצר והעושה, אשר בראת ויצרת ועשית את האדם להיטיב עמו כרב רחמיך וכרב חסדיך, ולא תחפוץ במות המת כי אם בשוכו מדרך וחקיה, ואתה הפותח יד בתשובה וימינה פשוטה לקבל

שבים. והנה עתה באתי לפניך יהוה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, כי ידעתי כי עוונותי עצמו מספר, ואשמותי רבו מלהזכיר, בשתי במעשי ונכלמתי מעוונותי, כי חטאתי בתורתך ובגדתי באחדותך ונתתי מום בקדשי שמים, ופגמתי במדות העליונות, וקלקלתי צנורות הקדשה, ומנעתי הטוב והשפע הראוי לבא אליהם, ופגמתי באות ברית קדש חותמא דמלכא ומלאתי הארץ זמה, כי אין מספר לילדי זנונים אשר גדלתי ורוממתי בתעלולים וגלולים, ובהכניסי הקדש במקום הטנופת, ונתן מזבח יהוה יאהדונהי ונשחתו המקורות ונרפשו המעינות:

אנא יהוה יאהדונהי מה אדבר ומה אצטדק, בעלותי על לבבי כל אשר הכעסתיך, והרבייתי ימים ושנים בארחות מקולקלות ונתיבות לא סלולות, לדכא תחת רגלי את הנפש היקרה, ובטלתי מצות התשובה. ועתה אחרי שובי נחמתי, בשתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. ועתה הנני שב אליך יהוה יאהדונהי בתשובה שלמה, והריני מודה לפניך על אשר חטאתי עויתי ופשעתי, כי באתי על אשת איש, ועברתי על מצותך, ופגמתי בשמות הקדש ובעולמות הקדושים והגברתי פחות הדינין, וגם גרמתי מניעת התפשטות האורות דרך התקון השני דדיקנא קדישא הנקרא נושא עון. ועתה הנני מתחרט חרטה גמורה על כל אשר חטאתי עויתי ופשעתי לפניך, ועזב אותם עזיבה גמורה ולא אשוב לעשותם עד עולם:

ועתה יהוה יאהדונהי אבינו אב הרחמן, ברב רחמיך הודעת על ידי עבדיך חכמי ישראל, לתקן נפשנו בתענית להתענות שלש מאות ועשרים וחמשה ימים רצופים, לתקן עון הביאה על אשת איש. וגלוי וידוע לפניך כי אין אני יכול להתענות שלש מאות ועשרים וחמשה ימים תעניות רצופים כתקנת חכמים, ולכן אני מפריש מעות אלו שבדי לצדקה, כי כן יסדו עבדיך חכמי ישראל לפדות בכסף כל תענית:

ובכן יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהי ואלהי אבתי, שתעלה עלי כאלו התענתי שלש מאות ועשרים וחמשה ימים רצופים, ותהיה חשובה ומקבלת ורצויה לפניך הצדקה הזאת אשר הפרשתי,

כאלו התענייתי שלש מאות ועשרים וחמשה תעניות גמורים
 ושלמים ורצופים כתקנת חכמים, וכאלו פונתי בכל הפונות
 הראויות לכוין בתעניות אלו ובכל התקון הזה. ואתה בטובך
 תמחול לנו את כל חטאתינו, ותכפר לנו את כל עונותינו, ותמחול
 ותסלח לכל פשעינו, אשר שנינו ושלשנו בהם כמה פעמים בגלגול
 זה ובגלגולים שעברו, וברב רחמיך וחסדיך תתקן כל אשר עוננו,
 והאר לכל השמות שפגמנו בהם, ויתמתקו כל הגבורות והדינים,
 ותלקט כל נצוצות הקדש אשר פזרנו, ותיחד כל דבר שבקדשה
 אשר הפרדנו, ותמלא כל דבר שבקדשה אשר חסרנו, וישוב הפל
 לאיתנו הראשון בשלמות כראונו. עשה למען שמך, עשה למען
 ימינך, עשה למען תורתך, עשה למען קדושתך, למען יחלצון
 ידיך (ראשי תיבות: יל"י) הושיעה ימינך וענני, יהיו לרצון אמרי
 פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי.

מכאן יכול לנעול מנעליו ולהמשיך רגיל.

וידבר יהוה אל משה לאמר: קח את הלויים תחת כל בכור בכני
 ישראל ואת בהמת הלויים תחת בהמתם והיו לי הלויים אני יהוה:
 ואת פדווי השלשה והשבעים והמאתים העדפים על הלויים מבכור
 בני ישראל: ולקחת חמשת שקלים לגלגלת בשקל הקדש
 תקח עשרים גרה השקל: ונתתה הכסף לאהרן ולבניו פדווי
 העדפים בהם: ויקח משה את כסף הפדיוס מאת העדפים על פדווי
 הלויים: מאת בכור בני ישראל לקח את הכסף חמשה וששים ושלש
 מאות ואלף בשקל הקדש: ויתן משה את כסף הפדיוס לאהרן
 ולבניו על פי יהוה כאשר צוה יהוה את משה:

פדות שלח לעמו צוה לעולם בריתו: יחל ישראל אל יהוה יאהדונהי
 פי עם החסד והרבה עמו פדות, והוא יפדה את ישראל מפל
 עונותיו: ופדווי יהוה יאהדונהי ישובון ובאו ציון ברנה ושמחת
 עולם על ראשם, ששון ושמחה ישיגו ונסו יגון ואנחה: פי צדיק
 יהוה יאהדונהי צדקות אהב, ישר יחזו פנימו: והיה מעשה הצדקה
 שלום, ועבודת הצדקה השקט וכטח עד עולם: שובה ישראל עד

יהנה יאהדונהי אלהיך כי כשלת בעונך: קחו עמכם דברים ושובו אל
 יהנה יאהדונהי, אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב ונשלמה פרים
 שפתינו: יעזוב רשע דרכו ואיש און מחשבתי, וישב אל יהנה
 יאהדונהי וירחמהו, ואל אלהינו כי ירבה לסלוח:
 יאמר שלש פעמים:

מי אל כמוך. נשא עון. ועבר על פשע. לשארית נחלתו. לא החזיק
 לעד אפו. כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו. יכבוש עונותינו.
 ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת לעקב. חסד לאברהם.
 אשר נשבעת לאבותינו. מימי קדם:

יאמר מזמור זה שלש פעמים:

שיר המעלות ממעמקים קראתיך יהנה: אדני שמעה בקולי תהינה
 אזניך קשבות לקול תחנוני: אם עונות תשמר יה אדני מי יעמד: כי
 עמד הסליחה למען תגרא: קניתי יהנה קנתה נפשי ולדבר
 הוחלתי: נפשי לאדני משמרים לבקר שמרים לבקר: יחל ישראל
 אל יהנה כי עם יהנה החסד והרבה עמו פדות: והוא יפדה את
 ישראל מכל עונותיו:

אחר כך יאמר

אנא יהנה יאהדונהי האל הגדול הגבור והנורא, למען אות ה"א
 ראשונה של שמך הגדול שמספרה חמשה, ולמען אות ה"א
 אחרונה שמספרה חמשה, ולמען אות ה"א ראשונה של שמך
 הקדוש אהי"ה שמספרה חמשה, ולמען אות ה"א אחרונה
 שמספרה חמשה, יתקנו ויאירו ויתמתקו ויתעלו חמשה שמות שם
 אדני" שמספרם שלש מאות ועשרים וחמשה:

אנא למען שם אל שדי המאיר בבריאה שהוא אותיות חמשה,
 ולמען שם צבאות שהוא אותיות חמשה, יתקנו ויתעלו חמשה
 שמות שם אדני" שמספרם שלש מאות ועשרים וחמשה:

אנא למען תורה שבכתב שהיא ספרים חמשה, ולמען עשרת

הַדְּבָרוֹת הַכְּתוּבִים עַל הַלּוּחֹת תְּמַשֶּׁה תְּמַשֶּׁה, וְהַשְּׂמֵעֶתְם אוֹתָנוּ בְּקוֹלוֹת תְּמַשֶּׁה, יִתְקַנּוּ וַיֵּאִירוּ וַיִּתְמַתְּקוּ וַיִּתְעַלּוּ תְּמַשֶּׁה שְׁמוֹת שֶׁם אֲדֹנָי שְׁמִסְפָּרָם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וְחֲמִשָּׁה:

אָנָּה לְמַעַן הַחֲסִידִים שֶׁהֵם אוֹרוֹת תְּמַשֶּׁה, וְלְמַעַן שֵׁם אֱלֹהִים הַקְּדוֹשׁ שֶׁהוּא אוֹתִיּוֹת תְּמַשֶּׁה, וְלְמַעַן אוֹתִיּוֹת מִנְצֵפֶ"ךְ שֶׁהֵם תְּמַשֶּׁה, וְלְמַעַן סוּד תְּמַשֶּׁה מוֹצְאוֹת הַפֶּה שֶׁהֵם תְּמַשֶּׁה, יִתְקַנּוּ וַיֵּאִירוּ וַיִּתְמַתְּקוּ וַיִּתְעַלּוּ תְּמַשֶּׁה שְׁמוֹת שֶׁם אֲדֹנָי שְׁמִסְפָּרָם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וְחֲמִשָּׁה:

אָנָּה לְמַעַן מְצוֹת קְרִבְנוֹת הַנְּשִׂאִים אֲשֶׁר הִקְרִיבוּ זֶבַח הַשְּׁלָמִים אֵלֶיךָ תְּמַשֶּׁה, עֲתוּדִים תְּמַשֶּׁה, כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה תְּמַשֶּׁה, יִתְקַנּוּ וַיֵּאִירוּ וַיִּתְמַתְּקוּ וַיִּתְעַלּוּ תְּמַשֶּׁה שְׁמוֹת שֶׁם אֲדֹנָי שְׁמִסְפָּרָם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וְחֲמִשָּׁה:

אָנָּה לְמַעַן מְצוֹת רֵאשִׁית הַגֵּז מִצֵּאן תְּמַשֶּׁה, וְלְמַעַן מְצוֹת פְּדִיּוֹן הַבְּכוֹר אֲשֶׁר הִיא בְּכֶסֶף שְׁקָלִים תְּמַשֶּׁה, וְלְמַעַן הַבְּרָכָה שֶׁל פְּסוּקַת יָאֵר יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי פְּנֵיו אֵלֶיךָ וַיִּחַנְּךָ שֶׁהוּא תְּבוֹת תְּמַשֶּׁה, יִתְקַנּוּ וַיֵּאִירוּ וַיִּתְמַתְּקוּ וַיִּתְעַלּוּ תְּמַשֶּׁה שְׁמוֹת שֶׁם אֲדֹנָי שְׁמִסְפָּרָם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וְחֲמִשָּׁה:

אָנָּה לְמַעַן זְכוֹת יוֹסֵף הַצַּדִּיק שְׁנוֹסֵף בְּשֵׁמוֹ אוֹת הֵא שְׁמִסְפָּרָה תְּמַשֶּׁה, וְלְמַעַן זְכוֹת בְּנֵימִין הַצַּדִּיק אֲשֶׁר רִבֵּה מִשְׁאֲתוֹ יְדוֹת תְּמַשֶּׁה, וְלְמַעַן זְכוֹת פְּנַחֵס וְהַצָּבָא אֲשֶׁר הִרְגוּ אֶת מַלְכֵי מִדְיָן תְּמַשֶּׁה. יִתְקַנּוּ וַיֵּאִירוּ וַיִּתְמַתְּקוּ וַיִּתְעַלּוּ תְּמַשֶּׁה שְׁמוֹת שֶׁם אֲדֹנָי שְׁמִסְפָּרָם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וְחֲמִשָּׁה:

אָנָּה לְמַעַן זְכוֹת דָּוִד עַבְדְּךָ מְשִׁיחְךָ אֲשֶׁר בָּחַר לוֹ מִן הַנְּחָל חִלּוּקֵי אַבְנֵים תְּמַשֶּׁה, וְלְמַעַן זְכוֹת מְרֹדְכֵי הַצַּדִּיק אֲשֶׁר לָבַשׁ לְבוּשֵׁי מַלְכוּת תְּמַשֶּׁה, יִתְקַנּוּ וַיֵּאִירוּ וַיִּתְמַתְּקוּ וַיִּתְעַלּוּ תְּמַשֶּׁה שְׁמוֹת שֶׁם אֲדֹנָי שְׁמִסְפָּרָם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְעֶשְׂרִים וְחֲמִשָּׁה:

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הָאֵל הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא, לְמַעַן שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל בְּנִקּוּד פֶּת"ח (יְהוָה) שֶׁהוּא בְּחֻכְמָה, שְׁמִסְפָּרוֹ עוֹלָה עֲשָׂרוֹת תְּמַשֶּׁה, יִתְקַנּוּ וַיֵּאִירוּ וַיִּשְׁלְמוּ וַיִּתְעַלּוּ שְׁבַעַה שְׁמוֹת הַנּוֹי"ה בְּמִלּוֹי אֶלְפִין

שעולה מספרם של מאות ועשרה וחמשה:

אנא למען שם הקדוש (יל"י) הרמוז בראשי תבות למען יחלצון ידידיך, ובראשי תבות יהוה יאהדונה למבול ישב, שעולה מספר עשרות חמשה, יתקנו ויאירו וישלמו ויתעלו שבעה שמות הוי"ה במלוי אלפין שעולה מספרם של מאות ועשרה וחמשה:

אנא למען בינה העליונה שיש בה שיערים עשרות חמשה, יאירו ויתקנו וישלמו ויתעלו שבעה שמות הוי"ה במלוי אלפין שעולה מספרם של מאות ועשרה וחמשה:

אנא למען שם הקדוש אל במלואו אלה למד, שעולה מספרו מאה ושמונים וחמשה, יתקנו ויאירו וישלמו ויתעלו שבעה שמות הוי"ה במלוי אלפין שעולה מספרם של מאות ועשרה וחמשה:

אנא יהוה יאהדונה האל הגדול הגבור והנורא, למען קדשת שבת קדשך שהיא לימים שבעה, וקדשת שנת השמטה שהיא לשנים שבעה, וקדשת היובל שהוא לקץ שבועים שבעה, יאירו ויתקנו וישלמו ויתעלו אדם שבעה:

אנא למען ספירות הבנין שהם שבעה, ולמען צדיקים כורתי ברית שהם שבעה, ולמען מצות שמירת חג המצות שהוא ימים שבעה, ולמען שמירת חג הסוכות שהוא ימים שבעה, יאירו ויתקנו וישלמו ויתעלו אדם שבעה:

אנא למען ברכות של קריאת שמע ערב ובקר שהם שבעה, ולמען מצות הברכות של חתן וכלה שהם שבעה בימים שבעה, ולמען פריכות ורצועות התפלין על הזרוע שהם שבעה, יאירו ויתקנו וישלמו ויתעלו אדם שבעה:

אנא למען היכלות של אצילות, בריאה, יצירה, עשייה, שהם שבעה שבעה, ולמען הברכה של פסוק ישא יהוה פניו אליך וישם לך שלום, שהוא תבות שבעה, יאירו ויתקנו וישלמו ויתעלו אדם שבעה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

ילמד התנ"ך של ליל שבועות. (נמצא לקמן עמוד 575). ויקרא את כל

התהילים פּעמים ואחר כך יקרא עוד עשרים ואחד פּרקים ראשונים
 וארבעה פּרקים אחרונים. שיעלה הכל לסף של שלש מאות ועשרים
 וחמשה פּרקים. ואחר כך יקרא "אדרא זוטא". (נמצא לקמן עמוד 608)
 (אם לא הספיק לגמור התהלים, או האדרא זוטא, ביום הצום ישלים
 אותם בשבתות שלאחר מכן).

אחר כך יאמר

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי
 שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך
 כאלו הקרבתי על גבי מזבחתך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט
 ממני, יתעורר סוד ב' זויגי מ"ב דחיה וגרון. ובכח המתקו מספר
 אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם
 מספר מאה ושלושים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו
 למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה
 לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימא מחשבה העליונה,
 דבורר אכל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל וירד שפע גדול ורב על
 כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה
 ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך
 ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבתי ובמחתי לברר ולתקן
 ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה,
 ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב
 לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר
 שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני
 אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה
 ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהוה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נוליד את חרפתנו, בן
 כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנותינו, ואם
 תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיד, ובטובך הגדול תעורר
 רחמיה וראה בעין חמלתיה צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברח רחמיה

תשובתינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל מעזבנו, וכיד ועמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלוש נגד כבודך ולעשות נגד כונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו כאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהוה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מתרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר החדשכנו בעונותינו וחסותינו ופשעינו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן, כן יהי רצון. יהי לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי:

יעשה כפרה בתרנגול. (והנקבה בתרנגולת) כמו בערב יום הכפורים ובשלוש פעמים שמסובבו על ראשו יאמר בכל פעם פסוק זה: **ויחננו ויאמר פדעו מרדת שחת, מצאתי כפר, מצאתי כפר, מצאתי כפר.**

יעשה שבעה הקפות לתבה בבית הכנסת, ובכל הקפה יאמר מזמור הבו לה בני אלים, פלו, ופסוק מפסוקי אגא בכת, לפי הסדר הזה.

מזמור לדוד הבו ליהוה בני אלים הבו ליהוה כבוד ועז: הבו ליהוה כבוד שמו השתחוו ליהוה בהדרת קדש: קול יהוה על המים אל הכבוד הרעים יהוה על מים רבים: קול יהוה בכח קול יהוה בהדר: קול יהוה שבר ארזים וישבר יהוה את ארזי הלכנון: וירקידם כמו עגל לכנון ושריון כמו בן ראמים: קול יהוה חצב להבות אש: קול יהוה יחיל מדבר יחיל יהוה מדבר קדש: קול יהוה יחולל אילות ויחושף יערות ובהיכלו פלו אמר כבוד: יהוה למבול ישב וישב יהוה מלך לעולם: יהוה עז לעמו: תן יהוה יברך את עמו בשלום:

- אגא בכת. גדולת מינך. תתיר צרורה: (אב"ג ית"ץ)
- קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא: (קר"ע שט"ן)
- גא גבור. דרשי יחודך. כבבת שגמם: (נג"ד יכ"ש)
- ברכס טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם: (בט"ר צת"ג)

חסין קדוש. ברוב טובך. נהל עדתך : (חק"ב טנ"ע)
 יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך : (יג"ל פז"ק)
 שונתנו קבל. ושמע צעקתנו. ידע תעלומות : (שק"ו צי"ת)

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד :

נדליק שבועה גרות בבית הכנסת ויכונן בכל גר שהוא כנגד שם (יו"ד ה"א
 וא"ו ה"א) ולא יוציא השם בפיו, חס ושלום.

תן כסף הפדיון לעניים יראי שמים, ויהי רצון שה' יקבל תשובתו ברצון.

תקון הכעס

לפי הקבלה צריך לצום מאה וחמישים ואחד תעניות ומי שקשה לו
 הדבר תקנו רבותינו המקבלים לצום רק לילה ויום, ולפדות זמי התענית
 בכסף שינתן לעניים שומרי תורה ומצוות.

יום לפני התענית יאמר ודוי זה :

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל
 תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר
 לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא
 חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו :
 אשמונו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו.
 זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו
 בחול ובשבת וטרפה נפשנו באפנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך.
 נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם.
 קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו
 ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל
 הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו :

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא
 הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי
 כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם
 מך ואין נסתר מנגד עיניך : יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו

ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

ישתדל ללכת למקנה ולטבל שבע טבילות, ויכון שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושפן יטהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת עון הפעס.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אכל פשהתפלל מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

זוה נסח קבלת התענית:

רבנו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום משקיעת החמה היום ועד לצאת הכוכבים מחר. לתקן את כל הפגמים שחטאתי עויתי ופשעתי מעודי ועד היום הזה, ובפרט בעוון הפעס שכעסתי והכעסתי ואם לא אוכל להתענות או לא ארצה כשאפן פרוטה לצדקה לפדיון תעניתי זה, אוכל לאכל ולשתות ללא שום אסור כלל".

בליל התענית ישתדל ללמד תורה כפי יכולתו. ויזהר בקריאת שמע שעל המטה לאומרה בכונה. וישים אבן תחת הפר למראשותיו. ויכוון בשם (יוד ה"ה וא"ו ה"ה) העולה כמנין אבן.

אם יכול, יחגר על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר) טוב ורצוי לקום אחר תצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון תצות (נמצא לעיל עמוד 60). בכונה גדולה.

ביום התענית יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתיב בתורה: ושבת עד יהנה יאהדונהי אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין

בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, תרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזר ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמיו יעזורני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו בחול ובשבת וטרפה נפשנו באפנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחחנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שוה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם מך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

ילך למקוה ויטבול מאה וחסמים ואחד טבילות כמנין "כעס" עם הפולל. ולפני הטבילה בעודו בביתו יטול ידיו שלש פעמים בסירוגין כמו נטילת ידים של שחרית. ויאמר בקשה זו:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה ברחילו ורחימו ורחימו ורחילו ליחידא אותיות י"ה באותיות ו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, הריני מקבל עלי מצות עשה של התשובה ככתוב ושבת עד יהוה יאהדונהי אלהיך ושמעת בקולו, והריני מתחרט על כל חטאים ועונות ופשעים שחטאתי ועויתי ופשעתי, ועברתי על

מצות עשה ועל מצות לא תעשה מדאורייתא, וגם מצות דרבנן. והריני מתנודה ומתחרט בפרטות על עון הפעם שפעסתי וקרעתי כלים בתמתי ושברתי כלים בתמתי, וקלקלתי ופגמתי בקדושה למעלה, וגם עשיתי קלקול בנפשי למטה, וגרמתי לסלק מעלי אור הקדושה, ועתה הנני מודה ועוזב. והריני מוכן לטבל במקוה (כיון מקוה גימ' קנ"א) מאה וחמשים ואחד טבילות כמנין שם אהי"ה במלוי ההי"ן (אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה). כדי לתקן עון הפעם שמספרו עם הכולל שלו מאה וחמשים ואחד, ויתמקו שני שמות אדנ"י אלהי"ם שהם תרי בתי דינא רפיא וקשיא שמספרם מאה וחמשים ואחד. ויתגלו אורות הקסדים, ויתגברו ויתפשטו למתק כל הדינין הקשין והרפין, ויתבטל כל האף והחרון. ויתבטל היצר הרע של הפעם ועבודה זרה ויתבטלו בטול גמור. ומעתה ומעכשיו הריני מתחרט עליהם, ומתנה עליהם שיהיו כלם בטלים ומבטלים מעקרן לא שרירין ולא קימין ולא יהיו חלין כלל ועקר, ובכלהוון אתחרטנא בהוון מעתה ועד עולם:

ואתה האל נוצר חסד לאלפים (ר"ת נח"ל) ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים והפשוטים, תמחל ותסלח ותכפר לכל חטאתי ועונותי ופשעי, ותתקן את אשר קלקלתי, ותכונן ותישר את אשר העויתי, ותמשיך עלי אור הקדושה שנסתלק מעלי. אנא יהוה יאהדונה הפרד נא מעלי צד הרע שביצור הרע, ותזככני ותלבבני בכח היצר הטוב ותזכך נפשי ותאיר בה ותוסיף בה פח והארה להתקשר למעלה בקדושה העליונה, ותכונן לבבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך כל הימים:

יאמר פסוק זה שבע עשרה פעמים:

לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חידש בקרבי.

פסוק זה יאמר עשר פעמים:

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו.

אחר כך יטבול מאה וחמישים ואחד טבילות וילבש בגדיו וירחץ ידיו, ויבא לביתו וילבש טלית גדול, ויברך עליו בכונה גדולה. ואחר שילבשו יקבץ את ארבעת פנפות הטלית ביד מינו וישים אותם על התזה שלו ויכוון פי כל כנף מארבעתם עולה כמנזן מספר "כעס". וגם עולה בגימטריא כמספר שם אה"ה במלוי ההי"ן פנה (אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה). ויכוון שיתמתקו הדינים על ידי אורות התסדים. ובעוד שארבעת הפנפות בידו על התזה יאמר פסוקים אלו.

(האשה תאמר פסוקים אלו ללא עטיפת טלית וללא אחיזה בציציות.)

וידבר יהוה אל משה לאמר: פינחס בן אלעזר בן אהרן הכהן השיב את חמתי מעל בני ישראל בקנאו את קנאתי בתוכם ולא כליתי את בני ישראל בקנאתי: לכן אמר הנני נתן לו את בריתי שלום: והיתה לו ולזרעו אחריו ברית כהנת עולם תחת אשר קנא לאלהיו ויכפר על בני ישראל:

יאמר תשעה פסוקים אלו, שהם ר"ת (יאהלוהי"ם) שהוא חבור שם הוי"ה ושם אלהי"ם שעולה יב"ק, למתק שם אלהים שהוא דין, בשם הוי"ה שהוא רחמים:

יהי חסדך יהוה יאהדונהי עלינו כאשר יחלנו לך: אתה יהוה יאהדונהי לא תכלא רחמיך ממני חסדך ואמתך תמיד יצרוני: הראנו יהוה יאהדונהי חסדך וישעך תתן לנו: לא לנו יהוה לא לנו כי לשמך תן כבוד על חסדך על אמתך: וחסד יהוה מעולם ועד עולם על יראיו וצדקתו לבני בניו: האירה פניך על עבדך הושיעני בחסדך: תללויה הודו ליהוה יאהדונהי כי טוב כי לעולם חסדו: יהוה יאהדונהי יגמר בעדי יהוה יאהדונהי חסדך לעולם מעשי ידך אל תרף: מה יקר חסדך אלהים ובני אדם בצל פניך יחסיון:

יעשה סדר התשליף על שפת בור, או באר, או מעין, או ים. או מקוה לטבילת כלים הנמצא מחוץ לבנין המרחץ. וקודם יאמר בקשה זו:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה ברחילו ורחימו ורחימו ורחילו ליחודא לשם ו"ה בשם ו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל.

תריני מוכן לומר שלשה עשר פסוקים הכתובים על ידי מיכה הנביא, הא תליסר מכילן דרחמי אתחזון הקא, וכלהו נפקין מתליסר מבויעין דמשח רבות דתקוני דיקנא קדישא עתיקא דעתיקין טמירא דטמירין. הא תליסר מכילן דרחמי מעתיקא קדישא. מי אל כמוד חד. נושא עון תרי. ועובר על פשע תלת. לשארית נחלתו ארבע. לא החזיק לעד אפו חמש. כי חפץ חסד הוא שית. ישוב ירחמנו שבעה. יכבש עונותינו תמניא. ותשליך במצלות ים כל חטאתם תשעה. תתן אמת ליצלב עשרה. חסד לאברהם חד סר. אשר נשבעת לאבותינו תריסר, מימי קדם תליסר: לקביל דא, אל מדה חד, רחום מדה תריין. וחנון מדה תלת. ארך מדה ארבע. אפים מדה חמש. ורב חסד מדה שית. ואמת מדה שבעה. נוצר חסד מדה תמניא. לאלפים מדה תשעה. נושא עון מדה עשרה. ופשע מדה חד סר. ותטאה מדה תריסר. ונקה מדה תליסר: ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתהיה חשוכה ומקבלת ורצויה לפניך קריאת הפסוקים הנרמזים בהם שלש עשרה מדות של רחמים, האמורים על יד נביאך מיכה, המכונים אל שלש עשרה מדות האמורים על ידי משה עבדך. ויעלה לפניך כאלו כונתי בכל הפונות הראויות לכון בהם, וכאלו השגתי כל הסודות הרמזים בהם. ותהיה שעה זו עת רצון לפניך, ויגלו רחמיך על מדותיך, ותתנהג יהוה יאהדונהי אלהינו במדת החסד ובמדת הרחמים, ותעורר רחמיך בקריאתי זאת, להמשיך שפע והארה מן המזל העליון תקון השמיני הנקרא נוצר חסד, (יו"ד ה"י וי"ו ה"י). אל התקון התשיעי הנקרא לאלפים, (אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה). ובזה יתמתקו שמות אלה"ם אדנ"י מתוק גמור ושלם כרצונך, ובכן ותשליך במצלות ים כל חטאתינו. וכל המקטרגים רעים ישלכו במצלות ים. ואתה בטובך תעורר רחמיך. ועל ידי שם אל"ף ה"י יו"ד ה"י יתבררו ויעלו כל נצוצי הקדשה מבררים ומנקים ומלפנים, ונקה להם להעלותם למקום הקדש. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

פּתח רבי שְׁמֵעוֹן וְאָמַר: וַי מָאן דְּאִוְשִׁיט זְדוּי בְּדִיקְנָא יְקִירָא עֲלֵאָה דְּסָבָא קְדִישָׁא טְמִירָא סְתִימָא דְּכֻלָּא. דִּיקְנָא דְּהֵהִיא תְּשַׁבְּחָתָא. דִּיקְנָא דְּסִתִּים וַיְקִיר מְכַל תְּקוּנָוִי. דִּיקְנָא דְּלֵא יְדַעִין עֲלֵאִין וְתַתְּאִין. דִּיקְנָא דְּהֵיא תוֹשְׁבַתְתָּא דְּכָל תְּשַׁבְּחִין. דִּיקְנָא דְּלֵא הָוָה בְּר נֶשׁ נְבִיאָה וְקְדִישָׁא דִּיקְרַב לְמַחְמִי לִיה. דִּיקְנָא דְּהֵיא תְּלִיא בְּשַׁעְרוֹי עַד טְבוּרָא דְּלָבָא, חוּרָא כְּתֻלְגָּא, יְקִירָא דִּיקְרִין, טְמִירָא דְּטְמִירִין מְהִימְנוּתָא דְּמְהִימְנוּתָא דְּכֻלָּא. תְּאֲנָא בְּצַנִּיעוּתָא דְּסַפְרָא דְּהֵיא דִּיקְנָא מְהִימְנוּתָא דְּכֻלָּא, נְפִיק מְאוּדְנָוִי וְנַחִית סוּחְרָנְיָה דְּפוּמָא קְדִישָׁא וְנַחִית וְסָלִיק וְחָפִי בְּתַקְרוּבְתָּא דְּבוּסְמָא טְבָא חוּרָא דִּיקְרָא. וְנַחִית בְּשַׁקּוּלָא וְחָפִי עַד טְבוּרָא, הוּא דִּיקְנָא יְקִירָא מְהִימְנָא שְׁלִימָא דְּנַגְדִין בִּיה תְּלַת עֶשֶׂר נְבִיעִין מְבוּעִין דְּמִשַׁח רְבוּת טְבָא, בְּתַלַּת עֶשֶׂר תְּקוּנִין מְתַתְּקָנָא:

תְּקוּנָא קְדִמָּאָה (מי אל כְּמוֹד בְּמַדָּה א' אל) מְתַתְּקֵן שַׁעְרָא מְלַעִילָא וְשֹׁאֲרֵי מַהֵהוּא תְּקוּנָא דְּשַׁעַר רִישִׁיה דְּסָלִיק בְּתַקּוּנָוִי לְעִילָא מְאוּדְנָוִי וְנַחִית מְקַמִּי פְתָחָא דְּאֲדָנִין בְּחַד חוּטָא בְּשַׁקְלָא טְבָא עַד רִישָׁא דְּפוּמָא:

תְּקוּנָא תְּנִינָא, (נושָׂא עוֹן בְּמַדָּה ב' רְחוּם) מְתַתְּקֵן שַׁעְרָא מְרִישָׁא דְּפוּמָא, וְסָלִיק עַד רִישָׁא אַחְרָא דְּפוּמָא בְּתַקּוּנָא שְׁקִיל: תְּקוּנָא תְּלִיתָאָה, (וְעוּבֵר עַל פְּשַׁע בְּמַדָּה ג' וְחַנּוּן) מְאֲמָצְעִיתָא דְּתַחוּת חוּטָמָא מְתַחוּת תְּרִין נוֹקְבִין נְפִיק חַד אַרְחָא, וְשַׁעְרָא אַתְּפֹסֶק בְּהֵהוּא אַרְחָא. וְמְלִי מְהֵאִי גִיסָא וּמְהֵאִי גִיסָא שַׁעְרָא בְּתַקּוּנָא שְׁלִים סוּחְרָנְיָה דְּהֵהוּא אַרְחָא:

תְּקוּנָא רְבִיעָאָה, (לְשֹׁאֲרֵי נְחֻלְתּוֹ בְּמַדָּה ד' אַרְךָ) מְתַתְּקֵן שַׁעְרָא וְנַחִית תַּחוּת פּוּמָא מְרִישָׁא חַד לְרִישָׁא חַד בְּתַקּוּנָא שְׁלִים: תְּקוּנָא חֲמִישָׁאָה, (לֹא חֲחֻזִיק לְעַד אַפּוֹ בְּמַדָּה ה' אַפִּים) תַּחוּת פּוּמָא נְפִיק אַרְחָא אַחְרָא בְּשַׁקּוּלָא דְּאַרְחָא דְּלַעִילָא, וְאַלִין תְּרִין אַרְחִין רְשִׁימִין עַל פּוּמָא מְכָאן וּמְכָאן:

תְּקוּנָא שְׁתִּיתָאָה, (פִּי חַפֵּץ חֶסֶד הוּא בְּמַדָּה ו' וְרַב חֶסֶד) מְתַתְּקֵן שַׁעְרָא וְסָלִיק וְנְפִיק מְלַרְע לְעִיל לְרִישָׁא דְּפוּמָא וְחָפִי תְּקְרוּבְתָּא דְּבוּסְמָא

טבא עד רישא דפומא דלעילא. ונחית שערא לרישא דפתחא
דארחא תתאה דפומא:

תקונא שביעאה, (ישוב ירחמנו במדה ז' ואמת) פסיק שערא ואתחזון
תרין תפוחין בתקרבתא דבוסמא טבא שפירן ויאן למחזי. בגינהון
אתקנים עלמא הדא הוא דכתיב באור פני מלך חיים:

תקונא תמינאה, (יכבוש עונותינו במדה ח' נוצר חסד) נפיק חד חוטא
דשערי סותרני דדיקנא, ותליין בשקולא עד טבורא:

תקונא תשיעאה, (ותשליך במצולות ים כל חטאתם במדה ט' לאלפים)
מתערי ומתערבין שערי דיקנא עם אינון שערי דתליין בשקולא,
ולא נפקי דא עם דא:

תקונא עשיראה, (תתן אמת ליצקב במדה י' נשא עון) נחתין שערי
תחות דיקנא וחספין בגרונא תחות דיקנא:

תקונא חד סר, (חסד לאברהם במדה י"א ופשע) דלא נפקין נימא מן
נימא ומתשערן בשיעורא שלים:

תקונא תריסר, (אשר נשבעת לאבותינו במדה י"ב וחסאה) דלא תליין
שערי על פומא, ופומא אתפניי מפל סטרוי ויאן שערי סחור סחור
ליה:

תקונא תליסר, (מימי קדם במדה י"ג ונקה) דתליין שערי בתחות
דיקנא מכאן ומכאן. ביקרא יאה ביקרא שפירא מחפין עד טבורא.
לא אתחזי מפל אנפי תקרבתא דבסמא. בר אנון תפוחין שפירין
חורין דמפקין חין לעלמא. ומחזון חדו לזעיר אנפין. בתליסר
תקונין אלין נגדין ונפקין תליסר מבויעין דמשח רבות, ונגדין לכל
אנון דלתתא. ונהרין בההוא משחא. ומשיחין מההוא משחא
דבתליסר תקונין אלין. בתליסר תקונין אלין אתרשים דיקנא יקרא
סתימאה דכלא דעתיק דעתיקין:

יגביה שני צדי הגלימה או המעיל, ויאמר מי אל כמוך וגו' מלה במלה,
ויכוין בלבו שהם כנגד י"ג מדות כמסודר כאן, וכשיאמר ותשליך וגו',
ינער הבגד על המים, ויכוין שכל המלאכים הרעים שנבראו מכח
עוונותיו וגם המקטרג העליון יושלכו במצולות ים העליון דפלוני ונחש.

יאמר פסוק זה שלש פעמים

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק
לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך
במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליצקב חסד לאברהם, אשר
נשבעת לאבותינו מימי קדם:

יאמר פסוקים אלו כל אחד מהם, מאה וחמישים ואחד פעמים.

לב טהור ברא לי אלהים ורוח נכון חדש בקרבי.

ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה
ידינו כוננהו.

ידליק נר בבית הכנסת לפני ארון הקודש ויכון פי גר הוא מספר שלשה
יחדים (יאהויה"ה, יאהלוהי"ם, יאהדונה"י).

אחר כך יעשה שבע הקפות לתבה שבבית הכנסת, ובכל הקפה יאמר
מזמור הבו לה' בני אלים פולו, ופסוק אחד מפסוקי אגא בלח.

מזמור לדוד הבו ליהוה בני אלים הבו ליהוה כבוד ועז: הבו ליהוה
כבוד שמו השתחוו ליהוה בהדרת קדש: קול יהוה על המים אל
הכבוד הרעים יהוה על מים רבים: קול יהוה בכח קול יהוה בהדר:
קול יהוה שבר ארזים וישבר יהוה את ארזי הלבנון: וינקידם כמו
עגל לבנון ושריון כמו בן ראמים: קול יהוה חצב להבות אש: קול
יהוה יחיל מדבר יחיל יהוה מדבר קדש: קול יהוה יחולל אילות
ויחושף יערות ובהיכלו כלו אמר כבוד: יהוה למבול ישב וישב
יהוה מלך לעולם: יהוה עז לעמו יתן יהוה יברך את עמו בשלום:

- אגא בלח. גדולת מינה. תתיר צורה: (אב"ג ית"ץ)
- קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא: (קר"ע שט"ן)
- נא גבור. דורשי חודך. כבבת שמרם: (נג"ד יכ"ש)
- ברכם טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם: (בט"ר צת"ג)
- חסין קדוש. ברוב טובך. נהל עדתך: (חק"ב טנ"ע)
- יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך: (יג"ל פז"ק)

שׁוֹעֲתָנוּ קָבֵל. וְשָׁמַע צַעֲקָתָנוּ. יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת: (שק"ו צי"ת)
 בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלֻכוֹתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

יְקַח בְּיָדוֹ כֶּסֶף פְּדִיּוֹן מֵאָה וְחֲמִישִׁים וְאַחַד תַּעֲנִיּוֹת וְיֵאחָזֵם בְּיָדוֹ וַיַּעֲמֹד
 יַחַף וּפְנָיו לְמַעֲרָב וַיֹּאמֶר:

לְשֵׁם יְחִיד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיה בְּדַחֲלֵי וְרַחֲמֵי וְרַחֲמֵי וְרַחֲמֵי
 וְדַחֲלֵי לִיחֲדָא אוֹתִיּוֹת י"ה בְּאוֹתִיּוֹת ו"ה בְּיַחֲוֹדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל
 יִשְׂרָאֵל, הֲרִינִי מִפְּרִישׁ מַעוֹת אֱלוֹ שְׁבִינֵי לְצַדִּיקָה, כְּדִי לְפָדוֹת בְּצַדִּיקָה
 מִזֶּה שְׂאֵנִי חַיִּב לְהִתְעַנּוֹת בְּעָבוּר עוֹן הַכַּעַס. וְיִהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה
 יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאַלֵּהִי אֲבוֹתֵינוּ שְׁתַּהֲיֶה חֲשׂוּבָה וּמְקַבֶּלֶת וְרַצוּיָה
 הַפְּרִשֶׁת צַדִּיקָה זו, כְּאֱלוֹ הַתְּעַנֵּנִי כָּל יְמֵי הַתְּעַנִּיּוֹת אֲשֶׁר אָנִי חַיִּב
 לְהִתְעַנּוֹת בְּעָבוּר תַּקּוּן פְּגָם עוֹן הַכַּעַס. וַיַּעֲלֶה לְפָנֶיךָ כְּאֱלוֹ כּוֹנְנִיתִי
 בְּכָל הַפְּנוּת הָרְאוּיּוֹת לְכוֹן בָּהֶם בְּעָבוּר תַּקּוּן עוֹן הַכַּעַס, וּבִימֵי
 הַתְּעַנִּיּוֹת הַצָּרִיכִים לְתַקּוּן זֶה. וְיִהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה
 יְדִינּוּ כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינּוּ כּוֹנְנָהוּ. וְיִהִי נֶעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ
 וּמַעֲשֵׂה יְדִינּוּ כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינּוּ כּוֹנְנָהוּ. וְיִהִי נֶעַם אֲדֹנָי
 אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינּוּ כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינּוּ כּוֹנְנָהוּ.

עֲנֵנוּ אֲבִינּוּ עֲנֵנוּ בְּיוֹם צוּם הַתְּעַנִּיּוֹת הַזֶּה, כִּי בְּצָרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי
 עוֹנוֹתִי עָבְרוּ רֵאשִׁי וּכְמִשָּׂא כְּבֹד כְּבֹדוֹ מִמֶּנִּי. טְבַעְתִּי בִּיּוֹן מְצוּלָה
 וְאִין מְעָמֵד. בְּאִתִּי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוֹלֶת שְׁטָפְתָנִי. יִרְאֶה וְרַעַד יְבוֹא
 כִּי בָעַת עָמְדִי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי וְגַם
 נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פְּנֵי אֱלֹהֵיךָ. כִּי עוֹנוֹתִי רַבּוּ לְמַעַלָּה רֵאשִׁי
 וְאֲשָׁמוּתִי גָדְלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לֵךְ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הַצַּדִּיקָה וְלָנוּ בְּשֵׁת
 הַפְּנִים. מִזֶּה אֶעֱנֶה וּמָה אֲמַר מָה אֲדַבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק. כְּכֵן סוֹרֵר
 וּמוֹרָה הָיִיתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מְצוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְּרֶיךָ לֹא
 הִטִּיתִי אָזְנִי. וְעַבְרַתִּי עַל מְצוֹת עֲשֵׂה וְעַל מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עַבְרַתִּי
 עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עַבְרַתִּי עַל דְּבָרֵי קְבֻלָּה וְדְבָרֵי סוֹפְרִים
 וּפְגַמְתִּי בַּמִּדּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשֹּׁפֵעַ. וְגַרְמַתִּי בְּעוֹנוֹתִי
 לְהַפִּיל נִיצוּצוֹת הַקְּדוֹשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנָתַתִּי פֶחַ בְּקַלְפוֹת
 לְהִתְחַזֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעַלָּה וּלְהִתְאַחַז וְלִינֹק מִן הַקְּדוֹשָׁה. וְגַרְמַתִּי

בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירכתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהוה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, כי לא במרד ובמעל עשיתי, ולא להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר ודם, והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך, ונסבלתי ועשיתי עון זה אשר כעסתי בחול ובשפת וטרפתי נפשי באפי. ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהוה יאהדונהי וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש מקדח מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהוה יאהדונהי, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהוה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי כשלו מצום ובשרי כחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וכרב רחמיך ורחמיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל פחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשוכה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדושה הראויים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים

ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמתי. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים פגמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ונתזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח'ל ב'לע ו'קיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ויצפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרעו ו'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גזך ו'קבשו ת'מחול א'שמתינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

מפאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

אחר כך יאמר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתי על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' זווגי מ"ב דחיה וגרון. ובכח המתקו מספר אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלישים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לכריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל וירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לכריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאחבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה,

וּלְהַגְבִיר חֶלֶק הַטּוֹב שֵׁשׁ בֵּי עַל הַחֶלֶק הָרַע שֵׁשׁ בֵּי, וְהָיָה נָא קְרוֹב לְשׁוֹעֲתָנוּ. טָרַם נִקְרָא אֱלֹהֵי וְאַתָּה תַעֲנֶנָּה, נְדַבֵּר וְאַתָּה תִשְׁמַע, כַּדְבָר שֶׁנֶּאֱמַר "וְהָיָה טָרַם יִקְרָאוּ וְאֲנִי אֶעֱנֶה עוֹד הֵם מְדַבְּרִים וְאֲנִי אֲשַׁמְעֵם", כִּי אַתָּה ה' פּוֹדֶה וּמַצִּיל וְעוֹנֶה וּמְרַחֵם בְּכָל עֵת צָרָה וְצוּקָה וְשׁוֹמֵעַ תַּפְלֵת כָּל פֶּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תַּפְלָה.

אֲנֵי יְהוָה יֵאָדְוֶנָּה אוֹי לָנוּ כִּי חָטָאנוּ אֲנֵי נוֹלִיךְ אֶת חֲרַפְתָּנוּ, בֶּן כָּסִיל תּוֹגַת אָמוֹ, וְאִם תַּפְנֶה לְחַטָּאתֵינוּ אֲבָד שְׁבָרָנוּ וְתַקְוֹתֵינוּ, וְאִם תִּשְׁמַר עֲוֹנֵינוּ מִי יַעֲמֵד לְפָנֶיךָ מֵאִז אֶפִיךָ, וּבְטוֹבְךָ הַגְּדוֹל תַּעֲוֹרֵר רַחֲמֶיךָ וְרָאָה בְּעֵינַי חֶמְלָתְךָ צָרַת גּוֹפֵינוּ וְנִשְׁמַתֵּינוּ וְקַבֵּל בְּרֹב רַחֲמֶיךָ תִּשׁוּבַתֵּינוּ וְקוֹרְאִים בְּשִׁמְךָ יְהוָה יֵאָדְוֶנָּה הוֹשִׁיעָה הַמְּלֶךְ, אֵל תַּעֲזֹבֵנוּ, וּבִיד זַעֲמֶךָ אֵל תִּטְשֵׁנוּ, וְלֹא לְאַרְךָ אֶפֶךָ תִּקְחָנוּ, כִּי גְלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי לֹא עָלְתָה עַל לַבְנוֹ לְהַמְרוֹת חֵס וְשְׁלוֹם נֶגֶד כְּבוֹדְךָ וְלַעֲשׂוֹת נֶגֶד כְּבוֹדְךָ, אֶפֶס כִּי עַז יִצְרָנוּ הָרַע וְעַל כְּרַחֲמֵינוּ נָטָה אֶרְחָנוּ, וּמִנַּע הַטּוֹב מִמֶּנּוּ, דְּמִיוֹנוֹ כְּאַרְיֵה יִכְסֹף לְטָרֶף וְכַכְּפִיר יוֹשֵׁב בְּמִסְתָּרִים וּפְתַע פְּתָאוֹם חַיִּים בְּלַעֲוֹנוֹ וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ יְהוָה יֵאָדְוֶנָּה בְּצַדִּיקְתְּךָ תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁינוּ, הַצִּילָה מִתְּרַב נַפְשָׁנוּ וְהַעֲלֵה אֶרְוַחָה וּמְרַפָּא לְעוֹנֵינוּ וְיִהְיוּ לְמֵאוֹרוֹת כָּל הַשְּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְטַהַר לַבְנוֹ לְעַבְדְּךָ בְּאֵמֶת וּבְלִבְבָּ שְׁלֵם בְּיָרְאָה וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, בֶּן יְהִי רִצּוֹן. יְהִי לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָדְוֶנָּה צוּרֵי וְגֵאֲלֵי:

יִשְׁתַּדֵּל לומר כָּל הַתְּהִלִּים, וְיִתֵּן הַפֶּסֶף לְצַדִּיקָה לְעַנְיִים יְרֵאֵי שָׁמַיִם.

תקון למי שלא הניח תפלין.

צָרִיךְ לְצוּם שְׁשִׁים וְאַחַת תַּעֲנִיּוֹת וּמִי שֶׁקִּשָּׁה לוֹ הַדְּבָר, יִצוּם יוֹם אֶחָד לֵילָה וְיוֹם יִפְדֶּה שָׂאֵר הַיָּמִים בְּכֶסֶף לְצַדִּיקָה לְעַנְיִים יְרֵאֵי שָׁמַיִם. לְפִי הַסֵּדֶר הַזֶּה.

יוֹם לְפָנֵי הַצּוּם יֵאָמֵר וְדוּי זֶה:

אָנא יְהוָה יאהדונהי אֱלֹהֵינוּ ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יְהוָה יאהדונהי אֱלֹהֵינוּ ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אָבֵל חָטָאנו. עוֹיְנוּ. פִּשְׁעֵנוּ. אָנַחְנוּ וְאָבוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵנוּ:

אֲשָׁמנוּ. בָּגְדָנוּ. גָּזְלָנוּ. דְּבַרְנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעְוִינוּ. וְהִרְשָׁעֵנוּ. זָדוּנוּ. חֲמִסָּנוּ. טָפְלָנוּ שָׁקֵר וּמְרֻמָּה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כּוֹזְבָנוּ. כְּעִסָּנוּ בַּחֹל וּבַשֶּׁבֶת וּטְרָפָה נִפְשָׁנוּ בְּאִפְנוּ. לִצְנוּ. מְרֻדָּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. סָרְרָנוּ. עוֹיְנוּ. פִּשְׁעֵנוּ. פִּגְמָנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וְאָם. קִשְׁיָנוּ עֵרְף. רִשְׁעֵנוּ. שַׁחְתָּנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲיִינוּ וְתַעֲתַעֲנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צָדִיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ. וְאָנַחְנוּ הִרְשָׁעֵנוּ:

מה נאמר לפניך יֵשֵׁב מְרוֹם, ומה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנְּסֻתוֹת וְהַנְּגֻלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אַתָּה חִפְשׁ כָּל חַדְרֵי בְטֵן. רָאָה כְלִיוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנְּגִיד עֵינֶיךָ:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יאהדונהי אֱלֹהֵינוּ ואלהי אבותינו, שְׁתַּמְחַל לָנוּ אֵת כָּל חֲטָאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֵת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ.

יְלֶךְ לִמְקוֹה וְיִטְבֹּל שְׁבַע טְבִילוֹת, וַיִּכּוֹן שְׁטוֹבֵל שְׁבַע טְבִילוֹת אֱלוֹ עַל דַּעַת אֱלִישַׁע הַנְּבִיא שְׁאָמַר לְנַעֲמָן לְטַבֵּל מִצְרַעְתּוֹ, וְשָׁכַן יִטְהַרוּ נַפְשׁוֹ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ מִטְּמֵאת צְרַעַת חֲטָאתָיו.

יִתְפַּלֵּל מִנְּחָה מִבְּעוֹד יוֹם, וַיִּקְבַּל תַּעֲנִית בְּתַפְלַת הַמְּנַחָה בְּכַרְפַּת "שׁוֹמֵעַ תַּפְלָה", אוֹ בְּסוֹף הַעֲמִידָה לְפָנֶי שְׁיֵאמַר "עוֹשֶׂה שְׁלוֹם". אִם לֹא קָבַל תַּעֲנִית בְּתוֹךְ תַּפְלַת הַמְּנַחָה, אָבֵל כְּשֶׁהַתַּפְּלָל מִנְּחָה חָשַׁב לְהַתְּעַנּוֹת, הָרִי זֶה נֶחֱשָׁב כְּקַבְּלַת תַּעֲנִית וְצָרִיךְ לְהַתְּעַנּוֹת.

וְזֶה נִסַּח קַבְּלַת הַתַּעֲנִית:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הָרִינִי בְּתַעֲנִית לְפָנֶיךָ מִשְׁקִיעַת הַחֲמָה הַיּוֹם וְעַד

לצאת הכוכבים מחר. כדי לכפר על כל חטאתי עוונותי ופשעי שחטאתי ופשעתי לפניך מעודי ועד היום הזה. ובפרט בחטא שבטלתי מצות הנחת תפילין. ואם לא אוכל להתענות או לא ארצה כשאתן פרוטה לצדקה לפדיון תעניתי זה, אוכל לאכול ולשתות ללא שום אסור כלל. ויהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי שתתן לי פח ובריאות להתענות לפניך ותקבל תשובתי ותעניתי ותרצני ברחמיך הרבים.

רבנו של עולם הרי קיבלתי עלי להתענות למחר לילה ויום כדי שיהיה מעוט חלבי ודמי שמתמעט בתעניתי חשוב ומרצה לפניך כקרובן ריח נחוח אשה לה, לכפר על חטאתי שחטאתי שבטלתי מצות עשה של הנחת תפילין בכל יום, והיתי קרקפתא דלא מנח תפילין. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתקבל ברצון תפילתי ובקשתי ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי שמתמעט בתעניתי, כאלו הקרבתי על גבי מזבחך הקדוש ותמחל ותסלח ותכפר לי על חטאי שבטלתי מצות הנחת תפילין בכל יום, ויתקן הפגם שפגמתי בבטול מצות עשה זו של הנחת תפילין. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגואלי.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

בליל הצום אם יוכל להשאיר ער ולעשות התקון של הלילה (נמצא לקמן עמוד 198) עדיף, ואם קשה לו והולך לישון ישתדל לומר קריאת שמע שעל המטה (נמצא לעיל עמוד 47). בכונה גדולה, ויניח תחת הפר למראשותיו אבן ויכונן בשם (יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה). העולה כמנזן אב"ן וישתדל לקום ולומר תקון חצות בדמע ובבכיה.

ביום הצום יאמר זה:

תריני מוכן ומזמן לקים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתוב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, תרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזר ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמיו יעזורני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עוי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. בטלתי מצות תפילין. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. פזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחנתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שוה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו פי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם מקיך ואין נסתר מנגד עיניך:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשענו.

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכפש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליצקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

אחר-כך יאמר:

לשם יחוד קודשא בריהו הוא ושכינתיה (יאהדונהי) ברחילו ורחימו (יאהויהה) ורחימו ורחילו (איאהיהוהה) ליחדא שם י"ה ברו"ה (יהו"ה) ביחדא שלימ הריני בא ללמד תורה וסתי תורה, לכפר על חטאי שחטאתי בכטול מצות עשה של הנחת תפלין בכל יום, והייתי קרקפתא דלא מנח תפלין. ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שיעלה לפניך כאלו פונתי בכל הפונות הראויות לכונן בלמוד תורתך הקדושה שאני לומד, ותמחל ותסלח ותכפר לי על חטאי שהזייתי ופשעתי לבטל מצות עשה של הנחת תפלין בכל יום. ויהי נעם אדני עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו.

ילמד תנ"ך של ליל שבועות (לקמן עמוד 575) ושתי פעמים כל התהלים, ואדרא זוטא לקמן עמוד 608). ואחר כך יאמר פרק זה עשר פעמים.

הללויה הללו אל בקדשו הללוהו ברקיע עזו: הללוהו בגבורתיו הללוהו כרב גדלו: הללוהו בתקע שופר הללוהו בנבל וכנור: הללוהו בתוף ומחול הללוהו במנים ועגב: הללוהו בצלצלי שמע הללוהו בצלצלי תרועה: כל הנשמה תהלל יה הללויה:

יקח בידו פדיון של ששים ואחד תעניות ויעמוד יחף ופניו לצד מערב ויאמר:

עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על פי עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתי. יראה ורעד יבוא בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם נכלמתי להרים אלהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהוה יאהדונהי הצדקה ולנו בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר

ומוֹרָה הַיִּיתִי לְפָנָיִךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מִצְוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְרֶיךָ לֹא הִטִּיתִי אָזְנִי. וְעִבְרָתִי עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עִבְרָתִי עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עִבְרָתִי עַל דְּבָרֵי קְבֻלָּה וְדְבָרֵי סוֹפְרִים וּפְגַמָּתִי בַּמִּדּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת וְקִלְקֵלְתִי צְנוּרוֹת הַשָּׁפַע. וְגַרְמָתִי בַּעֲוֹנוֹתִי לְהַפִּיל נִיּוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנִתְתִּי כַּח בְּקִלְפוֹת לְהִתְחַזֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעְלָה וּלְהִתְאַחֵז וְלִינֹק מִן הַקְּדוּשָׁה. וְגַרְמָתִי בַּעֲוֹנוֹתִי לְעַקֵּר וּלְהַכְרִית אֶת נַפְשִׁי הַקְּדוּשָׁה מִמְּקוֹרָהּ הָעֲלִיּוֹן מֵאַרְץ הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יַרְכְּתֵי בוֹר. בּוֹרוֹת נְשָׁבְרִים אֲשֶׁר לֹא יָכִילוּ הַמַּיִם. אוֹי וְאֲבוֹי עָלַי. אֲהֶה עַל נַפְשִׁי. עַל מִי אָנוּס לְעֲזֹרָה וְאִנְּהָ אֶפְנֶה לִישׁוּעָה. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאַתִּי חֲרַפְתָּ נְעוּרַי. אֲבָל גְּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנָיִךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, כִּי לֹא בְּמֶרֶד וּבְמַעַל עֲשִׂיתִי, וְלֹא לְהַכְעִיסֶךָ נִתְפַּוְנָתִי, רַק יִצְרִי גִבּוֹר עָלַי וּמַעֲשֵׂה שְׁטָן הַצְּלִיחַ, כִּי הוּא מֵאֲשׁוּ וְאֲנִי מִבְּשָׂר וָדָם, וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתָנִי וּפְתַנִּי לְעֵבֵר עַל מִצְוֹתֶיךָ, וְנִסְפַּלְתִּי וְעֲשִׂיתִי עֲוֹן זֶה אֲשֶׁר בִּטַּלְתִּי מִצְוֹת תְּפִילִין. וְעַתָּה אֲנִי בּוֹשׁ מִמַּעֲשֵׂי וּמִכָּלֵם אֲנִי מַעֲוֹנוֹתִי, וּמִתְנַחֵם וּמִתְחַרֵּט אֲנִי עַל כָּל מַה שֶּׁחָטָאתִי וְעוֹתִי וּפְשָׁעֵתִי לְפָנָיִךָ מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזֹבְתִי אֶת דְּרָכֵי הָרָעִים וְאֶת אֲרָחוֹתֵי הַמִּקְלָקְלִים, דְּכַתִּיב: יַעֲזֹב רָשָׁע דְּרָכָו וְאִישׁ אֶזְנֵן מִחֲשָׁבוֹתָיו וַיָּשׁוּב אֶל יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי וַיִּרְחַמְהוּ וְאֶל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסִלַּח. וּבִאֲתִי בְּלֵב נִשְׁבָּר וְנִדְבָקָה לְהִתְנַפֵּל לְפָנָי כִּסֵּא כְבוֹדְךָ וְלִדְפֹק עַל שַׁעֲרֵי רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מַחִילָה וּסְלִיחָה וְכַפָּרָה, כִּי אֵל מְלֵךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה וַיִּמְיֶנְךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׁבִים.

אֲנִי יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי, סִלַּח נָא לְחַטָּאִים וְלַעֲוֹנוֹת וּלְפְשָׁעִים אֲשֶׁר חָטָאתִי וְעוֹתִי וּפְשָׁעֵתִי לְפָנָיִךָ מֵעוֹדִי עַל הָאֲדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֵל תָּבוֹא בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנָיִךָ כָּל חַי. כִּי אַתָּה יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי טוֹב וְסִלַּח וְרַב חַסֵּד לְכָל קוֹרְאֶיךָ. וְאֵל נָא תִבְּזֶה עֲוֹנוֹת עֲנִי אֲשֶׁר עֲנִיתִי בְּצוּם נַפְשִׁי, בְּרַכִּי כְּשֶׁלּוּ מִצוּם וּבְשָׂרִי כְּחַשׁ מִשְׁמָן. וַיְהִי חָשׁוּב וּמְקַבֵּל וּמְרַצָּה לְפָנָיִךָ מֵעוֹט חֲלָבִי וְדָמִי אֲשֶׁר נִתְמַעֵט הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כְּחֲלָב וְדָם הַנִּקְרָב עַל גְּבִי מִזְבֵּחַךָ הַקְּדוֹשׁ. וּבָרַב

רחמיך וחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו
 במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע
 לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אף אין בי פח, וכשל
 פחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש
 צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשוכה ומקבלת הצדקה שאני
 נותן בעבור התעניות כאלו התענית, וכל התקונים וברור ניצוצות
 הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, והיו מתבררים
 ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים
 תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי
 ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי
 ונכראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו
 כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם
 בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות
 ח'ל ב'לע ו'קיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים
 ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי
 תבות ב'זרועו ו'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען
 שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'צא ר'חמיך א'ת
 ר'גזך ו'כבשו ת'מחול א'שמתינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים
 אתה, ברוך שומע תפלה. והיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך
 יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

מפאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

אחר הלמוד יאמר בקשה זו :

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעשה
 למען רחמיך וחסדיך, ולמען שלשת שמות הו"ה הקדושים (יהו"ה
 יהו"ה יהו"ה), ולמען שמות (אהי"ה הו"ה אהי"ה) שהם תמורת
 התפלין, ולמען אחד ועשרים שמות הו"ה שיש בארבע פרשיות
 בארבעה בתים של התפלין, ולמען למוד התורה וסתרי תורה
 שלמדתי תמחל ותסלח ותכפר לי על חטאי שחטאתי בבטול מצות
 הנחת תפלין בכל יום, ויתקן הפגם שפגמתי בקדשה בבטול מצוה

זו. ויתקנו נפשי ורוחי ונשמתי. ברכם טהרם רחמי צדקתך תמיד גמלם. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגואלי.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתי על גבי מזבחתך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' זיווגי מ"ב דחיה וגרון. ובכח ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלישים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית. ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומפחה ישתלשל וירד שפע גדול רוב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת פח במחשבותי ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהוה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נוליהך את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שכרנו ותקונתינו, ואם תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיה, ובטובך הגדול תעורר רחמיה וראה בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברב רחמיה תשובתינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וכיד ועמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד פונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל כרחינו נטה ארחנו,

ומנע הטוב ממנו, דמיונו כאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהנה יאהדונה בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר הושכנו בעונותינו וחסאתינו ופשעינו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן, כן יהי רצון. יהי רצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהנה יאהדונה צורי וגאלי:

יתן הכסף לצדקה לעניים יראי שמים.

מחויץ לתענית הנ"ל יעשה לילה שלם של למוד, אם יוכל יעשהו בליל הצום, או במוצאי הצום ואם לאו יעשהו בלילה אחר. וקודם הלמוד יאמר בקשה זו:

הריני בא ללמד בלילה הזאת משנה וסתרי תורה, לכפר על חטאי שחטאתי בבטול מצות עשה של הנחת תפלין בכל יום, והייתי קרקפתא דלא מנח תפלין. ויהי רצון מלפניך יהנה אלהינו ואלהי אבותינו, שיעלה לפניך פאלו פונתי בכל הפגנות הראויות לכונן בלמוד תורתך הקדושה שאני לומד הלילה הזאת, ותמחל ותסלח ותכפר לי על חטאי שהזידתי ופשעתי לבטל מצות עשה של הנחת תפלין בכל יום. ויהי נעם אדני עלינו ומעשה ידינו פוננה עלינו ומעשה דינו פוננהו.

ללמד משניות של ליל חג השבועות (לקמן עמוד 660 ותרג"ג מצות, נמצא בספרי הלימוד לליל שבועות) ואדרא רבא (נמצא בזוהר פרשת נשא ובספרי הלימוד לליל שבועות), ואדרא זוטא (נמצא לקמן עמוד 608) ואם יש עוד זמן, ילמד זוהר בראשית בהקדמה עד עלות השחר.

אחר הלמוד יאמר בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהנה יאהדונה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעשה למען רחמיך וחסדיך, ולמען שלשת שמות הו"ה הקדושים (יהו"ה

יהו"ה יהו"ה), ולמען שמות (אהי"ה הנו"ה אהי"ה) שהם תמורת התפלין, ולמען אחד ועשרים שמות הנו"ה שיש בארבע פרשיות בארבעה בתים של התפלין, ולמען למוד המשניות וסגרי תורה שלמדתי בלילה הזאת, ולמען צער נדוד שינה שנודתי מעיני בלמודי בתורתך הקדושה בלילה הזאת, תמחל ותסלח ותכפר לי על חטאי שחטאתי בבטול מצות הנחת תפלין בכל יום, ויתקן הפגם שפגמתי בקדושה בבטול מצוה זו. ויתקנו נפשי ורוחי ונשמתי. ברכם טהרם רחמי צדקתך תמיד גמלם. יהיו לרצון אמרי פי וקיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגואלי. ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שיהא חשוב צערי שנצטערתי בלילה הזה ונודתי שנה מעיני, ותשגיח עלי בעין חמלתך והיא עינא פקיקא דלא נאים ותיר תדיר, שנאמר "הנה לא ינום ולא יישן שמר ישראל", ותקרא רע גזר דיני, ותחנני ותברכני מאוצר הכסף העומד לימין העליון, ותתן לי אני עבדך חיים ארכים לעסק בתורתך יומם ולילה. ויהיה הצער שיש לי בעיני תקון לפגם הראות שפגמתי בעינין עלאין, ואשר הרע בעיניך עשיתי. ויתקן הפגם ההוא בכל המקומות שפגמתי מארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה. ותצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך המשבר את עיני האדם אחר פטירתו בקבר, ואפטר מאותו הצער. ותשפיע עלי משפע הטוב מכתר עליון להצילני מפרת דיומי וכרת דשני. ולמען שמך הגדול והנורא (אל"ד) כשהוא כלול עם מקורו (אאהליד"ה) שתבטל מעלי כל גזרות קשות ורעות. ויהיה למוד זה נחת רוח לפני כסא כבודך. ותתן בי פח לעמד על המשמר וללמד תמיד לפניך ולהגות באמרי תורתך ולהיות מן העובדים לפניך בלב שלם ובנפש חפצה ולומדים תורה לשמה ולברר כל ניצוצות הקדושות שנתפזרו בין הקלפות על ידי ולהחזירם אל הקדושה, ליחדא שכינתא בכעלה ולאקמא יתה מעפרא, ולתת נחת רוח ליוצרנו לדבק נפשנו ורוחנו ונשמתנו לעבדו וליראה אותו בלבב שלם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה דינו כוננה עלינו ומעשה דינו כוננהו: ברוך יהוה לעולם אמן ואמן:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אב הרחמים, אדון הסליחות, שאם נגזר עלי, חס ושלום, להפכת בהפכת רשעים, שיכבשו רחמיך את כעסך ויגלו רחמיך עלי, שיהא חשוב צערי שנצטערתי הלילה הזאת וקמטתי שנה מעיני לקרע רע גזר דיני (יכוין בשם "קרע שטן") ונהר יוצק יסודי. אני בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך. ותחוס ותרחם עלי. ואל תכריתני לא פרת דיומי ולא פרת דשני. ולא תפרת נפשי מלהעלות מיין נוקבין למעלה. ולא תפרת נפשי מלהזדוג בבת זוגה בעולם הנשמות בהפרת רשעים, חס ושלום. ותשפיע עלינו אור ישועה ורחמים מפתר עליון להציל ממות נפשי ולהחיותני חיים ארפים דשנים ורעננים לעבודתך. ותזכני למקום שהרוחות והנשמות נחצבות משם, ואזכה להיות מהעולים והזוכים לחיי העולם הבא. ובכח שמך הקדוש (אאהליד"ה) תבטל מעלינו ומעל כל בני ביתנו כל גזרות קשות ורעות. ותשגיח עלינו בעין חמלתך שנגאמר בו "הנה לא ינום ולא ישן שמר ישראל". ויהיה הצער שנודתי שנה מעיני בלילה הזאת לתקון מה שפגמתי בעיינין עלאין והרע בעיניך עשיתי, ואפטר מלהתגלגל נפשי בעוף הנקרא ראה בעון הראות. ופצני והצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך אכזרי המשבר עיני הרשעים בקבר. ובצער שנודתי שנה מעיני אפטר מאותו הצער ותנוח נפשי במשכנות מבטחים.

והנה התורה הקדושה שבה נתעסקתי הלילה הקדושה הזאת היא נפלאה, והשמות הקדושים היוצאים מכל מה שקרינו, המה ימליצו טוב בעדנו לקבלנו בתשובה ולקרע רע גזר דיננו, ונפטר מכל צער. וכל המקטרגים אשר נבראו בעונותינו ימחו בכת תורתך הקדושה. אגא, הבט בעמלנו ואל תביט במעלנו ותבא לפניך שועתנו. לב נשבר ונדכה אלהים לא תכזה. ויצאו מים חיים מלכך העליון דרך רחובות הנהר לקו האמצעי. נהר פלגיו ישמחו עיר אלהינו לטהרנו מכל פשעינו. ואתה בטובך תעורר רחמיך ויפן מצחא דאריך אנפין רעוא דכל רעיון במצח זעיר אנפין ועינא דאריך אנפין בעינא דזעיר

אנפין, ובכך יתבטלו כל הדינים והיו פלא היו, פי אתה חפץ בתשובת הרשעים. חגנו ועגנו ושמע תפלתנו. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

ויהי רצון שה' יקבל תשובתו ברצון.

תקון לשבועת שקר.

תקונו להתענות שלשים ושבע יום רצופים, ומי שקשה לו הדבר תענה יום אחד ויפדה ימי הצום לפי סדר זה.

יום לפני התענית יאמר ודוי זה:

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמונו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. נשבענו לשוא ולשקר. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו. פי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

ישתדל ללכת למקוה ולטבל שבע טבילות, ויכון שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושכן יטהרו

נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת חטאתיו.

תפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בכרפת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

ונה נסח קבלת התענית:

רבנו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום משקיעת החמה היום ועד לצאת הכוכבים מחר. על אשר חטאתי בחטא שבועת שקר אשר חטאתי בה בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים. ואם לא אוכל להתענות, כשאפריש פרוטה לצדקה ואכונן לבטל התענית, אוכל לאכל ולשתות ללא שום אסור כלל. ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתתן לי כח ובריאות להתענות לפניך ותקבל תשובתי ותעניתי ותרצני.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוטה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוטה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

בליל התענית, כשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והפר, ויכוון בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן.

אם יכול, יתגר על מתניו מתחת לבגדיו תגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

טוב ורצוי לקום אחר תצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון תצות (נמצא לעיל עמוד 60) בכונה גדולה. אשה פטורה מלומר תקון תצות.

ביום התענית יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתוב בתורה: ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת בקולו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי עויתי ופשעתי בין בגלגול זה

בין בגלגולים אחרים תרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמיו יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמונו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. נשבענו לשוא ולשקר. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

ילך למקנה ויטפל שבע טבילות. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

אחר כך ילבש ציצית ותפלין רש"י ורבנו תם ויברך עליהם בכונה, וקדם שילבשם וינשקם שבע נשיקות לארבע ציציות, וכן שבע נשיקות לתפלין של יד. וקדם שילבש תפלין של ראש, ויטפל היטב בשיניו של הראש שהם שבעה ווי"ן, וינשקם שבע נשיקות.

אשה תמשיך כל הסדר ללא ציצית ותפלין.

יקח בידו פדיון שלשים ושבע תעניות, ויעמד יחף ופניו לצד מערב

ויאמר :

עגנו אבינו עגנו ביום צום התענית הזה כי בצרה גדולה אני על פי
עונותי עברו ראשי, וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי ביון מצולה
ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתיני. יראה ורעד יבוא
בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם
נכלמתי להרים אלהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש
ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה הצדקה ואלי בשת הפנים. מה
אענה ומה אמר, מה אדבר ומה אצטדק, כבן סורר ומורה הייתי
לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא השיתי אזני,
ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על כריתות
ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי
במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל
ניצוצות הקדשה במעמקי הקלפות. ונתתי כח בקלפות להתחזק
ולעלות למעלה ולהתאחז ולינק מן הקדשה. וגרמתי בעונותי לעקר
ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים
ולהורידה אל ירפתי בור, בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי
ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה.
בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך
יהנה אלהי ואלהי אבותי כי לא במרד ובמעל עשיתי, ולא להכעיסך
נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני
מבשר ודם, והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך. ונספלתי
ועשיתי עון זה אשר נשבעתי לשוא ולשקר, ועתה אני בוש ממעשי
ומכלם אני מעונותי. ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי
ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים
ואת אורחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און
מחשבותיו וישוב אל יהנה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלוח.
ובאתי בלב נשבר ונדפה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי
רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום
אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אָנא יְהוָה יאהדונהי, סֵלַח נָא לַחַטָּאִים וְלַעֲוֹנוֹת וְלַפְּשָׁעִים אֲשֶׁר חָטָאתי וְעוֹתִי וּפְשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מַעֲוֵדֵי עַל הָאָדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֵל תָּבוֹא בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדֶּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי. כִּי אַתָּה יְהוָה יאהדונהי טוֹב וְסֵלַח וְרַב חַסֵּד לְכָל קוֹרְאֶיךָ. וְאֵל נָא תִבְזֶה עֲוֹנוֹת עָנִי אֲשֶׁר עֲנִיתִי בְצוּם נִפְשִׁי, בְּרַכִּי כְּשִׁלּוֹ מִצוּם וּבְשָׂרֵי כַחַשׁ מִשְׁמָן. וַיְהִיָּה חָשׁוֹב וּמְקַבֵּל וּמְרַצֶּה לְפָנֶיךָ מַעוֹט חֲלָבִי וְדָמֵי אֲשֶׁר נִתְמַעַט הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כְּחֲלָב וְדָם הַנִּקְרָב עַל גְּבִי מִזִּבְחֶךָ הַקָּדוֹשׁ. וּבָרַב רַחֲמֶיךָ וּחֲסֵדֶיךָ הוֹדַעְתָּנוּ עַל יְדֵי עַבְדֶּיךָ לְתַקֵּן אֶת פָּגַם נַפְשָׁנוּ בְּמִסְפָּר וּבְמִפְקֵד שְׁמוֹת הַקָּדוֹשִׁים אֲשֶׁר פָּגַמְנוּ בָּהֶם. וְגִלּוֹי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי חִפְץ הֵייתִי לַעֲשׂוֹת תַּקֵּוֹן זֶה בְּכָל לַב, אַךְ אֵין בִּי פֶחַ, וְכִשְׁל פְּחִי לְהַתְעַנּוֹת כָּל כֶּף יָמַיִם רְצוּפִים זֶה אַחַר זֶה, וְלָכֵן אָנִי מִפְּרִישׁ צְדָקָה לְפָדְיוֹן תַּעֲנִיּוֹת אֱלֹהֵי. וְתִהְיֶה חֲשׁוּבָה וּמְקַבֵּלֶת הַצְּדָקָה שְׂאֲנִי נוֹתֵן בְּעִבּוֹר הַתַּעֲנִיּוֹת כְּאֵלוֹ הַתַּעֲנִיּוֹת, וְכָל הַתַּקֵּוֹנִים וּבְרוּר נִיצוּצוֹת הַקָּדוֹשָׁה הָרְאוּיָם לְהַתְבָּרַר וְלַצָּאת עַל יְדֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, יְהִיו מִתְבָּרְרִים וְיוֹצְאִים עַל יְדֵי הַצְּדָקָה שֶׁל פְּדִיּוֹן הַתַּעֲנִיּוֹת. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּיִם תִּטְהַר אֶת הַפְּגָמִים וְאֶת הַכֶּתְמִים אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּגוּפֵי וּנְפֻשֵׁי, רוּחֵי וְנִשְׁמָתֵי. וְכָל נִיצוּצוֹת הַקָּדוֹשָׁה שֶׁנִּפְּלוּ בְּקַלְפוֹת עַל יְדֵי חֲטָאתִי וּנְבָרָאוּ מֵהֶם מִשְׁחִיתִים מְחַבְּלִים כְּרָמִים, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שְׂיִמּוּתוֹ כָּל אוֹתָם קַלְפוֹת, וְיִחַזְרוּ כָּל נִיצוּצוֹת הַקָּדוֹשָׁה בְּמִקּוֹם שְׂרָשָׁם בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעַן שְׁמֵךְ הַקָּדוֹשׁ (חב"ו) הָרְמוּז בְּרֵאשֵׁי תְבוֹת ח'ל ב'לע ו'קִיאָנוּ מִבְּטָנוּ יוֹרִישָׁנוּ אֵל, וּמִפְּסוּק ח'לְקָם ב'חִיִּים ו'יִצְפוּנָךְ תְּמַלֵּא בְּטָנָם, וְלְמַעַן שְׁמֵךְ הַגָּדוֹל (בי"ט) הָרְמוּז בְּרֵאשֵׁי תְבוֹת ב'זָרוּעוֹ י'קִבֵּץ ט'לָאִים. וְתִשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתִי וְעֲתִירָתִי לְמַעַן שְׁמֵךְ הַקָּדוֹשׁ (ארארית"א) הָרְמוּז בְּרֵאשֵׁי תְבוֹת א'נָא ר'חֲמֶיךָ אֶת ר'גִזְךָ י'כִּבְּשׁוּ תְּמַחֹל א'שְׁמוֹתֵינוּ. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת וְתַחֲנוּנִים אַתָּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. יְהִיו לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יאהדונהי צוּרֵי וְגֵאֲלֵי.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם מוֹדֶה אָנִי לְפָנֶיךָ עַל אֲשֶׁר חָטָאתִי עוֹתִי וּפְשַׁעְתִּי. וְעַבְרָתִי עַל הַכְּתוּב בַּתּוֹרָה לֹא תִשָּׁבַעוּ בְּשֵׁמִי לְשַׁקֵּר וְעַל הַכְּתוּב לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹא. וְגֵרְמָתִי סְלוּק הַשֹּׁפַע וְחִיּוֹת וּמְזוֹן

הנמשך ממקום עליון לכל פְּרִי הָאֲצִילוֹת, ומשם לכל פְּרִי הַבְּרִיאָה, ומשם לכל פְּרִי הַיְצִירָה, ומשם לכל פְּרִי הָעֲשִׂיָה, וגם פְּגַמְתִּי בְּדַעַת עֲלִיּוֹן וְתַחְתּוֹן, וְנִסְתַּלְקוּ שְׂבָעָה הַבְּלִים הַנִּמְשָׁכִים מִפֶּה עֲלִיּוֹן. וגם נִסְתַּלְקוּ שְׂבָעָה שְׁמוֹת הַיְצִירָה וְשְׂבָעָה שְׁמוֹת אֶהְיֶה הַנִּמְשָׁכִים מִפֶּה יִשְׂרָאֵל הָעֲלִיּוֹן הַקָּדוֹשׁ, וְקַלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשֶּׁפַע שֶׁל שְׁלֹשׁ מְאוֹת וְשִׁבְעִים אוֹרוֹת הַנִּמְשָׁכִים מִמְּקוֹם עֲלִיּוֹן. וגם פְּגַמְתִּי בְּשִׁרְשֵׁי הַחֲמִשָּׁה חֲסָדִים וְחֲמִשָּׁה גְבוּרוֹת דְּתָרִין עֲטָרִין דְּדַעַת עֲלִיּוֹן. וגם פְּגַמְתִּי שְׁגָרְמְתִי פְּרוּד בְּאַרְבַּע אוֹתִיּוֹת שְׁמֵךְ הַגְּדוֹל. וְעַתָּה הַנְּנִי מִתְחַרֵּט חֲרָטָה גְמוּרָה עַל כָּל מֵה שֶׁחֲטָאתִי עִוְיָתִי וּפְשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ, וְעֹזֵב אוֹתָם עֲזִיבָה גְמוּרָה, וְלֹא אָשׁוּב לְעֲשׂוֹתָם עַד עוֹלָם. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים הוֹדַעְתָּ עַל יְדֵי עֲבָדֶיךָ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל, לְתַקֵּן אֶת נַפְשֵׁנוּ בְּתַעֲנִית לְהַתְעַנּוֹת שְׂבָעָה וּשְׁלוֹשִׁים יוֹם רְצוּפִים, וְלִכְן הַנְּנִי מִפְּרִישׁ מְעוֹת אֵלּוּ שְׂבָנֶיךָ לְצַדִּיקָה בְּעִבּוּר פְּדִיּוֹן מִסֵּפֶר שְׂבָעָה וּשְׁלוֹשִׁים יָמֵי הַתְעַנִּית שְׂאֲנִי חַיֵּב לְהַתְעַנּוֹת, כִּי כֵן יִסְדּוּ עֲבָדֶיךָ חֲכָמֵי יִשְׂרָאֵל לְפָדוֹת בְּכֶסֶף כָּל תַּעֲנִית.

וּבְכֵן יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂתַעֲלֶה עָלַי כְּאֵלּוּ הַתְעַנִּיתִי שְׂבָעָה וּשְׁלוֹשִׁים יוֹם רְצוּפִים, וּכְאֵלּוּ כּוֹנְנִי בְּכָל הַפְּנוּת הָרְאוּיֹת לְכַוֵּן בָּהֶם, וְתִהְיֶה חֲשׂוּבָה וּמְקַבֶּלֶת וְרְצוּיָה לְפָנֶיךָ הַצַּדִּיקָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אֲנִי נוֹתֵן בְּעִבּוּר הַתְעַנִּיּוֹת כְּאֵלּוּ הַתְעַנִּיתִי שְׂבָעָה וּשְׁלוֹשִׁים יוֹם רְצוּפִים. וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ תִּתְקַן אֶת כָּל אֲשֶׁר עִוְיָתִי, וְהָאֵר כָּל הַשְׁמוֹת הַקְּדוֹשׁ שֶׁפְּגַמְתִּי בָהֶם עַל שְׂבוּעַת אֱלֹהִים בְּמִלְךָ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְיִמְשָׁךְ שֶׁפַע וְחַיּוֹת וּמְזוֹן מִמְּקוֹם עֲלִיּוֹן בְּכָל הָעוֹלָמוֹת הַקָּדוֹשִׁים לְכָל פְּרָצוּף וּסְפִירָה שֶׁל אֲצִילוֹת, בְּרִיאָה, יְצִירָה, עֲשִׂיָה, מְרָאשׁ וְעַד סוֹף הַסֵּדֶר הָרְאוּי לָהֶם. וְיִתְפָּרְדוּ הַקְּלָפוֹת וְרַעוֹת רוּחַ, וְיִתְקַנּוּ הַצְּנוּרוֹת שֶׁל שְׁלֹשׁ מְאוֹת וְשִׁבְעִים אוֹרוֹת וְיִמְשָׁכוּ בְּמִקוֹם הָרְאוּי לָהֶם. וְיִמְשָׁךְ שֶׁפַע וְהָאֵרָה גְדוֹלָה מִן הַבִּינָה לְתַפְאֵרַת יִשְׂרָאֵל. וְיִמְשָׁךְ שְׂבָעָה אוֹרוֹת מִן תַּפְאֵרַת יִשְׂרָאֵל לְשְׂבָעָה תַּחְתּוֹנוֹת שֶׁל הַמַּלְכוּת, וְיָשׁוּב עַל יְדֵי כֵן כְּבָרְאשׁוֹנָה, אִישׁ יַחַד פָּנֵי רַעְהוּ בְּחִבּוּר וְנִשְׁוֹק וְהַבֵּל. וְכַכְּתוּב יִשְׁקִנִי מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ כִּי טוֹבִים דּוֹדֶיךָ מֵיָיִן. וְנִאֶמַר חֲסֵד וְאַמֶּת נִפְגְּשׁוּ צַדִּיק

ושלום נשקו. והיא כפורחת עלתה נצה וכפלה תעדה כליה. ונאמר ותעדי זהב וכסף ומלבושך שש ומשי ורקמה סלת ודבש ושמן אכלת, ותיפי במאד מאד ותצלחי למלוכה. על פן נקנה לך יהוה יאהדונהי אלהינו לראות מהרה בתפארת עזך, להעביר גלולים מן הארץ והאלילים כרות יפרתון, לתקן עולם במלכות שדי וכל בני בשר יקראו בשמך, כי המלכות שלך היא ולעולמי עד תמלוך בכבוד ככתוב בתורתך והנה יהוה יאהדונהי למלך על כל הארץ ביום ההוא והנה יהוה יאהדונהי אחד ושמו אחד, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגואלי.

מכאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגילו.

אחר כך יאמר פסוקים אלו.

וישב אברהם אל נעריו ויקמו וילכו יחדו אל באר שבע וישב אברהם בבאר שבע: וישב יצחק ויחפר | את בארת המים אשר חפרו בימי אברהם אביו ויסתמום פלשתים אחרי מות אברהם ויקרא להן שמות פשמת אשר קרא להן אביו: ויחפרו עבדי יצחק בנחל וימצאו שם באר מים חיים: ויריבו רעי גרר עם רעי יצחק לאמר לנו המים ויקרא שם הבאר עשק כי התעשקו עמו: ויחפרו באר אחרת ויריבו גם עליה ויקרא שמה שטנה: ויעתק משם ויחפר באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחבות ויאמר כי עתה הרחיב יהוה יאהדונהי לנו ופרינו בארץ: ויעל משם באר שבע: ויהי ביום ההוא ויבאו עבדי יצחק ויגדו לו על אדות הבאר אשר חפרו ויאמרו לו מצאנו מים: ויקרא אתה שבעה על פן שם העיר באר שבע עד היום הנה: ועשית את נרתיך שבעה והעלה את נרתיך והאיר על עבר פניך: כי הנה האבן אשר נתתי לפני יהושע על אבן אחת שבעה עינים הנני מפתח פתחה נאם יהוה יאהדונהי צבאות ומשתי את עון הארץ ההיא ביום אחד: ביום ההוא נאם יהוה יאהדונהי צבאות איש לרעהו אל תחת גפן ואל תחת תאנה: וישב המלאך הדבר בי ויעירני כאיש אשר יעור משנתו: ויאמר אלי

מה אתה ראה ואמר ראיתי והנה מנורת זהב כלה וגלה על ראשה
 ושבעה נרותיה עליה ושבעה מוצקות לגרות אשר על ראשה:
 אמרות יהוה יאהדונהי אמרות טהרות כסף צרוף בעליל לארץ מזקק
 שבעתים: חכמות בנתה ביתה חצבה עמודיה שבעה:

יעשה שבעה הקפות לתבה בבית הפנסת, ובכל הקפה יאמר מזמור הבו
 לה בני אלים, פלו, ופסוק מפסוקי אנא בפת, לפי הסדר הזה.

מזמור לדוד הבו ליהוה בני אלים הבו ליהוה כבוד ועז: הבו ליהוה
 כבוד שמו השתחווי ליהוה בהדרת קדש: קול יהוה על המים אל
 הכבוד הרעים יהוה על מים רבים: קול יהוה בפת קול יהוה בהדר:
 קול יהוה שבר ארזים וישבר יהוה את ארזי הלבנון: וירקידם כמו
 עגל לבנון ושריון כמו בן ראמים: קול יהוה חצב להבות אש: קול
 יהוה יחיל מדבר יחיל יהוה מדבר קדש: קול יהוה יחולל אילות
 ויחשף יערות ובהיכלו פלו אמר כבוד: יהוה למבול ישב וישב
 יהוה מלך לעולם: יהוה עז לעמו יתן יהוה יברך את עמו בשלום:

אנא בכת. גדולת מינה. תתיר צורה: (אב"ג ית"ץ)

קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא: (קר"ע שט"ן)

נא גבור. דורשי יחודך. ככבת שמרם: (נג"ד יכ"ש)

ברכם טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם: (בט"ר צת"ג)

חסין קדוש. ברוב טובך. נהל עדתך: (חק"ב טנ"ע)

יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך: (יג"ל פז"ק)

שוועתנו קבל. ושמע צעקתנו. ירדע תעלומות: (שק"ו צי"ת)

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

אחר כך יאמר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי
 שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך
 כאלו הקרבתי על גבי מזבחתך הקדוש, ובכת חלב ודם שנתמעט
 ממני, יתעורר סוד ב' זויגי מ"ב דחיה וגרון. ובכן ימתקו מספר
 אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם

מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל וירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת פח במחשבותי ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלות כל פה, ברוך שומע תפלה. אָנָּא יְהוָה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אָנָּא נולידך את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקונתינו, ואם תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיד, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברחב רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וביד זעמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד פונתך, אָפֶס כִּי עֲזַ יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו כאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהוה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מתרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר החשכנו בעונותינו וחסאתינו ופשעינו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אָמֵן, כֵּן יְהִי רְצוֹן. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי:

ידליק שבעה גרות בבית הפנסת ויכונן שהם כנגד שבעה ספירות חסד,

גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד ומלכות. יתן הכסף לצדקה לעניים יראי שמים, וישתדל לעלות לספר תורה בשבת עליה שביעי שבו משלימים הפרשה.

תקון למי שחייב אחד מארבע מיתות בית דין.

אמרו חז"ל: "מיום שחרב בית המקדש, אף על פי שבטלו סנהדרין, דין ארבע מיתות לא בטלו. והמתחייב אחת ממיתות בית דין, סופו למות באותה מיתה, מי שנתחייב סקילה, או נופל מן הגג או תיה דורסתו. ומי שנתחייב שרפה, או נופל בדלקה או נחש מכישו. ומי שנתחייב הריגה, או נמסר למלכות או לסטים באים עליו. ומי שנתחייב חנק, או טובע בנהר או מת בסרוגני". (כתובות ל.) ואפילו שהחוטאים בחטאים החייבים מיתות בית דין, מתים בשלום על משתם, הסבה היא כדי שהבחינה תשמר, כי אם אדם החייב מיתה ימות בסופו באותה מיתה, ימנעו אנשים מהחטא מפחד הפנות ולא מתוך בחירה. לכן מת האדם על משתו, אבל מחזירים אותו בגלגול וממיתים אותו במיתה שנתחייב בה. ולכן אנשים רבים מתים במיתות משנות בכל הגילים, ולכאורה ללא שום מעשה עול מצדם. ואם נתחייב אדם במיתה מארבע מיתות בית דין בגלגול שעבר, ונגזר עליו למות בגלגול זה באותה מיתה משנה, או שחטא בגלגול זה וסופו לבא בגלגול הבא ולמות באותה מיתה, תקנו רבותינו המקבילים, לעשות תקון זה להנצל מן הענש. ואין תקון זה מכפר על דין גיהנם וכף הקלע, אלא התקונים המתקנים לכל חטא בפני עצמו.

זה סדר התקון:

יקבל עליו תענית יום אחד מעמוד השחר ועד צאת הכוכבים, ויביא שלפני התענית בתפלת המנחה בכרפת "שמע קולנו" או לפני שיאמר "עושה שלום" שבסוף העמידה, יאמר:

רבנו של עולם, הריני בתענית לפניך למחר מעמוד השחר ועד צאת הכוכבים כדי לתקן מה שנתחייבתי ארבע מיתות לפניך, סקילה, שרפה, הרג וחנק, ואם לא אוכל להתענות או לא ארצה,

כְּשֶׁאֶפְרַיִם פְּרוּטָה לְצַדִּיקָה לְבַטֵּל הַתְּעֵנִית, אוֹכֵל לְאָכֵל לֹלֵא שׁוּם עֶזְרָה
 כָּלֵל. וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנָיִךְ שְׁתַּתֵּן לִי כֹחַ לְהַתְּעַנּוֹת וּתְקַבֵּל תְּשׁוּבָתִי
 בְּרְצוֹן.

אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל מנחה חשב
 להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

ביום התענית יבא לבית הכנסת ויעמד לפני שני בני אדם, ותחלה יאמר
 ודוי:

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהֹוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, תְּבֹא לְפָנָיִךְ תִּפְלְתָנוּ וְאֵל
 תִּתְעַלֵּם מִלְּפָנָיו מִתְחַנְתָּנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזֵי פָנִים וּקְשֵׁי עֵרְף לֹמֵר
 לְפָנָיִךְ יְהוָה יֵאֱהֹוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא
 חַטָּאנוּ. אָבֵל חַטָּאנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעָנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵינוּ:

אֲשַׁמְנוּ. אָכְלָנוּ בִּשְׂרַב בְּחֵלֶב. אָכְלָנוּ מֵאֲכֹלוֹת אֲסוּרוֹת. אָכְלָנוּ בִּשְׂרַב
 נְבִלוֹת וְטָרְפוֹת. אָכְלָנוּ בִּשְׂרַב חֲזִיר וּבִשְׂרַב בַּהֲמָה טְמֵאָה. בְּגָדְנוּ. גִּזְלָנוּ.
 דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הִעֲוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. וְדָנּוּ. חִמְסָנוּ. חִלְלָנוּ שֵׁם
 שְׁמַיִם בְּסִתְרָה וּבְגִלוּיָהּ. חִלְלָנוּ שְׂבֻתוֹת וּמוֹעֲדֵי קִדְשְׁךָ. טָפְלָנוּ שְׂקָר
 וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ יַעֲצוֹת רָעוֹת עַד אֵין חֶקֶר. כִּזְבָּנוּ. כְּעִסָּנוּ. לְצָנוּ.
 לוֹצְצָנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. נִשְׁבַּעְנוּ לְשׁוֹא וְלִשְׂקָר. סָרְרָנוּ.
 עֲוִינוּ. עֲבָרְנוּ עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עָשִׂינוּ הַשְׁתַּחֲוֶיָה וּכְרִיעָה
 לְפָנֶיךָ הַצְּלָמִים. עָשִׂינוּ כְּרִיעָה וְהַשְׁתַּחֲוֶיָה כְּנֶגֶד שְׁתֵּי וְעָרְב. עֲבָרְנוּ
 וְהִסְתַּפְּלָנוּ בְּצַלְמֵי עַבְדֶּךָ זָרָה. עָשִׂינוּ מְלָאכוֹת הָאֲסוּרוֹת בְּשִׁבְתְּךָ
 וּבְיוֹם טוֹב. פִּשְׁעָנוּ. פְּגַמָּנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וָאִם. קִשִּׁינוּ עֵרְף.
 רִשְׁעָנוּ. שַׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲוִינוּ וְתַעֲתָעָנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ
 וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ כִּי
 אָמַת עָשִׂיתָ וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא
 הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי
 כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם
 ממך ואין נסתר מנגד עיניך:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲרֵנוּהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטָּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּאִנְס.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכָלִי רַעַת.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּגִלּוֹי עֲרִיזוֹת.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּדַעַת וּבְמַרְמָה.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּהִרְהוּר הַלֵּב.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּוִדּוֹי פֹּה.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּזִדּוֹן.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּחִזְק יָד.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּטִמְאֵת שְׁפָתַיִם.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיִצְר הָרַע.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּיִדְעִים וּבְלֹא יוֹדְעִים.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּכַחַשׁ וּבְכַזָּב.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּלִשׁוֹן הָרַע.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּמַרְאֵית הָעֵינַן.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּנִשְׁף וּבְמַרְבִּית.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׁיחַ שְׁפָתוֹתֵינוּ.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּסִתְר.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּעֵינַיִם רְמוֹת.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּפִתְחוֹן פֹּה.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּצַעְדֵי רַגְלִים לְהָרַע.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּקַפִּיצַת יָד.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּרִצּוֹן.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׁנְגָה.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּתִשׁוּמַת יָד.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּתַמְהוֹן לִבָּב.
 עַל חַטָּא שְׁחָטָאנוּ לְפָנֶיךָ בְּשִׁנְאֵת חֲנָם.

על חטא שחטאנו לפניך ברגלים ממהרות לרוץ לרעה.
 על חטא שחטאנו לפניך ברכילות.
 על חטא שחטאנו לפניך בקשוי ערף.
 על חטא שחטאנו לפניך בצנאר עתק.
 על חטא שחטאנו לפניך בפריקת עול.
 על חטא שחטאנו לפניך בעזות מצח.
 על חטא שחטאנו לפניך בסקור עין.
 על חטא שחטאנו לפניך בנטית גרון.
 על חטא שחטאנו לפניך במשא ומתן.
 על חטא שחטאנו לפניך בלשון תרמית.
 על חטא שחטאנו לפניך בכנסיה שלא לשם שמים.
 על חטא שחטאנו לפניך ביהרא.
 על חטא שחטאנו לפניך בטמאת רעיון.
 על חטא שחטאנו לפניך בחלול השם.
 על חטא שחטאנו לפניך בזלזול הורים ומורים.
 על חטא שחטאנו לפניך בועוד עברה.
 על חטא שחטאנו לפניך בהוצאת דבה.
 על חטא שחטאנו לפניך בדברים בטלים.
 על חטא שחטאנו לפניך בגאונה ובוז.
 על חטא שחטאנו לפניך בגלגול זה ובגלגולים אחרים.
 על חטא שחטאנו לפניך בבטוי שפתים.
 על חטא שחטאנו לפניך באכילת אסור.
 על חטא שחטאנו לפניך במאמים וארבעים ושמונה אברים ושלוש
 מאות וששים וחמשה גידים של גופנו ונפשנו ורוחנו ונשמתנו
 ונשמה לנשמתנו.
 ועל חטא שחטאנו לפניך שגרמנו פגם ומום במאמים וארבעים
 ושמונה אברים ושלוש מאות וששים וחמשה גידים של אחרים.
 ובגופם ונפשם ורוחם ונשמתם ונשמה לנשמתם.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם על בטול מצות עשה.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם על לאו הנתק לעשה.

על חטאים שאנחנו חייבים עליהם על לאו שאין בו מעשה.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם עולה.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם חטאת.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם קרבן עולה ויורד.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם אשם תלוי ואשם ודאי.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם מפת מרדות.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם מיתה בידי שמים.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם מיתות משונות.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם פרת וערירי.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם גלגול בדומם וצומח וחי בלתי
 מדבר וחי מדבר.

על חטאים שאנחנו חייבים עליהם כל מיני יסורים.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם כל מיני ענשים.
 על חטאים שאנחנו חייבים עליהם ארבע מיתות בית דין. סקילה.
 שריפה. הרג וחנק. על מצות עשה. ועל מצות לא תעשה. בין שיש
 בם קום עשה. ובין שאין בם קום עשה. בין שגלויים לנו. ובין שאינן
 גלויים לנו. את שגלויים לנו כבר אמרנום לפניך יהוה אלהינו ואלהי
 אבותינו והודינו לך עליהם. ואת שאינן גלויים לנו הם גלויים
 וידועים לפניך. כי הכל גלוי וצפוי לפניך יהוה אלהינו. כמו
 שנאמר. הנסתרות ליהוה אלהינו והנגלות לנו ולבנינו עד עולם.
 לעשות את כל דברי התורה הזאת: כי אתה סולחן לישראל ומוחלן
 לשבטי ישראל. ומבלעדיך אין לנו מלך מוחל וסולח:

אחר כך נעמד ויאמר זאת הבקשה:

הריני מוכן ומזומן לקבל עלי ארבע מלקיות, כל אחת ארבעים חסר
 אחת, על כל אשר חטאתי, עויתי, פשעתי בשמות הקדושים
 ובספירות ובעולמות העליונים. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו
 ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

רבנו של עולם, אם חטאתי ופגמתי באות יו"ד של שמך הגדול

הוֹי"ה, וּנְתַחֲבִיבְתִי בְּדִינְךָ הַצֹּדֵק סְקִילָה, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂיִהְיֶה נְחֻשָׁב מִלְּקוֹת הָרֵאשׁוֹן מִן אַרְבַּע מִלְּקִיּוֹת אֵלּוּ בְּמִקּוֹם סְקִילָה. וְיִהְיֶה חָשׁוּב וּמְקַבֵּל וּמְרַצֶּה לְפָנֶיךָ כְּאֵלּוּ נִסְקַלְתִּי בְּבֵית דִּין הַגָּדוֹל שְׁבִירוֹשָׁלַיִם, וְתָשׁוּב אוֹת ה' אַחֲרוֹנָה שֶׁל הוֹי"ה אֶל אוֹת וּא"ו שֶׁל שֵׁם הוֹי"ה, וּשְׁנִיחָם יַעֲלוּ אֶל אוֹתִיּוֹת י"ה שֶׁל הוֹי"ה בְּיַחְוָדָא שְׁלִים. וְיַעֲלֶה לְפָנֶיךָ כְּאֵלּוּ כּוֹנְתִי בְּכֹל הַפְּנוּנוֹת הָרְאוּיּוֹת לְכוּן. וְיִהִי נֶעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָהוּ:

וְאִם חָטָאתִי וּפְגַמְתִּי בְּאוֹת ה' רֵאשׁוּנָה שֶׁל שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הוֹי"ה, וּנְתַחֲבִיבְתִי בְּבֵית דִּינְךָ הַצֹּדֵק שְׂרָפָה, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂיִהְיֶה נְחֻשָׁב לְפָנֶיךָ מִלְּקוֹת הַשְּׁנִי מִן אַרְבַּע מִלְּקִיּוֹת אֵלּוּ בְּמִקּוֹם שְׂרָפָה, וּכְאֵלּוּ נְשַׂרְפְּתִי בְּבֵית דִּין הַגָּדוֹל שְׁבִירוֹשָׁלַיִם, וְיָשׁוּבוּ וְיִתְיַחְדּוּ אוֹתִיּוֹת י"ה שֶׁל הוֹי"ה בְּיַחְוָדָא שְׁלִים, וְתַעֲלֶה אוֹת ה' אַחֲרוֹנָה שֶׁל הוֹי"ה אֶל אוֹת וּא"ו שֶׁל שֵׁם הוֹי"ה, וּשְׁנִיחָם יַחְדּוּ יַעֲלוּ מִיַּיִן נוֹקְבִין אֶל אוֹתִיּוֹת י"ה, וְיַעֲלֶה לְפָנֶיךָ כְּאֵלּוּ כּוֹנְתִי בְּכֹל הַפְּנוּנוֹת הָרְאוּיּוֹת לְכוּן. וְיִהִי נֶעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָהוּ:

וְאִם חָטָאתִי לְפָנֶיךָ וּפְגַמְתִּי בְּאוֹת וּא"ו שֶׁל שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הוֹי"ה וּנְתַחֲבִיבְתִי הֶרֶג, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂיִהְיֶה נְחֻשָׁב לְפָנֶיךָ מִלְּקוֹת הַשְּׁלִישִׁי מִן אַרְבַּע מִלְּקִיּוֹת אֵלּוּ בְּמִקּוֹם הֶרֶג, כְּאֵלּוּ נְהַרְגְתִּי בְּבֵית דִּין הַגָּדוֹל שְׁבִירוֹשָׁלַיִם, וְיִתְיַחְדּוּ אוֹתִיּוֹת י"ה שֶׁל שֵׁם הוֹי"ה עִם אוֹת וּא"ו שֶׁל הוֹי"ה, וְיָשׁוּב אוֹת וּא"ו לְהִתְחַבֵּר עִם אוֹת ה' אַחֲרוֹנָה שֶׁל הוֹי"ה לְתַת לָהּ אוֹר מְקִיף, וְיַעֲלֶה לְפָנֶיךָ כְּאֵלּוּ כּוֹנְתִי בְּכֹל הַפְּנוּנוֹת הָרְאוּיּוֹת לְכוּן. וְיִהִי נֶעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנְנָהוּ:

וְאִם חָטָאתִי לְפָנֶיךָ וּפְגַמְתִּי בְּאוֹת ה' אַחֲרוֹנָה שֶׁל שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הוֹי"ה וּנְתַחֲבִיבְתִי בְּדִינְךָ הַצֹּדֵק חֲנֹק, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂיִהְיֶה חָשׁוּב לְפָנֶיךָ מִלְּקוֹת הָרְבִיעִי מִן אַרְבַּע

מלקיות אלו במקום חנק, כאלו נחנקתי בבית דין הגדול שבירושלים, וישוב אות וא"ו של שם הו"ה להתחבר עם אות ה' אחרונה של שם הו"ה והיו למאורות ט"ל אותיות דפשוט ומלא בט"ל שבכל אחד מן ארבע מלקיות אלו, ויעלה לפניך כאלו פונתי בכל הפונות הראויות לכוון. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו כוננהו.

אחר כך נלקה אותו המלקה ארבע מלקיות, ובכל מלקות יפהו שלושים ותשע פעמים והנלקה תודה ויבכה בלחש בעת שהוא נלקה.

אחר כך יעשה תקון ארבע מיתות בית דין וזה סדרן:

יפשט החוטא את בגדיו מראשו ועד רגליו, ויתכסה בשק, ויקשר אותו על גופו בחבל, ואם לא נמצא שק, ילבש המכנסים שלו בלבד, ויעמד ויאמר:

רבוננו של עולם, אם חטאתי לפניך ופגמתי באות יו"ד של שמך הגדול הו"ה, וגם בטלתי מצוות קריאת שמע התלויה בה, וגם פגמתי באות אל"ף של שם אדני, ונתחייבתי בדינך הצדק סקילה, הריני מקבל עלי סקילה.

וזה סדר הסקילה:

יעמד החוטא ויכה על לבו באבן שלש פעמים, ויאמר: חטאתי, עויתי, פשעתי.

אחר כך יגש איש אחד מאלו השנים ויזרק עליו שלש אבנים קטנות, וחברו השני אומר בקול רם: ככה יעשה לאיש שהכעיס את בוראו. אוי לנו מיום הדין, אוי לנו מיום התוכחה. וזה המכריז יאמר הכרזה זאת בעת שזה זורק את האבנים בזה אחר זה. ואחר כך חוזר המכריז וזורק שלש אבנים קטנות בזה אחר זה, וחברו יכריז: ככה יעשה לאיש שהכעיס את בוראו. אוי לנו מיום הדין, אוי לנו מיום התוכחה.

והחוטא צועק אַרבע פֿעמים : אוי, אוי, אוי, אוי :

אחר כך יאמר :

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שיהיה נחשב לפניך כאלו נסקלתי על ידי אות אל"ף של שם אדנ"י בבית דין הגדול שבירושלים, ותשוב אות ה' אחרונה של הונ"ה להתעורר, ותעלה אל אות וא"ו של הונ"ה, ושניהם יעלו מיין נוקבין אל אותיות י"ה של הונ"ה, ויתחדו ביחדא שלים (ה הו יה), ותשוב ויתחד אותיות ראשונות של שלשת שמותיך הקדושים הונ"ה אהיה אדני (יאא.) ושם קדשך במלוי יוד"ין (יו"ד ה"י וי"ו ה"י) זאיר ברצונך בעולם האצילות ואל יהי מונע. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו :

קֹדֶם שיעשה זכר לשרפה יאמר זה :

רבנו של עולם, אם חטאתי לפניך ופגמתי באות ה' ראשונה של שמך הגדול הונ"ה, וגם בטלתי מצוות התפלין התלויה בה, וגם פגמתי באות ד' של שם אדנ"י, ונתחבתי בדינך הצדק שרפה, תריני מקבל עלי שרפה.

וזה סדר השרפה :

מדליקין גר של שענה ומטיפין תחת השק על בשרו כמה טפות עד שרואים שהוא נרתע, ואחר כך יכריז אחד מהם בקול רם :

ככה יעשה לאיש שהכעיס את בוראו. אוי לנו מיום הדין, אוי לנו מיום התוכחה.

והחוטא צועק אַרבע פֿעמים : אוי, אוי, אוי, אוי :

אחר כך יאמר :

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שיהא נחשב לפניך כאלו נשרפתי בבית דין הגדול שבירושלים על ידי אות ד' של שם אדנ"י, וישובו ויתחדו אותיות י"ה של שם הונ"ה

בַּיְחודָא שְׁלִים, וְתָשׁוּב וְתַעֲלֶה אוֹת ה' אַחֲרוֹנָה שֶׁל הוֹי"ה אֶל אוֹת ו' שֶׁל הוֹי"ה, (יהוה הו) וְתָשׁוּב וְתִיחד שְׁלֵשׁ אוֹתִיּוֹת שְׁנִיּוֹת שֶׁל שְׁלֶשֶׁת שְׁמוֹתֶיךָ הוֹי"ה אֶהְיֶה אֲדָנִי, (ההד.) וְשֵׁם קְדָשְׁךָ בְּמִלּוּי שְׁלֶשֶׁה יוֹדִין וְאֶלֶף (יו"ד ה"י וא"ו ה"י) יֵאִיר בְּרִצּוֹנְךָ בְּעוֹלָם הַבְּרִיאָה וְאֵל יְהִי מוֹנֵעַ: וְיִהְיֶה נֹעַם אֲדָנִי אֶלְהִינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדִינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

קָדָם שִׁיעֲשֵׂה זְכוֹר לְהֵרֵג יֹאמֵר זֶה:

רְבוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אִם חֲטָאתִי לְפָנֶיךָ וּפְגַמְתִּי בְּאוֹת וַאֲוֹ שֶׁל שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל הוֹי"ה, וְגַם בְּשִׁלְתִּי מִצְוֹת צִיצִית הַתְּלוּיָה בָּהּ, וְגַם פְּגַמְתִּי בְּאוֹת נו"ן שֶׁל שֵׁם אֲדָנִי, וְנִתְחַיַּבְתִּי בְּדִינְךָ הַצָּדֵק הַרְּגִי, הַרִינִי מִקַּבֵּל עָלֵי הַרְּגִי.

וְזֶה סֵדֶר הַהֵרֵג:

בְּעוֹדוֹ מְלַבֵּשׁ הַשֶּׁק אוֹ הַמְכַנְסִים לְבָדוֹ, מִשְׁפִּיכִים אוֹתוֹ עַל חֲתִיכַת בְּגָד שְׁפוֹרְסִין אוֹתוֹ עַל הַקְּרָקַע, וְתוֹפְסִין בְּרֵאשֵׁי הַבְּגָד שְׁנֵי בְּנֵי אָדָם אוֹ אֶרְבָּעָה, וְסוֹחְבִין אוֹתוֹ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים הוֹלְכָה וְהוֹכְבָּהּ, וּמְכַרְזִין אֶחָד מֵהֶם בְּקוֹל רָם:

כְּכֹה יַעֲשֶׂה לְאִישׁ שֶׁהִכְעִיס אֶת בּוֹרְאוֹ. אוֹי לָנוּ מִיּוֹם הַדִּין, אוֹי לָנוּ מִיּוֹם הַתּוֹכְחָה.

וְהַחֲוִטָא צוֹעֵק אֶרְבַּע פְּעָמִים: אוֹי, אוֹי, אוֹי, אוֹי:

אַחַר כֵּן יֹאמֵר:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֶלְהֵינוּ וְאֵלֵהִי אַבּוֹתֵינוּ, שְׁיִהְיֶה נִחְשָׁב לְפָנֶיךָ כְּאֵלֹהֵי נְהַרְגֵתִי עַל יְדֵי אוֹת נו"ן שֶׁל שֵׁם אֲדָנִי בְּבֵית דִּין הַגְּדוֹל שְׁבִירוֹשְׁלִים, וְיָשׁוּבוּ וְיִתְנַחְדּוּ אוֹתִיּוֹת י"ה שֶׁל שֵׁם הוֹי"ה עִם אוֹת וַאֲוֹ שֶׁל שֵׁם הוֹי"ה, לְהִיּוֹת עֲלֵיו לְמַקְיָף, וְאוֹת וַאֲוֹ שֶׁל הוֹי"ה יִתְחַבֵּר עִם אוֹת ה' אַחֲרוֹנָה שֶׁל הוֹי"ה לְתֵת לָהּ אוֹר מְקִיף (יְהוּוה) וְתָשׁוּב וְתִיחד שְׁלֶשֶׁת אוֹתִיּוֹת שְׁלִישִׁיּוֹת שֶׁל שְׁלֶשֶׁת שְׁמוֹתֶיךָ הוֹי"ה אֶהְיֶה אֲדָנִי, (וינ.) וְשֵׁם קְדָשְׁךָ בְּמִלּוּי אֶלְפִין (יו"ד ה"א וַאֲוֹ ה"א)

יאיר ברצונך בעולם העצירה ואל יהי מונע:

קדם שיעשה זכר לחנק יאמר זה:

רבנו של עולם, אם חטאתי לפניך ופגמתי באות ה' אחרונה של שמך הגדול הוי"ה, וגם בטלתי מצות התפלה, וגם פגמתי באות יו"ד של שם אדני ונתחכתי בדינך הצדק חנק, הריני מקבל עלי חנק.

וזה סדר החנק:

חונקין אותו שני אנשים בעדינות מעט בגרנו, כל אחד מהם תופס בצד אחד. ויכריז אחד מהם בקול רם:

פכה יעשה לאיש שהכעיס את בוראו. אוי לנו מיום הדין, אוי לנו מיום התוכחה.

והחוטא צועק ואומר ארבע פעמים: וי, וי, וי, וי.

אחר כך יאמר:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שיהיה חשוב לפניך כאלו נחנקתי על ידי אות יו"ד של שם אדני בבית דין הגדול שבירושלים. ויעלה אות וא"ו של שם הוי"ה, להתחבר עם אות ה' ראשונה של שם הוי"ה, שהיא אמא עלאה, ושניהם יחדו יעלו אל אות יו"ד של שם הוי"ה שהוא אבא. ותעלה ותתחבר עמם אות ה' אחרונה של שם הוי"ה (והוהי) ותשוב ותיחד שלש אותיות אחרונות של שלשת שמותיך הקדושים הוי"ה אהי"ה אדני (ההי). ויהי רצון ששם קדשך במלוי ההי"ן (יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה) יאיר ברצונך בעולם העצירה, ואל יהי מונע:

ועתה בעונותינו שנגחב בית המקדש, ובטלו ארבע מיתות בית דין, יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שיהיה נחשב לפניך הקבלה ומסירה זו שקבלתי ומסרתי את עצמי לקבל ארבע מיתות כאלו נעשו בי בפעל בבית דין הגדול בירושלים.

לְכַפֵּר עַל כָּל עֲוֹנוֹתַי וּפְשָׁעַי וּלְתַקֵּן כָּל הָעוֹלָמוֹת שִׁפְגַּמְתִּי.

(יֵאָאָה הַדְּוִינָה הַ?)

וַיְהִי נֵעַם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יַדֵּינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יַדֵּינוּ כּוֹנֵנָהוּ.

יֵאמֶר פֶּסוּק זֶה שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים.

יְהִי לְרִצּוֹן אֱמֶרִי פִי וְהִגִּיֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדֵנִי צוּרִי וְגֹאֲלִי:

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדֵנִי אוֹי נָא לְנוּ כִּי חָטְאֵנוּ אָנָּה נוֹלִיךְ אֶת חֲרַפְתָּנוּ, בֵּן כְּסִיל תּוֹנֵת אֱמוּ, וְאִם תִּפְנֶה לְחַטָּאתֵינוּ אֲבָד שְׁכָרְנוּ וְתִקְוֹתֵינוּ, וְאִם תִּשְׁמַר עֲוֹנֵינוּ מִי יַעֲמֵד לְפָנֶיךָ מֵאֵז אִפִּיךָ, וּבְטוֹבְךָ הַגְּדוֹל תַּעֲוֹרֵר רַחֲמֶיךָ וְרֹאה בַעֲיֵן חֲמֻלְתֶּיךָ צַרַת גּוֹפֵינוּ וְנִשְׁמַתֵּנוּ וְקִבֵּל בְּרַב רַחֲמֶיךָ תִּשׁוּבַתֵּנוּ וְקוֹרְאִים בְּשִׁמְךָ יְהוָה יֵאֱהוּדֵנִי הוֹשִׁיעָה הַמְּלִיךְ, אֵל תַּעֲזֹבֵנוּ, וּבִיד וְעַמְךָ אֵל תִּטְשֵׁנוּ, וְלֹא לְאַרְךָ אִפְךָ תִּקְחֵנוּ, כִּי גְלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי לֹא עָלְתָה עַל לִבֵּנוּ לְהַמְרוֹת חֵס וְשָׁלוֹם נֶגֶד כְּבוֹדְךָ וְלַעֲשׂוֹת נֶגֶד כּוֹנֵנְךָ, אֲפֹס כִּי עַז יִצְרָנוּ הָרַע וְעַל כְּרַחֲמֵינוּ נָטָה אֶרְחָנוּ, וּמִנֵּעַ הַטּוֹב מִמֶּנּוּ, דְּמִיּוֹנוֹ פְּאַרְיָה יְכַסּוּף לְטוֹף וְכַכְּפִיר יוֹשֵׁב בְּמִסְתָּרִים וּפְתַע פְּתָאוֹם חַיִּים בְּלַעֲוֹנוּ וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ יְהוָה יֵאֱהוּדֵנִי בְּצִדְקַתְךָ תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁנוּ, הַצִּילָה מִחֲרַב נַפְשֵׁנוּ וְהַעֲלָה אֶרְוֹכָה וּמְרֹפֵא לְעֹנֵינוּ וְיְהִי לְמֵאוֹרוֹת כָּל הַשָּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְטַהַר לִבֵּנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאֵמֶת וּבְלִבָּב שְׁלֵם בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, כֵּן יְהִי רִצּוֹן. יְהִי לְרִצּוֹן אֱמֶרִי פִי וְהִגִּיֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדֵנִי צוּרִי וְגֹאֲלִי:

אָנָּה בְּכַח. גְּדוֹלַת יְמִינְךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה: (אב"ג ית"ץ)

קִבֵּל רֵנַת. עַמְךָ שְׁגָבֵנוּ. טַהַרְנוּ נוֹרָא: (קר"ע שט"ן)

נָא גְבוּר. דוֹרְשֵׁי יְחוּדְךָ. כְּבַבַת שְׁמֶרֶם: (נג"ד יכ"ש)

בְּרַכְס טַהַרֶם. רַחֲמֵי צִדְקַתְךָ. תְּמִיד גְּמֵלֶם: (בט"ר צת"ג)

חֲסִין קְדוּשׁ. בְּרוּב טוֹבְךָ. נְהַל עֲדַתְךָ: (חק"ב טנ"ע)

יחיד גָּאָה. לְעֶמֶךָ פָּנָה. זֹכְרֵי קְדוּשְׁתְּךָ : (יג"ל פז"ק)

שׁוֹעֲתָנוּ קִבֵּל. וְשָׁמַע צַעֲקָתָנוּ. יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת : (שק"ו צי"ת)

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד :

יְהִי רָצוֹן שֶׁה' יִקְבֵּל תְּשׁוּבָתוֹ בְּרָצוֹן.

תקון למי שטמא נשמתו בשדים.

דַּע כִּי הַקְּלָפִים בְּנוֹיִים עַל פִּי מַחְנוֹת הַשָּׂדִים, מְלַכְיָהֶם וְשָׂרֵיָהֶם. וְהַשׂוֹאֵל בְּעֶצְתָם שֶׁל פּוֹתְחֵי הַקְּלָפִים לְמִינֵיהֶם, מְטַמֵּא נִשְׁמָתוֹ וּמוֹסְרָהּ בִּיְדֵי הַשָּׂדִים, רַחֲמָנָא לְצַלָן, וְהוּא בְּכֹלל מָה שְׁאָמְרוּ חז"ל: "הִבָּא לְטַמֵּא פּוֹתְחִין לוֹ", וּמִסְתַּאֵב עַל יְדֵי הַנְּחָשׁ הַקְּדָמוֹנִי, כְּמוֹ שֶׁכָּתַב בְּזֵהָר הַקְּדוֹשׁ (פ' חיי שרה), וְלֹאֲחֵר מוֹתוֹ נוֹפֵל בֵּינֵיהֶם וְאִין לְנַפְשׁוֹ מְנוּחָה כָּלֵל. וְכֵן הַפּוֹנֶה לְיַדְעוֹנִים וּמַגִּידֵי עֲתִידוֹת וּפּוֹעֲלֵי יְשׁוּעוֹת לְמִינֵיהֶם שֶׁחֲלָקָם מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּשָׂדִים בְּמִסְוָה שֶׁל חֲכָמָה וּקְדוּשָׁה, וְהַמְתַּעֲסָקִים בְּכוֹס מִים וְטַפּוֹת שֶׁמֶן עֲלָיו - מַעֲשֵׂה שָׂדִים הוּא. וְכֵן הַשׁוֹפְכִים מִים וּמְלַח בְּמִקּוֹם שֶׁנֶּפֶל שָׁם אָדָם אוֹ שֶׁמְדַלִּיקִים גְּרוֹת בְּבֵית הַכֶּסֶף, אוֹ שׁוֹפְכִים מִי בְּשֵׁם וְכַדוּמָה לְקַרְקַע לְפָנֵי הַשָּׂדִים. כָּל אֵלוֹ וְדוֹמֵיהֶם, הַעוֹשֶׂה אוֹתָם, מְאֻבָּד חֲלָקוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא, וּבְיַד שְׂאוֹל יִפֹּל לְאַבְדוֹן עוֹלָם. וְיוֹתֵר טוֹב לְנַפְשׁ לְהַתְיַסֵּר בְּיַסְוֵרֵי כַף הַקְּלָע וּגְיֵהֶנָם מִלֶּפֶל בְּצַחֲנַת הַשָּׂדִים וְלִהְיוֹת שְׂרוּי עִמָּהֶם. וְכְמוֹ שֶׁכָּתַב הַרְבֵּ "נַחֲלַת יוֹסֵף" (דף י"ב) בְּשֵׁם חֲבֵרוֹ שֶׁנֶּפֶל בֵּינֵיהֶם, וּבָא לְבַקֵּשׁ תַּחֲנוּנִים עַל נַפְשׁוֹ. וְכֵן הַרְבֵּה קְמִיעוֹת אֵינָם בַּקְדוּשָׁה אֲלֵא בְּהַשְׁבַּעַת שָׂדִים, וְתַמִּימִים נִכְשָׁלִים בָּהֶם וּבְכוֹתְבֵיהֶם וְסוֹפֵם מֵר, חֵס וְחִלְיָהּ. וְאִישׁ אֲשֶׁר אֵלֶּה בְּיָדוֹ יְמַהֵר, יַחֲיִשֶׁה מַעֲשֵׂהוֹ לְתַקֵּן פָּגָם נַפְשׁוֹ הַאֲמֻלָּה וְלִהְיוֹת מִלְּנַפֵּל בִּיְדֵי טוֹרְפֵי אָדָם אֵלּוֹ, וְיָשׁוּב אֵל ה' וִירַחֲמֵהוּ וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסֻלַּח.

וְהִנֵּה רַבִּינוּ הַגְּדוֹל בַּסֵּפֶר "לְשׁוֹן חַכְמִים" אֵף עַל פִּי שֶׁסָּדַר תְּקוּן בְּנוֹשָׂא זֶה, לֹא צִיִּין מִסֵּפֶר הַיָּמִים הַרְאוּי לְפַדְיוֹן תְּקוּן זֶה, וּמִי עָלָה שְׁמִים וְיָרַד לְקַבּוֹעַ אֶת מִסְפֵּר יְמֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, וְלִכֵּן יִתֵּן פְּדִיּוֹן נַפְשׁוֹ לְצַדִּיקָה לְעַנְיִים כָּכֵל

אָשׁר יוּכַל, וְכֵדָאֵי שֶׁהַמַּמְעִיט לֹא יִפְחוֹת מִפְדְּיוֹן שִׁבְעִים וּשְׁתַּיִם תַּעֲנִיּוֹת כַּמְנִין שֵׁם ע"ב.

וְזֶה סֵדֵר הַתְּקוּן:

יִקְבַּל תַּעֲנִית שֶׁל יוֹם אֶחָד מֵעֲלוֹת הַשַּׁחַר עַד צֵאת הַכּוֹכָבִים, וּבְלֵיל הַתַּעֲנִית יוּכַל לֶאֱכֹל, אֲבָל לֹא יִישֵׁן וְיִלְמַד כָּל הַלַּיְלָה.

יוֹם לִפְנֵי הַתַּעֲנִית יֵאמַר וְדוּי זֶה:

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, תְּבֹא לִפְנֵיךְ תִּפְלְתָנוּ וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִלִּפְנֵינוּ מִתְחַנְתָּנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזֵי פָנִים וּקְשֵׁי עֲרָף לֹאמַר לִפְנֵיךְ יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חַטָּאנוּ. אֲבָל חַטָּאנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵינוּ: אֲשַׁמְנוּ. בְּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זָדְנוּ. חִמְסְנוּ. טָפְלְנוּ שָׁקַר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כּוֹזְבוּ. כָּעֲסְנוּ. לִצְנוּ. מֵרַדְנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֹאצְנוּ. נֹאפְנוּ. סָרְרְנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. פְּגַמְנוּ. צָרְרְנוּ. צַעֲרָנוּ אֵב וְאֵם. קִשִּׁינוּ עֲרָף. רִשַׁעְנוּ. שַׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲנִינוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ. כִּי אָמַת עָשִׂיתָ. וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ: מַה נֹּאמַר לִפְנֵיךְ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמַה נִּסְפָּר לִפְנֵיךְ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הִנְסַתְרוֹת וְהִנְגַּלְתְּ אֶתָּה יוֹדֵעַ. אֶתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אֶתָּה חֹפֵשׁ כָּל חַדְרֵי בָטָן. רֹאֵה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבַר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנֶּגֶד עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלִּפְנֵיךְ יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטָּאוֹתֵינוּ וְתִכְפֹּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

אַחַר כֶּף זֶלֶף לְמִקְנָה וְיִטְבַּל 7 טְבִילוֹת, וַיִּכְנֹן שְׁטוּבָל שְׁבַע טְבִילוֹת אֵלוּ עַל דַּעַת אֱלִישַׁע הַנְּבִיא שְׂאֵמַר לְנַעֲמָן לְטַבֵּל מִצְרַעְתּוֹ, וְשָׁכַן יִטְהַרוּ נַפְשׁוֹ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ מִכָּל כּוֹחוֹת הַחִיצוֹנִים. וְאַחַר כֶּף יִטְבַּל עוֹד 7 טְבִילוֹת כְּנֶגֶד 7 אוֹתִיוֹת צַל"ם צַל"ל. וַיִּכְנֹן בְּכָל טְבִילָה בָּאוֹת אַחַת מִשְׁבַּעַת הָאוֹתִיוֹת לְפִי הַסֵּדֵר. וְאַחַר כֶּף יִטְבַּל עוֹד 7 טְבִילוֹת לְמִשְׁף עֲלָיו שֵׁם "אֵלוֹהִי" שֶׁנִּסְתַּלַּק מֵעֲלָיו כְּשֶׁנִּקְשַׁר בְּשָׂדִים, שֶׁנֹּאמַר בָּהֶם "לְשָׂדִים לֹא

אלה" (פ' האזינו). ובסוף הפל יהיו 21 טבילות כמנין שם אהי"ה.
 תפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בכרפת "שומע
 תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום".
 אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל מנחה חשב
 להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

זוה נסח קבלת התענית:

רבנו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות תענית יחיד למחר
 מעלות השחר עד צאת הכוכבים, כדי שיהא מעוט חלבי ודמי אשר
 מתמעט בתענתי חשוב ומרצה כקרנן ריח ניחוח אשה לה, לכפר
 על כל מה שחטאתי עויתי ופשעתי מעודי ועד היום הזה, ובפרט
 בעבור חטא שחטאתי בעון דרכי האמורי והקרבנות שהקרבתי
 לחיצונים. ואם לא אוכל להתענות או לא ארצה, פשאתן פרוטה
 לצדקה לפדיון תענית זה, אוכל לאכל ולשתות ללא שום אסור
 כלל. ויהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו, שתקבל ברצון
 תפילתי ובקשתי זאת, שיהא חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט
 חלבי ודמי שמתמעט בתענתי למחר, כאלו הקרבתי על מזבחך
 הקדוש. ויהיה החלק המתמעט מחלבי ודמי, ואש חמימות חלשת
 גופי, והריח העולה מפי בתענתי, מזבח פפרה למחל ולסלח
 ולכפר חטאים שחטאתי בעון דרכי האמורי וסרף עבודה זרה
 והקטרות לחיצונים ולשדים. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך
 יהוה צורי וגאלי:

משקיעת החמה ועד שעה לפני שיאיר השמש, זהר שלא לישן, וישב
 כל הלילה ללמד למודי קדש. ויכול לאכל עד שעתיים לפני שיאיר
 השמש דברים קלים כעוגות, פרות ושתיה קלה, אבל אסור לאכל ארוחה
 או לשתות יין ומשקאות חריפים.

לפני הלמוד בלילה יאמר בקשה זו:

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו ורחימו

וּדְחִילוּ לִיחֲדָא שֵׁם י"ה בּו"ה בְּיַחְדָּא שְׁלִים (יהו"ה) בְּשֵׁם כָּל
 יִשְׂרָאֵל, הֲרִינִי מוֹכֵן לְלַמֵּד בְּמִשְׁנֵה וּבְסִתְרֵי תוֹרָה, וְלִנְדֹד שְׁנָה מְעִינִי
 בְּלִילָה הַזֹּאת, לְכַפֵּר עַל חֲטָאִים שְׁחָטָאתִי בְּעוֹן סֶרֶף עֲבוּרָה זָרָה
 וְהַקְרָבָה שֶׁהַקְרָבָתִי לְשֵׁם שְׂדִים וְרוּחוֹת רְעוּת. וִיהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
 יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאַלֵּהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂיַעֲלֶה לְרְצוֹן לְפָנֶיךָ לְמוֹדֵי זֶה
 בְּתוֹרַתְךָ הַקְדוּשָׁה וְצַעַר נְדוּד שְׁנָה מְעִינִי, וְתִמְחַל וְתִסְלַח וְתִכַּפֵּר לִי
 עַל חֲטָאתִי עֲוֹנוֹתִי וּפְשָׁעֵי שְׁחָטָאתִי וְשַׁעֲוִיתִי וְשִׁפְשַׁעֲתִי לְפָנֶיךָ
 מֵעוֹדֵי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה. יְהִי לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְכִי לְפָנֶיךָ יְהוָה
 צוּרִי וְגֹאֲלִי:

יאמר משניות של תקון ליל שבועות (נמצא לקמן עמוד 660) ואדרא
 זוטא נמצא לקמן עמוד 608 אם נשארו זמן, יאמר תהלים עד עלות
 השחר. יאמר ברכות השחר ותקון חצות כנדפס לעיל עמוד 60.

אשה עד חצות לילה תלמד הלכות שבת, והלכות ברכות, ואם אפשר גם
 הלכות של דיני נדה וטהרת המשפחה. ואם אין באפשרותה ללמוד
 הלכות אלו, תלמד למודי קודש מה שלכה חפץ. ואחר חצות לילה
 תאמר תהלים עד עלות השחר.

לאחר עמוד השחר יאמר תפלה זו:

רבוננו של עולם, הנה אני בא בבשת פנים ירא וחרד. ואם חס ושלום
 נתחייבתי כרת בבית דינך הצדק על חטאתי ועוונותי ופשעי
 המרבים:

יהי רצון מלפניך שיהא חשוב צערי שנצטערתי בלילה הזה ונודתי
 שנה מעיני, ותשגיח עלי בעין חמלתך ההיא עינא פקיקא דלא נאים
 ותיר תדיר, שנאמר "הנה לא גנום ולא יישן שמר ישראל", ותקרע
 רע גזר דיני, ותחנני ותברכני מאוצר הכסף העומד לימין העליון,
 ותתן לי אני עבדך חיים ארפים לעסק בתורתך יומם ולילה. ויהיה
 הצער שיש לי בעיני תקון לפגם הראות שפגמתי בעינין עלאין,
 ואשר הרע בעיניך עשיתי. ויתקן הפגם ההוא בכל המקומות
 שפגמתי מארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה. ותצילני

מענש חבוט הקבר מהמלאך המשבר את עיני האדם אחר פטירתו בקבר, ואפטר מאותו הצער. ותשפיע עלי משפע הטוב מכתר עליון להצילני מפרת דיומי ופרת דשני. ולמען שמך הגדול והנורא (אל"ד) כשהוא כלול עם מקורו (אאהליד"ה) שתבטל מעלי כל גזרות קשות ורעות. ויהיה למוד זה נחת רוח לפני כסא כבודך. ותתן בי כח לעמד על המשמר וללמד תמיד לפניך ולהגות באמרי תורתך ולהיות מן העובדים לפניך בלב שלם ובנפש חפצה ולומדים תורה לשמה ולכרר כל ניצוצות הקדושות שנתפזרו בין הקלפות על ידי ולהחזירם אל הקדשה, ליחדא שכינתא בבבלה ולאקמא יתה מעפרא, ולתת נחת רוח ליוצרנו לדבק נפשונו ורוחנו ונשמנתנו לעבדו וליראה אותו בלבב שלם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו: ברוך יהוה לעולם אמן ואמן:

ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אב הרחמים, אדון הסליחות, שאם נגזר עלי, חס ושלום, להפרת בהפרת רשעים, שיכבשו רחמיך את כעסך ויגלו רחמיך עלי, שיהא חשוב צערי שנצטערתי הלילה הזאת וקמטתי שנה מעיני לקרע רע גזר דיני (יכוין בשם "קרע שטן") ונהר יוצק יסודי. אני בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך. ותחוס ותרחם עלי. ואל תכריתני לא פרת דיומי ולא פרת דשני. ולא תפרת נפשי מלהעלות מיין נוקבין למעלה. ולא תפרת נפשי מלהודוג בבת זוגה בעולם הנשמות בהפרת רשעים, חס ושלום. ותשפיע עלינו אור ישועה ורחמים מכתר עליון להציל ממנות נפשי ולהחיותני חיים ארכים דשנים ורעננים לעבודתך. ותזכני למקום שהרוחות והנשמות נחצבות משם, ואזכה להיות מהעולים והזוכים לחיי העולם הבא. ובכח שמך הקדוש (אאהליד"ה) תבטל מעלינו ומעל כל בני ביתנו כל גזרות קשות ורעות. ותשגיח עלינו בעין חמלתך שנגמר בו "הנה לא נום ולא יישן שמר ישראל". ויהיה הצער שנודתי שנה מעיני בלילה הזאת לתקון מה שפגמתי בעינין עלאין והרע בעיניך עשיתי, ואפטר מלהתגלגל נפשי בעוף הנקרא ראה בעון הראות.

ופצני והצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך אכזרי המשבר עיני
הרשעים בקבר. ובצער שנודתי שנה מעיני אפטר מאותו הצער
ותנוח נפשי במשכנות מבטחים.

והנה התורה הקדושה שבה נתעסקתי הלילה הקדושה הזאת היא
נפלאה, והשמות הקדושים היוצאים מכל מה שקרינו, המה ימליצו
טוב בעדנו לקבלנו בתשובה ולקרע רע גזר דיננו, ונפטר מכל צער.
וכל המקטרגים אשר נבראו בעונותינו ימחו בלח תורתך הקדושה.
אנא, הבט בעמלנו ואל תביט במעלנו ותבא לפניך שועתנו. לב
נשבר ונדכה אלהים לא תבזה. ויצאו מים חיים מלכן העליון דרך
רחובות הנהר לקו האמצעי. נהר פלגיו ישמחו עיר אלהינו לטהרנו
מכל פשעינו. ואתה בטובך תעורר רחמיך ויפן מצחא דאריך אנפין
רעוא דכל רעוין במצח ועיר אנפין ועינא דאריך אנפין בעינא דועיר
אנפין, ובכן יתבטלו כל הדינים והיו פלא היו, פי אתה חפץ
בתשובת הרשעים. חננו ועננו ושמע תפלתנו. יהיו לרצון אמרי פי
והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

ביום התענית אחר תפילת שחרית ינוח מעט, ואחר כך יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של
התשובה, כפתוב בתורה: ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת בקולו.
והריני מתחרט על כל מה שחטאתי עויתי ופשעתי בין בגלגול זה
בין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזר
ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה
ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל
תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר
לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא
חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתינו:
אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו.
זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו.
לצנו. מרדנו. מרינו דבריה. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו.

פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו: מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהרונה אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו

יאמר כל ספר "דברים" ולפני כן יאמר:

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו ורחימו ורחילו ליחודא שם י"ה ב"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, הנני מוכן ומזמן לקרא כל ספר "דברים" הנקרא "משנה תורה" כדי להשיב הצלם אשר אבדתי בחטאתי המרבים. ובזכות ספר "משנה תורה" ופרשיותיו ופסוקיו ותבותיו ואותיותיו וטעמיו ונגדותיו היוצאים מראשי תבות וסופי תבות ומחלופי תבות בכלל ופרט, ובזכות שם הגדול אהי"ה במלואיו ביודי"ן (אל"ף ה"י יו"ד ה"י) ובאלפיי"ן (אל"ף ה"א יו"ד ה"א) ובההי"ן (אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה) תשיב צלי ופרש עלי סכת שלומך אמן כן יהי רצון. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו.

ויתחיל מ"אלה הדברים" ויאמר כל הספר, עד "לעיני כל ישראל"

אחר כך יאמר פסוקים אלו המתחילים בנו"ן ומסיימים בנו"ן בכונה גדולה:

נגע צרעת פי תהיה באדם והובא אל הפה: נחנו נעבר חלוצים לפני יהוה ארץ פנען ואתנו אחזת נחלתנו מעבר לירדן: נביא מקרבו מאתך כמני יקים לך יהוה אלהיך אליו תשמעון: נהר פלגיו ישמחו עיר אלהים קדוש משכני עליון: נגד אבותם עשה פלא בארץ מצרים שדה צען: נחית כצאן עמך ביד משה ואהרן:

נפתי משכבי מר אהלים וקנמון: גר יהוה נשמת אדם חופש כל
 חדרי בטן: נפת תטפנה שפתותיך פלה דבש וחלב תחת לשונך
 וריח שלמתוך כריח לבנון: גרו מתוך בכל ומארץ פשדים צאו והיו
 פעתודים לפני צאן: נשקי קשת מימינים ומשמאלים באבנים
 ובחצים בקשת מאחי שאול מבנימן: יהי רצון מלפניך ה' אלהינו
 ואלהי אבותינו, שתתמלא רחמים עלינו ותצילנו לנו ולכל בני
 ביתינו ולכל ישראל מעין הרע ומכל מיני כשוף, ותבריח יצר הרע
 והשטן ממנו וכשם שפרשת כנפיך על אבותינו במדבר, והצלתם
 מעינא בישא דבלעם הרשע, כן תפוש כנפיך עלינו ברחמיך
 הרבים, ונהיה מכסים במקסה ונהנהגה בשמותיך הקדושים אמן
 גצח סלה ועד:

יקח בידו לפחות פדיון שבעים ושתים תעניות ויעמד יחף ופניו לצד
 מערב ויאמר:

עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על פי
 עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי ביון מצולה
 ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתי. יראה ורעד יבוא
 בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם
 נקלמתי להרים אלהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש
 ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהוה הצדקה ואלי בשת הפנים. מה
 אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי
 לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא השיתי אזני.
 ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על כריתות
 ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי
 במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל
 ניצוצות הקדשה במעמקי הקלפות. ונתתי כח בקלפות להתחזק
 ולעלות למעלה ולהתאחז וליונק מן הקדשה. וגרמתי בעונותי לעקר
 ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים
 ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי
 ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה.

בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהיה אלהי ואלהי אבותי, כי לא במרד ובמעל עשיתי ולא להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר ודם. והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך. ונסבלתי ועשיתי עון זה אשר שאלתי בשדים והקרבות להם אני או אחר עבורי. ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי. ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת אורחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהוה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלוח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפירה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהוה יאהדונה, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהוה יאהדונה טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי כשלו מצום ובשרי כחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וכרב רחמיך וחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי

ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדושה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח'יל ב'לע ו'קיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסיק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרעו ו'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמך א'ת ר'גזך ו'קבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

מכאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

אחר כך יאמר:

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו בדחילו ליהודא שם י"ה ברו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל, הריני מוכן ללמד תורה נביאים וכתובים וסתרי תורה, כדי לכפר על חטא עון סרף עבודה זרה ודרכי האמורי והקטרות לחיצונים ולשדים, שעשיתי ושעשו אחרים בעבורי ברשותי ובכחוני: ויהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו, שתקבל ברחמים ובכחוני למודי אשר אלמד היום בתורתך הקדושה, ותעשה למען שמך הגדול ולמען רחמך וחסדיך, ותמחל ותסלח ותכפר לי על אשר חטאתי לפניך בעון סרף עבודה זרה ודרכי האמורי, והקטרות לחיצונים ולשדים, שעשיתי ושעשו אחרים בעבורי בכחוני וברשותי, ותציל אותי מכל מיני יסורין ומכל מיני ענשים בעולם הזה ובעולם הבא, ויסור עוני וחטאתי תכפר. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך ה' צורי וגאלי:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל אהרן ואל בניו ואל כל בני ישראל ואמרת אליהם זה הדבר אשר צוה יהוה לאמר: איש איש מבית ישראל אשר ישחט שור או כשב או עז במחנה או אשר

ישחט מחוץ למחנה: ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן ליהוה לפני משכן יהוה דם יחשב לאיש ההוא דם שפך ונכרת האיש ההוא מקרב עמו: למען אשר יביאו בני ישראל את זבחייהם אשר הם זבחים על פני השדה והביאם ליהוה אל פתח אהל מועד אל הכהן וזבחו זבחי שלמים ליהוה אותם: וזרק הכהן את הדם על מזבח יהוה פתח אהל מועד והקטיר החלב לריח ניחח ליהוה: ולא יזבחו עוד את זבחייהם לשעירם אשר הם זנים אחריהם חקת עולם תהיה זאת להם לדורתם: מאין כמוך יהוה גדול אתה וגדול שמך בגבורה: מי לא יראך מלך הגוים כי לך יאתה כי בכל חכמי הגוים ובכל מלכותם מאין כמוך: ובאחת יבערו ויכסלו מוסר הבלים עץ הוא: כסף מרקע מתרשיש יובא וזהב מאופז מעשה חרש וידי צורף תכלת וארגמן לבושים מעשה חכמים כלם: ויהוה אלהים אמת הוא אלהים חיים ומלך עולם מקצפו תרעש הארץ ולא יכלו גוים ועמו: כדנה תאמרונו להום אלהיא די שמיא וארקא לא עבדו יאבדו מארעא ומן תחות שמיא אלה: עשה ארץ בכחו מכין תבל בחקמתו ובתבונתו נטה שמים: לקול תתו המון מים בשמים ויעלה נשאים מקצה הארץ ברקים למטר עשה ויוצא רוח מאצותיו: נבער כל אדם מדעת הביש כל צורף מפסל כי שקר נסכו ולא רוח בם: הבל המה מעשה תעתעים בעת פקדתם יאבדו: לא כאלה חלק יעקב כי יוצר הכל הוא וישראל שכט נחלתו יהוה צבאות שמו:

ילמד תנ"ך של תקון ליל שבועות (נמצא לקמן עמוד 575), ואדרא זוטא (נמצא לקמן עמוד 608) וכל ספר תהלים.

אחר כך יאמר פסוק "אל נא רפא נא לה" אחד עשר פעמים בנקודותיו וטעמיו:

אֵל נָא רַפָּא נָא לָהּ:

יאמר פסוקים אלו שלש פעמים:

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך

במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליצלב חסד לאברהם, אשר
נשבעת לאבתינו מימי קדם:

ואחר כך יאמר:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שיהא חשוב ומקבל
ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי, שנתמעט היום בתעניתי ולמודי
אשר למדתי בתורתך הקדושה, ותמחל ותסלח ותכפר לי על כל
אשר חטאתי לפניך מעודי ועד היום הזה, ובפרט בעון הקרבה
והנדקקות לשדים וסרף עבודה זרה, ותקרבני לתורתך ויראתך
ותושיעני למען שמך, אמן כן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי פי והגיון
לבי לפניך יהוה צורי וגאלי.

ויהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי
ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך
כאלו הקרבתיו על גבי מזבחתך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט
ממני, ותעורר סוד ב' וווגי מ"ב דחיד וגרון. ובכן ימתקו מספר
אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם
מספר מאה ושלישים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו
למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה
לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה,
דבורר אכל וזריק פסלת, ומכחה ששתלשל וירד שפע גדול ורב על
כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה
ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך
ליראה ולאהבה את שמך, ולתת פח במחשכתי ובמחי לברר ולתקן
ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה,
ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב
לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר
שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני
אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה
ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אָנא יְהוָה יאהדונהי אוי נָא לָנוּ כִּי חָטְאנוּ אָנא נולִיךְ אַתְּ חֲרַפְתָּנוּ, בְּן כָּסִיל תּוֹגַת אָמוּ, וְאִם תִּפְנֶה לְחַטָּאתֵינוּ אָבֵד שְׂכָרְנוּ וְתִקְוֵתֵינוּ, וְאִם תִּשְׁמַר עֲוֹנֵינוּ מִי יַעֲמֵד לְפָנֶיךָ מֵאֵז אֶפֶיךָ, וּבְטוֹבְךָ הַגְּדוֹל תִּעֲוֹרֵר רַחֲמֶיךָ וּרְאֵה בְּעֵינֵי חַמְלָתֶיךָ צָרַת גּוֹפֵינוּ וְנִשְׁמַתֵּינוּ וְקַבֵּל בְּרַב רַחֲמֶיךָ תִּשׁוּבַתֵּינוּ וְקוֹרְאִים בְּשִׁמְךָ יְהוָה יאהדונהי הוֹשִׁיעָה הַמְּלֶךְ, אֵל תַּעֲזֹבֵנוּ, וּבִיד וְעַמְךָ אֵל תִּטְשֵׁנוּ, וְלֹא לְאַרְךָ אֶפֶךָ תִּקְחָנוּ, כִּי גְלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי לֹא עֲלִתָה עַל לִבְנוּ לְהַמְרוֹת חֵס וְשְׁלוֹם נֶגֶד כְּבוֹדְךָ וְלַעֲשׂוֹת נֶגֶד כְּבוֹדְךָ, אָפֶס כִּי עוֹ יִצְרָנוּ הָרַע וְעַל כְּרַחֲמֵינוּ נִטָּה אֶרְחָנוּ, וּמִנַּע הַטּוֹב מִמֶּנּוּ, דְּמִיוֹנוֹ פְּאַרְיָה יִכְסֹף לְטוֹף וְכַכְפִּיר יוֹשֵׁב בַּמִּסְתָּרִים וּפְתַע פְּתָאוֹם חַיִּים בְּלַעֲוֹנוֹ וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ יְהוָה יאהדונהי בְּצִדְקָתְךָ תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁינוּ, הַצִּילָה מִחֲרַב נַפְשֵׁנוּ וְהַעֲלָה אֶרְוֵכָה וּמִרְפָּא לְעוֹנֵינוּ וְיִהְיוּ לְמֵאֲרוֹת כָּל הַשְּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאתֵינוּ וּפִשְׁעֵינוּ, וְטַהַר לִבְנוּ לְעַבְדְּךָ בְּאֵמֶת וּבְלִבָּב שְׁלֵם בִּירְאָה וּבְאֵהָבָה, אָמֵן, בְּן יְהִי רְצוֹן. יְהִיו לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יאהדונהי צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

יתן הכֶּסֶף לְצִדְקָה לְעַנְיִים יְרֵאֵי שְׁמִים.

תקון למי שנכשל ב"עבודה זרה"

חַטָּא עֲבוּדָה זָרָה רַבִּים נִכְשְׁלִים בּוּ מִבְּלֵי דַעַת וְלֹא יוֹדְעִים רוּעַ מַעֲשֵׂיהֶם אֲשֶׁר הִמְרוּ אֶת אֵל עֲלִיוֹן לְהַחֲלִיפוֹ בְּבוֹרוֹת נִשְׁבָּרִים סְרוּחִים וּמְאוּסִים אֲשֶׁר אֵל נִכְר שׁוֹרֵץ בְּהֵם. וּמִכָּל חַטָּא זֶה: מִי שֶׁנִּכְנַס לְכִנְסוֹת שֶׁל עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה כְּנִצְרוֹת וְאֵלֵי הַמְזָרָח. אוּ מִי שֶׁמָּכָה בְּאַצְבָּעוֹ ג' פְּעָמִים עַל עֵץ שֶׁלֹּא תִשְׁלוּט בּוֹ עֵינֵי הָרַע. וּמְקוּרוֹ מַע"ז שֶׁל הַנִּצְרוֹת שְׁעוֹשִׂים כֶּף כְּדֵי לְהַתְקַשֵּׁר עִם הָעֵץ שֶׁעָלָיו תָּלוּ לִימַח שָׁמוֹ וְזָכְרוּ. וְקוֹרִים לוֹ הוֹלֵי ווּד. דְּהֵינּוּ "הָעֵץ הַקָּדֵשׁ". וְכֵן מִי שֶׁמְפָרֵשׁ מִפְתּוֹ אוּ מִמְּאֻכְלוֹ לְשִׁטָּן. וְכֵמוּ שֶׁפָּרַץ הַמְנַהֵג בֵּין בּוֹרִים וְעַמֵּי אֲרָצוֹת לְהַפְרִישׁ מִחֲתִיכַת "הַמּוֹצִיא" לְקַלִּיפָה. שֶׁהַעוֹשֶׂה כֵן הוּא מְקַרֵּב קָרְבָּן לְעֲבוּדָה זָרָה. וְגַהֲנֵם כָּלָה וְהוּא אֵינוֹ כָּלָה אֶלָּא אִם כֵּן יָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלִימָה. וְאוֹתָם גְּבָרִים הַמְּגַדְלִים

שער ראשיהם מאחור כַּעִין "צִמָּה", וּמָה שֶׁנִּקְרָא "קוֹקוֹ". שְׂאִינָם מְבִינִים שֶׁהֵם עוֹבְדֵי עֲבֹדָה זָרָה הַנּוֹתְנִים פֶּחַ לְקַלִּיפָה לִינּוֹק מִמְּקוֹם גְּבוּהָ וְהוּא עֲבֹדָה זָרָה שֶׁעָבַד עָשׂוּ. וְלִכֵּן כּוֹמְרֵי ע"ז שֶׁל אָדוֹם מְגַדְלִים אוֹתוֹ. (וַעֲיִן בְּשֶׁעַר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ כּוֹנֵנַת הַשֶּׁקֶוֹ וְהַבֵּן). וְגַם מִי שֶׁהִלָּךְ לְאוֹתָם מְגִידֵי עֲתִידוֹת הַמְּדַלְיָקִים גְּרוֹת אוֹ מְקַטְרִים קְטוֹרֶת לְשָׂד, שְׂזוֹ עֲבֹדָה זָרָה גְּמוּרָה. כְּמִבְּאֵר בְּפוֹסְקִים. וּמִי שֶׁנָּטָה אַחֲרֵי סְפָרֵיהֶם שֶׁל הַנְּצֵרוֹת אוֹ תוֹרוֹת הַמְּזֻרָח אוֹ תְּרַבּוֹת יָנוּן. רַחֲמָנָא לִיּוֹצֵלָן. עַל כֹּל אַחַת מֵאֵלֶּה יֵשׁ לְאָדָם לְשׁוּב בְּכָל לַבּוֹ אֶל ה' שִׁירְחֲמֵהוּ, וְאֶל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסִלּוּחַ.

דַּע יֵשׁ שֶׁפֶחַ לְנַפְשׁ עַל יְדֵי רַכּוּז, לְפָרוֹץ אֶת מַחְסוֹם הַגּוֹף וְלְרִאוֹת וְלַעֲשׂוֹת דְּבָרִים שֶׁמַּעֲבֵר לְטַבֵּעַ. כְּגוֹן, לְרַפָּא עַל יְדֵי מַגַּע יָד. וְלַצְּפוֹת בְּכַחוֹת רוּחָנִיִּים הַמְּקִיפִים אוֹתָנוּ וְלְשַׁחֹת בְּאִוִיר לְמַקּוֹמוֹת רְחוֹקִים בְּעוֹלָם הַזֶּה לְהַמְצִיא שָׁם, לְרִאוֹת אֶת הַמְּתַרְחֵשׁ עִתָּה אוֹ אֶת אֲשֶׁר הַתְּרַחֵשׁ וַיִּתְרַחֵשׁ. דְּבַר זֶה כְּשֶׁלְּעַצְמוֹ מְסַפֵּן הוּא, כִּי בְּאֲשֶׁר הַנַּפֵּשׁ פּוֹרֶצֶת אֶת מַחְסוֹם הַגּוֹף נִתְקַלְתָּ הִיא בְּכַחוֹת שֶׁל "עוֹלָם הַתְּמוֹרוֹת" שֶׁהֵם פְּתוֹת הַקְּלִיפוֹת שֶׁמְתַדְמִים בְּעֵינֵיהָ כְּרוּחָנִיִּים וּקְדוּשִׁים, וּמִתְעִים אוֹתָהּ בְּדַמְיוֹנוֹת שְׂוֹא וּמִדּוּחִים שֶׁל עוֹלָמוֹת וּסְפִירוֹת נְעֻלוֹת, לְהַדִּיחָהּ מֵאַרְץ חַיִּים וְצָרִיף קְדוּשָׁה רַבָּה וְזִהְיִירוֹת גְּדוּלָּה וְכוֹנְנוֹת קֹדֶשׁ עֲצוּמוֹת שֶׁלֹּא לְפוֹל בְּרִשְׁתָּם. אֲבָל הַדְּבָר הַחֲמוּר מִכֹּל הוּא, שֶׁכָּל עוֹבְדֵי הָאֱלִילִים שֶׁל הַמְּזֻרָח אִמְצוּ שְׂטוֹת אֵלֶּה וְעָרְבוּ בָּהֶם אֶת עֲבֹדַת אֱלִילֵיהֶם. וְלִכֵּן הַמְּדִטְצִיּוֹת לְמִינֵיהֶם וְרִיבֵי, גּוֹרֵי וְכוּדוֹ. כּוֹלָם אֲסוּרִים בְּאִסּוּר עֲבֹדָה זָרָה. (וְדַע שֶׁבְּרִיבֵי יֵשׁ שֶׁמְשַׁתְּמָשִׁים בְּכַחוֹת שֶׁל ע"ב שְׂמוֹת שֶׁבְּקוֹדֶשׁ שֶׁלֹּא בְּקִדְשָׁה, ה' יִשְׁמְרֵנוּ. וּמִי שֶׁנִּכְשַׁל בְּאַחַת מִכֹּל אֵלֶּה צָרִיף לַעֲשׂוֹת תְּקוּנָה זֹה:

כַּתַּב הַרְבֵּה הַמְּקוּבַל הָאֱלוֹהִי בַסֵּפֶר "מִשְׁנַת חֲסִידִים", שֶׁלְתִּקּוֹן עוֹוֹן עֲבוּדָה זָרָה צָרִיף לְהַתְּעַנּוֹת שֶׁלֹּשׁ מֵאוֹת וְאַחַד יָמִים כְּמִנְיָן "אִשׁ", וּמִדְּבַרֵי הַרְה"ג ר' יוֹסֵף חַיִּים זצ"ל בַסֵּפֶר "לְשׁוֹן חַכְמִים" לְגַבֵּי תְּקוּנִים שֶׁל עוֹוֹנוֹת אַחֲרֵים לְהַתְּעַנּוֹת לְפַחוֹת יוֹם אֶחָד לַיְלָה וְיוֹם וּלְפַדּוֹת אֶת שְׂאֵר הַיָּמִים, וּמִדְּבַרֵי בַשׁו"ת "רַב פְּעִלִּים" חֶלֶק ג' ס' ל"ה, וְכֵן מִדְּבַרֵי הַחִיד"א, וּמִדְּבַרֵי הַמְּנַחַת יְהוּדָה" מִתְּבַאֵר שֶׁגַם לְזֶה יֵשׁ פְּדִיוֹן. (רִאֵה בַהֲקַדְמָה ב') וְלִכֵּן אִפְשָׁר שֶׁגַם בַּעֲוֹן זֶה מִי שֶׁקָּשָׁה לוֹ הַדְּבָר, יִתְעַנֶּה לְפַחוֹת יוֹם אֶחָד

תענית של לילה יום ויתן פדיון של שלש מאות ואחד ימים. ובוודאי שכל תקון עושה רושם בשמים ומתקן לפחות במדה מסויימת.

יום לפני התענית יאמר וידוי זה:

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמונו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו בחול ובשבת וטרפה נפשנו באפנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עבדתי עבודה זרה ונכריה. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שוה לנו ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו: מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם מך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

ילך למקוה ויטבל שבע טבילות, ויכון שטובל על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושכן טהרו נפשו, רוחו ונשמתו מכל כוחות החיצונים. ואחר כך יטבל עוד 7 טבילות כנגד 7 אותיות צ"ל צ"ל צ"ל. ויכון בכל טבילה באות אחת משבעת האותיות לפי הסדר. ואחר כך יטבל עוד 7 טבילות למשך עליו שם "אלוה" שנסתלק מעליו ובסוף הכל יהיו 21 טבילות כמנין שם אהי"ה.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום".

אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

ונה נסח קבלת התענית:

רבנו של עולם הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום משקיעת החמה היום ועד לצאת הכוכבים מחר. על אשר הטאתי בעוון עבודה זרה בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים. ואם לא אוכל להתענות כשאפריש פרוטה לצדקה ואכונן לבטל התענית אוכל לאכל ולשתות ללא שום אסור כלל, ויהי רצון מלפניך יהנה יאהדוניהי אלהינו ואלהי אבותינו שתתן לי פח ובקריאות להתענות לפניך ותקבל תשובתי ותעניתי ותרצני.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוטה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוטה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

בליל התענית, ילמד משניות מסכת שבת (נמצא לקמן עמוד 641) וישתדל להבין לפחות פרוש המלים. ויאמר קריאת שמע שעל המטה (נמצא לעיל עמוד 47) בכונה גדולה ובפרט במסירת עצמו על ארבע מיתות בית דין, שיכונן בהם היטב.

בליל התענית כשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והפר, ויכונן בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן.

אם יכול, יחגר על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

טוב ורצוי לקום אחר תצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון תצות (נמצא לעיל עמוד 60). בכונה גדולה. אשה פטורה מלמוד המשניות ומלומר תקון תצות.

ביום התענית יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתוב בתורה: ושבת עד יהנה יאהדוניהי אלהיך ושמעת

בְּקִלּוֹ. וְהִרִינִי מִתְחַרֵּט עַל כָּל מַה שִּׁחַטָּאתִי, עֲוִיטִי וּפְשַׁעֹתַי, בֵּין בְּגִלְגּוּל זֶה וּבֵין בְּגִלְגּוּלִים אֲחֵרִים, תְּרַטֶּה גְמוּרָה וּשְׁלֵמָה, וּמְקַבֵּל עָלַי שְׁלֵא לַחֲזֹר וְלַחֲטֹא עוֹד. וְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּרַחֲמָיו יַעֲזֹרֵנִי עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמוֹ מִצַּעֲתָה וְעַד עוֹלָם, אָמֵן כֵּן יִהְיֶה רְצוֹן.

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, תְּבֹא לְפָנֶיךָ תִּפְלָתְנוּ וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִלְּפָנֵינוּ מִתְחַנְּתָנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזֵי פָּנִים וּקְשֵׁי עֶרְךָ לֹא לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חַטָּאנוּ. אָכֵל חַטָּאנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵינוּ: אֲשַׁמְנוּ. בְּגִדְנוּ. גִּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זָדָנוּ. חִמְסָנוּ. טָפְלָנוּ שִׁקָּר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כִּזְבָּנוּ. כְּעִסָּנוּ בַּחֹל וּבְשִׁבְתָּ וּטְרַפָּה נִפְשָׁנוּ בְּאִפְנוּ. לִצְנוּ. מְרִדְנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֲבָדְתִּי עֲבוּדָה זָרָה וְנִכְרָיָה. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. פָּגְמָנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אֵב וְאֵם. קִשִּׁינוּ עֶרְךָ. רִשַׁעְנוּ. שִׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲוִינוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ. כִּי אָמַת עָשִׂיתָ. וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מַה נֹּאמֵר לְפָנֶיךָ יֹשֵׁב מְרוֹם, וּמַה נִּסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנְּסֻתוֹת וְהַנְּגִלוֹת אֵתָה יוֹדַע. אֵתָה יוֹדַע רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָּל חַי. אֵתָה חִפְּשׂ כָּל חַדְרֵי בְּטֵן. רֹאֵה כְּלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דְּבַר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנְּגִד עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שִׁתְּמַחֵל לָנוּ אֵת כָּל חַטָּאתֵינוּ וְתִכְפֹּר לָנוּ אֵת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשַׁעֵינוּ.

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעִבֵּר עַל פֶּשַׁע לְשִׂאֲרֵית נַחֲלָתוֹ, לֹא הִחֲזִיק לְעַד אִפּוֹ כִּי חִפֵּץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְפֹּשׂ עוֹנֵתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תִּתֵּן אָמַת לִיעֶקֶב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתֵּינוּ מִימֵי קֶדֶם:

”וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲנִי יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאוּר כַּשְׂדִּים לְתֵת לְךָ אֵת הָאָרֶץ הַזֹּאת לְרִשְׁתָּהּ”:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, זְכַרְנוּ בְּזִכְרוֹן טוֹב מִלְּפָנֶיךָ וּפְקַדְנוּ בְּפְקֻדֹת יְשׁוּעָה וּרְחֻמִּים מִשְׁמֵי שָׁמַי קֶדֶם, וּזְכַר לָנוּ יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ

אהבת הקדמונים, אברהם יצחק וישראל עבדיך, את הברית ואת החסד ואת השבועה שנשבעת לאברהם אבינו בהר המוריה, ואת העקדה שעקד את יצחק בנו על גבי המזבח פכתוב בתורתך:

ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם ויאמר אליו אברהם ויאמר הנני: ויאמר קח נא את בנוך את יחידך אשר אהבת את יצחק ולך לך אל ארץ המריה והעלהו שם לעלה על אחד ההרים אשר אמר אליך: וישכם אברהם בבקר ויחבש את חמרו ויקח את שני נעריו אתו ואת יצחק בנו ויבקע עצי עלה ויקם וילך אל המקום אשר אמר לו האלהים: ביום השלישי וישא אברהם את עינו וירא את המקום מרחק: ויאמר אברהם אל נעריו שבו לכם פה עם החמור ואני והנער נלכה עד פה ונשתחוה ונשוכה אליכם: ויקח אברהם את עצי העלה וישם על יצחק בנו ויקח בידו את האש ואת המאכלת וילכו שניהם יחדו: ויאמר יצחק אל אברהם אבי ויאמר הנני בני ויאמר הנה האש והעצים ואיה הששה לעלה: ויאמר אברהם אלהים יראה לו הששה לעלה בני וילכו שניהם יחדו: ויבאו אל המקום אשר אמר לו האלהים ויבן שם אברהם את המזבח ויערף את העצים ויעקד את יצחק בנו וישם אתו על המזבח ממעל לעצים: וישלח אברהם את ידו ויקח את המאכלת לשחט את בנו: ויקרא אליו מלאך יהוה יאהדונהי מן השמים ויאמר אברהם אברהם ויאמר הנני: ויאמר אל תשלח ידך אל הנער ואל תעש לו מאומה כי עתה ידעתי כי ירא אלהים אתה ולא חשכת את בנוך את יחידך ממני: וישא אברהם את עינו וירא והנה איל אחר נאחז בסבך בקרניו וילך אברהם ויקח את האיל ויעלהו לעלה תחת בנו: ויקרא אברהם שם המקום ההוא יהוה יאהדונהי ויראה אשר יאמר היום בהר יהוה יאהדונהי יראה: ויקרא מלאך יהוה יאהדונהי אל אברהם שנית מן השמים: ויאמר בי נשבעתי נאם יהוה יאהדונהי כי יען אשר עשית את הדבר הזה ולא חשכת את בנוך את יחידך: כי כרך אברכה והרבה ארבה את זרעך ככוכבי השמים וכחול אשר על שפת הים וירש זרעך את שער איביו: והתברכו בזרעך כל גווי

הָאָרֶץ עָקַב אֲשֶׁר שָׁמַעַתָּ בְּקִלִּי: וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם אֶל נַעֲרָיו וַיִּקְמוּ וַיֵּלְכוּ יַחְדָּו אֶל בְּאֵר שָׁבַע וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם בְּבֵאֵר שָׁבַע: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְיִשְׂרָאֵל בְּמַרְאֵת הַלַּיְלָה וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב | יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר הַנְּנִי: וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי הֵאֵל אֱלֹהֵי אַבְיָךְ אֵל תִּירָא מִרְדָּה מִצְרִימָה כִּי לְגוֹי גָדוֹל אֲשִׁימָךְ שָׁם: אֲנֹכִי אֶרְדַּ עִמָּךְ מִצְרִימָה וְאֲנֹכִי אֶעֱלֶךָ גַּם עָלַה וַיּוֹסֶף יִשִׁית יָדוֹ עַל עֵינָיִךְ.

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּעֲשֶׂה לְמַעַן רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶיךָ וְתִרְחַם עָלַי, וְתִמְחַל לִי עַל כָּל חַטָּאתִי, עֲוֹנוֹתַי וּפְשָׁעַי, שְׁתַּטְּאֵתִי וְשַׁעֲוִיתִי וְשִׁפְשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה. וּבְזָכוֹת אַבְרָהָם אַבְיָנוּ, עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם, שֶׁהִפִּיל עֲצָמוֹ לְכַבְשָׁן הָאֵשׁ עַל יַחֲוֹד קְדוֹשׁתְּךָ שְׁמֶךָ, תִּצְלִינִי מִשְׁרָפָה שֶׁהִיא כְּנֶגֶד אוֹת ה' רֵאשׁוֹנָה שְׁלֹם הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַנּוֹרָא. וּבְזָכוֹת יַצְחָק אַבְיָנוּ, עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם, שֶׁנִּשְׁעַקַד עַל גְּבִי הַמְּזַבַּח לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלִבְבִי שְׁלֹם, תִּצְלִינִי מִמְּהַרְגִּי שֶׁהוּא כְּנֶגֶד אוֹת ה' שֶׁבָשַׂם קְדוֹשְׁךָ הַנּוֹרָא. וּבְזָכוֹת יַעֲקֹב אַבְיָנוּ, עָלְיוֹ הַשְּׁלוֹם, שֶׁגָּלָה בְּגִלוֹת, תִּצְלִינִי מִחֲנֹק הַדּוֹמָה לְגִלוֹת, שֶׁחֲנֹק הוּא כְּנֶגֶד אוֹת ה' אַחֲרוֹנָה שֶׁל שָׁם קְדוֹשְׁךָ הַנּוֹרָא. וּבְזָכוֹת שְׁלֹשֹׁתָם בְּיַחַד תִּצְלִינִי מִסְּקִילָה שֶׁהִיא כְּנֶגֶד אוֹת ה' שֶׁל שְׁמֶךָ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַנּוֹרָא, וַיִּתְיַחֲדוּ אַרְבַּע אוֹתוֹת הַהַנּוֹרָא בְּיַחַד שְׁלֹם (יְהוָה). וְהִרְיִנִי מִקַּבֵּל עָלַי מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל הַתְּשׁוּבָה וְשֶׁב אֵלַיךָ בְּכָל לַב וּמִתְחַרְטֵת חֲרָטָה גְּמוּרָה וּשְׁלֵמָה עַל כָּל אֲשֶׁר חַטָּאתִי, עֲוִיתִי וּפְשָׁעֵתִי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה. וְהִרְיִנִי מִקַּבֵּל עָלַי עַל מַלְכוּתְךָ בְּלִבְבִי שְׁלֹם וּבְנִפְשִׁי חֲפָצָה, וְאוֹמֵר בְּאַהֲבָה שְׁלֵמָה "שָׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ", וּמוֹכֵן אֲנִי לְמִסַּר עֲצָמִי עַל יַחֲוֹד קְדוֹשֹׁתְּךָ שְׁמֶךָ. תִּתְפַּרֵּךְ לְנִצְחַת צוּרָנוּ מִלְּפָנֵינוּ וּגְאֻלָּנוּ בּוֹרָא קְדוֹשִׁים. יִשְׁתַּבַּח שְׁמֶךָ לְעַד מִלְּפָנֵינוּ הָאֵל הַמְּלַךְ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ בְּשָׁמַיִם וּבָאָרֶץ. וּמִקַּבֵּל עַל עֲצָמֵי בְּזָה אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין, סְקִילָה, שְׁרָפָה, הַרְגָה, וְחֲנֹק, לְמַעַן שְׁמֶךָ בְּאַהֲבָה. וְאֲנַחְנוּ מְבָרְכִים וּמְשַׁבְּחִים וּמְפָאָרִים וּמְקַדְּשֵׁים וּמְעֲרִיצִים וּמְמַלְיָכִים אֶת שְׁמֶךָ מִלְּפָנֵינוּ הָאֵל הַמְּלַךְ הַגְּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא, קְדוֹשׁ אֲתָה וְנוֹרָא שְׁמֶךָ וְאֵין אֱלוֹהִים מִבְּלַעֲדֶיךָ. אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, מְלַךְ עַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוֹ בְּכַבּוּדְךָ, וְהַנְּשֵׂא עַל

כָּל הָאָרֶץ בִּיקָרָהּ, וְהוֹפֵעַ בְּהַדָּר גָּאוֹן עֲזוֹךְ עַל כָּל יוֹשְׁבֵי תֵבֶל אֲרָצָהּ.
וַיַּדַּע כָּל פְּעוּל כִּי אֶתָּה פָּעַלְתָּו (עשיה), וַיִּבִּינְ כָּל יִצְוֹר כִּי אֶתָּה יִצְרָתוּ
(יצירה) וַיֹּאמֶר כָּל אֲשֶׁר נִשְׁמָה בְּאָפוֹ (בריאה) יְהוָה יֵאֱהוּדוֹנָהי אֱלֹהֵי
יִשְׂרָאֵל מְלָךְ, וּמְלָכוֹתוֹ בְּכָל (גי' ב"ן, יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה) מְשָׁלָה (אפי'
בקליפות להכניעם) קָדְשָׁנוּ (מכתר) בְּמִצּוֹתֶיךָ, תֵּן חֲלֻקְנוּ בְּתוֹרָתְךָ
(מתפארת) שְׂבַעְנוּ מִטּוֹבְךָ (מיסוד) שִׂמְח נִפְשָׁנוּ בִישׁוּעָתְךָ, וְטָהַר
לִבָּנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאֵמֶת, וְהָאֵר עֵינֵינוּ בְּתוֹרָתְךָ וְדַבַּק לִבָּנוּ בְּמִצּוֹתֶיךָ,
וַיַּחַד לְכַבְּנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאָה אֶת שְׁמֶךָ.

וְאֵלֶּה הַמְּלָכִים אֲשֶׁר מְלָכוּ בְּאָרֶץ אֲדוּם לִפְנֵי מְלָךְ מְלָךְ לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל:
וַיִּמְלֹךְ בְּאֲדוּם בְּלַע בֶּן בַּעוֹר וְשֵׁם עִירוֹ דְּנֶהְבָּה: וַיָּמָת בְּלַע וַיִּמְלֹךְ
תַּחְתּוֹ יוֹכָב בֶּן זֶרַח מִבְּצָרָה: וַיָּמָת יוֹכָב וַיִּמְלֹךְ תַּחְתּוֹ חֲשֵׁם מֵאֲרָץ
הַתִּימָנִי: וַיָּמָת חֲשֵׁם וַיִּמְלֹךְ תַּחְתּוֹ הַדָּד בֶּן בְּדַד הַמַּפְּהָ אֶת מַדְיָן
בְּשָׂדֵה מוֹאָב וְשֵׁם עִירוֹ עֲוִית: וַיָּמָת הַדָּד וַיִּמְלֹךְ תַּחְתּוֹ שְׁמֵלָה
מִמְשָׁרְקָה: וַיָּמָת שְׁמֵלָה וַיִּמְלֹךְ תַּחְתּוֹ שְׂאוּל מִרְחֻבוֹת הַנֶּהָר: וַיָּמָת
שְׂאוּל וַיִּמְלֹךְ תַּחְתּוֹ בַּעַל חֲנָן בֶּן עַכְבָּוֹר: וַיָּמָת בַּעַל חֲנָן בֶּן עַכְבָּוֹר
וַיִּמְלֹךְ תַּחְתּוֹ הַדָּר וְשֵׁם עִירוֹ פְּעוֹ וְשֵׁם אֲשֶׁתּוֹ מְהִיטְבָּאֵל בַּת מַטְרַד
בַּת מִי זְהָב:

בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ: וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְהוֹ
וּבְהוֹ וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם: וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר: וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב וַיִּבְרָא
אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאוֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קִרְא
לַיְלָה וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רִקִּיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי מִבְּדִיל בֵּין מַיִם לַמַּיִם:
וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ וַיִּבְרָא בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לַרְקִיעַ וּבֵין
הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לַרְקִיעַ וַיְהִי כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַרְקִיעַ שָׁמַיִם וַיְהִי
עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקּוּוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד וְתִרְאָה
הַיַּבְשָׁה וַיְהִי כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיַּבְשָׁה אָרֶץ וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קָרָא
יַמִּים וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשָּׂא הָאָרֶץ דְּשָׂא עֵשֶׂב
מִזְרִיעַ וְרַע עֵץ פְּרִי עֵשֶׂה לְמִינֵו אֲשֶׁר וְרַעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן:

וּתּוֹצֵא הָאָרֶץ דָּשָׂא עֵשֶׂב מְזֻרֵיעַ זֶרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֹשֶׂה פְּרִי אֲשֶׁר זָרְעוּ בוֹ לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שְׁלִישִׁי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלַּיְלָה וְהָיוּ לְאֹתוֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וּשְׁנָיִם: וְהָיוּ לְמְאֹרֹת בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת הַגְּדֹלִים אֶת הַמְּאֹר הַקָּטָן לְמַמְשָׁלֶת הַלַּיְלָה וְאֶת הַמְּאֹר הַיּוֹם וְאֶת הַמְּאֹר הַקָּטָן לְמַמְשָׁלֶת הַלַּיְלָה וְאֶת הַכּוֹכָבִים: וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בְּרָקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ: וּלְמַשֵּׁל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וּלְהַבְדִּיל בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם רְבִיעִי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרָצוּ הַמַּיִם שָׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יַעֲוֹף עַל הָאָרֶץ עַל כָּל נֶפֶשׁ חַיָּה וְהָרִמְשָׁת אֲשֶׁר יִשְׂרָצוּ הַמַּיִם לְמִינֵהֶם וְאֵת כָּל עוֹף כָּנָף לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת הַמַּיִם בַּיַּמִּים וְהָעוֹף יִרְבַּ וְיִמְלֵא אֶת הַשָּׁמַיִם וְהָעוֹף יִרְבַּ בָּאָרֶץ: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם חַמִּישִׁי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינֵהּ בְּהֵמָה וְרִמָּשׁ וְחַיְתוֹ אֲרָץ לְמִינֵהּ וַיְהִי כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת חַיַּת הָאָרֶץ לְמִינֵהּ וְאֵת הַבְּהֵמָה לְמִינֵהּ וְאֵת כָּל רִמָּשׁ הָאֲדָמָה לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ וַיְרִדוּ בְּדִגַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הַרְמָשׁ עַל הָאָרֶץ: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם: וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת הָאָרֶץ וּכְבִשְׁתֶּה וּרְדוּ בְּדִגַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל חַיַּת הָרְמָשָׁת עַל הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נֹתְתִי לָכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב זֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וְאֵת כָּל הָעֵץ אֲשֶׁר בּוֹ פְּרִי עֵץ זֶרַע זֶרַע לָכֶם יְהִי לְאֹכְלָהּ: וְלִכָּל חַיַּת הָאָרֶץ וְלִכָּל עוֹף הַשָּׁמַיִם וְלִכָּל רִמָּשׁ עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת כָּל יֶרֶק עֵשֶׂב לְאֹכְלָהּ וַיְהִי כֵן: וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שֵׁשִׁי:

וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם: וַיִּכַּל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבַּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכַל מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה:

וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדְּשׁ אֹתוֹ כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכַל מְלֹאכְתּוֹ
אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

אֲנִכִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים: לֹא
יְהִי לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל פָּנָי: לֹא תַעֲשֶׂה לְךָ פֶסֶל כָּל תְּמוּנָה אֲשֶׁר
בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְאֲשֶׁר בָּאֶרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאֶרֶץ: לֹא
תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא תַעֲבֹדֵם כִּי אֲנִכִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵל קַנָּא פֶקֶד עֹן
אָבוֹת עַל בְּנֵים וְעַל שְׁלֹשִׁים וְעַל רַבְעִים לְשָׁנָאִי: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵל
מֹשֶׁה פֶסֶל לְךָ שְׁנֵי לַחַת אֲבָנִים כְּרָאשֵׁנִים וְכַתְּבֵתִי עַל הַלַּחַת אֶת
הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ עַל הַלַּחַת הַרְאשֵׁנִים אֲשֶׁר שָׁבַרְתָּ: וְהָיָה נֶכּוֹן
לְבַקֵּר וְעֹלִית׃ בַּבֶּקֶר אֵל הַר סִינַי וְנִצַּבְתָּ לִּי שָׁם עַל רֹאשׁ הַהָר: וַאִישׁ
לֹא יַעֲלֶה עִמָּךְ וְגַם אִישׁ אֵל גֵּרָא בְּכָל הָהָר גַּם הַצֵּאן וְהַבֶּקֶר אֵל יָרְעוּ
אֵל מוֹל הָהָר הַהוּא: וַיִּפְסֹל שְׁנֵי לַחַת אֲבָנִים כְּרָאשֵׁנִים וַיִּשְׁכֵּם מֹשֶׁה
בַּבֶּקֶר וַיַּעַל אֵל הַר סִינַי כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ וַיִּקַּח בְּיָדוֹ שְׁנֵי לַחַת
אֲבָנִים: וַיֵּרֵד יְהוָה בְּעָנָן וַיִּתְּיָצֵב עִמּוֹ שָׁם וַיְקַרָּא בְּשֵׁם יְהוָה: וַיַּעֲבֹר
יְהוָה עַל פְּנֵיו וַיִּקְרָא, יְהוָה! יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנּוּן אֶרֶץ אֲפִים וְרַב
חֶסֶד וְאֱמֶת: נִצַּר חֶסֶד לְאֱלֹפִים נִשְׂא עֹן וּפְשַׁע וְחַטָּאָה, וְנִקְּה לֹא
יִנְקֶה פֶקֶד עֹן אָבוֹת עַל בְּנֵים וְעַל בְּנֵי בְנֵים עַל שְׁלֹשִׁים וְעַל רַבְעִים:
וַיִּמָּהֵר מֹשֶׁה וַיִּקְדֵּ אֶרְצָה וַיִּשְׁתַּחֲוֶה: וַיֹּאמֶר אִם נָא מְצֵאתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ
אֲדַנִּי יְלֶךְ נָא אֲדַנִּי בְּקִרְבְּנוֹ כִּי עִם קָשָׁה עָרַף הוּא וְסִלַּחְתָּ לְעֹונָיו
וְלַחַטָּאתָנוּ וְנִחַלְתָּנוּ: וַיֹּאמֶר הִנֵּה אֲנִכִּי פֶרֶת בְּרִית, נִגִּד כָּל עִמָּךְ
אֲעֲשֶׂה נִפְלְאוֹת אֲשֶׁר לֹא נִבְרָאוּ בְּכָל הָאֶרֶץ וּבְכָל הַגּוֹיִם וְרָאָה כָּל
הָעַם אֲשֶׁר אִתָּה בְּקִרְבּוֹ אֶת מַעֲשֵׂה יְהוָה כִּי נֹרָא הוּא אֲשֶׁר אָנִי עֹשֶׂה
עִמָּךְ: שָׁמַר לְךָ אֶת אֲשֶׁר אֲנִכִּי מִצְוֶךָ הַיּוֹם הַנִּנְי גֵּרָשׁ מִפְּנֵיךָ אֶת
הָאֱמֹרִי וְהַפְּנִיעִי וְהַחֲתִי וְהַפְּרִזִי וְהַחֲוִי וְהַיְבוּסִי: הַשְּׁמַר לְךָ פֶּן תִּכְרַת
בְּרִית לְיוֹשֵׁב הָאֶרֶץ אֲשֶׁר אִתָּה בָּא עֲלֶיךָ פֶּן יְהִי לְמוֹקֵשׁ בְּקִרְבְּךָ: כִּי
אֶת מִזְבְּחָתֶם תַּחֲצוּן וְאֶת מִצְבְּחָתֶם תִּשְׁבְּרוּן וְאֶת אֲשֵׁרֵי תִכְרַתוֹן: כִּי
לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לָאֵל אֲחֵר כִּי יְהוָה קַנָּא שְׁמוֹ אֵל קַנָּא הוּא: פֶּן תִּכְרַת
בְּרִית לְיוֹשֵׁב הָאֶרֶץ וְזָנוּ אַחֲרֵי אֱלֹהֵיהֶם וְזָכְחוּ לֵאלֹהֵיהֶם וְקָרָא לְךָ
וְאָכַלְתָּ מִזְבְּחָו: וְלִקְחָתָּ מִבְּנֵתִי לְבַנְיָךְ, וְזָנוּ בְּנֵתִי אַחֲרֵי אֱלֹהֵיהֶן
וְהִזְנוּ אֶת בְּנֵיךָ אַחֲרֵי אֱלֹהֵיהֶן: אֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא תַעֲשֶׂה לְךָ: כִּי תוֹלִיד

בנים ובני בנים ונושנתם בארץ והשחתם ועשיתם פסל תמונת פל ועשיתם הרע בעיני יהוה אלהיך להכעיסו: העידתי בכם היום את השמים ואת הארץ כי אבד תאבדון מהר מעל הארץ אשר אתם עברים את הירדן שמה לרשתה לא תאריבן ימים עליה כי השמד תשמדון: והפיץ יהוה אתכם בעמים ונשארתם מתי מספר בגוים אשר ינהג יהוה אתכם שמה: ועבדתם שם אלהים מעשה ידי אדם עץ ואבן אשר לא יראון ולא ישמעון ולא יאכלון ולא יריחון: ובקשתם משם את יהוה אלהיך ומצאת כי תדרשנו ככל לבבך ובכל נפשך: בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת בקלו: כי אל רחום יהוה אלהיך לא ירפך ולא ישחיתך ולא ישפח את ברית אבתיך אשר נשבע להם: כי שאל נא לימים ראשנים אשר היו לפניך למן היום אשר ברא אלהים אדם על הארץ ולמקצה השמים ועד קצה השמים הנהיג פדבר הגדול הזה או הנשמע כמהו: השמע עם קול אלהים מדבר מתוך האש כאשר שמעת אתה ויחי: או הנסה אלהים לבוא לקחת לו גוי מקרב גוי במסת באתת ובמופתים ובמלחמה ובכי תזקה ובזרוע נטויה ובמוראים גדלים ככל אשר עשה לכם יהוה אלהיכם במצרים לעיניך: אתה הראת לדעת כי יהוה הוא האלהים אין עוד מלבדו: מן השמים השמייעך את קלו ליסרך ועל הארץ הראך את אשו הגדולה ודבריו שמעת מתוך האש: ותחת כי אהב את אבתיך ויבחר בזרעו אחריו ויוצאך בפניו בכחו הגדל ממצרים: להוריש גוים גדלים ועצמים ממך מפניך להביאך לתת לך את ארצם נחלה כיום הזה: וידעת היום והשבת אל לבבך כי יהוה הוא האלהים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד: ושמרת את חקיך ואת מצותיו אשר אנכי מצוה היום אשר ייטב לך ולבניך אחריו ולמען תאריך ימים על האדמה אשר יהוה אלהיך נתן לך כל הימים: אתם נצבים היום פלכם לפני יהוה אלהיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם ושטריכם כל איש ישראל: טפכם נשיכם וגרך אשר בקרב מחניך מחטב עציך עד שאב מימך: לעבדך בכרית יהוה אלהיך ובאלתו אשר יהוה אלהיך כרת עמך היום: למען הקים אתך היום

לו לעם והוא יהיה לך לאלהים כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר לְךָ וְכַאֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וְלְיַעֲקֹב: וְלֹא אִתְּכֶם לְבַדְכֶם אֲנִכִּי כִּרְתֹת אֶת הַבְּרִית הַזֹּאת וְאֵת הָאֱלֹהִים הַזֹּאת: כִּי אֶת אֲשֶׁר יִשְׁנוּ פֹה עִמָּנוּ עֹמֵד הַיּוֹם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֵת אֲשֶׁר אֵינָנוּ פֹה עִמָּנוּ הַיּוֹם: כִּי אַתֶּם יִדְעֶתֶם אֵת אֲשֶׁר יִשְׁכְּנוּ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וְאֵת אֲשֶׁר עִבְדוּנוּ בְּקִרְבֵי הַגּוֹיִם אֲשֶׁר עִבְדֶתֶם: וְתִרְאוּ אֵת שְׁקוּצֵיהֶם וְאֵת גְּלִלְיָהֶם עֵץ וְאֶבֶן כֶּסֶף וְזָהָב אֲשֶׁר עִמָּתֶם: פֶּן יֵשׁ בְּכֶם אִישׁ אֹד אוֹ אִשָּׁה אוֹ מִשְׁפָּחָה אוֹ שִׁבְטֵי אֲשֶׁר לְכַבּוּ פָנָה הַיּוֹם מֵעַם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְלַכֵּת לְעַבֵּד אֶת אֱלֹהֵי הַגּוֹיִם הַהֵם: פֶּן יֵשׁ בְּכֶם שָׂרֵשׁ פְּרָה רֹאשׁ וְלַעֲנָה: וְהָיָה בְּשִׁמְעוֹ אֶת דְּבָרֵי הָאֱלֹהִים הַזֹּאת וְהִתְבָּרַךְ בְּלִבְבוֹ לֵאמֹר שְׁלוֹם יְהוָה לִי כִּי בִשְׁרִוּוֹת לְבִי אֵלַי לְמַעַן סְפוֹת הַרְוָה אֶת הַצְּמֵאָה: לֹא יֵאבֶה יְהוָה סִלַּח לוֹ כִּי אֲזַיְעֶשֶׂן אֵף יְהוָה וְקִנְאָתוֹ בְּאִישׁ הַהוּא וְרִבְצָה בּוֹ כָּל הָאֱלֹהִים הַכְּתוּבָה בְּסֵפֶר הַזֶּה וּמָחָה יְהוָה אֶת שְׁמוֹ מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם: וְהִבְדִּילוּ יְהוָה לְרַעַה מִכָּל שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל כָּל אֱלוֹת הַבְּרִית הַכְּתוּבָה בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה הַזֶּה: וְאָמַר הַדּוֹר הַאֲחֵרוֹן בְּנֵיכֶם אֲשֶׁר יִקְוִמוּ מֵאַחֲרֵיכֶם וְהִנְכַּרְי אֲשֶׁר יָבֹא מֵאֶרֶץ רְחוֹקָה וְרָאוּ אֶת מִכּוֹת הָאֶרֶץ הַהוּא וְאֵת תַּחְלָאֵיהָ אֲשֶׁר חָלָה יְהוָה בָּהּ: גִּפְרִית וּמְלַח שֶׁרְפָה כָּל אֲרָצָה לֹא תִזְרַע וְלֹא תִצְמַח וְלֹא יַעֲלֶה בָּהּ כָּל עֵשֶׂב כְּמַהֲפַכַת סֹדֶם וְעַמֹּרָה אֲדָמָה וְצִבּוֹיִם אֲשֶׁר הִפִּיף יְהוָה בְּאַפּוֹ וּבְחַמָּתוֹ: וְאָמְרוּ כָּל הַגּוֹיִם עַל מֶה עָשָׂה יְהוָה כִּכָּה לְאֶרֶץ הַזֹּאת מֶה חָרִי הָאֵף הַגָּדוֹל הַזֶּה: וְאָמְרוּ עַל אֲשֶׁר עָזְבוּ אֶת בְּרִית יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתָם אֲשֶׁר כָּרַת עִמָּם בְּהוֹצִיאֹ אוֹתָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: וַיִּלְכוּ וַיַּעֲבְדוּ אֱלֹהִים אֲחֵרִים וַיִּשְׁתַּחֲוּ לָהֶם אֱלֹהִים אֲשֶׁר לֹא יִדְעוּם וְלֹא חָלַק לָהֶם: וַיִּחַר אֵף יְהוָה בְּאֶרֶץ הַהוּא לְהִבִּיא עֲלֵיהָ אֶת כָּל הַקְּלָלָה הַכְּתוּבָה בְּסֵפֶר הַזֶּה: וַיִּתְּשֵׁם יְהוָה מֵעַל אֲדָמָתָם בְּאֵף וּבְחַמָּה וּבְקִצְף גָּדוֹל וַיִּשְׁלַח אֶל אֶרֶץ אֲחֵרָת פִּיּוֹם הַזֶּה: הַנִּסְתָּרוֹת לִיהוָה אֱלֹהֵינוּ וְהַנִּגְלָת לָנוּ וְלְבְנֵינוּ עַד עוֹלָם לַעֲשׂוֹת אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת:

וְהָיָה כִּי יָבֹאוּ עֲלֵיךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה הַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה אֲשֶׁר נִתְּנִי לְפָנֶיךָ וְהִשְׁבַּתְתָּ אֶל לְבַבְךָ בְּכָל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִדִּיחְךָ יְהוָה אֱלֹהֵיךָ וְשָׁמָּה: וְשִׁבַּתְתָּ עַד יְהוָה אֱלֹהֵיךָ וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹלוֹ כְּכֹל אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוְךָ

היום אתה ובניך בכל לבבך ובכל נפשך: ושב יהוה אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך יהוה אלהיך שמה: אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך יהוה אלהיך ומשם יקחך: והביאך יהוה אלהיך אל הארץ אשר ירשו אבותי וירשתה, והיטבך והרבך מאבותיך: ומל יהוה אלהיך את לבבך ואת לבב ורעך לאהבה את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך למען חייך: ונתן יהוה אלהיך את כל האלות האלה על איביך ועל שנאיך אשר רדפוך: ואתה תשוב ושמעת בקול יהוה ועשית את כל מצותיו אשר אנכי מצוך היום: והוותרך יהוה אלהיך בכל מעשה ידך בפרי בטןך ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך לטבה כי ישוב יהוה לשוב עליך לטוב כפאשר שש על אבותיך: כי תשמע בקול יהוה אלהיך לשמר מצותיו וחקותיו הכתובה בספר התורה הזוה כי תשוב אל יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך:

ארור האיש אשר יעשה פסל ומסכה תועבת יהוה מעשה ידי חרש ושם בסתר וענו כל העם ואמרו אמן: ויגש אליהו אל כל העם ויאמר, עד מתי אתם פסחים על שתי הסעפים אם יהוה האלהים לכו אחריו, ואם הבעל לכו אחריו ולא ענו העם אתו דבר: ויאמר אליהו אל העם אני נותרתי נביא ליהוה לבדי ונביאי הבעל ארבע מאות וחמשים איש: ויתנו לנו שנים פרים ויבחרו להם הפך האחד וינתחוהו וישימו על העצים ואש לא ישימו ואני אעשה את הפך האחד ונתתי על העצים ואש לא אשים: וקראתם בשם אלהיכם ואני אקרא בשם יהוה והיה האלהים אשר יענה באש הוא האלהים ויען כל העם ויאמרו טוב הדבר: ויאמר אליהו לנביאי הבעל בחרו לכם הפך האחד ועשו ראשנה כי אתם הרבים וקראו בשם אלהיכם ואש לא תשימו: ויקחו את הפך אשר נתן להם ויעשו ויקראו בשם הבעל מהבקר ועד הצהרים לאמר הבעל עננו ואין ענה ויפסחו על המזבח אשר עשה: ויהי בצהרים ויהתל בהם אליהו ויאמר קראו בקול גדול כי אלהים הוא, כי שיח וכי שיג לו וכי דרך לו אולי ישן הוא ויקץ: ויקראו בקול גדול ויתגדרו כמשפטם בתרבות ובקמחים עד שפך דם עליהם: ויהי כעבר הצהרים

ויתנבאו עד לעלות המנחה ואין קול ואין ענה ואין קשב: ויאמר אליהו לכל העם גשו אלי, ויגשו כל העם אליו וירפא את מזבח יהוה ההרוס: ויקח אליהו שתיים עשרה אבנים כמספר שבטי בני יעקב אשר היה דבר יהוה אליו לאמר ישראל יהיה שמך: ויבנה את האבנים מזבח בשם יהוה ויעש תעלה כבית סאתים זרע סביב למזבח: ויערף את העצים וינתח את הפר וישם על העצים: ויאמר מלאו ארבעה כדים מים ויצקו על העלה ועל העצים ויאמר שנו וישנו ויאמר שלשו וישלשו: וילכו המים סביב למזבח וגם את התעלה מלא מים: ויהי בעלות המנחה ויגש אליהו הנביא ויאמר יהוה אלהי אברהם יצחק וישראל היום יודע כי אתה אלהים בישראל ואני עבדך ובדברך עשיתי את כל הדברים האלה: ענני יהוה ענני, וידעו העם הזה כי אתה יהוה האלהים, ואתה הסבת את לבם אחרנית: ותפל אש יהוה ותאכל את העלה ואת העצים ואת האבנים ואת העפר ואת המים אשר בתעלה לחכה: וירא כל העם ויפלו על פניהם ויאמרו יהוה הוא האלהים יהוה הוא האלהים: יהוה צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה: יהוה יאהדונהי צבאות אשרי אדם בטח בך: יהוה יאהדונהי הושיעה. המלך יעננו ביום קראנו: ואני תפילתי לך יהוה עת רצון אלהים בך רב חסדך ענני באמת ישעך: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך. יהוה יאהדונהי צורי וגואלי:

יקח בידו כסף פדיון שלש מאות ואחד תעניות ויעמוד יחף ופניו לצד מערב ויאמר

עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על פי עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתי. יראה ורעד בוא בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם נכלמתי להרים אלהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהוה יאהדונהי הצדקה ולנו בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר

ומוֹרָה הֵייתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מִצְוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְרֶיךָ לֹא הֵטִיתִי אָזְנִי. וְעִבְרָתִי עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עִבְרָתִי עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עִבְרָתִי עַל דְּבָרֵי קְבֻלָּה וְדְבָרֵי סוּפְרִים וּפְגַמְתִּי בַּמִּדּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשָּׁפַע. וְגֵרַמְתִּי בַּעֲוֹנוֹתִי לְהַפִּיל נִיּוּצוֹת הַקְּדוֹשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנִתְתִּי כַּח בְּקִלְפוֹת לְהִתְחַזֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעְלָה וּלְהִתְאַחֵז וְלִינֵק מִן הַקְּדוֹשָׁה. וְגֵרַמְתִּי בַּעֲוֹנוֹתִי לְעַקֵּר וּלְהַכְרִית אֶת נַפְשֵׁי הַקְּדוֹשָׁה מִמְּקוֹרָהּ הָעֲלִיוֹן מֵאַרְץ הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יַרְכְּתֵי בּוֹר. בּוֹרוֹת נְשָׁבְרִים אֲשֶׁר לֹא יָכִילוּ הַמַּיִם. אוֹי וְאֲבוֹי עָלַי. אֲהֶה עַל נַפְשִׁי. עַל מִי אָנוּס לְעֲזֹרָה וְאִנְּהָ אֶפְנֶה לִישׁוּעָה. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאַתִּי חֲרַפְתִּי נְעוּרֵי. אֲבָל גְּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, כִּי לֹא בְּמֶרֶד וּבְמַעַל עֲשִׂיתִי, וְלֹא לְהַכְעִיסֶךָ נִתְּפוֹנְתִּי, רַק יִצְרִי גִבּוֹר עָלַי וּמַעֲשֵׂה שְׁטָן הַצְּלִיחַ, כִּי הוּא מֵאֲשׁ וְאֲנִי מִבְּשָׂר וְדָם, וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתַנִּי וּפְתַנִּי לְעַבֵּר עַל מִצְוֹתֶיךָ, וְנִסְכַּלְתִּי וְעֲשִׂיתִי עֲוֹן זֶה אֲשֶׁר עִבְדָּתִי לְאֵל נִכְר. וְעַתָּה אֲנִי בּוֹשׁ מִמַּעֲשֵׂי וּמִכָּלֵם אֲנִי מַעֲוֹנוֹתִי, וּמִתְנַחֵם וּמִתְחַרֵּט אֲנִי עַל כָּל מַה שִׁחַטָּאתִי וְעוֹיְתִי וּפְשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזֹבְתִי אֶת דְּרָכֵי הָרָעִים וְאֶת אַרְחוֹתֵי הַמְּקַלְקָלִים, דְּכַתִּיב: יַעֲזֹב רִשְׁעַ דְּרַכּוֹ וְאִישׁ אֲנִי מִחֲשֻׁבוֹתָיו וַיָּשׁוּב אֶל יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי וִירַחֲמֵהוּ וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסִלַּח. וּבִאֲתִי בְּלֵב נִשְׁבָּר וְנִדְכָּה לְהִתְנַפֵּל לְפָנֶיךָ כִּסֵּא כְבוֹדְךָ וְלְדַפֵּק עַל שַׁעֲרֵי רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מַחִילָה וּסְלִיחָה וּכְפֻרָה, כִּי אֵל מְלֶךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה וַיִּמְיֶנְךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִיִּים. אֲנִי יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי, סִלַּח נָא לְחַטָּאִים וְלַעֲוֹנוֹת וּלְפְשָׁעִים אֲשֶׁר חָטַאתִי וְעוֹיְתִי וּפְשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי עַל הָאֲדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֵל תְּבוֹא בְּמִשְׁפָּט אֶת עִבְדֶּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי. כִּי אַתָּה יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי טוֹב וְסִלַּח וְרַב חַסֵּד לְכָל קוֹרְאֶיךָ. וְאֵל נָא תְּבֹזֶה עֲוֹנוֹת עֲנִי אֲשֶׁר עֲנִיתִי בַּצּוּם נַפְשִׁי, בְּרַכֵּי כְּשִׁלּוֹ מִצּוּם וּבְשָׂרִי כַּחַשׁ מִשְׁמָן. וַיְהִיָּה חָשׁוּב וּמְקַבֵּל וּמְרַצָּה לְפָנֶיךָ מֵעוֹט חֲלָבִי וְדָמִי אֲשֶׁר נִתְּמַעַט הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כְּחֵלֶב וְדָם הַנִּקְרָב עַל גְּבִי מִזְבַּחְךָ הַקְּדוֹשׁ. וּבְרַב רַחֲמֶיךָ וּחֲסִדֶיךָ הוֹדַעְתָּנוּ עַל יְדֵי עִבְדֶיךָ לְתַקֵּן אֶת פְּגַם נַפְשָׁנוּ בְּמִסְפָּר וּבְמִפְקֵד שְׁמוֹת הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר פָּגַמְנוּ בָּהֶם. וְגְלוּי וְיָדוּעַ

לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אף אין בי פח, וכשל פחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שיימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח'ל ב'לע ו'יקיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ויצפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרעו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גזך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוד שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי.

מכאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

עשר קדשות הן, ארץ ישראל מקדשת מכל הארצות. ומה היא קדשתה, שמביאים ממנה העמר והבכורים ושתי הלחם, מה שאין מביאין כן מכל הארצות: עירות המקפות חומה מקדשות ממנה, שמשלחין מתוכן את המצורעים, ומסבין לתוכן מת עד שיירצו. יצא, אין מחזירין אותו: לפני מן החומה מקדש מהם, שאוכלים שם קדשים קלים ומעשר שני. הר הבית מקדש ממנו, שאין זבים וזבות נדות ויולדות נכנסים לשם. החיל מקדש ממנו, שאין גוים וטמא מת נכנסים לשם. עזרת נשים מקדשת ממנו, שאין טבול יום נכנס לשם, ואין חייבים עליה חטאת. עזרת ישראל מקדשת ממנה, שאין מחסר כפורים נכנס לשם, וחיבין עליה חטאת. עזרת הכהנים

מקדשת ממנה, שאין ישראל נכנסים לשם אלא בשעת צרכיהם, לסמיכה לשחיטה ולתנופה: בין האולם ולמזבח מקדש ממנה, שאין בעלי מומין ופרועי ראש נכנסים לשם. ההיכל מקדש ממנו, שאין נכנס לשם שלא רחויץ ידים ורגלים. קדש הקדשים מקדש מהם, שאין נכנס לשם אלא כהן גדול ביום הכפורים בשעת העבודה. אמר רבי יוסי, בתמשה דברים בין האולם ולמזבח שזה להיכל, שאין בעלי מומין, ופרועי ראש, ושתיי יין, ושלא רחויץ ידים ורגלים נכנסין לשם, ופורשין מבין האולם ולמזבח בשעת הקטרה:

ידליק עשר גרות לכבוד עשר ספירות הקודש פתור, חכמה, בינה, חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד ומלכות. אחר כך למד פסוקי התנ"ך של חג השבועות (נמצא לקמן עמוד 575) ואדרא זוטא (נמצא לקמן עמוד 608) וישתדל ללמוד התהלים כולו.

אחר כך יאמר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתי על גבי מזבחתך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' זיוגי מ"ב דחיד וגרון. ובכן ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבוע דאלהים דהחי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלישים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית. ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומפחה ששתלשל ויגד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לפי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה.

נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהוה יאהדונה אוי נא לנו כי חטאנו אנא נולידך את חרפתנו, בן כסיל תונת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שכרנו ותקנותינו, ואם תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיד, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתנו וקבל ברב רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונה הושיעה המלך, אל תעזבנו, וכיד ועמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלוש נגד כבודך ולעשות נגד פונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל כרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו פאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהוה יאהדונה בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר החשכנו בעונותינו וחסותינו ופשיענו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן, בן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי:

יפריש הכסף לצדקה לעניים יראי שמים וה' יקבל תשובתו ברצון.

ענין פגם ראיות אסורות ותקונו.

נצטוינו לקרא בכל יום פעמים באהבה, "ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם". כי כל חיות נפש האדם קשור לעין, והשמירה על העין מלהביט בנשים, היא עבודה תמידית וקשה מאד. והאדם מזלזל בה בחשבו, מה עשיתי, רק הבטתי ולא פעלתי און. והשטן שמח בחטא זה יותר ממעשה העבירה עצמה, כי על מעשה העבירה, תמיד ירא השטן שמא ינקפוהו המצפון לאדם, וישוב בתשובה ונמצא מתקן נפשו, אבל על הסתכלות בנשים כמעט שאין אדם שב

בתשובה ובוכה ומתחרט. ולכן אמרו חכמים, טוב לשטן מראה עינים באשה, יותר מגופו של חטא, שנאמר "טוב מראה עינים, מהלך נפש". (מסכת יומא דף ע"ד:) וכבר נפסק להלכה שאפילו בבגדיה של אשה שהוא מפירה, ואפילו אינם עליה, אסור להסתכל, והמסתכל אפילו באצבע קטנה של אשה, ונתפון להנות ממנה, דינו כמסתכל במקום ערוה, וחיב מפת מרדות.

וכתב הרמב"ם המסתכל בעריות, (פרוש עריות, כל אשה שאסור במצב הקנים לקנים אמה יחסי אישות.) מעלה על דעתו שאין בך כלום, שהוא אומר, וכי בעלתי, או שקרבתי אצלה, והוא אינו יודע שראית העינים עון גדול, שנאמר ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם. וכתוב בזהר הקדוש (פרשת פקודי דף רס"ג). שהמדור הראשון של גיהנום נקרא "בור", ועליו ממנה מלאך חבלה הנקרא פתו"ת, השולח שלוחיו לפתות בני אדם להסתכל בנשים ולזנות ולנאף במחשבתו, וכשהאדם מת, מלאך זה שובר את עיני הנפש שלו, והופך אותה לענרת. שלא יכולה לאור באור החיים, עד שתתקן על ידי סבל אכזרי בבור מלא נחשים ועקרבים שנושכים אותה ומצערים אותה.

ויותר מזה אמרו חז"ל (בבא בתרא דף ג"ז) שאם יש לאדם שתי דרכים להגיע למחוז חפצו, אחת דרך רגילה, והשנית, נשים מגלות זרועותיהן שם פי מכבסות בגדים, אסור ללכת בדרך השנייה, ואם הלך, אף על פי ששמר את עיניו נקרא רשע, על שהעמיד עצמו בנסיון.

וכתבו תלמידי האר"י הקדוש, שהמסתכל תמיד בנשים, יתגלגל בעוף הנקרא "ראה". אם לא עשה תשובה. (שער הגלגולים הקדמה כ"ב.) ומוכא בכתבי האר"י, כי גלגול בבעל חי, אינו דומה לגלגול באדם, כי בבעל חי, זוכרת הנפש איך היתה מגלגלת באדם קודם, וכל גדולתה ותענוגותיה. וזוכרת מקור מחצבתה העליונה, ונפילתה ממקום גדול ונפלא כזה להכנס בתוך בעל חי טמא, שהוא סרחון לנפש הקדושה בלי שעור ובלי חקר. אשר אי אפשר לצייר בשכל כלל, ומי יכול לשער ולספר גדל הצער הגדול והנורא.

ודע שכל נשמה שמתגלגלת בבעל חי, לאחר כל הסבל הנורא שתעבור, לא יכולה להכנס למחיצתה בגן עדן, אלא צריכה לשוב בגלגול אדם

בעל בחירה. (שער הגלגולים הקדמה כ"ב). ודע שכל מחשבה והסתכלות נרשמת במח לנצח, ואפשר להחזיר אדם בהיפנוזה לגלגול קודם ואפלו לגלגולים קודמים ואז מספר האדם פרטי פרטים כל מחשבה והסתכלות שחשב וראה, וכל שכן שבצאת הנפש מהגוף המפריע לה לזכר הכל, שמיד כל הראיות והמחשבות האסורות עומדים למולו למוקש. והם הנותנים הפח למלאך לשבר את עיני הנפש, ה' יצילנו, עד שתעבור יסורים קשים ומרים לטהור המחשבות וההסתכלויות האסורות מנפשו. והחי יתן אל לבו, וישכיל מעשהו לשוב מעון חמור ותדירי זה. ויחשב, מה יתן לי ומה יצא לי מההבטה באשה, כלום מידותה נאות, וכלום אוכל לשא אותה לאשה, והרי אני דומה לאדם העומד בבנק וצופה, איך אדם אחר מקבל שטרות כסף מהקופאי, שכלום לא יוצא לי מזה, גם כאן אין בזה אלא תאות היצר לבלבל מחשבותי בדבר שאין לו תכלית. ואמרו חז"ל שהשב בו מחטא זה ועוצם עיניו מראות ברע, יתקיים בו הפסוק הסמוך. הוא מרומים ישכון, מצדות סלעים משגבו, לחמו נתן, מימיו נאמנים, מלך (המשיח) ביקרו תחזינה עיניו. (מסכת מכות דף כ"ד.) והנה התקון לחטא זה לפי המקבילים הוא לצום לילה יום. ולתת פדיון שמנה עשר תעניות לצדקה לעניים.

וזה סדר התקון:

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. יום לפני הצום יאמר ודוי זה:

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שוה לנו.

ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו: מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

לך למקוה וטבל שבע טבילות לטהר נפשו, רוחו ונשמתו, מהקלפה שנדבקה בהם. ויבון שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושכן יטהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת חטאתיו. וטבילה שמינית יבון לקבל עליו ארבע מיתות בית דין, סקילה, שרפה, הרג וחקק, על קדוש ה', ושעל ידי זה יתיחדו ארבע אותיות יהו"ה ביחוד שלם ונמור.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בכרפת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום".

אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אכל פשהתפלל עמידה של מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבנו של עולם, הריני לפניך בתענית, הלילה הזאת כלה, ולמחר כל היום כלו עד צאת הכוכבים, כדי לתקן מה שפגמתי בעוון אשר הסתפלתי בנשים, ונהנתי מראיתי, בין בגלגול זה, ובין בגלגולים אחרים מעודי ועד היום הזה, והריני מתנה שאם לא אוכל להתענות, כשאפריש פרוטה לצדקה ואכון לבטל התענית, אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון כלל. והריני מתפונ בתענית זה להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרבן הנקרב על גבי המזבח, לכפר על חטאתי, ובפרט בהסתכלות בנשים, ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שיהא חשוב ומקבל

ומרוצה לפניך מעוט חלבי ודמי שמתמעט בתענית, כאלו הקרבתי על מזבחך הקדוש, לתקן פגם עון הסתכלות אֲשֶׁר הסתפלתי בנשים ובשאר ראיות אסורות, ותצילני ברחמיך וחסדיך, שלא אתגלגל בעוף הנקרא רָאָה, ותנחילני חלק טוב לעולם הבא, ויעלה לפניך כאלו פונתי בכל הפונות הראויות לכוון בזה התענית. ויהי נועם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ ומעשה יְדֵנוּ כוֹנֵנָה עֲלֵינוּ ומעשה יְדֵינוּ כוֹנֵנָהוּ.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

בליל הצום יקרא לאור הלכנה פֶּרֶק ראשון של מסכת שבת. (נמצא בעמוד 641 וישתדל להבין פרוש המלים ויאמר גם "פֶּתַח אֱלֹהֵינוּ",

אחר כך יאמר פסוק זה.

עיני תמיד אל יהוה יאהדונה, כי הוא יוציא מרשת רגלי.

ויכון שעיניו יהיו מרכבה לעשר שמות הַהוֹי"ה, חמש לכל עין בצורה זו, ויזהר שלא להוציא השמות בפיו, חס ושלום.

עין ימין	עין שמאל
יהוה יהוה	יהוה יהוה
יהוה	יהוה
יהוה יהוה	יהוה יהוה

חמש פעמים הוֹי"ה עולים בגמ' עין.

כל זה יעשה לאור הלכנה, ואם אין הלכנה זורמת בליל הצום, אז בלילה אחר כשהלכנה תזרח, ילמד לאורה כל זה, ויכון לתקון המראות האסורות.

בליל הצום, כשישכב על מטתו, יניח אֶבֶן תחת ראשו בין המצע והפר,

ויכון בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן.

טוב ורצוי לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ואחר כך תקון חצות (נמצא לעיל עמוד 60) בכונה גדולה.

ביום הצום, יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתוב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמונו. בגדנו. בגדתי באחדותך ונתתי מום בקדשי שמים, ופגמתי במדות העליונים וקלקלתי צנורי הקדשה, ומנעתי הטוב והשפע הראוי לבא על ידיהם. גזלנו. דברנו דופי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. פעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דברך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו פי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל

לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב רחמנו יכבש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

יאמר פסוק זה עשרים וארבע פעמים.

ונח מצא חן בעיני יהוה יאהדונהי.

ופסוק זה יאמר עשר פעמים.

פקודי יהוה ישרים משמחי לב, מצות יהוה ברא מאירת עינים.

ופסוק זה יאמר שתים עשרה פעמים.

עיני תמיד אל יהוה יאהדונהי כי הוא יוציא מרשת רגלי.

ופסוק זה יאמר שלש פעמים.

גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך.

פרקים אלו יאמר פעמים

שיר למעלות אשא עיני אל הקרים מאין יבא עזרי: עזרי מעם יהוה עשה שמים וארץ: אל יתן למוט רגלך אל ינום שמרך: הגה לא ינום ולא יישן שומר ישראל: יהוה שמרך יהוה צלך על יד ימינך: יומם השמש לא יכבה וירח בלילה: יהוה שמרך מכל רע ישמר את נפשך: יהוה ישמר צאתך ובואך מעתה ועד עולם:

שיר המעלות אליך נשאתי את עיני הישבי בשמים: הגה כעיני עבדים אל יד אדוניהם: כעיני שפחה אל יד גברתה פן עינינו אל יהוה אלהינו עד שיתננו: חננו יהוה חננו כי רב שבענו ביוז: רבת שבעה לה נפשנו הלעג השאננים הבוז לגאי יונים:

כל אחד מפסוקים אלו יאמר פעמים.

אוֹזֵן שׁוֹמֵעַת וְעֵין רוֹאֶה, יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי עֲשֵׂה גַם שְׁנִיָּהֶם.

וּמִתּוֹק הָאוֹר וְטוֹב לְעֵינַיִם לְרֵאוֹת אֶת הַשֶּׁמֶשׁ.

אַחַר כֵּף יֹאמֵר זֶה:

עֵינֵי דְרִישָׁא חֲנֻרָא מְשַׁתְּנֵיין מְשַׁאָר עֵינִין, לִית כְּסוּתָא עַל עֵינָא וְלִית גְּבִינִין עַל עֵינָא, מָאֵי טַעְמָא דְכְּתִיב הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל דְלַעְלָא. וְכְתִיב אֲשֶׁר עֵינֶיךָ פְּקוּחוֹת. וְתֹאנָא כָּל מַה דְּאִתִּי בְּרַחֲמֵי לִית כְּסוּתָא עַל עֵינָא וְלִית גְּבִינִין עַל עֵינָא, כָּל שְׂכָן רִישָׁא חֲנֻרָא דְלֹא כְּעֵי מְדִי. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אַבְבָּא לְמָאֵי הִיא רְמִיזָא, אָמַר לִיה לְנוּנֵי יִמָּא דְלִית כְּסוּתָא עַל עֵינָא וְלִית גְּבִינִין עַל עֵינָא וְלֹא נִימִין וְלֹא בְּעֵיין נְטוּרָא עַל עֵינָא, כָּל שְׂכָן עֲתִיקָא דְעֲתִיקֵי דְלֹא כְּעֵי נְטוּרָא, וְכָל שְׂכָן דְּאִיהוּ מְשַׁגַּח לְכֻלָּא וְכֻלָּא מִתְּזַן בֵּיה, וְלֹא נְאִים. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל דְלַעְלָא. כְּתִיב הִנֵּה עֵין יְהוָה אֵל יִרְאִיו, וְכְתִיב עֵינֵי יְהוָה הִמָּה מְשׁוּטָטִים בְּכָל הָאָרֶץ, לֹא קִשְׂיָא הָא בְּזַעִיר אֲנָפִין הָא בְּאָרֶיךָ אֲנָפִין, וְעַם כָּל דָּא תְּרֵי עֵינִין אֵינּוֹן וְאִתְחַזְרוּ לְחַד, עֵינָא דְאִיהִי חֲנֹר כְּגוֹ חֲנֹר, וְחֲנֹר דְּכֻלִּיל כָּל חֲנֹר. חֲנֻרָא קְדָמָא נְהִיר וְסְלִיק וְנִחִית לְאִסְתַּפְּלָא דְצָרִיר בְּצוּרָא. תֹּאנָא כְּטַשׁ הָאֵי חֲנֻרָא וְאִדְלִיק תְּלַת בּוּצֵינִין דְּאֶקְרוּן הוּד וְהֶדֶר וְחֲדוּה, וְלִהְטִין בְּחֲדוּתָא בְּשִׁלְמוּתָא.

חֲנֻרָא תְּנִינָא נְהִיר וְסְלִיק וְנִחִית וּבְטַשׁ וְאִדְלִיק תְּלַת בּוּצֵינִין אֲחֲרֵינִין דְּאֶקְרוּן נְצַח וְחֶסֶד וְתַפְאֶרֶת וְלִהְטִין בְּשִׁלְמוּתָא בְּחֲדוּתָא. חֲנֻרָא תְּלִיתָא לְהִיט וְנְהִיר וְנִחִית וְסְלִיק, וְנִפִּיק מִסְתִּימוּתָא דְמוֹחָא. וּבְטַשׁ בְּבוּצֵינָא אֲמַצְעִיתָא שְׂבִיעֵאָה. וְאִפִּיק אֶרְחָא לְמוֹחָא תְּתָאָה, וּמִתְלַהֲטִין כְּלָהוּ בּוּצֵינִין דְּלִתְתָא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן יְאוֹת הוּא, וְעֲתִיק יוֹמִין יִפְקַח עֵינָא דָּא עַלְךָ בְּשַׁעֲתָא דְתַצְטְרִיךְ לִיה.

תֹּאנָא חֲנֹר כְּגוֹ חֲנֹר וְחֲנֹר דְּכֻלִּיל כָּל חֲנֹר. חֲנֻרָא קְדָמָא נְהִיר וְסְלִיק וְנִחִית לְתַלְתַּת בּוּצֵינֵי דְלִסְטָר שְׁמָא לֹא, וְלִהְטִין וְאִסְחִין בְּהָאֵי חֲנֻרָא כְּמָאן דְּאִסְחֵי גּוּפִיה בְּבוּסְמִין טְבִין וּבְרִיחִין עַל מַה דְּהוּוּ עֲלוּי בְּקַדְמִיתָא: חֲנֻרָא תְּנִינָא נְחִית וְסְלִיק וְנְהִיר לְתַלְתַּת בּוּצֵינֵי דְלִסְטָר יְמִינָא, וְלִהְטִין וְאִסְחִין בְּהָאֵי חֲנֻרָא כְּמָאן דְּאִסְחֵי בְּבוּסְמִין טְבִין

ובְּרִיחִין עַל מַה דְּהוּוּ עֲלוּי בְּקַדְמִיתָא: חוּרָא תְּלִיתָאָה נְהִיר וְסָלִיק
 וְנִחִית וְנִפְיֵק נְהִירוּ דְּחוּרָא דְּלָגוּ, לָגוּ מִן מוּחָא, וּבְטָשׁ בְּשַׁעְרָא
 אַכְמָא, כַּד אַצְטְרִיף, וּבְרִישָׁא וּבְמוּחָא דְּרִישָׁא. וְנְהִיר לְתַלְתַּל כְּתָרִין
 דְּאִשְׁתְּאַרוּ כְּמָה דְּאִצְטְרִיף לְגַלְאָה אִי נִיחָא קָמִי עֲתִיק סְתִימָא דְּכָלָא.
 וְתֵאנָא לָא סְתִים הָאִי עֵינָא. וְאַנּוּן תְּרִין וְאַתְחַזְרוּ לְחֵד, כְּלָא הוּא
 יְמִינָא, לִית בֵּיה שְׁמָלָא, לָא נְאִים וְלָא אַדְמִיף וְלָא בְּעִי נְטִירוּתָא.
 לִית מָאן דְּאִגִּין עֲלֵיה, הוּא אִגִּין עַל כְּלָא, וְהוּא אִשְׁגַּח עַל כְּלָא,
 וּמְאִשְׁגַּחוּתָא דְּהָאִי עֵינָא מִתְּזַנְן כְּלָהוּ. תֵּאנָא אִי עֵינָא דָּא אִסְתִּים
 רְגַעָא חֵדָּא, לָא יְכָלִין לְקַיְמָא כְּלָהוּ, בְּגִין כְּפָּ אַקְרִי עֵינָא פְּקִיחָא.
 עֵינָא עֲלָאָה. עֵינָא קְדִישָׁא. עֵינָא דְּאִשְׁגַּחוּתָא. עֵינָא דְּלָא אַדְמִיף וְלָא
 נְאִים, עֵינָא דְּהוּא נְטוּרָא דְּכָלָא. עֵינָא דְּהוּא קְיוּמָא דְּכָלָא. וְעַל הָאִי
 כְּתִיב טוֹב עֵין הוּא יְבוּרָף. אַל תְּקַרֵּי יְבוּרָף אֶלָּא יְבוּרָף, דְּהָאִי אַתְּקַרֵּי
 טוֹב עֵין, וּמִנִּיה מְבָרַף לְכָלָא. וְתֵאנָא לִית נְהִירוּ לְעֵינָא תְּתָאָה
 לְאִסְתְּחָאָה מְאִדְמִימוּתָא מְאִכְמוּתָא, בְּר כַּד אַתְּסַחֵי מְהָאִי נְהוּרָא
 חוּרָא דְּעֵינָא עֲלָאָה דְּאִקְרִי טוֹב עֵין, וְלִית דִּידַע כַּד נְהִיר עֵינָא עֲלָאָה
 דָּא קְדִישָׁא וְאִסְחֵי לְעֵינָא תְּתָאָה דָּא, בְּר אִיהוּ. וְזִמִּינִין צִדִּיקָא זְכָאִי
 עֲלִיוֹנִין לְמַחְמִי דָּא בְּרוּחָא דְּחִקְמִתָּא הָדָּא הוּא דְּכְתִיב כִּי עֵין בְּעֵין
 יִרְאוּ, אִימְתִי בְּשׁוּב יְהוָה צִיוֹן. וּכְתִיב אֲשֶׁר עֵין בְּעֵין נִרְאָה אִתָּה
 יְהוָה. וְאֵלְמָלָא עֵינָא טְבָא עֲלָאָה דְּאִשְׁגַּח וְאִסְחֵי לְעֵינָא תְּתָאָה. לָא

יְכִיל עֲלֵמָא לְמִיקָם רְגַעָא חֵדָּא:

תֵּאנָא בְּצַנִיעוּתָא דְּסַפְרָא. אִשְׁגַּחוּתָא דְּעֵינָא תְּתָאָה כַּד אִשְׁגַּח נְהִירו
 עֲלָאָה בֵּיה. וְעֵייל הֵהוּא נְהִירו דְּעֲלָאָה בְּתְתָאָה דְּמִינִיה נְהִיר כְּלָא,
 הָדָּא הוּא דְּכְתִיב אֲשֶׁר עֵין בְּעֵין נִרְאָה אִתָּה יְהוָה. כְּתִיב הִנֵּה עֵין
 יְהוָה אֶל יִרְאִיו וּכְתִיב עֵינִי יְהוָה הִמָּה מְשׁוּטְטִים בְּכָל הָאָרֶץ, זְכוּ
 עֵינִי יְהוָה אֶל יִרְאִיו עֵינָא דְּלְעִילָא. לָא זְכוּ, עֵינִי יְהוָה הִמָּה
 מְשׁוּטְטוֹת עֵינָא דְּלְתְתָא. דְּתַנְיָא מִפְּנֵי מַה זְכָה יוֹסֵף דְּלָא שְׁלֵטָא בֵּיה
 עֵינָא בִישָׁא, מִפְּנֵי שְׁזָכָה לְאִשְׁתַּגְּחָא בְּעֵינָא טְבָא עֲלָאָה, הָדָּא הוּא
 דְּכְתִיב בֵּין פּוֹרֵת יוֹסֵף בֵּין פּוֹרֵת עֲלֵי עֵין. אִמָּאִי הוּא בֵּין פּוֹרֵת עֲלֵי עֵין,
 כְּלוּמַר עַל סַבְת עֵין דְּאִשְׁתַּגַּח בֵּיה. וּכְתִיב טוֹב עֵין הוּא יְבוּרָף, מָאִי
 טַעְמָא כִּי נִתֵּן מִלְחָמוֹ לְדָל. מָאִי טַעְמָא אַקְרִי חֵד. תָּא חֲזִי בְּעֵינִין

דַתְתָאָה אֵית עֵינָא יְמִינָא וְאֵית עֵינָא דְשְׂמָאלָא. וְאֲנֹן תְּרִי בְתֵרִי גְוֹנִי. אָבֵל הֶכָא לֵית עֵינָא שְׂמָאלָא. וְתִרְוִייהוּ בְדַרְגָא חַד סְלָקִי, וְכֹלָא יְמִינָא. וּבְגִינִי כִף עֵינָא חַד וְלֹא תְרִין. וְתֵאנָא עֵינָא דָא דִּהוּא עֵינָא דְאֲשַׁגְחוּתָא, פְּקִיחָא תְדִיר, חִיכָא תְדִיר. וְחַדָא תְדִיר. דְלֹא הָוִי הֵכִי לְתַתָּא, דְכְלִילֵן בְּסוּמְקָא וּבְאֶכְמָא וּבְחַוּוּרָא בְתַלְת גְוֹנִיה. וְלֹא הָוִי תְדִיר פְּקִיחָא. דְלִיה גְבַהָנָא סוּטְרָא עַל עֵינָא. וְעַל דָא כְּתִיב עוֹרָה לְמָה תִישָׁן יְהוָה. פְּקַח יְהוָה עֵינֶיךָ, כִּד אֲתַפְקַח, אֵית לְמָאן דְאֲתַפְקַח לְטַב. וְלְמָאן דְלֹא אֲתַפְקַח לְטַב, וְוִי לְמָאן דְאֲתַפְקַח וְעֵינָא אֲתַעְרַב בְּסוּמְקָא, וְסוּמְקָא אֲתַחְזִי לְקַבְלִיהָ וּמְכַסְיָא עֵינָא. מָאן יִשְׁתְּזִיב מִנִּיהָ. אָבֵל עֵתִיק יוֹמִין טְבָא דְעֵינָא. חַוּוּר בְּגוּ חַוּוּר. וְחַוּוּר דְכְלִיל כֹּל חַוּוּרִי. זַכָּאָה חוּלְקִיהָ לְמָאן דְיִשְׁגַח עֲלוּיָהּ חַד חַוּוּר מְנִייהוּ. וְעַל דָא וְדָא כְּתִיב טוֹב עֵין הוּא יְבוֹרֵךְ. וּכְתִיב בֵּית יַעֲקֹב לְכוּ וְגַלְכָה בְּאוּר יְהוָה.

יָקַח בְּיָדוֹ פְּדִיוֹן לְתַעֲנוּתוֹ כִּמְהָ שְׂיָכוֹל, וְלֹא יִפְחוּת מִפְדִּיוֹן שְׂמוֹנָה עָשָׂר תַעֲנוּת, וְיַעֲמַד יָחַף וּפְנָיו לְצַד מַעֲרָב וַיֹּאמֶר:

עֲנֵנו אֲבִינוּ עֲנֵנו בְּיוֹם צוֹם הַתַעֲנוּת הַזֶּה, כִּי בְצָרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי עוֹנוֹתַי עָבְרוּ רָאשֵׁי וּכְמִשָּׂא כְבֹד כְּבֹדוֹ מִמֶּנִּי. טַבְעִתִּי בִּינוֹן מִצוּלָה וְאִין מַעֲמַד. בְּאֵתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוּלַת שְׂטָפְתָנִי. יִרְאֶה וְרַעַד יְבוּא בִּי בַעַת עֲמָדִי לְהַתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנַי אֵלֶיךָ. כִּי עוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רָאשׁ וְאֲשִׁמוֹתַי גְּדָלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לֵךְ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי הַצְדָקָה וְלָנוּ בְּשֵׁת הַפָּנִים. מָה אַעֲנֶנָּה וּמָה אֶמַר מָה אֲדַבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק. כִּבְּן סוֹרֵר וּמוֹרָה הֵייתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מְצוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְרֶיךָ לֹא הִטִּיתִי אָזְנִי. וְעַבְרַתִּי עַל מְצוֹת עֲשֵׂה וְעַל מְצוֹת לֹא תַעֲשֵׂה. עַבְרַתִּי עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עַבְרַתִּי עַל דְּבָרֵי קְבֻלָּה וְדְבָרֵי סוּפְרִים וּפְגַמְתִּי בַמִּדּוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשֶּׁפַע. וְגַרְמַתִּי בְּעוֹנוֹתִי לְהַפִּיל נִיצוּצוֹת הַקְּדוֹשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנָתַתִּי כַח בְּקַלְפוֹת לְהַתְחַזֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעַלָּה וּלְהַתְאַחֵז וְלִינֵק מִן הַקְּדוֹשָׁה. וְגַרְמַתִּי בְּעוֹנוֹתִי לַעֲקֹר וּלְהַכְרִית אֶת נַפְשֵׁי הַקְּדוֹשָׁה מִמְּקוֹרָהּ הָעֲלִיוֹן מֵאַרְץ

החיים ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אכל גלוי וידוע לפניך יהנה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, כי לא במרד ובמעל עשיתי, ולא להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר ודם, והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך, ונספלתי ועשיתי עון זה אשר הבטתי והסתפלתי בנשים ובשאר ראיות אסורות, ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהוה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימיך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהנה יאהדונהי, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהנה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי כשלו מצום ובשרי כחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וכרב רחמיך וחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אף אין בי פח, וכשל פחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נוהג בעבור התעניות כאלו התענית, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראויים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים

ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התענייות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמתי. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ונתזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח'ל ב'לע ו'קיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ויצפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרעו ו'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גזך ו'קבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעשה למען רחמיך וחסדיך, ולמען פסוקים וסתרי תורה שקריתי לפניך, ולמען מצות הפרשת צדקה שאני מפריש מעות אלו שבדי לצדקה, תחוס ותחמל ותרחם עלי לתקן הפגם אשר פגמתי בהסתכלותי בנשים, ובשאר ראיות אסורות, והריני מתחרט על אשר חטאתי בעון זה, ועוזב חטא זה עזיבה גמורה, וכרב חסדיך הגדולים תרחם עלי שלא אתגלגל בעוף הנקרא ראה, ותנחילני חלק טוב לעולם הבא, ויעלה לפניך כאלו פונתי בכל הפונות הראוי לכון בתקון עון זה, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה דינו כוננה עלינו ומעשה דינו כוננהו.

מפאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

אחר כך יאמר פסוק זה :

עיני תמיד אל יהוה יאהדונה, כי הוא יוציא מרשת רגלי.

ויכון שעיניו יהיו מרובה לעשר שמות ההוני"ה, חמש לכל עין בצורה זו, ויזהר שלא להוציא השמות בפיו, חס ושלום.

עין שמאל

יהוה יהוה

יהוה

יהוה יהוה

עין ימין

יהוה יהוה

יהוה

יהוה יהוה

חמש פעמים הוי"ה עולים בגמ' עין.

ישתדל ללמוד כל התהלים. ואחר כך יאמר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתי על גבי מזבחתך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' זיווגי מ"ב דחיה וגרון. ובכח ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבויע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלישים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל וירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחיי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהוה יאהרונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נוליד את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנתינו, ואם

תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיק, ובטובך הגדול תעורר רחמיה וראיה בעין חמלתה צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברח רחמיה תשובתינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וביד זעמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד פונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו כאריה יקסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהוה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר החשכנו בעונותינו וחסאתינו ופשענו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן, כן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי:

תן הספף לצדקה לעניים יראי שמים ויהי רצון שה' יקבל תשובתו ברצון.

תקון למי שאכל או האכיל טרפות לישראל.

צריך לצום מאתים ושמונים ותשע תעניות. ומי שקשה לו הדבר, יצום יום אחד לילה יום. ויפדה מאתים ושמונים ותשע תעניות בצדקה לעניים. ויעשה תקון זה שלש פעמים. לפי הסדר הזה. ואם אפשר יעשה זאת בימי שני וחמישי ושני.

מי שאכל טרפות צריך לעשות תקון זה בפני עצמו, ומי שהאכיל טרפות לישראל צריך לעשות תקון זה בפני עצמו.

יום לפני הצום יאמר ודוי זה:

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלבנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אֲשַׁמְנוּ. אֲכַלְתִּי בֶשֶׂר טְרִיפָה וְעִבְרָתִי עַל הַכְּתוּב וּבֶשֶׂר טְרִיפָה לֹא תֹאכְלוּ, וְנִכְשַׁלְתִּי וּפְגַמְתִּי בְרַע שְׁבָרָפ"ח נְצוּצִין דְקָלִיפַת נוּגָה שְׁנִטְרָפָה מִהַכֶּלֶב הָרַע שְׁבָקְלִיפָה. שֶׁהוּא סוּד בֶּן, וְגַם פְּגַמְתִּי בְרַפ"ח נְצוּצִין דְקָדְרָשָׁה. שְׁנִטְרָפוּ וַיֵּצְאוּ לְחוּץ עִם הַכֹּלִים שֶׁל הַמַּלְכִים. שְׁנִטְקָנוּ בְּסוּד כִּי הוּא טָרֶף וַיִּרְפְּאֵנוּ, וּבְסוּד טָרֶף נִתֵּן לִירְאִיו. בְּגִדְנוּ. גְּזֻלְנוּ. דְּבַרְנוּ דְפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. הִכְשַׁלְתִּי לִישָׂרְאֵל בְּאֶסוּר בֶּשֶׂר טְרִיפָה. הִרְשַׁעְנוּ. וְדָנוּ. חִמְסָנוּ. טָפְלָנוּ שָׁקַר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כְּזָבְנוּ. כְּעִסְנוּ בְּחוֹל וּבִשְׁבַת וּטְרָפָה נִפְשָׁנוּ בְּאֶפְנוּ. לָצָנוּ. מְרַדְנוּ. מְרִינוּ דְבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפְנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעָנוּ. פָּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וְאִם. קִשְׁיָנוּ עֲרָף. רִשְׁעָנוּ. שַׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲוִינוּ וְתַעֲצָנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צָדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ. כִּי אָמַת עָשִׂיתָ. וְאַנְחָנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מֵה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנְּסֻתָרוֹת וְהַנְּגֻלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אַתָּה חֹפֵשׂ כָּל חֲדָרֵי בָטָן. רֹאֵה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵינְךָ דָּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵינְךָ נִסְתָּר מִנְּגִיד עֵינֶיךָ: ?הֵי רִצּוֹן מִלְּפָנֶיךָ ?הוּא יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּמְחַל לָנוּ אֵת כָּל חַטָּאתֵינוּ וְתִכְפֹּר לָנוּ אֵת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ.

יִלְךְ לְמִקְוֵה וְיִטְבֹּל שְׁבַע טְבִילוֹת, וַיִּכּוֹן שְׁטוּבֵל שְׁבַע טְבִילוֹת אֱלוֹ עַל דַּעַת אֱלִישֶׁע הַנְּבִיא שְׁאָמַר לְנַעֲמָן לְטַבֵּל מִצְרַעְתּוֹ, וְשָׁכַן יִטְהַרוּ נַפְשׁוֹ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ מִטּוֹמְאוֹת עֲוֹנוֹתָיו.

יִתְפַּלֵּל מִנְּחָה מִבְּעוֹד יוֹם, וַיִּקְבַּל תַּעֲנִית בְּתַפִּילַת הַמִּנְחָה בְּבִרְכַּת "שׁוֹמֵעַ תִּפְלֵה", אוֹ בְּסוּף הַעֲמִידָה לְפָנֶי שְׁיֹאמַר "עוֹשֶׂה שְׁלוֹם". אִם לֹא קָבַל תַּעֲנִית בְּתוֹךְ תִּפְלַת הַמִּנְחָה, אֲבָל כִּשְׁהַתְּפַלֵּל מִנְּחָה חָשַׁב לְהַתְּעַנּוֹת, הָרִי זֶה נִחְשָׁב כְּקַבְלַת תַּעֲנִית וְצָרִיךְ לְהַתְּעַנּוֹת.

וְזֶה נִסַּח קְבַלַת הַתַּעֲנִית:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם הָרִינִי בְּתַעֲנִית לְפָנֶיךָ הַחַל מִשְׁקִיעַת הַחֲמָה הַיּוֹם, וְעַד צֵאת הַכּוֹכָבִים מִחַר כְּדֵי שְׁתִּכְפֹּר לִי עַל כָּל חַטָּאתֵי עֲוֹנוֹתֵי וּפְשָׁעֵי שְׁחָטָאתִי וְשִׁעוּיֵי וְשִׁפְשָׁעֵי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדֵי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה

ובפרט בתטאים ועונות ופשעים (העושה תקון למי שאכל טרפות
 יאמר, שאכלתי טרפות). (העושה תקון למי שהאכיל טרפות לישראל
 יאמר, שהאכלתי טרפות לעמך ישראל). ואם לא אוכל להתענות
 כשאתן פרוטה לצדקה לבטול התענית אוכל לאכול ללא שום עון
 כלל. ויהי רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי שתתן לי כח
 ובריאות להתענות לפניך ותקבל תעניתי ותשובתי ברצון.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר
 ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה
 במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

בליל הצום יאמר משניות מסכת חולין. ומשניות של ליל שבועות (נמצא
 לקמן עמוד 660) וישתדל להבין לפחות פרוש המלים. ותרג"ג מצוות
 (נמצא בסדר הלימוד ליל שבועות "קריאי מועד") וזהר שמות (סבא
 דמשפטים). מדרף צ"ד עמוד ב', עד דף קי"ד.

כשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והפר, ויכון בשם
 יר"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן.

אם יכול, יתגר על מתניו מתחת לבגדיו תגורת שק העשויה משער עזים
 בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

טוב ורצוי לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ואחר כך תקון
 חצות (נמצא לעיל עמוד 60) בכונה גדולה.

אשה פטורה מלמוד המשניות ו"תקון חצות".

ביום הצום יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של
 התשובה, כפתיב בתורה: ושבת עד יהנה יאהדונהי אלהיך ושמעת
 בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין
 בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, תרטה גמורה ושלמה, ומקבל
 עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמיו יעזורני על דבר
 כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אָנא יְהוָה יֵאָהֳדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, תָּבֵא לְפָנֶיךָ תִּפְלֹתֵנוּ וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִלְּפָנֵינוּ מִתְחַנְּתָנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזֵי פָנִים וְקָשִׁי עֲרֵךְ לֹאמַר לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֳדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חֲטָאנוּ. אָבֵל חֲטָאנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעֵנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵנוּ: אֲשַׁמְנוּ. אֲכַלְתִּי בִשָׁר טְרִיפָה וְעִבְרָתִי עַל הַכֶּתוּב וּבִשָׁר טְרִיפָה לֹא תֹאכְלוּ, וְנִכְשַׁלְתִּי וּפְגַמְתִּי בְרַע שְׁכַרְפ־ח נְצוּצִין דְּקָלִיפַת נוֹגַה שְׁנִטְרָפָה מִהַפְּלָב הָרַע שְׁבַקְלִיפָה. שֶׁהוּא סוּד בֶּן, וְגַם פְּגַמְתִּי בְרַפ־ח נְצוּצִין דְּקָרְשָׁה. שְׁנִטְרָפוּ וְיִצְאוּ לְחוּץ עִם הַכֹּלִים שֶׁל הַמַּלְכִים. שְׁנִטְקָנוּ בְּסוּד כִּי הוּא טָרֵךְ וִירְפָאנוּ, וּבְסוּד טָרֵךְ נִתֵּן לִירְאִיו. בְּגִדְנוּ. גְּזֻלְנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלָשׁוֹן הָרַע. הָעֲוִינוּ. הַכְּשַׁלְתִּי לְיִשְׂרָאֵל בְּאֶסוּר בִּשָׁר טְרִיפָה. הִרְשַׁעְנוּ. וְדָנוּ. חֲמַסְנוּ. טִפְלָנוּ שֶׁקָּר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רְעוּת. כּוֹזְבָנוּ. כְּעֶסְנוּ בְּחוּל וּבְשִׁבְתָּ וּטְרָפָה נִפְשָׁנוּ בְּאֶפְנוּ. לְצָנוּ. מְרָדְנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֹאצָנוּ. נֹאפְנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעֵנוּ. פְּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וְאִם. קָשִׁינוּ עֲרֵךְ. רִשְׁעָנוּ. שַׁחְתָנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲוִינוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמְשַׁפְּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ. כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ. וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ: מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמַה נִּסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֵא הַנְּסֻתָרוֹת וְהַנְּגֻלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אַתָּה חֹפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי בֶטֶן. רֹאֵה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵינְךָ דָּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵינְךָ נִסְתָּר מִנְּגִיד עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֳדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חֲטָאֵתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ.

יְקַח בְּיָדוֹ פְּדִיּוֹן מֵאֲתֵימִם וּשְׂמוֹנִים וְתִשַׁע תַּעֲנִיּוֹת וְיַעֲמֹד יְחַף וּפָנָיו לְצַד מִעֲרֵב וַיֹּאמֶר:

עֲנֵנוּ אֲבוֹתֵינוּ עֲנֵנוּ בְּיוֹם צוּם הַתַּעֲנִיּוֹת הַזֶּה, כִּי בְּצָרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֵאשִׁי וּכְמִשָּׂא כְבֹד כְּבֹדוֹ מִמֶּנִּי. טִבְעָתִי בִּינוֹן מִצוּלָה וְאֵינְךָ מְעַמֵּד. בְּאֲתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוֹלֵת שְׁטַפְתָּנִי. יִרְאֵה וְרַעַד יְבוּא כִּי בַעַת עָמְדִי לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהִרִים אֱלֹהֵי פָנָי אֲלֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעֲלָה רֵאשִׁי

ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה יאהדונהי הצדקה ולנו בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא הטיתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על כריתות ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדשה במעמקי הקלפות. ונתתי פח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז וליונק מן הקדשה. וגרמתי בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אכל גלוי וידוע לפניך יהנה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, כי לא במרד ובמעל עשיתי, ולא להכעיסך נתכונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר ודם, והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך, ונספלתי ועשיתי עון זה אשר ועשיתי עון זה אשר אכלתי והכשלתי אחרים מעמך ישראל באכילת טריפה. ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהנה יאהדונהי וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני פסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים. אנה יהנה יאהדונהי, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהנה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר ענית בצום נפשי, ברפי כשלו מצום ובשרי כחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט

היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וכרב רחמיך וחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אף אין בי פח, וכשל פחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שיימותרו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח'ל ב'לע ו'יקאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ויצפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרעו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך את ר'גזך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי.

רבנו של עולם, מודה אני לפניך אשר חטאתי עויתי ופשעתי לפניך, שאכלתי בשר טרפה, ועברתי על מה שכתוב בתורה ובשר בשדה טרפה לא תאכלו לפלג תשליכון אותו, ונכשילתי ופגמתי ברע שברפ"ח שהוא סוד ב"ן, ופגמתי ברפ"ח נצוצין דקדשה, שנטרפו ויצאו לחוץ עם הכלים של המלכים, שנתקנו בסוד כי הוא טרף וירפאנו, ובסוד טרף נתן ליראיו, וגלוי וידוע לפניך שאני יכול להתענות רפ"ט ימים רצופים, ועבדיך חכמי ישראל תקנו לפדות בכסף כל תענית, לכן יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי

אבותינו שתהיה חשובה ומקבלת ורצויה לפניך הפרשת ממון זה שבדי לצדקה, כאלו התעניתי רפ"ט ימים רצופים, וכאלו כונתי בכל הפונות הראויות לכוון בתקון זה. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו, ומעשה ידינו כוננהו. יהי לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגואלי.

יאמר פֶּרֶק זה שלש פְּעָמִים:

שיר המעלות לְדָוִד לְיָהוָה שֶׁהָיָה לָנו יְאֹמֵר נָא יִשְׂרָאֵל: לְיָהוָה שֶׁהָיָה לָנו בְּקוֹם עָלֵינוּ אָדָם: אֲזַי חַיִּים בְּלִעוֹנוּ בְּחָרוֹת אִפְסָנוּ: אֲזַי הַמַּיִם שִׁטְפוּנוּ נַחֲלָה עָבַר עַל נַפְשָׁנוּ: אֲזַי עָבַר עַל נַפְשָׁנוּ הַמַּיִם הַיְדוּדָנִים: בְּרוּךְ יְהוָה שֶׁלֹּא נִתְּנָנוּ טָרֶף לְשֹׁנֵיהֶם: נַפְשָׁנוּ כְּצִפּוֹר נִמְלֵטָה מִפֶּחַ יוֹקְשִׁים הַפֶּחַ נִשְׁבֵּר וְאֲנַחְנוּ נִמְלֵטָנוּ: עֲזָרְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה עֲשֵׂה שְׂמִים וְאָרֶץ:

רבנו של עולם מודה אני לפניך, אשר חטאתי בעון שהכשלתי את ישראל באסור בשר טרפה. וגרמתי בזה פגם במקום הקדש. ולכן הנני מפריש מאתים ושמונים ותשע פרוטות אלה שבדי לצדקה שיהם כמנין טרף, לתקן טרף נצוצי הקדשה שנטרפו ויצאו לחוץ, ועתה תקנו ויחזרו ויעלו אל מקום הקדש במקום עליון, בסוד הפתוב כי הוא טרף וירפאנו, יך ויחבשנו, וכפתוב טרף נתן ליראיו יזכר לעולם בריתו. ולמען השם הקדוש טפטיפה, שעולה מספרו עם נקדוֹתיו. שהם חיר"ק ושב"א וקבו"ץ וחיר"ק וחיר"ק וקמ"ץ, מספר רפ"ט ומספר אפרח, יתבררו נצוצי הקדשה ויהיו פורחים ועולים למקום עליון במקום הקדש, ויעלה לפניך כאלו כונתי בכל הפונות הראויות. לכוון בתקון זה. וברב רחמיה וברב חסדיך, תצילני מטַרֶף הגלגול, ותשמרני שלא אתגלגל בעלה אילן בסוד והעלה נבל. ותפטרני לשלום, ואהיה פטור מן הטרף למען היסוד הקדוש הנקרא פֶּרֶט, ולמען נשמת עבדך רבי טרפון עליו השלום. מגני על אלהים (יכוין גי' רפ"ט) מושיע ישרי לב. יהי לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגואלי.

מכאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגילו.

ביום התענית באיזה שעה שיוכל, טוב שילקה ל"ט מלקויות כמו שנוהגים בערב כפור.

למד תנ"ך של ליל שבעות (נמצא לקמן עמוד 575) ויאמר פעמים כל התהלים שהם בגימטריא כמנן כפ"ר וכמנן פרוטה ובזה הלמוד תקן עון אכילת טריפה. כי חשבונם שנה

אחר כך יעשה שבועה הקפות לתבה של הס"ת ובכל הקפה יאמר מזמור לדוד ופסוק אחד מאנא בכת.

מזמור לדוד הבו ליהנה בני אלים הבו ליהנה כבוד ועז: הבו ליהנה כבוד שמו השתחוו ליהנה בהדרת קדש: קול יהנה על המים אל הכבוד הרעים יהנה על מים רבים: קול יהנה בכח קול יהנה בהדר: קול יהנה שבר ארזים וישבר יהנה את ארזי הלכנון: וירקידם כמו עגל לכנון ושריון כמו בן ראמים: קול יהנה חצב להבות אש: קול יהנה יחיל מדבר יחיל יהנה מדבר קדש: קול יהנה יחולל אילות ויחשף יערות ובהיכלו כלו אמר כבוד: יהנה למבול ישב וישב יהנה מלך לעולם: יהנה עז לעמו: תן יהנה יברך את עמו בשלום:

אנא בכת. גדולת מינה. תתיר צרורה: (אב"ג ית"ץ)

קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא: (קר"ע שט"ן)

נא גבור. דורשי יחודך. כבבת שמרם: (נג"ד יכ"ש)

ברכם טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם: (בט"ר צת"ג)

חסין קדוש. ברוב טובך. נהל עדתך: (חק"ב טנ"ע)

יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך: (יג"ל פז"ק)

שועתנו קבל. ושמע צעקתנו. יודע תעלומות: (שק"ו צי"ת)

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

אחר כך יאמר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתי על גבי מזבחתך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט

ממני, יתעורר סוד ב' זווגי מ"ב דחיד וגרון. ובכך ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית. ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומפחה ישתלשל וירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת פח במחשבותי ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשונעתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, בדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלות כל פה, ברוך שומע תפלה. אנא יהנה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נולידך את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שכרנו ותקנתינו, ואם תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיק, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתך צרת גופינו ונשמתנו וקבל ברח רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהנה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וכיד ועמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד פונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל כרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו פאריה יכסוף לטוף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהנה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר החשכנו בעונותינו ונחטאתנו ופשעינו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן, בן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה יאהדונהי צורי וגאלי:

יתן הכסף לצדקה לעניים וראי שמים.

תקון לעון הגאווה.

כתב רבינו האר"י ז"ל בספר "שער רוח הקודש", שלתקון עוון זה צריך להתענות לצום חמשים וחמשה ימים, ולפי רבתינו המקובלים מתבאר שגם לחטא זה יש פדיון. ולכן מי שקשה לו הדבר, יתענה לפחות יום אחד תענית של לילה ויום ויתן פדיון של חמשים וחמש תעניות.

וזה סדר התקון:

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למקרת בצאת הכוכבים. ויום לפני הצום יאמר ודוי זה.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמנו. בגדנו. גזלנו. גאינו במחשבה בדבור ובמעשה וגרמנו עפוב הגאלה. שאין בן דוד בא עד שיכלו גסי הרוח מישראל. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. פעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דכרין. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

יִלֶף לְמִקְוֵה וְיִטְבֵּל שְׁבַע טְבִילוֹת לְטֹהַר נַפְשׁוֹ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ, מִהַקְלָפָה שֶׁנִּדְבְּקָה בָּהֶם בְּגִלְגַּל עוֹן הַגְּאוּהָ, וַיִּכְוֶן שְׁטוּבָל שְׁבַע טְבִילוֹת אֵלָיו עַל דַּעַת אֱלִישֶׁע הַנְּבִיא שְׁאָמַר לְנַעֲמָן לְטַבֵּל מִצְרַעְתּוֹ, וְשָׁכַן יִטְהַרוּ נַפְשׁוֹ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ מִטְּמֵאֹת צְרַעַת עוֹנוֹתֶיהָ.

יִתְפַּלֵּל מִנְחָה מִבְּעוֹד יוֹם, וַיִּקְבַּל תַּעֲנִית בְּתַפְלַת הַמִּנְחָה בְּכַרְפַּת "שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה", אוֹ בְּסוֹף הַעֲמִידָה לְפָנָי שִׁיאֲמַר "עוֹשֶׂה שְׁלוֹם".

אִם לֹא קָבַל תַּעֲנִית בְּתוֹךְ תְּפִלַּת הַמִּנְחָה, אָבָל כְּשֶׁהִתְפַּלֵּל עֲמִידָה, (שְׁמוֹנֵה עֶשְׂרֵה) שֶׁל מִנְחָה חָשַׁב לְהִתְעַנּוֹת, נִחְשָׁב כְּקַבְּלַת תַּעֲנִית וְצָרִיךְ לְהִתְעַנּוֹת.

וְזֶה נִסַּח קְבַלַת הַתַּעֲנִית:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הֲרִינִי מִקְבָּל עָלַי לְהִתְעַנּוֹת לְמַחַר לַיְלָה וַיּוֹם מִשְׁקִיעַת הַחֲמָה הַיּוֹם וְעַד לְצֵאת הַכּוֹכָבִים מִחַר. עַל אֲשֶׁר חָטָאתִי, עֲוִיתִי וּפְשַׁעְתִּי בְּעוֹן הַגְּאוּהָ בְּגִלְגוּל זֶה וּבְגִלְגוּלִים אֲחֵרִים מֵעוֹדִי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְהֲרִינִי מִתְּנָה שְׁאֵם לֹא אוֹכֵל לְהִתְעַנּוֹת, כְּשֶׁאֶפְרַיִשׁ פְּרוּטָה לְצִדְקָה וְאֶכּוֹן לְבִטֵּל הַתַּעֲנִית, אוֹכֵל לְאָכַל וְלִשְׁתּוֹת לְלֹא שׁוֹם עוֹן כָּלָל. וְהֲרִינִי מִתְּכּוֹן בְּתַעֲנִית זֶה לְהַקְרִיב חֲלָבִי וְדָמִי לְפָנָי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּמִקְוֹם הַקְּרִיבָן הַנִּקְרָב עַל גְּבִי הַמִּזְבֵּחַ, לְכַפֵּר עַל חָטָאתִי. וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּתֵּן לִי כַּחַח לְהִתְעַנּוֹת לְפָנֶיךָ, וְתִקְבַּל תְּשׁוּבָתִי וְתַעֲנִיתִי וְתִרְצַנִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים.

יִגְמַר אֲכִילָתוֹ לְפָנָי שְׁקִיעַת הַחֲמָה, וּפְרוּסָה הָאֲחֵרוֹנָה יִטְבְּלָנָה בְּמַעַט אֶפֶר וַיֵּאֲכִלָנָה. (וְכֵן יַעֲשֶׂה בְּגִמְרַת הַתַּעֲנִית כְּשֶׁיָּבֵא לְסַעַד, יִטְבֵּל פְּרוּסָה רֵאשׁוֹנָה בְּמַעַט אֶפֶר וַיֵּאֲכִלָנָה) מִלְּבַד אִם הוּא שֶׁבַת אוֹ רֵאשׁ חֹדֶשׁ.

בְּלִיל הַתַּעֲנִית, כְּשֶׁיִּשְׁכַּב עַל מִשְׁתּוֹ, יִנִּיחַ אֶבֶן תַּחַת רֵאשׁוֹ בֵּין הַמַּצֵּעַ וְהַכֶּרֶ, וַיִּכְוֶן בְּשֵׁם יו"ד ה"ה וַא"ו ה"ה, הַעוֹלָה בְּגִימְטְרִיא כְּמִנְיַן אָבֶן. אִם יָכוֹל, יַחְגֹּר עַל מִתְּנִיּוֹ מִתַּחַת לְבִגְדָיו חֲגוּרַת שֶׁק הַעֲשׂוּיָה מִשְׁעָר עֲזִים בְּכָל זְמַן הַתַּעֲנִית. (רֵאשׁ בַּהוֹרָאוֹת שְׁבַת־חִילַת הַסֶּפֶר)

טוב ורצוי לקום אחר תצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון תצות (לעיל עמוד 60) בכונה גדולה. אשה פטורה מלומר "תקון תצות".

ביום הצום יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתיב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, תרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמיו יעזורני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עוי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמנו. בגדנו. גזלנו. גאינו במחשבה בדבור ובמעשה וגרמנו עכוב הגאולה. שאין בן דוד בא עד שיכלו גסי הרוח מישראל. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריה. נאצנו. נאפנו. סרנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שוה לנו. ואתה צדיק על כל הפא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

יאמר פסוקים אלו שלש פעמים

מי אל כְּמוֹד נְשֵׂא עֹון וְעֵבֶר עַל פֶּשַׁע לְשֹׂאֲרֵי תַחֲלָתוֹ, לֹא הִחְזִיק לְעַד אִפּוֹ כִּי חִפֵּץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבָּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תַּתֵּן אֱמֶת לִיעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתְּיָנוּ מִיַּמֵי קָדָם:

יאמר פסוק זה חמישים וחמש פעמים, ויכוון לתקן מה שהפריד אותיות יה משם אלהים, ועתה על ידי אמירת לשפן יה אלהים יחזרו לשכון אותיות יה בשם אלהים.

עֲלִיתָ לְמַרוֹם שְׁבִיתָ שְׁבִי, לְקַחְתָּ מִתְּנוֹת בְּאָדָם, וְאַף סוֹרְרִים לְשִׁפְן יְהוָה אֱלֹהִים:

יקח בידו פְּדִיּוֹן חֲמִישִׁים וְחֲמֵשׁ תַּעֲנִיּוֹת וַיַּעֲמֵד יַחַף וּפְנָיו לְצַד מִצָּרַב וַיֹּאמֶר:

עֲנֵנוּ אֲבִינוּ עֲנֵנוּ בְּיוֹם צוֹם הַתַּעֲנִית הַזֶּה, כִּי בְצָרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֵאשִׁי וְכַמְשָׂא כְבֹד כְּבֹדוֹ מִמֶּנִּי. טִבְעָתִי בִּיּוֹן מִצוֹלָה וְאִין מַעֲמֵד. בְּאֵתִי בְּמַעֲמְקֵי מַיִם וְשִׁבּוֹלֶת שְׁטָפְתֵנִי. יִרְאֶה וְרַעַד יְבוֹא בִּי בְּעַת עֲמָדִי לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנַי אֵלֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעֲלָה רֵאשׁ וְאֲשָׁמוּתִי גְדָלוֹ עַד הַשָּׁמַיִם. לָךְ יְהוָה הִצַּדְקָה וְאֵלֵי בִשְׁת הַפְּנִים. מָה אֶעֱנֶה וּמָה אֹמַר מָה אֲדַבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק. כִּבֵּן סוֹרֵר וּמוֹרֵה הֵייתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מִצְוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְּרֶיךָ לֹא הִטִּיתִי אָזְנִי. וְעַבְרָתִי עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עַבְרָתִי עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עַבְרָתִי עַל דְּבָרֵי קְבֻלָּה וְדְבָרֵי סוֹפְרִים וּפְגַמְתִּי בַּמִּדּוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת וּקְלַקְלַתִּי צְנוּרוֹת הַשֹּׁפֵעַ. וּגְרַמְתִּי בְּעֲוֹנוֹתִי לְהַפִּיל נִיצוֹצוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּמַעֲמְקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנִתְתִּי כַּח בְּקַלְפוֹת לְהַתְּחַזֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעֲלָה וּלְהַתְּאַחֵז וּלְיִנֵּק מִן הַקְּדוּשָׁה. וּגְרַמְתִּי בְּעֲוֹנוֹתִי לְעַקֵּר וּלְהַכְרִית אֶת נַפְשֵׁי הַקְּדוּשָׁה מִמְּקוֹרָה הַעֲלִיּוֹן מֵאַרְץ הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יִרְכַּתִּי בּוֹר. בּוֹרוֹת נִשְׁבְּרִים אֲשֶׁר לֹא יִכִּילוּ הַמַּיִם. אוֹי וְאַבּוֹי עָלַי. אֲהֶה עַל נַפְשִׁי. עַל מִי אָנוֹס לְעֲזָרָה וְאֵנָה אֶפְנֶה לִישׁוּעָה. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׂאָתִי חֲרַפְתָּ נְעוּרַי. אֲבָל גְּלוֹי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ

יהנה אלהי ואלהי אבותי, כי לא במרד ובמעל עשיתי ולא להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר ודם. והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך. ונספלתי וגאיתי במחשבה בדבור ובמעשה. ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי. ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת אורחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהוה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלוח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהוה יאהדונה, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהוה יאהדונה טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי פשלו מצום ובשרי פחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וכרב רחמיך וחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל פחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשוכה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם

בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח'ל ב'לע ו'קיאנו מבטנו יוריִשנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרעו ו'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפלתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמך א'ת ר'גזך ו'כשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

מפאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

יאמר פסוקים אלו, כל פסוק שלש פעמים:

יהוה יאהדונה צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה:

יהוה צבאות אשרי אדם בטח בך:

יהוה הושיעה. המלך יענינו ביום קראנו:

ואני תפלתי לך יהוה עת רצון אלהים בך חסדך. ענני באמת ישעך:

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

אחר כך ילמד "אדרא זוטא" (נמצא לקמן עמוד 608). והאשה במקום "אדרא זוטא" תלמד התנ"ך לליל שבועות. (נמצא לקמן עמוד 575)

אחר הלמוד יאמר בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אלהינו ואלהי אבותינו, שיהיה חשוב ומקבל ומרוצה לפניך הלמוד שלמדתי בתורתך הקדושה, לתקן מה שפגמתי בעוונותי, ויעלה לפניך הכל קריאתי בתורתך הקדושה, לתקן אותיות שמותיך הקדושים שפגמתי בהם אני וביתי, ובכל רחמיך וחסדיך תקן כל אשר פגמנו, וימשך שפע רב בכל העולמות הקדושים, ומשם ימשך שפע רב לנפשנו רוחנו ונשמתנו. עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה ויהיה היום הזה

יום רצון לפניך, לתקן את כל פגמינו ופגמי אדם הראשון שפגמנו
 בכללות אצילות בריאה יצירה עשיה, וכל פגמי אצילות בריאה
 יצירה עשיה, ולברר חלקי הנפש שנפגמו ונפלו בנגה דאצילות
 בריאה יצירה עשיה, ונגה כאור תהיה אל מקום הקדש:
 יאמר פסוקים אלו שבע פעמים.

אנא יהוה יאהדונה הושיעה נא אנא יהוה יאהדונה הצליחה נא:

אנא אל נא הושיעה נא והצליחה נא:

אנא אל נא הושיעה נא והרויחה נא:

אנא אל נא, רפא נא, סלח נא, הושענא והושיעה נא:

יאמר פסוקים אלו חמש פעמים:

ואת אשר חטא מן הקדש ישלם, ואת חמישתו יוסף עליו ונתן אותו
 לפה. והפה יכפר עליו באיל האשם ונסלח לו:
 ואם גאל גאל איש ממעשרו, חמישיתו יוסף עליו:

אחר כך יאמר.

יהוה יאהדונה צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה: יהוה
 צבאות אשרי אדם בוטח בך: יהוה הושיעה המלך יעננו ביום
 קראנו: ואני תפילתי לך יהוה עת רצון, אלהים ברב חסדך ענני
 באמת ישעך: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי
 וגאלי:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי
 שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך
 כאלו הקרבתיו על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט
 ממני, תעורר סוד ב' זוגי מ"ב דחיד וגרון. ובכח ימתקו מספר
 אותיות דמלוי דרבוע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם
 מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלואים, יעלו
 למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה

לבריאָה ומבריאָה לאַצילות, עד מוּחָא סתימָאָה מחשְבָה העֲליוֹנָה, דְבוּרָר אַכְל וְזָרִיק פְּסֵלָת, ומכַּחַה ישְתַּלְשֵׁל וְיִרַד שְׁפַע גְּדוּל וְרַב עַל כָּל הָעוֹלָמוֹת, מְדַרְגָּה אַחַר מְדַרְגָּה, מְאַצִּילוֹת לְבְרִיאָה ומְבְרִיאָה לִיצִירָה ומִיצִירָה לְעִשְׂיָה, ומשֵׁם יִגִיעַ וְיַחֲוֹל עָלַי, לְטַהַר לְבִי לְעַבְדְּךָ לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ, וְלַתַּת כַּח בְּמַחְשַׁבְתִּי וּבְמַחֲי לְבַרְר וּלְתַקֵּן וּלְהַעֲלוֹת כָּל נִיצוּצֵי הַקִּדְשָׁה וְהַנְּפָשׁוֹת וְהַרוּחוֹת וְהַנְּשָׁמוֹת דְּקִדְשָׁה, וּלְהַגְבִיר חֵלֶק הַטּוֹב שֵׁשׁ בִּי עַל הַחֵלֶק הָרַע שֵׁשׁ בִּי, וְהִיָּה נָא קְרוֹב לְשׁוֹעֲתֵנוּ. טָרַם נִקְרָא אֲלֶיךָ וְאַתָּה תַעֲנֵה, נְדַבֵּר וְאַתָּה תִשְׁמַע, כְּדַבֵּר שְׁנֵאמַר "וְהִיָּה טָרַם יִקְרָאוּ וְאֲנִי אֶעֱנֶה עוֹד הֵם מְדַבְּרִים וְאֲנִי אֲשַׁמְעֵ", כִּי אַתָּה ה' פּוֹדֶה וּמַצִּיל וְעוֹנֶה וּמְרַחֵם בְּכָל עֵת צָרָה וְצוּקָה וְשׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה.

אַנָּא יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אוּי נָא לָנוּ כִּי חָטְאֵנוּ אַנָּא נוֹלִיךְ אֶת חֲרַפְתָּנוּ, בְּן כְּסִיל תּוֹגַת אָמוּר, וְאִם תִּפְנֶה לְחַטָּאתֵינוּ אַבְדְּ שְׁבָרֵנוּ וְתַקְוֹתֵינוּ, וְאִם תִּשְׁמַר עוֹנֵינוּ מִי יַעֲמֵד לְפָנֶיךָ מֵאֵז אֲפִיךָ, וּבְטוֹבְךָ הַגְּדוּל תְּעוֹרָר רַחֲמֶיךָ וְרֵאָה בְּעֵינַי חֲמֵלְתֶיךָ צַרַת גּוֹפֵינוּ וְנִשְׁמַתֵּינוּ וְקַבֵּל בְּרַב רַחֲמֶיךָ תְּשׁוּבַתֵּנוּ וְקוֹרְאִים בְּשִׁמְךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי הוֹשִׁיעָה הַמְּלֶךְ, אֵל תַּעֲזֹבֵנוּ, וּבִידַע וְעַמְךָ אֵל תִּשְׁשֵׁנוּ, וְלֹא לְאַרְךָ אֲפָךָ תִּקְחֵנוּ, כִּי גְלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי לֹא עָלְתָה עַל לַבְנוּ לְהַמְרוֹת חֵס וְשְׁלוֹם נֶגֶד כְּבוֹדְךָ וּלְעִשׂוֹת נֶגֶד כְּבוֹדְךָ, אָפֶס כִּי עַז יִצְרָנוּ הָרַע וְעַל כְּרַחֲמֵינוּ נָטָה אֲרַחֲנוּ, וּמִנַּע הַטּוֹב מִמֶּנּוּ, דְּמִיוֹנוּ כְּאַרְיָה יִכְסוּף לְטָרֶף וְכַכְּפִיר יוֹשֵׁב בְּמִסְתָּרִים וּפְתַע פְּתָאוֹם חַיִּים בְּלַעֲוֹנוּ וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי בְּצַדִּיקְתְּךָ תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁינוּ, הַצִּילָה מִחֲרַב נַפְשֵׁנוּ וְהַעֲלֵה אֶרְוַחָה וּמְרַפָּא לְעוֹנֵינוּ וְיִהְיוּ לְמֵאוֹרוֹת כָּל הַשָּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְטַהַר לַבְנוּ לְעַבְדְּךָ בְּאַמְתּוֹת וּבְלִבְבָם שְׁלֵם בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, בְּן יְהִי רִצּוֹן. יְהִי לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי צוּרֵי וְגֵאֲלֵי:

יַעֲשֶׂה שְׁבָעָה הַקְּפוֹת לְתַבָּה בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, וּבְכָל הַקְּפָה יֵאָמַר מְזִמּוֹר הָבוּ לַה' בְּנֵי אֱלִים, כְּלוֹ, וּפְסוּק מִפְּסוּקֵי אַנָּא בְּכַח, לְפִי הַסְּדֵר הַזֶּה.

מְזִמּוֹר לְדוֹד הָבוּ לַיהוָה בְּנֵי אֱלִים הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד וְעוֹ: הָבוּ לַיהוָה

כבוד שמו השתחוו ליהנה בהדרת קדש: קול יהנה על המים אל
הכבוד הרעים יהנה על מים רבים: קול יהנה בפח קול יהנה בהדר:
קול יהנה שבר ארזים וישבר יהנה את ארזי הלגון: וירקידם כמו
עגל לבנון ושריון כמו בן ראמים: קול יהנה חצב לתבות אש: קול
יהנה יחיל מדבר יחיל יהנה מדבר קדש: קול יהנה יחולל אילות
ויחשף יערות ובהיכלו פלו אמר כבוד: יהנה למבול ישב וישב
יהנה מלך לעולם: יהנה עז לעמו? תן יהנה יברך את עמו בשלום:
אנא בלח. גדולת מינה. תתיר צרויה: (אב"ג ית"ץ)
קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא: (קר"ע שט"ן)
נא גבור. דרשי יחודך. ככבת שמרם: (נג"ד יכ"ש)
ברכס טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם: (בט"ר צת"ג)
חסין קדוש. ברוב טובך. נהל עדתך: (חק"ב טנ"ע)
יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך: (יג"ל פז"ק)
שועתנו קבל. ושמע צעקתנו. יודע תעלומות: (שק"ו צי"ת)

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

יתן הפסך לצדקה לעניים יראי שמים ויהי רצון שה' יקבל תשובתו ברצון.

תקון לעון כבוד אב ואם.

כתב רבינו האר"י ז"ל בספר "שער רוח הקודש", שלתקון עוון זה צריך
להתענות לצום ארבעים וחמשה ימים, ולפי רבונתינו המקובלים מתבאר
שגם לחטא זה יש פדיון. ולכן מי שקשה לו הדבר, יתענה לפחות יום
אחד תענית של לילה יום יתן פדיון של ארבעים וחמש תעניות.

וזה סדר התקון:

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. ויום לפני
הצום יאמר ודוי זה.

אנא יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל
תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר
לפניך יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא

חטאנו. אָבֵל חָטְאָנוּ. עֵוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵינוּ :
 אָשָׁמנוּ. בָּגְדָנוּ. בָּזִינוּ אֵב וְאֵם וְאֲחִינוּ הַגָּדוֹל. גָּזַלְנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי
 וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֵוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. וְדָנּוּ. חָמְסָנוּ. טָפְלָנוּ שָׁקָר וּמְרָמָה.
 יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כִּזְבָּנוּ. כָּעֲסָנוּ. לָצָנוּ. מְרַדְּנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֵיךָ. נֶאֱצָנוּ.
 נֶאֱפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֵוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. פָּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אֵב וְאֵם. קִשִּׁינוּ
 עֵרָף. רָשַׁעְנוּ. שַׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲיִנוּ וְתַעֲתָעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ
 וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ כִּי
 אָמַת עֲשִׂיתָ וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ :

מה נאמר לַפְּנֵיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לַפְּנֵיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא
 הַנְּסֻתוֹת וְהַנְּגֻלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי
 כָל חֵי. אַתָּה חֹפֵשׁ כָּל חֲדָרֵי בֵטֶן. רֹאֵה כְלִיוֹת וְלֵב. אֵינְךָ דֹבֵר נֶעְלָם
 מִמֶּךָ וְאֵינְךָ נִסְתָּר מִנְּגִיד עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ
 וְאַלֵּהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתִכְפֹּר לָנוּ אֶת כָּל
 עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

יֵלֶךְ לְמִקְוֵה וְיִטְבֵּל שָׁבַע טְבִילוֹת לְטַהַר נַפְשׁוֹ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ, מֵהַקְּלָפָה
 שֶׁנִּדְבְּקָה בָּהֶם בְּגִלְלַת עוֹן שִׁפְגָם בְּכַבּוּד אֲבִיו וְאִמּוֹ, וְיִכּוּן שְׁטוּבֵל שָׁבַע
 טְבִילוֹת אֵלָיו עַל דַּעַת אֱלִישֵׁעַ הַנְּבִיא שֶׁאָמַר לְנַעֲמָן לְטַבֵּל מִצְרַעְתּוֹ, וְשָׁכַן
 מִטְּהָרוֹ נַפְשׁוֹ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ מִטְּמֵאת צְרַעַת עֲוֹנוֹתֶיהָ.

יִתְפַּלֵּל מִנְּחָה מִבְּעוֹד יוֹם, וְיִקְבֵּל תַּעֲנִית בְּתַפִּלַּת הַמְּנַחָה בְּבִרְכַּת "שׁוֹמֵעַ
 תְּפִלָּה", אוֹ בְּסוּף הַעֲמִידָה לְפָנֶי שְׁיֵאמַר "עוֹשֶׂה שְׁלוֹם".
 אִם לֹא קִבֵּל תַּעֲנִית בְּתוֹךְ תְּפִלַּת הַמְּנַחָה, אָבֵל כִּשְׁתַּפִּלֵּל עֲמִידָה,
 (שְׁמוֹנֵה עֶשְׂרֵה) שֶׁל מְנַחָה חָשַׁב לְהַתְעַנּוֹת, נִחְשָׁב כְּקַבְּלַת תַּעֲנִית וְצָרִיךְ
 לְהַתְעַנּוֹת.

וְזֶה נִסַּח קְבֵלַת הַתַּעֲנִית :

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הִרְיֵנִי מִקְבָּל עָלַי לְהַתְעַנּוֹת לְמַחֵר לִילָה וְיוֹם
 מִשְׁקִיעַת הַחֶמָּה הַיּוֹם וְעַד לְצֵאת הַכּוֹכָבִים מִחֵר. עַל אֲשֶׁר חָטָאתִי,
 עֲוִיתִי וּפְשַׁעְתִּי וּפְגַמְתִּי בְּכַבּוּד אֲבִי וְאִמִּי בְּגִלְגוּל זֶה וּבְגִלְגוּלִים
 אַחֵרִים מִעוֹדֵי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְהִרְיֵנִי מִתְּנָה שְׂאֵם לֹא אוֹכֵל

להתענות, כשאפריש פרוטה לצדקה ואכונן לבטל התענית, אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון כלל. והריני מתכונן בתענית זה להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרבן הנקרב על גבי המזבח, לכפר על חטאתי. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתתן לי פח להתענות לפניך, ותקבל תשובתי ותעניתי ותרצני ברחמיך הרבים.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

כליל התענית, כשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והפר, ויכוון בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנן אבן.

אם יכול, יחגר על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

ישתדל לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון חצות (לעיל עמוד 60). בכונה גדולה. אשה פטורה מלומר "תקון חצות".

ביום הצום יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, ככתוב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבך חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמנו. בגדנו. בזינו אב ואם ואחינו הגדול. גזלנו דברנו דפי ולשון

הָרַע. הָעֵינִי. וְהִרְשַׁעְנִי. זָדֹנִי. חֲמִסְנִי. טָפְלִנִי שָׁקַר וּמְרָמָה. יַעֲצֵנִי
 עֲצוֹת רָעוֹת. כְּזָבִנִי. כְּעֵסִנִי. לָצֵנִי. מְרֹדְנִי. מְרִינִי דְבָרֶיךָ. נֶאֱצָנִי.
 נֶאֱפָנִי. סָרְרִנִי. עֵוִינִי. פִּשְׁעֵנִי. פְּגַמְנִי. צָרְרִנִי. צַעֲרִנִי אֲב וְאִם. קִשְׁיִנִי
 עֶרְף. רִשְׁעֵנִי. שִׁחַתְנִי. תַּעֲבִנִי. תַּעֲיִנִי וְתַעֲתֵעֵנִי. וְסִרְנִי מִמִּצּוֹתֶיךָ
 וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שׁוּה לָנוּ. וְאַתָּה צָדִיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ כִּי
 אֱמֶת עֲשִׂיתָ וְאַנְחֵנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מֵה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא
 הַנְּסֻתוֹת וְהַנְּגָלוֹת אֶתָּה יוֹדֵעַ. אֶתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי
 כָּל חֵי. אֶתָּה חִפְּשׁ כָּל חֲדָרֵי בְּטֵן. רֹאֵה כְּלִיּוֹת וְלֵב. אֵינְךָ דָּבָר נֶעְלָם
 מִמֶּךָ וְאֵינְךָ נִסְתָּר מִנְּגִיד עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהי אֱלֹהֵינוּ
 וְאַלֵּהִי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטָּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל
 עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ.

יֹאמַר פְּסוּקִים אֵלֶי שְׁלֹשׁ פְּעָמִים

מִי אֵל כְּמוֹד נִשְׂא עוֹן וְעִבֵּר עַל פִּשְׁעֵי לִשְׁאָרֵי תְּנַחֲלֵנוּ, לֹא הִחֲזִיק
 לְעַד אִפּוֹ כִּי חִפֵּץ חֶסֶד הוּא: יֵשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכַּבֵּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ
 בְּמִצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תִּתֵּן אֱמֶת לִיעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר
 נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתָּיִנוּ מִימֵי קֶדֶם:

יֹאמַר פְּסוּקִים אֵלֶי שְׁרָאשִׁי תִיבּוֹת שְׁלֵהֶם הֵם, יו"ד ה"י, יו"ד ה"א, יו"ד
 ה"ה. יו"ד ה"י וי"ו ה"י, יֵאֱהַדוֹנָהי.

יו"ד

יַחַל יִשְׂרָאֵל אֵל יְהוָה כִּי עִם יְהוָה הַחֶסֶד, וְהִרְבָּה עִמּוֹ פְּדוּת: וְהוּא
 יִפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו: דְּרִשְׁתִּי אֶת יְהוָה וְעֲנֵנִי, וּמִכָּל
 מְגוּרֹתַי הִצִּילְנִי:

ה"י

הַשִּׁיבָה לִי שְׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי: יְהוָה יִגְמַר בְּעַדִּי,
 יְהוָה חֶסֶדְךָ לְעוֹלָם, מַעֲשֵׂי נְדִיבֶךָ אֵל תִּרְחֵף:

יו"ד

יהי חסדך יהוה עלינו כאשר יחלנו לך: ואני בחסדך בטחתי וגל
לבי בישועתך אשרה ליהוה כי גמל עלי: דבקתי בערותיך יהוה
אל תבישני:

ה"א

הצילה מחרב נפשי, מיד כלב יחידתי: אם תשיב משבת וגלך
עשות חפצך ביום קדשי:

יו"ד

ישב בסתר עליון בצל שדי יתלונן: ותרים כראם קרני בלתי בשמן
רענן: דרך מצותיך ארוץ כי תרחיב לבי:

ה"ה

הסתר פניך מחטאי וכל עונתי מחה: הרב כבסני מעוני ומחטאתי
טהרני:

יו"ד

יהוה עזי ומגני בו בטח לבי ונעזרתי ויעלוז לבי, ומשירי אהודנו:
ויוציאני למרחב, יחלצני כי חפץ בי: דלפה נפשי מתוגה, קימני
כדברך:

ה"י

הודו ליהוה יאהדוהי כי טוב, כי לעולם חסדו: יהוה העלית מן
שאל נפשי, חיייתי מירדי בור:

וי"ו

ואני עני וכואב, ישועתך אלהים תשגבני: יבשו ויחפרו יחד
מבקשי נפשי לספתה, יסגו אחור ויפלמו חפצי רעתי: ותתן לי מגן
ישעך וימינך תסעדני, וענותך תרבני:

ה"י

הקם לעבדך אמרתך, אשר ליראתך: ורושלים הרים סביב לה
ויהוה סביב לעמו, מעתה ועד עולם:

יאהדוהי

יהי נא חסדך לנחמני כאמרתך לעבדך: את חקיך אשמר אל תעזבני
עד מאד: הַעֲבֹר עֵינֵי מְרֹאוֹת שׁוֹא בְּדַרְכְּךָ חַיִּי: דבקה לעפר

נפְּשֵׁי חַיִּי כְּדַבְּרְךָ : וְאִשָּׁא כְּפִי אֶל מִצְוֹתֶיךָ אֲשֶׁר אָהַבְתִּי וְאֲשִׁיחָה
 בְּחֻקֶיךָ : נֶעֱנִיתִי עַד מְאֹד יְהוָה חַיִּי כְּדַבְּרְךָ : הִדְרִיכְנִי בְּנִתִיב
 מִצְוֹתֶיךָ כִּי בּוֹ חִפְצָתִי : יְהִי נָא חֶסֶדְךָ לְנַחְמָנִי כְּאִמְרָתְךָ לְעַבְדְּךָ :

יִקַּח בְּיָדוֹ פְּדִיּוֹן אַרְבַּעִים וְחֲמֵשׁ תַּעֲנִיּוֹת, וְאִם קִלְל אָבִיו אוֹ אִמּוֹ יִקַּח
 בְּיָדוֹ פְּדִיּוֹן שִׁבְעִים וּשְׁתַּיִם תַּעֲנִיּוֹת וַיַּעֲמֵד יַחַף וּפְנָיו לְצַד מִעֲרָב
 וַיֹּאמֶר :

עֲנֵנוּ אֲבִינוּ עֲנֵנוּ בְּיוֹם צוֹם הַתַּעֲנִיּוֹת הַזֶּה, כִּי בְּצָרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי
 עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רָאשֵׁי וּכְמִשָּׂא כְּבֹד כְּבָדוֹ מִמֶּנִּי. טְבַעְתִּי בִּינוֹן מִצוֹלָה
 וְאִין מַעֲמָד. בָּאתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוֹלֶת שְׁטָטְתָנִי. יִרְאֶה וְרַעַד יָבוֹא
 בִּי בַעַת עֲמָדִי לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי וְגַם
 נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנָי אֲלֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רָאשׁ
 וְאֲשִׁמוֹתַי גָּדְלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לָךְ יְהוָה הִצָּדָקָה וְאֵלֵי בִשֵׁת הַפְּנִים. מַה
 אֶעֱנֶה וּמַה אֲמַר מַה אֲדַבֵּר וּמַה אֶצְטַדֵּק. כִּבֵּן סוֹרֵר וּמִוֹרָה הֵייתִי
 לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מִצְוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְּרֶיךָ לֹא הִטִּיתִי אָזְנִי.
 וְעִבְרָתִי עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עִבְרָתִי עַל כְּרִיתוֹת
 וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עִבְרָתִי עַל דְּבָרֵי קְבֻלָּה וְדְבָרֵי סוֹפְרִים וּפְגַמְתִּי
 בַּמִּדּוֹת הַעֲלִיּוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשֶּׁפַע. וְגִרַמְתִּי בְּעֲוֹנוֹתַי לְהַפִּיל
 נִיּוֹצוֹת הַקְּדוֹשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנִתַּתִּי כַּח בְּקָלְפוֹת לְהַתְּחַזֵּק
 וְלַעֲלוֹת לְמַעַלָּה וּלְהַתְּאַחֵז וּלְיִנֵּק מִן הַקְּדוֹשָׁה. וְגִרַמְתִּי בְּעֲוֹנוֹתַי לְעַקֵּר
 וּלְהַכְרִית אֶת נַפְשֵׁי הַקְּדוֹשָׁה מִמְּקוֹרָהּ הַעֲלִיּוֹן מֵאַרְץ הַחַיִּים
 וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יַרְכְּתֵי בּוֹר. בּוֹרוֹת נְשָׁבְרִים אֲשֶׁר לֹא יִכִּילוּ הַמַּיִם. אוֹי
 וְאֲבוֹי עָלֵי. אֶהֱהָ עַל נַפְשֵׁי. עַל מִי אָנוֹס לְעֲזָרָה וְאָנֹה אֶפְנֶה לִישׁוּעָה.
 בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׂאתִי חֲרַפַּת נְעוּרַי. אָבָל גְּלוֹי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ
 יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, כִּי לֹא בְּמֶרֶד וּבְמַעַל עָשִׂיתִי וְלֹא לְהַכְעִיסְךָ
 נִתְּפוֹנֵתִי, רַק יִצְרִי גָבַר עָלַי וּמַעֲשֵׂה שָׁטָן הִצְלִיחַ, כִּי הוּא מֵאֵשׁ וְאָנִי
 מִבֶּשֶׂר וְדָם. וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתָנִי וּפְתָנִי לְעַבֵּר עַל מִצְוֹתֶיךָ. וְנִסְכַּלְתִּי
 וְעָשִׂיתִי עוֹן זֶה אֲשֶׁר בְּזִיתִי אָב וְאִם וְאִחֵי הַגְּדוֹל בְּמַחְשָׁבָה בְּדַבּוֹר
 וּבְמַעֲשֵׂה. וְעַתָּה אָנִי בּוֹשׁ מִמַּעֲשֵׂי וּמִכְלָם אָנִי מִעֲוֹנוֹתַי. וּמִתְּנַחֵם
 וּמִתְּחַרֵּט אָנִי עַל כָּל מַה שִּׁחַטָּאתִי וְעוֹתִי וּפְשָׁעֵתִי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי עַד

היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת אורחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהוה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלות. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהוה יאהדונהי, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהוה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי כשלו מצום ובשרי כחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וברב רחמיך וחסדיך הודעתנו על ידי עבדיך לתקן את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נוהג בעבור התעניות כאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שישמחו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח"ל ב'לע ו'יקאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'רועו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גנך

י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

מכאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

יאמר פסוקים אלו, כל פסוק שלש פעמים:

יהוה יאהדונה צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה:

יהוה צבאות אשרי אדם בטח בך:

יהוה הושיעה. המלך יעגנו ביום קראנו:

ואני תפילתי לך יהוה עת רצון אלהים בך בסודך. עגני באמת ישעך:

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

אחר כך ילמד "אדרא זוטא" (נמצא לקמן עמוד 608) והאשה במקום "אדרא זוטא" תלמד התנ"ך לליל שבועות. (נמצא לקמן עמוד 575)

אחר הלמוד יאמר בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אלהינו ואלהי אבותינו, שיהיה חשוב ומקבל ומרוצה לפניך הלמוד שלמדתי בתורתך הקדושה, לתקן מה שפגמתי בעוונותי, ויעלה לפניך הכל קריאתי בתורתך הקדושה, לתקן אותיות שמותיך הקדושים שפגמתי בהם אני ובייתי, ובכר רחמיך וחסדיך תקן כל אשר פגמנו, וימשך שפע רב בכל העולמות הקדושים, ומשם ימשך שפע רב לנפשנו רוחנו ונשמתנו. עגנו אבינו עגנו ביום צום התענית הזה ויהיה היום הזה יום רצון לפניך, לתקן את כל פגמינו ופגמי אדם הראשון שפגמנו בכללות אצילות בריאה יצירה עשיה, וכל פגמי אצילות בריאה יצירה עשיה, ונראה כאור תהיה אל מקום הקדש:

יאמר פסוקים אלו שבע פעמים.

אָנא יְהוָה יאהרונהי הוֹשִׁיעָה נָא אָנא יְהוָה יאהרונהי הַצְּלִיחָה נָא :

אָנא אֵל נָא הוֹשִׁיעָה נָא וְהַצְּלִיחָה נָא :

אָנא אֵל נָא הוֹשִׁיעָה נָא וְהַרְוִיחָה נָא :

אָנא אֵל נָא, רָפָא נָא, סִלַּח נָא, הוֹשַׁעְנָא וְהוֹשִׁיעָה נָא :

יֵאמֵר פְּסוּקִים אֱלוֹ חֲמֵשׁ פְּעָמִים :

וְאֵת אֲשֶׁר חָטָא מִן הַקֹּדֶשׁ יִשְׁלַם, וְאֵת חֲמִישְׁתּוֹ יוֹסֵף עָלָיו וְנִתַּן אוֹתוֹ לַפְּהֵן. וְהִפְהֵן יִכְפֹּר עָלָיו בְּאֵיל הָאָשָׁם וְנִסְלַח לוֹ :

וְאִם גָּאֵל יִגְאֵל אִישׁ מִמַּעֲשָׂרוֹ, חֲמִישִׁיתוֹ יוֹסֵף עָלָיו :

יֵאמֵר פְּסוּק זֶה שְׁבַע פְּעָמִים :

אָנא יְהוָה יאהרונהי הוֹשִׁיעָה נָא. אָנא יְהוָה יאהרונהי הַצְּלִיחָה נָא :

אַחַר כֵּן יֵאמֵר.

יְהוָה יאהרונהי צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה: יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁרֵי אָדָם בּוֹטַח בָּךְ: יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קְרָאֵנוּ: וְאֲנִי תַפְלִיתִי לָךְ יְהוָה עַת רְצוֹן, אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי בְּאַמַּת יִשְׂרָאֵל: יְהִי לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגֵאֲלֵי:

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׁיֵהָא מַעוֹט חֲלָבִי וְדָמֵי שְׁנַתְמַעֵט הַיּוֹם לְפָנֶיךָ בְּתַעֲנִיתִי חָשׁוּב וּמְקַבֵּל לְפָנֶי כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ כְּאֵלוֹ הַקְּרַבְתִּיו עַל גְּבִי מִזְבַּחְךָ הַקָּדוֹשׁ, וּבְכַח חֲלָב וְדָם שְׁנַתְמַעֵט מִמֶּנִּי, יִתְעוֹרֵר סוֹד ב' זְוֹגֵי מ"ב דְּחִיף וְגֵרוֹן. וּבְכֵן יִמְתְּקוּ מִסְפַּר אוֹתֵיֶךָ דְּמֵלּוֹי דְּרַבּוּעַ דְּאֱלֹהִים דְּהַהִי"ן הָעוֹלָה שְׁמוֹנֶה מֵאוֹת, וְעַם מִסְפַּר מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים אוֹתֵיֶךָ דְּעֵשָׂר פְּעָמִים אֱלֹהִים בְּמֵלוֹזִים, יַעֲלוּ לְמִסְפַּר תַּעֲנִית. וְיַעֲלֶה לְפָנֶיךָ מְדַרְגָּה לְמַעְלָה מִמְדַּרְגָּה, מַעֲשִׂיָה לִיעֲרִיָה וּמִיעֲרִיָה לְבְרִיאָה וּמִבְרִיאָה לְאַצִּילוֹת, עַד מוֹחָא סְתִימָאָה מַחֲשָׁבָה הַעֲלִיזוֹנָה, דְּבוֹרֵר אַכְּל וְזִרִיק פְּסֻלָּת, וּמִפְתָּחָה יִשְׁתַּלְשַׁל וְיִרְדַּ שְׁפַע גְּדוֹל וְרַב עַל כָּל הָעוֹלָמוֹת, מְדַרְגָּה אַחַר מְדַרְגָּה, מַאֲצִילוֹת

לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשייה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לפי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת פח במחשבתך ובמחיי לברך ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה אגא יהוה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נוליד את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנותינו, ואם תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיד, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברכ רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וביד זעמך אל תשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלוש נגד כבודך ולעשות נגד כונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו כאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהוה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מתרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר החשכנו בעונותינו וחסותינו ופשעינו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן, בן יהי רצון. יהי לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי:

יעשה שבעה הקפות לתבה בבית הכנסת, ובכל הקפה יאמר מזמור הבו לה בני אלים, פלו, ופסוק מפסוקי אגא בכת, לפי הסדר הזה.

מזמור לדוד הבו ליהוה בני אלים הבו ליהוה כבוד ועז: הבו ליהוה כבוד שמו השתחוו ליהוה בהדרת קדש: קול יהוה על המים אל הפבור הרעים יהוה על מים רבים: קול יהוה בכח קול יהוה בהדר: קול יהוה שבר ארזים וישבר יהוה את ארזי הלכנון: וירקידם כמו

עגל לַבְּנוֹן וְשָׂרִיזֶן כְּמוֹ בֶן רֵאמִים: קוֹל יְהוָה חֲצֹב לְהַבּוֹת אֵשׁ: קוֹל
 יְהוָה יַחִיל מִדְּבַר יַחִיל יְהוָה מִדְּבַר קִדְשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלֵל אֵילוֹת
 וַיַּחֲשֶׁף יַעֲרֹת וּבִהְיֵיכֵלּוֹ פִּלּוֹ אָמַר כְּבוֹד: יְהוָה לִמְבוּל יֵשֵׁב וַיֵּשֶׁב
 יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ? תַּן יְהוָה יְבָרֶךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

אָנָּה בָּכַח. גְּדוּלַת יְמִינֶךָ. תַּתִּיר צְרוּרֶךָ: (אב"ג ית"ץ)
 קָבַל רִנַּת. עֲמָךְ שֶׁגִּבְנוּ. טְהַרְנוּ נוֹרָא: (קר"ע שט"ן)
 נָא גְבוּר. דּוֹרְשֵׁי יַחֲוֹדֶךָ. כְּכַבַּת שְׁמֶרֶם: (נג"ד יכ"ש)
 בְּרַכְס טְהַרְם. רַחֲמֵי צְדָקָתֶךָ. תְּמִיד גְּמִלְם: (בט"ר צת"ג)
 חָסִין קְדוּשׁ. בְּרוּב טוֹבֶךָ. נִהַל עֲדָתֶךָ: (חק"ב טנ"ע)
 יַחִיד גְּאָה. לְעַמְּךָ פָּנָה. זוֹכְרֵי קְדוּשַׁתֶּךָ: (יג"ל פז"ק)
 שׁוֹעֲתָנוּ קָבַל. וּשְׁמַע צַעֲקָתָנוּ. יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת: (שק"ו צי"ת)

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

יתן הפסוק לצדקה לעניים יראי שמים ויהי רצון שה' יקבל תשובתו ברצון.

תקון לחליל שבת

המחלל שבת חייב מיתה, לפי שגורם אל הקלפה הנקראת "מלאכת חול"
 להכנס אל הקדשה ולהגיע עד השרש שנשמתו תלויה שם, וגורם רע לו
 ולזולתו, ולכן ענשו גדול מאד כדי להתלבן ולחזור אל הקדשה. (האריז"ל
 שער הכוונות דף ס"ג, ענין תחום שבת.) וצריך לעשות תקון הפולל תענית
 ופדיון תעניות כמה פעמים, עד שיטהרו נפשו, רוחו ונשמתו, מהקלפה
 שנדבקה בשרשם. ואין מספר פעמים קבוע לתקון שצריך להעשות, כי
 שונה הוא בכל אדם בהתאם לשרש נשמתו ומקומה. ולכן טוב והגון
 שיעשה תקון לפחות שבע פעמים בשנה ראשונה, ושלש פעמים נוספות
 אחר כך. ואם אי אפשר לו, כדאי שיעשה התקון לפחות שלש פעמים
 בשנה ראשונה ואחר כך תקון נוסף בכל שנה ושנה. ואם גם זה אי אפשר
 לו, יעשהו על כל פנים שלש פעמים בימי חייו, ולפחות פעם אחת
 בכונה גדולה ומעמק לבו, אולי יתננהו ה' ויפדאהו מרדת שחת.
 וצריך השב מחטא זה להקפיד מאד בשמירת שבת ובלמידת הלכותיה,

כדי לא להפשל בדבור ובמעשה האסורים.

והנה רבותינו המקובלים לא נתנו מס' ימים הראוי לתקון זה ואולי תקונו בשבע מאות ושתיים תעניות או בתשעים ושבע תעניות או במאתים תעניות או בארבעים תעניות, או בסכום אחר, ומי עלה שמים וירד לקבוע את מספר ימי התעניות, ולכן יתן פדיון נפשו לצדקה לעניים ככל אשר יוכל.

וזה סדר התקון:

יתענה יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. יום לפני התענית יאמר ודוי זה:

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חללנו שבתות ומועדי קדשך. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שוה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם מפקד ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

אחר כך ילך למקוה ויטבל עשר טבילות פסדר הזה:

שבע טבילות ראשונות לטהר נפשו, רוחו ונשמתו, מהקלפה שנדבקה בהם בגלל חלול שבת, ויכון שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושכן יטהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעתה של חטא חלול שבת. ואחר כך? טבל טבילה נוספת, ויכון בשמות אל - אדני, וטבילה תשיעית יכון בשמות אל - אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, שעולה כמנין שבת, וטבילה עשירית יכון לקבל עליו ארבע מיתות בית דין, סקילה, שרפה, הרג וחנוק, על קדוש ה', ושעל ידי זה יתחדו ארבע אותיות יהו"ה ביחוד שלם.

תפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בכרפת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום".
אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

ונה נסח קבלת התענית:

רבנו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום על אשר חטאתי, עויתי ופשעתי וחללתי שבתות קדשך בגלגול זה ובגלגולים אחרים מעודי ועד היום הזה, והריני מתנה שאם לא אוכל להתענות, כשאפריש פרוטה לצדקה ואכון לבטל התענית, אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון קלל. והריני מתפונ בתענית זה להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרבן הנקרב על גבי המזבח, לכפר על חטאתי החמורים בחלול שבתות קדש. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אלהינו ואלהי אבותינו, שתתן לי כח ובריאות להתענות לפניך, ותקבל תשובתי ותעניתי ותרצני ברחמיך הרבים.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

בליל התענית ילמד משניות מסכת שבת (נמצא לקמן עמוד 641) וישתדל להבין לפחות פרוש המלים. וכשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והפר, ויכון בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן.

טוב ורצוי מאד, אם יכול, לחגר על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית (ראה בהוראות שבתחילת הספר) טוב ורצוי לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ואחר כך תקון חצות (נמצא לעיל עמוד 60) אשה פטורה מלמוד משניות ו"תקון חצות". ביום התענית ישתדל, אם אפשר, ללכת למקוה ולטבל עשר טבילות, ולכון כמו אתמול.

ביום התענית יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בפעורת האל יתברך מצות עשה של התשובה, פפתוב בתורה: ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חללנו שבתות ומועדי קדשך. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. פזבנו. פעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דכריןך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחחנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שוה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי

אַמַת עֲשִׂיתָ וְאַנְחֵנו הִרְשַׁעְנוּ :

מֵה נֹאמֵר לְפָנֶיךָ יֹשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנְּסֻתוֹת וְהַנְּגִלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אַתָּה חִפְּשׁ כָּל חֲדָרֵי בְטָן. רֹאֵה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵינְךָ דֹבֵר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵינְךָ נֹסֵת מִמֶּנֶּךָ עֵינֶיךָ :

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטָּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֹבֵר עַל פְּשַׁע לְשֹׂאֲרֵי נַחֲלָתוֹ, לֹא הִחְזִיק לְעַד אִפּוֹ כִּי חִפְּץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ וְיִכַּבֵּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלַיְךָ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תַּתֵּן אַמַת לִיעֶקֶב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִימֵי קְדָם:

עֲשֵׂר קְדָשׁוֹת הֵן, אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁת מִכָּל הָאֲרָצוֹת. וּמֵה הִיא קְדֻשָּׁתָהּ, שֶׁמְבִיאִים מִמֶּנָּה הַעֹמֵר וְהַבְּכוּרִים וְשְׁתֵי הַלֶּחֶם, מֵה שְׂאִין מְבִיאִין בֶּן מִכָּל הָאֲרָצוֹת: עֲזֵרוֹת הַמְּקַפּוֹת חוֹמָה מְקַדְּשׁוֹת מִמֶּנָּה, שֶׁמְשַׁלְּחִין מִתּוֹכָן אֶת הַמְּצוֹרְעִים, וּמְסַבְּבִין לְתוֹכָן מֵת עַד שְׂיָרְצוּ. יָצָא, אֵינְךָ מִחְזִירִין אוֹתוֹ: לְפָנִים מִן הַחוּמָה מְקַדְּשׁ מֵהֶם, שְׂאֵי כְלִים שֶׁמְקַדְּשִׁים קְלִים וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי. הֵר הַבֵּית מְקַדְּשׁ מִמֶּנּוּ, שְׂאִין זְבִים וְזָבוֹת נְדוּת וְיִוִּלְדוֹת נִכְנָסִים לְשֵׁם. הַחֵיל מְקַדְּשׁ מִמֶּנּוּ, שְׂאִין גֹּיִם וּטְמֵא מֵת נִכְנָסִים לְשֵׁם. עֲזֵרַת נְשִׁים מְקַדְּשֵׁת מִמֶּנּוּ, שְׂאִין טְבוּל יוֹם נִכְנָס לְשֵׁם, וְאֵינְךָ חִיבִים עֲלֶיהָ חַטָּאת. עֲזֵרַת יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֵׁת מִמֶּנָּה, שְׂאִין מַחֲסֵר כְּפוּרִים נִכְנָס לְשֵׁם, וְחִיבִין עֲלֶיהָ חַטָּאת. עֲזֵרַת הַכֹּהֲנִים מְקַדְּשֵׁת מִמֶּנָּה, שְׂאִין יִשְׂרָאֵל נִכְנָסִים לְשֵׁם אֲלֵא בְשַׁעַת צְרֻכֵיהֶם, לְסַמֵּיכָה לְשַׁחֲיטָה וְלַתְּנוּפָה: בֵּין הָאוֹלָם וְלַמְזֻבַּח מְקַדְּשׁ מִמֶּנָּה, שְׂאִין בְּעֲלֵי מוֹמִין וּפְרוּעֵי רֹאשׁ נִכְנָסִים לְשֵׁם. הַהֵיכָל מְקַדְּשׁ מִמֶּנּוּ, שְׂאִין נִכְנָס לְשֵׁם שְׁלֹא רְחוּץ יָדַיִם וְרוּגְלָיִם. קְדֻשׁ הַקְּדוּשִׁים מְקַדְּשׁ מֵהֶם, שְׂאִין נִכְנָס לְשֵׁם אֲלֵא כֹהֵן גָּדוֹל בַּיּוֹם הַכְּפוּרִים בְּשַׁעַת הָעֲבוּדָה. אָמֵר רַבִּי יוֹסִי, בְּחַמְשָׁה דְבָרִים בֵּין הָאוֹלָם וְלַמְזֻבַּח שְׁוֵה

להיכל, שאין בעלי מומין, ופרועי ראש, ושתויי יין, ושלל רחויץ
 ידים ורגלים נכנסין לשם, ופורשין מבין האולם ולמזבח בשעת
 הקטרה:

”ויאמר אליו אני יהוה יאהדונהי אשר הוצאתיך מאור פשדים לתת
 לך את הארץ הזאת לרשתה“:

אלהינו ואלהי אבותינו, זכרנו בזכרון טוב מלפניך ופקדנו בפקדון
 ישועה ורחמים משמי קדם, וזכר לנו יהוה יאהדונהי אלהינו
 אהבת הקדמונים, אברהם יצחק וישראל עבדיך, את הברית ואת
 הסוד ואת השבועה שנשבעת לאברהם אבינו בהר המוריה, ואת
 העקדה שעקד את יצחק בנו על גבי המזבח כפתוב בתורתך:

ויהי אחר הדברים האלה והאלהים נסה את אברהם ויאמר אליו
 אברהם ויאמר הנני: ויאמר קח נא את בנוך את יחידך אשר אהבת
 את יצחק ולך לך אל ארץ המריה והעלהו שם לעלה על אחד
 ההרים אשר אמר אליך: וישכם אברהם בבקר ויחבש את חמרו
 ויקח את שני נעריו אתו ואת יצחק בנו ויבקע עצי עלה ויקם וילך
 אל המקום אשר אמר לו האלהים: ביום השלישי וישא אברהם את
 עינו וירא את המקום מרחק: ויאמר אברהם אל נעריו שבו לכם פה
 עם החמור ואני והנער נלכה עד פה ונשתחוו ונשוכה אליכם: ויקח
 אברהם את עצי העלה וישם על יצחק בנו ויקח בידו את האש ואת
 המאכלת וילכו שניהם יחדו: ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר
 אבי ויאמר הנני בני ויאמר הנה האש והעצים ואיה הששה לעלה:
 ויאמר אברהם אלהים יראה לו הששה לעלה בני וילכו שניהם יחדו:
 ויבאו אל המקום אשר אמר לו האלהים ויבן שם אברהם את
 המזבח ויערף את העצים ויעקד את יצחק בנו וישם אתו על המזבח
 ממעל לעצים: וישלח אברהם את ידו ויקח את המאכלת לשחט את
 בנו: ויקרא אליו מלאך יהוה יאהדונהי מן השמים ויאמר אברהם |
 אברהם ויאמר הנני: ויאמר אל תשלח ידך אל הנער ואל תעש לו
 מאומה כי עתה ידעתי כי ירא אלהים אתה ולא חשכת את בנוך את

יְחִידָךְ מִמְּנִי: וַיֵּשֶׂא אַבְרָהָם אֶת עֵינָיו וַיֵּרָא וַהֲנֵה אֵיל אַחַר נֶאֱמַר
 בְּסֹבֵב בְּקִנְיָנוּ וַיֵּלֶךְ אַבְרָהָם וַיִּקַּח אֶת הָאֵיל וַיַּעֲלֵהוּ לְעֵלָה תַּחַת בְּנוֹ:
 וַיִּקְרָא אַבְרָהָם שֵׁם הַמָּקוֹם הַהוּא יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי יִרְאָה אֲשֶׁר יֹאמַר
 הַיּוֹם בְּהָר יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי יִרְאָה: וַיִּקְרָא מִלְּאֶף יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֶל
 אַבְרָהָם שְׁנִית מִן הַשָּׁמַיִם: וַיֹּאמֶר בִּי נִשְׁבַּעְתִּי נָאִם יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי כִּי
 יַעַן אֲשֶׁר עָשִׂיתָ אֶת הַדָּבָר הַזֶּה וְלֹא חִשַּׁבְתָּ אֶת בְּנֶךְ אֶת יְחִידָךְ: כִּי
 בָרַךְ אֲבִרְכְךָ וְהִרְבָּה אֲרֻבָּה אֶת וַרְעֶךָ כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכַחֲוֹל אֲשֶׁר עַל
 שֹׁפַת הַיָּם וַיִּרְשׁ וַרְעֶךָ אֶת שַׁעַר אֲיִכּוּ: וְהִתְבָּרַכְוּ בְּזֶרְעֶךָ כָּל גּוֹיֵי
 הָאָרֶץ עֲקֹב אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ בְּקִלִּי: וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם אֶל נְעָרָיו וַיִּקְמוּ וַיֵּלְכוּ
 יְחִידוֹ אֶל בְּאֵר שָׁבַע וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם בְּבֵאֵר שָׁבַע:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים לְיִשְׂרָאֵל בְּמֵרְאֵת הַלַּיְלָה וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב | יַעֲקֹב וַיֹּאמֶר
 הַנְּנִי: וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי הֵאֵל אֱלֹהֵי אֲבִיךָ אֵל תִּירָא מְרֹדָה מִצְרַיִמָּה כִּי לְגוֹי
 גָּדוֹל אֲשִׁימָךְ שָׁם: אֲנֹכִי אֲרַד עִמָּךְ מִצְרַיִמָּה וְאֲנֹכִי אֶעֱלֶךָ גַּם עֲלֵה
 וַיִּוֹסֶף יִשִׁית יְדוֹ עַל עֵינָיֶךָ.

זֶה רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּעֲשֶׂה
 לְמַעַן רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶיךָ וְתִרְחַם עָלַי, וְתִמְחַל לִי עַל כָּל חַטָּאתִי, עֲוֹנוֹתִי
 וּפְשָׁעִי, שְׁחַטְאֵתִי וְשַׁעֲוִיתִי וְשִׁפְשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה.
 וּבְזִכּוֹת אַבְרָהָם אֲבִינוּ, עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, שֶׁהִפִּיל עֲצָמוֹ לְכַבְשָׁן הָאֵשׁ עַל
 יַחֲוֹד קְדֻשַׁת שְׁמֶךָ, תְּצִילֵנִי מִשְׁרָפָה שֶׁהִיא כְּנֶגֶד אוֹת ה' רֵאשׁוֹנָה שֶׁל
 שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַנּוֹרָא. וּבְזִכּוֹת יִצְחָק אֲבִינוּ, עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם,
 שֶׁנִּעְקַד עַל גְּבִי הַמְּזֻבַּח לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלִבְבֵי שְׁלָם, תְּצִילֵנִי מִהַרְג
 שֶׁהוּא כְּנֶגֶד אוֹת ו' שֶׁבָשֵׂם קְדֻשָׁתְךָ הַנּוֹרָא. וּבְזִכּוֹת יַעֲקֹב אֲבִינוּ, עָלֵינוּ
 הַשְּׁלוֹם, שֶׁגָּלָה בְּגִלוֹת, תְּצִילֵנִי מִחֲנֹק הַדּוֹמָה לְגִלוֹת, שֶׁחֲנֹק הוּא
 כְּנֶגֶד אוֹת ה' אַחֲרוֹנָה שֶׁל שֵׁם קְדֻשָׁתְךָ הַנּוֹרָא. וּבְזִכּוֹת שְׁלֹשָׁתָם בְּיַחַד
 תְּצִילֵנִי מִסְּקִילָה שֶׁהִיא כְּנֶגֶד אוֹת י' שֶׁל שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ הַנּוֹרָא,
 וַיִּתְיַחֲדוּ אַרְבַּע אוֹתֵיזוֹת הַהַנּוֹרָא בְּיַחֲוֹד שְׁלָם (יְהוּה). וַתְּרִינֵי מִקַּבֵּל
 עָלַי מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל הַתְּשׁוּבָה וְשֶׁב אֵלַיךְ בְּכָל לַב וּמִתְחַרְט תְּרַטָּה
 גְּמוּרָה וְשִׁלְמָה עַל כָּל אֲשֶׁר חַטָּאתִי, עֲוִיתִי וּפְשָׁעְתִי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי

ועד היום הזה. והריני מקבל עלי על מלכותך בלב שלם ובנפש חפצה, ואומר באהבה שלמה "שמע ישראל יהוה יאהדונהי אלהינו יהוה יאהדונהי אהד", ומוכן אני למסר עצמי על יהוד קדשת שמך. תתברך לנצח צורנו מלכנו וגאלנו בורא קדושים. ישתבח שמך לעד מלכנו האל המלך הגדול והקדוש בשמים ובארץ. ומקבל על עצמי בזה ארבע מיתות בית דין, סקילה, שרפה, הרג, וחנק, למען שמך באהבה. ואנחנו מברכים ומשבחים ומפארים ומקדישים ומעריצים וממליכים את שמך מלכנו האל המלך הגדול הגבור והנורא, קדוש אלה ונורא שמך ואין אלוה מבלעדיך.

אלהינו ואלהי אבותינו, מלך על כל העולם כלו בכבודך, והנשא על כל הארץ ביקרך, והופע בהדר גאון ענף על כל יושבי תבל ארצה. וידע כל פעול כי אתה פעלתו, ויבין כל יצור כי אתה יצרתו, ויאמר כל אשר נשמה באפו יהוה יאהדונהי אלהי ישראל מלך, ומלכותו בפל (גי' בן, יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה) משלה (אפי' בקליפות להכניעם)

קדשנו (מכתר) במצותיך, תן חלקנו בתורתך (מתפארת) שבענו מטובך (מיסוד) שמח נפשנו בישועתך, וטהר לבנו לעבדך באמת, והאר עינינו בתורתך ודבק לבנו במצותיך, ויחד לבנו לאהבה וליראה את שמך.

ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל: וימלך באדום בלע בן בעור ושם עירו דנהבה: וימת בלע וימלך תחתיו יובב בן זרח מבצרה: וימת יובב וימלך תחתיו חשם מארץ התימני: וימת חשם וימלך תחתיו הדר בן בדר המכה את מדן בשדה מואב ושם עירו ענית: וימת הדר וימלך תחתיו שמלה ממשרקה: וימת שמלה וימלך תחתיו שאול מרחבות הנקה: וימת שאול וימלך תחתיו בעל חנן בן עכבור: וימת בעל חנן בן עכבור וימלך תחתיו הדר ושם עירו פעו ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זקב:

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ: והארץ הייתה תהו

ובזהו וְחִשְׁבָּה עַל פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם: וַיֹּאמֶר
אֱלֹהִים יְהִי אֹר וְיִהְיֶה אֹר: וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב וַיְבַדֵּל
אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קִרְיָא
לַיְלָה וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רִקִּיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי מִבְּדִיל בֵּין מַיִם לְמַיִם:
וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ וַיְבַדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לְרִקִּיעַ וּבֵין
הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לְרִקִּיעַ וַיְהִי כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְרִקִּיעַ שָׁמַיִם וַיְהִי
עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְווּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד וְתִרְאֶה
הַיַּבְשָׁה וַיְהִי כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיַּבְשָׁה אֶרֶץ וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קִרְיָא
וַיִּמַּעַן וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשֵּׂא הָאֶרֶץ דְּשֵׂא עֵשֶׂב
מִזֵּרַע זֶרַע עֵץ פְּרִי עֵשֶׂה פְּרִי לְמִינֵו אֲשֶׁר זָרְעוּ בּוֹ עַל הָאֶרֶץ וַיְהִי כֵן:
וַתִּצְאָה הָאֶרֶץ דְּשֵׂא עֵשֶׂב מִזֵּרַע זֶרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֵשֶׂה פְּרִי אֲשֶׁר
זָרְעוּ בּוֹ לְמִינֵהוּ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם
שְׁלִישִׁי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת בְּרִקִּיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין
הַלַּיְלָה וְיִהְיוּ לְאֹתוֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וּשְׁנָיִם: וְיִהְיוּ לְמְאֹרֹת בְּרִקִּיעַ
הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל הָאֶרֶץ וַיְהִי כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת
הַגְּדֹלִים אֶת הַמְּאֹר הַגָּדֹל לְמַמְשָׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת הַמְּאֹר הַקָּטָן
לְמַמְשָׁלֶת הַלַּיְלָה וְאֵת הַכּוֹכָבִים: וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בְּרִקִּיעַ הַשָּׁמַיִם
לְהָאִיר עַל הָאֶרֶץ: וּלְמִשַׁל בְּיוֹם וּבַלַּיְלָה וְלְהַבְדִּיל בֵּין הָאֹר וּבֵין
הַחֹשֶׁךְ וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם רְבִיעִי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם שֶׁרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יַעֲוִפֵף עַל הָאֶרֶץ עַל
פְּנֵי רִקִּיעַ הַשָּׁמַיִם: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים וְאֵת כָּל נֶפֶשׁ
הַחַיָּה הַרְמֻשָׁת אֲשֶׁר שֶׁרְצוּ הַמַּיִם לְמִינֵהֶם וְאֵת כָּל עוֹף כְּנָף לְמִינֵהוּ
וַיֵּרָא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיִּבְרָךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת
הַמַּיִם בְּיַמִּים וְהָעוֹף יִרְבַּ בְּאֶרֶץ: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם חֲמִישִׁי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תִּצְאָה הָאֶרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינֵהּ בְּהֵמָה וְרִמָּשׁ וְחַיִּתוֹ

אָרץ לְמִינָה וַיְהִי כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת חַיַּת הָאָרֶץ לְמִינָה וְאֶת הַבְּהֵמָה לְמִינָה וְאֶת כָּל רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינָהּ וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ וַיִּרְדּוּ בְדִגְתַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְבְהֵמָה וּבְכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הָרֶמֶשׂ הָרֹמֵשׂ עַל הָאָרֶץ: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם: וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמְלֵאוּ אֶת הָאָרֶץ וּכְבֹשׁוּהָ וַרְדּוּ בְּדִגְתַּת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל חַיַּת הָרֶמֶשׂ עַל הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נֹתְתִי לָכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב זֶרַע זֶרַע אֲשֶׁר עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וְאֶת כָּל הָעֵץ אֲשֶׁר בּוֹ פְרִי עֵץ זֶרַע זֶרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאֹכְלָהּ: וְלִכְל חַיַּת הָאָרֶץ וְלִכְל עוֹף הַשָּׁמַיִם וְלִכְל רֹמֵשׂ עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר בּוֹ נֶפֶשׂ חַיָּה אֶת כָּל יֶרֶק עֵשֶׂב לְאֹכְלָהּ וַיְהִי כֵן: וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד וַיְהִי עֶרְב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשְּׁשִׁי:

וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדְּשׁ אֹתוֹ כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכֹל מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

וַעֲיִנִי לְאֵה רַכּוֹת וְרַחֵל הִיְתָה יַפֶּת תָּאֵר וַיִּפֹּת מִרְאָה: וַיֵּאָהֵב יַעֲקֹב אֶת רַחֵל וַיֹּאמֶר אֶעֱבְדָךְ שִׁבְעַ שָׁנִים בְּרַחֵל בְּתוֹךְ הַקְּטָנָה: וַיֹּאמֶר לָבֵן טוֹב תַּתִּי אֹתָהּ לְךָ מִתַּתִּי אֹתָהּ לְאִישׁ אַחֵר שָׂבָה עִמָּדִי: וַיַּעֲבֹד יַעֲקֹב בְּרַחֵל שִׁבְעַ שָׁנִים וַיְהִיו בְּעֵינָיו כְּנִמִּים אַחֲדִים בְּאַהֲבַתּוֹ אֹתָהּ: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֵל לָבֵן הֲבֵה אֶת אִשְׁתִּי כִּי מְלֹאוּ יָמֵי וְאַבּוֹאָה אֵלֶיךָ: וַיֵּאָסֵף לָבֵן אֶת כָּל אֲנָשֵׁי הַמָּקוֹם וַיַּעַשׂ מִשְׁתֶּה: וַיְהִי בְעֶרְב וַיִּקַּח אֶת לְאָה בִתּוֹ וַיָּבֵא אֹתָהּ אֵלָיו וַיָּבֵא אֵלֶיָהּ: וַיִּתֵּן לָבֵן לָהּ אֶת זֶלְפָּה שִׁפְחָתוֹ לְלְאָה בִתּוֹ שִׁפְחָה: וַיְהִי בְבִקְרָה וְהִנֵּה הוּא לְאָה וַיֹּאמֶר אֵל לָבֵן מַה זֹאת עָשִׂיתְ לִי הֲלֹא בְרַחֵל עַבְדְּתִי עִמָּךְ וְלָמָּה רַמִּיתָנִי: וַיֹּאמֶר לָבֵן לֹא יַעֲשֶׂה כֵן בְּמִקְוֵמֵנוּ לְתַת הַצָּעִירָה לְפָנֵי הַבְּכִירָה: מִלֵּא שְׂבַע זֹאת וְנִתְּנָה לְךָ גַם אֶת זֹאת בְּעַבְדָּהּ אֲשֶׁר תַּעֲבֹד עִמָּדִי עוֹד שְׂבַע שָׁנִים אַחֲרוֹת: וַיַּעַשׂ יַעֲקֹב כֵּן וַיְמַלֵּא שְׂבַע זֹאת וַיִּתֵּן לוֹ אֶת רַחֵל בִּתּוֹ לוֹ לְאִשָּׁה: וַיֹּאמֶר

שֶׁא נָא עֵינֶיךָ וַיֵּרָאָה כָּל הַעֲתִידִים הָעֹלָמִים עַל הַצֹּאֵן עֲקָדִים נִקְדִּים
 וַיְבַרְדִּים כִּי רָאִיתִי אֶת כָּל אֲשֶׁר לְבֶן עֲשָׂה לָךְ: אָנֹכִי הָאֵל בֵּית אֵל
 אֲשֶׁר מִשְׁחַתָּ שָׁם מִצְבֵּה אֲשֶׁר נִדְרַתָּ לִי שָׁם נָדַר עִתָּה קוּם צֵא מִן
 הָאָרֶץ הַזֹּאת וְשׁוּב אֶל אֶרֶץ מִוְלַדְתְּךָ: כָּל אֱלֹהֵי שְׁבֹטֵי יִשְׂרָאֵל שָׁנִים
 עָשׂוּ וְזֹאת אֲשֶׁר דִּבֶּר לָהֶם אֲבִיהֶם וַיְבַרְךָ אוֹתָם אִישׁ אֲשֶׁר כִּבְרַכְתּוֹ
 בְּרַךְ אֹתָם: וַיִּסַּע מִלֶּאֶף הָאֱלֹהִים הֵהָלַךְ לִפְנֵי מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל וַיִּלְךָ
 מֵאֲחֻרֵיהֶם וַיִּסַּע עִמּוֹד הָעֲנָן מִפְּנֵיהֶם וַיַּעֲמֵד מֵאֲחֻרֵיהֶם: וַיָּבֵא בֵּין
 מַחְנֵה מִצְרַיִם וּבֵין מַחְנֵה יִשְׂרָאֵל וַיְהִי הָעֲנָן וַהֲחֹשֶׁף וַיָּאָר אֶת הַלְּיָלָה
 וְלֹא קָרַב זֶה אֶל זֶה כָּל הַלְּיָלָה: וַיֵּט מֹשֶׁה אֶת יָדוֹ עַל הַיָּם וַיּוֹלֶךְ הַיָּהוּ
 אֶת הַיָּם בְּרוּחַ קָדִים עֲזָה כָּל הַלְּיָלָה וַיִּשָּׁם אֶת הַיָּם לַתְּרֻבָּה וַיִּבְקָעוּ
 הַמַּיִם:

וַיִּשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת
 מִצְרַיִם מֵת עַל שַׁפַּת הַיָּם: וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה
 יְהוָה בְּמִצְרַיִם וַיִּירָאוּ הָעַם אֶת יְהוָה וַיִּאֲמִינוּ בִּיהוָה וּבְמֹשֶׁה עַבְדּוֹ:
 אַז יִשִּׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר
 אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי גָאָה גָאָה סוּס וָרֶכָב וְרָמָה בָּיָם: עֲזִי וְזִמְרַת יְהוָה וַיְהִי
 לִי לִישׁוּעָה זֶה אֱלֹהֵי וְאֲנֹהוּ אֱלֹהֵי אָבִי וְאֶרְמָמְנָהוּ: יְהוָה אִישׁ מִלְחָמָה
 יְהוָה שָׁמוֹ: מִרְכַּבַּת פָּרְעֹה וַחֲיִלוֹ יָרָה בָּיָם וּמִבְּחַר שְׁלֹשִׁי טַבָּעוֹ בָּיָם
 סוּף: תְּהַמַּת יְכַסִּימוּ יָרְדוּ בְּמִצְוֹלַת כְּמוֹ אֶבֶן: מִיַּיִן יְהוָה נִאֲדָרִי בַּפֶּחַ
 יְמִינֶךָ יְהוָה תִּרְעֵץ אוֹיֵב: וּבָרַב גְּאוֹנֶךָ תִּתְהַרֵּס קַמִּיךָ תִּשְׁלַח חֲרֹנֶךָ
 יֵאכְלֵמוּ פִקְשׁ: וּבְרוּחַ אֲפִיךָ נִעְרְמוּ מַיִם נִצְבּוּ כְמוֹ נֵד נְזֻלִים קִפְאוּ
 תְּהַמַּת בָּלָב יָם: אָמַר אוֹיֵב אֶרְדֶּף אֲשִׁיג אַחֲלֶק שְׁלָל תִּמְלָאמוּ נִפְשֵׁי
 אַרְיֵק חֲרָבִי תוֹרִישְׁמוֹ יָדִי: נִשְׁפַּת בְּרוּחְךָ כִּסְמוֹ יָם צָלְלוּ כְּעוֹפְרוֹת
 בְּמַיִם אֲדִירִים: מִי כָמֹכָה בְּאֵלִים יְהוָה מִי כָמֹכָה נִאֲדָר בִּקְדוֹשׁ נוֹרָא
 תְּהַלֵּת עֲשֵׂה פְלֹא: נְטִית יְמִינֶךָ תִּבְלַעְמוּ אֶרֶץ: נְחִית בְּחִסְדְּךָ עִם זו
 גְּאֻלַּת נִהְלַת בְּעֶזְךָ אֵל נֹהַ קְדוֹשׁ: שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגְּזוּן חֵיל אַחַז
 יוֹשְׁבֵי פְלִשְׁתִּים: אַז נִבְהָלוּ אֱלֹפֵי אֲדוֹם אֵילֵי מוֹאָב יִאֲחַזְמוּ רַעַד נִמְגּוֹ
 כָּל יִשְׁבֵי כְנָעַן: תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה וּפְחַד בְּגֹדֶל זְרוּעֶךָ יִדְמוּ כְּאֶבֶן

עד יַעֲבֹר עִמָּךְ יְהוָה עַד יַעֲבֹר עִם זֶה קִנְיֹת: תִּבְאָמוּ וְתִטְעֲמוּ בָהֶר
נִחְלָתְךָ מְכוּן לְשִׁבְתְּךָ פְּעֻלַּת יְהוָה מִקִּדְשׁ אֲדֹנָי כּוֹנְנֵנוּ יְדִיד: יְהוָה |
יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: כִּי בָּא סוּס פְּרָעָה בְּרִכְבוֹ וּבִפְרָשָׁיו בֵּינִים וַיֵּשֶׁב יְהוָה
עֲלֵהֶם אֶת מֵי הַיָּם וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בַּיַּבֶּשֶׁה בְּתוֹךְ הַיָּם:

וּתְקַח מֵרִים הַנְּבִיאָה אַחֹת אֶהְרֹן אֶת הַתֵּף בְּיָדָהּ וּתִצְאֵן כָּל הַנָּשִׁים
אֲחֵרֶיהָ בַּתְּפִים וּבַמַּחְלָת: וּתַעֲזֹן לָהֶם מֵרִים שִׁירוּ לַיהוָה כִּי גָּאָה גָּאָה
סוּס וְרִכְבוֹ רָמָה בֵּינִים: וַיִּסַּע מֹשֶׁה אֶת יִשְׂרָאֵל מֵיַם סוּף וַיִּצְאוּ אֶל
מִדְבַּר שׁוּר וַיִּלְכוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בַּמִּדְבָּר וְלֹא מָצְאוּ מַיִם: וַיִּבְאוּ מִרְתָּה
וְלֹא יָכְלוּ לְשִׁתּוֹת מֵיִם מִמֶּרְהָ כִּי מֵרִים הֵם עַל כֵּן קָרָא שְׁמָהּ מֶרְהָ:
וַיִּלְנוּ הָעָם עַל מֹשֶׁה לֵּאמֹר מַה נַּשְׁתָּה: וַיִּצְעַק אֵל יְהוָה וַיִּוְרְהוּ יְהוָה
עַץ וַיִּשְׁלַךְ אֵל הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם שֵׁם לוֹ חֹק וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם
נִסָּהוּ: וַיֹּאמֶר אִם שָׁמוּעַ תִּשְׁמַע לְקוֹל | יְהוָה אֲלֶהֶיךָ וְהִישָׁר בְּעֵינָיו
תַּעֲשֶׂה וְהִאֲזִנָּה לְמִצְוֹתָיו וְשָׁמְרָתְךָ כָּל חֻקָּיו כָּל הַמְּחֻלָּה אֲשֶׁר שָׁמְתִי
בַּמִּצְוִיִּים לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי אֲנִי יְהוָה רַפְּאֵךְ:

וַיִּבְאוּ אֵילָמָה וְשֵׁם שְׁתִּים עֲשָׂרָה עֵינַת מַיִם וְשִׁבְעִים תְּמָרִים וַיִּחַנּוּ
שָׁם עַל הַמַּיִם: וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁשִׁי לְקִטּוֹ לַחֵם מִשְׁנֵה שְׁנֵי הָעָמֹר לְאַחַד
וַיִּבְאוּ כָּל נְשִׂאֵי הָעֵדָה וַיִּגִּדּוּ לְמֹשֶׁה: וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם הוּא אֲשֶׁר דָּבַר
יְהוָה שְׁבִתוֹן שְׁבַת קִדְשׁ לַיהוָה מִחֹר אֶת אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ אֶפֶס וְאֶת אֲשֶׁר
תִּבְשְׁלוּ בַשֶּׁלֶו וְאֶת כָּל הָעֵדֶף הַנִּיחֹו לָכֶם לְמִשְׁמֶרֶת עַד הַבֶּקֶר: וַיִּנְיחוּ
אֹתוֹ עַד הַבֶּקֶר כְּאֲשֶׁר צִוָּה מֹשֶׁה וְלֹא הִבְאִישׁ וְרָמָה לֹא הִיָּתָה בּוֹ:
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲכַלְהוּ הַיּוֹם כִּי שְׁבַת הַיּוֹם לַיהוָה הַיּוֹם לֹא תִמְצָאֶהוּ
בַשָּׂדֶה: שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקַטְהוּ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שְׁבַת לֹא יִהְיֶה בּוֹ: וַיְהִי
בַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי יִצְאוּ מִן הָעֵם לְלִקֹּט וְלֹא מִצְאוּ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵל מֹשֶׁה
עַד אָנֹכָה מְאֲנָתְךָ לְשָׁמֵר מִצְוֹתַי וְתוֹרֹתַי: רְאוּ כִּי יְהוָה נָתַן לָכֶם הַשְׁבַּת
עַל כֵּן הוּא נָתַן לָכֶם בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי לַחֵם יוֹמִים שָׁבוּ אִישׁ תַּחֲתָיו אֵל
יִצָּא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי: וַיִּשְׁבְּתוּ הָעָם בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי: זָכוֹר
אֶת יוֹם הַשְׁבַּת לְקִדְשׁוֹ: שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעֲשִׂיתָ כָּל מְלֹאכְתְּךָ: וַיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי שְׁבַת לַיהוָה אֲלֶהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה כָּל מְלֹאכָה אֲתָהּ וּבִנְךָ וּבִתְּךָ

עבדך ואמתך ובהמתך וגרך אשר בשעריך: כי ששת ימים עשה יהוה את השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר בם וינח ביום השביעי על כן ברוך יהוה את יום השבת ויקדשהו: ויאמר יהוה אל משה לאמר: ואתה דבר אל בני ישראל לאמר אך את שבתתי תשמרו כי אות הוא ביני וביניכם לדותיכם לדעת כי אני יהוה מקדשכם: ושמרתם את השבת כי קדש הוא לכם מחלליה מות יומת כי כל העשה בה מלאכה ונכרתה הנפש ההוא מקרב עמיה: ששת ימים עשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון קדש ליהוה כל העשה מלאכה ביום השבת מות יומת: ושמרו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדותם ברית עולם: ביני ובין בני ישראל אות הוא לעלם כי ששת ימים עשה יהוה את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת וינפש: ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם אלה הדברים אשר צוה יהוה לעשות אתם: ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון ליהוה כל העשה בו מלאכה יומת: לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת: וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם מועדי יהוה אשר תקראו אתם מקראי קדש אלה הם מועדי: ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון מקרא קדש כל מלאכה לא תעשו שבת הוא ליהוה בכל מושבתיכם: וידבר יהוה אל משה בהר סיני לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם כי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם ושבתה הארץ שבת ליהוה: שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמר פרמך ואספת את תבואתה: ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ שבת ליהוה שדך לא תזרע וכרמך לא תזמר: את ספיח קצירך לא תקצור ואת ענבי נזירך לא תבצר שנת שבתון יהיה לארץ: והיתה שבת הארץ לכם לאכלה לך ולעבדך ולאמתך ולשכירך ולתושבך הגרים עמך: ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה כל תבואתה לאכל: וספרת לך שבע שבתות שנים שבע שנים שבע פעמים והיו לך ימי שבע שבתות

השנים תשע וארבעים שנה: והעברת שופר תרועה בחדש השבעי בעשור לחדש ביום הכפרים תעבירו שופר בכל ארצכם: וקדשתם את שנת החמשים שנה וקראתם דרור בארץ לכל ישביה יובל הוא תהיה לכם ושבתם איש אל אחוזתו ואיש אל משפחתו תשבו: יובל הוא שנת החמשים שנה תהיה לכם לא תזרעו ולא תקצרו את ספיחיה ולא תבצרו את גזריה: כי יובל הוא קדש תהיה לכם מן השדה תאכלו את תבואתה: בשנת היובל הזאת תשבו איש אל אחוזתו: לא תעשו לכם אלילים ופסל ומצבה לא תקימו לכם ואבן משכית לא תתנו בארצכם להשתתות עליה כי אני יהוה אלהיכם: את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני יהוה:

שמור את יום השבת לקדשו כאשר צוה יהוה אלהיך: ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך: ויום השביעי שבת ליהוה אלהיך לא תעשה כל מלאכה אתה | ובנה ובתך ועבדך ואמתך ושורך וחמורך וכל בהמתך וגרך אשר בשעריך למען ינוח עבדך ואמתך כמוך: וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים ויצאך יהוה אלהיך משם ביד חזקה ובזרע נטויה על כן צוה יהוה אלהיך לעשות את יום השבת: שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה | אחד: ואהבת את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך: והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוה היום על לבבך: ושוננתם לבניך ודברתם בם בשבתך בביתך ובלקחתך בדרך ובשכבך ובקומך: וקשרתם לאות על ידך והיו לטטפת בין עיניך: וכתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך:

פה אמר יהוה אלי הלה ועמדת בשער בני העם אשר יבאו בו מלכי יהודה ואשר יצאו בו ובכל שערי ירושלים: ואמרת אליהם שמעו דבר יהוה מלכי יהודה וכל יהודה וכל ישבי ירושלים הפאים בשערים האלה: פה אמר יהוה השמרו בנפשותיכם ואל תשאו משא ביום השבת והבאתם בשערי ירושלים: ולא תוציאו משא מבתיכם ביום השבת וכל מלאכה לא תעשו וקדשתם את יום השבת כאשר צויתי את אבותיכם: ולא שמעו ולא הטו את אזנם

ויקשו את ערפם לבלתי שמוע ולבלתי קחת מוסר: והיה אם שמע תשמעון אלי נאם יהנה לבלתי הביא משא בשערי העיר הזאת ביום השבת ולקדש את יום השבת לבלתי עשות בה כל מלאכה: ובאו בשערי העיר הזאת מלכים ושרים ישבים על פסא דוד רכבים ברכב ובסוסים המה ושריהם איש יהודה וישבי רושלים וישבה העיר הזאת לעולם: ובאו מערי יהודה ומסביבות רושלים ומארץ בנימן ומן השפלה ומן ההר ומן הנגב מבאים עולה וזבח ומנחה ולבונה ומבאי תודה בית יהנה:

פה | אָמַר יְהוָה קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע נְהִי בְּכִי תַמְרוּרִים רַחַל מִבְּכָה עַל בְּנֵיהָ מֵאֲנָה לְהַנְחֵם עַל בְּנֵיהָ כִּי אֵינֶנּוּ: פֹּה | אָמַר יְהוָה מִנְעִי קוֹלְךָ מִבְּכִי וְעֵינַיִךָ מִדְּמָעָה כִּי יֵשׁ שֹׁכֵר לִפְעֻלְתֶּךָ נְאֻם יְהוָה וְשָׁבוּ מֵאֲרָץ אוֹיֵב: וְיֵשׁ תַקְנוּהָ לְאַחֲרִיתֶךָ נְאֻם יְהוָה וְשָׁבוּ בָנִים לְגִבּוֹלָם: שְׁמוּעַ שְׁמַעְתִּי אֶפְרַיִם מִתְנַדָּד יִסְרַתְנִי וְאוֹסֵר כְּעַגֹּל לֹא לְמַד הַשְׁבִּנִי וְאֲשׁוּבָה כִּי אֶתָּה יְהוָה אֱלֹהֵי: כִּי אַחֲרֵי שׁוּבִי נִחַמְתִּי וְאַחֲרֵי הַדֹּדְעֵי סִפְקַתִּי עַל דֶּרֶךְ בְּשֵׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאַתִּי חֲרַפְתָּ נְעוּרַי: הֵבֵן יָקִיר לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד שְׁעֵשׂוּעִים כִּי מִדֵּי דְבָרֵי בּוֹ זָכַר אֲזַכְּרֶנּוּ עוֹד עַל כֵּן הֵמוּ מַעֲי לֹו רַחֵם אֲרַחֲמֶנּוּ נְאֻם יְהוָה: הַצִּיבִי לָךְ צִיגִים שְׁמִי לָךְ תַמְרוּרִים שְׁתִי לְבָךְ לְמַסְלָה דֶּרֶךְ הַלְכָתְּ שׁוּבִי בְּתוֹלַת יִשְׂרָאֵל שְׁבִי אֶל עַרְיָךְ אֱלֹהֵי: עַד מָתִי תִתְחַמְּקִין הַבַּת הַשׁוֹבְבָה כִּי בָרָא יְהוָה חֲדָשָׁה בְּאֲרָץ נִקְבָה תְּסוּבֵב גְּבוּר: פֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עוֹד יֹאמְרוּ אֵת הַדְּבָר הַזֶּה בְּאֲרָץ יְהוּדָה וּבְעָרָיו בְּשׁוּבִי אֵת שְׁבוּתָם יִבְרַכְךָ יְהוָה נוֹה צֶדֶק הַר הַקְּדוֹשׁ:

אחר כך יאמר פסוקים אלו בכונה גדולה, ויבון לגרש הקלפה מנפשו, ויחזו ונשמתו, ולזרק הקלפה לנוקבא דתהומא רבא.

ותרא שרה את בן הגר המצרית אשר ילדה לאברהם מצחק: ותאמר לאברהם גרש האמה הזאת ואת בנה כי לא יירש בן האמה הזאת עם בני עם יצחק: מענה אלהי קדם ומתחת זרעת עולם ויגרש

מפניך אויב ויאמר השמך: וישפן ישראל בטח בך עין יעקב אל
 ארץ דגן ותירוש אף שמיו יערפו טל: אשריך ישראל מי כמוך עם
 נושע ביהנה יאהדונה מגן עזרך ואשר חרב גאותך ויכחשו איביך
 לך ואתה על במותימו תדרוך:

יאמר פסוקים אלו של פעמים בכונה גדולה:

ועתה יגדל נא פת אדני כאשר דברת לאמר: יהוה ארך אפים ורב
 חסד נשא עון ופשע ונקה לא ינקה פקד עון אבות על בנים על
 שלשים ועל רבעים: סלח נא לעון העם הזה כגדל חסדך וכאשר
 נשאתה לעם הזה ממצרים ועד הנה: ויאמר יהוה סלחתי כדברך:

(אם חטא בחילול שבת בשוגג יקח בידו סכום השנה לקניית עז קטנה בת
 שמונה ימים ועד שנה, ויאמר.

ואם נפש אחת תחטא בשגגה מעם הארץ בעשתה אחת ממצות
 יהוה אשר לא תעשינה ואשם: או הודע אליו חטאתו אשר חטא
 והביא קרבנו שעירת עזים תמימה נקבה על חטאתו אשר חטא:
 וסמך את ידו על ראש החטאת ושחט את החטאת במקום העלה:
 ולקח הפהן מדמה באצבעו ונתן על קרנת מזבח העלה ואת כל
 דמה ישפך אל יסוד המזבח: ואת כל חלבה יסיר כאשר הוסר חלב
 מעל זבח השלמים והקטיר הפהן המזבחה לריח ניחח ליהוה וכפר
 עליו הפהן ונסלח לו: ואם פגש בביא קרבנו לחטאת נקבה תמימה
 וביאנה: וסמך את ידו על ראש החטאת ושחט אתה לחטאת במקום
 אשר ישחט את העלה: ולקח הפהן מדם החטאת באצבעו ונתן על
 קרנת מזבח העלה ואת כל דמה ישפך אל יסוד המזבח: ואת כל
 חלבה יסיר כאשר יוסר חלב הכשב מזבח השלמים והקטיר הפהן
 אתם המזבחה על אשי יהוה וכפר עליו הפהן על חטאתו אשר חטא
 ונסלח לו:

הריני מפריש כסף זה שבדי לצדקה לעניים תלמידי חכמים, כי אין

לנו בית המקדש ולא מזבח ולא פהן שִׁכְפָּר בְּעַדְנוּ. ויהי רצון
מִלְפָּנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׂיֵהָא כֶּסֶף זֶה וְלִמּוֹד
הַקְּרָבָנוֹת שֶׁקָּרָאתִי לְפָנֶיךָ חָשׁוּב וּמִקְבָּל כְּאֵלוֹ הַקְּרָבָתִי לְפָנֶיךָ קָרְבֵּן
חֲטָאת בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ שֶׁבִירוּשָׁלַיִם עַל עֲוֹנוֹת חִלּוּל שֶׁבַת שֶׁחֲטָאתִי
לְפָנֶיךָ מֵעוֹדֵי יְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וּנְשַׁלְמָה פְּרִים שְׁפָתֵינוּ. עַד כֹּאן לְשׁוּגָג.

אחר כך יקח בידו כֶּסֶף פְּדִיּוֹן תַּעֲנִיּוֹת הַנִּצְרָכִים לַתְּקוּנָה אֲךָ מִי עֲלָה שְׂמִים
וְיָרַד, לְקַבּוֹעַ אֶת מִסְפָּר יְמֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, וְיִתֵּן פְּדִיּוֹן נַפְשׁוֹ לְצַדִּיקָה לְעַנְיִים
כָּכֵל אֲשֶׁר יוֹכֵל, וְטוֹב שֶׁלֹּא יִפְחוּת מִפְּדִיּוֹן שְׂבַע מֵאוֹת וּשְׁתַּיִם תַּעֲנִיּוֹת
כְּמִנְיַן שֶׁבַת. וְאִם אֵי אֶפְשֶׁר לוֹ, יִקַּח כֶּסֶף פְּדִיּוֹן מֵאֲתִים תַּעֲנִיּוֹת. וְאִם אֵי
אֶפְשֶׁר לוֹ, יִקַּח פְּדִיּוֹן תְּשַׁעִים וּשְׂבַע תַּעֲנִיּוֹת (ראה בסוף הקדמה כ').
וּמִשְׂמִים יַעֲזֹרוּהוּ לְהַשְׁלִים תְּקוּנָה וְכִמּוֹ שֶׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ שֶׁהָבֵא לְהִיטָהָר
מִסִּיעֵין בַּעֲדוֹ.

ישתדל לקחת את דמי הפדיון או חלקם, בשבע מאות ושתיים מטבעות
ויסדרם על השלחן בסדר זה.

שורה ראשונה 10 . 6 . 4 . 5 . 10 . 6 . 10 . 5 . 6 . 10 .
שורה שניה 10 . 6 . 4 . 5 . 10 . 6 . 1 . 6 . 10 . 5 .
שורה שלישית 10 . 6 . 4 . 5 . 1 . 6 . 1 . 5 . 6 . 1 .
שורה רביעית 10 . 6 . 4 . 5 . 5 . 6 . 5 . 5 .
שורה חמישית 10 . 30 . 80 . 5 . 10 . 10 . 6 . 4 . 5 . 10 .
שורה ששית 10 . 30 . 80 . 5 . 1 . 10 . 6 . 4 . 5 . 1 .
שורה שביעית 10 . 30 . 80 . 5 . 5 . 6 . 4 . 5 .
שורה שמינית 10 . 5 .

יקבץ כל המטבעות בידו ממעלה למטה ויוסיף עליהם ככל הנצרך
להשלים כסף הפדיון ויחזיק כל הכסף ביד ימינו וְיַעֲמֵד יָחַף וּפָנָיו לְצַד
מֵעָרֵב וְיֹאמֵר:

עֲנָנוּ אֲבוֹתֵינוּ עֲנָנוּ בְּיּוֹם צוֹם הַתַּעֲנִיּוֹת הַזֶּה, כִּי בְצָרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי
עֲוֹנוֹתֵי עֲבָרוֹ רָאשֵׁי וְכִמְשָׂא כְבֵד כְּבָדוֹ מִמֶּנִּי. טַבְעָתִי בִּינוֹן מְצוּלָה

ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתי. יראה ורעד יבוא
 כי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם
 נכלמתי להרים אלהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש
 ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה הצדקה ולנו בשת הפנים. מה
 אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי
 לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא הטיתי אזני.
 ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על כריתות
 ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי
 במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל
 ניצוצות הקדשה במעמקי הקלפות. ונתתי פח בקלפות להתחזק
 ולעלות למעלה ולהתאחז ולינק מן הקדשה. וגרמתי בעונותי לעקר
 ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים
 ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי
 ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה.
 בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך
 יהנה אלהי ואלהי אבותי, כי לא במרד ובמעל עשיתי, ולא
 להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא
 מאש ואני מבשר ודם, והוא אשר הסייתי ופתני לעבר על מצותיך,
 ונסכלתי וחללתי שבתות קדשך, ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני
 מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי
 לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי
 המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב
 אל יהנה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלח. ובאתי בלב נשבר
 ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש
 ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך
 פשוטה לקבל שבים. אנא יהנה יאהרונהי, סלח נא לחטאים ולעונות
 ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה
 ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל

כי. פי אתה יהיה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי כשלו מצום ובשרי פחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחה הקדוש. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אף אין בי פח, וכשל פחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח'ל ב'לע ו'יקיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונה תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'ורעו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גזך י'כבשו ת'מחול א'שמתינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי.

מכאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

דע, כי שבת הוא אותיות ש' בת, ויכון לתקן מה שפגם על ידי שהפריד אות ש' של שבת מן השבת, ויכון לחבר אותיות שבת יחד. ויאמר שבע פעמים:

“שבת היא לה' בכל מושבותיכם”.

ואחר כך יאמר:

בנות מלכים ביקרוותיך, נצבכה' שגל' לימינך' (יכון סופי תבות כל"ה)
 בכתם אופיר: שמעי בת וראי והטי אָזנך ושכחי צמך ובית אָבִיךָ:
 ויתאו המלך גִּפְנֶךָ כי הוא אֲדֹנֶיךָ והשתחוי לו: ובת צר במנחה פְּנִיךָ
 יחלו עשירי עָם: פֶּל כְּבוֹדָה בת מְלָךְ פְּנִימָה מְשֻׁבָּצוֹת זָהָב
 לבושה: לרקמות תוכל למלך בתולות אַחֲרֶיהָ רְעוּתֶיהָ מוֹבָאוֹת לָךְ:
 תוכלנה בשמחת וגיל תבאִינָה בְּהִיכַל מְלָךְ:

יאמר פסוקים אלו שראשי תבות שלהם הוא: א"ל, אל"ף, דל"ת, נו"ן,
 יו"ד, העולה כמנן שבת, ויכון לתקן מה שפגם בשמות אלו.

א"ל

אור זרע לצדיק ולישרי לב שמחה: למען שמך יהנה יאהדונהי
 וסלחת לעוני כי רב הוא:

אל"ף

אֲדֹנִי שְׁמַעָה אֲדֹנִי סְלַחָה אֲדֹנִי הַקְּשִׁיבָה וַעֲשֵׂה אֵל תֹּאחֲרֵ לְמַעַנְךָ
 אֱלֹהִי כִי שָׁמַךְ נִקְרָא עַל עֵינֶיךָ וְעַל עַמְךָ: לֹאֲדֹנִי אֱלֹהֵינוּ הִרְחַמִּים
 וְהִסְלַחֹת כִּי מְרַדְּנוּ בּוֹ: פּוֹתַח אֶת יָדְךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכָל חַי רְצוֹן:

דל"ת

דְּרַכֶּיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי הוֹדִיעֵנִי אַרְחוֹתֶיךָ לְמַדְּנִי: לֹא הִבִּיט אֵינֶן
 בְּיַעֲקֹב וְלֹא רָאָה עֵמֶל בְּיִשְׂרָאֵל יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי אֱלֹהֵינוּ עִמּוֹ וּתְרוּעַת
 מְלָךְ בּוֹ: תוֹרָה צְוָה לָנוּ מִשָּׁה מוֹרְשָׁה קַהֲלַת יַעֲקֹב:

נו"ן

נִרְ לְרַגְלֵי דְבָרְךָ וְאוֹר לְנִתְיָבְתִי: וְאֲנִי תִפְלְתִי לָךְ יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי עֵת
 רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי בְּאַמֶּת יִשְׁעֶךָ: נְדָבוֹת פִּי רְצָה נָא יְהוָה
 יֵאֱהַדוֹנְהִי וּמִשְׁפָּטֶיךָ לְמַדְּנִי:

יו"ד

יְהוָה בְּחֶכְמָה יְסֵד אֶרֶץ כּוֹנֵן שָׁמַיִם בְּתִבּוּנָה: וְאֶתְפַּלֵּלָה לִיְהוָה
 יֵאֱהַדוֹנְהִי אֱלֹהֵי וְאֶתְנַדָּה וְאֶמְרָה אֲנִי הָאֵל הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא

שִׁמְר הַבְּרִית וְהַחֲסֹד לְאַהֲבֵי וּלְשִׁמְרֵי מִצְוֹתָיו : דְּרִשְׁתִּי אֶת יְהוָה
יֵאֱהַדוּנְהִי וְעָנְנִי וּמִכָּל מְגֹרֹתַי הֲצִילֵנִי :

אַחַר כֵּן יֵאמֶר פְּסוּקִים אֱלוֹ שְׂרָאשִׁי תְבוֹת שְׁלֵהֶם הֵם שְׁמוֹת הַקְּדָשׁ
(הו"ה, י, יה, יהו, יהו"ה. יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא)
הַעוֹלָיִם בְּגִימַטְרִיא בְרוּךְ, וְעַם שְׁבַת יַעֲלוּ בְּגִימַטְרִיא תַעֲנִית.

הו"ה

יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה כִּי עַם יְהוָה הַחֲסֹד, וְהִרְבָּה עֲמוֹ פְּדוּת:
הַשִּׁיבָה לִי שְׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי : וְאַל תִּבָּא בְּמִשְׁפַּט
אֶת עַבְדְּךָ, כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי : הַקְּשִׁיבָה לְקוֹל שׁוֹעֵי מַלְכֵי
וְאַלֵּהִי, כִּי אֲלִיךָ אֶתְפַּלֵּל :

י

יְהוָה יִגְמֵר בְּעַדֵי יְהוָה חֲסֹדְךָ לְעוֹלָם, מַעֲשֵׂי יְדִיךָ אֵל תִּרְף :

י"ה

הֲיִיו לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי : הֲנִיחֵה לֹא
יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל :

י"ו

יְהוָה שְׁמֵרְךָ יְהוָה צִלְךָ עַל יַד יְמִינֶךָ : הוּא יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ
בְּכָל הָאָרֶץ מִשְׁפָּטָיו : וְאַתָּה מְרוֹם לְעוֹלָם יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי :

הו"ה

יְרוּשָׁלַיִם הָרִים סְבִיב לָהּ וַיְהִי סְבִיב לְעַמּוֹ מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם :
הַבִּינֵנִי וְאַצְרֵה תוֹרְתְךָ וְאַשְׁמְרֵנָה בְּכָל לֵב : וַיִּבְאַנִי חֲסֹדְךָ יְהוָה
תְּשׁוּעָתְךָ כְּאִמְרַתְךָ : הוֹד וְהִדָּר לְפָנָיו עַז וְתַפְאֲרַת בְּמִקְדָּשׁוֹ :

יז"ד

יְהִי חֲסֹדְךָ יְהוָה עֲלֵינוּ כְּאִשֶׁר יַחֲלֵנוּ לָךְ : וְאַנִּי בְּחֲסֹדְךָ בְּטַחְתִּי יִגַּל
לְבִי בִישׁוּעָתְךָ אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי גָמַל עָלַי : דְּבַקְתִּי בְּעִדּוֹתֶיךָ יְהוָה
אֵל תְּבִישְׁנִי :

יז"ד

יֵשֵׁב בְּסֵתֶר עֲלִיוֹן בְּצֵל שְׂדֵי יִתְלוֹנֵן : וְתָרַם כְּרָאִם קָרְנֵי בְּלַתִּי בְּשֶׁמֶן
רֵעָנָן : דֶּרֶךְ מִצֹּתִיךָ אֲרוֹץ כִּי תִרְחִיב לְבִי :

ה"א

הַצִּילָה מִתְּרַב נַפְשִׁי, מִיַּד כָּלֵב יַחֲדִתִּי : אִם תִּשְׁיֵב מִשְׁכַּת רִגְלֶךָ
עֲשׂוֹת חֲפָצֶךָ בְּיוֹם קִדְשִׁי :

י"ד

יְהוָה בִּקְרָתְשָׁמֶע קוֹלִי, בִּקְרָתְ אַעֲרֹךְ לְךָ וְאַצְפֹּה : וְאֲנִי בְּרַב חֲסָדֶךָ
אֲבֹא בֵיתְךָ אֲשַׁתַּחֲוֶה אֵל הַיֵּכֶל קִדְשֶׁךָ בִּירְאֲתֶךָ : דְּבַקָּה נַפְשִׁי
אֲתַרְיֶךָ, בִּי תִמְכָּה יְמִינֶךָ :

ה"א

הָאִירָה פְּנִיךָ עַל עַבְדֶּךָ, הוֹשִׁיעֵנִי בְּחֲסָדֶךָ : אֵל תִּזְכֹּר לָנוּ עֲוֹנוֹת
רְאשֻׁנִים כִּי דָלוּנוּ מְאֹד :

וא"ו

וּבְשֵׁם יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי אֶקְרָא אָנֹה יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי מִלְטָה נַפְשִׁי : אֲדַנְּךָ
יִתֵּן אִמֵּר הַמְּבַשְׂרוֹת צָבָא רַב : וְעַז מִלְּךָ מִשְׁפָּט אֶהֱב אֶתָּה כּוֹנֵנֵת
מִיִּשְׂרָאֵל מִשְׁפָּט וְצִדְקָה בְּיַעֲקֹב אֶתָּה עֲשִׂית :

י"ד

יְבֹאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאַחֲזֵה כִּי תוֹרְתֶךָ שַׁעֲשַׁעֵי : וְאַשְׁמְרָה תּוֹרְתֶךָ תָּמִיד
לְעוֹלָם וָעֶד : דֶּרֶךְ אֱמוּנָה בְּחַרְתִּי מִשְׁפָּטֶיךָ שׁוֹיִתִּי :

ה"א

הֲעֵבֵר עֵינֵי מְרֹאוֹת שׁוֹא בְּדַרְכֶּךָ חַיִּינִי : אֵת חֲקִיךָ אֲשָׁמֵר אֵל תַּעֲזֹבֵנִי
עַד מְאֹד :

וא"ו

וְאֶתָּה מְרוֹם לְעוֹלָם יְהוָה יֵאֱהַדוּנְהִי : אִמֵּר לִיהוָה מִחֲסִי וּמְצוּדָתִי

אֱלֹהֵי אֲבֹתַי בּוֹ: וְתָרַם כְּרָאִים קָרְנֵי בְלִתֵּי בְשֶׁמֶן רֵעֲנָן:

ה"א

הַדְרִיכֵנִי בְּאֲמָתְךָ וְלִמְדֵנִי כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אוֹתְךָ קוֹיֵתִי כָּל הַיּוֹם:
אֶחָת שְׂאֵלְתִּי מֵאֵת יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהי אוֹתָהּ אֲבַקֵּשׁ שְׁבֹתִי בְּבֵית יְהוָה
יֵאֱהַדוֹנָהי כָּל יְמֵי חַיֵּי לַחַזוֹת בְּנֹעַם יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהי וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ:

יְכוֹן בְּמִחְשַׁבְתּוֹ בְּשֵׁם תִּרְכֹּס יְהוָה

אֲחֵר כֶּף יֵאֱמַר פְּסוּקִים אֵלֶּיךָ יִשְׂרָאֵל תְּבוֹת שְׁלֵהֶם הֵם שְׁמוֹת הַקֶּדֶשׁ (יוד
הי ויו הי, יוד הי ואו הי, יוד הא ואו הא, יוד הה וו הה. אלף הי יוד הי,
אלף הא יוד הא, אלף הה יוד הה, יה.) הַעוֹלָיִם בְּגִימְטְרִיא שְׁבֹת.

יוד"ד

יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה כִּי עִם יְהוָה הַחֶסֶד, וְהִרְבָּה עֲמוּ פְדוּת: וְהוּא
יִפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו: דְּרִשְׁתִּי אֶת יְהוָה וְעֲנֵנִי, וּמִכָּל
מְגוּרֹתַי הִצִּילֵנִי:

ה"י

הַשִּׁיבָה לִּי שְׁשׁוֹן יִשְׂעָךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי: יְהוָה יִגְמַר בְּעַדִּי,
יְהוָה חֲסִדְךָ לְעוֹלָם, מַעֲשֵׂי נִדְיָךְ אֵל תִּרְף:

וי"ו

וְאֵל תִּבְאֵר בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ, כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי: יְהִי לְרִצּוֹן
אִמְרֵי כִּי וְהִגִּיֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהי צוּרֵי וְגֵאֲלֵי: וּבְשֵׁם יְהוָה
יֵאֱהַדוֹנָהי אֶקְרָא, אֲנָא יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהי מִלְטָה נַפְשִׁי:

ה"י

הִנֵּה לֹא יָנוּם וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל: יְהוָה שֹׁמֵר יְהוָה צִלְךָ עַל יַד
יְמִינְךָ:

יוד"ד

יְהוָה צְבָאוֹת, אֲשֶׁר־י אָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ: וְאֲנִי תָמִיד אֲיַחַל, וְהוֹסַפְתִּי עַל
כָּל תְּהַלְתֶּךָ: דְּרַכֶּיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהי הוֹדִיעֵנִי, אֲרַחֲמֶיךָ לְמַדְנִי:

ה"י

הַאִירָה פְּנֵיךָ עַל עַבְדְּךָ, הוֹשִׁיעֵנִי בַחֲסֶדְךָ: ?הֲנֹה הוֹשִׁיעָה, הַמְּלֶךְ
יַעֲנֵנוּ בַיּוֹם קָרְאֵנוּ:

וּא"ו

וְאֲנִי עֲנִי וְכוּאֲב, יִשׁוּעַתְךָ אֱלֹהִים תְּשׁוּבָנִי: אִוֹר זָרַע לְצַדִּיק וּלְיִשְׂרָאֵל
לֵב שְׂמֵחָה: וַתַּחֲזֵן לִי מִגֵּן יִשְׁעֶךָ וַיִּמְיֶנְךָ תִּסְעָדֵנִי, וְעֲנֹתְךָ תִּרְבְּנִי:

ה"י

הַקְּשִׁיבָה לְקוֹל שׁוֹעֵי מַלְכֵי וְאֱלֹהֵי, כִּי אֵלֶיךָ אֲתַפְּלֵל: ?הֲנֹה צְבָאוֹת
עֲמָנוּ, מִשְׁגָּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה:

י"ד

יֵשֶׁב בְּסֵתֶר עֲלִיזֹן, בְּצַל שְׂדֵי יְתֻלּוֹנָן: וַתִּרְם בְּרֹאם קִרְנֵי, בַּלְתִּי בְּשִׁמְן
רַעֲנָן: דְּרָךְ מִצְוֹתֶיךָ אֲרוּץ, כִּי תִרְחִיב לִבִּי:

ה"א

הִנֵּה כְעֵינֵי עַבְדִּים אֶל יַד אֲדוֹנֵיהֶם כְּעֵינֵי שְׂפָתָה אֶל יַד גְּבֻרָתָהּ, כִּן
עֵינֵינוּ אֶל ?הֲנֹה יֵאֱהוּנָהי אֱלֹהֵינוּ עַד שְׂיַחֲנָנוּ: אֲדַנִּי שְׂפָתַי תִּפְתַּח,
וּכִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ:

וּא"ו

וַיֵּשֶׁב אֲבָרְהָם אֶל נְעָרָיו וַיִּקְמוּ וַיִּלְכוּ יַחְדָּו אֶל בָּאָר שְׁבַע וַיֵּשֶׁב
אֲבָרְהָם בַּבָּאָר שְׁבַע: אֲשָׁרֵי הָעָם שְׂפָכָה לוֹ אֲשָׁרֵי הָעָם שְׂיִהוּהָ
אֱלֹהֵיו: וְאֲנִי בַחֲסֶדְךָ בְּטַחְתִּי יִגַּל לִבִּי בִישׁוּעַתְךָ אֲשִׁירָה לִיהוּהָ כִּי
גָמַל עָלַי:

ה"א

הֲלוֹא זֶה צוּם אֲבָתְרָהוּ פִתַּח תְּרַצְבוֹת רָשָׁע, הַתֵּר אֲגִדּוֹת מוֹטָה,
וְשַׁלַּח רְצוּצִים חֲפָשִׁים, וְכָל מוֹטָה תִּנְתַּקוּ: אִזּוּ יִבְקַע פֶּשֶׁתְךָ אוֹרְךָ,
וְאַרְכָתְךָ מִהָרָה תִצְמַח, וְהִלֵּךְ לְפָנֶיךָ צִדְקָךָ, כְּבוֹד ?הֲנֹה יֵאֱהוּנָהי
יֵאֲסָפְךָ:

י"ד

?הֵי חֲסֶדְךָ ?הֲנֹה עֲלֵינוּ פֶּאֶשֶׁר יַחֲלָנוּ לָךְ: וְאֲנִי בַחֲסֶדְךָ בְּטַחְתִּי יִגַּל

לבי בישועתך אשירה ליהנה כי גמל עלי: דבקתי בעדוטיך יהנה
אל תבישני:

ה"ה

השיבה לי ששון ישעך, ורוח נדיבה תסמכני: הנה כעיני עבדים
אל יד אדוניהם כעיני שפחה אל יד גברתה, כן עינינו אל יהנה
אלהינו עד שיתננו:

ו"ו

ואני בחסדך בטחתי יגל לבי בישועתך אשירה ליהנה יאהדונה כי
גמל עלי: ואני תפלתי לך יהנה יאהדונה עת רצון אלהים ברב
חסדך. עגני באמת ישעך:

ה"ה

הסתר פניך מחטאי וכל עונתי מחה: הרב כפסני מעוני
ומחטאתי טהרני:

אל"ף

אנא יהנה יאהדונה הושיעה נא, אנא יהנה יאהדונה הצליחה נא: לא
לנו לא לנו כי לשמך תן כבוד, על חסדך על אמתך: פנה אלי
וחנני, תנה עזך לעבדך, והושיעה לכן אמתך:

ה"י

הסתר פניך מחטאי, וכל עונותי מחה: יהנה אל באפך תוכיחני,
ואל בתמתך תיסרני:

י"ד

יהנה בקר תשמע קולי, בקר אערך לך ואצפה: ואני ברב חסדך
אבוא ביתך אשתתוה אל היכל קדשך ביראתך: דבקה נפשי
אתריך, בי תמכה מינדך:

ה"י

הצילה מחרב נפשי, מיד כלב יחידתי: יהנה מנת חלקי וכוסי,
אתה תומיך גורלי:

אל"ף

אמרי האזינה יהנה בינה הגיגי: למען שמך יהנה יאהדונהי, וסלחת לעוני כי רב הוא: פניך האר בעבדך, ולמדני את חקיך:

ה"א

הקם לעבדך אמרתך, אשר ליראתך: אלהים יחננו ויברכנו, יאר פניו אתנו סלה:

יר"ד

יהנה עזי ומגני בו בטח לבי ונעזרתי ויעלוז לבי, ומשירי אהודנו: ויוציאני למרחב, יחלצני כי חפץ בי: דלפה נפשי מתוגה, קימני כדברך:

ה"א

הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם כעיני שפחה אל יד גברתה, כן עינינו אל יהנה אלהינו עד שיחננו: אתה יהנה יאהדונהי לא תכלא רחמיך ממני חסדך ואמתך תמיד יצרוני:

אל"ף

אור זרע לצדיק, ולישרי לב שמחה: לעשה השמים בתבונה, כי לעולם חסדו: פדה אלהים את ישראל מכל צרותיו:

ה"ה

הסתר פניך מחטאי וכל עונתי מחה: הרב כבסני מעוני ומחטאתי טהרני:

יר"ד

מין יהנה יאהדונהי רוממה, מין יהנה יאהדונהי עשה חיל: ואני בתמי אלה, פדני וחסני: דרך שקר הסר ממני, ותורתך חנני:

ה"ה

העם ההלכים בחשך ראו אור גדול, ישבי בארץ צלמות אור נגה עליהם: הקטן יהנה לאלה ונצער לגוי עצום, אני יהנה יאהדונהי בעתה אחישנה:

ה"ה

יהנה העלית מן שאול נפשי, תייתיני מירדי בור: הודו ליהנה

יאהדונהי פי טוב, פי לעולם חסדו.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתי על גבי מזבחתך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, ותעורר סוד ב' זיוגי מ"ב דחייך ונרון. ובכן ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבוע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומפחה ישתלשל וירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאחבה את שמך, ולתת כח במחשבתי ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהוה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נולידך את חרפתנו, בן כסיל תונת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שכרנו ותקנותינו, ואם תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיד, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברכ רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל מעזבנו, וביד זעמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך

ולעשות נגד פונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו כאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהנה יאהדונה בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר החשכנו בעוונותינו וחטאתינו ופשעינו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן, כן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהנה יאהדונה צורי וגאלי:

יאמר אחר כך ספר תהלים, ואדרא זוטא (נמצא לקמן עמוד 608).

יעשה שבע הקפות לתבה בבית הכנסת, ובכל הקפה יאמר מזמור הבו לה בני אלים, כלו, ופסוק מפסוקי אגא בכת, לפי הסדר הזה.

מזמור לדוד הבו ליהנה בני אלים הבו ליהנה כבוד ועז: הבו ליהנה כבוד שמו השתחוו ליהנה בהדרת קדש: קול יהנה על המים אל הכבוד הרעים יהנה על מים רבים: קול יהנה בכח קול יהנה בהדר: קול יהנה שבר ארזים וישבר יהנה את ארזי הלבנון: וירקיעם כמו עגל לבנון ושריון כמו בן ראמים: קול יהנה חצב להבות אש: קול יהנה יחיל מדבר יחיל יהנה מדבר קדש: קול יהנה יחולל אילות ויחשף יערות ובהיכלו פלו אמר כבוד: יהנה למבול ישב וישב יהנה מלך לעולם: יהנה עז לעמו? תן יהנה יברך את עמו בשלום:

- אגא בכת. גדולת מינך. תתיר צרוךה: (אב"ג ית"ץ)
 - קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא: (קר"ע שט"ן)
 - נא גבור. דורשי חודך. ככבת שמרם: (נג"ד יכ"ש)
 - ברכם טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם: (בט"ר צת"ג)
 - חסין קדוש. ברוב טובך. נהל עדתך: (חק"ב טנ"ע)
 - יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך: (יג"ל פז"ק)
 - שועתנו קבל. ושמע צעקתנו. יודע תעלומות: (שק"ו צי"ת)
- ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

יעשה כפרה בתרנגול ויתן לעניים, וגם את כסף פדיון התעניות? תן לעניים יראי שמים, וישתדל לקבל מלקות, כמו בערב יום כפור.

אם יוכל יעשה סדר ארבע מיתות בית דין (נמצא לעיל עמוד 210)..

ישתדל במשך שנה שלמה, בכל ליל שבת קדש לפני חצות, לומר פסוקים אלו, ויכון שבת יבות "אלהי קדם" יש בהם סוד גדול השייך לליל שבת לפני חצות.

מענה אלהי קדם ומתחת זרעת עולם ויגרש מפניך אויב ויאמר השמך: וישכן ישראל בטח בך עין יעקב אל ארץ דגן ותירוש אף שמיו יערפו טל: אשריך ישראל מי כמוך עם נושע ביהנה יאהדונה מגן עזרך ואשר חרב גאונך ויפחשו איביך לך ואתה על במותימו תדרך:

ויהי רצון שה' יקבל תשובתו ברצון.

תקון לפוגם בכבוד שבת

הפוגם בכבוד שבת על ידי דבור של חול או בכגדים בזויים, או בטל טול מקצה, או בקריאת עתונים שגם בחול הוא אסור גמור, ובשבת, ענשו חמור ביותר. ופוגם בסוד הכבוד של מעלה, ומי עלה שמים וירד לקבוע את מספר ימי התעניות, והיות שהתשובה והוידוי, והרצון והמתחשבה, הם עקר התקון ומעשה התענית והפדיון משלים התקון. לכן תן פדיון נפשו לצדקה לעניים ככל אשר יוכל, והפמעיט לא יפחות מפדיון שלשים ושנים תעניות כמנין "כבוד", ויתענה לפחות יום אחד משקיעת החמה ועד למחרתו בצאת הכוכבים, ויקפיד במלבושי שבת נאים ומיחדים ובשלש סעדות שבת חשובות עם לחם, לפחות כשעור שלשים גרם בכל אחת מהן, ויקפיד ללכת בכל ערב שבת למקנה ולטבל לכבוד

שבת, ויזהר מלדבר בבית הכנסת שום דבור של חול, ואפלו בימות החול. ואפלו שלא בשעת התפילה. אפשר לצרף תקון זה ולעשותו ביום תעניתו על עון חלול שבת.

(הקון נסדר לפי שו"ת "ברית אברהם" בתשובה שהובאה להלן בסוף הספר)

וזה סדר התקון.

יום לפני הצום ילך למקוה ויטבל שבע טבילות, ויקבל במנחה התענית, ויאכל סעודה המפסקת לפני שקיעת החמה, וילמד בליל התענית הפל כמו הסדר שנסדר בתקון לחלול שבת. (לעיל עמוד 291)

ביום התענית יאמר:

הריני מוכן ומזומן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, ככתוב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חללנו שבתות ומועדי קדשך. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו בכבוד שבתות ומועדי קדשך. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחחנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שוה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לַפְּנֵי יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לַפְּנֵי שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הלא הנספרות והנגלות אֵתָה יוֹדֵעַ. אֵתָה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אֵתָה חִפְּשׁ כָּל חֲדָרֵי בָטָן. רֵאָה כְּלִיּוֹת וְלֵב. אֵין דָּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנְּגִיד עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּמְחַל לָנוּ אֵת כָּל חַטָּאתֵינוּ וְתִכְפֹּר לָנוּ אֵת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פְּשָׁעֵינוּ.

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעִבֵר עַל פֶּשַׁע לִשְׂאָרִית נַחֲלָתוֹ, לֹא הִחְזִיק לְעַד אִפּוֹ כִּי חִפֵּץ חֶסֶד הוּא: יֵשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְפֹּשׂ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ בְּמִצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תִּתֵּן אֱמֶת לִיַּעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתְּיָנוּ מִימֵי קָדָם:

וּבְכֵן יִתְקַדֵּשׁ שִׁמְךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ עַל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

וּבְכֵן תֵּן פִּתְדֶךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ עַל כָּל מַעֲשֵׂיךָ. וְאֵימְתֶךָ עַל כָּל מַה שִּׁבְרָתָהּ. וְיִירָאוּךָ כָּל הַמַּעֲשִׂים וְיִשְׁתַּחֲוּוּ לַפְּנֵיךָ כָּל הַבְּרוּאִים. וְיַעֲשׂוּ כָלֵם אֲגָדָה אַחַת לַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּלִבָּב שְׁלָם. שִׁדְעֵנוּ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ שֶׁהַשְּׁלֵטָן לַפְּנֵיךָ. עוֹז בְּיָדְךָ. וּגְבוּרָה בְּיַמֶּיךָ. וְשִׁמְךָ נוֹרָא עַל כָּל מַה שִּׁבְרָתָהּ:

וּבְכֵן תֵּן כְּבוֹד לַעֲמֶךָ תְּהִלָּה לִירְאֶיךָ. וְתִקְנֶה טוֹבָה לְדוֹרְשֶׁיךָ. וּפְתַחֲוֹן פֶּה לְמַיְחָלִים לָךְ. שְׁמַחָה לְאַרְצֶךָ. שְׁשׁוֹן לְעִירְךָ. וְצַמִּיחַת קֶרֶן לְדוֹד עַבְדְּךָ. וְעִירִיכַת נֵר לְבֵן יִשִׁי מְשִׁיחְךָ בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ:

וּבְכֵן צְדִיקִים יִרְאוּ וְיִשְׁמְחוּ וְיִשְׂרִים יַעֲלוּזוּ. וְחִסִּידִים בְּרַנָּה יִגִּילוּ. וְעוֹלָתָה תִקְפוֹץ פִּיהָ. וְהִרְשָׁעָה כָּלָה בְּעֵשֶׂן תִּכְלָה. כִּי תַעֲבִיר מִמִּשְׁלַת זְרוֹן מִן הָאָרֶץ: וְתִמְלֹךְ אֵתָה הוּא יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ מְהֵרָה עַל כָּל מַעֲשֵׂיךָ. בְּהֵר צִיּוֹן מִשְׁכַּן כְּבוֹדְךָ. וּבִירוּשָׁלַיִם עִיר מִקְדָּשְׁךָ. כִּפְתּוּב בְּדַבְרֵי קְדֻשָּׁךָ. יִמְלֹךְ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי לְעוֹלָם אֱלֹהֵיךָ צִיּוֹן לְדוֹר וָדוֹר הַלְלוּיָהּ:

אַחַר כֵּן יִקַּח בְּיָדוֹ כֶּסֶף פְּדִיּוֹן תַּעֲנִיּוֹת הַנִּצְרָכִים לְתַקּוּנוֹ אֵךְ מִי עָלָה שְׁמַיִם וְיִרְדֵּ, לְקַבּוֹעַ אֵת מִסְפַּר יְמֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, וְיִתֵּן פְּדִיּוֹן נַפְשׁוֹ לְצַדִּיקָה לְעַנְיִים כְּכֹל אֲשֶׁר יוּכַל, וּמִשְׁמַיִם יַעֲזוּרָהוּ לְהַשְׁלִים תַּקּוּנוֹ וּכְמוֹ שֶׁאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ

שהבא להיטהר מסייעין בעדו.

יחזיק כסף הפדיון ביד ימינו ויעמד יחף ופניו לצד מערב ויאמר

עגנו אבינו עגנו ביום צום התענית הזה, פי בצרה גדולה אני על פי
עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי בין מצולה
ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתיני. יראה ורעד יבוא
בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם
נכלמתי להרים אלהי פני אליך. פי עונותי רבו למעלה ראש
ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה הצדקה ולנו בשת הפנים. מה
אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי
לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא הטיתי אזני.
ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על כריתות
ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי
במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל
ניצוצות הקדשה במעמקי הקלפות. ונתתי כח בקלפות להתחזק
ולעלות למעלה ולהתאחזז ולינק מן הקדשה. וגרמתי בעונותי לעקר
ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים
ולהורידה אל ירקותי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי
ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה.
בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך
יהנה אלהי ואלהי אבותי, פי לא במרד ובמעל עשיתי, ולא
להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, פי הוא
מאש ואני מבשר ודם, והוא אשר הסייתי ופתני לעבר על מצותיך,
ונספלתי וחללתי שבתות קדשך, ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני
מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי
לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי
המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב
אל יהוה וירחמהו ואל אלהינו פי ירבה לסלח. ובאתי בלב נשבר
ונדפה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש

ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהנה יאהדונהי, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהנה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברכי פשלו מצום ובשרי פחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל פחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שגפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח"ל ב'לע ו'קיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (כ"ט) הרמוז בראשי תבות ב'רועו ו'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתתי למען שמך הקדוש (אראית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גזך ו'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי.

מפאן יכול לנעול מנעליו. ויאמר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתי על גבי מזבחתך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, ותעורר סוד ב' זיוגי מ"ב דחיד ונגרון. ובכן ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבוע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלישים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומפחה ישתלשל וירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבודך ליראה ולאחבה את שמך, ולתת כח במחשבתי ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהוה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נולידך את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שכרנו ותקנותינו, ואם תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיד, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברכ רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל מעזבנו, וביד זעמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך

וְלַעֲשׂוֹת נֶגֶד כְּוֹנֵתָךְ, אָפֶס כִּי עַז יִצְרָנוּ הָרַע וְעַל כְּרַחֲנוּ נָטָה אֶרְחֵנוּ,
 וּמִנֵּעַ הַטּוֹב מִמֶּנּוּ, דְּמִיּוֹנוֹ כְּאַרְיֵה יִכְסֹף לְטָרֶף וְכִכְפִּיר יוֹשֵׁב
 בְּמִסְתָּרִים וּפֶתַע פֶּתְאוֹם חַיִּים בְּלַעֲוֹנוֹ וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי
 בְּצַדִּיקְתָּךְ תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁינוּ, הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשֵׁנוּ וְהַעֲלֵה אֶרְוַחָה
 וּמִרְפָּא לְעוֹנֵינוּ וְיִהְיוּ לְמֵאוֹרוֹת כָּל הַשְּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ
 וְחִטְאַתֵּינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְטַהַר לְבָנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאֵמֶת וּבְלִבְבֵי שְׁלֵם בְּיַרְאָה
 וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, כֵּן יִהְיֶה רְצוֹן. יְהִי לְרְצוֹן אֱמֹרֵי-כִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ
 יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

יאמר אחר כך ספר תהלים, ואדרא זוטא (נמצא לקמן עמוד 608).

יעשה שבע הקפות לתבה בבית הכנסת, ובכל הקפה יאמר מזמור הבו
 לה' בני אלים, כלו, ופסוק מפסוקי אגא בכת, לפי הסדר הזה.

מזמור לדוד הבו ליהוה בני אלים הבו ליהוה כבוד ועז: הבו ליהוה
 כבוד שמו השתחוו ליהוה בהדרת קדש: קול יהוה על המים אל
 הכבוד הרעים יהוה על מים רבים: קול יהוה בכת קול יהוה בהדר:
 קול יהוה שבר ארזים וישבר יהוה את ארזי הלבנון: וירקיעם כמו
 עגל לבנון ושריון כמו בן ראמים: קול יהוה חצב להבות אש: קול
 יהוה יחיל מדבר יחיל יהוה מדבר קדש: קול יהוה יחולל אילות
 ויחשף יערות ובהיכלו פלו אמר כבוד: יהוה למבול ישב וישב
 יהוה מלך לעולם: יהוה עז לעמו? תן יהוה יברך את עמו בשלום:

אגא בכת. גדולת מינך. תתיר צרוכה: (אב"ג ית"ץ)
 קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו גורא: (קר"ע שט"ן)
 נא גבור. דורשי חודך. ככבת שמרם: (נג"ד יכ"ש)
 ברכם טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם: (בט"ר צת"ג)
 חסין קדוש. ברוב טובך. נהל עדתך: (חק"ב טנ"ע)
 יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך: (יג"ל פז"ק)
 שועתנו קבל. ושמע צעקתנו. יודע תעלומות: (שק"ו צי"ת)

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

אחר כך ימנה עשרים ושש פרוטות כמנין שם הוי"ה, וישימם בפני עצמם, וימנה עוד ששים וחמש פרוטות כמנין שם אדנ"י, וישימם בפני עצמם, ואחר כך יחברם יחד ויכונן לחבר שמות הוי"ה אדנות (יאהדונה"י) שפגם בהם, ועתה מיחדם ביחוד גמור ושלם, ויתן כסף זה ואת כסף פדיון התעניות לעניים וראי שמים, ויאמר שיר השירים כלו, ויכונן ליחד כל עולמות וספירות הקדש באהבה ורחבה.

ויהי רצון שה' יקבל תשובתו ברצון.

תקון למי שעשה הפלה מלאכותית

רבותינו המקובלים לא נתנו מס' ימים הראוי לתקון זה ואולי תקונה בשמונים ושמונה תעניות. אמנם מי עלה שמים וירד לקבוע את מספר ימי התעניות, והתשובה והוידוי, והרצון והמחשבה, הם עקר התקון ומעשה התענית והפדיון משלים התקון. ולכן תתן פדיון נפשה לצדקה לעניים ככל אשר תוכל, ולא תפחות מפדיון שמונים ושמונה תעניות.

תצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרתו בצאת הכוכבים ותתן צדקה פדיון תעניות לפי הסדר כדלהלן:

טוב שתעשה תקון זה לפחות 3-5 פעמים בתייה. (תקון זה נסדר לפי הקדמה ב' ולפי שו"ת "ברית אברהם" בתשובה שהובאה להלן בסוף הספר)

אם יכולה תלך למקנה ותטבל שבע טבילות, (ראי בהוראות שבתחילת הספר) ותכונן שטובלת שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושכן יטהרו נפשה, רוחה ונשמתה מטמאת צרעת עון ההפלה.

יום לפני הצום תאמר וידוי זה:

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלחנו ואל

תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר
 לפניך יהוה יאהרונה אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא
 חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:
 אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו.
 ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו.
 לצנו. מרדנו. מרינו דברך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו.
 פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתתי זרע
 קודש לבטלה והפלתי פרי בטני. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו
 ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שוה לנו. ואתה צדיק על כל
 הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא
 הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי
 כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם
 ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהרונה אלהינו
 ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל
 עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

תתפלל תפילת מנחה. ולפני שתפסע שלש פסיעות של "עושה שלום",
 תאמר:

רבנו של עולם הריני לפניך למחר בתענית משקיעת החמה היום
 ועד צאת הכוכבים מחר לכפר על כל חטאתי שחטאתי ושעויתי
 ושפשעתי לפניך מעודי ועד היום הזה, ובפרט בכך שהפלתי פרי
 בטני והשחתיו ארצה. ואם לא אוכל להתענות או לא ארצה,
 כשאתן פרוטה לצדקה כדי לבטל התענית אוכל לאכול ללא שום
 איסור כלל. ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו שתתן
 לי כח ובריאות להתענות לפניך ותקבל תשובתי ותרצני:

אם שכחה לומר זאת בתפילת המנחה, אבל כשהתפללה מנחה חשבה
 להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריכה להתענות.

ביום הצום תאמר :

הריני מוכנה ומזמנת לקיים בעזרת ה'אל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתוב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרטת על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבלת עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמונו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריה. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתתי זרע קודש לבטלה והפלתי פרי בטני. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הפא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

וישב אברהם אל נערי ויקמו וילכו יחדו אל באר שבע וישב אברהם בבאר שבע: וישב יצחק ויחפר | את בארות המים אשר חפרו בימי אברהם אביו ויסתמום פלשתים אחרי מות אברהם

ויקרא להן שמות פשמת אשר קרא להן אביו: ויחפרו עבדי יצחק
בנחל וימצאו שם באר מים חיים: ויריבו רעי גרר עם רעי יצחק
לאמר לנו המים ויקרא שם הבאר עשק כי התעשקו עמו: ויחפרו
באר אחרת ויריבו גם עליה ויקרא שמה שטנה: ויעתק משם ויחפר
באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחבות ויאמר כי עתה
הרחיב יהוה יאהדונהי לנו ופרינו בארץ: ויעל משם באר שבע: ויהי
ביום ההוא ויבאו עבדי יצחק ויגדו לו על אדות הבאר אשר חפרו
ויאמרו לו מצאנו מים: ויקרא אתה שבעה על פן שם העיר באר
שבע עד היום הזה:

ועשית את נתייה שבעה והעלה את נתייה והאיר על עבר פניה: כי
הנה האבן אשר נתתי לפני יהושע על אבן אחת שבעה עינים הנני
מפתח פתחה נאם יהוה יאהדונהי צבאות ומשתי את עון הארץ ההיא
ביום אחר: ביום ההוא נאם יהוה יאהדונהי צבאות תקראו איש
לרעהו אל תחת גפן ואל תחת תאנה: וישב המלאך הדבר כי
ויעירני באיש אשר יעור משנתו: ויאמר אלי מה אתה ראה ואמר
ראיתי והנה מנורת זהב כלה ונגלה על ראשה ושבעה נתייה עליה
שבעה ושבעה מוצקות לגרות אשר על ראשה: אמרות יהוה
יאהדונהי אמרות טהרות כסף צרוף בעליל לארץ מזקק שבעתים:
חקמות בנתה ביתה חצבה עמודיה שבעה:

אחר כך תקח בידה 88 מטבעות, ותסדרם על השולחן בשורה אחת

בסדר זה:

10 .6 .4 .5 .1 .6 .1 .1 .5 .1 .5 .1 .10 .5 .10 .5 .6 .5 .1

תמנה את המספרים בפיה, ואחר כך תאמר שלש פעמים.

”שופך דם האדם באדם דמו ישפך.”

תערב כל המטבעות בידיה הימנית ותאחז אותם ביד ימין ותוסיף לצדקה
כמה שאפשר ותעמוד חפה ופניה לצד מערב ותאמר:

עֲנֵנו אֲבִינו עֲנֵנו בְּיוֹם צוֹם הַתְּעֵנִית הַזֶּה, כִּי בְּצָרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי
עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֵאשִׁי וּכְמִשָּׂא כְּבֹד כְּבֹדוֹ מִמֶּנִּי. טֹבְעֵתִי בִּינוֹן מִצוּלָה
וְאִין מְעַמֵּד. בְּאֵתִי כְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוֹלֶת שְׁטָפְתָנִי. יִרְאֶה וְרַעַד יָבוֹא
כִּי בַעַת עֲמָדִי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי וְגַם
נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנָי אֵלֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעְלָה רֵאשׁ
וְאֲשָׁמוֹתַי גָּדְלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לָךְ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי הַצְּדָקָה וְלָנוּ בִשְׁת
הַפְּנִים. מָה אַעֲנֶה וּמָה אֶמַר מָה אֲדַבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק. כָּבַת סוֹרֶרֶת
וּמוֹרָה הֵייתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מִצְוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְרֶיךָ לֹא
הִשְׁתִּיתִי אָזְנִי. וְעַבְרָתִי עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עַבְרָתִי
עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בַּיַּת דִּין. עַבְרָתִי עַל דְּבָרֵי קְבִלָה וְדְבָרֵי סוֹפְרִים
וּפְגַמְתִּי בַּמִּדּוֹת הַעֲלִיוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשֶּׁפַע. וְגֵרַמְתִּי בְּעֲוֹנוֹתַי
לְהַפִּיל נִיצוּצוֹת הַקְּדוֹשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנָתַתִּי כַּח בְּקָלְפוֹת
לְהִתְחַזֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעְלָה וּלְהִתְאַחֵז וְלִינֵק מִן הַקְּדוֹשָׁה. וְגֵרַמְתִּי
בְּעֲוֹנוֹתַי לְעַקֵּר וּלְהַכְרִית אֶת נַפְשֵׁי הַקְּדוֹשָׁה מִמְּקוֹרָהּ הַעֲלִיּוֹן מֵאֶרֶץ
הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יַרְכְּתֵי בוֹר. בּוֹרוֹת נִשְׁבְּרִים אֲשֶׁר לֹא יָכִילוּ
הַמַּיִם. אוֹי וְאֲבוֹי עָלִי. אֶהָה עַל נַפְשִׁי. עַל מִי אָנוּס לְעֲזֹרָה וְאֵנָה
אֶפְנֶה לִישׁוּעָה. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאַתִּי חֲרַפְתִּי נְעוּרֵי. אֲבָל
גְּלוֹי וְיִדּוּעַ לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, כִּי לֹא בְּמֶרֶד
וּכְמַעַל עָשִׂיתִי, וְלֹא לְהַכְעִיסֶךָ נִתְפַּוְנְתִי, רַק יִצְרִי גֹבֵר עָלַי וּמַעֲשֵׂה
שִׁטָּן הַצְּלִיחַ, כִּי הוּא מֵאֵשׁ וְאָנִי מִבֶּשֶׂר וְדָם, וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתָנִי
וּפְתַנִּי לְעֵבֵר עַל מִצְוֹתֶיךָ, וְנִסְפַּלְתִּי וְעָשִׂיתִי עוֹן זֶה אֲשֶׁר הִפַּלְתִּי פְרִי
בְטֵנִי וְשַׁחַתְתִּיו אֲרָצָה, וְעַתָּה אָנִי בּוֹשָׁה מִמַּעֲשֵׂי וּמִכְלַמַּת אָנִי
מִעֲוֹנוֹתַי, וּמִתְנַחֲמַת וּמִתְחַרְטַת אָנִי עַל כָּל מַה שְׁחַטַּאתִי וְעוֹיֵתִי
וּפְשַׁעֵתִי לְפָנֶיךָ מַעוֹדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזֹבְתִי אֶת דְּרָכֵי הָרָעִים וְאֶת
אֲרָחוֹתֵי הַמְקַלְקָלִים, דְּכַתִּיב: יַעֲזֹב רִשְׁעוֹ וְדָרְכּוֹ וְאִישׁ אֶגּוֹן מִחֲשָׁבוֹתָיו
וְיָשׁוּב אֶל יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי וִירַחֲמֵהוּ וְאֶל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסִלַּח.
וּבֵאתִי בְּלֵב נִשְׁבָּר וְנִדְפָה לְהִתְנַפֵּל לְפָנֶיךָ כִּסֵּא כְבוֹדְךָ וְלִדְפֹק עַל שַׁעֲרֵי
רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מַחִילָה וְסְלִיחָה וְכַפְרָה, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנוּן וְרַחוּם

אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנא יהנה יאהדונה, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהנה יאהדונה טוב וסלח ורב חסד לכל קוראך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפני בשלוי מצום ובשרי פחש משמן. ויהנה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וגלוי וידוע לפניך כי חפצה הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפרישה צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשוכה ומקבלת הצדקה שאני נוהגת בעבור התעניות פאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמתתי. וכל ניצוצות הקדשה שגפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים פרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח"ל ב'לע ו'יקיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתתי למען שמך הקדוש (אראית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גזך י'כפשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי.

מפאן יכולה לנעול מנעליה, ולהמשיך רגיל.

אָנא בַּכַּח. גְּדוּלַת יְמִינֶךָ. תַּתִּיר צְרוּרָה : (אב"ג ית"ץ)
 קָבַל רִנַּת. עֲמָךְ שְׂגָבְנוּ. טְהַרְנוּ נוֹרָא : (קר"ע שט"ן)
 נָא גְבוֹר. דּוֹרְשֵׁי יְחוּדֶךָ. כְּכַבַּת שְׁמֵרָם : (נג"ד יכ"ש)
 בְּרַכֵּם טְהַרֵּם. רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ. תְּמִיד גְּמִלֵּם : (בט"ר צת"ג)
 חֲסִין קְדוֹשׁ. בְּרוּב טוֹבְךָ. נִהַל עֲדָתְךָ : (חק"ב טנ"ע)
 יַחֲדֵי גְאָה. לְעַמְּךָ פָּנָה. זוֹכְרֵי קְדוּשָׁתְךָ : (יג"ל פז"ק)
 שׁוֹעֲתָנוּ קָבַל. וּשְׁמַע צַעֲקוֹתָנוּ. יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת : (שק"ו צי"ת)
 בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד :

יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׂיֵהָא מַעוּט חֲלָבֵי וְדָמֵי שְׁנַתְמַעֵט הַיּוֹם לְפָנֶיךָ בְּתַעֲנִיתֵי חָשׁוּב וּמְקַבֵּל לְפָנַי כִּסָּא כְבוֹדֶךָ כְּאֵלוֹ הַקְּרַבְתִּיו עַל גְּבֵי מִזְבְּחֶךָ הַקְּדוֹשׁ, וּבְכַח חֲלָב וְדָם שְׁנַתְמַעֵט מִמֶּנִּי יִגִּיעַ וַיַּחוּל עָלַי, לְטַהֵר לִבִּי לְעַבְדְּךָ לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ, וְלַתַּת פֶּחַ בְּמַחְשַׁבְתִּי וּבְמַחֲוֵי לְבָרֵךְ וּלְתַקֵּן וּלְהַעֲלוֹת כָּל נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה וְהַנְּפָשׁוֹת וְהַרוּחֹת וְהַנְּשָׁמוֹת דְּקַדְשָׁה, וּלְהַגְבִּיר חֵלֶק הַטּוֹב שְׂיֵשׁ בִּי עַל חֲחֵלֶק הָרַע שְׂיֵשׁ בִּי, וְהֵיךְ נָא קְרוּב לְשׁוֹעֲתָנוּ. טָרָם נִקְרָא אֲלֶיךָ וְאַתָּה תַּעֲנֶנָּה, נְדַבֵּר וְאַתָּה תִּשְׁמַע, כַּדְּבַר שְׁנֵאֲמַר "וְהֵיךְ טָרָם יִקְרָאוּ וְאֲנִי אֶעֱנֶה עוֹד הֵם מְדַבְּרִים וְאֲנִי אֶשְׁמַע", כִּי אַתָּה ה' פּוֹדֶה וּמַצִּיל וְעוֹנֶה וּמְרַחֵם בְּכָל עַת צָרָה וְצוּקָה וְשׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה.

אָנא יְהוָה יֵאֱהוּנְהֵי אוֹי נָא לָנוּ כִּי חֲטָאנוּ אָנא נוֹלִיךְ אֶת חַרְפְּתָנוּ, בַּת כְּסִילָה תּוֹגַת אֲמָה, וְאִם תַּפְנֶה לְחַטָּאתֵינוּ אָבֵד שְׂכָרְנוּ וְתַקְוַתֵינוּ, וְאִם תִּשְׁמַר עֲוֹנֵינוּ מִי יַעֲמֵד לְפָנֶיךָ מֵאֵז אִפְיֶךָ, וּבְטוֹבְךָ הַגְּדוֹל תַּעֲוֹרֵר רַחֲמֶיךָ וּרְאֵה בְּעֵין חַמְלָתְךָ צָרַת גּוֹפֵינוּ וְנַשְׁמַתֵינוּ וְקָבַל בְּרוּב רַחֲמֶיךָ תְּשׁוּבַתֵינוּ וְקוֹרְאִים בְּשִׁמְךָ יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמְּלֶךְ, אֵל תַּעֲזָבְנוּ, וּבְיַד זַעֲמָךְ אֵל תִּשְׁשָׁנוּ, וְלֹא לְאַרְךָ אִפְךָ תַּקְחָנוּ, כִּי גְלוּי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי לֹא עָלְתָה עַל לִבְנוֹ לְהַמְרוֹת חֵס וְשְׁלוֹם נֶגֶד כְּבוֹדֶךָ וּלְעֲשׂוֹת נֶגֶד כְּבוֹדֶךָ, אָפֶס כִּי עוֹ צָרְנוּ הָרַע וְעַל כְּרַחֲמֵינוּ נָטָה אֲרַחְנוּ, וּמִנַּע הַטּוֹב

ממנו, דמיונו כְּאַרְיֵה יְכַסּוּף לְטֹרֵף וְכַכְפִּיר יוֹשֵׁב בְּמִסְתָּרִים וּפְתַע פְּתָאוּם תִּיִים בְּלַעֲוֹנוֹ וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ יְהוָה בְּצַדִּיקְךָ תוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשִׁינוּ, הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשֵׁנוּ וְהַעֲלֵה אֲרוּכָה וּמִרְפָּא לַעֲוֹנֵינוּ וְיִהְיֶה לְמֵאֲרוֹת כָּל הַשְּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ וְחִטְאֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְטָהַר לִבְנוֹ לַעֲבֹדְךָ בְּאַמֶּת וּבְלֵב שָׁלֵם בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה, אֲמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן. יְהִי לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

תֹּאמֶר אֵת כָּל סֵפֶר תְּהִלִּים (וְאִם אֶפְשֶׁר פְּעֻמִּים, עֲדִיף) וְתַתֵּן הַכֶּסֶף לַעֲנִיִּים שׁוֹמְרֵי מִצְוֹת וְיִהְיֶה רָצוֹן שֶׁה' יִקְבַּל תְּשׁוּבָתָה בְּרָצוֹן.

עֲנֵן עֶכּוֹב הַזְּוִיג וְהַפְּרָנְסָה.

אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ, שְׁבֻזּוּג רֵאשׁוֹן אַרְבָּעִים יוֹם קֹדֶם יְצִירַת הַיָּלֶד. בַּת קוֹל יוֹצֵאת וְאוֹמֶרֶת "בַּת פְּלוֹנִי לְפְלוֹנִי אֶכֶל זְוִיג שְׁנִי, "אֵין מְזוּגִין לְאָדָם אִשָּׁה, אֶלָּא לְפִי מַעֲשָׂיו". וְכַתֵּב הָאֵר"י ו'ל, שְׁכּוֹנֵת חַז"ל בְּאִמְרָם "זְוִיג רֵאשׁוֹן", הוּא לְפַעַם הָרֵאשׁוֹנָה שְׂאָדָם בָּא לְעוֹלָם, וְזְוִיג שְׁנִי הוּא חֲזָרְתּוֹ בְּגִלְגּוֹל. וְכּוֹנֵת חַז"ל לְהוֹדִיעֵנוּ, שְׂלָאָדָם הַמְּגַלְגֵּל לֹא מְזוּגִין אִשָּׁה אֶלָּא לְפִי מַעֲשָׂיו בְּגִלְגּוֹל זֶה, וּבְעֶקֶר בְּגִלְגּוֹל קוֹדֶם. כִּי עוֹנוֹתָיו גּוֹרְמִים לְמִדַּת הַדִּין לְקַטְרֵג עָלָיו לְמַנוּעַ מִמֶּנּוּ הַזְּוִיג אוֹ הַפְּרָנְסָה. וְהוֹסִיפוּ חַז"ל וְאָמְרוּ "וְקָשָׁה לְזוּגָן כְּקִרְיַעַת יָם סוּף. וְאָמְרוּ בְּזוֹהַר (פְּרָשַׁת תְּרוּמָה דף ק"ע:): שְׂאִין הַכּוֹנֵה לְקִשֵׁי פִיזִי, אֶלָּא מֵהוֹתִי. כִּי מִדַּת הַדִּין קַטְרֵגָה כְּדִי לְמַנוּעַ אֵת קִרְיַעַת יָם סוּף בְּטַעֲנָה שְׂאִין יְשָׂרָאֵל רְאוּיִם לְגַם כְּזֶה, כִּינֵן שְׂמַעֲשִׂיהֶם לֹא הָיוּ מִתְקַנְיִים. וְהָיָה קָשָׁה לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂלֵא לְהִתְחַשֵּׁב בְּמִדַּת הַדִּין, כִּי אֵין מִשׁוֹא פְּנִים לְפָנָיו, וְהוּא בְּרָא אֵת מִדַּת הַדִּין כְּדִי שְׂתַקְטֵרַג וְתִמְנַע אֵת הַרְחָמִים וְהַטּוֹב מִמִּי שְׂאִינוֹ רְאוּי. וְרַק מִכִּינֵן שְׂהַבְטִיחַ לְאַבְרָהָם אֲבִינוֹ ע"ה. "וְדוֹר רְבִיעִי יִשׁוּבוּ הֵנָּה." עֲשֵׂה לְפָנִים מִשׁוֹרַת הַדִּין וְקִרַע לָהֶם אֵת הַיָּם.

וְהֵנָּה רוֹב כְּכֹל בְּנֵי הָאָדָם מְגַלְגְּלִים הֵם, וְנִקְרָאִים "זְוִיג שְׁנִי", וּמֵאֵז חֲרַבֵּן

בית המקדש כמעט שאין נשמות חדשות (שער המצוות, פרשת כי תצא) ולכן אין משיגים את בני זוגם אלא בצער ובקשי. (שער הגלגולים הקדמה כ') כי מדת הדין מקטרגת למנוע הזיווג והפרנסה מבני אדם עקב מעשיהם הרעים בגלגול הקודם. ואם היה הקדוש ברוך הוא מסכים למדת הדין היה העולם שמים. ולכן קשה זיווגו של אדם, וקשין מזונותיו של אדם, לפני הקדוש ברוך הוא פקריעת ים סוף. כי נותן להם הקדוש ברוך הוא פרנסה וזיווג למרות קטרוג מדת הדין, אלא שנותנם בקשי ובצער בגלל הקטרוג.

אלא שאף על פי כן, "מדה פנגד מדה לא בטלה." ואדם שחטא בגלגול קודם בעניני ממון כגזל וכדומה, יסבול מצער הפרנסה ומעני בגלגול זה, ובהתאם לצער שגורם לבני אדם בעניני ממון, ככה יסבול בעניני ממון בגלגול זה. ואם חטא באהבה אסורה כגון אחת מהערייות, או גויה, או אפלו חטא עם אשתו בנדתה, ימנעו ממנו הזיווג לגמרי, או יאחרוהו לו בשנים הרבה. ובהתאם למדת הענג והשמחה שהיו לו בזיווג האסור, כך מדת הסבל והצער שיהיו לו בבדידותו עתה. ואין הבדל בכל זה בין גבר לאשה. (דגמאות לכף, ראה במבוא לספר זה, וב"שער יוסף" חלקים א' ב' במעשיות של גלגולי הנשמות, בצפת, במצרים, ובירושלים, והבין.)

אם שב האדם בתשובה שלמה לפני קונו, ומבקש מחילה בכל לבו, על כל אשר חטא מעודו בעולם בפעם ראשונה ועד עתה, מבטל את הקטרוג ואת הגזרות הרעות שנגזרו עליו, וגורם שה' ירחמהו ויפתח לו שערי רחמים, זיווג, ופרנסה. ולפי ערך וגדל התשובה והתפלה, כן ערך השפע והרחמים שמושך עליו.

ודע כי אם עבר אדם בגלגול זה או בגלגולים קודמים איזו עבירה שענשה "כרת", יש בענש זה כמה סוגים ואפנים, ואחד מהם הוא שתכרת הנפש מן זוגה בעולם הזה ובעולם הבא. (ראה שער המצוות דף ג.) ולכן התקון, כולל לילה שלם של למוד תורה שהוא תקון לעוון "הכרת". שכל לילה אחד מכפר על כרת אחד, (שער ריח הקדש, דף י"א) ויכון להפטר בלמוד לילה זה מ"כרת" המונע הזיווג או הפרנסה אם נגזר

עליו, והחלש יאמר גבור אני, לעמד על המשמר ולעשות התקון בשלמותו, ויזכה בעזרת השם, להקים בית נאמן בישראל, ולפרנסה הגונה, אמן.

תקון למי שמתעבב זוונו או פרנסתו.

יקפיד בכל בקר בקומו ממטתו, לטול את ידיו עם כלי, שמונה פעמים לסירוגין. דהיינו שישפוף מים מהכלי על ידו הימנית, ואחר כך על ידו השמאלית, ושוב על ידו הימנית, ואחריה על היד השמאלית. ארבע פעמים על כל יד.

ונה סדר התקון.

יצום יום אחד מעמוד השחר ועד צאת הכוכבים, ויהיה ער בלילה שלפניו, לפי הסדר הזה.

יום לפני הצום יאמר ודוי זה.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמונו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחחנו. שחחנו זרע קדש לבטלה ובכרנו משחיתים לחבל, גם בכנפנו נמצאו דם נפשות אביונים נקיים והנה דמעת העשוקים ואין להם מנחם, לבי לבי על חלליהם מעי מעי על הרוגיהם, אוי לרשע רע, פי גמול ידיו יעשה לו. תעבנו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אפה יודע. אפה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אפה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

ישתדל ללכת למקנה ולטבל שבע טבילות, ויכון שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושפן יטהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת חטאתיו.

תפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בכרפת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל פשהתפלל מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

זה נסח קבלת התענית:

רבוננו של עולם הריני לפניך למקור בתענית מעלות השחר ועד צאת הכוכבים לכפר על כל חטאתי שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך מעודי ועד היום הזה, ובפרט בעוון הגורם לי לעכוב (הפרנסה) (הנשואין), ואם לא אוכל להתענות או לא ארצה, כשאנתן פרוטה לצדקה כדי לטל התענית אוכל לאכול ללא שום איסור כלל. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שתתן לי כח ובריאות להתענות לפניך ותקבל תשובתי ותרחמי:

משקיעת החמה ועד שעה לפני שיאיר השמש, יזהר שלא לישן, וישב כל הלילה ללמד למודי קדש. ויכול לאכל עד שעתיים לפני שיאיר השמש דברים קלים כעוגות, פרות ושתייה קלה, אבל אסור לאכל ארוחה או לשותות יין ומשקאות חריפים.

לפני הלמוד בלילה יאמר בקשה זו:

בכל מְשָׁלָה. (אפילו בקליפות להכניעם).

קדִישָׁנו (מכתר) בְּמִצְוֹתֶיךָ, תֵּן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרֹתֶיךָ (מתפארת), שְׁבַעֲנוּ מְטוֹבָךָ, (מיסוד) שְׁמַח נַפְשָׁנוּ (מלכות) בִּישׁוּעָתֶךָ, וְטַהַר לִבָּנוּ לְעִבְדֶיךָ בְּאַמֶּת, וְהָאֵר עֵינָנוּ בְּתוֹרֹתֶיךָ וְדַבֵּק לִבָּנוּ בְּמִצְוֹתֶיךָ וַיַּחַד לְכַבְּנוּ לְאַהֲבָה וּלְיִרְאַה אֶת שְׁמֶךָ.

אָנָּה יְהוָה עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל וּלְמַעַן תוֹרֹתֶיךָ הַקְּדוֹשָׁה וּלְמַעַן רַחֲמֶיךָ וְחַסְדֶיךָ וְתִמְחֹל וְתִסְלַח וְתִכַּפֵּר לְכָל חַטָּאתִי וְעוֹנוֹתַי וּפְשָׁעֵי שַׁחֲטָאתִי עוֹתִי וּפְשָׁעֵי לִפְנֶיךָ, וְתִתֵּן אֶת כָּל אֲשֶׁר עָוַתִּי וְהָאֵר כָּל שְׁמוֹת הַקְּדוֹשׁ שְׁפָגַמְתִּי בָהֶם וְתִלְקֹט כָּל נִצּוּצֵי הַקְּדוֹשָׁה אֲשֶׁר פְּזַרְתִּי וַיָּשׁוּב הַכֹּל לְאַיְתָנוּ הָרִאשׁוֹן וְלֹא יִדַּח מִמֶּנּוּ נֶדַח. אִוֵּר זְרוּעַ לְצַדִּיק וּלְיִשְׂרָאֵל לֵב שְׁמִיחָה, קִבֵּל רֵנַת עַמֶּךָ, שְׁגַבְנוּ טַהֲרֵנוּ נוֹרָא (קר"ע ש"ן).

אָנָּה בְּכַח שֵׁם (קר"ע) הַחַתּוּם בְּסוּף אִוֵּר זְרוּעַ לְצַדִּיק, קָרַע מִמְּלַכְתּוֹת הַרְשָׁעָה כְּלָה, וְכָל הַטּוֹפֹת שִׁיִּצְאוּ מִמֶּנִּי לְבַטְלָה בֵּין בְּאוֹנֵס וּבֵין בְּרָצוֹן, בֵּין בְּשׂוֹגֵג וּבֵין בְּמִזִּיד שְׁלֹא בְּמִקּוּם מְצוּהָ, בְּכַח שֵׁם (קר"ע) יְהוָה עֵקֶר לְעֵקֶר נִטַּע נִצּוּצוֹת הַקְּדוֹשָׁה אֲשֶׁר בְּתוֹךְ עַמִּי הַקְּלֻפּוֹת, חֵיל בָּלַע וַיִּקְיָאֵנוּ (ר"ת חב"ו) מִבְּטָנוּ יוֹרְשָׁנוּ אֵל, וְהַנִּצּוּצוֹת הַקְּדוֹשִׁים הִמָּה יַעֲשׂוּ עֲרִ"ק לְבְרוּחַ מִתּוֹךְ הַקְּלֻפָּה וְלַעֲלוֹת עַד צַדִּיק יְסוּד עוֹלָם כִּי הוּא רַק"ע נְשָׁמָה, קִבֵּל ש"ע אִוֵּר וְאִוֵּר וְאִוֵּר פְּנִים הַעֲלִיּוֹנִים, וְהַנֶּפֶשׁ הַקְּדוֹשָׁה הִיא מוֹצֵאת וְנִטְהָרֶת מִכָּל דְּבַר רָע וְתַעֲשֶׂה טוֹב, וּלְיִשְׂרָאֵל לֵב שְׁמִיחָה צַדִּיק וְטוֹב לוֹ, גַּם יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהי? תֵּן הַטּוֹב וְאַרְצָנוּ תִתֵּן? בּוֹלָה, נָא גִבּוֹר הַדּוֹרְשֵׁי יַחֲוֹדֶיךָ כְּכַבַּת שְׁמֵרֵם (נג"ד יכ"ש). אֲבִינוּ מִלְכָּנוּ, אֱלֹהֵינוּ גֹלָה כְבוֹד מְלַכּוֹתֶיךָ עָלֵינוּ מְהֵרָה. (יְכוֹן שְׁהֵאֲשָׂה הִיא בְּחִינַת מְלַכּוֹת). וְהוֹפֵעַ וְהַנֶּשֶׂא עָלֵינוּ לְעֵינֵי כָל חַי. וְקָרַב פְּזוּרָנוּ מִבֵּין הַגּוֹיִם. (זֹאת הַבַּת זֹג שְׁנִתְפָּזְרָה מִנְשַׁמְתוֹ בְּעוֹנוֹתָיו) וְנִפְזַרְתִּינוּ (חֲלָקֵי הַנֶּשֶׁמָה שְׁלָנוּ שְׁמִסְתוֹבְבִים עֲרִטִילָאִין) פִּנְס מִיִּרְכַּתִּי אֲרָץ. וְהִבִּיאָנוּ יְהוָה יֵאֱהַדוֹנָהי אֱלֹהֵינוּ לְצִיּוֹן עִירֶיךָ בְּרָנָה (יְכוֹן ש"צִיּוֹן" הִיא סוּד הַזּוּוּג עִם הַשְּׂכִינָה הַקְּדוֹשָׁה). וְלִירוּשָׁלַיִם (יְכוֹן שׁוֹז סוּד הַשְּׂכִינָה בְּכָלֵל. וְבַת זֹוּגוּ בְּפֶרֶט). עִיר מִקְדָּשְׁךָ בְּשִׁמְחַת עוֹלָם. " וְקִיַּם לָנוּ יְהוָה

יאהדונהי אלהינו את הדבר שהבטחתנו על ידי צפניה חוץ פאמור, בעת ההיא אביא אתכם, ובעת קבצי אתכם, כי אתן אתכם לשם ולתהלה בכל עמי הארץ בשובי את שבותיכם לעיניכם אמר יהוה. יהיו לרצון אמרי פי, והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגואלי.

אחר כך יאמר "פתח אליהו". ואדרא זוטא. (נמצא לקמן עמוד 608) ואם יש זמן לחצות לילה, ילמד שאר דברי תורה שלבו חפץ.

בחצות לילה ידליק שבע גרות לכבוד אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרן, יוסף, ורוד המלך עליהם השלום. ואחר כך יאמר.

פי אפה תאיר גרי, יהוה אלהי גייה חשפי, אנא יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אברהם יצחק וישראל עבדיך תרחם עלי אני עבדיך (זכיר שמו) בן אמתך (יאמר שם אמו) ותשלח לי (פרנסה טובה) (בת זוג הגונה ויראת שמים שאשאנה מהר, ונחיה יחד כל מי חיינו בקדשה ובאהבה ואחזה שלום ורעות) בזכות שבעת הצדיקים כורתי הברית שהדלקתי גרות לכבודם. אמן נצח סלה ועד.

יאמר ברכות השחר ותקון חצות (נמצא לעיל עמוד 60). ואחר כך יאמר תהלים בכל יכלתו עד עמוד השחר (כשעה ורבע לפני צאת החמה) ואם גמר התהלים ישתדל ללמוד שאר למודי קודש עד עמוד השחר.

לאחר עמוד השחר יאמר תפלה זו:

רבוננו של עולם, הנה אני בא בבשת פנים ירא וחרד. ואם חס ושלום נתחייבתי פרת בבית דינך הצדק על חטאתי ועונותי ופשעי המרבים. יהי רצון מלפניך שיהא חשוב צערי שנצטערתי בלילה הזה ונדדתי שנה מעיני, ותשגית עלי בעין חמלתך הריא עינא פקיקא דלא גאים, ותיר תדיר. שגאמר "הנה לא ינום ולא ישן שמר ישראל", ותקרע רע גזר דיני, ותחנני ותברכני מאוצר הכסף העומד לימין העליון, ותתן לי אני עבדיך חיים ארפים לעסק בתורתך יומם ולילה. ויהיה הצער שיש לי בעיני תקון לפגם הראות שפגמתי בעיני

עלאין, ואשר הרע בעיניך עשיתי. ויתקן הפגם שהוא בכל המקומות שפגמתי מארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשייה. ותצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך המשבר את עיני האדם אחר פטירתו בקבר, ואפטר מאותו הצער. ותשפיע עלי משפע הטוב מכתר עליון להצילני מפרת דיומי וכרת דשני. ולמען שמך הגדול והנורא (אל"ד) כשהוא כלול עם מקורו (אאהליד"ה) שתבטל מעלי כל גזרות קשות ורעות. ויהיה למוד זה נחת רוח לפני כסא כבודך. ותתן בי כח לעמד על המשמר וללמד תמיד לפניך ולהגות באמרי תורתך ולהיות מן העובדים לפניך בלב שלם ובנפש חפצה ולומדים תורה לשמה ולברר כל ניצוצות הקדושות שנתפזרו בין הקלפות על ידי ולהחזירם אל הקדשה, ליחדא שכינתא בבבלה ולאקמא יתה מעפרא, ולתת נחת רוח ליוצרנו לדבק נפשנו ורוחנו ונשמטנו לעבדו וליראה אותו בלבב שלם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה דינו כוננה עלינו ומעשה דינו כוננהו: ברוך יהוה לעולם אמן ואמן:

ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אב הרחמים, אדון הסליחות, שאם נגזר עלי, חס ושלום, להפרת בהפרת רשעים, שיכבשו רחמיך את כעסך ויגלו רחמיך עלי, שיהא חשוב צערי שנצטערתי הלילה הזאת וקמטתי שנה מעיני לקרע רע גזר דיני (יכוון בשם "קר"ע שט"ן") ונהר יוצק סודי. אני בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך. ותחוס ותרחם עלי. ואל תכריתני לא פרת דיומי ולא פרת דשני. ולא תפרת נפשי מלהעלות מיין נוקבין למעלה. ולא תפרת נפשי מלהזדוג בבת זוגה לא בעולם הזה, ולא בעולם הנשמות בהפרת רשעים, חס ושלום. ותשפיע עלינו אור ישועה ורחמים מכתר עליון להציל ממנות נפשי ולהחיותני חיים ארפים דשנים ורעננים לעבודתך. ותזכני למקום שהרוחות והנשמות נחצבות משם, ואזכה להיות מהעולים והזוכים לחיי העולם הבא. ובכח שמך הקדוש (אאהליד"ה) תבטל מעלינו ומעל

כל בני ביתינו כל גזרות קשות ורעות. ותשגיח עלינו בעין חמלתך שנאמר בו "הנה לא ינום ולא ישן שמר ישראל". ויהיה הצער שנודתי שנה מעיני בלילה הזאת לתקון מה שפגמתי בעיינין עלאין והרע בעיניך עשיתי, ואפטר מלהתגלגל נפשי בעוף הנקרא ראה בעון הראות. ופצני והצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך המשבר עיני הרשעים בקבר. ובצער שנודתי שנה מעיני אפטר מאותו הצער ותנוח נפשי במשכנות מבטחים.

והנה התורה הקדושה שבה נתעסקתי הלילה הקדושה הזאת היא נפלאה, והשמות הקדושים היוצאים מכל מה שקרינו, המה מליצו טוב בעדנו לקבלנו בתשובה ולקרע רע גזר דיננו, ונפטר מכל צער. וכל המקטרגים אשר נבראו בעונותינו ימחו בכת תורתך הקדושה. אנא יהוה יאהדונה, הבט בעמלנו ואל תביט במעלנו ותבא לפניך שועתנו. לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה. ויצאו מים חיים מלכן העליון דרך רחובות הנהר לקו האמצעי. נהר פלגיו ישמחו עיר אלהינו לטהרנו מכל פשעינו. ואתה בטובך תעורר רחמיך ויפן מצחא דאריך אנפין רעוא דכל רעוין, במצח זעיר אנפין. ועינא דאריך אנפין, בעינא דזעיר אנפין. ובכן יתבטלו כל הדינים והיו כלא היו, כי אתה חפץ בתשובת הרשעים. חננו ועננו ושמע תפלתנו. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

ביום התענית מותר לישן. ולעשות כל מלאכה. ובאיזה שעה שירצה משעות היום, יאמר.

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, ככתוב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונה אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזר ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמיו יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אָנָא יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, תְּבֵא לְפָנֶיךָ תִּפְלְתָנוּ וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִלִּפְנֵי מִתְחַנְתָּנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזִי פָּנִים וּקְשֵׁי עֶרְףְךָ לֹאמַר לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חֲטָאנוּ. אָכֵל חֲטָאנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעָנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵינוּ: אֲשַׁמְנוּ. בְּגַדְנוּ. גִּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זָדוּנוּ. חֲמִסָּנוּ. טִפְלָנוּ שֶׁקֶר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כּוֹזְבָנוּ. כְּעִסָּנוּ. לִצְנוּ. מְרִדְנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֹאצָּנוּ. נֹאפָנוּ. סָרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעָנוּ. פְּגַמָּנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וְאָם. קִשְׁיָנוּ עֶרְףְךָ. רִשְׁעָנוּ. שַׁחַתְנוּ. שַׁחַתְנוּ זֶרַע קֹדֶשׁ לְבִטּוּלָה וּבְרָאנוּ מִשְׁחִיתִים לְחֵבֶל, גַּם בְּכַנְפֵינוּ נִמְצְאוּ דָם נִפְשׁוֹת אֲבִיוֹנִים נְקִיִּים וְהִנֵּה דְמַעַת הָעֲשׂוּקִים וְאִין לָהֶם מִנְחָם, לְבִי לְבִי עַל חֲלָלֵיהֶם מְעִי מְעִי עַל הַרוּגֵיהֶם, אוֹי לְרִשָׁע רַע, כִּי גָמוּל יִדְּיוּ יַעֲשֶׂה לוֹ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲוִינוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ. וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מֵה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפֵר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנְּסֻתוֹת וְהַנְּגָלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אַתָּה חִפְשׁ כָּל חֲדָרֵי בְּטֵן. רֹאֵה כְלִיוֹת וְלֵב. אִין דְּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאִין נִסְתָּר מִנְּגִד עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שְׁתַּמְחַל לָנוּ אֵת כָּל חֲטָאֵתֵינוּ וְתַכְפֵּר לָנוּ אֵת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתַמְחַל וְתַסְלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ.

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֹבֵר עַל פִּשְׁעֵי לְשָׂאֵרִית נִחַלְתּוּ, לֹא הִחֲזִיק לְעַד אִפּוֹ כִּי חִפֵּץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ וְיִכַּבֵּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ בְּמִצְלוֹת יָם כָּל חֲטָאֵתָם: תַּתֵּן אָמַת לִיעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִימֵי קְדָם:

יִכְנַס לְחֶדֶר וְיִלָּךְ יְחַף. וְיִקַּח בְּיָדוֹ פֶּסֶף לְצַדִּיקָה מֵה שֵׁיכּוּל, וְלֹא יִפְחוֹת מְעַשְׂרִים וּשְׁשֵׁה שְׁקָלִים וְיַעֲמֵד מוֹל צַד מְעַרְב, וְיֹאמַר.

עֲנֵנוּ אֲבִינוּ עֲנֵנוּ בְּיוֹם צוֹם הַתַּעֲנִית הַזֶּה, כִּי בְּצָרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי

עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתני. יראה ורעד יבוא בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם נכלמתי להרים אלהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהוה הצדקה ואלי בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא הטיתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על כריתות ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדשה במעמקי הקלפות. ונתתי פח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז ולינק מן הקדשה. וגרמתי בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, כי לא במרד ובמעל עשיתי ולא להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר ודם. והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך. ונסכלתי ועשיתי עון זה אשר גרמתי לדחות (פרנסתי), (זווגי), ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי. ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת אורחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהוה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלוח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים. אנא יהוה יאהרונה, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר

חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הנה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהנה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי כשלו מצום ובשרי כחש משמן. ויהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל פחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הפגמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח"ל ב'לע ו'יקיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרעו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גזך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי.

מפאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

מי שעושה התקון לזווג, יאמר זה.

רבוננו של עולם, בחסדך יצרת עולמך, ובראת אדם, ועשית לו עזר,

וְצוֹיִתְנוּ לִשְׂא אִשָּׁה וּלְהוֹלִיד בְּנִים, וְהִחְמִירוּ עֲבָדֶיךָ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם
 לְבָרְכָה שְׁלֵא לְאַחַר מִצְוָה זוֹ. וַיַּעַן חַיֵּי הָאָדָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם
 הַבָּא תְלוּיִים כַּמַּעֲט בְּאִשָּׁה, וּבְעוֹנוֹתֵינוּ הַרְבִּים אֵין עוֹד נִבְיָא וְלֹא
 בְּעָלֵי רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, לְדַעַת אִיזוֹ רְאוּיָה כְּדֵי לְקַנֵּם מִצְוֹתֶיךָ. לְכֵן בְּלִב
 נִשְׁבַּר בְּאִתִּי לְהַפִּיל תַּחֲנִתִּי לְפָנֶיךָ אָב הַרְחֵמֵנוּ. וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ
 יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבֹתֵי שְׁתַּתְמַלֵּא רַחֲמִים עָלַי וְתִזְמֵן לִי
 בַּת זוּג נָאָה, יִרְאֵת הַשֵּׁם וּבְעֵלֶת מַדּוֹת טוֹבוֹת וּבְעֵלֶת מְזֵל טוֹב,
 וְטוֹבַת שְׂכָל וּמְצַלַּחַת וּמְבָרְכָת, כִּי בְּזֵה אוֹכַל לְעַבֵּד עֲבוּדַת הַקֹּדֶשׁ
 בְּלֵי טְרִדָּה. וְהֵיזָה זֹאת אֲשֶׁר יְדַבְּרוּ לִי עָלֶיךָ וְהִיא רְאוּיָה, וַיֵּשׁ לָהּ
 יִרְאֵת הַשֵּׁם וּמַדּוֹת טוֹבוֹת וּמְזֵל טוֹב וְהוֹגֵנַת לִי, בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תַּחֲן
 עָלַי וְתַטֶּה לְבַנּוֹ לְגַמֵּר הַדְּבָר בְּאִפְסָן שְׂאוּכַל לְקַנֵּם מִצְוֹתֶיךָ וְטוֹב לִי
 בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. אֵל מְלֵא רַחֲמִים, רַ'חֻום חַיָּנוֹן שׁוֹמֵר
 תּוֹמֵךְ מִ'צִּיל יִ'שָׁר פְּוֹדָה (יְכוֹן בְּשֵׁם רַח"שׁ תַּמִּי"ף) עֲזָרְנִי עַל דְּבַר
 כְּבוֹד שְׁמֶיךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יְמִינֶךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן תּוֹרַתֶךָ, עֲשֵׂה לְמַעַן
 קִדְשֶׁתֶךָ, חַנּוּנִי וְעַנּוּנִי וְשִׁמְעֵ תְּפִלָּתִי (יְכוֹן בְּשֵׁם אַרְאֵרִית"א), כִּי אֲתָה
 שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה (יְכוֹן אוֹכ"ץ אַזְבוּג"ה). יְהוּ
 לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי צוּרִי וְגֹאֲלִי:

וְאַחַר כֵּן יֹאמֵר

לְמַנְצַח עַל שְׁשָׁנִים לְבָנִי קָרַח מִשְׁכִּיל שִׁיר יְדִידָת: רַחֵשׁ לְבִי | דְּבַר
 טוֹב אִמֵּר אֲנִי מַעֲשֵׂי לְמַלְךָ לְשׁוֹנֵי עֵט | סוֹפֵר מְהִיר: יְפִיפִיתָ מִבְּנֵי
 אָדָם הוֹצַק חֵן בְּשִׁפְתוֹתֶיךָ עַל כֵּן בְּרַכְךָ אֱלֹהִים לְעוֹלָם: חֲגוֹר חַרְבְּךָ
 עַל יָרֵךְ גִּבּוֹר הוֹדֵךְ וְהִדְרֵךְ: וְהִדְרֵךְ | צֹלַח רֶכֶב עַל דְּבַר אִמַּת וְעַנּוּהָ
 צֹדֵק וְתוֹרֵךְ גְּוִרָאוֹת יְמִינֶךָ: חֲצִיךָ שְׁנוּנִים עֲמִים תַּחֲתֶיךָ יְפָלוּ בְּלִב
 אוֹיְבֵי הַמֶּלֶךְ: כִּסְאֶךָ אֱלֹהִים עוֹלָם וְעַד שְׁבֹט מִיִּשְׂרָאֵל מְלִכּוֹתֶיךָ:
 אֲהַבֵּת צֹדֵק וְתִשְׁנֵא רִשְׁעַ עַל כֵּן | מִשְׁחֶךָ אֱלֹהִים אֱלֹהֶיךָ שְׁמֵן שְׁשׁוֹן
 מִתְּבַרְךָ: מִרְ וְאַהֲלוֹת קִצִּיעוֹת כָּל בְּגִדְתֶיךָ מִן הַיְכָלִי שֵׁן מִנִּי שְׁמַחֲדֶךָ:
 בְּנוֹת מְלָכִים בְּיִקְרוֹתֶיךָ נִצְבָּה שְׁגַל לִימִינֶךָ בְּכַתֵּם אוֹפִיר: שְׁמְעֵי בַת

וּרְאֵי וְהִטִּי אֲזַנִּי וְשִׁכַחִי עִמָּךְ וּבֵית אָבִיךָ: וַיִּתְּאוּ הַמַּלְאָךְ יַפְנֶיךָ כִּי הוּא
 אֲדַנִּיךָ וְהִשְׁתַּחֲוִי לוֹ: וּבַת צֹר | בְּמִנְחָה פָּנֶיךָ יִחַלוּ עֲשִׂירֵי עָם: כָּל
 כְּבוֹדָה בַּת מְלָךְ פְּנִימָה מִמִּשְׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה: לְרִקְמוֹת תּוֹבֵל
 לְמַלְאָךְ בְּתוֹלוֹת אֶחָרֶיהָ רְעוּתֶיהָ מוֹכָאוֹת לָךְ: תּוֹבֵלָנָה בְּשִׂמְחַת וְגִיל
 תְּבֹאֲנָה בְּהִיכַל מְלָךְ: תַּחַת אֲבֹתֶיךָ יִהְיוּ בְּנֵיךָ תְּשִׁיתֵמוּ לְשָׂרִים בְּכָל
 הָאָרֶץ: אֲזַפְרָה שְׂמֶךָ בְּכָל דֶּר וְדֶר עַל כֵּן עַמִּים יִהְיוּדוּךָ לְעוֹלָם וָעֶד:

שִׁיר לְמַעְלוֹת אֲשָׁא עֵינַי אֶל הַהָרִים מֵאֵין יָבֵא עֲזָרִי: עֲזָרִי מֵעַם יְהוָה
 עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: אֵל יִתֵּן לְמוֹט רִגְלֶךָ אֶל יְנוּם שְׁמֶרְךָ: הִנֵּה לֹא יְנוּם
 וְלֹא יִישָׁן שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל: יְהוָה שְׁמֶרְךָ יְהוָה צִלְּךָ עַל יַד יְמִינֶךָ: יוֹמָם
 הַשֶּׁמֶשׁ לֹא יִכְפֶּה וְיָרַח בְּלִילָה: יְהוָה יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל רָע יִשְׁמֹר אֶת
 נַפְשֶׁךָ: יְהוָה יִשְׁמֹר צְאֹתְךָ וּבּוֹאֶךָ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

הַלְלוּיָהּ הַלְלוּ אֶל בְּקֻדְשׁוֹ הַלְלוּהוּ בְּרִקְיעַ עֲזוֹ: הַלְלוּהוּ בְּגִבּוֹרֹתָיו
 הַלְלוּהוּ כְּרֹב גְּדֻלוֹ: הַלְלוּהוּ בְּתַקְעַ שׁוֹפָר הַלְלוּהוּ בְּנִבְל וְכַנּוֹר:
 הַלְלוּהוּ בְּתֹף וּמְחֹל הַלְלוּהוּ בְּמִנִּים וְעִגְבֹ: הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי שְׁמַע
 הַלְלוּהוּ בְּצִלְצְלֵי תְרוּעָה: כָּל הַנְּשִׁמָּה תְהַלֵּל יְהוָה הַלְלוּיָהּ:

(בְּרֵאשִׁית פָּרָק כ"ד, פְּסוּקִים א' נ"ח) וְאֲבָרְהֶם זָקֵן, בָּא בְּיָמִים, וַיְהוֶה בְּרֹךְ
 אֶת-אֲבָרְהֶם, בְּפֹל: וַיֹּאמֶר אֲבָרְהֶם, אֶל-עֶבְדוֹ זָקֵן בֵּיתוֹ, הַמַּשְׁל,
 בְּכָל-אֲשֶׁר-לוֹ, שֵׁים-נָא יָדְךָ, תַּחַת יָרְכִי: וְאֲשַׁבְּעֶךָ בִּיהוָה אֱלֹהֵי
 הַשָּׁמַיִם, וְאֵלֵהִי הָאָרֶץ, אֲשֶׁר לֹא תִקַּח אִשָּׁה, לְבָנִי, מִבְּנוֹת הַכְּנַעֲנִי,
 אֲשֶׁר אֲנֹכִי יוֹשֵׁב בְּקִרְבּוֹ: כִּי אֶל-אֶרֶץ וְאֶל-מוֹלְדֹתַי תֵּלֶךְ, וְלִקְחָתָּ
 אִשָּׁה, לְבָנִי לִיְצַחֵק: וַיֹּאמֶר אֵלָיו, הֲעֶבְד, אוֹלִי לֹא תֹאכֶה הָאִשָּׁה,
 לְלֶכֶת אַחֲרַי אֶל-הָאָרֶץ הַזֹּאת, הֲהִשָּׁב אָשִׁיב אֶת-בְּנֶךָ, אֶל-הָאָרֶץ
 אֲשֶׁר-יֵצְאָתָּ מִשָּׁם: וַיֹּאמֶר אֵלָיו, אֲבָרְהֶם, הַשְּׁמֹר לָךְ, פֶּן-תֵּשִׁיב אֶת-
 בְּנֵי שְׁמָה: יְהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם, אֲשֶׁר לִקְחָנִי מִבֵּית אָבִי וּמֵאָרֶץ
 מוֹלְדֹתַי, וְאֲשֶׁר דָּבַר-לִי וְאֲשֶׁר נִשְׁבַּע-לִי לֵאמֹר, לְזַרְעֶךָ אֶתֵּן אֶת-
 הָאָרֶץ הַזֹּאת, הוּא יִשְׁלַח מַלְאָכּוֹ לְפָנֶיךָ, וְלִקְחָתָּ אִשָּׁה לְבָנִי, מִשָּׁם:
 וְאִם-לֹא תֹאכֶה הָאִשָּׁה לְלֶכֶת אַחֲרַי, וְנִקְיָתָּ מִשְׁבַּעְתִּי זֹאת, רַק אֶת-

בני, לא תשב שמה: וישם העבד את-ידו, תחת ירך אברהם אדניו, וישבע לו, על-הדבר הזה: ויקח העבד עשרה גמלים מגמלי אדניו וילך, וכל-טוב אדניו בידו, ויקם, וילך אל-ארם נהרים אל-עיר נחור: ויברך הגמלים מחוץ לעיר אל-באר המים, לעת ערב, לעת צאת השאבת: ויאמר, יהוה אלהי אדני אברהם, הקרה-נא לפני היום, ועשה-חסד, עם אדני אברהם: הנה אנכי נצב, על-עין המים, ובנות אנשי העיר, יצאת לשאב מים: והיה הנער, אשר אמר אליה הטי-נא כדרך ואשתה, ואמרה שתה, וגם-גמליך אשקה, אתה הכחת, לעבדך ליצחק, ובה אדע, פי-עשית חסד עם-אדני: ויהי הוא, טרם כלה לדבר, והנה רבקה יצאת אשר ילדה לבתואל בן-מלכה, אשת נחור אחי אברהם, וכדה, על-שכמה: והנער, טבת מראה מאד, בתולה, ואיש לא ידעה, ותרד העינה, ותמלא כדה ותעל: וירץ העבד, לקראתה ויאמר, הגמיאיני נא מעט מים מכדה: ותאמר, שתה אדני, ותמהר ותרד כדה על-גדה, ותשקהו: ותכל, להשקותו, ותאמר, גם לגמליך אשאב, עד אם-כלו, לשאת: ותמהר, ותער כדה אל-השקת, ותרוץ עוד אל-הבאר לשאב, ותשאב לכל-גמליו: והאיש משתאה לה, מחריש לדעת ההצליח? הנה דרכו, אם-לא: ויהי, כאשר כלו הגמלים לשות, ויקח האיש גזם זהב, בקע משקלו, ושני צמידים על-ידיה, עשרה זהב משקלם: ויאמר בת-מי אתה, הגידי נא לי, היש בית-אביך מקום לנו, ללין: ותאמר אליו, בת-בתואל אנכי, בן-מלכה, אשר ילדה לנחור: ותאמר אליו, גם-תבן גם-מספוא רב עמנו, גם-מקום, ללון: ויקד האיש, וישתחו ליהוה: ויאמר, ברוך יהוה אלהי אדני אברהם, אשר לא-עזב חסדו ואמתו מעם אדני, אנכי בדרך נחני יהוה, בית אחי אדני: ותרוץ הנער, ותגד לבית אמה, כדברים האלה: ולרבקה אח, ושמו לבן, וירץ לבן אל-האיש, החוצה אל-העין: ויהי כראת את-הנזם ואת-הצמידים על-ידי אחתו, וכשמעו את-דברי רבקה אחתו לאמר, פה דבר אלי האיש, ויבא אל-האיש, והנה עמד על הגמלים, על-העין:

ויאמר, בוא ברוך יהוה, למה תעמד בחוץ, ואנכי פניתי הבית, ומקום לגמלים: ויבא האיש הביתה, ויפתח הגמלים, ויתן תבן ומספוא, לגמלים, ומים לרחץ רגליו, ורגלי האנשים אשר אתו: ויושם לפניו לאכל, ויאמר לא אכל עד אם דברתי דברי, ויאמר דבר: ויאמר, עבד אברהם, אנכי: ויהוה ברך את-אדני מאד ויגדל, ויתן-לו צאן ופקר, וכסף וזהב, ועבדים ושפחות, וגמלים וחמרים: ותלד שרה אשת אדני בן, לאדני, אחרי זקנתה, ויתן-לו את-כל-אשר-לו: וישבעני אדני, לאמר, לא תקח אשה, לבני, מבנות הפנעני, אשר אנכי ישב בארצו: אם לא אל-בית-אבי תלך, ואל-משפחתי, ולקחת אשה, לבני: ואמר אל-אדני, אלי לא-תלך האשה אחרי: ויאמר אלי, יהוה אשר-התהלכתי לפניו, ישלח מלאכו אתך והצליח דרכך, ולקחת אשה לבני, ממשפחתי ומבית אבי: אז תנקה מאלתי, כי תבוא אל-משפחתי, ואם-לא יתנו לך, והיית נקי מאלתי: ואבא היום, אל-העין, ואמר, יהוה אלהי אדני אברהם, אם-ישך-נא מצליח דרכי, אשר אנכי הלך עליה: הנה אנכי נצב, על-עין המים, והיה העלמה, היצאת לשאב, ואמרתי אליה, השקיני-נא מעט-מים מכדך: ואמרה אלי גם-אתה שתה, וגם לגמליך אשאב, הוא האשה, אשר-הכית יהוה לבן-אדני: אני טרם אכלה לדבר אל לבי, והנה רבקה יצאת וכדה על-שכמה, ותרד העינה, ותשאב, ואמר אליה, השקיני נא: ותמהר, ותורד כדה מעליה, ותאמר שתה, וגם-גמליך אשקה, ואשת, וגם הגמלים השקתה: ואשאל אתה, ואמר בת-מי את, ותאמר בת-בתואל בן-נחור, אשר ילדה-לו מלכה, ואשם הגזם על-אפה, והצמידים על-גדיה: ואקד ואשתתוה, ליהוה, ואברך, את-יהוה אלהי אדני אברהם, אשר הנחני בדרך אמת, לקחת את-בת-אחי אדני לבנו: ועתה אם-ישכם עשים חסד ואמת, את-אדני גידו לי, ואם-לא, הגידו לי, ואפנה על-ימין או על-שמאל: ויען לבן ובתואל ויאמרו, מיהוה יצא הדבר, לא נוכל דבר אליך רע או-טוב: הנה-רבקה לפניך, קח ולך, ותהי אשה לבן-אדניך, כאשר

דְּבַר יְהוָה: וַיְהִי, כַּאֲשֶׁר שָׁמַע עֶבֶד אַבְרָהָם אֶת-דְּבָרֵיהֶם, וַיִּשְׁתַּחֲוֶה אַרְצָה, לַיהוָה: וַיּוֹצֵא הָעֶבֶד כְּלֵי-כֶסֶף וְכֵלֵי זָהָב, וּבְגָדִים, וַיִּתֵּן לַרְבֵּקָה, וּמַגְדָּנָת, נָתַן לְאַחִיָּה, וּלְאֵמָה: וַיֵּאכְלוּ וַיִּשְׂתּוּ, הוּא וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר-עִמּוֹ וַיְלִינּוּ, וַיִּקְוּמוּ בַבֶּקֶר, וַיֹּאמֶר שְׁלַחְנִי לְאֲדָנָי: וַיֹּאמֶר אַחִיָּה וְאֵמָה, תֵּשֶׁב הַנֶּעֱרָר אִתָּנוּ יָמִים אוֹ עֶשְׂרִים; אַחֵר, תֵּלֶךְ: וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֶל-תְּאֲחָרוֹ אִתִּי, וַיְהִי הַצְּלִיחַ דְּרָפִי, שְׁלַחְוִנִי, וְאֶלְכָה לְאֲדָנָי: וַיֹּאמְרוּ, נִקְרָא לְנֶעֱרָר, וְנִשְׁאַלָה אֶת-פִּיָּה: וַיִּקְרְאוּ לַרְבֵּקָה וַיֹּאמְרוּ אֵלָיָה, הֲתִלְכִי עִם-הָאִישׁ הַזֶּה וְהָאִמָּר אֵלָיָה:

עד פאן מייחד לתקון הזיווג.

מי שעושה תקון הפרנסה יאמר מזמור לה' הארץ ומלוואה ושמות התנו"ה שבמזמור יכוין בנקוד זה.

לְדוֹד מְזֻמּוֹר. לַיהוָה יֵאֱהוּנְהִי (יְהוָה) הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהָ. תִּבְלֵ וַיִּשְׁבִּי בָהּ: כִּי הוּא עַל יָמִים יִסְדָּהָ. וְעַל נְהָרוֹת יְכוֹנְנָהּ: מִי יַעֲלֶה בְּהַר יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי (יְהוָה) וּמִי יָקוּם בְּמִקּוֹם קִדְשׁוֹ: נָקִי כַפַּיִם וְכַר לִבָּב. אֲשֶׁר לֹא נִשְׂא לְשׂוֹא נִפְשִׁי. וְלֹא נִשְׁבַּע לְמַרְמָה: יִשְׂא בְרַכָּה מֵאֵת יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי (יְהוָה) וּצְדָקָה מֵאֵלֵהִי יִשְׁעוּ: זֶה דוֹר דְּרָשִׁיו מִבְּקָשֵׁי פְּנִיךָ יַעֲקֹב סֵלָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וְהַנְּשֹׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם. וַיָּבֹאוּ מְלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי זֶה מְלֶךְ הַכְּבוֹד. יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי (יְהוָה) עֲזוּז וְגִבּוֹר. יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי (יְהוָה) גִּבּוֹר מִלְחָמָה: שְׂאוּ שְׁעָרִים רְאשֵׁיכֶם וּשְׂאוּ פִתְחֵי עוֹלָם. וַיָּבֹאוּ מְלֶךְ הַכְּבוֹד: מִי הוּא זֶה מְלֶךְ הַכְּבוֹד. יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי (יְהוָה) צְבָאוֹת. הוּא מְלֶךְ הַכְּבוֹד סֵלָה:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי האל הגדול הגבר והנורא עשה למענך ולמען קדשת המזמור הזה והשמות הקדושים הנזכרים בו. ולמען קדשת פסוקיו ותיבותיו ואותיותיו וטעמיו ורמזיו וסודותיו היוצאים ממנו, ולמען השם הגדול והקדוש (דיקנוסא) היוצא מפסוק ותריקתי לכם ברכה עד בלי די. ומפסוק נסה עלינו אור פניך יהוה. שתתן לי פרנסה וכלפלה. ולכל בני ביתי במלוי ובריוח. ולא

באסור ולא בעמל וטורח. בנחת ובשלוחה ובשקט ובטח. כדי שנוכל לעבוד עבודת הקדש בקדושה ובטהרה בלי שום טרדא. פרנסה שלא יהיה בה שום בושה וכלמה. ואל תצריכנו לידי מתנות בשר ודם. כי אם מידך הפתוחה והקדושה. והצליחנו והרויחנו בכל למונדנו ומעשה ידינו ועסקנו. ויהיה ביתנו מלא ברפת יהנה. ונשבע לחם ונהיה טובים. רחום, חנון, שומר, תומך, מציל, ישר, פודה, (רח"ש תמי"ף) ושמע תפלתנו כי אתה שומע תפלת כל פה. ברוך שומע תפלה.

יאמר פסוק זה ישר והפוף, שבע פעמים.

ויהי יהנה את יוסף, ויהי איש מצליח, ויהי בבית אדוניו המצרי. המצרי אדוניו בבית, ויהי מצליח איש, ויהי יוסף את יהנה ויהי. עד כאן לתקון הפרנסה. מפאן יאמר בין לתקון הפרנסה ובין לתקון הזוג.

יאמר "שירת הים". מויושע ה', עד כי אני ה' רופאך (לעיל עמוד 89) ואחר כך יאמר.

נגע צרעת פי תהיה באדם והובא אל הפה: נחנו נעבר חלוצים לפני יהנה ארץ כנען ואתנו אחוזת נחלתנו מעבר לירדן: נביא מקרפך מאחריך כמני יקים לך יהנה אלהיך אליו תשמעון: נהר פלגיו ישמחו עיר אלהים קדוש משפני עליון: נגד אבותם עשה פלא בארץ מצרים שדה צען: נחית כצאן עמך ביד משה ואהרן: נפתי משכבי מר אהלים וקנמון: גר יהנה נשמת אדם חופש כל חדרי בטן: נפת תטפנה שפתותיך פלה דבש וחלב תחת לשונך וריח שלמתיך כריח לבנון: גרו מתוך ככל ומארץ כשדים צאו והיו כעתודים לפני צאן: נשקי קשת מימינים ומשמאלים באבנים ובהצים בקשת מאחי שאול מבנימן:

יהי רצון מלפניך יהנה יאהרונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתתמלא

רחמים עלינו ותצילנו לנו ולכל בני ביתינו ולכל ישראל מעין הרע ומכל מיני פשוף, ותברית יצר הרע והשטן ממנו וכשם שפרשת כנפיך על אבותינו במדבר, והצלתם מעינא בישא דבלעם הרשע, כן תפרש כנפיך עלינו ברחמיך הרבים, ונהיה מכסים במכסה ונהנהגה בשמותיך הקדושים אמן נצח סלה ועד:

אחר כך יאמר "שיר השירים" פלו.

יתן הכסף לעניים שומרי מצוות. ויהי רצון ש'ה' יקבל תקונו ברצון.

סגולה לזוג. (ללא תענית).

יכין שבועים מטבעות אפלו של עשר אגורות שטופים ורחוצים מזיעת אדם. ויאמר על סיר גדול מלא מים, כשפיו קרוב למים תהלים פ'קיים קי"ג, קי"ד, קט"ו, קט"ז, קי"ח. וכשיגיע לפסוק אנא ה' הושיעה נא, אנא ה' הצליחה נא. יאמר אותו שבועים פעם. ובכל פעם יפריש מטבע לצדקה וישליך לתוך הסיר.

לאחר שיגמור פ'ק קי"ח, יאמר זה. כשפיו קרוב למים.

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שתעשה למען רחמיך ולמען זכות אבותינו הקדושים והטהורים, אברהם, יצחק ויעקב, משה, אהרן, יוסף ודוד המלך עליהם השלום. ותפתח את מזלי לטובה ותסיר ממני כל עפוב, וקשר, וכשוף ומכשול, ונגזרות רעות ואשא מהר בת זוג הגונה וכשרה ומתאימה. אמן כן יהי רצון.

יברך "שהכל" וישתה מעט מהמים, אחר כך ירתיח המים על האש, ובשעה שמתחילים המים להתחמם יאמר שוב את בקשת "יהי רצון" הנזכרת כשפיו קרוב למים, ולאחר שירתחו המים יניחם להתקרר מעט וירחץ בהם כל גופו. ויתן הכסף לצדקה לעניים שומרי תורה.

תקון למי שמתעבב זויגה או פרנסתה.

תקפיד בכל בקר בקומה ממטתה ליטול את ידיה עם כלי שמונה פעמים לסירוגין. דהיינו שתשפך מים מפלי על ידה הימנית, ואחר כך על ידה השמאלית, ושוב על ידה הימנית, ואחריה על היד השמאלית, ארבע פעמים על כל יד.

תצום יום אחד מעמוד השחר ועד צאת הכוכבים, ותהיה ערה בליה שלפניה, לפי הסדר הזה.

צום זה יעשה לאחר שיפסק דם המחזור, לאחר מכן כל עוד היא נקיה, תטבול במקנה כשר שבע טבילות. ותכון לטהר הנפש מכל פגמיה מגלגול זה ומגלגולים אחרים על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל שבע טבילות בירדן לטהרתו מצרעתו. ורק אחר כך תעשה תקון זה. (ראי בהוראות שבתחילת הספר)

זה סדר התקון.

יום לפני הצום תאמר ודוי זה:

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריה. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותענתנו. וסרנו ממצותיה וממשפטיה הטובים ולא שוה לנו ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אפה יודע. אפה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אפה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות גלב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

תתפלל תפילת מנחה. ולפני שתפסע שלש פסיעות של "עושה שלום", תקבל עליה צום ליום המחרת ותאמר:

רבוננו של עולם הריני לפניך למחר בתענית מעלות השחר ועד צאת הכוכבים לכפר על כל חטאתי שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך מעודי ועד היום הזה, ובפרט בעונות שגרמו לי לעכוב (הנשואין) (הפרנסה). ואם לא אוכל להתענות או לא ארצה, כשאתן פרוטה לצדקה כדי לבטל התענית אוכל ללא שום איסור כלל. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שתתן לי כח ובריאות להתענות לפניך ותקבל תשובתי ותרצני:

אם שכחה לומר זאת בתפילת המנחה, אבל כשהתפללה מנחה חשבה להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריכה להתענות.

משקיעת החמה ועד שעה לפני שיאיר השמש, תזהר שלא לישן, ותשב כל הלילה ללמד למודי קדש. ויכולה לאכל עד שעתיים לפני שיאיר השמש דברים קלים פעוגות, פרות ושתייה קלה, אבל אסורה לאכל ארוחה או לשתות יין ומשקאות חריפים.

לפני הלמוד בלילה תאמר בקשה זו:

לשם יחוד גדשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו ורחימו, ליחודא שם י"ה ב"ו"ה ביהודא שלים (יהוה) בשם כל ישראל, הנה אני באה ללמד בלילה זה תורה ותהלים, כדי לכפר על אשר חטאתי עויתי ופשעתי, מעודי ועד עתה בגלגול זה ובגלגולים

אחרים. והרי אני מקבלת עלי מצות עשה של התשובה ושבה אליך
אבינו שבשמים בכל לב ומתחרטת חרטה גמורה ושלמה על כל
אשר חטאתי עויתי ופשעתי לפניך ועברתי על רמ"ח מצות עשה
ושס"ה מצות לא תעשה וענפיהם מדברי קבלה ומדברי סופרים,
ובפרט במה שחטאתי עויתי ופשעתי בחלול ה', ועברתי על תורתך
הקדושה שכתוב בה "ולא תחללו את שם קדשי, ונקדשתי בתוך
בני ישראל, אני יהוה יאהדונהי מקדשכם", ופגמתי בתורתך
ובאחודותך וביחוד שמך. וראוה ופחד תבא בי בזכרי כל אשר
הכעסתיך. אמנם על רחמך הפשוטים בטחתי כי מינך פשוטה
לקבל שבים. ומקבלת אני עלי על מלכותך ותברך בלב שלם ובנפש
תפצה, ואומרת באהבה שלמה "שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה
אחד", ומוכנה אני למסר עצמי על יחוד קדש שמך. תתברך לנצח
צורנו מלפנו וגואלנו בורא קדושים. ישתבח שמך לעד מלפנו האל
המלך הגדול והקדוש בשמים ובארץ. והנני מקבלת על עצמי ארבע
מיתות בית דין, סקילה, שרפה, הרג וחינה, למען שמך באהבה.
ונאחננו מברכים ומשבחים ומפארים ומקדישים ומעריצים
וממליכים את שמך מלפנו האל המלך הגדול הגבור והנורא, קדוש
אתה ונורא שמך ואין אלה מבלעדיך: אלהינו ואלהי אבותינו, מלך
על כל העולם כלו בכבודך, והנשא על כל הארץ ביקרך, והופע
בהדר גאון עזך, על כל יושבי תבל ארצך. וידע כל פעול כי אתה
פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו ויאמר כל אשר נשמה באפו
יהוה יאהדונהי אלהי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה. קדשנו
במצותיך, תן חלקנו בתורתך, שבצענו מטובך שמח נפשנו
בישועתך, וטהר לבנו לעבדך באמת, והאר עינינו בתורתך ודבק
לבנו במצותיך ויחד ללבנו לאהבה וליראה את שמך.

אנא יהוה עשה למען שמך הגדול ולמען תורתך הקדושה ולמען
רחמיך וחסדיך ותמחול ותסלח ותכפר לכל חטאתי ועוונותי ופשעי
שחטאתי עויתי ופשעתי לפניך ותתקן את כל אשר עויתי והאר כל

שמות הקדש שפגמתי בהם ותלקט כל נצוצי הקדשה אשר פזרתי וישוב הכל לאיתנו הראשון ולא ידח ממנו נדח. אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה, קבל רנת עמך, שגבנו טהרנו נורא. וקיים לנו יהוה יאהדונהי אלהינו את הדבר שהבטחתנו על ידי צפניה חנוך כאמור, בעת ההיא אביא אתכם ובעת קבצי אתכם, כי אתן אתכם לשם ולתהלה בכל עמי הארץ בשוכי את שבתיכם לעיניכם אמר יהוה יאהדונהי. יהיו לרצון אמרי פי, והגיון לבי לפניך, יהוה יאהדונהי צורי וגואלי.

עד חצות לילה תלמד הלכות שבת, והלכות ברכות, ואם אפשר גם הלכות של דיני נדה וטהרת המשפחה. ואם אין באפשרותה ללמוד הלכות אלו, תלמד למודי קודש מה שלבה חפץ.

בחצות לילה תדליק שבע נרות לכבוד אברהם, יצחק, יעקב, משה, אהרן, יוסף, ודוד המלך, עליהם השלום. ואחר כך תאמר.

"כי אתה תאיר נרי, יהוה אלהי יגיה חשכי, אנא יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אברהם יצחק וישראל עבדיך תרחם עלי אני אמתך (תזכיר שמה) בת אמתך (תאמר שם אמה) ותשלח לי (פרנסה טובה) (בן זוג הגון וירא שמים שאנשא מהר, ונחיה יחד כל ימי חיינו בקדשה ובאהבה ואחנה שלום ורעות) בנכות שבעת הצדיקים שהדלקתי נרות לכבודם. אמן נצח סלה ועד.

אחר כך תאמר תהלים בכל יכלתה עד עמוד השחר (כשעה ורבע לפני צאת החמה) ואם גמרה התהלים תשתדל ללמוד שאר למודי קודש עד עמוד השחר.

לאחר עמוד השחר תאמר תפלה זו:

רבוננו של עולם, הנה אני באה בבשת פנים יראה וחרדה. ואם חס ושלום נתחייבתי ברת בבית דינך הצדק על חטאתי ועונותי ופשעי המרבים: יהי רצון מלפניך שיהא חשוב צערי שנצטערתי בלילה

הזה ונדרתי שנה מעיני, ותשגיח עלי בעין חמלתך ההיא עינא פקיקא דלא נאים, ותיר תדיר. שנאמר "הנה לא ינום ולא יישן שמר ישראל", ותקרע רע גזר דיני, ותחנני ותברכני מאוצר הכסף העומד לימין העליון, ותתן לי אני אמתך חיים טובים וארכים. ויהיה הצער שיש לי בעיני תקון לפגם הראות שפגמתי בעיני עלאין, ואשר הרע בעיניך עשיתי. ויתקן הפגם ההוא בכל המקומות שפגמתי מארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה. ותצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך המשבר את עיני האדם אחר פטירתו בקבר, ואפטר מאותו הצער. ותשפיע עלי משפע הטוב מכתר עליון להצילני מפרת דיומי וכרת דשני. ולמען שמך הגדול והנורא (אל"ד) כשהוא כלול עם מקורו (אאהליד"ה) שתבטל מעלי כל גזרות קשות ורעות. ויהיה למוד זה נחת רוח לפני כסא כבודך. ותתן בי פח לעמד על המשמר ולהיות מן העובדות לפניך בלב שלם ובנפש חפצה. ולברר כל ניצוצות הקדושות שנתפזרו בין הקלפות על ידי ולהחזירם אל הקדשה, ולתת נחת רוח ליוצרינו לדבק נפשנו ורוחנו ונשמתנו לעבדו וליראה אותו בלבב שלם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידיו כוננה עלינו ומעשה ידיו כוננהו: ברוך יהוה לעולם אמן ואמן:

ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אב הרחמים, אדון הסליחות, שאם נגזר עלי, חס ושלום, להכרת בהכרת רשעים, שיכבשו רחמיך את כעסך ויגלו רחמיך עלי, שיהא חשוב צערי שנצטערתי הלילה הזאת וקמטתי שנה מעיני לקרע רע גזר דיני ונהר יוצק יסודי. אני בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך. ותחוס ותרחם עלי. ואל תכריתני לא פרת דיומי ולא פרת דשני. ולא תפרת נפשי מלהעלות מיין נוקבין למעלה. ולא תפרת נפשי מלהזדווג בכן זוגה לא בעולם הזה, ולא בעולם הנשמות בהפרת רשעים, חס ושלום. ותשפיע עלינו אור ישועה ורחמים מכתר עליון להציל ממנות נפשי ולהחיותני חיים ארכים דשנים ורעננים

לעבודתך. ותזכני למקום שהרוחות והנשמות נחצבות משם, ואזכה להיות מהעולים והזוכים לחיי העולם הבא. ותבטל מעלינו ומעל כל בני ביתנו כל גזרות קשות ורעות. ותשגיח עלינו בעין המלתך שנאמר בו "הנה לא ינום ולא ישן שמר ישראל". ויהיה הצער שנודתי שנה מעיני בלילה הזאת לתקון מה שפגמתי בעיינין עלאין והרע בעיניך עשיתי, ואפטר מלהתגלגל נפשי בעוף הנקרא ראה בעון הראות. ופצני והצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך המשבר עיני הרשעים בקבר. ובצער שנודתי שנה מעיני אפטר מאותו הצער ותנוח נפשי במשכנות מבטחים. אנא, הבט בעמלנו ואל תביט במעלנו ותבא לפניך שועתנו. לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה. נהר פלגיו ישמחו עיר אלהינו לטהרנו מכל פשעינו. ואתה בטובך תעורר רחמיך, ובכך תבטלו כל הדינים והיו כלא היו, כי אתה חפץ בתשובת הרשעים. חננו ועננו ושמע תפלתנו. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

ביום התענית מותרת לישן, ולעשות כל מלאכה, ובאיזה שעה שתראה משעות היום תאמר.

הריני מוכנה ומזמנה לקים בעזרת האל תברך מצות עשה של התשובה, ככתוב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרטת על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, תרטה גמורה ושלמה, ומקבלת עלי שלא לחזר ולחטא עוד. והשם תברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו.

וְדָנוּ. חֲמִסְנוּ. טָפְלָנוּ שָׁקַר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רַעוֹת. כּוֹזְבָנוּ. כְּעִסְנוּ.
 לָצָנוּ. מְרַדְנוּ. מְרִינּוּ דְבָרֶיךָ. נֹאצָנוּ. נֹאפְנוּ. סָרְרָנוּ. עוֹיְנוּ. פִּשְׁעָנוּ.
 פִּגְמָנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וְאִם. קִשְׁיָנוּ עֲרָף. רִשְׁעָנוּ. שַׁחֲתָנוּ. תַּעֲבָנוּ.
 תַּעֲיָנוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמְצוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ.
 וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ. וְאַנְחָנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מֵה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שַׁחֲקִים. הֲלֹא
 הַנְּסֻתָרוֹת וְהַנְּגָלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי
 כָּל חַי. אַתָּה חֹפֵשׁ כָּל חַדְרֵי בֶטֶן. רֹאֵה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵינְךָ דּוֹבֵר נֶעְלָם
 מִמֶּךָ וְאֵינְךָ נִסְתָּר מִנְּגִיד עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ
 וְאַלֵּהִי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל
 עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ.

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעָבַר עַל פִּשְׁעוֹ לְשֹׂאֲרֵי תְּנַחֲתוֹ, לֹא הִחְזִיק
 לְעַד אַפּוֹ כִּי חִפֵּץ חֶסֶד הוּא: יֵשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכַּפֵּשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ
 בַּמַּצְלוֹת יָם כָּל חַטֹּאתֶם: תַּתֵּן אָמַת לִיעָקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר
 נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתְּחֵינוּ מִיְמֵי קֶדֶם:

תִּקַּח בְּיָדָהּ כֶּסֶף לְצַדִּיקָה כַּמָּה שֶׁיְכוּלָה, וְלֹא תִפְחוֹת מְעַשְׂרִים וּשְׁשָׁה
 שְׁקָלִים. וְתַעֲמֹד יַחֲפָה וּפְנִיָה לְצַד מְעַרְב וְתֹאמַר.

עֲנֵנוּ אֲבִינוּ עֲנֵנוּ בְיּוֹם צוֹם הַתַּעֲנִית הַזֶּה, כִּי בְצָרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי
 עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֵאשִׁי וּכְמִשְׂא כְבֹד כְּבָדוֹ מִמֶּנִּי. טִבְעָתִי בִּיּוֹן מִצוּלָה
 וְאֵינִי מְעַמָּד. בְּאֵתִי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוֹלֶת שִׁטְפָתֵנִי. יְרֹאֵה וְרַעַד יְבוֹא
 בִּי בַעַת עֲמָדִי לְהִתְפַּלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי וְגַם
 נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פְנֵי אֱלֹהֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רֵאשׁ
 וְאַשְׁמוֹתַי גְּדָלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לֵךְ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הַצַּדִּיקָה וְלָנוּ בִשֵׁת
 הַפְּנִים. מָה אֶעֱנֶה וּמָה אֹמַר מָה אֲדַבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק. כָּבַת סוֹרֶרֶת
 וּמוֹרָה הֵייתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מִצְוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְרֶיךָ לֹא
 הִטִּיתִי אָזְנִי. וְעַבְרָתִי עַל מִצְוֹת עֲשָׂה וְעַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עַבְרָתִי
 עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עַבְרָתִי עַל דְּבָרֵי קְבֻלָּה וְדְבָרֵי סוֹפְרִים

ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדושה במעמקי הקלפות. ונתתי פח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז ולינק מן הקדושה. וגרמתי בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי פי נשאתי חרפת נעורי. אכל גלוי וידוע לפניה יהנה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, כי לא במרד ובמעל עשיתי, ולא להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר ודם, והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך, ונספלתי ועשיתי עון זה אשר גרמתי לךחות (זווגי) (פרנסתי), ועתה אני בוש ממשעשי ומכלמת אני מעונותי, ומתנחמת ומתחרטת אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהנה יאהדונהי וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפנה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינה פשוטה לקבל שבים.

אנא יהנה יאהדונהי, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את אמתך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהנה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עניה אשר עניתי בצום נפשי, ברפי פשלו מצום ובשרי פחש משמן. ויהנה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וגלוי וידוע לפניך כי חפצה הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי פח, וכשל פחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני

מפרישה צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשוכה ומקבלת הצדקה שאני נותנת בעבור התעניות כאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראויים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הפגמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים פגמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש הרמוז בראשי תבות ח'ל ב'לע ו'קיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ביחיים ו'צפונה תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול הרמוז בראשי תבות ב'ורעו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גודך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהי רצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה יאהדונה צורי וגאלי.

עד כאן תעמוד יחפה. מפאן יכולה לנעול מנעליה. ולומר אפילו בשיבה.

- אנא בכת. גדולת ימינה. תתיר צרורה : (אב"ג ית"ץ)
 - קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא : (קר"ע שט"ן)
 - נא גבור. דורשי יחודך. ככבת שמרם : (נג"ד יכ"ש)
 - ברכם טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם : (בט"ר צת"ג)
 - חסין קדוש. ברוב טובך. נהל עדתך : (חק"ב טנ"ע)
 - יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך : (יג"ל פז"ק)
 - שועתנו קבל. ושמע צעקתנו. יודע תעלומות : (שק"ר צי"ת)
- ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד :

מי שעושה תקון לפרנסה תוסיף זה.

לדוד מזמור. ליהנה יאהדונה (יהוה) הארץ ומלואה. תבל וישבי

בה: כי הוא על ימים יסדה. ועל נהרות יכוננה: מי יעלה בהר יהנה יאהדונהי (יהוה) ומי יקום במקום קדשו: נקי כפים ובר לבב. אשך לא נשא לשוא נפשי. ולא נשבע למרמה: ישא ברכה מאת יהנה יאהדונהי (יהוה) וצדקה מאלהי ישעו: זה דור דרשיו מבקשי פניך יעקב סלה: שאו שערים ראשיכם והנשאו פתחי עולם. ויבוא מלך הפכוד: מי זה מלך הפכוד. יהנה יאהדונהי (יהוה) עוזו וגבור. יהנה יאהדונהי (יהוה) גבור מלחמה: שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם. ויבא מלך הפכוד: מי הוא זה מלך הפכוד. יהנה יאהדונהי (יהוה) צבאות. הוא מלך הפכוד סלה:

יהי רצון מלפניך יהנה יאהדונהי האל הגדול הגבר והנורא עשה למענך ולמען קדשת המזמור הזה והשמות הקדושים הנזכרים בו. ולמען קדשת פסוקיו ותיבותיו ואותיותיו וטעמיו ורמזיו וסודותיו היוצאים ממנו, ולמען השם הגדול והקדוש (דיקנוסא) היוצא מפסוק ותיקתי לכם ברכה עד בלי די. ומפסוק נסה עלינו אור פניך יהנה. שמתן לי פרנסה וכלפלה. ולכל בני ביתי במלוי ובגינות. ולא באסור ולא בעמל וטורח. בנחת ובשלונה ובחשקט ובטח. כדי שנוכל לעבוד עבודת הקדש בקדשה ובטהרה בלי שום טרדא. פרנסה שלא יהיה בה שום בוששה וכלמה. ואל תצריכנו לידי מתנות בשך ודם. כי אם מידך הפתיחה והקדושה. והצליחנו והרויחנו בכל למודנו ומעשה ידינו ועסקנו. ויהיה ביתנו מלא ברפת יהנה. ונשבע לחם ונהיה טובים. רחום, חנון, שומר, תומך, מציל, ישר, פודה, (רח"ש תמי"ף) ושמע תפלתנו כי אתה שומע תפלת כל פה. ברוך שומע תפלה.

עד כאן מיוחד לתקון הפרנסה. מכאן תמשיך בין לתקון הפרנסה ובין לתקון הזוג.

תאמר "שירת הים". מוישע ה', עד פי אני ה' רופאך, (לעיל עמוד 89)

ואחר כך תאמר.

נגע צרעת פי תהיה באדם והובא אל הפה: נחנו נעבר חלוצים
 לפני יהוה ארץ כנען ואתנו אחזת נחלתנו מעבר לירדן: נביא
 מקרבך מאחריך כמני יקים לך יהוה אלהיך אליו תשמעון: נהר
 פלגיו ישמחו עיר אלהים קדוש משפני עליון: נגד אבותם עשה
 פלא בארץ מצרים שדה צען: נחית כצאן עמך ביד משה ואהרן:
 נפתי משפכי מר אהלים וקנמון: נר יהוה נשמת אדם חופש כל
 חדרי בטן: נפת תטפנה שפתותיך פלה דבש וחלב תחת לשונך
 וריח שלמתיך כריח לבנון: נדו מתוך בכל ומארץ פשדים צאו והיו
 כעתודים לפני צאן: נשקי קשת מימינים ומשמאלים באבנים
 ובחצים בקשת מאחי שאול מבנימן:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתתמלא
 רחמים עלינו ותצילנו לנו ולכל בני ביתינו ולכל ישראל מעין הרע
 ומכל מיני פשוף, ותברית יצר הרע והשטן ממנו וכשם שפרשת
 כנפיך על אבותינו במדבר, והצלתם מעינא בישא דבלעם הרשע,
 כן תפוש כנפיך עלינו ברחמיך הרבים, ונהיה מכסים במכסה
 ונהנהג בשמותיך הקדושים אמן נצח סלה ועד:

אחר כך תאמר "שיר השירים" פלו, ואחר כך תאמר.

אנא יהוה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נוליד את חרפתנו, בת
 כסילה תוגת אמה, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנותינו, ואם
 תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיך, ובטובך הגדול תעורר
 רחמיך וראה בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתנו וקבל ברב רחמיך
 תשובתינו וקוראים בשמך יהוה הושיעה חמלך, אל תעזבנו, ובגד
 ועמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי
 לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד
 כונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב
 ממנו, דמיונו כאריה יכסוף לטוף וככפיר יושב במסתרים ופתע
 פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהוה בצדקתך תוציא מצרה

נפשינו, הצילה מחרב נפשונו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר הקשנו בעונותינו וחסאתינו ופשעינו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן כן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניהך יהוה צורי וגאלי:

תתן הכסף לעניים שומרי מצוות, ויהי רצון שה' יקבל תקונה ברצון.

סגולה לזווג. (ללא תענית).

תכין שבועים מטבעות אפלו של עשר אגורות, שטופים ורחוצים. ותאמר על סיר גדול מלא מים, תהלים פרקים קי"ג, קי"ד, קט"ו, קט"ז, קי"ז, קי"ח. כשפיה קרוב למים. וכשתגיע לפסוק אנא ה' הושיעה נא, אנא ה' העליה נא. תאמר אותו שבועים פעם. ובכל פעם תפריש מטבע לצדקה ותשליך לתוך הסיר.

לאחר שתגמור פרק קי"ח, תאמר זה.

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שתעשה למען רחמיך ולמען זכות אבותינו הקדושים והטהורים, אברהם, יצחק ויעקב, משה, אהרן, יוסף ודוד המלך עליהם השלום. ותפתח את מזלי לטובה ותסיר ממני כל עכוב, וקשר, וכשוף ומכשול, וגזירות רעות ואנשא מהר לבן זוג הגון וכשר ומתאים. אמן כן יהי רצון.

תברך "שהכל" ותשתה מעט מהמים

אחר כך תרתיח המים על האש, ובשעה שמתחילים המים להתחמם תאמר שוב את בקשת "יהי רצון" הנזכרת כשפיה קרוב למים, ולאחר שירתחו המים תניחם להתקרר מעט ותרחץ בהם כל גופה. ואחר כך תתן את המטבעות לצדקה לעניים שומרי תורה.

תקון הפלגש והקדשה

הבא על יהודיה פנויה, אם לא טבלה לנדתה הרי הוא בועל נדה שעונשם פרת רח"ל. וצריך כל אחד מהם לעשות תקון לעון נדה. אבל אפלו אם טהורה היא וטבלה במקנה פדין, אסור הדבר מהתורה באיסור "קדשה" ועונשם "מלקות". ואם יחד לו אשה בטהרה בלי חפה וקדושין באופן מתמשך, היא הנקראת "פלגש". וכתב בזוהר הקדוש, שהחוטא בקדשה או בפלגש נקרא גזל את הקב"ה והשכינה, וגורם גלות לשכינה ולעולמות וספירות הקודש שמעליה, ונמשך קללה קשה לשני בני הזוג, ה' צילנו. (ראה זוהר פ' תרי"ע, ותקון ו' מתקוני הזוהר) וכל אחד משני בני הזוג ימחר יחיש מעשיו לתקן פגמו, ואת העולמות העליונים וספירות הקודש שפגמו על ידו.

והנה מסדרי התקונים כתבו שתקונו בארבעים ימי תעניות ולא ידעתי מנין להם, ומי עלה שמים וירד לקבוע את מספר ימי התעניות, והתשובה והיודוי, והרצון והמחשבה, הם עקר התקון ומעשה התענית והפדיון משלים התקון. ולכן יתן פדיון נפשו לצדקה לעניים ככל אשר יוכל, והממעוט אולי כדאי שלא יפחות מפדיון תשעים ואחת תעניות.

וזה סדר התקון:

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. יום לפני התענית יאמר ודוי זה:

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנהנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנהנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנהנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמנו. בגדנו. (הזכר יאמר באתי על הקדשה והפלגש), גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. (האשה תאמר חטאתי באסור קדשה ופלגש). טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות

רעות. כזכנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דכריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

לך למקוה ויטבל שבע טבילות, ויכון שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושפן יטהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת חטאתיו.

במנחה שלפני התענית יאמר נסח זה של קבלת התענית לפני שייסיס ברכת "שומע תפלה", או אחר "אלהי נצר" לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא אמרו, אבל חשב להתענות בשעה שהתפלל עמידה (שמונה עשרה) של מנחה, יכול להתענות, ונחשב לו כקבלת תענית.

וזה נסח קבלת התענית:

רבנו של עולם הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום, על אשר חטאתי בכל פגמי הברית ובפרט בעון קדשה ופלגש בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, ואם לא אוכל להתענות כשאפריש פרוטה לצדקה ואכון לבטל התענית אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון כלל, ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שתתן לי פח ובריאות להתענות לפניך ותקבל תשובתי ותעניתי ותרצני".

יגמר אֲכִילָתוֹ לְפָנַי שְׁקִיעַת הַחֲמָה, וּפְרוּסָה הָאֲרוּנָה יִטְבְּלָנָה בְּמַעַט אָפֶר וַיֵּאכְלָנָה. (וְכֵן יַעֲשֶׂה בְּגִמְרַת הַתַּעֲנִית כְּשֵׁיבָא לְסַעַד, יִטְבַּל פְּרוּסָה רֵאשׁוֹנָה בְּמַעַט אָפֶר וַיֵּאכְלָנָה) מְלַבֵּד אִם הוּא שֶׁבַת אוֹ רֵאשׁ חֲדָשׁ.

בְּלֵיל הַתַּעֲנִית כְּשֵׁיִשְׁכַּב עַל מִטָּתוֹ, יִנִּיחַ אֶבֶן תַּחַת רֵאשׁוֹ בֵּין הַמַּצָּע וְהַפֶּר, וַיִּכְנֹן בְּשֵׁם יו"ד ה"ה וּא"ו ה"ה, הָעוֹלָה בְּגִימְטְרִיא כְּמִנְיֵן אֶבֶן. וַיֹּאמֶר "קְרִיאַת שְׁמַע שְׁעַל הַמִּטָּה" (נִמְצָא לְעֵיל עֲמוּד 47) מִיֵּלָה בְּמִיֵּלָה.

אִם יָכוֹל, יִחַגֵּר עַל מְתַנְיוֹ מִתַּחַת לְבִגְדָיו חֲגוּרַת שֶׁק הָעֲשׂוּיָה מְשַׁעַר עֲזִים בְּכָל זְמַן הַתַּעֲנִית. (רֵאָה בַּהוֹרָאוֹת שְׁבַת־חֵילַת הַסֵּפֶר)

טוֹב וְרָצוּי לְקוֹם אַחַר חֲצוֹת לַיְלָה וְלוֹמַר בְּרִכּוֹת הַשָּׁחַר וְאַחַר כֶּף תַּקּוּן חֲצוֹת (נִמְצָא לְעֵיל עֲמוּד 60) בְּכַנְיָה גְדוּלָּה. אֲשֶׁה פְּטוּרָה מִלְּמוּד הַמְּשֻׁנִיּוֹת וְ"תַקּוּן חֲצוֹת".

בְּיוֹם הַתַּעֲנִית יֹאמֶר:

הֲרִינִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן לְקַיִם בְּעֲזַרַת הָאֵל יִתְבַּרְךָ מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל הַתְּשׁוּבָה, כִּפְתוּב בַּתּוֹרָה: וְשֶׁבַת עַד יְהוָה אֶלְהִיךָ וְשִׁמְעֶתָ בְּקוֹלוֹ. וְהֲרִינִי מִתַּחַרְט עַל כָּל מָה שֶׁחֲטָאתִי עִוְיָתִי וּפְשַׁעִתִי בֵּין בְּגִלְגוּל זֶה בֵּין בְּגִלְגוּלִים אַחֲרַיִם, חֲרַטָּה גְמוּרָה וּשְׁלֵמָה, וּמְקַבֵּל עָלַי שְׁלֵא לְחַזֵּר וְלְחַטֵּא עוֹד. וְהֵשֵׁם יִתְבַּרְךָ בְּרַחֲמָיו יַעֲזָרְנִי עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמוֹ מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם, אָמֵן כֵּן יְהִי רָצוֹן.

אֲשַׁמְנוּ. בְּגִדְנוּ. (הַזְכֵּר יֹאמֶר בְּאֵתִי עַל הַקְּדוּשָׁה וְהַפְּלִגְשׁ), גּוֹלְנוּ. דְּבַרְנוּ דְּפִי וְלָשׁוֹן הָרַע. הָעֵוִינוּ. וְהֲרַשְׁעֵנוּ. וְדָנּוּ. חֲמַסְנוּ. (הָאֲשֶׁה תֹאמֶר חֲטָאתִי בְּאִסוּר קְדוּשָׁה וּפְלִגְשׁ). טַפְלָנוּ שֶׁקֶר וּמְרָמָה. יַעֲצֵנוּ עֲצוֹת רַעוֹת. כְּזָבְנוּ. כְּעִסְנוּ. לָצְנוּ. מְרַדְנוּ. מְרִינוּ דְּבַרְיָךְ. נֶאֱצְנוּ. נֶאֱפְנוּ. סָרְרָנוּ. עֵוִינוּ. פִּשְׁעֵנוּ. פְּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וְאִם. קִשְׁיָנוּ עַרְף. רִשְׁעֵנוּ. שַׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲזֵנוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמְצוֹתֶיךָ וּמִמְשַׁפְּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל־הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ. וְאַנְחָנוּ הֲרַשְׁעֵנוּ:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אפה יודע. אפה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אפה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך. יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ורחמנו יכפש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליצקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

יאמר פסוק זה שלש פעמים

לסרפה המשרה ולשלום אין קץ על כסא דוד ועל ממלכתו להכין אותה ולסעדה במשפט ובצדקה מעתה ועד עולם קנאת יהוה צבאות תעשה זאת:

אחר כך יאמר:

וישב אברהם אל נעריו ויקמו וילכו יחדו אל באר שבע וישב אברהם בבאר שבע: וישב יצחק ויחפר את בארת המים אשר חפרו בימי אברהם אביו ויסתמום פלשתים אחרי מות אברהם ויקרא להן שמות פשמת אשר קרא להן אביו: ויחפרו עבדי יצחק בנחל וימצאו שם באר מים חיים: ויריבו רעי גרר עם רעי יצחק לאמר לנו המים ויקרא שם הבאר עשק כי התעשקו עמו: ויחפרו באר אחרת ויריבו גם עליה ויקרא שמה שטנה: ויעתק משם ויחפר באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחבות ויאמר כי עתה הרחיב יהוה יאהדונהי לנו ופרינו בארץ: ויעל משם באר שבע: ויהי ביום ההוא ויבאו עבדי יצחק ויגדו לו על אדות הבאר אשר חפרו ויאמרו לו מצאנו מים: ויקרא אתה שבעה על כן שם העיר באר שבע עד היום הנה:

ועשית את נרתיך שבִּעָה וְהַעֲלֵה אֶת נִרְתִּיךָ וְהֵאִיר עַל עֵבֶר פְּנִיךָ: כִּי הִנֵּה הָאָבֶן אֲשֶׁר נִתְּתִי לְפָנַי יְהוֹשֵׁעַ עַל אָבֶן אַחַת שְׂבָעָה עֵינַיִם הִנְנִי מִפְּתַח פֶּתַחָה נֹאֵם יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי צְבָאוֹת וּמִשְׁתִּי אֶת עֶזְרֵךְ הָאָרֶץ הִיא בְּיוֹם אָחָד: בְּיוֹם הַהוּא נֹאֵם יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי צְבָאוֹת תִּקְרְאוּ אִישׁ לְרֵעֵהוּ אֶל תַּחַת גֹּפֶן וְאֶל תַּחַת תְּאֵנָה: וַיֵּשֶׁב הַמְּלֶאךָ הַדָּבָר בִּי וַיַּעֲרִנֵי כְּאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲזֹר מִשְׁנָתוֹ: וַיֹּאמֶר אֵלַי מָה אַתָּה רֹאֶה וְאָמַר רְאִיתִי וְהִנֵּה מְנוֹרֹת זָהָב כְּלֵה וְגִלְגָּה עַל רֹאשָׁהּ וְשְׂבָעָה נִרְתִּיךָ עָלֶיךָ שְׂבָעָה וְשְׂבָעָה מוֹצְקוֹת לְנִירוֹת אֲשֶׁר עַל רֹאשָׁהּ: אֲמַרְוֹת יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֲמַרְוֹת טְהוֹרוֹת כְּסוּף צְרוּף בְּעֵלִיל לְאָרֶץ מְזַקֵּק שְׂבָעֵתַיִם: חֲכָמוֹת בְּנִתָּה בֵּיתָה חֲצֻבָה עֲמוּדֶיךָ שְׂבָעָה:

וַיִּבְרָךְ דָּוִד אֶת יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי לְעֵינַי כֹּל הַקֶּהֶל. וַיֹּאמֶר דָּוִד בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲבִינוּ מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם: לָךְ יְהוָה הַגְּדִלָה וְהַגְּבוּרָה וְהַתְּפָאֶרֶת וְהַנְּצִיחַ וְהַהוֹדָר כִּי כֹל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ. לָךְ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי הַמְּמַלְכָה וְהַמְּתַנַּשֵּׂא לְכֹל לְרֹאשׁ: וְהַעֲשֵׂר וְהַכְּבוֹד מִלְּפָנֶיךָ וְאַתָּה מוֹשֵׁל בְּכָל וּבְיַדְךָ פֶּתַח וּגְבוּרָה וּבְיַדְךָ לְגַדֵּל וּלְחַזֵּק לְכֹל: וְעַתָּה אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ. וּמְהִלִּים לְשֵׁם תְּפָאֶרְתֶּךָ: וַיִּבְרְכוּ שֵׁם כְּבוֹדְךָ וּמְרוֹמֶם עַל כֹּל בְּרִכָּה וְתִהְלֶה: אַתָּה הוּא יְהוָה לְבַדְּךָ אַתָּה עֲשִׂיתָ אֶת הַשָּׁמַיִם שְׁמֵי הַשָּׁמַיִם וְכֹל צְבָאֵם הָאָרֶץ וְכֹל אֲשֶׁר עָלֶיךָ הַיַּמִּים וְכֹל אֲשֶׁר בָּהֶם וְאַתָּה מַחֲיֶה אֶת כָּלֶם. וַיִּצְבֹּא הַשָּׁמַיִם לָךְ מִשְׁתַּחֲוִיִּים. אַתָּה הוּא יְהוָה הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ בְּאַבְרָם וְהוֹצֵאתוֹ מֵאוּר כַּשְׂדִּים. וְשִׁמְתָּ שְׁמוֹ אַבְרָהָם, וּמִצַּאתָ אֶת לְבָבוֹ נֹאֲמָן לְפָנֶיךָ. וְכָרוֹת עָמוֹ הַבְּרִית לְתַת אֶת אָרֶץ הַכְּנַעֲנִי הַחֲתִי הָאֲמֹרִי וְהַפְּרִזִּי וְהַיְבוּסִי וְהַגְּרָגְשִׁי לְתַת לְזֹרְעוֹ. וְתִקַּם אֶת דְּבָרֶיךָ כִּי צַדִּיק אַתָּה. וְתִרָא אֶת עֲנֵי אֲבוֹתֵינוּ בְּמִצְרַיִם. וְאַתָּה וְעַקְתֶּם שְׂמֵעֶתָ עַל יַם סוּף. וְתַתֵּן אֶתֶּת וּמִפְתִּים בְּפִרְעֹה וּבְכָל עַבְדָּיו וּבְכָל עַם אֲרָצוֹ כִּי יִדְעֶתָ כִּי הִזִּידוּ עָלֶיךָ, וְתַעַשׂ לָךְ שֵׁם כְּהַיּוֹם הַזֶּה. וְהָיִים בְּקַעֲתָ לְפָנֶיךָ וַיַּעֲבְרוּ בְּתוֹךְ הַיָּם בַּיַּבְשָׁה. וְאַתָּה רֹדְפֵיהֶם הַשְּׁלַכְתָּ בַּמַּצּוֹלֹת כְּמוֹ אָבֶן בְּמַיִם עֲזִים:

וַיִּשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּד מִצְרַיִם וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת מִצְרַיִם מֵת עַל שַׁפַּת הַיָּם: וַיֵּרָא יִשְׂרָאֵל אֶת הַיָּד הַגְּדֹלָה אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה בְּמִצְרַיִם וַיֵּירָאוּ הָעָם אֶת יְהוָה וַיֹּאמְרוּ בֵּיהֶן וּבְמִשְׁחָה עֲבָדוּ:

אִז יִשִּׁיר מֹשֶׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשִּׁירָה הַזֹּאת לַיהוָה וַיֹּאמְרוּ לֵאמֹר אֲשִׁירָה לַיהוָה כִּי גָאָה גָאָה סוּס וָרֶכָב וְרָמָה בָּיָם: עֲזִי וְזַמְרַת יְהוָה וַיְהִי לִי לִישׁוּעָה זֶה אֱלֹהֵי וְאֵנֹהוּ אֱלֹהֵי אָבִי וְאֶרְמָמְנָהוּ: יְהוָה אִישׁ מִלְחָמָה יְהוָה שָׁמוֹ: מִרְכַּבַת פְּרָעָה וַחֲיִלוֹ יָרָה בָּיָם וּמִבְּחַר שְׁלֹשִׁי טַבְּעוּ בָּיָם סוּף: תַּחֲמַת יְכַסִּימוּ יָרְדוּ בְּמִצּוֹלַת כָּמוֹ אָבֶן: מִיַּיִן יְהוָה נִאֲדָרִי בַּפֶּחַ מִיַּיִן יְהוָה תִּרְעֵץ אוֹיֵב: וּבְרֹב גְּאוֹנֶיךָ תִּהְרָס קִמְיֶךָ תִּשְׁלַח חֲרֹנֶיךָ יֶאֱכֹלְמוּ פִקְשׁ: וּבְרוּחַ אֲפִיךָ נַעֲרְמוּ מַיִם נִצְבּוּ כָמוֹ נֵד נְזֹלִים קָפְאוּ תַּחֲמַת בָּלָב יָם: אָמַר אוֹיֵב אֶרְדֶּף אֲשִׁיג אַחֲלֶק שְׁלָל תִּמְלָאמוּ נַפְשֵׁי אַרְיֵק חֲרָבֵי תוֹרִישְׁמוּ יָדֵי: נִשְׁפָּת בְּרוּחֶךָ כִּסְמוּ יָם צָלְלוּ כְּעוֹפְרוֹת בְּמַיִם אֲדִירִים: מִי כָמֹכָה בָּאֵלִם יְהוָה מִי כָמֹכָה נִאֲדָר בַּקֶּדֶשׁ נוֹרָא תַּחֲלַת עֲשֵׂה פְלֹא: נִטִּית יַמִּינֶךָ תִּבְלַעְמוּ אֶרֶץ: נַחִית בַּחֲסֻדְךָ עִם זֹו גְּאָלַת נִהַלַת בְּעִזָּךָ אֵל נוֹה קִדְשֶׁךָ: שָׁמְעוּ עַמִּים יִרְגְּזוּן חֵיל אַחֲזוּ יוֹשְׁבֵי פְלִשְׁתִּים: אִז נִבְהֲלוּ אֱלֹפֵי אֲדוֹם אֵילֵי מוֹאָב יִאֲחַזְמוּ רַעַד נִמְגּוּ כָל יִשְׁבֵי כְנָעַן: תִּפֹּל עֲלֵיהֶם אֵימָתָה וּפַחַד בְּגֹדֶל זְרוּעֶךָ יִדְמוּ כְּאֶבֶן עַד יַעֲבֹר עִמָּךָ יְהוָה עַד יַעֲבֹר עִם זֹו קִנִּית: תִּבְאָמוּ וְתִשְׁעֲמוּ בְּהַר נַחֲלַתְךָ מִכּוֹן לְשִׁבְתֶּךָ פְּעֻלַת יְהוָה מִקֶּדֶשׁ אֲדֹנָי כּוֹנְנוּ יָדֶיךָ: יְהוָה | יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעַד: כִּי בָא סוּס פְּרָעָה בְּרֶכָבוֹ וּבְפָרְשָׁיו בָּיָם וַיָּשָׁב יְהוָה עֲלֵהֶם אֶת מִי הַיָּם וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִלְכוּ בִּיבֻשָׁה בַּתּוֹךְ הַיָּם:

וּתְקַח מְרִים הַנְּבִיאָה אַחֲוֹת אֶהְרֹן אֶת הַתֵּף בִּיָּדָה וּתְצַאן כָּל הַנָּשִׁים אַחֲרֶיהָ בַּתְּפִים וּבְמַחֲלַת: וּתַעֲזֵן לָהֶם מְרִים שִׁירוּ לַיהוָה כִּי גָאָה גָאָה סוּס וָרֶכָב וְרָמָה בָּיָם: וַיִּסַּע מֹשֶׁה אֶת יִשְׂרָאֵל מַיִם סוּף וַיִּצְאוּ אֶל מִדְּבַר שׁוּר וַיִּלְכוּ שְׁלֹשֶׁת יָמִים בְּמִדְבָּר וְלֹא מָצְאוּ מַיִם: וַיִּבְאוּ מִרְתָּה וְלֹא יָכְלוּ לְשַׁתֵּת מַיִם מִמֶּרְהָ כִּי מְרִים הֵם עַל כֵּן קָרָא שְׁמָה מְרָה: וַיִּלְנוּ הָעָם עַל מֹשֶׁה לֵאמֹר מַה נִּשְׁתָּה: וַיִּצְעַק אֵל יְהוָה וַיֹּרְהוּ יְהוָה

עץ וישלף אֶל המים וימתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו: ויאמר אם שמוע תשמע לקול אֶל־היָהוָה וְהִישָׁר בְּעֵינָיו תַּעֲשֶׂה וְהִאֲזַנְתָּ לְמִצְוֹתָיו וְשָׁמַרְתָּ כָּל חֻקָּיו כָּל הַמְחֻלָּה אֲשֶׁר שָׁמַתִּי בְּמִצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי אֲנִי יְהוָה רַפְּאֵךְ:

שיר המעלות ממעמקים קראתיך יְהוָה: אֲדַנִּי שְׁמַעַה בְּקוֹלִי תְהִינָה אֲזַנְיָךְ קְשֻׁבוֹת לְקוֹל תְּחִנּוּנָי: אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדַנִּי מִי יַעֲמֵד: כִּי עָמַךְ הַסְּלִיחָה לְמַעַן תִּגְרָא: קוֹיִתִּי יְהוָה קִוְיָתָה נַפְשִׁי וְלִדְבָרוֹ הוֹחֵלְתִּי: נַפְשִׁי לְאֲדָנִי מְשֻׁמְרִים לְבַקֵּר שְׁמֹרִים לְבַקֵּר: יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה כִּי עַם יְהוָה הַחֲסֵד וְהַרְבֵּה עֲמוֹ פְדוּת: וְהוּא יַפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנֹתָיו:

יאמר פסוק זה שבע פעמים, ויכוין בכל פעם שְׁהֵם ראשי תיבות אֶשֶׁת ו' לַחֲבֵר הַשְּׂכִינָה אֹת ה' אַחֲרוּנָה שְׁבַשֵּׁם עִם אוֹת ו' שְׁהוּא בְּחִינַת סְפִירַת הַתְּפָאֶרֶת אֲשֶׁר בְּעֻנּוּתָיו הִפְרִיד בֵּינֵיהֶם. וְיִשׁוּבוּ וְיִתְיַחֲדוּ.

אֲדַנִּי שְׁפָתַי תִּפְתַּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתְךָ.

יקרא פסוקים אלו שראשי תבות שְׁלֵהֶם י"ה, הו"ה, הו"ה. ויכוין שעל ידי אותיות י"ה תתחבר ה' אַחֲרוּנָה שְׁבַשֵּׁם לְאוֹת ו' וְשִׁתִּיחֶם בְּיַחַד לְאוֹת ה' ראשונה שְׁבַשֵּׁם. הו"ה. וְעַל יְדֵי זֶה תִּשְׁפִּיעַ אוֹת ה' ראשונה שְׁבַשֵּׁם בְּאוֹתֵיֹת ו"ה הו"ה.

(גבר שעושה התקון, אם אֶפְשָׁר יַתְעַשֶּׂף בְּטִלִּית וְיִנִּיחַ תְּפִלִּין שֶׁל ר"ת בְּאוֹמְרוֹ פְּסוּקִים אֵלָיו.)

ה"ה

יַחַל יִשְׂרָאֵל אֶל יְהוָה כִּי עַם יְהוָה הַחֲסֵד, וְהַרְבֵּה עֲמוֹ פְדוּת: הַשִּׁיבָה לִּי שְׁשׁוֹן יִשְׁעֶךָ, וְרוּחַ נְדִיבָה תִּסְמְכֵנִי:

הו"ה

הוֹד וְהַדָּר לְפָנָיו עֹז וְתְפָאֶרֶת בְּמִקְדָּשׁוֹ: וְאֵל תְּבֵא בְּמִשְׁפַּט אֶת עַבְדְּךָ, כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי: הַקְּשִׁיבָה לְקוֹל שׁוֹעֵי מְלָכֵי וְאַל־הִי, כִּי

אליך אתפלל :

הו"ה

הנה לא גנום ולא יישן שומר ישראל : ואתה מרום לעולם יהנה
 יאהרונהי : הוא יהנה יאהרונהי אלהינו בכל הארץ משפטיו :

למנצח מזמור לדוד : בבוא אליו נתן הנביא. פאשר בא אל בת
 שבע: חנני אלהים כחסדך. כרב רחמיך מחה פשעי: הרב פכסני
 מעוני. ומחטאתי טהרני: כי פשעי אני אדע. וחטאתי נגדי תמיד:
 לך לבדך חטאתי והרע בעיניך עשיתי. למען תצדק בדברך, תזכה
 בשפטך: הן בעוון חוללתי. ובחטא יחמתני אמי: הן אמת חפצת
 בטחות. ובסתם חכמה תודיעני: תחטאני באזוב ואטהר. תכבסני
 ומשילג אלבין: תשמיעני ששון ושמחה. תגלנה עצמות דכית:
 הסתר פניך מחטאי. וכל עונתי מחה: לב טהור ברא לי אלהים ורוח
 נכון חדש בקרבי: אל תשליכני מלפניך. ורוח קדשך אל תקח ממני:
 השיבה לי ששון ישעך. ורוח נדיבה תסמכני: אלמדה פשעים
 דרכך. וחטאים אליך ישובו: הצילני מדמים אלהים אלהי תשועתי
 תרנן לשוני צדקתך: אדני שפתי תפתח. ופי יגיד תהללתך: כי לא
 תחפץ זבח ואתנה. עולה לא תרצה: זבחי אלהים רוח נשברה. לב
 נשבר ונדכה. אלהים לא תבזה: היטיבה ברצונך את ציון. תבנה
 חומות ירושלים: אז תחפץ זבחי צדק עולה וכליל. אז יעלו על
 מזבחך פרים :

למנצח על ששנים לבני קרח משכיל שיר ידידת: רחש לבי | דבר
 טוב אמר אני מעשי למלך לשוני עט | סופר מהיר: יפניפת מבני
 אדם הוצק חן בשפתותיך על כן ברכך אלהים לעולם: חגור חרבוך
 על ירך גבור הודך והדרך: והדרך | צלח רכב על דבר אמת וענוה
 צדק ותורך נוראות מינך: חציך שנונים עמים תחתיך יפלו בלב
 אויבי המלך: כסאך אלהים עולם ועד שבט מישר שבט מלכותך:
 אהבת צדק ותשנא רשע על כן | משחך אלהים אלהיך שמן ששון

מחברך: מר ואהלות קציעות כל בגדתיך מן היכלי שן מני שמחוך:
 בנות מלכים ביקרותיך נצבה שגל לימינך בכתם אופיר: שמעי בת
 וראי והטי אזנך ושכחי עמך ובית אביך: ויתאו המלך יפניך פי הוא
 אדניך והשתחוי לו: ובת צר | במנחה פניך יחלו עשירי עם: כל
 כבודה בת מלך פנימה ממשפצות זהב לבושה: לרקמות תוכל
 למלך בתולות אחריה רעותיה מוכאות לך: תוכלנה בשמחת וגיל
 תבאינה בהיכל מלך: תחת אבתיך יהיו בניך תשיתמו לשורים בכל
 הארץ: אנפירה שמך בכל דר ודר על פן עמים יהודוך לעולם ועד:

אחר כך יקח בידו כסף פדיון תעניות הנצרכים לתקונו אך מי עלה שמים
 וירד, לקבוע את מספר ימי התעניות, ויתן פדיון נפשו לצדקה לעניים
 ככל אשר יוכל, וטוב שלא יפחות מפדיון תשעים ואחת תעניות.
 ומשמים יעזרוהו להשלים תקונו וכמו שאמרו רבותינו שהבא להיטהר
 מסייעין בערו.

אם אפשר יקח מסכום הפדיון ארבעים ושבע מטבעות ויסדרם על
 השלחן כסדר זה:

5 10

5 6 5

5 6 5

יחבר מטבעות של שורה שלישית בפני עצמם, ואחר כך של שורה שניה
 בפני עצמם, ואחר כך יחבר הכל עם שורה ראשונה, ויוסיף עליהם את
 שאר דמי הפדיון. ויאחזם בידו, ויעמוד יחף ופניו לצד מערב ויאמר.

עגנו אבינו עגנו ביום צום התענית הזה, פי בצרה גדולה אני על פי
 עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי ביון מצולה
 ואין מעמד. פאתי במעמקי מים ושפולת שטפתי. יראה ורעד יבוא
 בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם
 נכלמתי להרים אלהי פני אליך. פי עונותי רבו למעלה ראש
 ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה הצדקה ואלי בשת הפנים. מה

אֶעֱנֶה וְמָה אָמַר מָה אֲדַבֵּר וְמָה אֶצְטַדֵּק. כִּבְּן סוֹרֵר וּמוֹרֵה הָיִיתִי
 לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מִצְוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְּרֶיךָ לֹא הִשְׁתִּי אֲזִנִּי.
 וְעִבְרָתִי עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עִבְרָתִי עַל כְּרִיתוֹת
 וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עִבְרָתִי עַל דְּבָרֵי קְבֻלָּה וְדְבָרֵי סוּפְרִים וּפְגַמְתִּי
 בַּמִּדּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשָּׁפַע. וְגִרְמַתִּי בַּעֲוֹנוֹתִי לְהַפִּיל
 נִיּוֹצוֹת הַקְּדוֹשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלֹפֹת. וְנָתַתִּי פֶחַ בְּקִלְפוֹת לְהִתְחַזֵּק
 וְלַעֲלוֹת לְמַעְלָה וּלְהִתְאַחֵז וּלְיִנֵּק מִן הַקְּדוֹשָׁה. וְגִרְמַתִּי בַּעֲוֹנוֹתִי לַעֲקֹר
 וּלְהַכְרִית אֶת נַפְשֵׁי הַקְּדוֹשָׁה מִמְּקוֹרָהּ הָעֲלִיּוֹן מֵאַרְץ הַחַיִּים
 וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יַרְכְּתֵי בוֹר. בּוֹרוֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא יָכִילוּ הַמַּיִם. אוֹי
 וְאֲבוֹי עָלַי. אֵהָה עַל נַפְשִׁי. עַל מִי אָנוּס לַעֲזֹרָה וְאָנָּה אֶפְנֶה לִישׁוּעָה.
 בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאַתִּי חֲרַפְתָּ נְעוּרַי. אֲבָל גְּלוֹי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ
 יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, כִּי לֹא בְּמֶרֶד וּבְמַעַל עָשִׂיתִי וְלֹא לְהַכְעִיסְךָ
 נִתְפוֹנְתִּי, רַק יִצְרִי גָבַר עָלַי וּמַעֲשֵׂה שָׁטָן הִצְלִיחַ, כִּי הוּא מֵאֵשׁ וְאֲנִי
 מִבֶּשֶׂר וָדָם. וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתָנִי וּפְתַנִּי לַעֲבֹר עַל מִצְוֹתֶיךָ. וְנִסְכַּלְתִּי
 וְעָשִׂיתִי עוֹן זֶה שִׁחַטְתִּי בְּאִסוּר קְדוֹשָׁה וּפְלִגְשׁ, וְעַתָּה אָנִי בּוֹשׁ
 מִמַּעֲשֵׂי וּמִכְלָם אָנִי מַעֲוֹנוֹתִי. וּמִתְנַחֵם וּמִתְחַרֵּט אָנִי עַל כָּל מַה
 שִׁחַטְתִּי וְעוֹיְתִי וּפְשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מֵעוּדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזַבְתִּי אֶת
 דְּרָכֵי הָרָעִים וְאֶת אֲוִרְחוֹתֵי הַמְּקַלְקָלִים, דְּכַתִּיב: יַעֲזֹב רָשָׁע דְּרָכָו
 וְאִישׁ אֲוִן מִחֲשָׁבוֹתָיו וְיָשׁוּב אֶל יְהוָה וִירַחֲמֵהוּ וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה
 לְסִלּוֹחַ. וּבְאִתִּי בָּלָב נִשְׁבֵּר וְנִדְכָּה לְהִתְנַפֵּל לְפָנַי כַּסָּא כְּבוֹדְךָ וּלְדַפֵּק
 עַל שַׁעְרֵי רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מַחִילָה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, כִּי אֵל מְלֶךְ
 חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה וַיִּמְיֶנֶךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׂבִים.

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי, סִלַּח נָא לַחַטָּאִים וְלַעֲוֹנוֹת וְלַפְשָׁעִים אֲשֶׁר
 חָטָאתִי וְעוֹיְתִי וּפְשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מֵעוּדֵי עַל הָאֲדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה,
 וְאֵל תְּבוֹא בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי. כִּי אַתָּה
 יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי טוֹב וְסִלַּח וְרַב חַסֵּד לְכָל קוֹרְאֶיךָ. וְאֵל נָא תְבַזֶּה עֲוֹנוֹת
 עֲנִי אֲשֶׁר עֲנִיתִי בְּצוּם נַפְשִׁי, בְּרַכֵּי כְּשִׁלּוֹ מִצוּם וּבְשָׂרֵי כַחַשׁ מִשְׁמֶן.
 וַיְהִיָּה חֲשׁוֹב וּמְקַבֵּל וּמְרַצֶּה לְפָנֶיךָ מֵעוֹט חֲלָבִי וְדָמִי אֲשֶׁר נִתְמַעֵט

היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וגלוי ונדוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשוכה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות פאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמתי. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח"ל ב'לע ו'יקיאנו מבטנו יוריחנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גזך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

מכאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

יאמר פסוק זה פעמיים:

אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה.

יאמר פסוקים אלו המסדרים לפי שמות הקודש ויזהר לא להפסיק באמצע. בפסוקים אלו המתחילים באותיות ו"ד, א, א"ו, א, שיהם מלוי השם הקדוש והנכבד והנורא יכון להאיר אור לשכינה הנקראת "לאה".

וְאָמְרוּ הוֹשִׁיעֵנו אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנו וְקַבְּצֵנו וְהַצִּילֵנו מִן הַגּוֹיִם לְהוֹדוֹת
 לְשֵׁם קְדוֹשְׁךָ לְהַשְׁתַּבַּח בְּתֵהֶלְתֶּךָ: דוֹר לְדוֹר יִשְׁבַח מַעֲשֵׂיךָ
 וַיְגַבְּרוּתֶיךָ יְגִידוּ:

א

אז יִרְנְנוּ עֲצֵי הַיַּעַר מִלִּפְנֵי יְהוָה כִּי בָא לְשָׁפוֹט אֶת הָאָרֶץ:

א"ו

אֲשֶׁרֵי הָעֵם שִׁכְכָה לוֹ אֲשֶׁרֵי הָעֵם שִׁיְהוּהוּ אֱלֹהֵיו: וְאֲנִי בְּחִסְדְּךָ
 בְּטַחְתִּי יָגַל לְבִי בִישׁוּעַתְךָ אֲשִׁירָה לִיהוָה כִּי גָמַל עָלַי:

א

אִתָּה יְהוָה לֹא תִכְלָא רַחֲמֶיךָ מִמְּנֵי חִסְדְּךָ וְאִמְתָּךְ תִּמְיֵד יִצְרוּנֵי:

בְּפִסּוּקִים אֱלוֹ הַמִּתְחִילִים בְּאוֹתֵיזוֹת ו"ד, א, א"ו, א, שֶׁהֵם מְלוֹי הַשֵּׁם
 הַקְדוּשׁ הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא, יְכוֹן לְהַאִיר אוֹר לְשִׁכְיָנָה הַנִּקְרָאת "רַחֵל".

ו"ד

וְאֲנִי אִמְרַתִּי בְּשִׁלְוֵי בַל אָמוּט לְעוֹלָם: דְּרַכֶּיךָ יְהוָה הוֹדִיעֵנִי
 אוֹרְחוֹתֶיךָ לְמַדְנִי:

א

אל נִקְמוֹת יְהוָה אֵל נִקְמוֹת הוֹפִיעַ:

א"ו

אֲלֵיךָ יְהוָה אֶקְרָא וְאֵל אֲדַנִּי אֶתְחַנֵּן: וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עוֹן וְלֹא
 יִשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהַשִּׁיב אָפוֹ וְלֹא יַעִיר כָּל חַמָּתוֹ:

א

אֱלֹהֵי בְךָ בְּטַחְתִּי אֵל אֲבוֹשָׁה אֵל יַעֲלֶצוּ אוֹיְבֵי לִי:

אֲחַר כֵּן יֹאמֵר פִּסּוּקִים אֱלוֹ שְׂרָאשֵׁי תְבוֹת שְׁלָהֶם הוּא "יֵאֱהָלוּהֵם",
 שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים

יִדְעַתִּי יְהוָה כִּי צָדֵק מִשְׁפָּטֶיךָ וְאִמּוֹנָה עֵינֵינִי: אֵת חֲקִיךָ אֲשַׁמּוֹר
 אֵל תַּעֲזֹבֵנִי עַד מְאוֹד: הוֹרְנֵי יְהוָה דְּרָךְ חֲקִיךָ וְאֶצְרְנָה עֵקֶב:
 לְעוֹלָם יְהוָה דְּבָרְךָ נִצָּב בְּשָׁמַיִם: וַיְבוֹאוּנִי חִסְדְּךָ יְהוָה תְּשׁוּעַתְךָ

כְּאִמְרַתְךָ : הִבִּינֵנִי וְאַצְרֶה תּוֹרַתְךָ וְאַשְׁמְרֶנָּה בְּכָל לֵב : הֶעֱבַר עֵינַי
מֵרְאוֹת שָׁוָא בְּדַרְכְּךָ חֲנִינִי : יְהִי לִבִּי תָמִים בְּחֻקֶיךָ לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ :
מִכָּל אֹרַח רָע כְּלֹאֲתִי רַגְלִי לְמַעַן אֲשַׁמֹּר דְּבָרְךָ :

יֵאמֶר פְּסוּקִים אֱלוֹ שְׁרָאשֵׁי תְבוֹת שְׁלֵהֶם אֶל"ף ל"מ"ד, שְׁתֵּי פְעָמִים

אלף

אֶחָדִי יִכְנֹו דְרָכֵי לְשִׁמּוֹר חֻקֶיךָ : לְדוֹר וָדוֹר אֲמוֹנְתְךָ כּוֹנֵנֶת אֶרֶץ
וּתְעִמוֹד : פְּנִיךָ הָאֵר בְּעֵבְדֶךָ וְלִמְדֵנִי אֶת חֻקֶיךָ :
למד

לֵךְ אֲנִי הוֹשִׁיעֵנִי כִּי פִקּוּדֶיךָ דְרָשְׁתִּי : מֵאִיבֵי תַחֲכַמְנִי מִצֹּתֶיךָ כִּי
לְעוֹלָם הִיא לִי : דְרֹךְ אֲמוֹנָה בְּחֻרְתִּי מִשְׁפָּטֶיךָ שְׁוִיתִי :

יֵאמֶר פְּסוּק זֶה שְׁלֹשׁ פְעָמִים.

וְאֲנִי תִפְלֹתִי לֵךְ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי עֵת רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב חֲסֵדֶךָ עֲנֵנִי
בְּאֵמֶת יִשְׁעֶךָ :

יֵאמֶר שִׁיר הַשִּׁירִים וְהַתְּפִלָּה שְׁאֲתָרְיוֹ הַנִּדְפָּסֶת בְּסִדּוּרִים. וְאַחַר כֵּן יֵאמֶר.

אֲשֶׁרִי תְמִימֵי דְרָךְ, הֵהֱלֵכִים בְּתוֹרַת יְהוָה : ב אֲשֶׁרִי נִצְרִי עֲדֹתִיו, בְּכָל
לֵב יְדַרְשׁוּהוּ : ג אֵף לֹא פָעַלוּ עוֹלָה בְּדַרְכָּיו הִלְכוּ : ד אֶתָּה צִוִּיתָה
פִקּוּדֶיךָ לְשִׁמּוֹר מְאֹד : ה אֶחָדִי יִכְנֹו דְרָכֵי לְשִׁמּוֹר חֻקֶיךָ : ו אֲז לֹא אֲבוֹשׁ
בְּהִבִּטִי אֶל כָּל מִצֹּתֶיךָ : ז אֹדֶךָ בִּישָׁר לִכְבּ בְּלִמְדֵי מִשְׁפָּטֶי צְדָקֶךָ :
ח אֶת חֻקֶיךָ אֲשַׁמֵּר אֶל תַּעֲזֹבֵנִי עַד מְאֹד : ט בְּמָה יִזְכֶּה נִעַר אֶת אֲרַחוֹ
לְשִׁמּוֹר כְּדִבְרֶךָ : י בְּכָל לֵבִי דְרָשְׁתִּיךָ אֶל תִּשְׁגֵּנִי מִמִּצֹּתֶיךָ : יא בְּלֵבִי
צָפַנְתִּי אִמְרַתְךָ לְמַעַן לֹא אֶחֱטֵא לָךְ : יב בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה לְמִדְנֵי
חֻקֶיךָ : יג בְּשִׁפְתֵי סִפְרֹתִי כָל מִשְׁפָּטֶי פִיךָ : יד בְּדַרְךָ עֲדוֹתֶיךָ שִׁשְׁתִּי
כָּעַל כָּל הוֹן : טו בְּפִקּוּדֶיךָ אֲשִׁיחָה וְאֲבִיטָה אֲרַחֲתֶיךָ : טז בְּחֻקֶיךָ
אֲשַׁתְּעֶשֶׂע לֹא אֲשַׁכַּח דְּבָרְךָ : יז גָּמַל עַל עֵבְדֶךָ אֲחִיָּה וְאַשְׁמְרָה
דְּבָרְךָ : יח גַּל עֵינַי וְאֲבִיטָה נִפְלְאוֹת מִתּוֹרַתְךָ : יט גַּר אֲנִכִי בְּאֶרֶץ אֶל
תִּסְתֵּר מִמֶּנִּי מִצֹּתֶיךָ : כ גָּרְסָה נִפְשִׁי לְתַאֲבָה אֶל מִשְׁפָּטֶיךָ בְּכָל עֵת :

כא גַעַרְתָּ זָדִים אַרְוִרִים הַשְּׂגִים מִמְצוֹתַיָּךְ : כב גַּל מְעַלֵּי חֲרָפָה וְבוּז
 כִּי עֲדוֹתַיִךְ נִצְרָתִי : כג גַּם יָשְׁבוּ שָׂרִים בֵּי נִדְבָרוֹ עֲבָדְךָ יְשִׁיחַ בְּחֻקֶּיךָ :
 כד גַּם עֲדוֹתַיִךְ שֶׁשָּׂשְׁעֵי אֲנָשִׁי עֲצָתִי : כה דְּבַקָּה לְעֶפֶר נִפְשֵׁי חַיִּי
 כְּדַבְּרְךָ : כו דְּרָכֵי סִפְרָתִי וְתַעֲנִנִי לְמַדְנִי חֻקֶּיךָ : כז דָּרְךָ פִּקּוּדֶיךָ הַבִּינְנִי
 וְאֲשִׁיחָה בְּנִפְלְאוֹתַיִךְ : כח דָּלְפָה נִפְשֵׁי מִתּוֹנָה קִיַּמְנִי כְּדַבְּרְךָ : כט
 דָּרְךָ שֶׁקָּר הֵסֵר מִמֶּנִּי וְתוֹרָתְךָ חֲנִנִי : ל דָּרְךָ אֲמוּנָה בְּחַרְתִּי מִשְׁפָּטֶיךָ
 שׁוֹיִתִּי : לא דְּבַקְתִּי בְּעֲדוֹתַיִךְ יְהוָה אֵל תְּבִישָׁנִי : לב דָּרְךָ מִצּוֹתַיִךְ
 אַרְוִץ כִּי תִרְחִיב לְבִי : לג הוֹרֵנִי יְהוָה דָּרְךָ חֻקֶּיךָ וְאֲצַרְנָה עֵקֶב : לד
 הַבִּינְנִי וְאֲצַרָה תּוֹרָתְךָ וְאֲשַׁמְרָנָה בְּכָל לֵב : לה הִדְרִיכְנִי בְּנִתִּיב
 מִצּוֹתַיִךְ כִּי בּוֹ חֲפָצְתִּי : לו הט לְבִי אֵל עֲדוֹתַיִךְ וְאֵל אֵל בְּצַע : לז
 הַעֲבֵר עֵינֵי מְרֵאוֹת שׁוֹא בְּדַרְכְּךָ חַיִּי : לח הַקֵּם לְעַבְדְּךָ אֲמֶרְתָּךְ אֲשֶׁר
 לִירָאֲתָךְ : לט הַעֲבֵר חֲרָפְתִּי אֲשֶׁר יִגְרָתִי כִּי מִשְׁפָּטֶיךָ טוֹבִים : מ הִנֵּה
 תֵּאֲבֹתִי לְפִקּוּדֶיךָ בְּצַדִּיקְתְּךָ חַיִּי : מא וַיִּבְאֵנִי חֲסִדְךָ יְהוָה תְּשׁוּעַתְךָ
 כְּאֲמֶרְתָּךְ : מב וְאֲעִנָּה חֲרָפִי דָּבָר כִּי בִטְחִתִּי בְּדַבְּרְךָ : מג וְאֵל תִּצַּל
 מִפִּי דָּבָר אֲמַת עַד מְאֹד כִּי לְמִשְׁפָּטֶיךָ יִחְלָתִי : מד וְאֲשַׁמְרָה תּוֹרָתְךָ
 תָּמִיד לְעוֹלָם וָעֶד : מה וְאֶתְהַלֵּכָה בְּרַחֲבָה כִּי פִקּוּדֶיךָ דְרָשְׁתִּי : מו
 וְאֲדַבְּרָה בְּעֲדוֹתַיִךְ נִגְדַּת מְלָכִים וְלֹא אֲבוֹשׁ : מז וְאֲשַׁתְּעֶשֶׂע בְּמִצּוֹתַיִךְ
 אֲשֶׁר אֶהְבַּתִּי : מח וְאֲשָׂא כְּפִי אֶל מִצּוֹתַיִךְ אֲשֶׁר אֶהְבַּתִּי וְאֲשִׁיחָה
 בְּחֻקֶּיךָ : מט זָכַר דְּבָר לְעַבְדְּךָ עַל אֲשֶׁר יִחְלָתִי : נ זֹאת נִחְמָתִי בְּעֵינֵי
 כִּי אֲמַרְתָּךְ חַיִּתִּי : נא זָדִים הִלִּיצְנִי עַד מְאֹד מִתּוֹרָתְךָ לֹא נָטִיתִי : נב
 זְכַרְתִּי מִשְׁפָּטֶיךָ מְעוֹלָם | יְהוָה וְאֶתְנַחֵם : נג זִלְעָפָה אֶחְזַתִּי מְרֻשְׁעִים
 עֲזֹבֵי תּוֹרָתְךָ : נד זְמֵרוֹת הָיוּ לִי חֻקֶּיךָ בְּבַיִת מְגוֹרֵי : נה זְכַרְתִּי בְּלִילָה
 שִׁמְךָ יְהוָה וְאֲשַׁמְרָה תּוֹרָתְךָ : נו זֹאת הִיְתָה לִי כִּי פִקּוּדֶיךָ נִצְרָתִי : נז
 חֻלְקֵי יְהוָה אֲמַרְתִּי לְשֹׁמֵר דְּבָרֶיךָ : נח חֲלִיתִי פָּנֶיךָ בְּכָל לֵב חֲנִנִי
 כְּאֲמֶרְתָּךְ : נט חֲשַׁבְתִּי דְרָכֵי וְאֲשִׁיבָה רַגְלִי אֶל עֲדוֹתַיִךְ : ס חֲשַׁתִּי וְלֹא
 הִתְמַהְמַהְתִּי לְשֹׁמֵר מִצּוֹתַיִךְ : סא חֲבָלֵי רַשְׁעִים עוֹדְנֵי תּוֹרָתְךָ לֹא
 שָׁכַחְתִּי : סב חֲצוֹת לַיְלָה אֲקוּם לְהוֹדוֹת לָךְ עַל מִשְׁפָּטֶי צִדְקָתְךָ : סג
 חֲבֵר אָנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ וְלִשְׁמֵרֵי פִקּוּדֶיךָ : סד חֲסִדְךָ יְהוָה מְלֹאָה

האַרץ חקִיף לְמַדְנִי : סה טוב עֲשִׂיתָ עִם עֲבָדְךָ יְהוָה דְּבָרְךָ : סו טוב טעם וְדַעַת לְמַדְנִי כִּי בְּמִצְוֹתֶיךָ הֶאֱמַנְתִּי : סז טָרַם אֲעַנְהָ אֲנִי שִׁגְגָה וְעַתָּה אֲמַרְתָּךָ שְׁמַרְתִּי : סח טוב אַתָּה וּמְטִיב לְמַדְנִי חֲקִיף : סט טָפְלוּ עָלַי שֶׁקֶר וְזֵדִים אֲנִי בְּכָל לֵב אֲצַר פִּקּוּדֶיךָ : ע טָפַשׁ כַּחֲלָב לִבִּי אֲנִי תוֹרְתְךָ שֶׁעֲשִׂיתִי : עא טוב לִי כִּי עֲנִיתִי לְמַעַן אֶלְמַד חֲקִיף : עב טוב לִי תוֹרַת פִּיךָ מֵאֲלֹפֵי זָהָב וְכֶסֶף : עג יְדִיךָ עֲשׂוּנִי וַיְכַוְנֵנִי הִבִּינִי וְאֶלְמַדָּה מִצְוֹתֶיךָ : עד יִרְאַיִךָ יִרְאוּנִי וַיִּשְׁמְחוּ כִּי לְדְבָרְךָ יִחְלָתִי : עה יִדְעֵתִי יְהוָה כִּי צָדֵק מִשְׁפָּטֶיךָ וְאֱמוּנָה עֲנִיתָנִי : עו יְהִי נָא חֲסִדְךָ לְנַחֲמֵנִי כְּאֲמַרְתָּךָ לְעֲבָדְךָ : עז יְבֹאוּנִי רַחֲמֶיךָ וְאַחֲזֵה כִּי תוֹרְתְךָ שֶׁעֲשִׂיתִי : עח גִּבְשׁוּ זֵדִים כִּי שֶׁקֶר עֲוֹנוֹנִי אֲנִי אֲשִׁיחַ בְּפִקּוּדֶיךָ : עט יִשׁוּבוּ לִי יִרְאַיִךָ וַיְדַעֲנִי עֲדֹתֶיךָ : פ יְהִי לִבִּי תָמִים בְּחֲקִיף לְמַעַן לֹא אֲבוֹשׁ : פא כָּלֵתָה לְתִשׁוּעָתְךָ נַפְשִׁי לְדְבָרְךָ יִחְלָתִי : פב כָּלוּ עֵינָי לְאֲמַרְתְךָ לֵאמֹר מָתִי תִנְחַמְנִי : פג כִּי הֵייתִי כְּנֹאד בְּקִיטוֹר חֲקִיף לֹא שִׁכַחְתִּי : פד כִּמָּה יָמֵי עֲבָדְךָ מָתִי תַעֲשֶׂה בְּרֹדְפֵי מִשְׁפָּט : פה כָּרוּ לִי זֵדִים שִׁיחוֹת אֲשֶׁר לֹא כִתוּרְתָךָ : פו כָּל מִצְוֹתֶיךָ אֱמוּנָה שֶׁקֶר רָדְפוּנִי עֲזוּנִי : פז כִּמְעַט כְּלוּנִי בְּאַרְץ וְאֲנִי לֹא עֹזְבֵתִי פִקּוּדֶיךָ : פח כַּחֲסִדְךָ חִינִי וְאַשְׁמְרָה עֲדוֹת פִּיךָ : פט לְעוֹלָם יְהוָה דְּבָרְךָ נֶצֶב בְּשָׁמַיִם : צ לְדֹר וָדֹר אֱמוּנָתְךָ כּוֹנֵנֶת אֶרֶץ וְתַעֲמֵד : צא לְמִשְׁפָּטֶיךָ עֲמַדוּ הַיּוֹם כִּי הִפַּל עֲבָדֶיךָ : צב לוּלִי תוֹרְתְךָ שֶׁעֲשִׂיתִי אֲזִי אֲבַדְתִּי בְּעֵנָי : צג לְעוֹלָם לֹא אֲשַׁכַּח פִּקּוּדֶיךָ כִּי בָּם חִייתָנִי : צד לֵךְ אֲנִי הוֹשִׁיעֵנִי כִּי פִקּוּדֶיךָ דִּרְשֵׁתִי : צה לִי קוֹו רְשָׁעִים לְאֲבֹדְנִי עֲדֹתֶיךָ אֲתַבּוֹנֵן : צו לְכָל תַּכְלֵה רְאִיתִי קֶץ רַחֲבָה מִצְוֹתְךָ מְאֹד : צז מָה אֶהְבֵּתִי תוֹרְתְךָ כָּל הַיּוֹם הִיא שִׁיחֵתִי : צח מֵאִבֵּי תַחֲכַמְנִי מִצְוֹתְךָ כִּי לְעוֹלָם הִיא לִי : צט מִכָּל מְלַמְדֵי הַשִּׁפְלִיתִי כִּי עֲדוֹתֶיךָ שִׁיחָה לִי : ק מְזַקְנִים אֲתַבּוֹנֵן כִּי פִקּוּדֶיךָ נִצְרַתִי : קא מִכָּל אֶרֶץ רַע כָּלֵאתִי רִגְלִי לְמַעַן אֲשַׁמֵּר דְּבָרְךָ : קב מִמִּשְׁפָּטֶיךָ לֹא סָרְתִי כִּי אַתָּה הוֹרְתָנִי : קג מָה נִמְלְצוּ לְחַכֵּי אֲמַרְתָּךָ מִדְּבַשׁ לִפִּי : קד מִפִּקּוּדֶיךָ אֲתַבּוֹנֵן עַל כֵּן שָׁנֵאתִי כָּל אֶרֶץ שֶׁקֶר : קה גַּר לְרִגְלֵי דְבָרְךָ וְאוֹר לְנִתְיָבְתִי : קו נִשְׁבַּעְתִּי וְאַקְיָמָה לְשִׁמֹּר מִשְׁפָּטֵי

צדקך: קז נעניתי עד מאד יהנה חניני כדברך: קח נדבות פי רצה נא
יהנה ומשפטיך למדני: קט נפשי בכפי תמיד ותורתך לא שכחתי:
קי נתנו רשעים פח לי ומפקודיך לא תעיתי: קיא נחלתי עדותיך
לעולם כי ששון לבי המה: קיב נטיתי לבי לעשות חקיך לעולם
עקב: קיג סעפים שנאתי ותורתך אהבתי: קיד סתרי ומגני אפה
לדברך יחלתי: קטו סורו ממני מרעים ואצרה מצות אלהי: קטז
סמכני כאמרתך ואחיה ואל תבישני משברי: קיז סעדני ואושעה
ואשעה בחקיך תמיד: קיח סלית כל שוגים מחקיך פי שקר
תרמינם: קיט סגים השבת כל רשעי ארץ לכן אהבתי עדותיך: קכ
סמר מפחדך בשרי וממשפטיך גראתי: קכא עשיתי משפט וצדק בל
תניחני לעשקי: קכב ערב עבדך לטוב אל יעשקני ודים: קכג עיני
כלו לישועתך ולאמרת צדקך: קכד עשה עם עבדך כחסדך וחקיך
למדני: קכה עבדך אני הבינני ואדעה עדותיך: קכו עת לעשות
ליהנה הפרו תורתך: קכז על פן אהבתי מצותיך מזוהב ומפז: קכח
על פן כל פקודי כל ישרתי כל ארח שקר שנאתי: קכט פלאות
עדותיך על פן נצרתם נפשי: קל פתח דבריך יאיר מבין פתיים: קלא
פי פערתי ואשאפה פי למצותיך יאבתי: קלב פנה אלי ותנני
כמשפט לאהבי שמך: קלג פעמי הכן באמרתך ואל תשלט בי כל
און: קלד פדני מעשק אדם ואשמרה פקודיך: קלה פניך האר
בעבדך ולמדני את חקיך: קלו פלגי מים גרדו עיני על לא שמרו
תורתך: קלז צדיק אפה יהנה וישר משפטיך: קלח צוית צדק
עדתיך ואמונה מאד: קלט צמתתני קנאתי כי שכחו דבריך צרי: קמ
צרופה אמרתך מאד ועבדך אהבה: קמא צעיר אנכי ונבזה פקדיך
לא שכחתי: קמב צדקתך צדק לעולם ותורתך אמת: קמג צר ומצוק
מצאוני מצותיך שעשעי: קמד צדק עדותיך לעולם הבינני ואחיה:
קמה קראתי בכל לב ענני יהנה חקיך אצרה: קמו קראתיך הושיעני
ואשמרה עדתיך: קמז קדמתי בנשף ואשועה לדברך יחלתי: קמח
קדמו עיני אשמרות לשיח באמרתך: קמט קולי שמעה כחסדך

יהוה כמשפטך חניני: קנ קרבו ודפי זמה מתורתך רחוקי: קנא קרוב
 אמה יהוה וכל מצותיך אמת: קנב קדם ידעתי מעדתיך פי לעולם
 יסדתם: קנג ראה עניי וחלצני פי תורתך לא שכחתי: קנד ריבה ריבי
 וגאלני לאמרתך חניני: קנה רחוק מרשעים ישועה פי חקיך לא
 דרשו: קנו רחמיך רבים | יהוה כמשפטך חניני: קנו רבים ודפי וצרי
 מעדותיך לא נטיתי: קנח ראיתי בגדים ואתקוטטה אשר אמרתך לא
 שמרו: קנט ראה פי פקודיך אהבתי יהוה כחסדך חניני: קס ראש
 דברך אמת ולעולם כל משפט צדקך: קסא שרים רדפוני חנם
 ומדברך פחד לבי: קסב שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב: קסג
 שקר שנאתי ואתעבה תורתך אהבתי: קסד שבע ביום הללתיך על
 משפטי צדקך: קסה שלום רב לאהבי תורתך ואין למו מכשול: קסו
 שברתי לישועתך יהוה ומצותיך עשיתי: קסז שמרה נפשי עדתיך
 ואהבם מאד: קסח שמרתי פקודיך ועדתיך פי כל דרכי נגדך: קסט
 תקרב רנתי לפניך יהוה כדברך הבינני: קע תבוא תחננתי לפניך
 כאמרתך הצילני: קעא תבענה שפתי תהלה פי תלמדני חקיך: קעב
 תען לשוני אמרתך פי כל מצותיך צדק: קעג תהי ידך לעזרני פי
 פקודיך בחרתי: קעד תאבתי לישועתך יהוה ותורתך שעשעי: קעה
 תחי נפשי ותהללך ומשפטך יעזרני: קעו תעיתי כשה אבד בקש
 עבדך פי מצותיך לא שכחתי:

כ א שיר המעלות אל יהוה בצרתה לי קראתי ויענני: ב יהוה
 הצילה נפשי משפת שקר מלשון רמיה: ג מה יתן לך ומה יסיף לך
 לשון רמיה: ד חצי גבור שנונים עם גחלי רתמים: ה אויה לי פי
 גרתי משך שכנתי עם אהלי קדר: ו רבת שכנה לה נפשי עם שונא
 שלום: ז אני שלום וכי אדבר המה למלחמה:

קכא א שיר למעלות אשר עיני אל ההרים מאין יבא עזרי: ב עזרי
 מעם יהוה עשה שמים וארץ: ג אל יתן למוט רגלך אל ינום שמרך:
 ד הנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל: ה יהוה שמרך יהוה צלך
 על יד מינך: ו יומם השמש לא יכפה וירח בלילה: ז יהוה ישמרך

מִכָּל רָע יִשְׁמַר אֶת נַפְשׁוֹ: ח יְהוָה יִשְׁמַר צְאֹתָךְ וּבֹאֲךָ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם:

קכב א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד שִׁמְחֵתִי בְּאֲמָרִים לִי בַּיּוֹם הַזֶּה: ב עֲמֻדוֹת הָיוּ רַגְלֵינוּ בְּשַׁעְרֵיךָ יְרוּשָׁלַיִם: ג יְרוּשָׁלַיִם הַבְּנוּיָה כְּעִיר שְׂחִבְרָה לָהּ יַחְדָּו: ד שֵׁשׁ עָלוּ שְׂבָטִים שְׂבָטֵי יְהוּדָה לְיִשְׂרָאֵל לְהַדוֹת לְשֵׁם יְהוָה: ה כִּי שָׁמָּה יִשְׁבּוּ כְּסָאוֹת לְמִשְׁפַּט כְּסָאוֹת לְבֵית דָּוִד: ו שָׁאֲלוּ שְׁלוֹם יְרוּשָׁלַיִם יִשְׁלִי אֶהְבִּיךָ: ז יְהִי שְׁלוֹם בְּחִילְךָ שְׁלוֹה בְּאַרְמְנוֹתֶיךָ: ח לְמַעַן אַחֲי וְרַעֲי אֲדַבְּרָה נָא שְׁלוֹם בְּךָ: ט לְמַעַן בֵּית יְהוָה אֲלֵהֵינוּ אֲבַקֶּשֶׁה טוֹב לְךָ:

קכג א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֲלֵיךָ נִשְׂאֵתִי אֶת עֵינַי הִישָׁבִי בְּשָׁמַיִם: ב הִנֵּה כְּעֵינַי עֹבְדִים אֶל יְד אֲדוֹנֵיהֶם: ג כְּעֵינַי שֹׁפְחָה אֶל יְד גְּבַרְתָּה כֵּן עֵינֵינוּ אֶל יְהוָה אֲלֵהֵינוּ עַד שְׂיִתְחַנְּנוּ: ד חֲנַנּוּ יְהוָה חֲנַנּוּ כִּי רַב שְׂבָעֵנוּ בּוֹ: ה רַבַּת שְׂבָעָה לָהּ נִפְשָׁנוּ הִלְעַג הַשְּׂאֲנָנִים הַבּוֹז לְגַאֲי יוֹנִים:

קכד א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד לְוִלִי יְהוָה שְׁהִיָּה לָנוּ יֹאמֵר נָא יִשְׂרָאֵל: ב לְוִלִי יְהוָה שְׁהִיָּה לָנוּ בְּקוֹם עֲלֵינוּ אָדָם: ג אֲזִי חַיִּים בְּלַעֲוֵנוּ בְּחַרוֹת אִפְסָנוּ: ד אֲזִי חַיִּים שֹׁטְפוֹנוּ נַחֲלָה עָבַר עַל נַפְשָׁנוּ: ה אֲזִי עָבַר עַל נַפְשָׁנוּ חַיִּים הַזֵּידוֹנִים: ו בְּרוּךְ יְהוָה שְׁלֵא נִתְּנָנוּ טָרֶף לְשֹׁנֵיהֶם: ז נַפְשָׁנוּ כְּצִפּוֹר נִמְלָטָה מִפֶּחַ יוֹקְשִׁים הַפֶּחַ נִשְׁבֵּר וְאֲנַחְנוּ נִמְלָטָנוּ: ח עֲזַרְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה עֲשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

קכה א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת הַבְּטָחִים בִּיהוָה כְּהַר צִיּוֹן לֹא יִמוּט לְעוֹלָם יִשָּׁב: ב יְרוּשָׁלַיִם הָרִים סָבִיב לָהּ וַיהוָה סָבִיב לְעַמּוֹ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם: ג כִּי לֹא יָנוּחַ שְׂבָט הַרְשָׁע עַל גּוֹרֵל הַצַּדִּיקִים לְמַעַן לֹא יִשְׁלַחוּ הַצַּדִּיקִים בְּעוֹלָתָהּ יְדֵיהֶם: ד הִיטִיבָה יְהוָה לְטוֹבִים וְלִישָׁרִים בְּלַבּוֹתָם: ה וְהַמַּטִּים עַקְלָקְלוֹתָם יוֹלִיכֶם יְהוָה אֶת פְּעָלֵי הָאָוֶן שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל:

קכו א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת בְּשׁוֹב יְהוָה אֶת שִׁיבַת צִיּוֹן הֵינּוּ כְּחֻלְמִים: ב אַז יִמְלֹא שְׂחוֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה אַז יֹאמְרוּ בְּגוֹיִם הַגְּדִיל יְהוָה לְעֲשׂוֹת עִם אֲלֵה: ג הַגְּדִיל יְהוָה לְעֲשׂוֹת עִמָּנוּ הֵינּוּ שְׂמֻחִים: ד

שוֹבָה יְהוָה אֶת שְׁבִיתֵנוּ כְּאֲפִיקִים בְּנֹגֵב: הַ הַזְרָעִים בְּדַמְעָה בְּרִנָּה יִקְצְרוּ: וְ הַלֹּחֶף יִלֶּךְ וּבִכָּה נִשְׂא מִשֶּׁשׁ הַזָּרַע בָּא יָבֵא בְרִנָּה נִשְׂא אֶלְמִתָּיו:

קכז א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְשִׁלְמָה אִם יְהוָה לֹא יִבְנֶה בַּיִת שָׁוָא עֲמִלוּ בּוֹנֵיו בּוֹ אִם יְהוָה לֹא יִשְׁמֵר עִיר שָׁוָא שְׁקֵד שׁוֹמֵר: ב שָׁוָא לְכֶם מִשְׁפִּימֵי קוֹם מֵאַחֲרֵי שִׁבְתֵּי אֲכָלֵי לֶחֶם הָעֲצָבִים כֵּן יִתֵּן לִידִידוֹ שָׁנָא: ג הִנֵּה נִחַלֵּת יְהוָה בְּנִים שָׁכַר פְּרֵי הַבְּטָן: ד פִּחְצִים בְּיַד גְּבוּר כֵּן בְּנֵי הַנְּעוּרִים: ה אֲשֶׁרֵי הַגֶּבֶר אֲשֶׁר מְלֵא אֶת אֲשַׁפְתּוֹ מִהֶם לֹא יִבְשׂוּ כִּי יִדְבְּרוּ אֶת אוֹיְבֵים בְּשַׁעַר:

קכח א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֲשֶׁרֵי כָל יִרְאָה יְהוָה הֵהֱלִיךְ בְּדַרְכָּיו: ב יִגִּיעַ כַּפִּיךָ כִּי תֵאָכֵל אֲשֶׁרֵיךָ וְטוֹב לָךְ: ג אֲשַׁתְּךָ כַּגֶּפֶן פְּרִיָּה בְּיַרְכְּתֵי בֵיתְךָ בְּנֵיךָ כְּשִׁתְּלֵי זֵיתִים סָבִיב לְשִׁלְחָנְךָ: ד הִנֵּה כִּי כֵן יִבְרַךְ גֶּבֶר יִרְאָה יְהוָה: ה יִבְרַכְךָ יְהוָה מִצִּיּוֹן וְרָאָה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַיִם כֹּל יְמֵי חַיֶּיךָ: וְרָאָה בְּנִים לְבְנֵיךָ שְׁלוֹם עַל יִשְׂרָאֵל:

קכט א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת רַבַּת צָרְרוּנֵי מְנַעוּרֵי יֹאמֵר נָא יִשְׂרָאֵל: ב רַבַּת צָרְרוּנֵי מְנַעוּרֵי גַם לֹא יָכֹלוּ לִי: ג עַל גְּבֵי חֲרָשׁוֹ חֲרָשִׁים הֶאָרִיכוּ לְמַעֲנִיתָם: ד יְהוָה צַדִּיק, קֶצֶץ עֲבוֹת רְשָׁעִים: ה יִבְשׂוּ וַיִּסְגּוּ אַחֲוֹר כֹּל שְׁנָאֵי צִיּוֹן: ו יִהְיוּ כְּחֶצִיר גִּגּוֹת שְׁקֵדְמַת שְׁלֶף יָבֵשׁ: ז שְׁלֵא מְלֵא כְּפוֹ קוֹצֵר וְחֻצְנוֹ מְעַמֵּר: ח וְלֹא אָמְרוּ הָעֹבְרִים בְּרַכַּת יְהוָה אֲלֵיכֶם בְּרַכְנוּ אֲתָכֶם בְּשֵׁם יְהוָה:

קל א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְקִים קָרְאֵתִיךָ יְהוָה: ב אֲדַנִּי שְׁמַעָה בְּקוֹלִי תִהְיֶינָה אֲזִנֵּיךָ קִשְׁבוֹת לְקוֹל תְּחִנּוּנָי: ג אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמֹר יְהוָה אֲדַנִּי מִי יַעֲמֵד: ד כִּי עָמַד הַסְּלִיחָה לְמַעַן תִּנּוֹרָא: ה קוֹיֵתִי יְהוָה קוֹתָה נִפְשִׁי וְלִדְבָרוֹ הוֹחֵלְתִי: ו נִפְשִׁי לְאֲדָנִי מִשְׁמָרִים לְבַקֵּר שְׁמָרִים לְבַקֵּר: ז יַחַל יִשְׂרָאֵל אֵל יְהוָה כִּי עִם יְהוָה הַחֲסֵד וְהַרְבֵּה עֲמוֹ פְדוּת: ח וְהוּא יַפְדֶּה אֶת יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנוֹתָיו:

קלא א שִׁיר הַמַּעֲלוֹת לְדָוִד, יְהוָה לֹא גָבַהּ לְבִי וְלֹא רָמוּ עֵינַי וְלֹא הִלַּכְתִּי בְּגִדְלוֹת וּבְנִפְלְאוֹת מִמְּנֵי: ב אִם לֹא שׁוֹיֵתִי וְדוֹמְמֵתִי נִפְשִׁי

כגמל עלי אמו כגמל עלי נפשי: ג יחל ישראל אל יהוה מעתה ועד עולם:

קלב שיר המעלות זכור יהוה לְדוֹד אַתְּ כָּל עֲנוֹתוֹ: אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לַיהוָה נָדַר לְאָבִיר יַעֲקֹב: אִם אָבֵא בְּאֵהָל בֵּיתִי אִם אֶעֱלֶה עַל עָרְשׁ יִצְוֵעִי: אִם אֶתֵּן שְׁנַת לַעֲיִנִי לַעֲפֵפִי תְּנוּמָה: עַד אֲמַצָּא מְקוֹם לַיהוָה מִשְׁכָּנוֹת לְאָבִיר יַעֲקֹב: הִנֵּה שָׁמְעִנִי בְּאֶפְרַתָּה מִצְּאֲנוּיָהּ בְּשָׂדֵי יַעֲר: נְבוֹאָה לְמִשְׁכָּנוֹתַי נִשְׁתַּחֲוֶה לְהֵדֶם רִגְלִיו: קוּמָה יְהוָה לְמִגְוֹחַתְךָ אֲתָה וְאַרְוֹן עֲזָךְ: כְּהִנֵּיךְ יִלְבָּשׁוּ צֶדֶק וְחִסְדֵיךָ יִרְנְנוּ: בְּעִבּוֹר דְּוֹד עֲבָדְךָ אֵל תֵּשֵׁב פְּנֵי מִשְׁיַחְךָ: נִשְׁבַּע יְהוָה לְדוֹד אֲמַת לֹא יֵשׁוּב מִמֶּנָּה מִפְּרִי בִטְנְךָ אֲשִׁית לְכֶסֶף לָךְ: אִם יִשְׁמְרוּ בְּנֵיךָ בְּרִיתִי וְעַדְתִּי זֹו אֲלַמְּדֵם גַּם בְּנֵיהֶם עַדִּי עַד יֵשְׁבוּ לְכֶסֶף לָךְ: כִּי בָחַר יְהוָה בְּצִיּוֹן אֹנֶה לְמוֹשָׁב לּוֹ: זֹאת מְנוּחָתִי עַדִּי עַד פֶּה אֲשַׁב כִּי אֹחֲתִיהָ: טו צִידָה בְּרָךְ אֲבָרְךָ אֲבִינִיָּה אֲשַׁבִּיעַ לְחֶם: וְכַהֲנִיָּה אֲלַבִּישׁ יִשַׁע וְחִסְדֵיךָ רַגְנֵי יִרְנְנוּ: שֵׁם אֲצַמִּיחַ קָרְן לְדוֹד עֲרֻכְתִּי נֹר לְמִשְׁיַחִי: אֹיִבִּי אֲלַבִּישׁ בִּשְׁת וְעֲלִיו יִצִּיץ נְזוּרוֹ:

קלג א שיר המעלות לְדוֹד הִנֵּה מַה טוֹב וּמַה נְעִים שִׁבְתְּ אַחִים גַּם יַחַד: ב כִּשְׁמֵן הַטוֹב עַל הָרֹאשׁ יֵרֵד עַל הַזָּקֵן וְזָקֵן אֶהְרֹן שִׁירֵד עַל פִּי מְדוּתָיו: ג כְּטַל חֶרְמוֹן שִׁירֵד עַל הַרְרֵי צִיּוֹן כִּי שֵׁם צְוָה יְהוָה אֵת הַבְּרָכָה חַיִּים עַד הָעוֹלָם: קלד א שיר המעלות הִנֵּה בָּרְכוּ אֵת יְהוָה כָּל עֲבָדֵי יְהוָה הָעֹמְדִים בְּבֵית יְהוָה בְּלִילוֹת: ב שְׂאוּ יַדְכֶם קֹדֶשׁ וּבָרְכוּ אֵת יְהוָה: ג יְבָרְכֶךָ יְהוָה מִצִּיּוֹן עֲשֵׂה שְׁמַיִם וְאַרְצֵי:

אחר כך תלמד "אֲדָרָא זוּטָא" (נמצא לקמן עמוד 608) וְהֵאשָׁה בְּמִקוֹם "אֲדָרָא זוּטָא" תלמד הַתְּנַ"ךְ לְלִיל שְׁבוּעוֹת. (נמצא לקמן עמוד 575)

אחר הלמוד יאמר בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שיהיה חשוב ומקבל ומרוצה לפניך הלמוד שלמדתי בתורתך הקדושה, לתקן מה שפגמתי בעון הפלגש והקדשה, ויעלה לפניך הבל

קריאתי בתורתך הקדושה, לתקן אותיות שמותיך הקדושים שפגמתי בהם אני וביתי, וברב רחמיה וחסדיך לתקן כל אשר פגמנו, וימשך שפע רב בכל העולמות הקדושים, ומשם ימשך שפע רב לנפשנו ורוחנו ונשמתנו. עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה ויהיה היום הזה יום רצון לפניך, לתקן את כל פגמינו ופגמי אדם הראשון שפגמנו בכללות אצילות בריאה יצירה עשיה, וכל פרטי אצילות בריאה יצירה עשיה, ולברר חלקי הנפש שנפגמו ונפלו בנגה דאצילות בריאה יצירה עשיה, ונגה פאור תהיה אל מקום הקדש: אנא יהנה יאהדונהי בזכות אברהם אהבה האחוה במדת החסד, ובזכות יצחק עבדך האחוה במדת הגבורה, ובזכות יעקב תמיך האחוה במדת התפארת, ובזכות משה נביאך האחוה במדת הנצח, ובזכות אהרן כהן האחוה במדת ההוד, ובזכות יוסף צדיקך האחוה במדת היסוד, ובזכות דוד עבדך משיחך האחוה במדת המלכות, יתקנו שבעה נחלי המלכות תקון גמור ושלם, ויחזרו להיות מלאים ומאירים ונמשכים בשפע רב כראונך:

עשה למען שבעה שמותיך הקדושים: עשה למען שבעה קולות הקדושים: עשה למען שבעה היכלות הקדושים: עשה למען שבעה חפות של הצדיקים: עשה למען שבעה רועים שעתידין לעמד: עשה למען שבעה שמטות שביובל: עשה למען מצות שבעה הזאות של כהן גדול ביום הפורים: עשה למען מצות שבעת קני המנורה: עשה למען מצות שבעת ימי חג הסוכות: עשה למען מצות שבעת ימי חג המצות: עשה למען מצות שבעת ימי נקיים של ספירת הנדה: עשה למען מצות שבעת ימי חפה: עשה למען מצות שבע ברכות של חתן וכלה: עשה למען מצות שבע ברכות של תפלין: עשה למען מצות שבע ברכות של קריאת שמע: עשה למען מצות שבע עליות של ספר תורה בשבת:

יאמר פסוקים אלו שבע פעמים.

אָנא יְהוָה יאהרונהי הוֹשִׁיעָה נָא אָנא יְהוָה יאהרונהי הַצְּלִיחָה נָא :

אָנא אֵל נָא הוֹשִׁיעָה נָא וְהַצְּלִיחָה נָא :

אָנא אֵל נָא הוֹשִׁיעָה נָא וְהַרְוִיחָה נָא :

אָנא אֵל נָא, רַפָּא נָא, סְלַח נָא, הוֹשַׁעְנָא וְהוֹשִׁיעָה נָא :

יֵאמֶר פְּסוּקִים אֵלֹהֵי חֲמֵשׁ פְּעָמִים :

וְאֵת אֲשֶׁר חָטָא מִן הַקֶּדֶשׁ יִשְׁלַם, וְאֵת חֲמִישְׁתּוֹ יוֹסֵף עָלָיו וְנָתַן אוֹתוֹ לַפְּהֵן. וְהִכְהֵן יִכְפֹּר עָלָיו בְּאֵיל הָאָשָׁם וְנִסְלַח לוֹ : וְאִם גָּאֵל יִגְאֵל אִישׁ

מִמַּעֲשָׂרָו, חֲמִישִׁיתוֹ יוֹסֵף עָלָיו :

יֵאמֶר פְּסוּק זֶה שֶׁבַע פְּעָמִים :

אָנא יְהוָה יאהרונהי הוֹשִׁיעָה נָא. אָנא יְהוָה יאהרונהי הַצְּלִיחָה נָא :

יַעֲמוּד וְיֵאמֶר בְּקֶשֶׁה זֹו.

הוֹשַׁעְנָא הוֹשַׁעְנָא.

אָנא הַמְקַדִּים לְעוֹלָם דְּבָרִים שְׁבָעָה, הַסּוֹדֵר בְּרֵאשִׁית לְיָמִים שְׁבָעָה,

הַנוּטָה שְׁמִים שְׁבָעָה, וְרוֹקַע אַרְצוֹת שְׁבָעָה, תְּתַקֵּן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת

נְחָלִים שְׁבָעָה, וְיִהְיֶה שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחָלִים שְׁבָעָה :

אָנא הַמְנַחֵלְנוּ שְׁבַת לְיָמִים שְׁבָעָה, וְשַׁנַּת הַשְּׁמִטָּה לְשָׁנִים שְׁבָעָה,

וְשַׁנַּת הַיּוֹבֵל לְקֶץ שְׁבוּעִים שְׁבָעָה, תְּתַקֵּן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחָלִים

שְׁבָעָה, וְיִהְיֶה שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחָלִים שְׁבָעָה :

אָנא הַחוֹקֵק זְמַן חֲרוּתְנוּ יָמִים שְׁבָעָה, וְחַג הַבְּפוּרִים לְשְׁבוּעִים

שְׁבָעָה, וְלוּלָב וְחַג וְסִכָּה וְנִסּוּף הַיָּמִים שְׁבָעָה, תְּתַקֵּן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת

נְחָלִים שְׁבָעָה, וְיִהְיֶה שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחָלִים שְׁבָעָה :

אָנא בְּזָכוֹת אִישׁ תָּם אֲשֶׁר יֵצֵא מִבְּאֵר שְׁבָעָה, וְעַבְדֵי בְּנִשְׁוֹ שָׁנִים

שְׁבָעָה וְשְׁבָעָה, וְהָיוּ שְׁנוּתֵיו מֵאָה וְאַרְבָּעִים וְשְׁבָעָה, תְּתַקֵּן וְתֵאִיר

בְּמַלְכוּת נְחָלִים שְׁבָעָה, וְיִהְיֶה שְׁלָמִים וּמְלָאִים בְּמַלְכוּת נְחָלִים

שְׁבָעָה : אָנא בְּזָכוֹת אִישׁ צְדִיק אֲשֶׁר פָּתַר חֲלוֹם

הַפְּרוֹת שְׁבָעָה, וְחֲלוֹם הַשְּׁבָלִים שְׁבָעָה, וְצָבֵר בַּר בְּשָׁנֵי הַשְּׁבַע

שְׂבָעָה, וַיִּכְלַל עִם רַב בְּשָׁנֵי הָרָעַב שְׂבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שְׂבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלֵאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שְׂבָעָה: אֲנֹכִי בְּזָכוֹת אִישׁ מִבֵּית לְוִי אֲשֶׁר הָיוּ שְׁנוֹתָיו מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים וְשְׂבָעָה, וְהוֹלִיד בֶּן אֲשֶׁר הָיוּ לוֹ יָמֵי מְלֹאִים שְׂבָעָה, וְהִעֲלָה גְרוֹת הַמְּנוּרָה שְׂבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שְׂבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלֵאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שְׂבָעָה: אֲנֹכִי בְּזָכוֹת אִישׁ חֵיל אֲשֶׁר נִבְחַר מֵאַחִים שְׂבָעָה, וּמִלֶּךְ בְּחֶבְרוֹן שָׁנִים שְׂבָעָה, וְהָיוּ לוֹ גְבוּרִים שְׁלֹשִׁים וְשְׂבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שְׂבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלֵאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שְׂבָעָה: אֲנֹכִי בְּזָכוֹת אִישׁ יָדִיד אֲשֶׁר בָּנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּשָׁנִים שְׂבָעָה, וַיִּקְהֵלוּ אֵלָיו כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל בַּחֲדָשׁ הַשְּׂבָעָה, וַיַּעַשׂ אֶת הַחֵג שְׂבָעָה וְשְׂבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שְׂבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלֵאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שְׂבָעָה: אֲנֹכִי בְּזָכוֹת אִישׁ קָדוֹשׁ אֲשֶׁר גָּהַר עַל הַנְּעוּר וַיִּזְרַק פְּעָמִים שְׂבָעָה, וַיִּטְהַר הַמִּצְרַע בְּמֵי הַיַּרְדֵּן בְּטַבִּילוֹת שְׂבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שְׂבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלֵאִים בְּמַלְכוּת נְחֻלִים שְׂבָעָה: הוֹשַׁעְנָא הוֹשַׁעְנָא:

יְהוָה יֵאָהֲרֶנּוּהִי צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשָּׁגֵב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סִלָּה: יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁר־יְאָדָם בּוֹטֵחַ בָּךְ: יְהוָה הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קָרְאֵנוּ: וְאֲנִי תַפְלְתִי לָךְ יְהוָה עַת רְצוֹן, אֱלֹהִים בָּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי בְּאֵמַת יִשְׁעֶךָ: יְהִי לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

אָחֵר כֶּךָ יֹאמֵר.

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׂיֵהָא מַעוֹט חֲלָבִי וְדָמֵי שְׁנֹת־מַעַט הַיּוֹם לְפָנֶיךָ בְּתַעֲנִיתִי חָשׁוּב וּמְקַבֵּל לְפָנֶיךָ כֶּסֶף כְּבוֹדְךָ כְּאֵלוֹ הַקְּרַבְתִּיו עַל גְּבִי מִזְבַּחְךָ הַקָּדוֹשׁ, וּבְכַח חֲלָב וְדָם שְׁנֹת־מַעַט מִמֶּנִּי, יִתְעוֹרֵר סוּד ב' זְוֹגֵי מ"ב דְּחִיף וְגֵרוֹן. וּבְכֵן יִמְתְּקוּ מִסְפַּר אוֹתִיּוֹת דְּמֵלוֹי דְּרַבּוּעַ דְּאֱלֹהִים דְּהַחִי"ן הַעוֹלָה שְׁמוֹנָה מֵאוֹת, וְעַם מִסְפַּר מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים אוֹתִיּוֹת דְּעֵשֶׂר פְּעָמִים אֱלֹהִים בְּמֵלוֹיָם, יַעֲלוּ

למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה מדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה
 לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה,
 דבור אכל וזריק פסלת, ומפחה ישתלשל וירד שפע גדול ורב על
 כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה
 ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך
 ליראה ולאהבה את שמוך, ולתת כח במחשבותי ובמחי לברר ולתקן
 ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה,
 ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב
 לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר
 שגאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני
 אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה
 ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהוה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נוליהך את חרפתנו, בן
 כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנותינו, ואם
 תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיה, ובטובך הגדול תעורר
 רחמיך וראה בעין חמלתך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברב רחמיך
 תשובתינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל
 תעזבנו, וביד זעמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי
 וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך
 ולעשות נגד פונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו,
 ומנע הטוב ממנו, דמיונו פאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב
 במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהוה יאהדונהי
 בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה
 ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר החשכנו בעונותינו
 וחטאתינו ופשעינו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה
 ובאהבה, אמן, בן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך
 יהוה יאהדונהי צורי וגאלי:

יעשה שבע הקפות לתבה בבית הפנסת, ובכל הקפה יאמר מזמור הבו לה בני אלים, פלו, ופסוק מפסוקי אגא בכת, לפי הסדר הזה.

מזמור לדוד הבו ליהנה בני אלים הבו ליהנה כבוד ועז: הבו ליהנה כבוד שמו השתחווי ליהנה בהדרת קדש: קול יהנה על המים אל הפכוד הרעים יהנה על מים רבים: קול יהנה בפת קול יהנה בהדר: קול יהנה שבר ארזים וישבר יהנה את ארזי הלכנון: וירקידם כמו עגל לכנון ושריון כמו בן ראמים: קול יהנה חצב להבות אש: קול יהנה יחיל מדבר יחיל יהנה מדבר קדש: קול יהנה יחולל אילות ויחושף יערות ובהיכלו פלו אמר כבוד: יהנה למבול ישב וישב יהנה מלך לעולם: יהנה עז לעמו יתן יהנה יברך את עמו בשלום:

- אגא בכת. גדולת מינה. תתיר צורה: (אב"ג ית"ץ)
 - קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא: (קר"ע שט"ן)
 - נא גבור. דרשי יחודך. כבבת שמרם: (נג"ד יכ"ש)
 - ברכס טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם: (בט"ר צת"ג)
 - חסין קדוש. ברוב טובך. נהל עדתך: (חק"ב טנ"ע)
 - יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך: (יג"ל פז"ק)
 - שועתנו קבל. ושמע צעקתנו. יודע תעלומות: (שק"ו צי"ת)
- ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

יתן הפסך לצדקה לעניים יראי שמים ויהי רצון שה' יקבל תשובתו וברצון.

תקון למי שגלח זקנו בתער, או שהקיף פאות הראש.

התורה אסרה לגלח את הזקן ויש מתירים לגלחו במספרים, ויש מתירים גם במכונה חשמלית הפועלת פעין מספרים, אבל לכל הדעות אסור באסור חמור להתגלח בסכין או במכונה חשמלית הפועלת פעין סכין (רוב המכונות החדשות אסורות בשמוש כי הן עוברות על עקרון של סכין ולא של מספרים, ובפרט אותם שכתוב עליהם ליפט אגד קאט) וצריך שאלת רב על כל סוג של מכונה.

כתבו המקבלים שהמתגלח בתער (סכין) יבא בגלגול פר או חמור מלכד

הענשים הקשים המחכים לו בענשי מעלה ככף הקלע וגהינם וכדו', ולא מצאנו מספר ימים לתקון עון זה בכתבי האריז"ל, ומהיות טוב כדאי לעשות התקון עם פדיון של שלש מאות וארבעים וחמש תעניות כמנן שם "אל שדי" שבו ח"ו פוגם חטא זה (ושם שדי הוא בגימטריא פעמים זקן) ובדאי שזה יעשה רושם גדול בשמים ואולי ינקה את חטאו לגמרי. ואמרה תורה "לא תקיפו פאת ראשכם" שפרושו שאסור לספר את פאות הראש ואפלו במספרים, וחיב אדם לשיר שיער בפאות ראשו עד לעצם הלחי המתחילה מול אמצע האוזן, והרבה בני אדם מתגלחים עם מכונה כשרה או משחת גלוח אכל מגביהים את הגלוח מעל לעצם הלחי ועוברים בחוסר ידיעה על אסור חמור זה שגם עליו העונש הוא לבא בגלגול פר (ראשי תיבות פאת ראשכם) לאחר ענשים חמורים למעלה ה' יצילנו. והשב בתשובה ימהר יחיש מעשהו לתקן חטא זה. אמנם לא נתבאר בכתבי האר"י מספר ימים לתקון זה אכל נראה שהפגם הוא בשני שמות אלהים או בשני שמות מצפ"ץ, ומהיות טוב כדאי לעשות התקון עם פדיון של שש מאות תעניות כמנין ב' פעמים שם מצפ"ץ, או שלש מאות תעניות כמנין שם מצפ"ץ, או לפחות בפדיון של מאה ושבעים תעניות כמנין ב' פעמים אלהים, או לפחות בפדיון של שמונים ושש תעניות כמנין שם אלהים, וכמנין פאה. ואעפ"י שאין אתנו יודע מספר התקונים הנכון לעונות אלו, אין ספק שהתקון והפדיון יעשה רושם גדול בשמים ואולי ינקה את חטאו לגמרי, ואחר הכונה והמעשה דנים את האדם ואת תשובתו, והפותח ידו בתשובה לקבל פושעים וחטאים יקבל תשובתנו ברצון.

ונה סדר התקון :

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. ויום לפני התענית יאמר ודוי זה :

אנא יהוה יאהרונה אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנהנו עזי פנים וקשי ערף לומר

לְפָנֶיךָ יְהוָה יאהדונהי אֱלֹהֵינוּ ואלהי אבותינו צדיקים אֲנַחְנוּ וְלֹא חָטָאנוּ. אָבֵל חָטָאנוּ. עֹיִנוּ. פִּשְׁעֵנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵנוּ: אֲשַׁמְנוּ. בְּגָדֵנוּ. גִּלְחָתִי (פאות ראשי) (זקני) וְעִבְרָתִי עַל מַה שֶּׁכְּתוּב בַּתּוֹרָה לֹא תִקִּיפוּ פֶּאֶת רֵאשֵׁיכֶם וְלֹא תִשְׁחִית אֶת פֶּאֶת זָקְנְךָ, גְּזַלְנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעֱוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. וְדָנוּ. חָמְסָנוּ. טָפְלָנוּ שֶׁקָּר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רְעוּת. כְּזָבְנוּ. כְּעִסְנוּ. לִצָּנוּ. מְרַדְּנוּ. מְרִינוּ דְּכָרֶיךָ. נֹאצָנוּ. נֹאפְנוּ. סָרְרָנוּ. עֹיִנוּ. פִּשְׁעֵנוּ. פְּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וְאִם. קִשְׁיָנוּ עֲרָף. רִשְׁעֵנוּ. שִׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲיִנוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ. כִּי אָמַת עָשִׂיתָ. וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מַה נֹּאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמַה נִּסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנְּסֻתוֹת וְהַנְּגִלוֹת אִתָּה יוֹדַעַ. אִתָּה יוֹדַע רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אִתָּה חִפְשׁ כָּל חֲדָרֵי בָטָן. רֹאֵה כְּלִיּוֹת וְלֵב. אֵינְךָ דָּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵינְךָ נִסְתָּר מִמֶּנֶּךָ עֵינֶיךָ: יְהִי רִצּוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יאהדונהי אֱלֹהֵינוּ וְאֵלֵהי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטֹּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ.

יֵלֶךְ לְמִקְוֵה וְיִטְבַּל שְׁבַע טְבִילוֹת, וְיִכְוֵן שְׁטוּבָל שְׁבַע טְבִילוֹת אֱלוֹ עַל דַּעַת אֱלִישֶׁע הַנְּבִיא שֶׁאָמַר לְנַעֲמָן לְטַבֵּל מִצָּרְעָתוֹ, וְשָׁכַן יִטְהַרוּ נַפְשׁוֹ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ מִטְּמֵאת צָרְעַת חַטֹּאתָיו.

בְּמִנְחָה שֶׁלְּפָנֶיךָ הַתַּעֲנִית יֹאמַר נִסַּח זֶה שֶׁל קְבֵלַת הַתַּעֲנִית לְפָנֶיךָ שְׁיִסִּים בְּרַפְתָּ "שׁוֹמֵעַ תִּפְלָה", אוֹ אַחַר "אֱלֹהֵי נֹצַר" לְפָנֶיךָ שְׁיֹאמַר "עוֹשֶׂה שְׁלוֹם". אִם לֹא אָמְרוּ, אָבֵל חָשַׁב לְהַתְעַנּוֹת בְּשַׁעַה שֶׁהִתְפַּלֵּל עִמִּידָה (שְׁמוֹנָה עֶשְׂרֵה) שֶׁל מִנְחָה, יְכוּל לְהַתְעַנּוֹת, וְנִחַשְׁב לּוֹ כְּקְבֵלַת תַּעֲנִית.

וְזֶה נִסַּח קְבֵלַת הַתַּעֲנִית:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם הִרִינִי מִקְבֵּל עָלִי לְהַתְעַנּוֹת לְמַחֵר לִילָה וְיוֹם, עַל

אֲשֶׁר חֲטָאתִי בְּכָל פְּגָמֵי הַבְּרִית וּבַכְּפָרֵט בְּעוֹן הַשְּׁחָתַת פְּאוֹת הָרֹאשׁ וְהִזְקָן בֵּין בְּגָלְגוּל זֶה וּבֵין בְּגָלְגוּלִים אֲחֵרִים, וְאִם לֹא אוֹכַל לְהִתְעַנּוֹת כְּשֵׁאֲפָרִישׁ פְּרוּטָה לְצַדֻּקָה וְאֶכּוֹן לְבִטֹּל הַתְּעַנּוּת אוֹכַל לְאָכַל וְלִשְׁתּוֹת לְלֹא שׁוּם עוֹן כָּלֵל, וְיִהְיֶה רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שֶׁתִּתֵּן לִי כֹחַ וּבְרִיאוֹת לְהִתְעַנּוֹת לְפָנֶיךָ וּתְקַבֵּל תְּשׁוּבָתִי וְתַעֲנִיתִי וְתִרְצָנִי”.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבֵּלֶנָה בְּמַעַט אָפֶר וְיֵאֲכַלְנָה. (וכן יַעֲשֶׂה בְּגִמְרַת הַתְּעַנּוּת כְּשֵׁיבֵא לְסַעַד, יִטְבֵּל פְּרוּסָה רֵאשׁוֹנָה בְּמַעַט אָפֶר וְיֵאֲכַלְנָה) מְלַבֵּד אִם הוּא שֶׁבֶת אוֹ רֹאשׁ חֹדֶשׁ.

בְּלֵיל הַתְּעַנּוּת יִשְׁתַּדֵּל לְלַמּוֹד מִשְׁנֵיּוֹת מִסֵּכֶת שֶׁבֶת (נִמְצָא לְקַמֵּן עֲמוּד 641). וְיִשְׁתַּדֵּל לְהִבִּין לְפָחוֹת פְּרוּשׁ הַמְּלִים.

כְּשֵׁיִשְׁכַּב עַל מִטָּתוֹ, יִנִּיחַ אֶכָּן תַּחַת רֹאשׁוֹ בֵּין הַמַּצָּע וְהַכֹּר, וְיִכּוֹן בְּשֵׁם יי"ד ה"ה ו"ו ה"ה, הַעוֹלָה בְּגִימְטְרִיא כְּמִנְיָן אֶכָּן.

אִם יָכוֹל, יִתְגַּר עַל מִתְנֵיוֹ מִתַּחַת לְבִגְדָיו חֲגוּרֵת שֶׁקֶ הַעֲשׂוּיָה מִשְׁעַר עֲזִים בְּכָל זְמַן הַתְּעַנּוּת. (רֵאָה בַּהוֹרָאוֹת שֶׁבַת־חֵילֵת הַסֵּפֶר)

טוֹב וְרְצוּי לְקוֹם אַחַר חֲצוֹת לַיְלָה וְלוֹמַר בְּרִכּוֹת הַשָּׁחַר וְאַחַר כֶּף תְּקוּן חֲצוֹת (נִמְצָא לְעֵיל עֲמוּד 60) בְּכּוֹנֵה גְדוּלָה.

בְּיוֹם הַתְּעַנּוּת יֹאמַר:

תְּרִינִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן לְקַיִם בְּעֲזָרַת הָאֵל יִתְבָּרַךְ מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל הַתְּשׁוּבָה, כְּפִתּוּב בַּתּוֹרָה: וְשֶׁבֶת עַד יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְשִׁמְעֵתָ בְּקוֹלוֹ. וְתִרְיָנִי מִתְחַרֵּט עַל כָּל מַה שֶׁחֲטָאתִי עוֹיְתִי וּפְשָׁעֵתִי בֵּין בְּגָלְגוּל זֶה בֵּין בְּגָלְגוּלִים אֲחֵרִים, חֲרָטָה גְּמוּרָה וּשְׁלֵמָה, וּמִקְבֵּל עָלַי שְׁלֹא לְחַזֵּר וְלִחְטֹא עוֹד. וְהִשָּׁם יִתְבָּרַךְ בְּרַחֲמָיו יַעֲזָרֵנִי עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמוֹ מִעַתָּה וְעַד עוֹלָם, אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן.

אָנָּה יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, תְּבֵא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאֵל

תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר
 לפניך יהיה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא
 חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתינו:
 אשמנו. בגדנו. גלחתי (פאות ראשי) (זקני) ועברתי על מה שכתוב
 בתורה לא תקיפו פאת ראשכם ולא תשחית את פאת זקנך, גולנו.
 דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר
 ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו
 דברך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו
 אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו
 ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל
 הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא
 הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי
 כל חיי אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם
 ממך ואין נסתר מנגד עיניך:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל
 לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל
 פשעינו.

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק
 לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך
 במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליצלב חסד לאברהם, אשר
 נשבעת לאבותינו מימי קדם:

כל ימי נדר נזרו תער לא יעבר על ראשו עד מלאת הימים אשר יזיר
 ליהוה קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו: ועתה יגדל נא פח אדני
 כאשר דברת לאמר: יהוה ארף אפים רב חסד נשא עון ופשע ונקח
 לא ינקח פקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים: סלח נא
 לעון העם הזה כגדל חסדך וכאשר נשאתה לעם הזה ממצרים ועד
 הנה: ויאמר יהוה סלחתי כדברך:

ביום ההוא יגלח אדני בתער השכירה בעברי נהר במלך אשור את הראש ושער הרגלים וגם את הזקן תספה: (וכן תער גי' מצמצצ"ת שם קדוש, ויכון גם "אלפ דלת נון יוד" יוצא בגימטריא "תער")
 ויהי אברם בן תשעים שנה ותשע שנים וירא יהוה אל אברם ויאמר אליו אני אל שדי התהלך לפני והיה תמים: וישע אשל בכאר שבע ויקרא שם בשם יהוה אל עולם: ויעל משם באר שבע: וירא אליו יהוה בלילה ההוא ויאמר אנכי אלהי אברהם אביך אל תירא כי אתך אנכי וברכתך והרביתי את זרעך בעבור אברהם עבדי: ואל שדי יברך אותך ויפרך וירכך והיית לקהל עמים: ויתן לך את ברפת אברהם לך ולזרעך אתך לרשתך את ארץ מגרף אשר נתן אלהים לאברהם: ויאמר לו אלהים אני אל שדי פרה ורבה גוי וקהל גוים יהיה ממך ומלכים מתלצין יצאו: ואת הארץ אשר נתתי לאברהם וליצחק לך אתננה ולזרעך אחריך אתן את הארץ: ויאמר אלהים ישראל אביהם אם בן אפוא זאת עשו קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנחה מעט צרי ומעט דבש נכאת ולט בטנים ושקדים: וכסף משנה קחו בידכם ואת הכסף המושב בפי אמתחתים תשיבו בידכם אולי משנה הוא: ואת אחיכם קחו וקומו שובו אל האיש: ואל שדי יתן לכם רחמים לפני האיש ושלח לכם את אחיכם אחר ואת בנימין ואני כאשר שכלתי שכלתי: ויקחו האנשים את המנחה הזאת ומשנה כסף לקחו בידם ואת בנימין ויקמו וירדו מצרים ויעמדו לפני יוסף: ויאמר יעקב אל יוסף אל שדי נראה אלי בלוי בארץ פנעז ויברך אותי: ויאמר אלי הנני מפרך והרביתיך ונתתיך לקהל עמים ונתתי את הארץ הזאת לזרעך אחריך אחזת עולם:

שיר המעלות לדוד הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד:
 כשמן הטוב על הראש ירד על הזקן זקן אהרן שירד על פי מדותיו:
 כטל חרמון שירד על הררי ציון כי שם צנה יהנה את הברכה חיים
 עד העולם:

אחר כך יאמר פסוקים אלו שר"ת שלקם "אל שדי":

אלהי בך בטחתי אל אבושה, אל עלצו אויבי לי: למען שמך יהנה,
וסלחת לעוני כי רב הוא:

שויתי יהנה לנגדי תמיד, כי מימיני בל אמוט: דרכיך יהנה
הודיעני, ארחותיך למדני: ישב בסתר עליון, בצל שדי תלונן:

יאמר פסוקים אלו שר"ת שלקם "אלף, דלת, נון, יוד" מבלי להפסיק
באמצע בשום דבור או מעשה:

אל"ף

אדני שפתי תפתח, ופי יגיד תהלתך: למען תחלצון ידידיך,
הושיעה מינך וענני: פדה בשלום נפשי מקרב לי, כי ברבים היו
עמדי:

דל"ת

דבקתי בערותיך, יהנה אל תבישני: לך אני הושיעני, כי פקודיך
דרשתי:

תפלה למשה איש האלהים, אדני מעון אפה היית לנו בדר ודר:
נו"ן

נחלתי עדותיך לעולם, כי ששון לבי המה: ואני עני ואביון אדני
יחשב לי, עזרתי ומפלטי אפה אלהי אל תאחר: נשאת עון עמך,
פסית כל חטאתם סלה:

יו"ד

יושב בשמים ישחק, אדני ילעג למו: והוא ישפט תבל בצדק, ידין
לאמים במישרים: דור לדור ישבח מעשיך, וגבורותיך יגידו:

יעמוד ויאמר פרק זה בהתעוררות הלב.

הודו ליהנה פי-טוב כי לעולם חסדו: יאמר-נא ישראל כי לעולם
חסדו: יאמרו-נא בית-אהרן כי לעולם חסדו: יאמרו-נא יראי יהנה

פי לעולם חסדו: מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה: יהוה לי לא
 אירא מה יעשה לי אדם: יהוה לי בעזרי ואני אראה בשנאי: טוב
 לחסות ביהוה מבטח באדם: טוב לחסות ביהוה מבטח בנדיבים:
 כל גוים סבבוני בשם יהוה כי אמילם: סבוני גם סבבוני בשם יהוה
 כי אמילם: סבוני כדבורים דעכו פאש קוצים בשם יהוה כי אמילם:
 דחה דחיתני לנפל ויהוה עזרני: עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה: קול
 רנה וישועה באהלי צדיקים ימין יהוה עשה חיל: ימין יהוה רוממה
 ימין יהוה עשה חיל: לא אמות כי אחיה ואספר מעשי יה: יסר
 סרני יה ולמות לא נתנני: פתחו לי שערי צדק אבא במ אודה יה:
 זה השער ליהוה צדיקים יבאו בו: אודף כי עניתני ותהי לי
 לישועה: אכן מאסו הבונים היתה לראש פנה: מאת יהוה היתה
 זאת היא נפלאת בעינינו: זה היום עשה יהוה נגילה ונשמחה בו:
 אנא יהוה הושיעה נא אנא יהוה הצליחה נא: ברוך הבא בשם יהוה
 ברכנוכם מבית יהוה: אל יהוה ויאיר לנו אסרו חג בעבתיים עד
 קרנות המזבח: אלי אתה ואודף אלהי ארוממך: הודו ליהוה פי טוב
 פי לעולם חסדו:

יאמר פסוקים אלו שר"ת שלקום "אלהים, אלהים, מצפ"ן מצפ"ן"
 ברצף אחד

אלהים

אלה אזכרה ואשפכה עלי נפשי כי אעבור בסף אדדם עד בית
 אלהים, בקול רנה ותודה המון חוגג: לב טהור ברא לי אלהים,
 ורוח נכון חדש בקרבי: הרפו ודעו כי אנכי אלהים, ארום
 בגוים ארום בארץ: יהוה משמים השקיף על בני אדם לראות
 היש משפיל דרש את אלהים: מגני על אלהים, מושיע ישרי לב:
 אלהים

אלהים באזנינו שמענו אבותינו ספרו לנו, פעל פעלת בימיהם בימי
 קדם: לך דמיה תהלה אלהים בציון ולך ישלם גדר: הלא אלהים

יִחְקֹר זֹאת, כִּי הוּא יוֹדֵעַ תַּעֲלָמוֹת לֵב: יִשְׁלַח מְשָׁמִים וַיּוֹשִׁיעֵנִי חֲרֹף
שֶׁאֲפִי סָלָה, יִשְׁלַח אֱלֹהִים חֲסִדוֹ וְאִמְתּוֹ: מִה יִקָּר חֲסִדְךָ אֱלֹהִים,
וּבְנֵי אָדָם בְּצֶל כְּנָפֶיךָ יִחְסִיּוּן:

מצפ"ץ

מִיְהוָה מְצַעְדֵי גִבּוֹר כּוֹנְנֵנו וְדֹרְכּוֹ יִחְפֹּץ: צַדִּיק אֶתָּה יְהוָה, וַיִּשָּׂר
מִשְׁפָּטֶיךָ: פְּקוּדֵי יְהוָה יִשְׂרִים מְשֻׁמְחֵי לֵב, מִצְּנוֹת יְהוָה בָּרָה
מֵאִירַת עֵינָיִם: צַדִּיק יְהוָה בְּכָל דְּרָכָיו, וְחֲסִיד בְּכָל מַעֲשָׂיו:

מצפ"ץ

מִזֶּה יִדְרֹת מְשֻׁכְּנוֹתֶיךָ יְהוָה צְבָאוֹת: צַעֲקוּ וַיְהוָה שָׁמַע וּמָפֵל
צְרוֹתָם הַצֵּלָם: פּוֹדֶה יְהוָה נַפְשׁ עַבְדָּיו, וְלֹא יֶאֱשָׁמוּ כָּל הַחוֹסִים
בּוֹ: צַדִּיקְךָ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוֹם רַבָּה,

אָדָם וּבְהֵמָה תּוֹשִׁיעַ יְהוָה:

יַעֲשֶׂה סֶדֶר הַתְּשֻׁלִּיף עַל שְׁפַת יָם, אוֹ נְהַר, אוֹ מַעְיָן אוֹ בּוֹר מַיִם, אוֹ עַל
מְקוֹה לַטְּבִילַת כְּלִים הַנִּמְצָא בַחֲצַר, (וְאִם אֵי אֶפְשָׁר יַעֲשֶׂהוּ בְּדִיעְבָּר עַל דְּלֵי
מֵלֵא מַיִם, וּבִיּוֹם אַחֵר כְּשִׁימְצָא מְקוֹר מַיִם, יַעֲשֶׂהוּ שְׁנִית).

וְקוֹדֵם יֵאמֵר בְּקִשָּׁה זֹאת:

לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיָּה בְּדַחֲלֵנוּ וּרְחִימוּ וּרְחִימוּ
וּדְחִילוּ לִיחְדָּא שֵׁם י"ה בְּשֵׁם ו"ה בְּיַחְוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל.
הַרְיֵנִי מוֹכֵן לֹמֵר שְׁלִשָּׁה עָשָׂר פְּסוּקִים הַכְּתוּבִים עַל יְדֵי מִיכָה
הַנְּבִיא, הָא תְּלִיסָר מְכִילָן דְּרַחֲמֵי אַתְחַזוּן הָכָא, וְכִלְהוּ נַפְקִין
מִתְּלִיסָר מְבוּעֵין דְּמִשַׁח רַבּוּת דְּתַקּוּנֵי דִּיקְנָא קְדִישָׁא עֵתִיקָא
דְּעֵתִיקִין טְמִירָא דְּטְמִירִין. הָא תְּלִיסָר מְכִילָן דְּרַחֲמֵי מַעֲתִיקָא
קְדִישָׁא. מִי אֵל כְּמוֹךָ חַד. נוֹשָׂא עֹן תְּרִי. וְעוֹבֵר עַל פִּשְׁעֵי תְּלַת.
לְשֵׁאֲרִית נַחְלָתוֹ אַרְבַּע. לֹא הִחְזִיק לְעַד אַפּוֹ חֲמֵשׁ. כִּי חֲפִץ חֲסִד הוּא
שִׁית. יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ שְׁבַעַה. יִכְפֹּשׂ עֲוֹנוֹתֵינוּ תְּמַנְיָא. וְתִשְׁלִיף בְּמַצְלוֹת
יָם כָּל חַטָּאתָם תִּשְׁעָה. תִּתֵּן אֲמַת לִיעֲקֹב עֲשָׂרָה. חֲסִד לְאַבְרָהָם חַד
סָר. אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם תְּרִיסָר, מִימֵי קֶדֶם תְּלִיסָר:

לקביל דא, אל מדה חד, רחום מדה תרין. וחנון מדה תלת. ארף מדה ארבע. אפים מדה חמש. ורב חסד מדה שית. ואמת מדה שבעה. נוצר חסד מדה תמניא. לאלפים מדה תשעה. נושא עון מדה עשרה. ופשע מדה חד סר. וחטאה מדה תריסר. ונקה מדה תליסר: ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתהיה חשוכה ומקבלת ורצויה לפניך קריאת הפסוקים הנרמזים בהם שלש עשרה מדות של רחמים, האמורים על יד נביאך מכה, המכונים אל שלש עשרה מדות האמורים על ידי משה עבדך. ויעלה לפניך כאלו פונתי בכל הפונות הראויות לכוון בהם, וכאלו השגתי כל הסודות הרמזים בהם. ותהיה שעה זו עת רצון לפניך, ויגלו רחמיך על מדותיך, ותתנהג יהוה יאהדונהי אלהינו במדת החסד ובמדת הרחמים, ותעורר רחמיך בקריאתי זאת, להמשיך שפע והארה מן המזל העליון תקון השמיני הנקרא נוצר חסד, (יו"ד ה"ו וי"ו ה"י). אל התקון התשיעי הנקרא לאלפים, (אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה). ובזה יתמתקו שמות אלהים אדני מתוק גמור ושלם כרצונך, ובכך ותשליך במצלות גם כל חטאתינו. וכל המקטרגים רעים ישלכו במצלות גם. ואתה בטובך תעורר רחמיך. ועל ידי שם אל"ף וה"ו וה"י יתבררו ויעלו כל נצוצי הקדשה מבררים ומנקים ומלבנים, ונקה להם להעלותם למקום הקדש. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

פתח רבי שמעון ואמר: וי מאן דאוישיט דווי בדיקנא יקירא עלאה דסבא קדישא טמירא סתימא דכלא. דיקנא דההיא תשבחתא. דיקנא דסתים ויקיר מכל תקונוי. דיקנא דלא גרעין עלאין ותפאין. דיקנא דהיא תושבחתא דכל תשבחין. דיקנא דלא הוה בר נש נביאה וקדישא דיקרב למחמי ליה. דיקנא דהיא תליא בשערוי עד טבורא דלבא, תורא כתלגא, יקירא דיקרין, טמירא דטמירין מהימנותא דמהימנותא דכלא. תאנא בצניעותא דספרא דהאי דיקנא מהימנותא דכולא, נפיק מאודנוי ונחית סוחרניה דפומא

קדישא ונחית וסליק וּחפי בתקרוכתא דבוּסמא טבא חורא דיקירא.
 ונחית בשקולא וּחפי עד טבורא, הוא דיקנא יקירא מהימנא שלימא
 דנגדין ביה תלת עשר נביעין מבויעין דמשח רבות טבא, בתלת עשר
 תקונין מתתקנא :

תקונא קדמא (מי אל כמוד במדה א' אל) מתתקן שערא מלעילא
 ושאר מההוא תקונא דשער רישיה דסליק בתקוני לילא מאודנוי
 ונחית מקמי פתחא דאדנין בחד חוטא בשקלא טבא עד רישא
 דפומא :

תקונא תנינא, (נושא עון במדה ב' רחום) מתתקן שערא מרישא
 דפומא, וסליק עד רישא אחרא דפומא בתקונא שקיל :

תקונא תליתאה, (ועובר על פשע במדה ג' וחנון) מאמצעיתא דתחות
 חוטמא מתחות תרין נוקבין נפיק חד אחרא, ושערא אתפסק
 בההוא אחרא. ומלי מהאי גיסא ומהאי גיסא שערא בתקונא שלים
 סותרנה דההוא אחרא :

תקונא רביעאה, (לשארית נחלתו במדה ד' ארף) מתתקן שערא ונחית
 תחות פומא מרישא חדא לרישא חדא בתקונא שלים :

תקונא חמישאה, (לא החזיק לעד אפו במדה ה' אפים) תחות פומא
 נפיק אחרא אחרא בשקולא דאחרא דלעילא, ואלין תרין אחרין
 רשימין על פומא מכאן ומכאן :

תקונא שיתאה, (פי חפץ חסד הוא במדה ו' ורב חסד) מתתקן שערא
 וסליק ונפיק מלרע לעיל לרישא דפומא וּחפי תקרוכתא דבוּסמא
 טבא עד רישא דפומא דלעילא. ונחית שערא לרישא דפתחא
 דאחרא תתאה דפומא :

תקונא שביעאה, (ישוב רחמנו במדה ז' ואמת) פסיק שערא ואתחזון
 תרין תפוחין בתקרוכתא דבוּסמא טבא שפירן ויאן למחזוי. בגינהון
 אתקים עלמא חדא הוא דכתיב באור פני מלך חיים :

תקונא תמינאה, (כבוש עונותינו במדה ח' נוצר חסד) נפיק חד חוטא
 דשערי סותרני דדיקנא, ותליין בשקולא עד טבורא :

תקונא תשיעאָה, (ותשליך במצולות ים כל חטאתם במדה ט' לאלפים) מתערי ומתערבין שערי דיקנא עם אינון שערי דתליין בשקולא, ולא נפקי דא עם דא:

תקונא עשינאָה, (תתן אמת ליצקב במדה י' נשא עון) נחתין שערי תחות דיקנא ונחפין בגרונא תחות דיקנא:

תקונא חד סר, (חסד לאברהם במדה י"א ופשע) דלא נפקין נימא מן נימא ומתשערן בשיעורא שלים:

תקונא תליסר, (אשר נשבעת לאבותינו במדה י"ב וחסאָה) דלא תליין שערי על פומא, ופומא אתפני מפל סטרוי ויאן שערי סחור סחור ליה:

תקונא תליסר, (מימי קדם במדה י"ג ונקה) דתליין שערי בתחות דיקנא מפאן ומפאן. ביקרא יאה ביקרא שפירא מחפין עד טבורא. לא אתחזי מפל אנפי תקרבתא דבסמא. בר אנון תפוחין שפירין תורין דמפקין חזין לעלמא. ומחזין חדו לזעיר אנפין. בתליסר תקונין אלין נגדין ונפקין תליסר מבויעין דמשח רבות, ונגדין לכל אנון דלתתא. ונהרין בההוא משחא. ומשיחין מההוא משחא דבתליסר תקונין אלין. בתליסר תקונין אלין אתרשים דיקנא וקירא סתימאָה דכלא דעתיק דעתיקין:

יגביה שני צדי הגלימה או המעיל, ויאמר מי אל כמוך וגו' מלה במלה, ויכוין בלבו שהם כנגד י"ג מדות כמסודר כאן, וכשיאמר ותשליך וגו', ינער הבגד על המים, ויכוין שכל המלאכים הרעים שנבראו מכח עוונותיו וגם המקטרג העליון יושלכו במצולות ים העליון דפלוני ונחש. ויחזור כסדר שלש פעמים:

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא תחזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכפש עונותינו, ותשליך במצולות ים כל חטאתם: תתן אמת ליצקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

יִקַּח בְּיָדוֹ כֶּסֶף פְּדִיּוֹן תַּעֲנִיּוֹת הַנִּצְרָכִים לַתְּקוּנָה אֲךָ מִי עֲלָה שָׁמַיִם וְיָרֵד, לְקַבֹּעַ אֶת מִסְפַּר יְמֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, וְיִתֵּן פְּדִיּוֹן נַפְשׁוֹ לְצַדִּיקָה לְעַנְיִים כָּכָל אֲשֶׁר יוּכַל, וְטוֹב שֶׁלֹּא יִפְחוּת מִפְּדִיּוֹן שֶׁל שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אַרְבָּעִים וְחֲמֵשׁ תַּעֲנִיּוֹת לְתַקְוֵן עוֹן הַתַּעֲרָר.

וְלְתַקְוֵן עוֹן גִּילּוּחַ פֹּאוֹת הַרֹאשׁ אֲוֹלֵי צְרִיךְ פְּדִיּוֹן שֶׁל שֵׁשׁ מֵאוֹת תַּעֲנִיּוֹת כַּמְנַיִן ב', פַּעֲמִים שֵׁשׁ מִצַּפִּי, אֲוֹ שֶׁל שְׁלֹשׁ מֵאוֹת תַּעֲנִיּוֹת כַּמְנַיִן שֵׁשׁ מִצַּפִּי, אֲוֹ שֶׁל מֵאָה וְשִׁבְעִים תַּעֲנִיּוֹת כַּמְנַיִן ב' פַּעֲמִים אֱלֹהִים, אֲוֹ פְּדִיּוֹן שֶׁל שְׁמוֹנִים וְשֵׁשׁ תַּעֲנִיּוֹת כַּמְנַיִן שֵׁשׁ אֱלֹהִים, וּפְמַנְנָן פֶּאֶה. וּמִשְׁמַיִם יַעֲזֹרוּהוּ לְהַשְׁלִים תְּקוּנָה. וְאִמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ שֶׁהַבֵּא לְהִיטָהֵר מִסִּיעֵינָן בַּעֲדוֹ.

יְחִזִּיק כֶּסֶף הַפְּדִיּוֹן בְּיָדוֹ. יְחַלּוֹץ מִנְעֻלָיו וְיִגְלֶה יַחַף כְּמֵה צַעֲרִים. וְאַחֲרַי כֶּן יַעֲמֹד יַחַף וּפְנָיו לְצַד מְעַרְבֵי וַיֹּאמֶר.

עֲנֵנו אֲבִינוּ עֲנֵנו בְּיָוֵם צוּם הַתַּעֲנִיּוֹת הַזֶּה, כִּי בְּצָרָה גְדוֹלָה אָנִי עַל כִּי עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רֹאשֵׁי וְכַמְשָׂא כְבֹד כְּבָדוֹ מִמֶּנִּי. טְבַעְתִּי בֵּינוֹן מִצוּלָה וְאִין מְעַמָּד. בְּאִתִּי בְּמַעֲמָקֵי מַיִם וְשִׁבּוּלֹת שְׁטַפְתָּנִי. יִרְאֶה וְרַעַד יְבוֹא בִּי בַעַת עֲמָדִי לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשֵׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנָי אֲלֵיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רֹאשׁ וְאֲשִׁמוֹתַי גָּדְלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לֵךְ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי הַצְּדִיקָה וְלָנוּ בְּשֵׁת הַפְּנִים. מֵה אֶעֱנֶה וּמֵה אֲמַר מֵה אֲדַבֵּר וּמֵה אֶצְטַדֵּק. כִּבֵּן סוֹרֵר וּמוֹרָה הֵייתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מְצוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְּרֶיךָ לֹא הִטִּיתִי אָזְנִי. וְעַבְרַתִּי עַל מְצוֹת עֲשֵׂה וְעַל מְצוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עַבְרַתִּי עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עַבְרַתִּי עַל דְּבָרֵי קְבִלָּה וְדְבָרֵי סוֹפְרִים וּפְגַמְתִּי בְּמִדּוֹת הָעֲלִיוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשֶּׁפַע. וְגִרְמַתִּי בְּעֲוֹנוֹתַי לְהַפִּיל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנִתְמַתִּי כַח בְּקִלְפוֹת לְהַתְּחַזֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעַלָּה וּלְהַתְּאַחֵז וְלִינֵק מִן הַקְּדוּשָׁה. וְגִרְמַתִּי בְּעֲוֹנוֹתַי לְעַקֵּר וּלְהַכְרִית אֶת נַפְשֵׁי הַקְּדוּשָׁה מִמְּקוֹרָה הָעֲלִיוֹן מֵאַרְץ הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יִרְכַּתִּי בּוֹר. בּוֹרוֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא יִכִּילוּ הַמַּיִם. אֲוִי וְאֲבֹי עָלֵי. אֶהָה עַל נַפְשִׁי. עַל מִי אָנוֹס לְעֲזָרָה וְאַנְהָ

אֶפְנֶה לִישׁוּעָה. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאַתִּי חֲרַפְתָּ נְעוּרַי. אָבֵל גְּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנַי יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, כִּי לֹא בְמֶרְדַּךְ וּבְמַעַל עֲשִׂיתִי, וְלֹא לְהִכְעִיֶסְךָ נִתְפַּוְנֶנְתִּי, רַק יִצְרִי גִבֹר עָלַי וּמַעֲשֵׂה שְׁטָן הִצְלִיחַ, כִּי הוּא מֵאֵשׁ וְאֲנִי מִבֶּשֶׂר וְדָם, וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתַנִּי וּפְתַנִּי לַעֲבֹר עַל מִצְוֹתֶיךָ, וְנִסְפַלְתִּי וְעֲשִׂיתִי עֲוֹן זֶה אֲשֶׁר הִקְפַּתִּי פְּאוֹת רֹאשִׁי וְהִשְׁחַתַּתִּי אֶת זַקְנִי בְתַעַר, וְעַתָּה אֲנִי בּוֹשׂ מִמַּעֲשֵׂי וּמִכְלָם אֲנִי מִעֲוֹנוֹתַי, וּמִתְנַחֵם וּמִתְחַרֵּט אֲנִי עַל כָּל מַה שִּׁחַטַּאתִי וְעוֹיְתִי וּפְשָׁעֵתִי לְפָנַי מֵעוּדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזַבְתִּי אֶת דְּרָכֵי הָרָעִים וְאֶת אֲרָחוֹתַי הַמְקַלְקָלִים, הִכְתִּיב: יֵעֹזב רָשָׁע דְּרָכָו וְאִישׁ אֲנוֹן מִחֲשָׁבוֹתָיו וְיָשׁוּב אֶל יְהוָה וִירַחֲמֵהוּ וְאֵל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסֹלַח. וּבֹאֲתִי בְּלֵב נִשְׁבֵּר וְנִדְרָה לְהִתְנַפֵּל לְפָנַי כִּסֵּא כְבוֹדְךָ וְלִדְפֹק עַל שַׁעֲרֵי רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מַחִילָה וְסְלִיחָה וּכְפָרָה, כִּי אֵל מְלֹךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה וַיִּמְיֶנְךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִים.

אָנָּה יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי, סֵלַח נָא לְחַטָּאִים וְלַעֲוֹנוֹת וּלְפְשָׁעִים אֲשֶׁר חָטַאתִי וְעוֹיְתִי וּפְשָׁעֵתִי לְפָנַי מֵעוּדֵי עַל הָאֲדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֵל תְּבוּא בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנַי כָּל חַי. כִּי אַתָּה יְהוָה יֵאָהֲדוּנְהִי טוֹב וְסֵלַח וְרַב חֶסֶד לְכָל קוֹרְאֶיךָ. וְאֵל נָא תִבְזֶה עֲוֹנוֹת עָנִי אֲשֶׁר עֲנִיתִי בְּצוּם נַפְשִׁי, בְּרַכִּי כְּשֶׁלּוּ מִצוּם וּבְשָׂרִי כְּחֵשׁ מִשְׁמָן. וַיְהִי חָשׁוּב וּמְקַבֵּל וּמְרַצָּה לְפָנַי מֵעוֹט חֲלָבִי וְדָמִי אֲשֶׁר נִתְמַעֵט הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כְּחֵלֶב וְדָם הַנִּקְרָב עַל גְּבִי מִזְבַּחְךָ הַקָּדוֹשׁ. וְגִלּוּי וְיָדוּעַ לְפָנַי כִּי חִפֵּץ הֵייתִי לַעֲשׂוֹת תְּקוּנָה זֶה בְּכָל לֵב, אֵךְ אֵין בִּי כֹחַ, וְכִשֵּׁל כַּחֲסִי לְהִתְעַנּוֹת כָּל כֶּף יָמַימִים רְצוּפִים זֶה אַחֲרֵי זֶה, וְלִכְּנֹן אֲנִי מִפְּרִישׁ צְדָקָה לְפִדְיוֹן תַּעֲנִיּוֹת אֱלֹהִים. וְתִהְיֶה חֲשׁוּבָה וּמְקַבֵּלֶת הַצְּדָקָה שֶׁאֲנִי נוֹתֵן בְּעִבּוֹר הַתַּעֲנִיּוֹת כְּאֵלוֹ הַתַּעֲנִיּוֹתִי, וְכָל הַתְּקוּנִים וּבְרִירֵי נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה הָרְאוּיִם לְהַתְּבַרֵּר וּלְצַאֵת עַל יְדֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, יְהִיו מִתְּבַרְרִים וְיוֹצְאִים עַל יְדֵי הַצְּדָקָה שֶׁל פְּדִיּוֹן הַתַּעֲנִיּוֹת. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּטְהַר אֶת הַפְּגָמִים וְאֶת הַכְּתָמִים אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ בְּגוּפִי וּנְפֹשִׁי, רוּחִי וְנִשְׁמַתִּי. וְכָל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה שֶׁנִּפְּלוּ בְּקַלְפוֹת עַל יְדֵי

חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדושה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח'ל ב'לע ו'יקיאנו מבטנו יוריחנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונה תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו ו'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיה א'ת ר'גזך ו'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה צורי וגאלי:

מכאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

ילמד פסוקי התנ"ך של חג השבועות (נמצא לקמן עמוד 575) ואדרבא וטא (נמצא לקמן עמוד 608) וישתדל ללמוד התהלים כולו.

אחר כך יאמר

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתי על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' זויגי מ"ב דחיה וגרון. ובכך ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבוע דאלהים דהה"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלישים אותיות דעשר פעמים אלהים במלואים, יעלו למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומפחה ישתלשל וירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך

ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחיי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהוה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נולידך את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנותינו, ואם תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיד, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברוב רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וכיד ועמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד פונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו פאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהוה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר החשכנו בעונותינו וחסותינו ופשיענו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן, בן יהי רצון. יהי רצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי:

יתן הכסף לצדקה לעניים יראי שמים.

תקון למי שחקק על בשרו כתובת קעקע.

אמרה תורה, "וכתובת קעקע לא תתנו בכם אני ה'" (ויקרא, י"ט, כ"ח). ומלבד כתובת הקעקע הידוע, גם מה שנוהגות הנשים שמזריקות צבע שיעמוד תחת העור להאדים פניהן וכדו', הוא בכלל איסור זה. וכל מה ששורט העור ואח"כ ממלא מקום השריטה בצבע או שצובע ואח"כ שורט על מקום הצבע. וכל שכן אותם שדוקרים במחט במקום הצביעה.

וכתבו המקובלים שאיסור כתובת קעקע הוא מלשון מקעקע כל הבירה כולה, כי העושה זאת סותר כוחות הטהרה, ומושך עליו כחות הטומאה עכ"ל. וכוונתם היא שאיסור זה מקעקע את השכינה שהיא סוד ספי' המלכות הנקראת בירה, שהיא בחי' נפש הקדושה של האדם. ומחליפים נפשו בנפש הטומאה רח"ל. והנה רבותינו המקובלים לא נתנו מס' ימים הראוי לתקון זה ואולי תקונו במאתיים ושישים תעניות (כמנין י' הויו"ת דה"ח וה"ג). אָמְנָם מִי עֲלָה שְׁמַיִם וַיֵּרֵד לְקַבֹּעַ אֶת מִסְפַּר יְמֵי הַתְּעַנּוּת, וְהַתְּשׁוּבָה וְהַיְדוּדִי, וְהַרְצוֹן וְהַמְחֻשְׁבָּה, הֵם עֲקָר הַתְּקוּן וּמַעֲשֵׂה הַתְּעַנּוּת וְהַפְּדִיּוֹן מִשְׁלֵיִם הַתְּקוּן. וְלָכֵן יִתֵּן פְּדִיּוֹן נַפְשׁוֹ לְצַדִּיקָה לְעַנּוּיִים כָּכָל אֲשֶׁר יוּכַל, וְהַמְּעִיט אוֹלִי כדאי שלא יפחות מפדיון מאתיים ושישים תעניות או מאה וחמישים ואחת תעניות (כמנין שם אהי"ה במילוי ההי"ן).

(נסדר לפי שו"ת "ברית אברהם" בתשובה שהובאה להלן בסוף הספר).

וְזֶה סֵדֵר הַתְּקוּן :

יצום יום אָחַד מִשְׁקִיעַת הַחֶמֶה וְעַד לְמַחֲרַת בְּצֵאת הַכּוֹכָבִים. וְיוֹם לִפְנֵי הַצּוּם יֵאמַר וְדוּי זֶה.

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאַלֹּהֵי אֲבוֹתֵינוּ, תְּבֵא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתֵנוּ וְאַל תִּתְעַלֵּם מִלִּפְנֵינוּ מִתְּחִנָּתֵנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזֵי פָנִים וּקְשֵׁי עֲרָף לֹאמַר לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהַדוֹנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאַלֹּהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חַטָּאנוּ. אָבָל חַטָּאנוּ. עֲוִינוּ. פָּשַׁעְנוּ. אֲנַחְנוּ וְאַבֹּתֵינוּ וְאַנְשֵׁי בֵיתֵנוּ: אֲשַׁמְנוּ. בְּגַדְנוּ. גָּזַלְנוּ. דִּבְרַנּוּ דְפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הִעֲוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ.

וְדָנוּ. חֲמִסָּנוּ. חִקְקֵתִי בְּגוֹפִי כְּתוֹבֶת קַעֲקַע טָפְלָנוּ שֶׁקָּר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רְעוֹת. כְּזָבְנוּ. כְּעָסְנוּ. לָצָנוּ. מְרַדְּנוּ. מְרִינוּ דְּכָרִיךְ. נֹאצָּנוּ. נֹאפְנוּ. סָרְרָנוּ. עֹיִנוּ. פִּשְׁעָנוּ. פִּגְמָנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וְאָם. קָשִׁינוּ עֶרְף. רָשְׁעָנוּ. שַׁחֲתָנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲיִנוּ וְתַעֲתָעָנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁנָה לָנוּ. וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ. וְאַנְחָנוּ הִרְשָׁעָנוּ:

מַה נֹּאמֵר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמַה נִּסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הִנְסַתְרוֹת וְהִנְגְלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אַתָּה חֹפֵשׂ כָּל חֲדָרֵי בְטָן. רֹאֵה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵינְךָ דָּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵינְךָ נִסְתָּר מִנְּגִיד עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאַל־הִי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטָּאתֵינוּ וְתִכַּפֵּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ.

אֲחֵר כֶּף יֵלֶךְ לְמִקְוֵה וְיִטְבֵּל 7 טְבִילוֹת, וְיִכְנֹן שְׁטוּבֵל שְׁבַע טְבִילוֹת אֱלוֹ עַל דַּעַת אֱלִישֶׁע הַנְּבִיא שֶׁאָמַר לְנַעֲמָן לְטַבֵּל מִצְרַעְתּוֹ, וְשָׁכַן יִטְהַרוּ נַפְשׁוֹ, רוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ מִכָּל כּוֹחוֹת הַחַיּוֹנוּת. וְאַחֵר כֶּף יִטְבֵּל עוֹד 7 טְבִילוֹת כְּנִגְדַּת 7 אוֹתִיּוֹת צִל"ם צִל"ל. וְיִכְנֹן בְּכָל טְבִילָה בְּאוֹת אַחַת מִשְׁבַּעַת הָאוֹתִיּוֹת לְפִי הַסֵּדֶר. וְאַחֵר כֶּף יִטְבֵּל עוֹד 7 טְבִילוֹת לְמִשְׁךָ עָלָיו שֵׁם "אֱלוֹהִי" וּבִסְף הַכֵּל יִהְיוּ 21 טְבִילוֹת כְּמִנְיַן שֵׁם אֱהִי"ה.

יִתְפַּלֵּל מִנְחָה מִבְּעוֹד יוֹם, וְיִקְבֵּל תַּעֲנִית בְּתַפִּלַּת הַמִּנְחָה בְּבִרְכַּת "שׁוֹמֵעַ תַּפִּלָּה", אוּ בְּסוֹף הַעֲמִידָה לְפָנֶי שִׁיאֵמַר "עוֹשֶׂה שְׁלוֹם". אִם לֹא קָבַל תַּעֲנִית בְּתוֹךְ תַּפִּלַּת הַמִּנְחָה, אָבֵל כְּשֶׁהִתְפַּלֵּל מִנְחָה חָשַׁב לְהִתְעַנּוֹת, הֲרִי זֶה נִחָשֵׁב כְּקַבְּלַת תַּעֲנִית וְצָרִיךְ לְהִתְעַנּוֹת.

וְזֶה נִסַּח קְבִלַת הַתַּעֲנִית:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הֲרִינִי מִקְבֵּל עָלֶי לְהִתְעַנּוֹת לְמַחֵר לִילָה וְיוֹם עַל אֲשֶׁר חָטָאתִי, עֲוִיתִי וּפְשַׁעְתִּי בְּעוֹן שַׁחֲקֵתִי כְּתוֹבֶת קַעֲקַע עַל גּוֹפִי בְּגִלְגוּל זֶה וּבְגִלְגוּלִים אֲחֵרִים מֵעוֹדֵי וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְהֲרִינִי מִתְנַהֵג שְׂאֵם לֹא אוֹכֵל לְהִתְעַנּוֹת, כְּשֶׁאֶפְרִישׁ פְּרוּטָה לְצַדָּקָה וְאֶכְנוֹן לְבַטֵּל

התענית, אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון כלל. והריני מתפונ בתענית זה להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרבן הנקרב על גבי המזבח, לכפר על חטאתי. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתתן לי כח להתענות לפניך, ותקבל תשובתי ותעניתי ותרצני ברחמיך הרבים.

כליל הצום אם יוכל להשאיר ער ולעשות התקון של הלילה (נמצא לקמן עמוד 413) צדיק, ואם קשה לו והולך לישון ישתדל לומר קריאת שמע שעל המטה (נמצא לעיל עמוד 47). ויניח תחת הכר למראשותיו אבן ויכון בשם (יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה). העולה כמנזן אב"ן, וישתדל לקום ולומר ברכות השחר ותקון חצות (נמצא לעיל עמוד 60). בכונה גדולה.

ביום הצום יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, פכתוב בתורה: ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת בקולו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי עויתי ופשעתי בין בגלגול זה בין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן בן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתינו: אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. ודנו. חמסנו. חקתי כתובת קעקע על גופי טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דכריה. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחחנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו.

כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אפה יודע. אפה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אפה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

יאמר פסוק זה שלש פעמים

לסרבה המשרה ולשלום אין קץ על פסא דוד ועל ממלכתו להכין אותה ולסעדה במשפט ובצדקה מעתה ועד עולם קנאת יהוה צבאות תעשה זאת:

אחר כך יאמר:

וישב אברהם אל נערי ויקמו וילכו יחדו אל באר שבע וישב אברהם בבאר שבע: וישב יצחק ויחפר את בארת המים אשר חפרו בימי אברהם אביו ויסתמום פלשתים אתרי מות אברהם ויקרא להן שמות פשמת אשר קרא להן אביו: ויחפרו עבדי יצחק בנחל וימצאו שם באר מים חיים: ויריבו רעי גרר עם רעי יצחק לאמר לנו המים ויקרא שם הבאר עשק כי התעשקו עמו: ויחפרו באר אחרת ויריבו גם עליה ויקרא שמה שטנה: ויעתק משם ויחפר באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחבות ויאמר כי עתה הרחיב יהוה יאהדונהי לנו ופרינו בארץ: ויעל משם באר שבע: ויהי ביום ההוא ויבאו עבדי יצחק ויגדו לו על אדות הבאר אשר חפרו ויאמרו לו מצאנו מים: ויקרא אתה שבעה על פן שם העיר באר שבע עד היום הזה:

ועשית את נרתיך שבעה והעלה את נרתיך והאיר על עבר פניך: כי הנה האבן אשר נתתי לפני יהושע על אבן אחת שבעה עינים הנני

מפתח פתחה נאם יהוה יאהדונה צבאות ומשתי את עון הארץ והיא ביום אחד: ביום ההוא נאם יהוה יאהדונה צבאות תקראו איש לרעהו אל תחת גפן ואל תחת תאנה: וישב המלאך הדבר בי ועירני כאיש אשר יעור משנתו: ויאמר אלי מה אתה ראה ואמר ראיתי והנה מנורת זהב כלה וגלה על ראשה ושבעה נרותיה עליה שבעה ושבעה מוצקות לגרות אשר על ראשה: אמרות יהוה יאהדונה אמרות טהרות כסף צרוף בעליל לארץ מזקק שבעתים: חכמות בנתה ביתה חצבה עמודיה שבעה:

ויברך דויד את יהוה יאהדונה לעיני כל הקהל. ויאמר דויד ברוך אתה יהוה יאהדונה אלהי ישראל אבינו מעולם ועד עולם: לך יהוה הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד פי כל בשמים ובארץ. לך יהוה יאהדונה הממלכה והמתנשא לכל לראש: והעשר והכבוד מלפניך ואתה מושל בכל ובידך פח וגבורה ובידך לגדל ולחזק לפל: ועתה אלהינו מודים אנחנו לך. ומהללים לשם תפארתך: ויברכו שם כבודך ומרומם על כל ברכה ותהלה: אתה הוא יהוה לבדך אתה עשית את השמים שמי השמים וכל צבאם הארץ וכל אשר עליה הימים וכל אשר בהם ואתה מחיה את כלם. וצבא השמים לך משתחוים. אתה הוא יהוה האלהים אשר בחרת באברהם והוצאתו מאור כשדים. ושמת שמו אברהם, ומצאת את לבבו נאמן לפניך. וכרות עמו הברית לתת את ארץ הכנעני החתי האמרי והפרזי והיבوسی והגרגשי לתת לזרעו. ותקם את דבריך פי צדיק אתה. ותרא את עני אבותינו במצרים. ואת זעקתם שמעת על ים סוף. ותתן אותם ומפתים בפרעה ובכל עבדיו ובכל עם ארצו פי ידעת פי הזידו עליהם, ותעש לך שם כהיום הזה. והים בקעת לפניהם ויעברו בתוך הים ביבשה. ואת רדפיהם השלכת במצולת כמו אבן במים עזים:

וישע יהוה ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים: וירא ישראל את היד הגדלה אשר עשה

יהוה במצרים וייראו העם את יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו :

אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהוה ויאמרו לאמר
אשירה ליהוה כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים : עזי וזמרת יה ויהי
לי לישועה זה אלי ואנוהו אלהי אבי וארממנהו : יהוה איש מלחמה
יהוה שמו : מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר שלשיו טבעו בים
סוף : תהמת יכסימו ירדו במצולת כמו אבן : מינה יהוה נאדרי בפח
מינה יהוה תרעץ אויב : וברב גאונה תהרס קמיה תשלח חרנה
לאכלמו פקש : וברוח אפיה נערמו מים נצבו כמו נד נזלים קפאו
תהמת בלב ים : אמר אויב ארדה אשיג אחלק שלל תמלאמו נפשי
אריק חרבי תורישמו ידי : נשפת ברוחה פסמו ים צללו כעופרת
במים אדירים : מי כמכה באלם יהוה מי כמכה נאדר בקדש נורא
תהלת עשה פלא : נטית מינה תבלעמו ארץ : נחית בחסדה עם זו
גאלת נהלת בענה אל נה קדשה : שמעו עמים ירגזון חיל אחז
יושבי פלשת : אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמגו
פל ישבי כנען : תפל עליהם אימתה ופחד בגדל ורועה ידמו פאבן
עד יעבר עמה יהוה עד יעבר עם זו קנית : תבאמו ותשעמו בהר
נחלתך מכון לשבתך פעלת יהוה מקדש אדני כוננו ידיך : יהוה |
ימלה לעלם ועד : כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים וישב יהוה
עלהם את מי הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוף הים :

ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התוף בידה ותצאן כל הנשים
אחריה בתפים ובמחלות : ותען להם מרים שירו ליהוה כי גאה גאה
סוס ורכבו רמה בים : ויסע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל
מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים : ויבאו מרתה
ולא יכלו לשאת מים ממרה כי מרים הם על פן קרא שמה מרה :
וילנו העם על משה לאמר מה נשתה : ויצעק אל יהוה ויורהו יהוה
עץ וישלך אל המים וימתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם
נסהו : ויאמר אם שמוע תשמע לקול | יהוה אלהיך והישר בעיניו

תַּעֲשֶׂה וְהֶאֱזַנְתָּ לְמִצְוֹתַי וְשָׁמַרְתָּ כָּל חֻקָּי כָּל הַמְּחֻלָּה אֲשֶׁר שָׁמַתִּי
בְּמִצְרַיִם לֹא אֲשִׁים עֲלֶיךָ כִּי אֲנִי יְהוָה רַפְּאֶךָ :

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת מִמַּעַמְמָקִים קָרָאתִיךָ יְהוָה : אֲדַנִּי שְׁמַעְהָ בְּקוֹלִי תְהַיְיֵנָה
אֲזַנְיֶךָ קִשְׁבוֹת לְקוֹל תְּחַנּוּנָי : אִם עֲוֹנוֹת תִּשְׁמַר יְהוָה אֲדַנִּי מִי יַעֲמֵד : כִּי
עָמַךְ הִסְלִיחָה לְמַעַן תִּגְוֶא : קוֹיִתִּי יְהוָה קוֹתָה נַפְשִׁי וְלִדְבָרוֹ
הוֹחֲלִתִּי : נַפְשִׁי לֹאֲדַנִּי מִשְׁמָרִים לְבַקֵּר שְׁמָרִים לְבַקֵּר : יַחַל יִשְׂרָאֵל
אֶל יְהוָה כִּי עַם יְהוָה הִחֲסֵד וְהִרְבָּה עֲמוֹ פְדוּת : וְהוּא יַפְדֶּה אֶת
יִשְׂרָאֵל מִכָּל עֲוֹנֹתָיו :

יאמר כל ספר "דברים" הנקרא "משנה תורה", ולפני כן יאמר :

לְשֵׁם יְחִוּד קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשִׁכְנִיתִיהָ, בְּדַחֲלֵנוּ וּרְחִימוּנוּ וּרְחִימוּנוּ
וּדְחִילוֹ לִיחֲדָא שֵׁם י"ה בּו"ה בְּיַחְוּדָא שְׁלִים (יהו"ה) בְּשֵׁם כָּל
יִשְׂרָאֵל, הַנְּי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן לְקוֹרָא כָּל סֵפֶר "דְּבָרִים" הַנִּקְרָא "מִשְׁנֵה
תוֹרָה" כְּדִי לְהַשִּׁיב הַצֶּלֶם אֲשֶׁר אֲבָדְתִּי בְּחַטָּאתֵי הַמְּרַבִּים. וּבְזִכּוֹת
סֵפֶר "מִשְׁנֵה תוֹרָה" וּפְרָשִׁיּוֹתָיו וּפְסוּקָיו וְתַבּוֹתָיו וְאוֹתִיּוֹתָיו וְטַעֲמָיו
וּנְקֻדוֹתָיו הַיּוֹצְאִים מִרְאֵי תַבּוֹת וְסוֹפֵי תַבּוֹת וּמַחֲלוּפֵי תַבּוֹת בְּכָלֵל
וּפְרָט, וּבְזִכּוֹת שֵׁם הַגְּדוֹל אֶהְיֶה בְּמַלּוּאָיו בְּיּוֹדִי"ן (אל"ף ה"י יו"ד
ה"י) וּבְאֵלְפִי"ן (אל"ף ה"א יו"ד ה"א) וּבְהֵי"ן (אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה)
תְּשִׁיב צְלִי וּפְרֹשׁ עָלֶי סֶכֶת שְׁלוֹמֶךָ אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן. וַיְהִי נֶעַם אֲדַנִּי
אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה דְיָנוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה דְיָנוּ כּוֹנֵנָהוּ.

וַיִּתְחִיל מִ"אֵלֶּה הַדְּבָרִים" וַיֹּאמֶר כָּל הַסֵּפֶר, עַד "לְעֵינֵי כָּל יִשְׂרָאֵל"

אַחַר כֵּן יָקַח בְּיָדוֹ כֶּסֶף פְּדִיּוֹן תַּעֲנִיּוֹת הַנִּצְרָכִים לְתַקּוּנוֹ אֶךְ מִי עָלָה שְׁמַיִם
וַיִּרַד, לְקַבּוֹעַ אֶת מִסְפַּר יְמֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, וַיִּתֵּן פְּדִיּוֹן נַפְשׁוֹ לְצַדִּיקָה לְעַנְיִים כָּכֵל
אֲשֶׁר יוֹכֵל, וְאוֹלֵי כְדָאֵי שְׁלֵא יַפְחוֹת מִפְדִּיּוֹן מֵאֲתִיִּים וְשִׁישִׁים תַּעֲנִיּוֹת
(כַּמְנִין י' הוּי"ת דה"ח וה"ג). אוּ מֵאֵה וְחַמִּישִׁים וְאַחַת תַּעֲנִיּוֹת (כַּמְנִין שֵׁם
אֵה"ה בְּמִלּוּי הַהִי"ן). וּמִשְׁמִים יַעֲזֹרוּהוּ לְהַשְׁלִים תַּקּוּנוֹ וְכַמוֹ שֶׁאִמְרוּ
רַבּוֹתֵינוּ שֶׁהָבָא לְהִיטָהֵר מִסִּיעֵין בַּעֲדוֹ.

ויעמד יחף ופניו לצד מערב ויאמר:

עגנו אבינו עגנו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על פי
עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי ביון מצולה
ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתני. יראה ורעד יבוא
בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם
נכלמתי להרים אלהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש
ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהוה הצדקה ואלי בשת הפנים. מה
אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי
לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא השיתי אזני.
ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על כריתות
ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי
במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל
ניצוצות הקדושה במעמקי הקלפות. ונתתי פח בקלפות להתחזק
ולעלות למעלה ולהתאחז ולניק מן הקדושה. וגרמתי בעונותי לעקר
ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים
ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי
ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה.
בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אכל גלוי וידוע לפניך
יהוה אלהי ואלהי אבותי, כי לא במרד ובמעל עשיתי ולא להכעיסך
נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני
מבשר ודם. והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך. ונספלתי
ועשיתי עון זה שחקקתי כתובת קעקע על גופי. ועתה אני בוש
ממעשי ומכלם אני מעונותי. ומתנחם ומתחרט אני על כל מה
שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את
דרכי הרעים ואת אורחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו
ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהוה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה
לסלוח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק
על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך

חנן ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.
אנא יהנה יאהדונה, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר
חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה,
ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה
יהנה יאהדונה טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות
עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי פשלו מצום ובשרי פחש משמן.
ויהנה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט
היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וגלוי
ודוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי פח,
וכשל פחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני
מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה
שאני נותן בעבור התעניות פאלו התעניתי, וכל התקונים וברור
ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו
מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה
ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי
ונפשי, רוחי ונשמתתי. וכל ניצוצות הקדשה שגפלו בקלפות על ידי
חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים פגמים, יהי רצון מלפניך
שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום
שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז
בראשי תבות ח"ל ב'לע ו'יקיאנו מבטנו יוריחנו אל, ומפסוק
ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט)
הרמוז בראשי תבות ב'זרועו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי
ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא
ר'חמיך א'ת ר'גזך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות
ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי
לפניך יהנה צורי וגאלי:

מפאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגילו.

ואחר כך יאמר:

דְּבָקָה נִפְשֵׁי אֶחָרֶיךָ (ראשי תבות דנא ועם י' של תיבת ב'י אותיות אדני) ב'י תְּמַכָּה יְמִינֶךָ: (ראשי תבות בתי, כי השכינה הנקראת אדני היא בת ספירת החכמה).

אור זרע לצדיק, וְלִישְׂרֵי לֵב שְׂמֹחָה: אור זרע לצדיק, וְלִישְׂרֵי לֵב שְׂמֹחָה:

אל יֵשֵׁב דָּךְ נְכֹלָם (ראשי תבות אדני) עֲנִי וְאֶבְיוֹן יִהְלְלוּ שְׂמֹךְ:

אל יֵשֵׁב דָּךְ נְכֹלָם (סופי תבות גימטריא 92 כמנין יאהדונהי) עֲנִי וְאֶבְיוֹן יִהְלְלוּ שְׂמֹךְ:

פסוק זה יאמר שלש פעמים.

הללויה אשרי איש נרא את יהוה במצותיו חפץ מאד:

ילמד תנ"ך של תקון ליל שבועות (נמצא בעמוד 575), וְכָל סֵפֶר תְּהִלִּים.

אחר כך יאמר פסוק "אל נא רפא נא לה" אחד עשר פעמים בנקודותיו וטעמיו:

אֵל נָא רַפֵּא נָא לָהּ:

ואחר כך יאמר:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שיהא חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי, שנתמעט היום בתעניתי ולמודי אשר למדתי בתורתך הקדושה, לתקן מה שפגמתי בעוונותי, וייעלה לפניך הבל קריאתי בתורתך הקדושה, לתקן אותיות שמותיך הקדושים שפגמתי בהם אני וביתי, וברב רחמיך וחסדיך לתקן כל אשר פגמנו, וימשך שפע רב בכל העולמות הקדושים, ומשם ימשך שפע רב לנפשנו ורוחנו ונשמחנו. עגנו אבינו עגנו ביום צום התענית הזה ויהיה היום הזה יום רצון לפניך, לתקן את כל פגמינו ופגמי

אדם הראשון שפגמנו בכללות אצילות בריאה יצירה עשיה, וכל פרטי אצילות בריאה יצירה עשיה, ולברר חלקי הנפש שנפגמו ונפלו בנגה דאצילות בריאה יצירה עשיה, ונגה פאור תהיה אל מקום הקדש:

אנא יהוה יאהדונהי בזכות אברהם אהבך האחוז במדת החסד, ובזכות יצחק עבדך האחוז במדת הגבורה, ובזכות יעקב תמימך האחוז במדת התפארת, ובזכות משה נביאך האחוז במדת הנצח, ובזכות אהרן כהןך האחוז במדת ההוד, ובזכות יוסף צדיקך האחוז במדת היסוד, ובזכות דוד עבדך משיחך האחוז במדת המלכות, יתקנו כל בחינות המלכות תקון גמור ושלם:

עשה למען שבעה שמותיך הקדושים: עשה למען שבעה קולות הקדושים: עשה למען שבעה היכלות הקדושים: עשה למען שבעה חפזות של הצדיקים: עשה למען שבעה רועים שעתידין לעמד: עשה למען שבעה שמטות שפיובל: עשה למען מצות שבעה הזאות של פהן גדול ביום הפפורים: עשה למען מצות שבעת קני המנורה: עשה למען מצות שבעת ימי חג הסוכות: עשה למען מצות שבעת ימי חג המצות: עשה למען מצות שבעה ימי נקיים של ספירת הנדה: עשה למען מצות שבעת ימי חפה: עשה למען מצות שבע ברכות של חתן וכלה: עשה למען מצות שבע פריכות של תפלין: עשה למען מצות שבע ברכות של קריאת שמע: עשה למען מצות שבע עליות של ספר תורה בשבת:

יהוה יאהדונהי צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה: יהוה צבאות אשרי אדם בוטח בך: יהוה הושיעה המלך יענגנו ביום קראנו: ואני תפילתי לך יהוה עת רצון, אלהים ברב חסדך ענגי באמת ישעך: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי

שנותמעט היום לפניך בתענייתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתיו על גבי מזבחתך הקדוש, ובכח חלב ודם שנותמעט ממני, יתעורר סוד ב' זיווגי מ"ב דחיד וגרון. ובכך ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבויע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלישים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית. ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומפחה ישתלשל וירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לפי לעבדך ליראה ולהקבה את שמך, ולתת פח במחשבותי ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהוה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נוליד את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנותינו, ואם תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיד, ובטובך הגדול תעורר רחמיה וראה בעין חמלתיה צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברב רחמיה תשובתינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וכיד ועמך אל תטשנו, ולא לארץ אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד כונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו כאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהוה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מחרב נפשנו והעלה ארוכה

וּמִרְפָּא לְעוֹנֵינוּ וְיִהְיוּ לְמֵאוֹרוֹת כָּל הַשְּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחְשַׁכְנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ
 וְחִטְּאֵתֵינוּ וּפְשַׁעֵינוּ, וְטַהַר לְבָנוּ לְעִבְדֶּךָ בְּאֵמֶת וּבְלִבָּב שְׁלֵם בְּיִרְאָה
 וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, כֵּן יְהִי רְצוֹן. יְהִי לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ
 יְהוָה יֵאֱהוּדֵנִי צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

יַעֲשֶׂה שְׁבַע הַקְּפוֹת לְחִבָּה בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, וּבְכָל הַקְּפָה יֹאמֵר מְזֻמּוֹר הַבּוֹ
 לַה' בְּנֵי אֱלִים, כְּלוֹ, וּפְסוּק מְפָסוּקֵי אָנָּה בְּפֶתַח, לְפִי הַסֵּדֵר הַזֶּה.

מְזֻמּוֹר לְדוֹד הַבּוֹ לְיְהוָה בְּנֵי אֱלִים הַבּוֹ לְיְהוָה כְּבוֹד וְעֹז: הַבּוֹ לְיְהוָה
 כְּבוֹד שְׁמוֹ הַשְּׁתַּחֲוִי לְיְהוָה בְּהַדְרַת קִדְשׁ: קוֹל יְהוָה עַל הַמַּיִם אֶל
 הַכְּבוֹד הַרְעִים יְהוָה עַל מַיִם רַבִּים: קוֹל יְהוָה בְּפֶתַח קוֹל יְהוָה בְּהַדְרַת:
 קוֹל יְהוָה שֹׁכֵר אַרְזִים וְיִשְׁכַּר יְהוָה אֶת אַרְזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיִּרְקִידֶם כְּמוֹ
 עֵגֶל לְבָנוֹן וְשִׁרְיוֹן כְּמוֹ בֶן רְאֵמִים: קוֹל יְהוָה חִצָּב לְהַבּוֹת אֶשׁ: קוֹל
 יְהוָה יַחֲיֵל מְדַבֵּר יַחֲיֵל יְהוָה מְדַבֵּר קִדְשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלֵל אֵילוֹת
 וַיַּחֲשֶׁף יַעֲרוֹת וּבִהְיָכְלוּ כְּלוֹ אִמֵּר כְּבוֹד: יְהוָה לְמַבּוּל יֵשֵׁב וַיֵּשֶׁב
 יְהוָה מֶלֶךְ לְעוֹלָם: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ? תֵּן יְהוָה יְבָרֶךְ אֶת עַמּוֹ בְּשִׁלּוֹם:

- אָנָּה בְּכַח. גְּדוּלַת יְמִינֶךָ. תַּתִּיר צְרוּרֶךָ: (אב"ג ית"ץ)
- קָבַל רְנַת. עֲמָךְ שֹׁגְבָנוּ. טַהַרְנוּ נוֹרָא: (קר"ע שט"ן)
- נָא גְבוּר. דוֹרְשֵׁי יְחוּדֶךָ. כְּבַבְתָּ שְׁמֵרִים: (נג"ד יכ"ש)
- כְּרַכְס טַהַרְס. רַחֲמֵי צְדָקָתֶךָ. תְּמִיד גְּמֵלִים: (בט"ר צת"ג)
- חֲסִין קְדוּשׁ. בְּרוּב טוּבֶךָ. נַהַל עֲדֻתֶךָ: (חק"ב טנ"ע)
- יַחֲדֵי גְאָה. לְעַמָּךְ פְּנֵה. זוֹכְרֵי קְדוּשַׁתֶּךָ: (יג"ל פז"ק)
- שׁוֹעֲתָנוּ קָבַל. וּשְׁמַע צַעֲקָתָנוּ. יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת: (שק"ו צי"ת)

בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

תֵּן הַכֶּסֶף לְצַדִּיקָה לְעַנְיִים יְרֵאֵי שָׁמַיִם, וְיִהְיֶה רְצוֹן שְׁה' קָבַל תְּשׁוּבָתוֹ
 בְּרְצוֹן.

מִחוּץ לַתַּעֲנִית הַנ"ל יַעֲשֶׂה לְיִלְהָ שְׁלֵם שֶׁל לְמוֹד, אִם יוּכַל יַעֲשֶׂהוּ בְּלִיל
 הַצּוֹם, אוֹ בְּמוֹצָאֵי הַצּוֹם וְאִם לֹא יַעֲשֶׂהוּ בְּלִילָה אַחֵר.

משקיעת החמה ועד שעה לפני שיאיר השמש, יזהר שלא לישן, וישב כל הלילה ללמד למודי קדש. ואם אינו ליל התענית יכול לאכל עד שעתיים לפני שיאיר השמש דברים קלים כעוגות, פרות ושתיה קלה, אבל אסור לאכל ארוחה או לשתות יין ומשקאות חריפים.

לפני הלמוד בלילה יאמר בקשה זו:

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו ורחימו ודחילו ליחדא שם י"ה בו"ה ביחדא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, תריני מוכן ללמד במשנה ובסתרי תורה, ולנוד שנה מעיני בלילה הזאת, לכפר על חטאים שחטאתי בעון שנתתי כתובת קעקע בגופי, ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שיעלה לרצון לפניך למודי זה בתורתך הקדושה וצער נדוד שנה מעיני, ותמחל ותסלח ותכפר לי על חטאתי ועונותי ופשעי שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך מעודי ועד היום הזה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

יאמר משניות של תקון ליל שבועות (נמצא לקמן עמוד 660) ואדרבא זוטא (נמצא בעמוד 608) אם נשאר זמן, יאמר תהלים עד עלות השחר. בחצות לילה יאמר ברכות השחר ותקון חצות (נמצא לעיל עמוד 60).

אשה, עד חצות לילה תלמד הלכות שבת, והלכות ברכות, ואם אפשר גם הלכות של דיני נדה וטהרת המשפחה. ואם אין באפשרותה ללמוד הלכות אלו, תלמד למודי קודש מה שלבה חפץ. ואחר כך תאמר תהלים עד עלות השחר.

לאחר עמוד השחר יאמר תפלה זו:

רבנו של עולם, הנה אני בא בבשת פנים ירא וחרד. ואם חס ושלום נתחייבתי כרת בבית דינך הצדק על חטאתי ועונותי ופשעי המרבים: יהי רצון מלפניך שיהא חשוב צערי שנצטערתי בלילה הזה ונדדתי שנה מעיני, ותשגיח עלי בעין חמלתך והיא עינא

פקיחא דלא נאים ותיר תדיר, שגאמר "הנה לא ינום ולא יישן שמר ישראל", ותקרא רע גזר דיני, ותחנני ותברכני מאוצר הכסף העומד לימין העליון, ותתן לי אני עבדך חיים ארפים לעסק בתורתך יומם ולילה. ויהיה הצער שיש לי בעיני תקון לפגם הראות שפגמתי בעינין עלאין, ואשר הרע בעיניך עשיתי. ויתקן הפגם ההוא בכל המקומות שפגמתי מארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה. ותצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך המשבר את עיני האדם אחר פטירתו בקבר, ואפטר מאותו הצער. ותשפיע עלי משפע הטוב מפתר עליון להצילני מפרת דיומי וכרת דשני. ולמען שמך הגדול והנורא (אל"ד) כשהוא כלול עם מקורו (אאהליד"ה) שתבטל מעלי כל גזרות קשות ורעות. ויהיה למוד זה נחת רוח לפני כסא כבודך. ותתן בי כח לעמד על המשמר וללמד תמיד לפניך ולהגות באמרי תורתך ולהיות מן העובדים לפניך בלב שלם ויבנפש חפצה ולומדים תורה לשמה ולברר כל ניצוצות הקדושות שנתפזרו בין הקלפות על ידי ולהחזירם אל הקדשה, לחדא שכנתא בבבלה ולאקמא יתה מעפרא, ולתת נחת רוח ליוצרינו לדבק נפשנו ורוחנו ונשמחנו לעבדו וליראה אותו בלבב שלם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה דינו כוננה עלינו ומעשה דינו כוננהו: ברוך יהוה לעולם אמן ואמן:

ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אב הרחמים, אדון הסליחות, שאם נגזר עלי, חס ושלום, להפדת בהפדת רשעים, שיכבשו רחמיך את כעסך ויגלו רחמיך עלי, שיהא חשוב צערי שנצטערתי הלילה הזאת וקמטתי שנה מעיני לקרע רע גזר דיני (יכוין בשם "קרע שטן") ונהר יוצק יסודי. אני בצדק אחזה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך. ותחוס ותרחם עלי. ואל תכריתני לא פרת דיומי ולא פרת דשני. ולא תפדת נפשי מלהעלות מיין נוקבין למעלה. ולא תפדת נפשי מלהזדוג בבת זוגה בעולם הנשמות בהפדת רשעים, חס ושלום. ותשפיע עלינו אור ישועה ורחמים

מפתר עליון להציל ממנות נפשי ולהחיותני חיים ארפים דשנים ורעננים לעבודתך. ותזכני למקום שהרוחות והנשמות נחצבות משם, ואזכה להיות מהעולים והזוכים לחיי העולם הבא. ובכח שמך הקדוש (אאהליד"ה) תבטל מעלינו ומעל כל בני ביתנו כל גזרות קשות ורעות. ותשגיח עלינו בעין חמלתך שנאמר בו "הנה לא ינום ולא ישן שמר ישראל". ויהיה הצער שנודתי שנה מעיני בלילה הזאת לתקון מה שפגמתי בעיינין עלאין והרע בעיניך עשיתי, ואפטר מלהתגלגל נפשי בעוף הנקרא ראה בעון הראות. ופצני והצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך אכזרי המשבר עיני הרשעים בקבר. ובצער שנודתי שנה מעיני אפטר מאותו הצער ותנוח נפשי במשכנות מבטחים.

והנה התורה הקדושה שבה נתעסקתי הלילה הקדושה הזאת היא נפלאות, והשמות הקדושים היוצאים מכל מה שקרינו, המה ימליצו טוב בעדנו לקבלנו בתשובה ולקרע רע גזר דיננו, ונפטר מכל צער. וכל המקטרגים אשר נכראו בעונותינו ימחו בכח תורתך הקדושה. אנא, הבט בעמלנו ואל תביט במעלנו ותבא לפניך שועתנו. לב נשבר ונדכה אלהים לא תבזה. ויצאו מים חיים מלכך העליון דרך רחובות הנקר לקו האמצעי. נהר פלגיו ישמחו עיר אלהינו לטהרנו מכל פשעינו. ואתה בטובך תעורר רחמיך ויפן מצחא דאריך אנפין רעוא דכל רעיון במצח זעיר אנפין ועינא דאריך אנפין בעינא דזעיר אנפין, ובכך תבטלו כל הדינים והיו כלא היו, כי אתה חפץ בתשובת הרשעים. חננו ועננו ושמע תפלתנו. והיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

תקון לעון השעטנו

אמרה תורה "לא תלבש שעטנו צמר ופשתים יחדיו". (דברים כ"א, י"א). ונאמר "ובגד כלאיים שעטנו לא יעלה עליך". וחוט אחד מצמר

הכבשים רחלים ואילים וחוט אחד של פשתן אם מעורבים הם בבגד אחד. אפי' שאר הבגד עשוי מחומרים אחרים. הרי זה שעטנו. ואיסור זה אינו בבגד בלבד אלא גם במצעים ובדי ריפוד של ספות ומזרונים. ואפי' הם בתחתית הספה ולא במקום ששוכבים עליו. וחכמים אסרו לשבת או לשכב על מצעות שאינם שעטנו ואפי' רבים הם אם מתחת לכולם יש בגד שעטנו. ומצוי בבגדים רבים העשויים אפי' מחומרים אחרים ואפי' סינטטיים. שבמקום הצווארון או הלולאות של הכפתורים וביטנת המעיל והמכנסיים ועוד מקומות שונים חוטי שעטנו. ובפרט בבגדי צמר שנמצאו חוטי פשתן במקומות אלו. ויש בגדים כמו מעילים ודובונים שממלאים את החלל שבין שני צידי הבגד בחוטים מנופצים של בלאי בגדים, והם בספק גמור של שעטנו. וכן הניירות שעשויים מבלאי בגדים יש בהם חשש שעטנו, ולכן יש להקפיד להוריד את הניירות שמהדקים הכובסים לבגד כדי לזהות את הבעלים, כי ההידוק בסיכה כזו דינה כתפירה, והנייר בחשש שעטנו. וכן בכובעי "קסקט" וכדו' שמעמידים אותם בניירות, ובמגבעות שמדביקים בהם את חגורת העור הפנימי בנייר. ולמזהיר ולנזהר תבא ברכת טוב.

כתבו המקובלים ששעטנו אותיות שטן עז רח"ל, כי הלוכשו נותן כח לשטן לקטרג עליו, ועל פעם אחת של לבישת שעטנו אם לא עשה תשובה אין תפילת האדם נשמעת ארבעים יום ובני אדם מתפללים ולא מבינים מדוע לא מתייחסים בשמים לתפילותיהם.

והנה רבותינו המקובלים לא נתנו מס' ימים הראוי לתקון זה ומי עלה שמים וירד לקבוע את מספר ימי התעניות, והתשובה והידוי, והרצון והמחשבה, הם עקר התקון ומעשה התענית והפדיון משלים התקון. ולכן? תן פדיון נפשו לצדקה לעניים ככל אשר יוכל, והממעט אולי כדאי שלא? פחות מפדיון מאה וששים ואחת תעניות. כמנין שם קס"א וכמנין "לא לפים" ומשמים יעזרוהו להשלים תקונו וכמו שאמרו רבותינו שהבא להיטהר מסייעין בעדו.

(נסדר לפי שו"ת "ברית אברהם" בתשובה שהובאה להלן בסוף הספר)

וְזֶה סֵדֶר הַתְּקוּן:

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. ויום לפני הצום יאמר ודוי זה.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. לבשתי והעלתי עלי בגדי שעטנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סרנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחחנו. תעבנו. תעינו ותעפענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שוה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אפה יודע. אפה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אפה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם מקי ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

ילך למקוה ויטבל שבע טבילות לטהר נפשו, רוחו ונשמתו, מהקלפה שנדבקה בהם בגלל עון השעטנו, ויכון שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושכן יטהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת עוונותיה.

תפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל עמידה, (שמונה עשרה) של מנחה חשב להתענות, נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבוננו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום על אשר חטאתי, עויתי ופשעתי ולבשתי והעלתי עלי בגדי שעטנז. בגלגול זה ובגלגולים אחרים מעודי ועד היום הזה, והריני מתנה שאם לא אוכל להתענות, כשאפריש פרוטה לצדקה ואכונן לבטל התענית, אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון כלל. והריני מתפונ בתענית זה להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום הקרבן הנקרב על גבי המזבח, לכפר על חטאתי. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתתן לי פח להתענות לפניך, ותקבל תשובתי ותענתי ותרצני ברחמיך הרבים.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה הארוכה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

בליל התענית, כשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והפר, ויכון בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנין אבן.

אם יכול, יחגר על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

טוב ורצוי לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ואחר כך תקוון חצות (נמצא בעמוד 60) בכונה גדולה. אשה פטורה מתקוון חצות.

ביום הצום יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, כפתיב בתורה: ושבת עד יהוה יאהדונהי אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזר ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אָנא יְהוָה יֵאָהֳדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, תְּבֵא לְפָנֶיךָ תִּפְלְתָנוּ וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִלִּפְנֵינוּ מִתְחַנְתָּנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזֵי פָנִים וְקָשִׁי עֲרָף לֹאמַר לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֳדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צַדִּיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חַטָּאנוּ. אָכֵל חַטָּאנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעָנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵינוּ: אֲשַׁמְנוּ. בְּגַדְנוּ. גְּזַלְנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הִעֲוִינוּ. וְהִרְשַׁעְנוּ. זָדְנוּ. חֲמַסְנוּ. טִפְלָנוּ שֶׁקֶר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רָעוֹת. כּוֹזְבֵנוּ. כְּעַסְנוּ. לִצְנוּ. לִבְשֵׁתִי וְהִעֲלֵתִי עָלַי בְּגָדֵי שַׁעֲטָנוּ. מְרַדְנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֶאֱצָנוּ. נֶאֱפָנוּ. סֹרְרָנוּ. עֲוִינוּ. פִּשְׁעָנוּ. פְּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אָב וְאָם. קָשִׁינוּ עֲרָף. רִשְׁעָנוּ. שִׁחַתָּנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲזִינוּ וְתַעֲתָעָנוּ. וְסָרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שָׁוָה לָנוּ. וְאַתָּה צַדִּיק עַל כָּל הַבָּא עֲלֵינוּ כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ וְאֲנַחְנוּ הִרְשַׁעְנוּ:

מֵה נֹאמַר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמֵה נִסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנְּסִתְרוֹת וְהַנְּגַלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָל חַי. אַתָּה חִפְשׁ כָּל חַדְרֵי בֶטֶן. רֹאֵה כְלִיוֹת וְלֵב. אֵין דְּבָר נֶעְלָם מִמֶּךָ וְאֵין נִסְתָּר מִנְּגִיד עֵינֶיךָ: יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֳדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתִּמְחַל לָנוּ אֶת כָּל חַטָּאתֵינוּ וְתִכְפֹּר לָנוּ אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִמְחַל וְתִסְלַח לְכָל פִּשְׁעֵינוּ.

יֹאמַר פְּסוּקִים אֵלֶּיךָ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים

מִי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעִבֵר עַל פִּשְׁעֵי לִשְׂאָרֵי נַחֲלָתוֹ, לֹא הִחֲזִיק לְעַד אִפּוֹ כִּי חִפֵּץ חֶסֶד הוּא: יֵשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ יִכְפֹּשׁ עוֹנֵתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ בְּמִצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תִּתֵּן אָמַת לִיַּעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִימֵי קְדָם:

יֹאמַר פְּסוּקִים זֶה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים.

וְאֲנִי תִפְלְתִי לָךְ יְהוָה יֵאָהֳדוּנְהִי עֵת רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרֵב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי בְּאָמַת יִשְׁעֶךָ:

אַחַר כֵּן יֹאמַר.

למנצח מזמור לדוד: יענף יהוה יאהדונה ביום צרה ישגבך שם
אלהי יעקב: ישלח עזרך מקדש. ומציון יסעדך: יזכר כל מנחתך.
ועולתך ידשנה סלה: יתן לך כלבבך. וכל עצתך ימלא: גרננה
בישועתך ובשם אלהינו נדגל. ימלא יהוה יאהדונה כל
משאלותיך: עתה ידעתי כי הושיע יהוה יאהדונה משיחו. יענהו
משמי קדשו. בגבורת ישע ימינו: אלה ברכב ואלה בסוסים. ואנחנו
בשם יהוה יאהדונה אלהינו נזכיר: המה פרעו ונפלו ואנחנו קמנו
ונתעודד: יהוה יאהדונה הושיעה המלך יעננו ביום קראנו:

והאדם ידע את חנה אשתו ופיהר ותלד את קין ותאמר קניתי איש
את יהוה: ותסף ללדת את אחיו את הבל ויהי הבל רעה צאן וקין
היה עבד אדמה: ויהי מקץ ימים ויבא קין מפרי האדמה מנחה
ליהוה: והבל הביא גם הוא מבכרות צאנו ומחלבהן וישע יהוה אל
הבל ואל מנחתו: ואל קין ואל מנחתו לא שעה ויחר לקין מאד
ויפלו פניו: ויאמר יהוה אל קין למה חרה לך ולמה נפלו פניך:
הלוא אם תיטיב שאת ואם לא תיטיב לפתח חטאת ריבץ ואלך
תשוקתו ואתה תמשל בו:

אחר כך יאמר פסוקים אלו שראשי תיבות שלהם קר"ע שט"ן.

קראתי בכל לב, עניי יהוה חקיך אצרה: ראש דברך אמת, ולעולם
כל משפט צדקך: ערב עבדך לטוב, אל יעשקני זדים: שש אנכי
על אמרתך, פמוצא שלל רב: טוב טעם ודעת למדני, כי במצותיך
האמנתי: נדבות פי רצה נא יהוה, ומשפטך למדני:

אחר כך יאמר פסוקים אלו שראשי תיבות שלהם קר"ע שט"ן, וכל אחד
משולב בשם הוי"ה כזה. יקהרוע"ה ישהטונ"ה.

יקום אלהים יפוצו אויביו, ויגוסו משנאיו מפניו: קומה יהוה
באפך הנשא בעברות צוררי, ועורה אלי משפט צוית: הוציאה
ממסגר נפשי להודות את שמך, בי יכתרו צדיקים, כי תגמל עלי:

רֹצֵחַ יְהוָה לְהַצִּילָנִי, יְהוָה לְעֶזְרָתִי חוֹשֶׁה: וַאֲנִי עָנִי וְאֶבְיוֹן
 אֱלֹהִים חוֹשֶׁה לִּי עֲזָרִי וּמְפַלְטֵי אֶתָּה, יְהוָה אֵל תִּאֲחָר: עֵינַי תָּמִיד
 אֶל יְהוָה, כִּי הוּא יוֹצִיא מִרְשַׁת רַגְלִי: הַשְּׁמִיעֵנִי בַּבֶּקֶר חֲסִדְךָ כִּי בָךְ
 בְּטַחְתִּי הוֹדִיעֵנִי דְרָךְ זֶה אֵלֶיךָ, כִּי אֵלֶיךָ נִשְׁאַתִּי נַפְשִׁי:

יְהוָה אֱלֹהִים צְבָאוֹת הִשִּׁיבֵנו, הָאֵר פְּנֵיךָ וּנְוֹשְׁעָה: שְׁמְרֵנִי כְּאִישׁוֹן
 בַּת עֵין, בְּצֹל כְּנָפֶיךָ תִּסְתִּירֵנִי: הַפְּלֵה חֲסִדְךָ מוֹשִׁיעַ חוֹסִים,
 מִמִּתְקוֹמְמִים בְּיַמֵּינְךָ: טָהוֹר עֵינַיִם מְרֵאוֹת רַע וְהַבֵּיט אֶל עַמְּל לֹא
 תוֹכֵל, לְמָה תִּבְיֵט בּוֹגְדִים תִּחְרִישׁ בְּבֹלַע רִשָׁע צְדִיק מִמֶּנּוּ: טוֹב
 יְהוָה לְמַעוֹז בְּיוֹם צָרָה וַיִּדַע חֲסִי בּוֹ: וּבְחֲסִדְךָ תִּצְמִית אֵיבֵי וְהֶאֱבַדְתָּ
 כָּל צָרָרֵי נַפְשִׁי, כִּי אֲנִי עֲבָדְךָ: נַפְשֵׁנו חִכְתָּה לִּיהוָה, עֲזָרְנוּ וּמִגִּנְנוּ
 הוּא: נוֹרְאוֹת בְּצִדְקָתְךָ תַּעֲנֵנוּ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִבְּטַח כָּל קְצוֹי אֲרֶץ, וַיָּם
 רְחֻקִים: הֲלֹא אֶתָּה תִּשׁוּב תַּחֲיֵנוּ, וְעַמְּךָ יִשְׁמְחוּ בָךְ:

וַיִּדְבֹר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: זֹאת תְּהִיָּה תוֹרַת הַמִּצְוָה בְּיוֹם טְהַרְתָּו
 וְהוֹבֵא אֶל הַכְּהֵן: וַיֵּצֵא הַכְּהֵן אֶל מַחוּץ לְמַחֲנֶה וַרְאָה הַכְּהֵן וְהִנֵּה
 נִרְפָּא נֶגַע הַצִּרְעָת מִן הַצִּרְוּעַ: וַצִּוָּה הַכְּהֵן וְלָקַח לְמִטְהָר שְׁתֵּי צִפְרִים
 חַיּוֹת טְהוֹרוֹת וְעֵץ אֲרָז וּשְׁנֵי תוֹלְעֹת וְאֵזֹב: וַצִּוָּה הַכְּהֵן וּשְׁחַט אֶת
 הַצִּפּוֹר הָאֶחָת אֶל כְּלֵי חֲרֹשׁ עַל מֵיִם חַיִּים: אֶת הַצִּפּוֹר הַחַיָּה יִקַּח
 אֶתָּה וְאֶת עֵץ הָאֲרָז וְאֶת שְׁנֵי הַתוֹלְעֹת וְאֶת הָאֵזֹב וְטָבַל אוֹתָם וְאֶת
 הַצִּפּוֹר הַחַיָּה בְּדָם הַצִּפּוֹר הַשְּׁחֻטָּה עַל הַמַּיִם הַחַיִּים: וְהִזָּה עַל
 הַמִּטְהָר מִן הַצִּרְעָת שְׁבַע פְּעָמִים וְטָהַרוּ וְשַׁלַּח אֶת הַצִּפּוֹר הַחַיָּה עַל
 פְּנֵי הַשָּׂדֶה: וְכַבֵּס הַמִּטְהָר אֶת בְּגָדָיו וְגִלַּח אֶת כָּל שְׁעָרוֹ וְרַחֵץ בַּמַּיִם
 וְטָהַר וְאֲחֵר יָבוֹא אֶל הַמַּחֲנֶה וַיֵּשֶׁב מַחוּץ לְאֹהֶל שְׁבַעַת יָמִים: וְהָיָה
 בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי יִגְלַח אֶת כָּל שְׁעָרוֹ אֶת רֹאשׁוֹ וְאֶת זָקְנוֹ וְאֶת גִּבְתוֹ עֵינָיו
 וְאֶת כָּל שְׁעָרוֹ יִגְלַח וְכַבֵּס אֶת בְּגָדָיו וְרַחֵץ אֶת בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְטָהַר:
 וּבְיוֹם הַשְּׁמִינִי יִקַּח שְׁנֵי כִבְשִׁים תְּמִימִים וְכִבְשָׁה אַחַת בַּת שְׁנַתָּה
 תְּמִימָה וּשְׁלֹשָׁה עֶשְׂרֹנִים סֵלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְלֶג אֶחָד שֶׁמֶן:
 וְהִעֲמִיד הַכְּהֵן הַמִּטְהָר אֶת הָאִישׁ הַמִּטְהָר וְאֶתָּם לִפְנֵי יְהוָה פֶּתַח

אָהל מוֹעֵד: וְלָקַח הַכֹּהֵן אֶת הַכֹּפֶשׁ הָאֶחָד וְהִקְרִיב אֹתוֹ לְאַשֶׁם וְאֵת
 לֶג הַשֶּׁמֶן וְהִנִּיף אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי יְהוָה: וְשָׁחַט אֶת הַכֹּפֶשׁ בַּמִּקּוֹם
 אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת הַחֹטְאֹת וְאֵת הָעֹלָה בַּמִּקּוֹם הַקָּדָשׁ כִּי כַחֲטָאת
 הָאֲשֶׁם הוּא לִכְהֵן קָדָשׁ קְדוּשִׁים הוּא: וְלָקַח הַכֹּהֵן מִדָּם הָאֲשֶׁם וְנָתַן
 הַכֹּהֵן עַל תְּנוּפָה אֶזְרָא הַמִּטְהַר הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֱן יָדוֹ הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֱן
 רִגְלוֹ הַיְמָנִית: וְלָקַח הַכֹּהֵן מִלֶּג הַשֶּׁמֶן וַיִּצַק עַל כַּף הַכֹּהֵן
 הַשְּׂמֹאלִית: וְטָבַל הַכֹּהֵן אֶת אֶצְבָּעוֹ הַיְמָנִית מִן הַשֶּׁמֶן אֲשֶׁר עַל כַּפוֹ
 הַשְּׂמֹאלִית וְהִזָּה מִן הַשֶּׁמֶן בְּאֶצְבָּעוֹ שֶׁבַע פְּעָמִים לִפְנֵי יְהוָה: וּמִיֵּתֵר
 הַשֶּׁמֶן אֲשֶׁר עַל כַּפוֹ יִתֵּן הַכֹּהֵן עַל תְּנוּפָה אֶזְרָא הַמִּטְהַר הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֱן
 יָדוֹ הַיְמָנִית וְעַל בֶּהֱן רִגְלוֹ הַיְמָנִית עַל דָּם הָאֲשֶׁם: וְהִנּוֹתֵר בַּשֶּׁמֶן
 אֲשֶׁר עַל כַּף הַכֹּהֵן יִתֵּן עַל רֹאשׁ הַמִּטְהַר וְכִפֹּר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי
 יְהוָה: וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶת הַחֹטְאֹת וְכִפֹּר עַל הַמִּטְהַר מִשְׂמֹאתוֹ וְאַחֵר
 יִשְׁחַט אֶת הָעֹלָה: וְהִעֲלָה הַכֹּהֵן אֶת הָעֹלָה וְאֵת הַמִּנְחָה הַמְזֻבָּחָה
 וְכִפֹּר עָלָיו הַכֹּהֵן וְטָהַר:

כְּתִיב: שִׁפְתוֹתָיו שׁוֹשְׁנִים. שִׁפּוֹן מְרַחֵשׁן גְּבוּרָה, מְרַחֵשׁן חֲכָמָתָא,
 בְּאִינוֹן שִׁפּוֹן תְּלִיָן טָב וּבִישׁ, חַיִּי וּמוֹתָא. מֵאֲלִין שִׁפּוֹן תְּלִין מֵאֲרִיֵּהוֹן
 דְּאֲתַעְרוּתָא. דְּכַד מְרַחֵשׁין אֲלִין שִׁפּוֹן, מִתְעַרְיִין כְּלָא לְמַגְזֵר דִּינָא
 בְּכָל בְּתִי דִינִין דְּאֲקֵרוֹן עִירִין. דְּכְתִיב: בְּגִזְרֵת עִירִין פְּתִגְמָא. מֵאִי
 עִיר? בְּסַפְרָא דְּאֲגִדְתָּא תְּנִינָן: כְּמָה דְּאֲתָ אָמַר: וַיְהִי עָרְךָ. דְּמִתְעַרְיִין
 דִּינִין לְאִינוֹן דְּלָא אֲתַרְחִימוּ לְעֵלָא. בְּגִין כְּךָ מִתְעַרְיִין אֲלִין דְּאִינוֹן
 מֵאֲרִי דְּבָבוּ לְהוּ. וְעַם כָּל דָּא בְּתַרִּי גּוּנִי, בְּרַחֲמֵי וְדִינָא. וְעַל דָּא
 אֲקֵרוֹן עִיר וְקִדִּישׁ, דִּינָא וְרַחֲמֵי. וּבְאֲלִין שִׁפּוֹן אֲתַחְזִי פְּמָא כַּד
 אֲתַפְתַּח. רוּחָא דְּנִפְיָא מִן פְּמָא בִּיהַ מְתַלְבָּשִׁין כְּמָה אֲלֵף וְרַבְּבָן, וְכַד
 אֲתַפְשֵׁט מְתַלְבָּשִׁין בִּיהַ נְבִיאָן מְהִימְנִי, וְכִלְהוּ פִי יְהוָה אֲקֵרוֹן. כַּד
 מִלִּין נְפָקִין מִן פְּמָא וּמִתְרַחֵשִׁין בְּשִׁפּוֹן, מְנַהֲרִין לְכִלְהוּ תְּמַנִּי סְרִי
 אֲלֵפִי עֲלָמִין. עַד דְּמִתְקַטְרִין כְּלָהוּ כְּחַדָּא. בְּתַמְנִיסָר אֲרַחֲזִין וְשִׁבִּילִין
 דְּאֲשַׁתְמוּדְעִין. וְכִלְא מְחַכְּאֵן לְפְמָא דָּא בְּלִישׁן מְמַלְל רַבְּבָן בְּקַטְרָא
 דְּטִיִּהְרָא בְּעוֹטְרָא. וְעַל דָּא כְּתִיב: חֲכוּ מִמִּתְקִים. מִמִּתְקִים וְדָאִי. מֵאִי

חכו? כִּמָּה דָּאֵת אָמַר: וְחַף יִטְעַם לְאָכֹל. וְכֹלֹ מִחֲמַדִּים אֵשׁ וּמִים. אֲשָׁא וּמִיָּא מִתְּתַקְנִין וְיָאֵן בְּצִיּוּרֵי. דְּהָא גִּוְנֵי מִתְּחַבְּרִין כְּחֻדָּא. חֲכוּ בְּאַתְוֹן רְשִׁימֵן דְּמִתְגַּלְפֵּן בְּעֵטְרוּי גְּלִידִין. אַחַה"ע בְּגֵרוֹן. א' דְּטְרִיד מִלְכִּין וּמִהַעֲדָה מִלְכִּין וּמִהֶקִּים מִלְכִּין. ח' דְּטְרִיד וְנַחֲתִית וְסִלִּיק וְעֵטִיר, כְּבִישׁ בְּאֲשָׁא גְּלִיד בְּרוּחָא. ה' יְנוּקָא דְּאָמָא סְטִיר לְנוּקְבָא. אַתְּפִשֵׁט לְנוּקְבָא רַבָּא בְּתִיאֻבְחָא דְּקִרְתָּא קְדִישָׁא דְּמִתְקַטְרִי אַתְרִין דָּא בְּדָא. כִּמָּה דָּאֵת אָמַר: הֵר הַמּוֹר, גְּבַעַת הַלְּבוֹנָה: ע' טִיהָרָא דְּטִיפְסָא גְּלִיפָא בְּשַׁפְסָא, וְהִיטִין דְּעַנְפִּין מִתְּאַחְדֵּן לְסֵטְרוּי לְרוּחִין גְּלִיפִין. וְהָא בְּרִזֵּי דְּאַתְוֹן דְּשִׁלְמָה מִלְכָּא אַתְּעֵטְרוּ אֵלִין אַתְוֹן דָּא בְּדָא. גִּיכ"ק בְּחִיד, כִּמָּה דָּאֵת אָמַר: וְחַף יִטְעַם לְאָכֹל. הִיאָכֹל תְּפֵל מִבְּלִי-מֶלַח. וְכַתִּיב: וְהִיָּה מַעֲשֵׂה הַצְּדָקָה שְׁלוֹם.

אחר כך יקח בידו כסף פדיון תעניות הנצרכים לתקונו אך מי עלה שמים וירד, לקבוע את מספר ימי התעניות, ויתן פדיון נפשו לצדקה לעניים ככל אשר יוכל, והממעייט אולי כדאי שלא יפחות מפדיון מאה וששים ואחת תעניות. (כמנין שם אל"ף ה"י יו"ד ה"י וכמנין "לא לפים") ומשמים יעזרוהו להשלים תקונו. ואמרו רבותינו שהבא להיטהר מסייעין בערו.

ויעמד יחף ופניו לצד מערב ויאמר:

עֲנֵנו אֲבִינוּ עֲנֵנו בְּיּוֹם צוֹם הַתְּעִנִּית הַזֶּה, כִּי בְּצָרָה גְּדוּלָּה אָנִי עַל כִּי עֲוֹנוֹתַי עָבְרוּ רָאשֵׁי וְכַמְשָׂא כְּבֹד כְּבֹדוֹ מִמֶּנִּי. טְבַעְתִּי בִּינוֹן מְצוּלָה וְאִין מְעַמָּד. בְּאִתִּי בְּמַעֲמָקֵי מִים וְשִׁבּוֹלֶת שְׁטָפְתִּנִּי. יִרְאֶה וְרַעַד יְבוּא כִּי בַעַת עָמְדִי לְהַתְּפַלֵּל לְפָנֶיךָ עַל רַע מַעֲשֵׂי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי לְהָרִים אֱלֹהֵי פָנֵי אֱלֹהֶיךָ. כִּי עֲוֹנוֹתַי רַבּוּ לְמַעַלָּה רָאשׁ וְאַשְׁמוֹתַי גְּדָלוּ עַד הַשָּׁמַיִם. לָךְ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי הַצְּדָקָה וְלָנוּ בְּשֵׁת הַפְּנִים. מָה אַעֲנֶה וּמָה אֶמַר מָה אֶדְבֵּר וּמָה אֶצְטַדֵּק. כִּבֵּן סוּרֵר וּמוֹרָה הִיִּיתִי לְפָנֶיךָ וְלֹא שָׁמַעְתִּי אֶל מְצוֹתֶיךָ הַקְּדוֹשׁוֹת. לְדַבְּרֶיךָ לֹא הִטִּיתִי אָזְנִי. וְעַבְרָתִי עַל מְצוֹת עֲשֵׂה וְעַל מְצוֹת לֹא תַעֲשֵׂה. עַבְרָתִי עַל פְּרִיטוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עַבְרָתִי עַל דְּבָרֵי קְבֻלָּה וְדְבָרֵי סוּפְרִים

ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפיע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדושה במעמקי הקלפות. ונתתי פח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז ולינק מן הקדושה. וגרמתי בעונותי לעקר ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה. בושתי וגם נכלמתי פי נשאתי חרפת נעורי. אכל גלוי וידוע לפניך יהנה יאהדונהי אלהי ואלהי אבותי, כי לא במרד ובמעל עשיתי, ולא להכעיסך נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני מבשר ודם, והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך, ונספלתי ועשיתי עון זה אשר לבשתי והעלתי עלי בגדי שעטנו, ועתה אני בוש ממעשי ומכלם אני מעונותי, ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת ארחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו וישוב אל יהנה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלח. ובאתי בלב נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום אתה וימינך פשוטה לקבל שבים.

אנה יהנה יאהדונהי, סלח נא לחטאים ולעונות ולפשעים אשר חטאתי ועויתי ופשעתי לפניך מעודי על האדמה ועד היום הזה, ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חי. כי אתה יהנה יאהדונהי טוב וסלח ורב חסד לכל קוראיך. ואל נא תבזה ענות עני אשר עניתי בצום נפשי, ברפי פשלו מצום ובשרי פחש משמן. ויהנה חשוב ומקבל ומרצה לפניך מעוט חלבי ודמי אשר נתמעט היום בתעניתי כחלב ודם הנקרב על גבי מזבחך הקדוש. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אף אין בי פח, וכשל פחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני

מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשוכה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראויים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הפגמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמת. וכל ניצוצות הקדשה שגפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח'ל ב'לע ו'יקיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונה תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גזך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונה צורי וגאלי.

מכאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

יאמר פסוקים אלו, כל פסוק של פצמים:

יהוה יאהדונה צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה:

יהוה צבאות אשרי אדם בטח בך:

יהוה הושיעה. המלך יעננו כיום קראנו:

ואני תפילתי לך יהוה עת רצון אלהים בך חסדך. ענני באמת ישעך:

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

אחר כך ילמד "אדרא זוטא" (נמצא לקמן עמוד 608) והאשה במקום

”אדרא זוטא” תלמד התנ”ך לליל שבועות. (נמצא לקמן עמוד 575).

אחר הלמוד יאמר בקשה זו :

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שיהיה חשוב ומקבל ומרוצה לפניך הלמוד שלמדתי בתורתך הקדושה, לתקן מה שפגמתי בעוונותי, ויעלה לפניך הכל קריאתי בתורתך הקדושה, לתקן אותיות שמותיך הקדושים שפגמתי בהם, וכרב רחמיך וחסדיך תקן כל אשר פגמנו, ומשך שפע רב בכל העולמות הקדושים, ומשם משך שפע רב לנפשנו רוחנו ונשמתנו. עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה ויהיה היום הזה יום רצון לפניך, לתקן את כל פגמינו ופגמי אדם הראשון שפגמנו בכללות אצילות בריאה יצירה עשה, וכל פגמי אצילות בריאה יצירה עשה, ולברר חלקי הנפש שנפגמו ונפלו בנגה דאצילות בריאה יצירה עשה, ונגה כאור תהיה אל מקום הקדש :

יאמר פסוקים אלו שבע פעמים.

אנא יהוה יאהדונהי הושיעה נא אנא יהוה יאהדונהי הצליחה נא :

אנא אל נא הושיעה נא והצליחה נא :

אנא אל נא הושיעה נא והרויחה נא :

אנא אל נא, רפא נא, סלח נא, הושענא והושיעה נא :

יאמר פסוקים אלו חמש פעמים :

ואת אשר חטא מן הקדש לשלם, ואת חמישתו יוסף עליו ונתן אותו לפהן. והפהן כפר עליו באיל האשם ונסלח לו : ואם גאל יגאל איש ממעשרו, חמישתו יוסף עליו :

יאמר פסוק זה שבע פעמים :

אנא יהוה יאהדונהי הושיעה נא. אנא יהוה יאהדונהי הצליחה נא :

אחר כך יאמר.

יהוה צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה: יהוה צבאות אשרי אדם בוטח בך: יהוה הושיעה המלך יעננו ביום קראנו: ואני תפילתי לך יהוה עת רצון, אלהים בך חסדך ענני באמת ישעך: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתיו על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' זוגי מ"ב דחיה וגרון. ובכך ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבוץ דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומפחה ישתלשל וירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת כח במחשבותי ובמחילי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהוה יאהדונה אוי נא לנו כי חטאנו אנא נוליהך את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקונתינו, ואם תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיד, ובטובך הגדול תעורר

רחמיך וראה בעיני חמלתיך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברח רחמיך תשובתינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל תעזבנו, וכיד ועמך אל תשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך ולעשות נגד פונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו פאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהוה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מתרב נפשו ו העלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר החשכנו בעונותינו וחסאתינו ופשעינו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן, בן יהי רצון. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי:

יעשה שבע הקפות לתבה בבית הפנסת, ובכל הקפה יאמר מזמור הבו לה בני אלים, פלו, ופסוק מפסוקי אגא בכת, לפי הסדר הזה.

מזמור לדוד הבו ליהוה בני אלים הבו ליהוה כבוד ועז: הבו ליהוה כבוד שמו השתחווי ליהוה בהדרת קדש: קול יהוה על המים אל הכבוד הרעים יהוה על מים רבים: קול יהוה בפת קול יהוה בהדר: קול יהוה שבר ארזים וישבר יהוה את ארזי הלכנון: וירקידם כמו עגל לכנון ושריון כמו בן ראמים: קול יהוה חצב להבות אש: קול יהוה יחיל מדבר יחיל יהוה מדבר קדש: קול יהוה יחולל אילות ויחשף יערות ובהיכלו פלו אמר כבוד: יהוה למבול ישב וישב יהוה מלך לעולם: יהוה עז לעמו: יהוה יברך את עמו בשלום:

- אגא בכת. גדולת מינה. תתיר צורה: (אב"ג ית"ץ)
- קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא: (קר"ע שט"ן)
- נא גבור. דורשי חודך. ככבת שמרם: (נג"ד יכ"ש)
- ברכם טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם: (בט"ר צת"ג)
- חסין קדוש. ברוב טובך. נהל עדתך: (חק"ב טנ"ע)

יחיד גאָה. לעמך פּנה. זוכרי קדושתך : (יג"ל פז"ק)
 שועתנו קבל. ושמע צעקתנו. יודע תעלומות : (שק"ו צי"ת)
 ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד :

יתן הפסך לצדקה לעניים וראי שמים ויהי רצון שה' יקבל תשובתו ברצון.

ענין פגמי הפה (לשון הרע ורכילות, שקר, הנפה, ליצנות, נבלות הפה, דבור חול בבית הכנסת, דברי חול בשבת, אונאת דברים. מכנה שם לחברו, מלבין פני חברו). ותקונים.

אמרו חז"ל, ארבע כחות אין מקבלין פני שכינה, כת לצים, כת חגפים, כת שקרנים וכת מספרי לשון הרע. (מסכת סוטה דף מ"ב.) וכתב בתקוני זהר (תקון ס"ט דף קי"א) שהמשקר גורם לסלוק השכינה מעליו ומקדושתו, ונשאר בחושך, ושולטים עליו כמה מחבלים, וכמה יסורים קשים, ועליו נאמר, "הלא על פי אין אלהי בקרבי, מצאוני הרעות האלה". ושם (דף קי"ז) כל המוציא מפיו דבר שקר או נבלות הפה. מפריד בין השכינה לקדוש ברוך הוא, ונקרא "כופר בעקר". וכמה מלאכי חבלה פותחים כנפיהם לקבל את הדבור ההוא ובונים מהכל המלים בניני גזק, ועליו נאמר, "הוי מושכי העזבון בחבלי השוא, וכעבות העגלה חטאה".

ובזהר הקדוש פ' תרומה (דף קל"א:) כתב, מי שמדבר בבית הכנסת (ואפילו שלא בזמן התפלה) בדברי חול, אוי לו שמראה פירוד בינו לבין השכינה, אוי לו שגורע את השכינה מהבורא. אוי לו, כי אין לו חלק באלהי ישראל. כי מראה שאין לו אלה, ושאין אלהים בבית הכנסת, ושאין לו חלק באלהים. ושאינו פוחד ממנו, וגורם פגם וקלון בתקון העולמות העליונים. וכתב עוד, (פרשת ויקהל, דף ר"ה.) כשנכנסים עם הקדש לבית הכנסת, אסור להם לשוחח בתוכו אפילו בצרכי בית הכנסת, אלא בדברי תורה, ותפלה, ושיר ושבתה פראוי, ומי שמתעסק

בבית הכנסת בדברים אחרים, או בדבור חול, אין לו חלק בעם ישראל. (דהיינו שנפשו הקדושה מסתלקת ממנו, ובאה חליפתה נפש מצד השטן וְאֵין לוֹ חֵלֶק בְּעַם יִשְׂרָאֵל וְנַפְשׁוֹ כְּגוֹי.) וכשמגיע שבת שני מלאכים הממונים על ענין זה, מניחים ידיהם על ראשו ואומרים, אוי לפלוני, שאין לו חלק באלהי ישראל. וכתב עוד, (פרשת אמור דף ק"ה) כל מלה שיוצאת מהאדם עולה למעלה ומעוררת פח ריחני לעמתה, והמדבר דברי חול בשבת מעורר את כחות החול, וגורם להפריד בין יחוד הקדוש ברוך הוא והשכינה ח"ו. ומי שמוציא מפיו דברי קדש, הקולות וההבלים היוצאים מפיו מעוררים עניני קדש הגורמים שמחה ויחוד בכל עולמות הקדש.

ובזהר פרשת פקודי (דף רמ"ט) כתב, המוציא מפיו מלה אסורה, מנדים אותו בשמים ארבעים יום, ולא נשמעת תפלתו כל ימים אלו. אלא אם כן ישוב בתשובה שאז מתירים לו בשמים את נדויו, ונשמעת תפלתו. וכתב עוד, (שם דף רס"ג): שאם מת ללא תשובה, נדון ביסורים קשים של נחשים ועקרבים ריחניים מאש, הנושכים את הנפש, וסבלו אכזרי יותר משל נחשים בשמים הנושכים את הגוף.

וכתב הרב שני לוחות הברית, שבועת שקר פעם אחת, דוחה מאה זכיות. חלול ה' פעם אחת, דוחה מאה תפלות. בזוי תורה או תלמיד חכם פעם אחת, דוחה מאה שמחות, נבלות הפה פעם אחת, דוחה מאה הבטחות, גזלה פעם אחת, דוחה מאה ברכות, מחלוקת פעם אחת, דוחה מאה פרנסות. לשון הרע פעם אחת, דוחה מאה מדרגות של תשובה.

ואמרו חז"ל כל המספר לשון הרע כאילו כפר בעקר, וראוי לסקלו באבן ומגדיל עונות עד לשמים, ואומר עליו הקדוש ברוך הוא לשר של גהינם, אני עליו מלמעלה, ואתה עליו מלמטה. ותקנתו אם יכול ללמוד יעסוק בתורה, ואם עם הארץ הוא ישפיל דעתו ויתנהג בענוה, ושקולה לשון הרע כנגד עבודה זרה, גילוי עריות, ושפיכות דמים. (מסכת ערכין, ט"ו): וכתב הקפץ חיים זצ"ל, שפשאדם מדבר לשון הרע, גורם שהמקטרג

העליון מדבר לשון הרע עליו ועל עם ישראל, וגורם יסורים לו ולעם ישראל. וכתב עוד, (חפץ חיים, פתיחה עשין) משם חקמינו זכרונם לברכה, שעל כל רגע ורגע שאדם נמנע מחטא בלשונו וחסם את פיו, זוכה בשבילו לאור הגנוז, שאין כל מלאך ובריה יכולים לשער, וכנגד זה על כל דבור ודבור של אסור צריך לרדת לשאל למטה הרבה מאוד, וכתב בשם הגאון מוילנא שאי אפשר לשער גדל היסורים והצרות שסובל האדם בשביל דבור אחר, ולא נאבד אפלו דבור אחר.

ואמרו חקמים, כשם שיש איסור אונאה במשא ומתן, כך יש איסור אונאה בדברים, וגדולה איסור אונאת דברים מאונאת ממון. כי אינה נחנת להשבה, ופגיעתה, בנפש האדם. והצוה על אונאת דברים, נענה מיד.

כיצד אונאת דברים, לא ישאל אותו כמה מחיר חפץ זה, כשאינו מתכנן לקנותו, אלא אם כן מודיעו קדם שאינו רוצה לקנותו אלא לדעת את מחירו. וכן אם ראה אדם מחפש לקנות חפץ מסוים לא יאמר לו לך אל פלוני, והוא יודע שאין לו למכור. אם היה חברו בעל תשובה, לא יאמר לו זכור מעשיך הראשונים כדי להקניטו. אם היה בן גרים, או בן רשעים, או בן אנשים שמלאכתם בזויה, לא יאמר לו זכור מעשי אבותיך. אם היה סובל יסורים, לא יאמר לו רשע אתה ולכן אתה סובל, כשאינו יודע בברור שחטא ורוצה להחזירו למוטב, אכל יאמר לו תפושפוש במעשיך ותבדוק למה באו לך יסורים. וכן מתר לומר לו, שמא בגלל מעשיך בגלגול קודם הנך סובל, שוב אל ה' ממעשיך בגלגולים קודמים. ולא ישאל שאלה בדבר חכמה לאדם שיודע בו שאין בידו להשיב, וכן כל פיוצא בזה.

ואמרו חז"ל שצריך להזהר באונאת אשתו ביותר, לפי שאונאתה קרוכה, ודמעתה מצויה.

אסור לכנות לחברו שם רע, ואפילו אם הוא רגיל באותו פנוי, אם פונתו לביישו, אסור. וזה אחר מהדברים שאדם אם לא עשה תשובה עליו,

יורד לגהינם ואינו עולה לעולם. וְכָל שָׁפָן הַמִּלְבִּין פָּנֵי חֲבֵרוֹ.

אסור לגנוב דעת בני אדם, ואם מוכר דבר שיש בו מום, צריך להודיע ללקוח. ואסור למכור לגוי בשר נבלה, בחשבו שזו בשר שחוטא, וכן לגנוב דעת הבריות בדברים שמראה שעושה בשבילו, ואינו כן, אסור. לדגמא, הנה צריך לפתח חבית חדש או חבילה חדשה בין פה, ואומר לקונה לכבודך אני פותח, הרי זו גנבת דעת, ואסור. וכן, אם לא רוצה לכבד לחברו לאכל עמו ומכבדו מפני הנמוס. על דעת שאם יתרצה חברו לאכל עמו, ודאי יתן לו, מתר. אבל אם מכבדו מפני שיודע שיסרב, ואתרת לא הנה מכבדו אסור, כי גונב את דעתו. וְכָל פִּיּוּצָא בְּזָה. (על פי מסכת בבא מציעא דף נ"ח. ושלחן ערוך חשן משפט, סימן רכ"ח).

כתב האריז"ל, דע, כי אין לך דבר שאין לו ממש, ואפילו הקול היוצא על ידי הפאת המטה אינו לבטלה, ונבראים ממנו רוחות (בהתאם לצורך הנקישא, ואם הלך עם מטהו למקום מצוה, או לצורך גופו, נוצרים מקול נקישת המטה, רוחות טובים. ואם למקום עברה, נוצרים רוחות רעים). ומדבור האדם נוצרים מלאכים טובים או רעים, כפי דבורו. ואמר הכתוב "כי הנה יוצר הרים ובורא רוח, ומגיד לאדם מה שחוו". (עמוס ד') ודרשוהו חז"ל, שאפילו שיחה יתירה שבין איש לאשתו מגידים לו לאדם בשעת מיתה. (דהיינו כשעומד ונדון בפני בית דין של מעלה) (תגיגה ה:).

וכתב האריז"ל, (שער מאמרי רז"ל, מס' סוטה). כי פת לצים גורמת לסלוק הארת בחינת הפתח והרחמים העליונים מהעולם, חמורים מהם פת חנפנים שמסלקים גם את הארת בחינת החכמה והקדושה מהעולם. חמורים מהם פת שקרנים שמסלקים גם את הארת בחינת הבינה והשפע מהעולם. חמורים מהם פת מספרי לשון הרע שמסלקים גם את הארת בחינות התפארת והמלכות מהעולם. (ואז הקדוש ברוך הוא מסלק הנהגתו הגלויה מהעולם, וגורמים שהעולם מתנהג בהסתור פנים, מנתק מפל אור רוחני קדוש, ומשפע מפחות הטמאה המתגברים ומשתוללים ועושים רע לשמים

ולעם ישראל, ואחר כך באים בני אדם בטענות איה ה', מדוע מסתיר פניו ואינו מרחם, ולא מבינים שבלשונם גרמו לכל האכזריות הזו. ואדרבה, אותם הטוענים, הם בעצמם בעלי לשון הרע או מדברים דברי חול בבית הכנסת שבגללם נגרם זה, והם עתידים להענש על כל הסבל שנגרם לעולם כפי ערך מה שגרמו בדבורם. וכבר העידו נצולי מחנות השואה, שבהרבה עירות בעת שנתאספו להלקח בידי הרוצחים להרג, נתגלתה דמות אשה בוכה ומקוננת ואומרת שבגלל דברי חול שדברו בבית הכנסת פמה אנשים, ואחרים לא מיחו בהם, נגזרה הגזרה על כלל ישראל, ה' שמרנו. ונפלו גם גדולים וצדיקים ותינוקות של בית רבן. כי כבר אמרו חז"ל על הפסוק "כי תצא אש ומצאה קוצים ונאכל גדיש", כי פאשר אש חרון אף יוצא בעולם לכולות הרשעים הדומים לקוצים, ונפלים גם הצדיקים שהם בכחינת גדיש התבואה עמם, בגלל עוונותיהם מגלגולים קודמים. ואלמלא חרון האף שנגרם על ידי הרשעים, אפשר שהיו מכפרים על גלגוליהם הקודמים בדרך אחרת. ה' ירחם.) והחייתן אל לבו כל הדברים הנאמרים באמת, שאינם אלא מעט בקצה המזלג מחמרת הענין כפי המובא בדברי חכמינו ז"ל, בתלמוד במדרשים ובזהר, וכבר אמר הכתוב "שומר פיו ולשונו, שומר מצרות נפשו". (משלי כ"א) "ומות וחיים ביד הלשון" (משלי י"ח). וישקל בפלס כל מילה היוצאת מפיו, שתהיה לרצון לפני ה'. ורבותינו הארז"ל והחיד"א היו נזהרים שלא לדבר אפילו דברי תורה עם חבריהם בבית הכנסת, שמא בטעות יפלטו מלה של חול, ואם הארזים פחדו מנפילת שלהבת, מה נעשה אנחנו אזובי הקיר. אין לנו אלא לטול את עצת חכמינו ז"ל שאמרו "ה' ילחם לכם" מפל מיני מקטרגים, בתנאי של "ואתם תחרישון". מדברי חול בבית הכנסת או בשבת, ומדברי אסור בכלל.

מנין הצומות הראויים לכל אחד מפגמים אלו לא נתפרש בדברי הארז"ל, פרט לנבלות הפה שכתב שתקונו בשלשים ושבע תעניות. (שער רוח הקדש תקון ו') אבל מדבריו בפרוט כל פגם מהם במקומו ומספרו, נראה שעל חטא "ליצנות", צריך מאה ועשרים תעניות וכן

כתבו המקבילים מסדרי התקונים. (כמנן ק"ך צרופי אלקים שפגם בהם). ותקון עון התנופה, אולי תקונו במאה שמונים ושמונה תעניות. (כמספר רבוע ע"ב העולה קפ"ד ועם ד' אותיות הש"ש קפ"ח. וכן נראה מסתמות דברי הר' משנת חסידים. והמקבילים מסדרי התקונים שכתבו שתקונו ארבעים תעניות. לא ידעתי מנין להם.)

ותקון עון "לשון הרע", אולי תקונו בשלש מאות ועשרים ושלש תעניות. כי רבינו האריז"ל בשער הפסוקים (תהלים י"ב) כתב שהמדבר לשון הרע פוגם בשבעה הכלים שהם ס"ר, ובס"ג שהוא שרשם. ואולי יש ללמוד מדבריו שתקונו בשכ"ג תעניות כמנן ס"ר ס"ג. ואולי תקונו בשלש מאות שמונים ושש תעניות. כמנן לשון, וכמנן שפ"ה וכמנן שכינה עם הכולל. אמנם המקבילים סדרו תקונו במ"ה תעניות, כי הבינו שתקונו בז"א שהוא הוי"ה דמילוי אלפין העולה כמנן מ"ה.

ותקון עון "השקר", אולי תקונו בשש מאות וחמשים תעניות. כמנן ב' פעמים שכ"ה דינים, דבינה ודמלכות. ואולי תקונו בשלשים ושבע תעניות. כמנן הכל, כי אחרת היה לו לחלק בתקון שבועת שקר ולומר שאינו מתקן רק השבועה, שהם הכלים דקדושה שצריך להשיבם. אבל לשקר יעשה תקון בפני עצמו, וכן משמע לכאורה מתקוני זהר דף קי"א. שמבאר פגם השקר בסוד הכלים. אמנם פשט דברי האריז"ל בשער מאמרי רז"ל מראה שפגמו ותקונו בפעמים שכ"ה. העולים תר"ן. וכן משמע מהר' משנת חסידים. שהעתיק למאמרי רז"ל. ולא דמהו לשבועת שקר.

"ומלבין פני חבירו" אולי תקונו בשמונים ושמונה תעניות או במאתים ותשעים וחמש תעניות. כמנן אלקים במלוי ההי"ן העולה רצ"ה, אמנם המקבילים מסדרי התקונים כתבו שתקונו בארבעים וארבע תעניות. כמנן דם ששפף בפניו, ולא ידעתי למה לא תקנו פ"ח תעניות בסוד "דם האדם באדם". וצריך גם להתגלגל על הקוצים הנקראים תרלים, (ואולי מי שבקש מחילה מחברו ומחל לו, אין צריך להתגלגל על הקוצים, ואין בדי להכריע, וסדרתי בס"ד לקמן תקון לזה.)

ומוציא דבה ועלילת שוא על חברו, אולי תקונו כדין תקון "לשון הרע".
 כן משמע משער רוח הקודש תקון ה', ואולי תקונו בששים וחמש תעניות,
 כי המשנת חסידים כתב שפגמו באותיות א"י דאדנו"ת, ואולי צריך לתקן כל
 שם אדנו"ת, העולה ס"ה. אמנם משער ריה"ק נראה שעיקר התקון הוא סוד
 הלשון.

והמדבר דברי חול בבית הכנסת, שמא צריך שלש מאות שמונים וחמש
 תעניות. כמנין "שכינה". שפגם בה או ששים וחמש תעניות כמנין אדנו"ת,
 והמקבלים שכתבו תקונו בארבעים יום לא ידעתי מנין להם סוד זה.)

ולמדבר דברי חול בשבת יעשה תקון לחלול שבת, ויוסיף את הלמוד
 המסדר כאן לתקון הפה.

"ומכנה שם רע," אולי תקונו שיה למלבין פני חברו. (ראה בבא מציעא
 דף נ"ט:) "ואונאת דברים" כתב הרב "אור הלבנה" שתקונו יום אחד של
 צום, ואני מסופק שמא תקונו במאה ושלשים תעניות. או במאתים
 וששים תעניות בסוד עיניך יונים.

ודע שכל תקון זה, הוא רק לתקן מה שפגם בעולמות ובנשמתו, בחלק
 שבינו לבין המקום ברוך הוא, שאסר לעשות דבר זה, אבל החלק שפגם
 על ידי מה שנפגע חברו, לא מחל לו עד שיפייס אותו ויבקש מחילה
 ממנו. ולא יתביש לבקש מחילה ממנו כי בנפשו הדבר, וידע שצער
 הבושה שמבקש מחילה ממנו הוא תקון גדול לנפשו, והוא כאין וכאפס
 לעמת הצער שעתיד לקבל בעולם הזה ובעולם הבא אם לא יבקש ממנו.
 ובדחק, יבקש ממנו סליחה בכתב, וישלח אדם לפייסו עד שישמע ממנו
 שסלח לו, ואם גרם לחברו על ידי דבורו גזק והפסד כספי, או גזק אחר,
 יבקש ממנו מחילה גם על ענין זה, ויפצה אותו כפי שיסכים ביניהם, או
 כפי שיפסוק לו רב מורה הוראה. ואם חברו לא מוכן למחל לו, יקח עמו
 שלשה בני אדם וילך עמם לפייסו בפניהם ולבקש מחילתו. ואם לא
 מחל, ישוב פעם שניה עם שלשה בני אדם ואפלו אותם עצמם שהיה
 עמם קדם, ויפייסו בדברי פיוס שונים. ואם לא מחל לו, יקח עמו פעם

שלישית שלשה בני אדם ואפלו את הקודמים ויפייסנו בדברי פיוס שונים, ואם לא מחל לו, שוב אין זקוק למחילתו, ומן השמים ימחלו לו. אמנם אם פגע ברבו, צריך להמשיך ללכת אליו בלי הגבלה, עד שיתפייס. ויש אומרים שגם לאדם רגיל, אם הוציא עליו שם רע, צריך ללכת אליו עד שיתפייס.

אם מת האדם אשר חטא לו, מבלי שבקש סליחתו, או שבקש ממנו ולא רצה למחול, יקח עצרה בני אדם לקברו ויאמר. חטאתי לה' אלהי ישראל ולפלוני (ויפרט שמו ואם יודע שם אמו או אביו יאמר בן, וזכיר שם) המת הקבור בכאן שחטאתי לו ועשיתי לו כן וכן (פרט חטאו). ואני מבקש ושואל מחילה ממנו לפני ה' אלהי ישראל, שיתיר לי ושימחול לי מה שעשיתי לו, לפני ה' אלהי ישראל. ויענו לו העומדים. מחול לך, מחול לך, מחול לך.

אם אי אפשר לו ללכת לקברו מחמת חלי וכדומה, או כיון שהמת קבור בעיר אחרת, יכול לשלוח שליח במקומו שיאסוף עצרה שיקחם לקבר המת ויאמר: הנני שליח של... (זכיר שם המשלח ושם אמו או אביו) שחטא לאלהי ישראל ול... (זכיר שם המת, ואם יודע שם אמו או אביו גם זכיר). הקבור בכאן שחטא לו ועשה לו כן וכן (פרט החטא), ואני מבקש ושואל בשליחותו ובשמו ממנו מחילה לפני ה' אלהי ישראל שיתיר לו ושימחול לו מה שעשה לו, לפני ה' אלהי ישראל. ויענו העומדים. מחול לו, מחול לו, מחול לו.

אם יודע באיזה בית קברות קבור הנפטר אבל לא יכול למצוא את הקבר, יקח עצרה אנשים ויקיף את ארבעת צדדי בית הקברות ובכל צד מארבעתם יעמוד ויאמר, חטאתי לה' אלהי ישראל ול... (זכיר שם הנפטר, ושם אחד מהוריו אם יודע השם) הקבור כאן שחטאתי לו, ועשיתי לו כן וכן. (פרט חטאו) ואני מבקש ושואל ממנו מחילה לפני ה' אלהי ישראל, שיתיר לי ושימחול לי מה שעשיתי לו, לפני ה' אלהי ישראל. "פה אמר ה', השמים כסאי, והארץ הדם רגלי, אי זה בית אשר תבנו לי, ואי זה מקום מנוחתי". (ויכונן שעל ידי שמות הקדש היוצאים מפסוק זה,

שֶׁשֶׁר בֵּית הַקְּבָרוֹת הַנִּקְרָא "דוּמָה", יוֹדִיעַ לַנֶּפֶטָר אֶת בְּקִשְׁת הַסְּלִיחָה. וְאִזּוֹ יַעֲנֶנּוּ כָּלֶם, מַחֲוֵל לָךְ, מַחֲוֵל לָךְ, מַחֲוֵל לָךְ.

אִם אֵין בְּאַפְשָׁרוּתוֹ לְדַעַת בְּאַיְזָה בֵּית קְבָרוֹת קְבוּר הַמֵּת, בְּדִיעֶבֶד גְּדוֹל, יִקַּח עֲשָׂרָה בְּנֵי אָדָם שֶׁלְּפָחוֹת מִשְׁנֵיּוֹת הֵם יוֹדְעִים לְלַמּוֹד בְּהַבְנָה. וְיוֹשִׁיבֵם בֵּית דִּין, וְיַעֲמֵד בְּפָנֵיהֶם וְיֹאמֶר.

שָׁמְעוּ נָא רַבּוֹתֵי, הֲרֵי אָנִי שׂוֹאֵל וּמִבְּקָשׁ מַחֲיִלָּה מִהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּמִתּוֹרַתוֹ הַקְּדוֹשָׁה, וּמִבֵּית דִּין שֶׁל מַעְלָה, וּמִבֵּית דִּין שֶׁל מַטָּה, וְהַנְּגִי מוֹדָה וּמִתּוֹנָה כִּי חֲטָאתִי לַה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְל... (זִכְרֵי שֵׁם הַנֶּפֶטָר וְאִם יוֹדֵעַ גַּם שֵׁם אִמּוֹ אוֹ אָבִיו עֲדִיף) שֶׁנֶּפֶטָר לְבֵית עוֹלָמוֹ וְאֵינִי יוֹדֵעַ מְקוֹם קְבוּרָתוֹ, וְחֲטָאתִי לוֹ וְעֲשִׂיתִי כָךְ וְכָךְ (יִפְרֹט חֲטָאוֹ) וּבְפָנֵיכֶם בֵּית הַדִּין אָנִי מִבְּקָשׁ וְשׂוֹאֵל מַחֲיִלָּה לְפָנֵי ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל. עַל מֵה שֶׁחֲטָאתִי עֲוִיתִי וּפְשַׁעֲתִי ל... (זִכְרֵי שֵׁם הַנֶּפֶטָר, וְשֵׁם אִמּוֹ אוֹ אָבִיו אִם יוֹדֵעַ). וְאֵנִי מְקַבֵּל עַל עֲצָמֵי לְלַמּוֹד אָנִי אוֹ שְׁלוּחֵי מִשְׁנֵיּוֹת מְשַׁךְ שְׁלֹשִׁים יוֹם, וְלוֹמֵר קְדִישׁ בְּכָל יוֹם מְשֻׁלְשִׁים יָמִים אֵלּוּ, לְעֵלוּי נִשְׁמַת... (זִכְרֵי שֵׁם הַנֶּפֶטָר) הַנִּזְכָּר, כְּדִי שְׁעַל יְדֵי נַחַת רוּחַ זֶה שֶׁיִּקְבַּל עַל יְדֵי זֶה, יִתִּיר לִי וְיִמְחֹל לִי מֵה שֶׁעֲשִׂיתִי לוֹ לְפָנֵי ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל.

וְיַעֲנֶנּוּ לוֹ בֵּית הַדִּין.

בְּצָרוּף קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתֵיהָ, וּבְרָשׁוֹת בֵּית דִּין שֶׁל מַעְלָה, וּבְרָשׁוֹת בֵּית דִּין שֶׁל מַטָּה, וּבְרָשׁוֹת תּוֹרַתְנוֹ הַקְּדוֹשָׁה, וּבְרָשׁוֹת סִנְהֶדְרֵי גְדוֹלָה, וּבְרָשׁוֹת סִנְהֶדְרֵי קְטָנָה. קִבְּלֵנוּ אֶת הוֹדָאָתְךָ וְוִדוּיְךָ עַל אֲשֶׁר חֲטָאתָ לַה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וְל... (זִכְרֵי שֵׁם הַנֶּפֶטָר וְאֶחָד מֵהוֹרָיו. אִם יוֹדְעִים.) וְקִבְּלָתְךָ שֶׁקִּבַּלְתָּ שְׁאֵתָה אוֹ שְׁלוּחֶךָ תֹּאמְרוּ מִשְׁנֵיּוֹת וְקְדִישׁ שְׁלֹשִׁים יוֹם לְעֵלוּי נִשְׁמַתוֹ, וּמִבְּקָשִׁים אָנוּ מְנַשְׁמַת הַנֶּפֶטָר בְּכָל מְקוֹם שֶׁהוּא, שֶׁיִּמְחֹל לָךְ מַחֲוֵלָה גְּמוּרָה בְּזִכּוֹת הַקְּדִישׁ וְהַמִּשְׁנֵיּוֹת שֶׁרְצוֹנְךָ שֶׁיִּלְמְדוּ עֲבוּרוֹ, וְכָךְ אָנוּ אוֹמְרִים, מַחֲוֵל לָךְ, מַחֲוֵל לָךְ, מַחֲוֵל לָךְ. "כֹּה אָמַר ה', הַשָּׁמַיִם כִּסְאֵי וְהָאָרֶץ הַדָּם רַגְלֵי אֵי זֶה בֵּית אֲשֶׁר תִּבְנֶנּוּ לִי וְאֵי זֶה מְקוֹם מְנוּחָתִי". (וְיִכְוֶנוּ שְׁעַל יְדֵי שְׁמוֹת הַקּוּדְשׁ הַיּוֹצֵאִים מִפְּסוּק זֶה, שֶׁשֶׁר בֵּית הַקְּבָרוֹת הַנִּקְרָא

”דומה” יודיע לנפטר את בקשת הסליחה ומעשה בית דין) ואתם הדבקים בה’ אלהיכם חיים כלכם היום. וילמד משניות ויאמר קדיש הוא או שלוחו שלשים יום רצופים, לעלוי נשמת הנפטר.

אם חטא לכמה נפטרים שאינו יודע מקום קבורתם, יצורם הן בבקשה מבית הדין. וגם בלמוד המשניות והקדיש שלשים יום יחד לעלוי נשמת כלם.

אם אחר שעשה מעשה בית דין מצא קברו, לך לקברו ויעשה ככל האמור לעיל, כי מעשה בית דין אינו תקון ודאי ומושלם.

ודע כי לכתחלה צריך לעשות לכל אחד מפגמים אלו תקון בפני עצמו, ומי שיכול לקבל על עצמו לעשות מיד תקון לכל אחד בפני עצמו אשריו ואשרי חלקו. ומי שחושב לדחות כל תקון לזמן אחר מפאת חלשתו, טוב וראוי שיעשה פעם אחת תקון לכל פגמי הפה ביחד, ואחר כך ישוב ויעשה לאט לאט תקון נפרד לכל אחד מהם.

וזה סדר התקון.

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. יום לפני הצום יאמר ודוי זה:

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. וליצנות, ורכילות, ושקר וחספה, ונבלות הפה. דברנו בבית הכנסת, דברנו עם התפלין. דברנו בשבת דברי חול. העוינו. הלבנו פגי חברינו, והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כנינו שם רע לחברינו. פגענו. לזנו. מרדנו. מרינו דבריה. נאצנו. נאפנו.

סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. צערנו לחברינו ולנשותינו באונאת דברים. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: ?הי רצון מלפניך יהוה יאהדוניהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

אחר כך ילך למקוה ויטבל שבע טבילות לטהר נפשו, רוחו ונשמתו, מהקלפה שנדבקה בהם. וכונן שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושכן ?טהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת עונותיה, וטבילה שמינית כוון לקבל עליו ארבע מיתות בית דין, סקילה, שרפה, הרג וחקק, על קדוש ה', ושעל ידי זה יתיחדו ארבע אותיות יהו"ה ביהוד שלם וגמור.

יתפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בברכת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אכל פשהתפלל עמידה של מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבנו של עולם, הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום על אשר חטאתי, עויתי ופשעתי.

(לתקון לשון הרע יאמר) ודברתי לשון הרע ורכילות. (לתקון שקר יאמר) ושקרתי וכזבתי. (לתקון חנופה יאמר) והחנפתי. (לתקון ליצנות יאמר) ולצתי, ולוצצתי. (לתקון נבלות פה יאמר) ונבלתי פי בדברי איסור.

(לתקון דברי חול בבית הכנסת יאמר) וְדַבַּרְתִּי בְּבַיִת הַכְּנֶסֶת דְּבָרֵי חוֹל.
 (לתקון מכנה שם, יאמר) וְכִנִּיתִי שֵׁם רַע לְחִבְרֵי. (לתקון מלבין פנים יאמר)
 וְהַלְבַּנְתִּי פָּנֵי חִבְרֵי בְּרַבִּים. (לאונאת דברים יאמר) וְאוֹנְתִי בְּדְבָרִים
 לְבָנֵי אָדָם.

בגלגול זה ובגלגולים אחרים מעודי ועד היום הזה, והריני מתנה
 שאם לא אוכל להתענות, כשאפריש פרוטה לצדקה ואכונן לבטל
 התענית, אוכל לאכול ולשתות ללא שום עון פלל. והריני מתפונן
 בתענית זה להקריב חלבי ודמי לפני הקדוש ברוך הוא במקום
 הקרבן הנקרב על גבי המזבח, לכפר על חטאתי. ויהי רצון מלפניך
 יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתתן לי פח ובקריאות להתענות לפניך,
 ותקבל תשובתי ותעניתי ותראני ברחמיך הרבים.

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר
 ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה
 במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

בליל התענית ישתדל ללמוד משניות מסכת שבת (נמצא לקמן
 עמוד 641) וישתדל להבין לפחות פרוש המלים.

כשישכב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והכר, ויכונן בשם
 יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמגין אבן.

אם יכול, יתגר על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים
 בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

טוב ורצוי לקום אחר חצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון חצות
 (נמצא בעמוד 60) בכונה גדולה. אשה פטורה מלמוד המשניות ו"תקון
 חצות".

ביום הצום יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקיים בעזרת האל יתברך מצות עשה של
 התשובה, ככתוב בתורה: ושבת עד יהוה יאהרונהי אלהיך ושמעת

בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, תרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזר ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמיו יעזורני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלכנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. וליצנות, ורכילות, ושקר וחנופה, ונבלות הפה. דברנו בבית הכנסת, דברנו עם התפלין. דברנו בשבת דברי חול. העוינו. הלכנו פני חברינו, והרשענו. ודנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. פזבנו. פנינו שם רע לחברינו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. צערנו לחברינו ולנשותינו באונאת דברים. קשינו ערף. רשענו. שחנתנו. תעבנו. תעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראיה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב רחמנו יכבש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליעקב חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם:

יאמר פסוקים אלו בכונה גדולה:

ועתה יגדל נא פת אדני כאשר דברת לאמר: יהוה ארף אפים ורב חסד נשא עון ופשע ונקה לא ינקה פקד עון אבות על בנים על שלשים ועל רבעים: סלח נא לעון העם הזה כגדל חסדך וכאשר נשאתה לעם הזה ממצרים ועד הנה: ויאמר יהוה סלחתי כדברך: ויבא יעקב שלם עיר שקם אשר בארץ כנען בבאו מפדן ארם ויחן את פני העיר: ויגן את חלקת השדה אשר נטה שם אהלו מיד בני חמור אבי שקם במאה קשיטה: ויצב שם מזבח ויקרא לו אל אלהי ישראל: ויאמר אליו יהוה מה זה בידך ויאמר מטה: ויאמר השליכהו ארצה וישלכהו ארצה ויהי לנחש וינס משה מפניו: ויאמר יהוה אל משה שלח ידך ואחז בזנבו וישלח ידו ויחזק בו ויהי למטה בכפו: למען יאמינו כי נראה אליך יהוה אלהי אבותם אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב: ויאמר יהוה לו עוד הבא נא ידך בחיקך ויבא ידו בחיקו ויוצאה והנה ידו מצרעת כשלג: ויאמר השב ידך אל חיקך וישב ידו אל חיקו ויוצאה מחיקו והנה שבה כבשרו: והיה אם לא יאמינו לך ולא ישמעו לקל האת הראשון והאמינו לקל האת האחרון: והיה אם לא יאמינו גם לשני האתות האלה ולא ישמעו לקלך ולקחת מממימי היאר ושפכת היבשה והיו המים אשר תקח מן היאר והיו לדם ביבשת: ויאמר משה אל יהוה בי אדני לא איש דברים אנכי גם מתמול גם משלשם גם מאז דברך אל עבדך כי כבד פה וכבד לשון אנכי: ויאמר יהוה אליו מי שם פה לאדם או מי ישום אלם או חרש או פקח או עור הלא אנכי יהוה: ועתה לך ואנכי אהיה עם פיך והוריתיך אשר תדבר: ולכל בני ישראל לא יחרץ פלב לשנו למאיש ועד בהמה למען תדעו אשר יפלה יהוה בין מצרים ובין ישראל: לא תשא שמע שוא אל תשת ידך עם רשע להית עד חמס: מדבר שקר תרחק ונקי וצדיק אל תהרג כי לא אצדיק רשע: ואל הזקנים אמר שבו לנו בזה עד אשר נשוב אליכם והנה אהרן וחור עמכם מי בעל דברים יגש אליהם:

ואלה הבגדים אשר יעשו חשן ואפוד ומעיל וכתנת תשבץ מצנפת
 ואבנט ועשו בגדי קדש לאהרן אחיך ולבניו לכהנו לי: והם יקחו
 את הזהב ואת התכלת ואת הארגמן ואת תולעת השני ואת השש:
 ועשית את מעיל האפוד כליל תכלת: והיה פי ראשו בתוכו שפה
 יהיה לפיו סביב מעשה ארג כפי תהרא יהיה לו לא יקרע: ועשית
 על שוליו רמני תכלת וארגמן ותולעת שני על שוליו סביב ופעמני
 זהב בתוכם סביב: פעמן זהב ורמון פעמן זהב ורמון על שולי
 המעיל סביב: והיה על אהרן לשרת ונשמע קולו בבאו אל הקדש
 לפני יהוה ובצאתו ולא ימות: ועשית ציץ זהב טהור ופתחת עליו
 פתוחי חתם קדש ליהוה: ושמת אתו על פתיל תכלת והיה על
 המצנפת אל מול פני המצנפת יהיה: והיה על מצח אהרן ונשא
 אהרן את עון הקדשים אשר יקדישו בני ישראל לכל מתנת קדשיהם
 והיה על מצחו תמיד לרצון להם לפני יהוה: וידבר יהוה אל משה
 לאמר: כי תשא את ראש בני ישראל לפקדיהם ונתנו איש כפר
 נפשו ליהוה בפקד אתם ולא יהיה בהם נגף בפקד אתם: זה | נתנו
 כל העבר על הפקדים מחצית השקל בשקל הקדש עשרים גרה
 השקל מחצית השקל תרומה ליהוה: כל העבר על הפקדים מן
 עשרים שנה ומעלה יתן תרומת יהוה: העשיר לא ירבה והדל לא
 ימעיט ממחצית השקל לתת את תרומת יהוה לכפר על נפשתיכם:
 ולקחת את כסף הכפרים מאת בני ישראל ונתת אתו על עבדת אהל
 מועד והיה לבני ישראל לזכרון לפני יהוה לכפר על נפשתיכם:
 ויאמר אני אעביר כל טובי על פניך וקראתי בשם יהוה לפניך וחתתי
 את אשר אחז ורחמתי את אשר ארחם: ויעש את מעיל האפוד
 מעשה ארג כליל תכלת: ופי המעיל בתוכו כפי תהרא שפה לפיו
 סביב לא יקרע: ויעשו על שולי המעיל רמוני תכלת וארגמן
 ותולעת שני משזר: ויעשו פעמני זהב טהור ויתנו את הפעמנים
 בתוף הרמנים על שולי המעיל סביב בתוף הרמנים: פעמן ורמן
 פעמן ורמן על שולי המעיל סביב לשרת פאשר צנה יהוה את

מִשָּׁה: וַיַּעֲשׂוּ אֶת הַפִּתּוּת שֶׁשׁ מַעֲשֵׂה אֲרָג לְאַהֲרֹן וּלְבָנָיו: וְאֵת
 הַמִּצְנֶפֶת שֶׁשׁ וְאֵת פְּאָרֵי הַמִּגְבָּעוֹת שֶׁשׁ וְאֵת מִכְנָסֵי הַבֶּדֶד שֶׁשׁ מִשְׁזָר:
 וְאֵת הָאֲבָנֹת שֶׁשׁ מִשְׁזָר וְתַכְלֵת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי מַעֲשֵׂה רֶקֶם
 כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: וַיַּעֲשׂוּ אֶת צִיץ נֹזֵר הַקֹּדֶשׁ זָהָב טָהוֹר
 וַיִּכְתְּבוּ עָלָיו מִכְתָּב פְּתוּחֵי חוֹתָם קֹדֶשׁ לַיהוָה: וַיִּתְּנוּ עָלָיו פִּתְּיֵל
 תַּכְלֵת לְחַת עַל הַמִּצְנֶפֶת מִלְמַעְלָה כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: נִגְע
 צָרַעַת כִּי תִהְיֶה בְּאָדָם וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה
 לֵאמֹר: זֹאת תִּהְיֶה תוֹרַת הַמִּצְרָע בְּיוֹם טְהַרְתּוֹ וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן:
 וַיֵּצֵא הַכֹּהֵן אֶל מַחוּץ לַמִּחֲנֶה וַרְאֵה הַכֹּהֵן וְהִנֵּה נִרְפָּא נִגְעַת הַצָּרַעַת מִן
 הַצָּרוּעַ: וְצִוָּה הַכֹּהֵן וּלְקַח לַמַּטְהָר שְׁתֵּי צִפְרִים חַיּוֹת טָהוֹרוֹת וְעֵץ
 אֲרִז וּשְׁנֵי תוֹלַעַת וְאַזְבִּיב: וְצִוָּה הַכֹּהֵן וְשַׁחַט אֶת הַצִּפּוֹר הָאֶחָת אֶל כְּלִי
 חֶרֶשׁ עַל מֵיִם חַיִּים: אֶת הַצִּפּוֹר הַשְּׁנִי יִקַּח אִתָּהּ וְאֵת עֵץ הָאֲרִז וְאֵת
 שְׁנֵי הַתוֹלַעַת וְאֵת הָאֲזִבִּיב וְטָבַל אוֹתָם וְאֵת הַצִּפּוֹר הַשְּׁנִי בְּדָם הַצִּפּוֹר
 הַשְּׁחָטָה עַל הַמֵּיִם הַחַיִּים: וְהִזָּה עַל הַמַּטְהָר מִן הַצָּרַעַת שְׁבַע
 פַּעַמִּים וְטָהַר וְשַׁלַּח אֶת הַצִּפּוֹר הַשְּׁנִי עַל פְּנֵי הַשָּׂדֶה: וְכַבֵּס הַמַּטְהָר
 אֶת בְּגָדָיו וְגִלַּח אֶת כָּל שְׁעָרוֹ וְרַחֵץ בַּמַּיִם וְטָהַר וְאַחֵר יָבֹא אֶל
 הַמִּחֲנֶה וַיֵּשֶׁב מַחוּץ לְאַהֲלוֹ שִׁבְעַת יָמִים: וְהָיָה בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי יִגְלַח
 אֶת כָּל שְׁעָרוֹ אֶת רֹאשׁוֹ וְאֵת זָקְנוֹ וְאֵת גִּבְתוֹ עֵינָיו וְאֵת כָּל שְׁעָרוֹ יִגְלַח
 וְכַבֵּס אֶת בְּגָדָיו וְרַחֵץ אֶת בְּשָׂרוֹ בַּמַּיִם וְטָהַר: וּבְיוֹם הַשְּׁמִינִי יִקַּח
 שְׁנֵי כִבְשִׂים תְּמִימִים וְכַבֵּשָׁה אַחַת בֵּת שְׁנַתָּה תְּמִימָה וְשַׁלְּשָׁה עֶשְׂרִינִים
 סֹלֶת מִנְחָה בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן וְלֶג אֶחָד שֶׁמֶן: וְהִעֲמִיד הַכֹּהֵן הַמַּטְהָר אֶת
 הָאִישׁ הַמַּטְהָר וְאִתָּם לִפְנֵי יְהוָה פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד: וְלָקַח הַכֹּהֵן אֶת
 הַכֶּבֶשׂ הָאֶחָד וְהִקְרִיב אֹתוֹ לְאַשֶׁם וְאֵת לֶג הַשֶּׁמֶן וְהִנִּיף אִתָּם תְּנוּפָה
 לִפְנֵי יְהוָה: וְשַׁחַט אֶת הַכֶּבֶשׂ בַּמָּקוֹם אֲשֶׁר יִשַׁחַט אֶת הַחֲטָאת וְאֵת
 הָעֶלֶה בַּמָּקוֹם הַקֹּדֶשׁ כִּי כַחֲטָאת הָאֲשֶׁם הוּא לִפְנֵי קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים
 הוּא: וְלָקַח הַכֹּהֵן מִדָּם הָאֲשֶׁם וְנָתַן הַכֹּהֵן עַל תְּנוּפָה אֲזֶן הַמַּטְהָר
 הַיְמָנִית וְעַל בִּהֶן יָדוֹ הַיְמָנִית וְעַל בִּהֶן רִגְלוֹ הַיְמָנִית: וְלָקַח הַכֹּהֵן
 מִלֶּג הַשֶּׁמֶן וַיִּצַק עַל כַּף הַכֹּהֵן הַשְּׂמָאלִית: וְטָבַל הַכֹּהֵן אֶת אֶצְבָּעוֹ

הימנית מן השמן אשר על כפו השמאלית והזה מן השמן באצבעו
שבע פעמים לפני יהוה: ומיתר השמן אשר על כפו יתן הכהן על
תנוף אזן המטהר הימנית ועל בהן ידו הימנית ועל בהן רגלו
הימנית על דם האשם: והגותר בשמן אשר על כף הכהן יתן על
ראש המטהר וכפר עליו הכהן לפני יהוה: ועשה הכהן את החטאת
וכפר על המטהר מטמאתו ואחר ישחט את העלה: והעלה הכהן
את העלה ואת המנחה המזבחה וכפר עליו הכהן וטהר: לא תגנבו
ולא תכחשו ולא תשקרו איש בעמיתו: ולא תשבעו בשמי לשקר
וחללת את שם אלהיך אני יהוה: לא תעשק את רעהך ולא תגזל לא
תלין פעלת שכיר אתך עד בקר: לא תקלל חרש ולפני עור לא תתן
מכשל ויראת מאלהיך אני יהוה: לא תעשו עול במשפט לא תשא
פני דל ולא תהדר פני גדול בצדק תשפט עמיתך: לא תלך רכיל
בעמיתך לא תעמד על דם רעהך אני יהוה: וספרת לך שבע שבתות
שנים שבע שנים שבע פעמים והיו לך ימי שבע שבתות השנים תשע
וארבעים שנה: והעברת שופר תרועה בחדש השבעי בעשור לחדש
ביום הכפרים תעבירו שופר בכל ארצכם: וקדשתם את שנת
החמשים שנה וקראתם דרור בארץ לכל ישביה יובל הוא תהיה
לכם ושבתם איש אל אחוזתו ואיש אל משפחתו תשבו: יובל הוא
שנת החמשים שנה תהיה לכם לא תזרעו ולא תקצרו את ספיחיה
ולא תבצרו את גזריה: פי יובל הוא קדש תהיה לכם מן השדה
תאכלו את תבואתה: בשנת היובל הזאת תשבו איש אל אחוזתו:
זאת חנכת המזבח ביום המשח אתו מאת נשיאי ישראל קצרת
כסף שתיים עשרה מזרקי כסף שנים עשר כפות זהב שתיים עשרה:
שלישים ומאה הקצרה האחת כסף ושבעים המזרק האחד כל כסף
הכלים אלפים וארבע מאות בשקל הקדש: כפות זהב שתיים עשרה
מלאת קטרת עשרה עשרה הכף בשקל הקדש כל זהב הכפות
עשרים ומאה: כל הבקר לעלה שנים עשר פרים אילם שנים עשר
כבשים בני שנה שנים עשר ומנחתם ושעירי עזים שנים עשר

לחטאת: וכל, בקר זבח השלמים עשרים וארבעה פרים אילם ששים עתדים ששים כבשים בני שנה ששים זאת חנפת המזבח אחרי המשח אתו: וכבא משה אל אהל מועד לדבר אתו וישמע את הקול מדבר אליו מעל הכפרת אשר על ארן העדת מבין שני הכרבים וידבר אליו: וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל אהרן ואמר את אליו בהעלתך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות: ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרתיה כאשר צוה יהוה את משה: וזה מעשה המנורה מקשה זהב עד ירכה עד פרחה מקשה הוא כמראה אשר הראה יהוה יאהדונהי את משה כן עשה את המנורה: השמר בנגע הצרעת לשמר מאד ולעשות ככל אשר יורו אתכם הכהנים הלויים כאשר צויתם תשמרו לעשות: זכור את אשר עשה יהוה אלהיך למרים בדרך בצאתכם ממצרים: את שבחתי תשמרו ומקדשי תיראו אני יהוה:

יאמר שני פסוקים אלו שלש פעמים.

כל כלי יוצר עליו לא יצלח וכל לשון תקום אתך למשפט תרשיעי זאת נחלת עבדי יהוה וצדקתם מאתי נאם יהוה: יהוה יחתי מריבו עלו בשמים ירעם יהוה ידין אפסי ארץ ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו:

יאמר פסוק זה פעמים. ויכון בשמות הקודש מבלי להוציאם מפיו.

נשבע יהוה יאהדונהי ולא ינחם, אתה כהן לעולם, על דברתי מלכי צדק. (ויכון שאותיות שניות של הפסוק הוא שם קדוש שהלנ).

נשבע יהוה יאהדונהי ולא ינחם, אתה כהן לעולם, על דברתי מלכי צדק. (ויכון שאותיות שניות של הפסוק הוא שם קדוש לשנה. ושמות קדושים אלו כל אחד מהם בגימטריא שפה, ובגימטריא שכינה. ועם הכולל גימטריא לשון. לתקן כל מה שפגם בלשונו ובשפתיו בשכינה.)

יאמר פסוק זה, ויכון שאילמה "אותיות אלהים", לתקן כל מה שפגם

במאָה וַעֲשִׂירִים צִירוּפֵי שָׁם "אַלְהִים".

וַיָּבֹאוּ אֵילָמָה וְשָׁם שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה עֵינַת מִיָּם וְשִׁבְעִים תְּמָרִים וַיִּחַנּוּ
שָׁם עַל הַמַּיִם:

אַחַר כֵּךְ יֹאמֵר פְּסוּקִים אֵלוֹ (שְׂרָאשִׁי תִיבּוֹת שְׁלֵהֶם יְהוָה. יו"ד ה"א וּא"ו
ה"א. אַדְנִי, יו"ד, יו"ד ה"י, יו"ד ה"י וּי"ו, יו"ד ה"י וּי"ו ה"י, אֵלֶיךָ
לְמַד ה"ה יו"ד מ"ם.) וַיִּזְהַר שְׁלֹא לְהַפְסִיק בֵּינֵיהֶם בְּשׁוֹם דְּבוּר אוֹ
מַעֲשֵׂה אַחֵר.

יְהוָה

יְהוָה הַצִּילָה נַפְשִׁי מִשְׁפַּת שִׁקָּר מִלְּשׁוֹן רְמִיָּה: הַדְרִיכֵנִי בְּאַמְתָּךְ
וְלַמְדֵּנִי כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אוֹתָךְ קוֹיֵתִי כָּל הַיּוֹם: וְאַל תִּצַּל מִפִּי
דְּבַר אָמֶת עַד מָאֵד כִּי לְמִשְׁפָּטֶךָ יִחַלְתִּי: הִרְאֵנוּ יְהוָה חֲסִדֶךָ וַיִּשְׁעֶךָ
תִּתֵּן לָנוּ:

יִרְד

יְמַלֵּא פִי תְהִלָּתֶךָ כָּל הַיּוֹם תִּפְאַרְתֶּךָ: וְלִבִּי נִמְהָרִים יִבִּין לְדַעַת
וְלִשׁוֹן עֲלֵגִים תִּמְהַר לְדַבֵּר צְחוֹת: דְּרַכֶּיךָ יְהוָה הוֹדִיעֵנִי אֲרוּחֹתֶיךָ
לַמְדֵּנִי:

הָא

הַצִּילֵנִי מִדְּמַיִם | אֱלֹהִים אֱלֹהֵי תְשׁוּעָתִי תִרְנֵן לִשׁוֹנִי צְדָקָתֶךָ: אֲזִי
יִדְלַג כְּאֵיל פֶּסַח וְתִרְנֵן לִשׁוֹן אֵלֶם כִּי נִבְקָעוּ בַמַּדְבָּר מִיָּם וַיִּנְחֲלִים
בְּעָרְבָה:

וְאוֹ

וְלִשׁוֹנִי תְהַנֶּה צְדָקֶךָ כָּל הַיּוֹם תְּהִלָּתֶךָ: אֲדַנִּי יְהוָה נָתַן לִי לִשׁוֹן
לְמוֹדִים לְדַעַת לְעוֹת אֶת יַעֲף דְבָר יַעִיר בְּבִקְרָא בְּבִקְרָא יַעִיר לִי אֲנִי
לְשִׁמְעַת כְּלִמּוֹדִים: וְאֲנִי בְּתַמִּי אֵלֶיךָ פִּדְנִי וְחַנּוּנִי:

הָא

הַקְּשִׁיבָה לְקוֹל שׁוֹעֵי מִלְכֵי וְאַלְהֵי כִּי אֵלֶיךָ אֲתַפְּלֵל: אֲזַכִּירָה שְׁמֶךָ
בְּכָל דֹּר וְדֹר עַל פְּנֵי עַמִּים יְהוֹדוּךָ לְעֵלָם וְעַד:

אדני

אָז ימלא שְׁחוֹק פִּינוּ וּלְשׁוֹנֵנוּ רִנָּה אֲזוּ יֹאמְרוּ בְּגוֹיִם הַגְּדִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת עִם אֱלֹהֵי: דְּרִשְׁתִּי אֶת יְהוָה וְעֲנֵנִי וּמִכָּל מַגּוּרֹתַי הַצִּילֵנִי: נֶצֶר לְשׁוֹנֶךָ מֵרַע וּשְׁפָתֶיךָ מִדִּבְרֵי מִרְמָה: יְהוָה אֱהַבְתִּי מֵעוֹן בֵּיתֶךָ וּמִקּוֹם מִשְׁכַּן כְּבוֹדֶךָ:

יוד

יִרְאוּ אֶת יְהוָה קֹדְשֵׁיו כִּי אֵין מִחֲסוֹר לִירְאָיו: וְנִפְשֵׁי תְּגִיל בְּיְהוָה תְּשִׁישׁ בִּישׁוּעָתוֹ: דְּבִקְהָה נִפְשֵׁי אֲחֵרֶיךָ בִּי תִמְכָּה יְמִינֶךָ:

יוד הי

יְרוּיֵן מִדְּשָׁן בֵּיתֶךָ וְנִחַל עֲדֻנֶיךָ תִּשְׁקֶם: וְאֲנִי תָמִיד אֲנִיחַל וְהוֹסַפְתִּי עַל כָּל תְּהַלְתֶּךָ: דְּבָרֵי עֲוֹנֹת גָּבְרוּ מִנִּי פִּשְׁעֵינוּ אִתָּה תִּכְפָּרם: הוֹלֵךְ תָּמִים וּפְעַל צֶדֶק וְדָבָר אֱמֶת בְּלִבְכוֹ: יִרְעֲפוּ נְאוֹת מִדְּבַר וְגִיל גִּבְעוֹת תַּחֲגֹרְנָה:

יוד הי ויו

יִדְוֹךְ עַמִּים | אֱלֹהִים יִדְוֹךְ עַמִּים כָּלֵם: וְאֲנִי תִפְלְתִי לָךְ יְהוָה עַת רְצוֹן אֱלֹהִים בָּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי בְּאֱמֶת יִשְׁעֶךָ: דְּבָרֵי פִי חֶכֶם חֵן וּשְׁפָתוֹת כֶּסֶל תִּבְלַעְנוּ: הִנֵּה נָא פִתְחֵתִי פִי דְבָרָה לְשׁוֹנֵי בְּחֻכֵּי: יִשְׂאוּ הָרִים שְׁלוֹם לְעַם וּגְבְעוֹת בְּצִדְקָה: וְהִדְרֶךָ | צִלַּח רֶכֶב עַל דְּבַר אֱמֶת וְעֲנִיָּה צֶדֶק וְתוֹרָה נִרְאוֹת יְמִינֶךָ: יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים וְיִירְאוּ אוֹתוֹ כָּל אִפְסֵי אָרֶץ: וְזָרַע עֲבָדָיו יִנְחֲלוּהָ וְאֲהַבֵּי שְׁמוֹ יִשְׁכְּנוּ בָּהּ:

יוד הי ויו הי

יוֹמָם יִצְנֶה יְהוָה | חֶסֶדּוֹ וּבִלְיָהּ שִׁירָה עַמִּי תִפְלָה לְאֵל חַיִּי: וְאֲמוֹנֹתַי וְחֶסֶדִי עִמּוֹ וּבִשְׁמֵי תְרוֹם קִרְנּוֹ: דַּעַן כִּי יְהוָה יֵאֱהַדוֹנֶה הוּא אֱלֹהִים הוּא עָשָׂנוּ וְלוֹ אֲנַחְנוּ עִמּוֹ וְצִאֵן מִרְעִיתוֹ: הֲלֹא אִתָּה תָּשׁוּב תִּתֵּינֵנוּ וְעִמָּךְ יִשְׁמְחוּ כָּךְ: יִשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִשְׁלִיךְ בְּמִצּוֹלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: וְתִרְם כְּרָאִים קִרְנֵי בִלְתִי בְּשִׁמְן רַעַנָן: יִדְרֶךְ עֲנוּיִם בְּמִשְׁפָּט וּלְלַמֵּד עֲנוּיִם דְּרַכּוֹ: וְאֲנִי בָרַב חֶסֶדְךָ אָבוֹא

ביַתְךָ אֲשַׁתְּחִוָה אֶל הַיָּכֵל קְדֹשְׁךָ בְּיִרְאַתְךָ : הַדְרִיכֵנִי בְּאֲמַתְךָ וְלִמְדֵנִי
כִּי אַתָּה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אוֹתְךָ קוֹיֵתִי כָּל הַיּוֹם : יְהוָה צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשָּׁגֵב
לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סֵלָה :

אלף

אֲמַרְתִּי אֲשַׁמְרָה דְרָכֵי מַחֲטָא בְּלִשׁוֹנִי אֲשַׁמְרָה לִפִּי מִחֲסוֹם בְּעַד
רִשְׁעִי לִנְגָדִי : לְמַעַן תִּמְחַץ רִגְלְךָ בְּדָם לְשׁוֹן כְּלָבִיךָ מֵאֲיִבִים מִנְהוּ : פִּי
צַדִּיק יִהְיֶה חֲכָמָה וּלְשׁוֹנוֹ תִּדְבַר מִשְׁפָּט :

למד

לְאָדָם מַעֲרָכֵי לֵב וּמִיְהוָה מַעֲנָה לְשׁוֹן : מָוֶת וְחַיִּים בְּיַד לְשׁוֹן
וְאֶהְיֶה יֹאכֵל יֹאכֵל פְּרִיָה : דְרָךְ פְּקוּדֵיךָ הִבִּינִי וְאֲשִׁיחָה בְּנִפְלְאוֹתֶיךָ :

הה

הָאֲזִינָה יְהוָה תִּפְלְתִי וְהִקְשִׁיבָה בְּקוֹל תַּחֲנוּנֹתַי : הוֹרֵנִי יְהוָה דְרָכְךָ
אֲחַלֵּף בְּאֲמַתְךָ יַחַד לְבָבִי לִירְאָה שְׁמֶךָ :

יוד

יָבֵשׁ כַּחֲרֹשׁ כַּחֲי וּלְשׁוֹנִי מִדְּבַק מִלְקוֹחֵי וְלַעֲפֹר מָוֶת תִּשְׁפֹּתֵנִי :
וְאֲבוֹאָה אֶל מִזְבַּח אֱלֹהִים אֶל אֵל שְׁמַחַת גִּילִי וְאוֹדְךָ בְּכִנּוֹר אֱלֹהִים
אֱלֹהֵי : דְרָךְ שְׁקֵר הִסֵּר מִמֶּנִּי וְתוֹרַתְךָ חֲנִנִי :

מם

מְקוֹר חַיִּים פִּי צַדִּיק וּפִי רִשְׁעִים יִכְסֶה חֲמָס : מִרְפָּא לְשׁוֹן עֵץ חַיִּים
וְסֵלָף בַּה שְׁבַר בְּרוּחַ :

עד פאן יאמר ברצף אחד, ואחר כך יאמר פסוקים אלו.

רוח יהוה דבר בי ומלתו על לשוני : תסתירם בסתר פניך מרכסי
איש תצפנם בסכה מריב לשנות : בהגיגי תבער אש דברתי בלשוני :
רחש לבי דבר טוב אמר אני מעשי למלך לשוני עט סופר מהיר :
אליו פי קראתי ורומם תחת לשוני : תרננה שפתי כי אזמרה לך
ונפשי אשר פדיתי : גם לשוני כל היום תהגה צדקתך כי בשו כי
חפרו מבקשי רעתי : בשפתי ספרתי כל משפטי פיך : בדרך עדותיך

ששתי פעל כל הון: בפקודיך אשיחה ואביטה ארחתיך: בחקתיך
 אשתעשע לא אשכח דברך: פי פערתי ואשאפה כי למצותיך
 יאבתי: תען לשוני אמרתך כי כל מצותיך צדק: אמרי האזינה יהנה
 בינה הגיגי: כסף נבחר לשון צדיק לב רשעים כמעט: יש בוטה
 כמדקרות חרב ולשון חכמים מרפא: שפת אמת תכון לעד ועד
 ארגיעה לשון שקר: בארץ אפים יפתה קצין ולשון רכה תשבר
 גרם: אם ישף הנחש בלוא לחש. ואין יתרון לבעל הלשון: כי יאלף
 עונף פיה ותבחר לשון ערומים: אמת קנה ואל תמכר חכמה ומוסר
 ובינה: בחסד ואמת יכפר עון וביראת יהנה סור מרע: חסד ואמת
 אל יעזוב קשרם על גרגרותיך כתבם על לוח לבך: כל ארחות יהנה
 חסד ואמת לנצרי ועדתיו: חסד ואמת נפגשו צדק ושלום
 נשקו: שלח אורך ואמתך המה ינחוני יביאוני אל הר קדשך ואל
 משכנותיך: ואנכי נטעתיך שרק כלה זרע אמת ואיך נהפכת לי סורי
 הגפן נכריה: ויהנה אלהים אמת הוא אלהים חיים ומלך עולם
 מקצפו תרעש הארץ ולא יכלו גוים זעמו: אם ללצים הוא יליץ
 ולענוים יתן חן: בן חכם מוסר אב ולץ לא שמע גערה: בקש לץ
 חכמה ואין ודעת לנבון נקל: גרש לץ ויצא מדון וישבת דין וקלון:
 אשרי האיש אשר לא הלך בעצת רשעים ובדרך חטאים לא עמד
 ובמושב לצים לא ישב:

יעמוד ויאמר פסוקים אלו, ויכון בראשי תיבות שלהם. לתקן מה שפגם.
 בהבל פיו בשפתיו ולשונו.

הבל

הלך וקראת באזני ירושלם לאמר פה אמר יהנה זכרתי לך חסד
 נעוריה אהבת כלולתיך לכתף אחרי במדבר בארץ לא זרועה: כי
 נשבעתי יצא מפי צדקה דבר ולא ישוב כי לי תכרע כל ברך תשבע
 כל לשון: לשמרך מאשת רע מחלקת לשון נכריה:

שפה

שמר פיו ולשונו שמר מצרות נפשו: פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה: הן אמת חפצת בטחות ובסתם חכמה תודיעני: לשון

לשון חכמים תיטיב דעת ופי כסילים יביע אנלת: שארית ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב ולא ימצא בפיהם לשון תרמית, כי המה ירעו ורצצו ואין מתירד: ויגידו שמים צדקו כי אלהים שפט הוא סלה: נאלמתי דומיה החשיתי מטוב וכאבי נעפר:

יקח בידו כסף פדיון תעניות הנצרכים לתקונו אך מי עלה שמים וירד, לקבוע את מספר ימי התעניות, ויתן פדיון נפשו לצדקה לעניים ככל אשר יוכל, וטוב שלא יפחות מהפדיון המוזכר לעיל עמודים 438-440 לעוונות אלו, ומשמים יעזרוהו להשלים תקונו וכמו שאמרו רבותינו שהבא להיטהר מסייעין בערו.

יקח בידו כסף הפדיון ויחלוץ נעליו וילך פמה צעדים יחף, ואחר כך יעמוד יחף ופניו לצד מערב ויאמר.

עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על פי עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי בין מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתיני. יראה ורעד יבוא בי בצת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם נכלמתי להרים אלהי פני אליך. פי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהנה יאהדונה הצדקה ולנו בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא הטיתי אזני. ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על פרישות ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל ניצוצות הקדשה במעמקי הקלפות. ונתתי פח בקלפות להתחזק ולעלות למעלה ולהתאחז ולינק מן הקדשה. וגרמתי

בְּעוֹנוֹתַי לַעֲקֹר וּלְהַכְרִית אֶת נַפְשִׁי הַקְּדוֹשָׁה מִמְּקוֹרָהּ הַעֲלִיּוֹן מֵאֶרֶץ
 הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יַרְכְּתֵי בוֹר. בּוֹרוֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא יָכִילוּ
 הַמַּיִם. אוֹי וְאֹבּוֹי עָלַי. אֵהָה עַל נַפְשִׁי. עַל מִי אָנוֹס לַעֲזֹרָה וְאֵנָה
 אֶפְנֶה לִישׁוּעָה. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאֲתִי חֲרַפְתָּ נְעוּרַי. אֲכַל
 גְּלוּי וַיְדוּעַ לְפָנַי יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, כִּי לֹא בְמֶרְד
 וּבְמַעַל עָשִׂיתִי, וְלֹא לְהַכְעִיֵּךְ נִתְּפוֹנְתִי, רַק יִצְרִי גִבּוֹר עָלַי וּמַעֲשֵׂה
 שְׁטָן הַצְּלִיחַ, כִּי הוּא מֵאֵשׁ וְאֵנִי מִבֶּשֶׂר וְדָם, וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתַנִּי
 וּפְתַנִּי לַעֲבֹר עַל מִצְוֹתֶיךָ, וְנִסְפַלְתִּי וְעָשִׂיתִי עֲוֹן זֶה אֲשֶׁר פָּגַמְתִּי בְּפִי
 וּבְלִשׁוֹנִי וּבַהֲבַל דְּבוּרִי, וְשִׁקְרָתִי, וְדַבְרָתִי לְשׁוֹן הָרַע, וְרַכִּילוֹת, וְלִיצְנוּנוֹת,
 וְחִנְפָּה, וְנִבְלוֹת הַפֶּה, וְדַבְרֵי חוֹל בְּשִׁפְתַי, וְדַבְרֵי חוֹל בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, וְאוֹנְתִי
 אוֹנְאֵת דְּבָרִים לְעַמִּיתִי בַתּוֹרָה וּבְמִצְוֹת, וְכִינִיתִי שֵׁם רַע לָהֶם, וְהִלְבַּנְתִּי
 פְּנֵיהֶם. וְעַתָּה אֲנִי בּוֹשׂ מִמַּעֲשֵׂי וּמִכָּלֵם אֲנִי מְעוֹנוֹתַי, וּמִתְנַחֵם
 וּמִתְחַרֵּט אֲנִי עַל כָּל מַה שִׁחַטָּאתִי וְעוֹתִי וּפִשְׁעֵתִי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדֵי עַד
 הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזֹבְתִי אֶת דְּרָכֵי הָרָעִים וְאֶת אֲרָחוֹתֵי הַמִּקְלָקְלִים,
 דְּכַתִּיב: יַעֲזֹב רָשָׁע דְרָכָו וְאִישׁ אֲוֹן מִחֲשָׁבוֹתָיו וַיָּשׁוּב אֶל יְהוָה
 וַיִּרְחַמְהוּ וְאֶל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסִלַּח. וּבִאֲתִי בְּלֵב נִשְׁבָּר וְנִדְּכָה
 לְהִתְנַפֵּל לְפָנֶיךָ כִּסֵּא כְבוֹדְךָ וְלִדְפֹק עַל שַׁעֲרֵי רַחֲמֶיךָ וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ
 מַחִילָה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, כִּי אֵל מְלֵךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה וַיִּמְיֶנְךָ פְּשׁוּטָה
 לְקַבֵּל שָׁבִים.

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי, סִלַּח נָא לְחַטָּאִים וְלַעֲוֹנוֹת וּלְפִשְׁעִים אֲשֶׁר
 חַטָּאתִי וְעוֹתִי וּפִשְׁעֵתִי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדֵי עַל הָאֲדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה,
 וְאֵל תְּבוֹא בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי. כִּי אַתָּה
 יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי טוֹב וְסִלַּח וְרַב חֶסֶד לְכָל קוֹרְאֶיךָ. וְאֵל נָא תִבְזֶה עֲוֹנוֹת
 עֲנִי אֲשֶׁר עָנִיתִי בְּצוּם נַפְשִׁי, בְּרַכִּי כְּשֶׁלּוּ מִצוּם וּבִשְׂרֵי כַחַשׁ מִשְׁמֶן.
 וַיְהִי חֲשׁוֹב וּמִקְבָּל וּמְרַצֶּה לְפָנֶיךָ מֵעוֹט חֲלָבִי וְדָמִי אֲשֶׁר נִתְּמַעַט
 הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כְּחֵלֶב וְדָם הַנִּקְרָב עַל גְּבִי מִזְבֵּחַךְ הַקְּדוֹשׁ. וּבָרַב
 רַחֲמֶיךָ וְחֶסְדֶּיךָ הוֹדַעְתָּנוּ עַל יְדֵי עַבְדְּךָ לְתַקֵּן אֶת פְּגָם נַפְשׁוֹנוּ
 בְּמִסְפָּר וּבְמִפְקֵד שְׁמוֹת הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר פָּגַמְנוּ בָּהֶם. וְגְלוּי וַיְדוּעַ

לפניך פי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אף אין בי פח, וכשל פחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשוכה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניתי, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמתי. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח'ל ב'לע ו'יקיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'צא ר'חמיך א'ת ר'גזך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוב שומע תפלה. יהי לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי.

מפאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

ישב וילמד סדר האותיות הנה במתינות, וישתדל להבין כמה שיכול מה שמוציא מפיו, ויכון לתקן כל מה שפגם בפיו במוצאות הפה. שאותיות הא' ב' מתחלקות בהם. ולהבנת הענין דע, כי אותיות אהח"ע יוצאות מן הגרון. ואותיות גיכ"ק מהחיה, דטלנ"ת מהלשון, זסשר"ץ מהשנים. בומ"ף מהשפתיים, והם חמשה מוצאות, שפנגדם חמשת חלקי הנשמה הנקראים (מלמטה למעלה), נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה. שכנגדם יש חמשה עולמות רוחניים שארבעה מהם נקראים (מלמעלה למטה) אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, ומעל האצילות יש עולם חמישי נסתר

יותר. וְעָשָׂר הַסְפִירוֹת שֶׁהֵם שָׂרֵשׁ לְכָל מַה שֶׁבָּרָא ה' בְּעוֹלָם, נִקְרָאִים כְּתוּר, חֲכָמָה, בִּינָה, חֶסֶד, גְּבוּרָה, תְּפָאֶרֶת, נֹצֵחַ, הוֹד, יְסוֹד, וּמַלְכוּת, וְשִׁלְשֵׁת הָרֵאשֹׁנוֹת כְּתוּר חֲכָמָה בִּינָה, הֵם חֲטִיבָה עֲלִיוֹנָה הַמְשַׁפֵּיעָה בְּשִׁבְעַת הַתְּחִתּוֹנוֹת שָׁגַם הֵם מִתְחַלְקִים, שִׁשֵּׁת הַסְפִירוֹת חֶסֶד גְּבוּרָה תְּפָאֶרֶת נֹצֵחַ הוֹד יְסוֹד, שֶׁהֵם כְּנֶגֶד שִׁשֵּׁת קְצוֹת הָעוֹלָם, דְרוֹם, צָפוֹן, מִזְרָח, מְעַרְב, מַעְלָה, מַטָּה, מְעַרְב, וְנִקְרָאִים לְפָעִמִּים בְּשֵׁם קְצוֹת, וְלְפָעִמִּים בְּשֵׁם "וְעִיר אֲנָפִין", וְהַסְפִירָה הַשְּׂבִיעִית "מַלְכוּת". הִיא הַמְקַבֶּלֶת אֶת כָּל הַשֹּׁפֵעַ וּמַעֲבִירָה אוֹתוֹ לְכָל הַנִּבְרָאִים שֶׁמִּתְחַתֶּיהָ כּוֹלֵל בְּנֵי הָאָדָם, וְהִיא הַנִּקְרָאת "שְׂכִינָה". וְהַחֲכָמָה וְהַבִּינָה הַמְשַׁפֵּיעִים אֶת הַשֹּׁפֵעַ לְשִׁבְעַת הַסְפִירוֹת הַתְּחִתּוֹנוֹת נִקְרָאִים בְּלִשׁוֹן הַשְּׂאֵלָה בְּשֵׁם אָבָא וְאָמָא, כִּי הֵם הַמְגַלִּים כַּח שְׂבַעַת הַתְּחִתּוֹנוֹת בְּעוֹלָם וְנוֹתְנִים לָהֶם הַשֹּׁפֵעַ, כְּהוֹרִים לְבָנֵיהֶם. וְהַכְּתוּר הַמְשַׁפֵּיעַ הַכֹּל בְּשֹׁפֵעַ לֹא הַגְּבִלָה נִקְרָא בְּשֵׁם אֶרֶךְ אֶפְסִים וּבְלִשׁוֹן תְּרַגּוּם אֶרֶךְ אֲנָפִין.

וְעַל הָאוֹתִיּוֹת שֶׁבְּסֵפֶר תוֹרָה יֵשׁ תְּגִין, וְכָל תֵּג הוּא בְּדַמּוֹת אוֹת ו' וּמְסֻפְרוֹ בְּגִימָטְרִיא שֵׁשׁ. וְנִקְוֵד הָאוֹתִיּוֹת כָּל נִקְוֵדָה הִיא בְּחֻשְׁבוֹן עֶשְׂרֵת כְּחֻשְׁבוֹן אוֹת י', לְדוּגְמָא סְגוּל () הוּא שְׁלִשִׁים, וְפִתַח () הוּא דַּמּוֹת ו' וּמְסֻפְרוֹ שֵׁשׁ. וְקִמְץ () מוֹרְכָב מִנִּקְוֵדָה וְנ' וּמְסֻפְרוֹ שֵׁשׁ עֶשְׂרֵה. וְדִי בְּמַעַט זֶה כְּדֵי שֶׁתִּבִּין מַה שֶׁתּוֹצִיא מִפִּיךָ.

גַּם מִי שֶׁלֹא מִבִּין, יִקְרָא זֶה וַיִּכּוֹן שֶׁה' יִקְבֵּל הַמַּלְאִים שֶׁמוֹצִיא מִפִּיו וַיִּתְקַן בְּהֵם כָּל הַמַּלְאִים הָאֲסוּרִים שֶׁהוֹצִיא מִפִּיו.

לְשֵׁם יְחִוּד קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתֵיהָ בְּדַחִילוֹ וְרַחֲמֵימוֹ, וְרַחֲמֵימוֹ וְדַחִילוֹ לִיְחִוּדָא שֵׁם י"ה בּו"ה (עַל יְדֵי שֶׁפַע אֵין סוֹף הַמְשַׁפֵּיעַ בְּהֵם וּמְיַחֲדֵם), בְּיְחִוּדָא שְׁלִים בְּשֵׁם כָּל יִשְׂרָאֵל, הַרִינִי מוֹכֵן לוֹמֵר שְׁנִים וְעֶשְׂרִים אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וַיְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, שֶׁתְּצַרְךָ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים אֶת אוֹתִיּוֹת אֱלֹהֵינוּ לְחִיבוֹת כְּרִצוֹנְךָ, כִּי רַחוּם אַתָּה וּמְרַבָּה לְהַטִּיב, וְאַנְחֵנוּ עֲבָדֶיךָ בְּנֵי בְּחוֹנֶיךָ, כְּפִנְתָנוּ לְעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ. יְהוָה נִגְדָךְ כָּל תְּאַוְתֵינוּ, וְאַנְחֵתֵנוּ מִמֶּךָ לֹא

נסתרה. ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שתעשה למען שמך הגדול, ולמען תורתך הקדושה, ותתקן כל פגמינו ופגמי אדם הראשון שפגמנו בכללות אצילות, בריאה, יצירה, עשייה, ובכל פרטי אצילות, בריאה, יצירה, עשייה, ויתבררו ויתקנו ויעלו כל נצוצי הקדשה של נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה, אשר נפלו בקליפה על ידי אדם הראשון ועל דינו בגלגולים אלו ובגלגולים אחרים. ויתבררו ויתקנו ויעלו שארית רפ"ח נצוצין. ויתקנו כל לבושי נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה דכללות ופרטות אצילות, בריאה, יצירה, עשייה. ויתבררו חלקי הנפש שנפגמו ונפלו בנגה דאצילות, בריאה, יצירה, עשייה. ונגה פאור תהיה אל מקום הקדש, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה דינו כוננה עלינו ומעשה דינו כוננהו. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי:

פה אמר יהוה מלך ישראל וגאלו יהוה צבאות אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים: ומי כמוני יקרא ויגידה ויערכה לי משומי עם עולם ואתיות ואשר תבאנה גידו למו: פה אמר יהוה קדוש ישראל ויצרו האתיות שאלוני על בני ועל פעל ידי תצוני:

אחר כך יאמר בכונה, עשרים ושתים פעמים את סדר אותיות א' ב'. הנה.

א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ ל מ נ ס
ע פ צ ק ר ש ת ר ב מ זן רן זן

אחר כך יאמר פסוקים אלו.

ואתה אדני אל רחום וחנון, ארף אפים ורב חסד ואמת: פנה אלי וחנוני. תנה עזך לעבדך והושיעה לבן אמתך: עשה עמי אות לטובה, ויראו שונאי ויבושו כי אתה יהוה יאהדונהי ועזרתני ונתמתני: שובה ישראל עד יהוה יאהדונהי אלקיך כי פשלת בעונך: קחו עמכם דברים ושובו אל יהוה יאהדונהי, אמרו אליו כל תשא עון

וקח טוב ונשלמה פרים שפתינו: ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

אחר כך יאמר סדר א ב זה. פעם אחת.

אהרן בגרון. גיכק בחיך. דטלנת בלשון.
 זסשריץ בשנים. בומף בשפתים:
 את בש גר דק היץ וף זעל זס טלנ ים כל:
 אוס בטעל גיפ דחצ' הלך ומר זעל שות:
 אלבם גלדס העלופ זצוזק טריש כת:
 איק בכר גלעל דמת הלך וסם זעלן חפף טלץ
 אטל בזו גז דו יצ' כפ לעל מס קיץ רף שוץ תם

יאמר פסוק זה פעמים.

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהרונה צורי וגאלי:

ילמד ענגני אותיות אלו במתינות. וישתדל להבין פמה שיוכל. מי שלא מבין כלל בנושאי זהר וקבלה וכן אשה, ידלגו מכאן ועד הקטע המתחיל אמרו במסכת שבת לקמן עמוד 469.

א"ב רמז לסוד הנסירה. ג"ד רמז למוחין דהנויות דגדלות, שהם ע"ב, ס"ג, מ"ה, בן. בסוד חכמה ובינה ותריץ עטרין דחסדים וגבורות שפדעת, וגם מלבשים תוף נצח, הוד יסוד. דאמא, שהם שמות דאהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן וההי"ן. וזהו הרמז באותיות ג"ד שהם המלבשים והמוחים שבתוכם. ה"ו רמז ליחוד קודשא בריך הוא, ושכינתיה, שהם זו"ן. ז"ח רמז איהו פנצח ואהי בהוד, והנצח הוא ספירה שביעית מעילא לתתא, וההוד הוא ספירה שמינית. ט"י

רְמוֹז שֶׁהַמַּלְכוּת מְשַׁלֶּמֶת אֶת זַעִיר אֲנָפִין לְעֶשֶׂר סְפִירוֹת, וְהַתְּשׁוּעָה שֶׁלּוֹ יְהוּי עֲשָׂרָה: כ"ל רְמוֹז בְּכַתְ"ר, כ' גַּמְטְרִיא עֲשָׂרִים בְּמִסְפַּר כַּתְ"ר כְּנוֹדָע: וְאוֹת ל' רְמוֹז לְחֻכְמָה, בִּינָה, דַּעַת, שְׁפָל אֶחָד כְּלוּל מִעֲשָׂרָה, גַּמְטְרִיא שְׁלֹשִׁים. וְהִגָּה חֻכְמָה וּבִינָה הֵם אָבָא וְאֵמָא, וְהַדַּעַת מִחֻבְרָם שֶׁהוּא בְּחִינַת יְסוּד שְׁלֵהֶם. וְצָרִיף שִׁימְשֵׁף לָהֶם שְׁפַע מִבְּחִינַת הַפֶּתֶר כְּדִי שִׁיזְדוּגוּ, וְזֶהוּ רְמוֹז חֲבוּר כ"ל: מ"נ רְמוֹז שְׁעַל יְדֵי זְוִיג הַנְּזָכָר יִתְקַנּוּ אַרְבָּעָה יוּדִי"ן שְׁבָשֵׁם ע"ב, וְיִצְלוּ לְמִקּוּמָם הָעֲלוּיָן לְמַעְלָה. וְאַרְבָּעָה יוּדִין הֵם מ' בְּסוּד אַרְבָּעִים יוֹם דְּשׁוּבְבִי"ם, וְגַם יִתְקַנּוּ עַל יְדֵי זֶה חֻמְשָׁה חֻסְדִּים, וְחֻמְשָׁה גְבוּרוֹת שֶׁהֵם סוּד מֵים דְּכוּרִין וּמֵינִין נוֹקְבִין וְכָל אֶחָד כְּלוּל מִחֻמְשׁ הָרִי אוֹת נ': ס"ע רְמוֹז כִּי שֵׁשׁ הַקְּצוּוֹת שֶׁהֵם שְׁשִׁים שְׁפָל אֶחָד כְּלוּל מִעֲשָׂר, יִתְחַבְּרוּ עִם הַמַּלְכוּת וְיִהְיוּ שְׁבָעִים: פצ"ק רְמוֹז פ' גַּמְטְרִיא יְסוּד. צ' גַּמְטְרִיא מֵים, רְמוֹז שֶׁהִיְסוּד יִהְיֶה תְּמִיד מְלֵא מֵים קְדוּשִׁים. וְאֵלוּ הַמֵּים הֵם חֻמְשָׁה חֻסְדִּים וְחֻמְשׁ גְבוּרוֹת, שְׁפָל אֶחָד כְּלוּל מִעֲשָׂר גַּמְטְרִיא ק'. רש"ת רְמוֹז אוֹת ר' הִיא רַחֵל, כִּי רֵאשׁ שְׁמָה ר', גַּם בּוֹ רְמוּז שֵׁם לֵאָה, כִּי לֵאָה בְּמִלּוּאָה כְּזֶה לְמ"ד אֶל"ף ה"י גַּמְטְרִיא ר', הָרִי בְּאוֹת ר' יֵשׁ רְמוֹז לְלֵאָה וּלְרַחֵל. אוֹת ש' רְמוֹז לְחֻסֵּד, גְבוּרָה, תְּפָאֲרַת, כָּל אֶחָד כְּלוּל מִעֲשָׂר, וְעֲשָׂר מִעֲשָׂר גִּימְטְרִיא ש', וְאוֹת ת' רְמוֹז לְנִצַּח הוּד יְסוּד, עַל דְּרָף הַנְּזָכָר, וְהֵינּוּ רְמוֹז כִּי לֵאָה וְרַחֵל שְׁתֵּיהֶם יִהְיוּ שְׁלָמִים בְּשִׁבְעַת סְפִירוֹת, שֶׁהֵם חֻסֵּד, גְבוּרָה, תְּפָאֲרַת, נִצַּח, הוּד, יְסוּד, מַלְכוּת, בְּסוּד בַּת שְׁבַע, וְלִכְנֵן עֲשֵׂה שְׁלֵמָה הַמְּלֶךְ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם חֲנוּךְ הַבֵּית שְׁבַעַת יְמִים וְשִׁבְעַת יְמִים כְּנוֹדָע.

לְשֵׁם יַחֲוֵד קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא וְשְׁכִינְתִּיהָ וְחַפְצָן יְהוּהָ יֵאָהֲדוּנָהּ בְּיַדֵּינוּ יִצְלַח: א' עִם הַתְּגִין שֶׁהוּא גַּמְטְרִיא שְׁשָׁה, הוּי מִסְפַּר שְׁבָעָה, רְמוֹז לְפֶתֶר שֶׁהוּא סְפִירָא רֵאשׁוֹנָה, וְהוּא סוּד גְּלָגְלֵתָא. וְיָדוּעַ שְׁשֵׁם יֵשׁ סוּד שְׁבָעָה, וְכִמּוֹ שְׁכַתְב רַבֵּינוּ הָאָר"י ז"ל וְזֶה לְשׁוֹנוֹ, רִישָׁא דְאָרִיף אֲנָפִין, יֵשׁ בּוֹ שְׁבָעָה תְּקוּנִים שְׁעַל יָדָם מֵאִיר הָעֵתִיק הַמְּתַלַּבֵּשׁ בְּתוֹכוֹ, וְאֵלוּ הֵן, גְּלָגְלֵתָא, וְהוּא נִקְרָא כְּת"ר דְאָרִיף אֲנָפִין, ב', טָלָא

דְּבָדוּלְחָא, וְהוּא מַח חֲכָמָה דְּאָרִיף אַנְפִּין. ג' קְרוּמָא דְּאָוִירָא, הוּא
 סוּד הַקְרוּם הַמְקִיף אֶת הַמּוֹחִין וּמְפָסִיק בִּינוּ וּבֵין הַגְּלָגְלֹת. ד' עֶמֶר
 נָקִי הֵם הָאֲזַנִּים. ה' רַעוּא דְּרַעוּיָן, וְהוּא מַצַּח הַרְצוֹן דְּאָרִיף אַנְפִּין, ו'
 אֲשַׁגְחָא פְּקִיחָא וְהֵם עֵינֵינִין דְּאָרִיף אַנְפִּין, ז' נִקְבָּא דְּפִרְשָׁקָא וְהוּא
 חוּטְמָא דְּאָרִיף אַנְפִּין. הָרִי נִתְבָּאֵר ז' דְּגִלְגְּלֹתָא. ב' עִם הַתְּגִין
 גַּמְטְרִיא ח', שְׁהוּא חֲכָמָה, רְמֹז שְׁהַחֲכָמָה הִיא סְפִירָה שְׁנֵינָה. ג' עִם
 הַתְּגִין גַּמְטְרִיא כ"א, שְׁהוּא מְסַפֵּר שֵׁם אֱהִי"ה שְׁהוּא בְּבִינָה, וְהַבִּינָה
 הִיא סְפִירָה שְׁלִישִׁית. ד' עִם הַתְּגִין גַּמְטְרִיא עֲשָׂרָה, רְמֹז לְאוֹת יו"ד
 שְׁבַשֵּׁם הַיּוֹ"ה. פ' שְׁלֹשָׁה בְּחִינּוֹת פְּתָר, חֲכָמָה, בִּינָה, הַנְּזַכְרִים
 הַרְמוּזִים בַּאב"ג, הֵם רְמוּזִים וּכְלוּלִים בָּהּ פְּיָדוּעַ, שְׁהַפְתָּר רְמוּז
 בְּקוּץ שֶׁל יו"ד, וְהַחֲכָמָה בִּיּו"ד עֲצָמָה, וְהַבִּינָה בְּמַלּוּי הַיּוֹ"ד, פ' כִּי
 תְּנִיחַ ו' תּוֹף ד' וְיִהְיֶה ה', בְּסוּד הַבֵּן בְּחֲכָמָה, ה' עִם הַתְּגִין גַּמְטְרִיא
 י"א, רְמֹז לִי"א סְמָנֵי הַקְּטָרֹת, שְׁיִתְבָּרְרוּ וּיִתְקַנּוּ עַל יְדֵי הָאֲרֹת
 הַמּוֹחִין הַנְּזַכְרִים שְׁהֵם פְּתָר, חֲכָמָה, בִּינָה. רְמֹז לְבְּחִינַת וַא"ו שֶׁל
 הַשֵּׁם שְׁהוּא זְעִיר אַנְפִּין. ז' עִם הַתְּגִין גַּמְטְרִיא כ"ה, רְמֹז לְמַלְכוּת
 ה"א אַחֲרוֹנָה שְׁבַשֵּׁם שְׁנִקְרָאת כ"ה, פ' חֲמֵשׁ פְּעָמִים חֲמֵשׁ גַּמְטְרִיא
 כ"ה, וְרְמֹז בְּשִׁפְתֵי אוֹתִיּוֹת אֱלוֹ ו"ז שְׁהֵם קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא וּשְׁכִינְתִּיהָ
 זו"ן שְׁיִתְיַחֲדוּ וַיְזַדְּגוּ עַל יְדֵי בְּרוּר י"א סְמָנֵי הַקְּטָרֹת הַנְּרָמֶז בְּאוֹת
 ה'. ח' עִם הַתְּגִין גַּמְטְרִיא י"ד, רְמֹז לְחֲמֵשׁ גְּבוּרוֹת הַנְּרָמֶזִים בְּיָד, גַּם
 זָהָב שְׁהוּא סוּד הַגְּבוּרוֹת גַּמְטְרִיא י"ד, שְׁהַמְּלָכוֹת הַנְּזַכְרֹת הִיא
 נִבְנִית עַל יְדֵי הַגְּבוּרוֹת וְתִהְיֶה רְאוּיָה לְזוּוג. ט' עִם הַתְּגִין כ"ז, רְמֹז
 לְכ"ז אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה שְׁבָה, שְׁנִתְקַנְיָם קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא וּשְׁכִינְתִּיהָ.
 י' עִם הַתְּגִין גַּמְטְרִיא י"ו, רְמֹז לְסוּד רְשׁוֹת הַרְבִּים רְחִבּוֹ י"ו אֲמָה,
 שְׁנִתְקַנְיָם בְּסוּד אַבְג"י דְּאָנָּא בְּכַח. כל"מ אוֹתִיּוֹת מְלֶךְ לְמַפְרָע, רְמֹז
 פ' י"ו הַנְּזַכְרִים הֵם בְּחִינַת מְלָכִים פְּנוּדָע. שְׁהֵם נִקְרָאִים ז' מְלָכִים: ג'
 עִם הַתְּגִין גַּמְטְרִיא חֲיִים, רְמֹז שְׁיִתְבָּרְרוּ וּיִתְקַנּוּ וַיִּמְשֹׁף לָהֶם חֲיִים
 מְלַמְעֵלָה: ס' גַּמְטְרִיא פְּלִי, רְמֹז לְיִסוּד דְּנִקְבָּא הַנְּקָרָאת פְּלִי: ע' עִם
 הַתְּגִין גַּמְטְרִיא נַחַל, רְמֹז לְיִסוּד דְּאֲמָא הַנְּקָרָאת נַחַל. פ' גַּמְטְרִיא

יסוד, רְמוֹז לְיִסוּד זְעִיר אֲנֶפִין, וְכוּנַת הַרְמוֹז בְּשֵׁלֶשׁ אוֹתִיּוֹת אֱלוֹ הוּא לְרִמּוֹז, שְׁיִסוּד זְעִיר אֲנֶפִין, הַרְמוֹז בְּאוֹת פ', יִקְבֵּל שְׁפַע מִן יִסוּד אִימָא הַנְּקָרָא נַחַל, הַרְמוֹז בְּאוֹת ע', וַיִּתֵּן אֶל יִסוּד מְלֻכוֹת נְקֻבִיהַ הַנְּקָרָא כְּלִי, הַרְמוֹז בְּאוֹת ס'. צ' עִם הַתְּגִין גַּמְטְרִיא חֶק, רְמוֹז שְׁהַשְׁפָּעָה תְּהִיָּה חֶק וְלֹא יַעֲבֹר, שְׁתַּמִּיד תְּהִיָּה, אֲמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן. ק' עִם הַתְּגִין גַּמְטְרִיא דְּבָק. כִּי דְּבָק הוּא סוּד הַזְּוִיג, וְהַפְּנִיָּה שְׁהַזְּוִיג יְהִיָּה חֶק וְלֹא יִפְסֹק, וְלִכֵּן מְחַבֵּר עִם אוֹת צ' שְׁשֵׁם רְמוֹז הַחֶק. ר' יֵשׁ בּוֹ רְמוֹז לְלֵאָה, כִּי בְּמִלּוּאָה עוֹלָה גַמְטְרִיא ר' וַיֵּשׁ בּוֹ רְמוֹז גַּם כֵּן לְרַחֵל, כִּי רֵאשׁ שְׁמָה ר'. ש' עִם הַתְּגִין גַּמְטְרִיא, נִפְשׁ, רוּחַ נְשָׁמָה, חֵיה, יְחִידָה. רְמוֹז שְׁלֵאָה וְרַחֵל הַרְמוֹזִים בְּאוֹת ר', יִשְׁתַּלְּמוּ בְּנִפְשׁ, רוּחַ, נְשָׁמָה, חֵיה, יְחִידָה. וַיֵּאִירוּ בְּהֵם. ת' גַּמְטְרִיא מִיִּין דְּכוּרִין, רְמוֹז שְׁלֵאָה וְרַחֵל הַנְּזַפְרוֹת, יִקְבְּלוּ תַמִּיד מִיִּין דְּכוּרִין בְּסוּד הַזְּוִיג. נִמְצָא כִּי בְּאוֹתִיּוֹת שְׁעֻטְנָז ג"ץ יֵשׁ כ"א וו"ן, שְׁשֵׁם הַתְּגִין שְׁהֵם גַּמְטְרִיא קכ"ו כְּמִנְיָן שְׁלֵשׁ מ"ב, בְּסוּד עֲלִי בְּאֵר עֲנוּ לָהּ, שְׁהוּא סוּד שְׁלֵשׁ פְּעֻמִּים שֵׁם מ"ב. גַּם בְּשֵׁלֶשׁ פְּעֻמִּים מ"ב הַנְּזַפְרִים הַרְמוֹזִים בְּכ"א וו"ן הַנְּזַפְרִים, רְמוֹז שְׁיִתְקַנּוּ הַמ"ב פְּרָצוּפִין שְׁל ז' מְלָכִים בְּשְׁלִימוֹת, הַפְּנִימִי וְהַתְּכוּן וְהַחִיצוֹן, וְזֶהוּ רְמוֹז שְׁלֵשׁ פְּעֻמִּים מ"ב. וְהִנֵּה בְּאוֹתִיּוֹת בְּד"ק חֲנִיָּה, יֵשׁ שְׁשֵׁה וו"ן שְׁהֵם גי' ל"ו, כְּמִנְיָן ח"י ח"י. וְהִנֵּה אוֹתִיּוֹת שְׁעֻטְנָז ג"ץ, הֵם אוֹתִיּוֹת זְעִיר אֲנֶפִין הַנְּקָרָא יִשְׂרָאֵל, וּבְזֶה יוֹבֵן אֶף טוֹב לְיִשְׂרָאֵל, כִּי בְּאוֹתִיּוֹת הַנְּזַפְרִים יֵשׁ כ"א וו"ן מִנְיָן אֶף, וְנַעֲשׂוּ טוֹב לְיִשְׂרָאֵל, בְּזְעִיר אֲנֶפִין שְׁנַתְקַנּוּ וְנִכְנְסוּ הָאוֹרוֹת בְּפָנִים. וְנִמְצָא סָף כָּל הַתְּגִין הוּא כ"ז וו"ן, שְׁהֵם כ"א וְשֵׁשׁ, כְּנִגְדַּד כ"ז אוֹתִיּוֹת הַתּוֹרָה, וְכָלֶם נְחֻקְנִים בְּשְׁלִימוֹת וְנַעֲשִׂים וַף וַיֵּשֶׁר פְּעֻלוֹ. גַּם אֶפְשֶׁר לְרִמּוֹז בְּעֻזְרַת ה' יִתְבַּרְךָ, קכ"ו ול"ו גַּמְטְרִיא קס"ב כְּמִנְיָן בְּנִימִין, שְׁהוּא יִסוּד דְּנִקְבָא, שְׁמַעְלָה מ"ן מִן בְּרוּרִים הַנְּזַפְרִים. וְעוֹד נִבְּא לְרִמּוֹז בְּעֻזְרַת ה', בְּאַלְפָא בֵּית"א דְּאַחַה"ע. לְשֵׁם יְחוּד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׁכִינְתִּיהָ, וְהוּא כִּי אוֹתִיּוֹת אַחַה"ע בְּגֵרוֹן. צֵרֶף מְסַפֵּר אַחַה"ע עִם מְסַפֵּר גֵרוֹן, יַעֲלֶה מְסַפֵּר שִׁמ"ג. רְמוֹז שְׁיֵאִירוּ הַו"ה

ואהי"ה במלוי יודי"ן שהם ע"ב קס"א בהוי"ה דמלוי אלפי"ן
 ואדנ"י שהם מ"ה וס"ה וסד הכל, גי' שמ"ג. ולכן מספר זה עולה
 גמטריא הנה מה טוב ומה נעים, כי הוי"ה במלוי אלפי"ן גמטריא
 מ"ה. וגם בחינת שם אדנ"י נקרא מ"ה בסוד מה אשיב לה'. ולכן
 סיים הפסוק שבת אחים גם יחד והבן. גיכ"ק בחיף, הנה צרף מספר
 גיכ"ק עם מספר חיף, עולה גמטריא קע"א, כמנין שם ייא"י
 במלואו יו"ד אל"ף יו"ד שםקבלת המלכות, וידוע שיש שם
 ייא"י משם ס"ג, וזה מקבלת רחל, ויש שם ייא"י משם קס"א, וזה
 מקבלת לאה. דטלנ"ת בלשון, הנה צרף, מספר דטלנ"ת עם מספר
 לשון, יעלה המספר גמטריא משיח מלא עם הכולל, רמז שעל ידי
 תקון הלשון יתמלא המשיח אורות גדולים ויבא לגאל אותנו
 במהרה בימינו אמן, ואז יקים אותו זמן מה שאמר דוד המלך עליו
 השלום כוס ישועות אשא. ולכן כוס ישועות עם הכולל, גמטריא
 דטלנ"ת, לשון: זסר"ץ בשנים, הנה צרף מספר זסר"ץ ומספר
 שנים, יעלה המספר גמטריא אלף ז"ן, והפונה שאז נזנים אנהנו
 בית ישראל מן האצילות שהוא בסוד אלפים. בומ"פ בשפתים, הנה
 צרף מספר בומ"פ ומספר שפתים, יעלה המספר גימטריא תתקנ"ח,
 כמנין תורה מלאה כזה תי"ו וי"ו רי"ש ה"ה, רמז שעל ידי התורה
 אשר יוציא האדם בשפתיו, יתמלא זעיר אנפין הנקרא תורה, אורים
 גדולים, ויתעורר היסוד שהוא בין נצח והוד הנקראים שפתים,
 להזדווג ולהשפיע במלכות, ולכן מספר הנזפרים עולה גם כן
 גמטריא שלחן מלא שי"ן למ"ד חי"ת נו"ן, רמז שהמלכות הנקראת
 שלחן תתמלא גם כן אורות רבים וגדולים על ידי הזווג, ואז יקים
 מה שאמר הפסוק וישבה ירושלים לבטח. פי שלש תיבות אלו
 עולים כמספר הנזפר. ואז יתקיים גם כן הפסוק, רצון יראיו יעשה,
 שגם כן עולה המספר הנזפר, והכל בזכות התורה שתהיה מלאה
 והבן.

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה. א"ת רמז לכ"ב אותיות

התורה מאַלף ועד תי"ו. ב"ש אותיות ש"ב, רמז שהם בחי' זו מלכים. ושב לשון שבועה, כמו שב שמעתה. ג"ר ד"ק, רמז שהשבועה מלכים הנזכרים הם בחינת שם ב"ן, וצריך להעלותם שם, וב' פעמים ב"ן, גמטריא ד"ק, וזה שכתוב ג"ר ד"ק. ה"צ ו"פ ז"ע, רמז ה"ץ ו"פ אותיות צופה. ז"ע אותיות עז רמז לתורה שנקראת עז. והפונה, כדי לתקן הז' מלכים, צריך האדם להיות צופה ומביט בתורה הנקראת עז, כי בה יתקנו הכל. ח"ס ט"ן, רמז לנשמות שבגוף, כי ט"ן הוא גוף, כמו טב למיתב טן דוי, כלומר חס על אוצר הנקרא גוף כדי לתקנו, כי אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף: י"ם כ"ל, רמז שאז בזה תחבר המלכות הנקראת י"ם, עם היסוד הנקרא כ"ל. השם יתברך יעזרנו על דבר כבוד שמו תמיד. אמן בן יהי רצון.

לשם יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה. אה"ס, רמז אל"ף שהיא בחינת חכמה בסוד אל"ף חכמה. ח"ס ימשך ממנו חיים, כי חיים הם מן החכמה פנוע. בט"ע רמז הבינה שהיא ספירה שניה, ימשך ממנה המזון שהוא הלחם, כי מזוני מבינה פנוע. ואותיות ט"ע גמטריא לחם עם הכולל, וזהו ב' ט"ע. גי"פ רמז שהדעת שהוא ספירה שלישית לחכמה, בסוד חכמה, בינה, דעת, ימשך ליסוד שהוא רמוז באות צד"י, שהוא עולה מספר י"פ, וזהו ג', י"פ. גם רמוז זווה הוי"ה אדנ"י, שהם מספר י"פ, עם הכולל. דכ"ץ, רמז דל"ת שהיא רמז להמלכות, הן רחל הן לאה פנוע בסוד פונת לדור ודור המליכו לאל, כי הם דלת וכניסה לאצילות, ואותיות כ"ץ, גמטריא ק"י, שהוא מספר שם מ"ה ואדנ"י בסוד נס. והפונה ששתלם המלכות בהארץ שם מ"ה ואדנ"י, וזהו ד' המלכות, כ"ץ סוד נס הנזכר, גם הוא בגימטריא ימין, שהוא סוד החסד שתתמתק בחסדים. הל"ק, רמז המלכות שהיא ה' אחרונה, תקבל גבורות שהם גמטריא ק"ל. גם תאיר בה העין שהיא גמטריא ק"ל. ומ"ר, רמז ו' שהוא התפארת, יעלה ויקבל שפע מן החכמה שנקראת י"ם,

פי רם הוא בחקמה. זנש"ת רמוז שיקבל הזעיר אנפין הנזכר, את המוחין הנקראים שנות חיים, שהם ארבעה אה"י וארבעה יה"ו במלואם, שעולים גמטריא שנות, ועם הפולל גמטריא זנש"ת. או רמוז ז' תש"ן, כלומר המלכות שהיא שביעית, תקבל ב' פעמים שע"ה נהורין העולים תש"ן, בסוד אשר שם שמות בארץ, ולכן המלכות נקראת אשת חיל. פי אשת חיל עם הפולל גמטריא תש"ן. ובאורות אלו תגדל המלכות הנקראת שבת, ותהיה בסוד שבת הגדול, שהוא כמספר ב' פעמים שע"ה הנזכרים.

לשם יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה. א"ל, רמוז לשם אל שהוא חסד. ב"ם, רמוז לשם מ"ב המברר. ג"ן, רמוז שיאירו שמות הנזכרים במלכות הנקראת גן. ד"ס גמטריא נגה רמוז לנגה. ה"ע גמטריא אבן טובה, רמוז שנגה תתקן ותתברר ותהיה אבן טובה, ונגה פאור תהיה אל מקום הקדש. ו"פ גמטריא אהי"ה אדנ"י, רמוז שבחינת שם אדנ"י יתקן על ידי שם אהי"ה. ו"ץ, גימטריא מ"ה בן, רמוז לחבור וזווג זו"ן שהם מ"ה וב"ן. ח"ק, גימטריא ס"ג מ"ה, רמוז שיאיר שם ס"ג בשם מ"ה. ט"ר. גמטריא הדר, והוא מלך השמיני שהוא היסוד. י"ש גמטריא עשר פעמים א"ל, רמוז לחסד בשלמות שנתקן הדר הנזכר, בסוד החסד. פ"ת, רמוז לחבור שם ע"ב ס"ג מ"ה. בכפלים העולים ש"ס, ועם ששים אותיות שלקדם גי' ת"ך, והכונה שעל ידי תקון הדר הנזכר אז נתחברו שמות ע"ב ס"ג להאיר לשם מ"ה. גם רמוז, שמן חבור ע"ב ס"ג יצא שם מ"ה.

לשם יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה: אי"ק גמטריא אל"ף, רמוז לאל"ף דאהי"ה. בכ"ר, אותיות ברך, כלומר תקן אותו. גלש, רמוז לשלשה אלפין דאהי"ה שעולים של"ג פנזכר בסוד השלג שיחקנו בעזרת השם. רמ"ת, הם ד' אלפין של אהיה שעולים בגימטריא מד"ת, בסוד ומדת זמי מה היא. הנ"ף, אותיות כהן בסוד החסד. או רמוז הנ"ף גמטריא תקנ"ה, כמנין כס"ף משנה, רמוז לחסדים כפולים. וס"ם, גמטריא תרס"ו כמנין רוד"ף שלום, רמוז ששכס"ף

משנה הרמוזים באותיות הַנ"ף, וְרוּדָף אותם היסוד הנקרא שלום. וגם הוא בגימטריא הצנ"ע לְכַת, עם הכולל, לרמז כי החסדים הרמוזים באותיות הַנ"ף, הם מכסים בסוד מאהבה מסתרת. ולכן תרס"ו גם כן אותיות סתר"ו, לשון הסתר, וגם הוא בגימטריא ור"ב שלום"ם בנ"ף, כי בחסדים רב שלום על ישראל. זע"ן, כמנין פא"ר מלכות, כי בחסדים יהיה פאר למלכות, כי יתמתקו גבורותיה. חפ"ף, גמטריא מוס"ף שב"ת, רמז שהמלכות שנקראת שבת יהיה לה תוספת. גם רמז שכללות העולמות, שהם עקדים נקדים ברדים, שעולים גמטריא שבת יהיה להם תוספת והארה על ידי החסדים, וזהו מוסף שבת. ולכן הוא בגימטריא אדני שפתי תפתח. טצ"ץ, גמטריא א"ל שד"י מלא, ובגימטריא שלום"ם הבריו"ת. כי על ידי הארת אל שדי למעלה, יהיה שלום הבריות למטה. גם טצ"ץ הנזכר גמטריא פאר התשובה, לרמז כי כל התקונים והמעלות אשר נרמזו באותיות הקודמים, הכל יהיה על ידי פאר התשובה, שהאדם יעשה תשובה מפארת, תשובה שלמה, תשובה מאהבה. השם יתברך יעזרנו על דבר כבוד שמו, וישיבנו בתשובה שלמה אמן כן יהי רצון ועל ידי התשובה המפארת הזו, נזכה לעלות לארץ ישראל גאולים, בסילוק ערב רב והזדים מתוכה. ולכן פא"ר התשובה עולה גמטריא וענוי"ם ירש"ו ארץ, שנירש ארץ החיים, אמן כן יהי רצון.

לשם יחוד קודשא בריהו הוא ושכינתיה. א"ט במילואם, גמטריא ראש הגויה שהוא היסוד ב"ן. ב"ח במלוי, גימטריא שפתים שהם נצח והוד שנקראים שפתים. והיסוד הוא בין נצח והוד, והתקון שלו על ידי השפתים שעוסק בתורה. ג"ז ד"ו י"צ, אותיות ג"ז במלוי, גמטריא ק"ן, רמז לק"ן אורות. ד"ו במלוי גמטריא פרצוף. י"צ, אילנא דחיי. והפונה שפרצוף זעיר אנפין הנקרא אילנא דחיי, לוקח ק"ן אורות. כ"ף ל"ע מ"ס, הנה כ"ף במלוי, גמטריא קפ"ה, כמנין אל מלא. ל"ע במלוי, גמטריא צדיק. הוא היסוד שנקרא

צדיק. מ"ס גמטריא לאה במלואה, והפונה שעל ידי המשכת
החסדים תחבר היסוד עם לאה. ק"ץ במלוי, גמטריא רץ, כמנזן
חמש גבורות מנצפ"ך עם עשרה כוללים שלהם, בסוד פרי, והפונה
בזווג שיזדוג היסוד עמה, יתן לה חמש גבורות שלה ממתיקים. ר"ף
במלוי, גמטריא תקצ"ה, כמנזן רחל בשמחה, רמז שתהיה רחל
בשמחה, והם הארות אמא. כי ידוע שהשמחה היא באמא, אם
הבנים שמחה, וכן המלכות נקראת פן מצדה, וכל שמחה בבשר
ויין, שהם הגבורות הממתיקים. וגם עוד יהיה המספר, רחל
במחשבה, שהוא אבא שהוא סוד המחשבה פנודע. הרי נרמזו בה
הארות אבא ואמא. ש"ן במלוי, גמטריא תס"ו, ב' פעמים רג"ל,
שהוא בחינת אבא ואמא, בסוד ע"ב קס"א, קס"א ע"ב. והוא חבור
אבא ואמא אשר מחבורם וזווגם יחד ימשך שפע ואורות למלכות
הרמוזה באותיות ת"ם, כאשר נבאר בעזרת השם. ת"ם במלוי פנה,
תי"ו מ"ם, גמטריא תצ"ו כמנזן מלכות. והפונה שאורות אבא
ואמא הרמוזים באותיות ש"ן ימשכו למלכות. גם נרמז בסוף
אלפ"א בית"א זו מספר מלכות, לרמז כי אלפ"א בית"א זו דא"ט
ב"ח היא בתקון המלכות, ולכן תצ"ו. גמטריא מלון שלם, רמז
שהמלכות תהיה מלון שלם לתפארת. וגם הוא, סמך שלום, כי
המלכות נעשה לה סמך על ידי השלום הוא היסוד, הדר, מלך
השמיני הנקרא שלום. ואמרתם פה לחי ואתה שלום וביתך שלום
וכל אשר לך שלום. עושה שלום במרומיו הוא ברחמיו יעשה
שלום עלינו ועל כל ישראל אמן בן יהי רצון.

(אל"ף). איתתי לאור פנימי. (בי"ת). ב"ו יאיר תפארת. (גימ"ל).
גים יאירו מקיפים ל"ו. (דל"ת). ד'עת ל'ועיר ת'משיכו. (ה"א).
הטעניוהו אורות. (וי"ו). ו'מוחין י'קרים ו'גדולים. (זי"ן). ז'וגו
י'סודות נ'פלאים. (חי"ת). ח'זקו י'סודות ת'חתונים. (טי"ת). ט'רם
י'זדוגו ת'פארת. (יו"ד). י'איר ו'זהיר ד'עת. (כ"ף). כ'ל פ'רצופו.
(למ"ד). ל'מלכות מ'איר ד'עת. (מ"ם). מ'וחותיה מ'ן. (נו"ן). נ'צח

וְהוּד נְעֻשִׁים. (סמ"ך). סְפִירוֹתֶיהָ מְלֵאִים כְּלָם. (עי"ן). עֲיִנֶיהָ
 נְפִים נְעִימִים. (פי"ה). פְּנִיָה הַדּוֹרִים. (צד"י). צְדִיק דְלִתֶיהָ
 נְפִתַח. (קו"ף). קוֹמוֹ וְתִקְנוֹ פְרָצוּפָה. (רי"ש). רֵאשָׁה יְהִיָה שְׁלָם.
 (שי"ן). שְׁדֵי יְאִיר נְרָה. (תי"ו). תְּמִיד יְזַדְדֹגוּ וְיִתְחַדְדוּ.

אָמְרוּ בְמִסְכַּת שֶׁבֶת (דף ק"ד) אָמְרֵי לִיה רַבֵּנָן לֵר' יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לֹוי אֶתוֹ
 דְרָדְקֵי הָאֲדָנָא לְבֵי מְדַרְשָׁא וְאָמְרֵי מְלֵי, דְאָפְלוּ בִימֵי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן,
 לֹא אֶתְמַר כְּוַתִּיָהוּ, אֶל"ף בֵּי"ת אֶלְף בֵּינָה, גִּימ"ל דְל"ת, גְּמוּל
 דְלִים. וּמָה טַעַם פְּשׁוּטָה פְרַעֲיָה דְגִימָל לְגַבֵּי דְלִת, שְׁפָן דְרַכּוֹ שֶׁל
 גּוּמַל חֲסָדִים לְרוּץ אַחַר דְלִים. וּמֵאֵי טַעַמָא פְשׁוּטָה פְרַעֲיָה דְדְל"ת
 לְגַבֵּי גִימ"ל, דְלִמְצֵי לִיה נְפִשִׁיה. וּמֵאֵי טַעַמָא מִיְהָדָר אֶפִיָה דְדְל"ת
 מְגִימָל, דְלִתָּן בְּצַנְעָה, כִּי הֵיכִי דְלֹא לִיכְסִיף מְגִיָה. ה"ו זֶה שְׁמוֹ שֶׁל
 הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. ז"ח ט"י כ"ל, וְאֵם אֶתָּה עוֹשֶׂה כֵן הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא זָן אוֹתָךְ, וְחַזן אוֹתָךְ, וּמְטִיב לָךְ וְנוֹתֵן לָךְ יְרוּשָׁה, וְקוֹשֵׁר לָךְ כְּתָר
 לְעוֹלָם הַבָּא. מ"ם פְתוּחָה מ"ם סְתוּמָה, מְאָמַר פְתוּחַ מְאָמַר סְתוּם.
 נו"ן כְּפּוּפָה, נו"ן פְּשׁוּטָה, נְאָמָן כְּפּוּף נְאָמָן פְּשׁוּט. ס"ע סְמוּךְ
 עֲנִיִים. לִישָׁנָא אַחְרִינָא סִימְנִין עֲשֶׂה בְתוֹרָה וְקָנָה אוֹתָהּ. פ"ה כְּפּוּפָה
 פ"ה פְּשׁוּטָה, פֶּה פְתוּחַ פֶּה סְתוּם, צְד"י כְּפּוּפָה, וְצְד"י פְּשׁוּטָה,
 צְדִיק כְּפּוּף צְדִיק פְּשׁוּט. הֵינּוּ נְאָמָן כְּפּוּף נְאָמָן פְּשׁוּט. הוֹסִיף לָךְ
 הַכְּתוּב כְּפִיפָה עַל כְּפִיפָתוֹ. מְכָאן שְׁנַתְנָה הַתוֹרָה בְּמַנּוּד רֵאשׁ. קו"ף,
 קְדוּשׁ. רִי"ש, רִשָׁע. מֵאֵי טַעַמָא מִיְהָדָר אֶפִיָה דְקו"ף מְרִישׁ, אָמַר
 הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵין אֵינִי זְכוּל לְהַסְתַּכַּל בְּרִשָׁע. וּמֵאֵי טַעַמָא מִיְהָדָר
 תְּגִיָה דְקוּף לְגַבֵּי רִישׁ, אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵם חוֹזֵר בּוֹ, אֵינִי
 קוֹשֵׁר לוֹ כְּתָר כְּמוֹתִי. וּמֵאֵי טַעַמָא פְרַעֲיָה דְקו"ף תְּלוּיָהּ, דְאֵי הָדָר
 בִּיה לִיעֲיִיל וְלִיעוּל בְּהָךְ. מְסִיעָה לִיה לְרִישׁ לְקִישׁ, דְאָמַר רִישׁ לְקִישׁ
 מֵאֵי דְכְתִיב אֵם לְלָצִים הוּא זְלִיץ וְלַעֲנָוִים יִתֵּן חֵן, בָּא לְטַמָא פּוֹתְחִין
 לוֹ, בָּא לְטַהַר מְסִיעִין אוֹתוֹ. שִׁי"ן שְׁקָר, תִּי"ו אָמַת. מֵאֵי טַעַמָא,
 שְׁקָר מִיְקַרְבָּן מְלִיָה, אָמַת מְרַחֲקָא מְלִי, שְׁקָרָא שְׁכִיחַ, קְשָׁטָא לֹא
 שְׁכִיחַ. וּמֵאֵי טַעַמָא שְׁקָרָא אַחְדָא פְרַעֲיָה קָאֵי, וְאָמַת מְלַבֵּן לְבוּנִיָה,

קשטא קאי שקרא לא קאי.

א"ת, איותי ת'עב אַתאַנה לו? ! ב"ש בי לא חשק, שמי יחול עליו? ! ג"ר גופו טמא, ארחם עליו? ! ד"ק דלתותי נעל, קרניו לא אגדע? ! עד כאן מדת רשעים. אכל מדת צדיקים, א"ת ב"ש אם אפה בוש. ג"ר ד"ק אם אפה עושה כן, גור בדיק. ה"ץ ו"ף. חציצה הוי בינדף לבין א"ף. ז"ע ח"ס ט"ו. ואין אפה מזדעזע מן השטן. י"ם כ"ל אמר שר של גיהנם לפני הקדוש ברוך הוא רבוננו של עולם ל'ים כ"ל אח"ס בט"ע ג"פ, אמר הקדוש ברוך הוא אני חס עליהם מפני שבצעט בגוף. דכ"ץ דכים הם, פנים הם צדיקים הם. הל"ק אין לך חלק בהם. ומ"ר ו"ן ש"ת, אמר גיהנם לפני הקדוש ברוך הוא, רבוננו של עולם מרי זגני מזרעו של שת. אמר לו, אל בם גן ד"ס. להיכן אוליכם לגן הדס. ה"ע ו"ף אמר גיהנם לפני הקדוש ברוך הוא רבוננו של עולם עיף אנכי. אמר לו ו"ץ ח"ק הללו זרעו של יצחק. ט"ר י"ש כ"ת, נטור יש לי פתות פתות של אמות העולם עובדי אלילים, שאני נותן להם.

ובאותיות של רבי עקיבא איתא. א"ת ב"ש, א"ת אלהי זה אדם הראשון. תי"ו שהוא תחלת בריתו של עולם, שכל העולם נברא במאמר של הקדוש ברוך הוא ואדם בכפו. ב"ש, בית אלו בהמה וחייה, שיי"ן, אלו שקצים ורמשים שנבראו עם אדם הראשון. ג"ר גימ"ל זו גן שנטע הקדוש ברוך הוא בעדן לשום בתוכו חפזות של אכנים טובות ומרגליות בשביל אדם, רי"ש שהוא נכנס ראש לגן עדן קדם כל הצדיקים, ד"ק דל"ת זהו דלתי גן עדן שפתחו לפניו מלאכי השרת ששגגן הקדוש ברוך הוא אצל אדם לשרתו. ק' מלמד שקראו לפניו קדושי עליונים וגבורי ערכות, ואמרו לו בא בשלום. ה"ץ, ה"א שהפיל עליו הקדוש ברוך הוא תרדמה, צדי זו צלע אחת שלקח הימנו מצלעותיו ובנאה לאשה. ו"ף שהביאה ברכבות אלפין של מלאכי השרת אל אדם הראשון בקול רנה

ושירה, ומה הוא פ"ה מלמד שכל פמליא של מעלה ירדו לגן עדן. ז"ע, זי"ן מלמד שזמן הקדוש ברוך הוא שניהם לסעדה על מעדני גן עדן. עי"ן שערף לפנייהם שלחנות של מרגליות. ח"ס, חית, שחשו מלאכי השרת וצלו לו בשר וצננו לו את היין, ובא הנחש וראה את כבודן והציץ בהם ונתקנא בהם. סמ"ך, שפח לו הקדוש ברוך הוא לאדם ואמר לו מפרי עץ הגן תאכל, ומפרי העץ אשור בתוף הגן לא תאכל ממנו. ט"ן, טי"ת, שטעתה חנה בדבריו של נחש ואכלה מן העץ ונתנה הימנו לאדם. נו"ן, שנפתחו עיניהם והבינו שהם ערמים ונתעטפו בעלין של תאנה. ג"ס, יו"ד, שפבר גלוי וידוע לפניו יתברך מעשייהם שעשו וירד הקדוש ברוך הוא וקרא לאדם. מ"ס, שאמר הקדוש ברוך הוא לאדם מי הגיד לך כי ערום אתה. כ"ל, כ"ף, שפלים זמנם הקדוש ברוך הוא לדין. למ"ד, שלקו ארבעה וחטאו שלשה. נחש וחנה ואדם חטאו ולקו, ורביעית, ארץ לקתה בעבורם.

אח"ס בט"ע, מהו אח"ס, מלמד שאמר הקדוש ברוך הוא אני בעצמי אחוס על ישראל יותר מעל כל אמות העולם, מפני שהם ממליכים אותי בעולמי פעמים בכל יום ומיחדים את שמי ערבית ושחרית. שנאמר שמע ישראל יהוה יהוה יאהדונהי אלהינו יהוה יאהדונהי אחר. בט"ע, שבהם נטוע העולם, שאלמלא שיוצאין תלמידי חכמים שהם עוסקין בתורה, ותינוקות של בית רבן שהם הוגין במקרא ובמשנה, וישראל שהם קורין שמע, ומקבלים על מלכות שמים שחרית וערבית, כבר היו מלאכי חבלה נותשין ומחריבין את העולם. גי"ף אל תקרי גי"ף אלא גוף. זו גופה של תורה, שראשי ישיבות גאון יעקב מתעסקין בה ומורין פרט וכלל. והיות אסור והתר לישראל. דכ"ץ, אל תקרי דכ"ץ אלא דף פלו חפץ, ואין חפץ אלא ישראל שנקראו ארץ חפץ לפני הקדוש ברוך הוא, ולמה נקראו ארץ חפץ, מפני שהם דומים לארץ שכל העולם מתקיים בה. חפץ בשביל שהם עושים בכל יום ויום חפצו ורצונו של הקדוש

ברוך הוא פדת. ה"ק, זה יעקב שנקרא חלק, שנתקדש שמו של הקדוש ברוך הוא בקדשה על ידו, וחקק לו דמותו על פסא כבודו: ומ"ר, אל תקרי ומ"ר אלא ואמר, אלו שרפי להבה ומלאכי צבאות וחיילי מעונה שאינן יכולין לומר קדוש מלמעלה, עד שפותחין תחלה ישראל פיהם בקדשה מלמטה, ואומרים קדשה משלשת, ואחר כך מקדישין מלאכי השרת. ואין ואמר אלא מלאכי השרת, שנאמר וקרא זה אל זה ואמר. ו"ן ש"ת, אל תקרי ו"ן ש"ת אלא זה נשא שבת, אלו ישראל שנשאו תורה ומצות שבת בעולם הזה מפי הקדוש ברוך הוא, שבה זוכין ישראל ונוחלין חיי עולם הבא שכלו שבת, שנאמר מזמור שיר ליום השבת.

אמר רבי עקיבא, אל"ף, מהו אל"ף, מלמד שאמרה תורה אמת למד פיה, כדי שתזכה לחיי העולם הבא. הוי פ"ף למד אמת כדי שתזכה לחיי עולם הבא. מפני מה, מפני שהקדוש ברוך הוא נקרא אמת, וכסאו מאז יושב עליו באמת, ופניו יקדמו חסד ואמת, וכל דבריו חסד ואמת, וכל משפטיו משפטי אמת, וכל ארחותיו חסד ואמת: דבר אחר אל"ף, אפתח לשון פה. פה לשון אפתח. אמר הקדוש ברוך הוא אפתח לשון כל בני אדם, כדי שיהיו מקלסין לפני בכל יום ויום, וממליכין אותי בארבע רוחות העולם. שאלמלא שירה וזמרה שהם אומרים לפני בכל יום ויום, לא בראתי את עולמי. דבר אחר אפתח לשון פה, ופה לשון אפתח, שאין נאה במאיתם וארבעים ושמונה אברים לומר לפני שירה אלא בפה, שנאמר פי יספר תהלתך. שלא נמשלו פה ולשון אלא כיס וגליו, כשם שהים מרחיב ופותח, כך הפה מרחיב ופותח. כשם שהים מלא מרגליות, כך הפה מלא מרגליות של עצמות. כשם שהים מביע מים, כך הפה מביע מים. דבר אחר, אפתח פה לשון, ולשון פה אפתח, אפתח להם לישראל פה ולשון בדברי תורה, כדי שישבחו שמי בכל יום ויום, שאם אין ישראל בעולם אין לי שבח וגדלה. דבר אחר, אלף, אם אין אלף אין בית. אם אין בית אין אלף.

אם אין תורה תמימה, אין כל העולם כלו מתקיים. אם אין כל העולם כלו מתקיים, אין תורה תמימה. אם אין גימ"ל אין דל"ת. ואם אין דל"ת אין גימ"ל. אם אין גמילות חסדים, אין דלים, ואם אין דלים בעולם, אין גמילות חסדים בעולם. ומנין שישראל אתקרו דלים, שנאמר את עם עני תושיע, אלו ישראל. ועינים רמות תשפיל אלו אמות העולם. דבר אחר, אלה, אמר הקדוש ברוך הוא, אמרתי פארתי לישראל. פארתי לעמי אמרתי. ואין אמרתי אלא תורה, שנאמר יצרף כמטר לקחי תזל כטל אמרתי. דבר אחר, אלה, זה הקדוש ברוך הוא שהוא ראשון והוא אחרון. הוא אלוף ברב אלפי מלך. כשם שאלה ראש לאותיות, כך הקדוש ברוך הוא ראש לכל המלכים, וגם הוא סוף כל המלכים, שנאמר אני ראשון ואני אחרון. אני הוא ראוי למקרא לומר, ואת אחרונים אני הוא. מה תלמוד לומר ואת אחרונים אני הוא. אלא מלמד כשמתחדש הקדוש ברוך הוא את העולם, הוא עומד בעצמו ומסדר סדרן של אחרונים של עולם הבא. סדרן של צדיקים, סדרן של חסידים, סדרן של ענוים, סדרן של נביאים, סדרן של פרנסי הדור, סדרן של כל דור ודור, וכל בריה ובריה, וכל תיה ותייה, וכל עוף ועוף, וכל נשמה ונשמה, ומוריד חנוף בן ירד ששמו מ"ט ט"ט, ואת ארבע חיות מתחת גלגלי כסאו, ומעמיד את כסאו לצד אחד, ומעלה את קרח ועדתו משאל ומתהום רבה, ומביאים לפניו כל באי עולם, והוא מעמידן על רגליהם, הוא מסדר דינו של עצמו לפני הבריות, ואומר להם כלום ראיתם אלוה אחר מבלעדי, בשמים ממעל ועל הארץ מתחת, או בארבע רוחות העולם. העידו בי ותאמרו אמת, שנאמר אתם עדי נאם יהוה יאהדונהי ואני אל. משיבים מ"ט ט"ט וחיות הקדש וקרח ועדתו כלם בבת אחת, בקול אחד בפה אחד בדבור אחד, ואומרים לפניו, בכל באי עולם לא ראינו כמוך מעולם רשות אחד בארץ מתחת, אין מלך כמוך, ואין צור בלתיך, ואין אלהים זולתך. אפה ראשון ואפה אחרון, ואין אלוה מבלעדיך, ואין עוד אלהים.

שנאמר אין כמוך באלהים אדני ואין כמעשיך. באותה שעה משיב הקדוש ברוך הוא לכל באי עולם, שנאמר ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי, אני הוא קדם שנברא העולם, ואני הוא משנברא העולם, ואין אלהים עמדי לעולם הבא, אני אמית ואמתיה, אני הוא שאמית לכל באי עולם בעולם הזה, ואני הוא שאחזיר להם רוח ונשמה ואמתיה אותם לעולם הבא, ואני הוא שמחצתי אותם בעולם הזה בעורות עינים, וחרשות אזנים, וחררות רגלים, בכללות אצבעות, בפלגות אברים, בערלת שפתים, באלמות פה ולשון, ואני הוא שמרפא אותם לעולם הבא, ואין מידי מציל ליום הדין: דבר אחר אף מפני מה כותבין אותו באות אחת, וקורין אותו בשלש אותיות, מפני שהוא נחשב אחד כנגד הקדוש ברוך הוא שנקרא אחד. וכל שם ושבח שלו אין קורין לפניו אלא במשלו, שנאמר יהוה יאהדונהי אלהינו, יהוה יאהדונהי אחד. הרי שמו משלו. יהוה יאהדונהי | יהוה יאהדונהי אל רחום, הרי שמו משלו. ומנין שכל שבח אין אומרים לפניו אלא משלו, שנאמר קדוש קדוש קדוש יהוה יאהדונהי צבאות, הרי משלו. גדול יהוה יאהדונהי ומהלל מאד ולגדלתו אין חקר, הרי משלו. בי"ת אל תקרי בי"ת אלא בית. אמר הקדוש ברוך הוא בנתי יצאתי תפנתי. בנתי ב' פלטין שלי אחד למעלה וא' למטה, יצאתי כל סדרי בראשית. תפנתי חיי עולם הבא. שנאמר מי תפן את רוח יהוה יאהדונהי. דבר אחר בי"ת אמר הקדוש ברוך הוא בבית בראתי את העולם. בבית דנתי את העולם. בבית שחתתי את העולם. בבית בלבלתי את הלשון בעולם. בבית ברכתתי את אורחי. בבית ברכתתי את יצחק. בבית ברכתתי את יעקב. בבית ברכתתי את השבטים. בבית ברכתתי את יוסף. בבית ברכתתי את ישראל. בבית ברכתתי את רוישלים. בבית ברכתתי את ציון. בבית ברכתתי את בית המקדש. בבית ברכתתי את עולם הבא. דבר אחר בי"ת, בינה לכל בריה. בינה לכל יצור. בינה לכל נפש. בינה לכל נשמה. בינה לכל רוח. שאלמלא בינה, אין

העולם מתקנים אפילו שעה אחת. גימ"ל, מהו גימ"ל, מלמד שאמר הקדוש ברוך הוא, ג'מלתי ז'חד מ'חסדי ל'דלים, ל'דלים מ'חסדי ז'חד ג'מלתי: דל"ת, אמר הקדוש ברוך הוא ד'ברתי ל'הקים ד'ל. ד'ל ל'הקים ד'ברתי. כשבא דל לפני, איני משיבו מלפני ריגם. שנאמר אל ישוב דף נכלם. ואני מקרב שכינתי אצלו בכל יום ויום, שנאמר קרוב יהוה יאהדונה לנשברי לב. ואין נשברי לב אלא עניים, ולא עוד אלא שאינו מביט הקדוש ברוך הוא בכל רגע ורגע אלא בדל, שנאמר ואל זה אביט אל עני ונכה ריח. וערב לפני קול דבריהם, יותר מכל בני אדם שתחת השמים, שנאמר כי שומע אל אביונים יהוה יאהדונה, ואת אסיריו לא בזה. מהו את אסיריו לא בזה, אלו בעלי סורין, בעלי חלי ובעלי מכה, שהם דומים בעולם הזה כאלו חבושים בבית האסורים, עד שהקדוש ברוך הוא שולח להם רפואה וירפאם מחלים. שנאמר ויצעקו אל יהוה יאהדונה בצר להם, ממצוקותיהם יצילים, ואסורים אלו חלואים, שנאמר לומר לאסורים צאו. ולא עוד אלא שהקדוש ברוך הוא מגלגל רחמיו עליהם, ומקימם מעפר להושיבם עם נדיבים ולהנחילם כסא כבוד. ואין כבוד אלא עולם הבא, שנאמר כבוד חכמים ינחלו. ה"א, אין ה"א אלא שמו של הקדוש ברוך הוא המפרש, שבו נברא העולם כלו, שנאמר אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, אל תקרי בהבראם אלא בה"א בראם, ומנן שאף שמים וארץ שעתידין להתחדש אין נבראים אלא בה"א, שנאמר השמים החדשים והארץ החדשה. שמים חדשים וארץ חדשה לא נאמר. אלא השמים החדשים והארץ החדשה, מכאן אתה למד שלא היתה יגיעה מלפני הקדוש ברוך הוא, לא במעשה בראשית של עולם הזה, ולא במעשה אחרית של עולם הבא, שלא בראון הקדוש ברוך הוא אלא בדבר שאין בו ממש אחד בלבד בה"א. ומה נשתנה מכל האותיות שבהם נתנה תורה לישראל, מפני שאין בו ממש. מפני שכל האותיות כשהאדם מוציאן מפיו, הוא

מרגיש בהן בשפתיו ובלשונו, ומוצא טפת רק מפיו. אבל ה"ה"א אינו מקבל טמאה, מפני שכשהאדם מוציא מפיו אינו מרגיש בו לא בשפתיו ולא בלשונו, ואין מוציא בה טפת רק מפיו. כל שמות המפרשות אינם נכתבות אלא בה"א. ובה"א נחתמו שמם וארץ ועולם הזה ועולם הבא, וימות המשיח. ו"ו, חותמות

של הקדוש ברוך הוא, שבהם נחתמו כל נשמות המפרשים שעל כסא הכבוד, שנאמר זה שמי לעלם וזה זכרי לדור דור, זה שמי לעולם אלו שמות המפרשים, וזה זכרי לדור דור חותמות השם, שכל שם ושם שבמרכבה, יש לו חותם ויש לו פנוי.

ז"ן, זה שמו של הקדוש ברוך הוא שהוא זן ומפרנס כל יצורי כפיו בכל יום ויום, מקרני ראמים ועד ביצי כנים, שנאמר מפרי מעשיך תשבע הארץ, ואומר פותח את ידי ומשביע לכל חי רצון, וכמה מפתחות יש לו להקדוש ברוך הוא, מפתח של אשה, מפתח של גשמים, מפתח של תחית המתים, מפתח של פרנסה, מפתח של נקבים, מפתח של מן, מפתח של חדוש מלכיות, מפתח של עינים, מפתח של חרשים, מפתח של שפתיים, מפתח של פה, מפתח של לשון, מפתח של אסורים, מפתח של ארץ מפתח של גן עדן ומפתח של גיהנם. ח"ת, אל תקרי ח"ת אלא חטא, מפני שחטא

נחשב להם לישראל לצדקה משעה שרואים פני גיהנם, ומקבלים עליהם דינה של גיהנם, וכיון שמעלים אותם וחוזרים בתשובה לפני הקדוש ברוך הוא, מייד מתקבלים לפני שכינה, כצדיקים וחסידים שלא חטאו מעולם, ומקבלים שכר על חטא, והיה להם כצדקה. ט"ת, אל תקרא ט"ת אלא טיט, ומהו טיט זה

טיט שבדור של הקדוש ברוך הוא, שנאמר הנה פחמר ביד היוצר, שכל העולם לא נברא אלא הימנו, ולבסוף צתידין כלם שחוזרים לטיט, שנאמר הכל הולך אל מקום אחד, הכל היה מן העפר, ואין טיט אלא עפר שנברא ממנו אדם הראשון, שנאמר וייצר והנה יאהדוניה אלהים את האדם עפר מן האדמה. יו"ד, אל

תקרי יו"ד אלא י"ד, שזהו יד וישם טוב שעתיד הקדוש ברוך הוא לתן להם לצדיקים לעולם הבא בירושלים ובבית המקדש, שנאמר ונתתי להם בביתי ובחומתי יד וישם טוב, ואין יד אלא מנות, שנאמר חמש ידות, ומהו יד מלמד שעתיד הקדוש ברוך הוא לקרות כל הצדיקים בשמן, ונותן להם כוס של סם חיים בידם, כדי שיהיו חיים וקיימים לעולמים. פ"ף, זו פ"ף שבועה, כף שהוא מכה זו על גב זו בשמחה רבה, סעדה של צדיקים לעולם הבא.

למ"ד, אל תקרי למ"ד אלא ל'ב מ'בין ד'עת, מלמד ששקול הלב כנגד כל האברים. מ"ם, מפני מה מ"ם קורא אותם שנים בבת אחת, מפני ששנים עומדים ברזי כסא הכבוד, וכלם חקוקים בטכסי שלהבת של כסא הכבוד, וקושרים בראשם כתרים של אורה. נו"ן, נון מפני מה אחד רובץ ואחד זקוף ועומד, מפני שנבראת בו נשמה לבריות. שכל נשמה ונשמה פעם שהיא רובצת פעם שהיא זקופה. בזמן שהאדם רובץ נפשו רובצת, ובזמן שהאדם זקוף נפשו זקופה, שנאמר גר יהנה יאהדונהי נשמת אדם חופש כל חדרי בטן. סמ"ך, אל תקרי סמ"ך אלא סומך. סומך זה הקדוש ברוך הוא שהוא סומך נופלים, שנאמר סומך יהנה יאהדונהי לכל הנופלים. סומך עליונים וסומך תחתונים, סומך עולם הזה וסומך עולם הבא. עי"ן, לא נאמר עי"ן אלא עין של תורה שהיא עין לכל עין, ואור לכל אור. והיא חכמה לכל חכמה, ובינה לכל נבונים. והיא מדע לכל יודעי בינה, והיא חיים למחזיקים בה. פ"ה, אין פה אלא משה, שנאמר כי כבוד פה וכבוד לשון אנכי. צד"י, אל תקרי צד"י אלא צדיק, זה צדיקו של עולם, הקדוש ברוך הוא שהוא עושה צדקות. קו"ף, זה משה אבי החכמה אבי כל הנביאים, שהקיף לפני פרעה כל מיני חכמה, וכל דברי בינה, וכל דברי דעת, וכל דברי השכל. רי"ש, זה הקדוש ברוך הוא שהוא ראש לכל הגדולים, והוא קורא

בגלות ראשונים ואחרונים. ש"ן, זה שניהם של רשעים, שעתיד הקדוש ברוך הוא לשברם: תי"ו, אל תקרי תי"ו אלא תאנה, זה תאותם של בשר ודם, שהוא מתאנה בעולם הזה בכל יום ויום.

בראשית, רב המנונא סבא אמר אשכחן אתוון בהפוכא בית בקדמיתא ולבתר, בית בקדמיתא היינו בראשית, ברא לבתר. אל"ף בקדמיתא ולבתר, אל"ף בקדמיתא היינו אלהים את לבתר, אלא פד בעא קדשא בריך הוא למעבד עלמא כל אתוון הוו סתימין, ותרין אלפין שנין עד דלא ברא עלמא, הנה מסתפל קדשא בריך הוא ואשתעשע בהו. פד בעא למברי עלמא אתו כל אתוון קמיה מסופא ארישיהו. שריאת את ת' למיעל ברישא. אמרה רבון עלמין ניחא קמך למברי בי עלמא, דאנא חותמא דגושפנא דילך אמ"ת, ואנת אתקריאת אמ"ת. יאות למלכא למשרי באת אמ"ת ולמברי בי עלמא. אמר לה קדשא בריך הוא יאות אנת וזכאה אנת, אלא לית אנת פדאי למברי בך עלמא. הואיל ואנת זמינא למהוי רשים על מצחין דגוברין מהימנין, דקיימו אורייתא מאל"ף ועד תי"ו, ובשמינו דילך ימותון. ועוד דאנת חותמא דמנת, והואיל דאנת בך, לית אנת פדאי למברי בך עלמא. מיד נפקת, עאלת את ש' קמיה. אמרה קמיה רבון עלמין ניחא קמך למברי בי עלמא, דבי אתקרי שמך שד"י, ויאות למברי עלמא בשמא קדישא. אמר לה יאות אנת וטב אנת וקשוט אנת. אבל הואיל ואתוון דזינפא נטלין לך למהוי עמהון לא בעינא למברי בך עלמא, דבגין דלא אתקיים שקרא אלא אי נטלון לך ק"ר. מכאן מאן דבעי למימר שקרא יטול יסודא דקשוט בקדמיתא, ולבתר יוקים ליה שקרא. דהא את ש' את קשוט איהו, את קשוט דאבהתן דאתיחדו בה. ק"ר אתוון דאחזיאו על סטרא בישא אינון, ובגין לאתקיימא נטלי את ש' בגווייהו ויהוי קשר. כיון דחמאת הכי נפקת מקמיה. עאלת אות צ' אמרה קמיה, רבון עלמא ניחא קמך למברי בי עלמא, דאנא בי חתימין צדיקים,

ואנת דאתקריאת צדיק בי רשים דכתיב פי צדיק יי צדקות אהב, וכי
 יאות למברי עלמא. אמר לה צדי, צדי אנת, וצדיק אנת אבל אנת
 צריף למנהוי טמירא, לית אנת צריף לאתגליא כל פה, בגין דלא
 למיהב פתחון פה לעלמא. מאי טעמא, נ' איהי, אתיא י' דשמא
 דברית קדישא ורכיב עלה ואתאחד בהדא. ורוא דא פד ברא קדשא
 בריף הוא לאדם הראשון, דו פרצופין בראו. ובגין פה אנפוי דיו"ד
 מהדר לאחורא פגוונא דא צ. ולא אתהדרו אנפין באנפין פגוונא דא
 צ, אסתכל לעילא. פגוונא דא צ, אסתכלא לתתא פגוונא דא צ' אמר
 לה קדשא בריף הוא תו דאנא זמין לנסרא לה ולמעבד לה אפין
 באפין, אבל באתרא אחרא תסתלק. נפקת מקמיה ואזלת. עאלת את
 פ אמרה קמיה רבון עלמין ניחא קמך למברי בי עלמא דהא פורקנא
 דאנת זמין למעבד בעלמא בי רשים, ודא הוא פדות, וכי יאות
 למברי עלמא. אמר לה יאות אנת. אבל פה אתרשים פשע בטמירו,
 פגוונא דחיויא דמחי ואעיל רישיה בין גופיה, הכי מאן דחב כפיה
 רישיה ואפיק דו וכן ע' עון. ואף על גב דאמרה דאית בי ענוה אמר
 לה קדשא בריף הוא לא איברי בך עלמא. נפקת מקמיה עאלת את
 ס' אמרה קמיה רבון עלמין ניחא קמך למברי בי עלמא, דאית בי
 סמיכא לנפלין דכתיב סומך יי לכל הנופלים. אמר לה על דא אנת
 צריף לאתרה ולא תזוז מניה. אי אנת נפיק מאתרה מה תהא עלייהו
 דאינון נופלין, הואיל ואנון סמיכין עלך. מיד נפקת מקמיה. עאלת
 את נ' אמרה קמיה רבון עלמא ניחא קמך למברי בי עלמא, דכי
 כתיב נורא תהלות, ותהלה דצדיקים נאנה תהלה. אמר לה נו"ן תוב
 לאתרה, דהא בגינה תבת סמ"ך לאתרה ונהוי סמ"ך עלה. מיד תבת
 לאתרה ונפקת מקמיה. עאלת את מ' אמרה קמיה רבון עלמא ניחא
 קמך למברי בי עלמא, דכי אתקריאת מלך. אמר לה הכי הוא ודאי.
 אבל לא אברי בך עלמא בגין דעלמא אצטריף למלך, תוב לאתרה
 אנת ו' ל', ו' ר'. דהא לא יאות לעלמא למיקם בלא מלך. בההיא
 שעתא נחתא מן קדמוהי את כ' מעל פורסי קריה, אזדעזעא ואמרה

קמיה רבון עלמא ניחא קמך למברי בי עלמא דאנא כבודך. וכד נחתת כ' מעל כורסי קריה, אנדעזעו מאתן אלף עלמין ואנדעזעו כורסיא, וכלהו עלמין אנדעזעו למנפל. אמר לה קדשא בריך הוא כ"ף פ"ף. מה אנת עביד הכא, דלא אברי בך עלמא, תוב לאתרך, דהא בך פליה פלה ונחרצה אשתמע, תוב לכורסייך ויהי תמן. בההיא שעתא נפקת מקמיה וכתבת לדוכתא. עאלת את י' אמרה קמיה רבון עלמא ניחא קמך למברי בי עלמא, דאנא שירותא דשמא קדישא ויאות לך למברי בי עלמא. אמר לה די לך דאנת חקיק בי ואנת רשים בי, וכל רעותא דילי בך סליק, לית אנת יאות לאתעקרא מן שמי. עאלת את ט' אמרה קמיה רבון עלמא ניחא קמך למברי בי עלמא, דאנא בי אתקריאת טוב וישר. אמר לה לא אברי בך עלמא, דהא טובך סתים בגוון וצפון בגוון הדא הוא דכתיב מה רב טובך אשר צפנת ליראיך. הואיל וגנוז בגוון לית ביה חולקא לעלמא דא דאנא בעי למברי, אלא בעלמא דאתי. ותו דעל דטובך גנוז בגוון טבעון תרעי דהיכלא, הדא הוא דכתיב טבעו בארץ שעריה. ותו דח' לקבלך, וכד תתחברון כחדא הא ח"ט, ועל דא אתון אלין לא רשימין בשבטין קדישין, מיד נפקת מקמיה. עאלת את ז' אמרה ליה רבון עלמא ניחא קמך למברי בי עלמא, דבי נטרין בניה שבת דכתיב זכור את יום השבת לקדשו. אמר לה לא אברי בך עלמא, דאנת אית בך קרבא ותרבא דשננא ורומחא דקרבא פגוונא דנו"ן. מיד נפקת מקמיה. עאלת את ו' אמרה קמיה רבון עלמא ניחא קמך למברי בי עלמא, דאנא את משמך. אמר לה וא"ו, אנת וה' די לכון דאתון אתון דשמי, דאתון ברזא דשמי וחקיקין וגליפין בשמי, ולא אברי בכו עלמא. עאלת את ד' ואת ג' אמרו אוף הכי. אמר אוף לון, די לכון למהוי דא עם דא, דהא מסכנין לא יתבטלון מן עלמא וצריכין לגמול עמהון טיבו. דל"ת איהי מסכנא. גימ"ל גומל לה טיבו, לא תתפרשון דא מן דא, ודי לכון למיזן דא לדא. עאלת את ב' אמרה ליה רבון עלמא ניחא קמך למברי בי עלמא, דבי מברכן

לך לעילא ותתא. אמר לה קדשא בריך הוא ודאי בך אברי
עלמא ואת תהא שירותא למברי עלמא. קיימא את א' לא עלת.
אמר לה קדשא בריך הוא אל"ף אל"ף, למה לית את עלת קמאי
כשאך כל אתון. אמרה קמיה רבון עלמא בגין דחמינא כל אתון
נפקו מן קמך בלא תועלתא, מה אנא אעביד תמן. ותו דהא יהיבתא
לאת בי"ת נבזבזא רברבא דא. ולא יאות למלכא עלאה לאעברא
נבזבזא דיהב לעבדוי ולמיהב לאתרא. אמר לה קדשא בריך הוא
אל"ף אל"ף, אף על גב דאת בי"ת בה אברי עלמא. את תהא ריש
לכל אתון. לית בי יחודא אלא בך. בך ישרון כל חושבנין וכל
עובדין דעלמא, וכל יחודא לא הוי אלא באת אלף. ועבד קדשא
בריך הוא אתון עלאין רברבין ואתון תפאין ועירין. ובגין בך
בי"ת בי"ת. בראשית ברא. אל"ף אל"ף אלהים את, אתון מלעילא
ואתון מלתתא וכלהו פחדא הו, מעלמא עלאה ומעלמא תתאה.

אחר כך יקרא פּרק זה מ"ספר יצירה" שחבר אברהם אבינו עליו השלום,
ואם יוכל להשיג "ספר יצירה" ולקרא פלו, עדיף.

בשלישים ושפים נתיבות פליאות חכמה חקק זה יהנה צבאות אלהי
ישראל. אלהים חיים ומלך עולם. אל שדי חנון ורחום. רם ונשא.
שוכן עד מרום וקדוש שמו. וברא את עולמו בשלשה ספרים. בספר
וספר וספור: עשר ספירות בלימה במספר עשר
אצבעות. חמש כנגד חמש. וברית יחיד מכון באמצע. במלת לשון.
ובמלת המעור: עשר ספירות בלימה. עשר ולא תשע. עשר
ולא אחת עשרה. הכן בחכמה וחסם בפינה. בוחן בהם וחקר מהם.
והעמד דבר על בריו והשב יוצר על מכונו: עשר
ספירות בלימה. מדתן עשר שאין להם סוף. עמק ראשית עמק
אחרית. עמק טוב ועמק רע. עמק רום ועמק תחת. עמק מזרח,
ועמק מערב. עמק צפון, ועמק דרום. אדון יחיד. אל מלך נאמן.
מושל בכלם ממעון קדשו עד עדי עד: עשר ספירות

בלימה. צפיתן כמראה הבזק. ותכליתן אין להם קץ. דברו בהן
 ברצוא ושוב. ולמאמרו כסופה ירדפו. ולפני כסאו הם משתחווים:
 עשר ספירות בלימה. נעוץ סופן בתחלתן כשלהבת קשורה בגחלת
 שאדון יחיד ואין לו שני. ולפני אחד מה אתה סופר: עשר
 ספירות בלימה. בלום פיה מלדבר. ולבך מלהרהר. ואם רץ לבך
 שוב למקום. שלכך נאמר רצוא ושוב: עשר ספירות
 בלימה. אחת רוח אלהים חיים. ברוך ומברך שמו של חי העולמים.
 קול ורוח ודבור. זהו רוח הקדש: שתים רוח מרוח. חקק
 וקצב בה עשרים ושתים אותיות ועוד שלש אמות ושבעה כפולות.
 ושתים עשרה פשוטות ורוח אחת בהן:
 שלש מים מרוח. חקק וקצב בהן תהו ובהו, רפף וטיט, חקקו כעין
 צרוגה. הציבן כמין חומה. סבבן כמין מעזיבה:
 ארבע אש ממים. חקק וקצב בה פסא הכבוד. שרפים ואופנים.
 וחיות הקדש. ומלאכי השרת. ומשלשתן יסד מעונו. שנאמר עשה
 מלאכיו רוחות משרתיו אש להט:
 חמש, שלש אותיות מן הפשוטות חתם רוח בעד שלש. וקבען
 בשמו הגדול יה"ו. וחתם בהם שש קצוות. ופנה למעלה וחתמו
 ביה"ו. שש, חתם תחת, ופנה למטה, וחתמו ביו"ה. שבע, חתם
 מזרח, ופנה לפניו, וחתמו בהו"י. שמנה חתם מערב, ופנה לאחוריו,
 וחתמו בהי"ו: תשע חתם דרום, ופנה לימינו, וחתמו בוי"ה: עשר
 חתם צפון, ופנה לשמאלו, וחתמו בוה"י:
 אלו עשר ספירות בלימה. אחת רוח אלהים חיים. ורוח מרוח, ומים
 מרוח. ואש ממים. ורוח מעלה ותחת, מזרח ומערב צפון ודרום.
 יאמר אלה בית, זה עשר פעמים.

אלף בי"ת גימ"ל דל"ת ה"י וי"ז עי"ן וז"ת
 טי"ת י"ד כ"ף למ"ד מ"ם נ"ו"ן סמ"ך עי"ן פ"ה

צ"ד"י קו"ף ר"ש ש"י"ח ת"י"ד

אחר כך יזכיר הנקודות בפיו, ויהיו מצויירים לפניו כזה:

קמץ (כֶּתֶר), פתח (חֻמָּה), צרי (בינה), סגול (חסד), שבא (גבורה), חלם (תפארת), חיריק (נצח), קבוץ (הוד), שורק (יסוד):

אחר כך יקרא הטעמים בפיו.

שמות הטעמים לפי סדר הספרדים

זרקא. סגולתא. פזר גדול. קרני פרה.
 תירסא. תלשא. אזלא גריש. שופר מהפף.
 קדמא. שופר הולף. זקף קטן. רביע. זקף
 גדול. שני גרישין. יתיב. שני פשטין.
 שלשלת. תרי טעמי. דרגא תביר. מאריך
 טרחה. אתנח. פסקו. מקף. מעמיד.
 סוף פסוק:

שמות הטעמים לפי סדר האשכנזים

קדמא. פשטא. פשטא. מנח זרקא מנח סגול.
 מנח | מנח רביעי. מהפך פשטא מנח זקף-קטן.
 פשטא זקף-קטן. זקף-גדול. מרכא טפחא מנח
 אתנחא. פזר. תלישא-קטנה. תלישא-גדולה.
 קדמא ואזלא. אזלא-גרש. גרשים. דרגא תביר.
 מרכא תביר. יתיב. מנח. שלשלת. קרני-פרה.
 מרכא-כפולה. ירח בן-יומו. (מקף. פסיק. | מתג).
 מרכא טפחא מרכא סוף-פסוק : .

יעמוד ויאמר בכוונה ובכישור הדעת, ובהתלהבות עצומה ובקול נעים
 וצלול מלה במלה :

קומו אתון קדישין ואחידו בזינין קדישין דילכון, ותתקשרון
 בנקודין וטעמין קדישין, ואתפנשו ועלו קמי קודשא בריך הוא
 ושכנתיה, ותבעון רחמין על שכינתא ועל בית מקדשא, וקרנא
 דירושלם, ויתגדל ויתקדש שם י"ה רבא, בעגלא ובזמן קריב,
 ויתעקר פולחנא דאליליא מארעא, וימחי דוכרנא דעמלק מתחות
 שמיא, וייתוב פולחנא יקירא דשמיא להדריה ולזוניה ויקריה,
 וימליך מלכותיה, ויצמח פרקניה ויקרב משיחיה: קומו אתון
 קדישין, אתפנשו ומלילו סניגוריא בעד בית ישראל, בני אברהם
 יצחק ויעקב. ויהא שלמא רבא מן שמיא, חיים ושבע וישועה
 ונחמה ושיזבא ורפואה וגאלה וסליחה וכפרה, ורוח והצלחה לנו
 ולכל ישראל. אמן פן יהי רצון.

אחר כך יקרא זוהר זה העוסק בתקוני דקנא קדישא, ואשה תדלג לימוד
 זה. ותמשיך "מאנא בכח" לקמן עמוד 499.

פתח רבי שמעון ואמר: וי מאן דאשיט דוי בדקנא יקירא עלאה

דְּסָבָא קַדִּישָׁא טְמִירָא סְתִימָא דְּכָלְא. דִּיקְנָא דְּהֵיָא תְּשַׁבְּחָתָא. דִּיקְנָא דְּסִתִּים וְיִקְרִי מְכָל תְּקוּנָוִי. דִּיקְנָא דְּלֹא יָדְעִין עֲלָאִין וְתַמְאִין. דִּיקְנָא דְּהֵיָא תּוֹשְׁבַחְתָּא דְּכָל תְּשַׁבְּחִין. דִּיקְנָא דְּלֹא הָוָה בַּר נֶשׁ נְבִיאָה וְקַדִּישָׁא דִּיקְרַב לְמַחְמִי לִיה. דִּיקְנָא דְּהֵיָא תְּלִיא בְּשַׁעְרוֹי עַד טְבוּרָא דְּלָבָא, חוּרָא כְּתִלְגָא, יְקִירָא דִּיקְרִין, טְמִירָא דְּטְמִירִין מְהִימְנוּתָא דְּמְהִימְנוּתָא דְּכָלְא. תְּאֲנָא בְּצַנִּיעוּתָא דְּסַפְרָא דְּהֵיָא דִּיקְנָא מְהִימְנוּתָא דְּכּוּלָא, נְפִיק מְאוּדְנוֹי וְנַחֲתִית סוּחְרָנְיָה דְּפוּמָא קַדִּישָׁא וְנַחֲתִית וְסִלִּיק וְחָפִי בְּתַקְרוּבְתָּא דְּבוּסְמָא טְבָא חוּרָא דִּיקְרָא. וְנַחֲתִית בְּשַׁקּוּלָא וְחָפִי עַד טְבוּרָא, הוּא דִּיקְנָא יְקִירָא מְהִימְנָא שְׁלִימָא דְּנִגְדִין בֵּיה תְּלַת עֶשֶׂר נְבִיעִין מְבוּעִין דְּמִשַׁח רְבוּת טְבָא, בְּתַלְת עֶשֶׂר תְּקוּנִין מְתַקְנָא :

תְּקוּנָא קְדָמָאָה (מִי אֵל כְּמוֹד בְּמַדָּה א' אֵל) מְתַתְּקִין שַׁעְרָא מְלַעֲיָלָא וְשִׂאֲרֵי מֵהֵוּא תְּקוּנָא דְּשַׁעַר רִישִׁיה דְּסִלִּיק בְּתַקּוּנָוִי לְעִילָא מְאוּדְנוֹי וְנַחֲתִית מְקַמִּי פְתָחָא דְּאֲדָנִין בְּחַד חוּטָא בְּשַׁקּוּלָא טְבָא עַד רִישָׁא דְּפוּמָא :

תְּקוּנָא תְּנִינָא, (נוּשָׂא עוֹן בְּמַדָּה ב' רְחוּם) מְתַתְּקִין שַׁעְרָא מְרִישָׁא דְּפוּמָא, וְסִלִּיק עַד רִישָׁא אַחְרָא דְּפוּמָא בְּתַקּוּנָא שְׁקִיל : תְּקוּנָא תְּלִיתָאָה, (וְעוּבֵר עַל פְּשַׁע בְּמַדָּה ג' וְחַנוּן) מְאֲמַצְעִיתָא דְּתַחוּת חוּטָמָא מְתַחוּת תְּרִין נוּקְבִין נְפִיק חַד אַרְחָא, וְשַׁעְרָא אַתְּפִסְק בְּהֵוּא אַרְחָא. וּמְלִי מְהֵאִי גִיסָא וּמְהֵאִי גִיסָא שַׁעְרָא בְּתַקּוּנָא שְׁלִים סוּחְרָנְיָה דְּהֵוּא אַרְחָא :

תְּקוּנָא רְבִיעָאָה, (לְשִׂאֲרִית נְחִלְתוֹ בְּמַדָּה ד' אַרְךָ) מְתַתְּקִין שַׁעְרָא וְנַחֲתִית תַּחוּת פּוּמָא מְרִישָׁא חַדָּא לְרִישָׁא חַדָּא בְּתַקּוּנָא שְׁלִים : תְּקוּנָא חֲמִישָׁאָה, (לֹא הִחְזִיק לְעַד אַפּוֹ בְּמַדָּה ה' אַפִּים) תַּחוּת פּוּמָא נְפִיק אַרְחָא אַחְרָא בְּשַׁקּוּלָא דְּאַרְחָא דְּלַעֲיָלָא, וְאֵלִין תְּרִין אַרְחִין רְשִׁימִין עַל פּוּמָא מְכָאִן וּמְכָאִן :

תְּקוּנָא שְׁתִּיתָאָה, (פִּי חַפֵּץ חֶסֶד הוּא בְּמַדָּה ו' וְרַב חֶסֶד) מְתַתְּקִין שַׁעְרָא וְסִלִּיק וְנְפִיק מְלַרְע לְעִיל לְרִישָׁא דְּפוּמָא וְחָפִי תְּקְרוּבְתָּא דְּבוּסְמָא

טבא עד רישא דפומא דלעילא. ונחית שערא לרישא דפתחא
 דארחא תתאה דפומא :

תקונא שביעאה, (ישוב ירחמנו במדה ד' ואמת) פסיק שערא ואתחזון
 תרין תפוחין בתקרבתא דבוסמא טבא שפירן ויאן למחזי. בגינהון
 אתקום עלמא הדא הוא דכתיב באור פני מלך חיים :

תקונא תמינאה, (יכבוש עונותינו במדה ח' נוצר חסד) נפיק חד חוטא
 דשערי סוחרני דדיקנא, ותליין בשקולא עד טבורא :

תקונא תשיעאה, (ותשליך במצולות ים כל חטאתם במדה ט' לאלפים)
 מתערי ומתערבין שערי דיקנא עם אינון שערי דתליין בשקולא,
 ולא נפקי דא עם דא :

תקונא עשיראה, (תתן אמת ליצקב במדה י' נשא עון) נחתין שערי
 תחות דיקנא וחספין בגרונא תחות דיקנא :

תקונא חד סר, (חסד לאברהם במדה י"א ופשע) דלא נפקין נימא מן
 נימא ומתשערן בשיעורא שלים :

תקונא תריסר, (אשר נשבעת לאבותינו במדה י"ב וחסאה) דלא תליין
 שערי על פומא, ופומא אתפני מכל סטרוי ויאן שערי סחור סחור
 ליה :

תקונא תליסר, (מימי קדם במדה י"ג ונקה) דתליין שערי בתחות
 דיקנא מכאן ומכאן. ביקרא יאה ביקרא שפירא מחפין עד טבורא.
 לא אתחזי מכל אנפי תקרבתא דבסמא. בר אנון תפוחין שפירין
 תורין דמפקין חייז לעלמא. ומחזין חדו לזעיר אנפין. בתליסר
 תקונין אלין נגדין ונפקין תליסר מבויעין דמשח רבות, ונגדין לכל
 אנון דלתתא. ונהרין בההוא משחא. ומשיחין מההוא משחא
 דבתליסר תקונין אלין. בתליסר תקונין אלין אתרשים דיקנא יקרא
 סתמאה דכלא דעתיק דעתיקין :

מתרי תפוחין שפירן דאנפוי, נהירין אנפוי דזעיר אנפין וכל חזור
 ושושן דאשתכחן לתתא. נהירין ומתלהטין מההוא נהורא דלעילא.
 תקונין תליסר אלין אשתכחו בדיקנא, ובשלימות דיקנא כתקונוי.

אתקרי בר נש נאמן. דכל דחמי דיקניה תלי ביה מהימנותא:
 תאנא בצניעותא דספרא. תליסר תקונין אלין דתלגן בדיקנא יקירא,
 בשביעא משתכחי בעלמא. ומתפתחי בתליסר תרעי דרחמי. ומאן
 דאשיט ידיה לאומא. כמאן דאומי בתליסר תקוני דיקנא. האי
 באריף אנפין. בוציר אנפין בכמה, אמר לרבי יצחק קום בקיומך.
 וסלסל בסלסלא דתקונא דמלפא קדישא היאך יתקנון. קם רבי
 יצחק פתח ואמר מי אל פמוך נושא עון וגומר. לשוב רחמנו וגומר.
 תתן אמת ליעקב וגומר. תאנא תליסר מכילן אתחזון הכא, וכלהו
 נפקין מתליסר מבויעין דמשח רבות דתקוני דיקנא קדישא, עתיקא
 דעתיקין, טמירא דטמירין. תנא תקונא דדיקנא טמיר וסתים טמיר
 ולא טמיר, סתים ולא סתים, בתקוני דיע ולא ידע:

תקונא קדמא. הא תנינן דכל שפרא ושפרא וכל נימא ונימא לא
 מתדבקא לחברתא. ושאריו נימין דדיקנא לאתקנא מתקונא דשער
 רישא, הכא אית לאסתכלא, אי כל נימין דשער רישא, ונימין
 דדיקנא יקרא עלאה בחד נימא אתכללו. אמאי אלין אריכין ואלין
 לא אריכין, אמאי נימין דדיקנא לא אריכין כולי האי וקשיין. ואלין
 דרישא לא קשיין אלא שעיעין. אלא כל נימין שקילן דרישא
 ודיקנא, דרישא אריכין על כתפין, למיגד מרישא לרישא דזעיר
 אנפין, מההוא משיכא דמוחא דיליה, ובגיני כף לא הוו
 קשיין. ועל דא אתחזון למתוי רפיכי. תאנא מאי דכתיב חכמות
 בחוץ תרנה. ולבסוף כתיב ברחובות תתן קולה. האי קרא לאו
 רישיה סיפיה ולא סיפיה רישיה. אלא חכמות בחוץ תרנה כד נגיד
 ממוחא סתימא דאריף אנפין למוחא דזעיר אנפין באינון נימין.
 פאלו מתחבראן לבר תרין מוחין, ואתעביד חד מוחא. בגין דלית
 קיומא למוחא תתא אלא בקיומא דמוחא עלאה. וכד נגד מהאי
 להאי כתיב תתן קולה חד, ובגין דנגיד ממוחא למוחא באינון נימין
 אינון לא אשתכחו קשישין. מאי טעמא, משום דאי אשתכחו
 קשישין, לא נגיד חכמתא למוחא בהון. בגיני כף לית חכמתא נפקא

מבר נש דאיהו קשישא מארי דרוגזא, דכתיב דברי חכמים בנחת נשמעים. ומחא אוליפנא מאן דשערוי דרישא קשישין לאו חכמתא מתישבא עמיה. ועל דא אינון אריכי למיתי תועלתא לכלא. מאי לכלא למיעל על חוטא דשדרא דמתשקנן מן מוחא. ובגין דא לא תלי שערא דרישא על שערא דדיקנא. דשערא דרישא תלי וסליק על אודנין לאחורוי, ולא תלי על דיקנא, משום דלא איצטריך לאתערבא אלן באלין. דכלהו חורוי כתלגא, ותאנא אינהו דדיקנא קשישאי פלהו. מאי טעמא. משום דאינון תקיפא דתקיפין, לאחסין אינון תלת עשר מכילן מעתיק דעתיקין. והני מכילן מקמי אודנוי שרין. והני מכילן סתימן אינון. דלא יתערבון באתרנין. ואי תימא דלית אתרנין פותיהו, לא. דתניא תליסר מכילן דרחמי מעתיקא קדישא, מי אל כמוך חד. נושא עון תרי. ועובר על פשע תלת. לשארית נחלתו ארבע. לא החזיק לעד אפו חמש. כי חפץ חסד הוא שית. ישוב ירחמנו שבעה. יכבוש צונותינו תמנא. ותשליך במצולות ים כל חטאתם תשעה. תתן אמת ליצקב עשרה. חסד לאברהם חד סר. אשר נשבעת לאבותינו תריסר. מימי קדם תליסר. לקבל דא אל רחום וחנון וגומר ואינון לתתא. ואי תימא משה איה לא אמר אלן עלאין, אלא משה לא אצטריך אלא לאתר דדינא אשתכח, ובאתר דדינא אשתכח לא בעי הכי למימר. משה לא אמר אלא בעידנא דישראל חאבוי, ודינא הוה תלייא. ובגין כן לא אמר משה אלא באתר דדינא אשתכח. אכל בהאי אתר סדורא דשבחא דעתיק יומין מסדר נביאה. ואינון תליסר תקונין דדיקנא עלאה קדישא טמירא דטמירין. תקיפין לתברא ולאכפייא כל גזרי דינין. מאן חמי דיקנא עלאה קדישא טמירא דטמירין דלא אכסיה מניה, ובגין כן כל שערוי קשישין ותקיפין בתקונין, ואי תימא אי הכי הא שערי דלתתא אינון אוכמי, אמאי לא הוו דא כדא. דתניא כתיב קנצותיו תלתלים שחורות כעורב. ופתיב שער רישיה כעמר נקא. לא קשיא, הא בדיקנא עלאה הא בדיקנא תתאה, ועל דא כד

אתִּיהיבֵת אורייתָא לישראל אתִּיהיבֵת באַש שְׁחוּרָה על גְּבִי אַש
לְבָנָה. ועיקרָא דְמִלָּה מְשׁוּם דְּהִנֵּי שְׁעָרֵי בְּגִין דְּמִמוּחָא אֲשַׁתְּכַחוּ,
לְאַתְמִשְׁבָּא לְמוּחָא דְלִתְפָא, וְאִינוּן לְעֵילָא מִן דִּיקְנָא, דִּיקְנָא
בְּלַחוּדוּי הוּא. וְכָל תְּקוּנָוִי בְּלַחוּדֵיהּוּ אֲשַׁתְּכַחוּ. דִּיקְנָא בְּלַחוּדוּי.
וְשְׁעָרֵי בְּלַחוּדֵיהּוּ.

תְּקוּנָא קְדָמָא, תְּקוּנָא דְשְׁאָרֵי מְרִישָׁא דְשְׁעָרֵי דְרִישָׁא, וְתֵאנָא כָּל
תְּקוּנָוִי דִּיקְנָא לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ אֶלָּא מִמוּחָא דְרִישָׁא, וְהָכָא לֹא פְרִישׁ
הָכִי, דְהָא לֹא הוּי אֶלָּא תְּקוּנָא דָּא דְנַחֲתִית מִן רִישָׁא, דְשְׁעָרֵי דְרִישָׁא
הָכִי אֲשַׁתְּכַח. וּמְהָאֵי דִיקְנָא אֲשַׁתְּמוּדַע פֶּל מַה דְהוּי בְּרִישָׁא דְאַלְף
עַלְמִין דְחִתִּימִין בְּעִזְקָא דְדִכְיָא. עִזְקָא דְכָלִּיל כָּל עִזְקִין. אַרְכָּא דְכָל
שְׁעָרָא דְנַחֲתִית מִקְמִי אִוְדָנִוִי לֹא הוּי אַרְכָּא. וְלֹא אֲתַדְבַק דָּא בְּדָא.
וְלֹא נַחֲתִין אֵלִין שְׁעָרִין מְכַד נְגִדִין אֲתַמְשְׁכֶן וְתַלְיִין, וְשִׁירוּתָא
דְתְּקוּנָא קְדָמָא תְּלַתִּין וְחַד קוֹצֵי שְׁקִילֶן, אֲתַמְשְׁכֶן עַד רִישָׁא
דְּפוּמָא. וְתַלַּת מָאָה וְתַשְׁעִין נִימִין אֲשַׁתְּכַחוּ בְּכָל קוֹצָא וְקוֹצָא.
תְּלַתִּין וְחַד קוֹצֵי שְׁקִילִין דְהוּוּ בְּתְּקוּנָא קְדָמָא, תְּקִיפִין לְאַכְפִּיָּא
לְתַתָּא כְּחִשְׁבֶן א"ל. מַהוּ א"ל תְּקִיף יָכוֹל. וּבְכָל קוֹצָא וְקוֹצָא
מִתְּפָרְשִׁין תְּלַתִּין וְחַד עַלְמִין, תְּקִיפִין שְׁלֹטִין לְאַתְעֵינָא. תְּלַתִּין וְחַד
בְּהָאֵי סְטֵר, וְתַלְתִּין וְחַד בְּהָאֵי סְטֵר, וְכָל עַלְמָא וְעַלְמָא מְנִיָּה
מִתְּפָרְשׁ לְאַלְף עַלְמִין דְכְּסִיפִין לְעִדוּנָא רְבָא. וְכָלָּא סְתִים בְּרִישָׁא
דְּדִיקְנָא דְכָלִּיל תְּקִיפָא וְכָלִּיל בְּהָאֵי א"ל וְעַם כָּל דָּא הָאֵי א"ל
אֲתַפְּיָא לְרַחְמֵי דְרַחְמֵי דְעֵתִיק יוֹמִין אֲתַכְלַל וְאַתְּפִשֵׁט בֵּיה, אֲמָאֵי
עַד פּוּמָא, מְשׁוּם דְכְּתִיב דִּינָא יְתִיב וְסִפְרִין פְּתִיחוּ, מָאֵי דִינָא יְתִיב.
יְתִיב לְאַתְרֵיהּ דְלֹא שְׁלֵטָא. הָדָא הוּא דְכְּתִיב פְּלֹא יוֹעֵץ אֶל גְּבוּר. אֶל
דְּהוּא גְּבוּר. וְאַתְּבָשֵׁם בְּדִיקְנָא קְדִישָׁא דְעֵתִיק יוֹמִין. וְרָזָא דְכְּתִיב מִי
אֶל כְּמוֹד בְּעֵתִיק יוֹמִין אֲתַמֵּר, בְּתְּקוּנָא קְדָמָא דְדִיקְנָא קְדִישָׁא
עַלְאָה:

עַלְמָא קְדָמָא דְנִפְיָק מִתְּקוּנָא קְדָמָא, שְׁלִיט וְנַחֲתִית וְסִלִּיק לְאַלְף
אֶלְפִין וְרְבוּא רְבִבֶן מְאָרֵי תְרִיסִין, וּמְנִיָּה מִתְּאַחֲדִין בְּקִסְטָא דְעִזְקָא

רבא: עלמא תננינא דנפיק מהאי תקונא. שליט ונפיק ונחית וסליק
 לשבעה וחמשין אלף ורגין מארי דיבבא. ומתאחדן מניה לאכפניא
 בקודלא בחינורא. עלמא תליתאה דנפיק מהאי תקונא. ונחית וסליק
 לשתא ותשעין אלפין מארי דיללא, ומתאחדן מניה כבוסיטא
 לקוסיטירא, ומהאי תקונא מתכפין כלהו, ומתבסמן במירא
 דדמעין דמתבסמן בימא רבא. מאן חמי תקונא דא דדיקנא קדישא
 עלאה יקירא דלא אכסוף מניה. מאן חמי טמירותא דקוצין דשערי
 דתליין מהאי סבא יתיב בעטרא דעטרין עטרין דכל עטרין. עטרין
 דלא אתכללו בעטריין. עטרין דלא כשאר עטרין. עטרין דעטרין
 דלתתא מתאחדן מנהון. ובגין כף הגי תקונין אינון תקונין דלתתא
 מנהון מתאחדין. תקוני דאתתקן דאצטריף לאתברכא מאן דבעי
 ברכה. דכל תקונין דאתתקן בקבליהון ברקאן משתכחין. ואתעביד
 מה דאתעביד, פלא פליל בהגי תקונין. פלא זקפן לקבלי תקונין
 דמלכא תקיפא עתיקא סתימא דכלא. וכלהו אתבסמן מתקונין
 אלין. תאנא אי עתיק דעתיקין קדישא דקדישין לא אתתקן באלין
 תקונין, לא אשתכחו עלאין ותמאין. וכלא הוי פלא הוי. ותניא עד
 כמה זהירין אלין תקוני דדיקנא עד תליסר, וכל זמנא דתליסר אלין
 משתכחין, זהירין אלין דלתתא. וכלא בחשבנא דאלין תליסר,
 אשתכח דיקנא דמלכא עתיקא יקירא מפלא. פלא בחד איהו,
 טמירא ויקירא, ובגין דאיהו יקירא וטמירא מפלא. לא אדפר ביה
 באתר דאורייתא ולא אתגליא, ומה דיקנא אתגליא. דיקנא דכהנא
 רבא עלאה, ומהאי דיקנא נחית לדיקנא דכהנא רבא דלתתא, דיקנא
 דכהנא רבא בתמניא תקונין אתתקן. ובגין כף תמניא תקונין לכהנא
 רבא כד משחא נחית על דיקניה הקדא הוא דכתיב פשמן הטוב על
 הראש יורד על הזקן ומנא לן, דכתיב שבת אחים גם יחד. גם
 לרבות כהן גדול דלתתא, דכל זמנא דכהנא רבא דלתתא משמש
 בכהונא רבא, כביכול כהן גדול דלעילא משמש בכהונא רבא. דא
 תקונא חד דדיקנא דעתיק סתימא דכלא. אמר ליה רבי שמעון יאות

אנת רבי יצחק למחמי ביקרא דתקוני דדיקנא וסבר אפי דעתיק
 יומין עתיקא דעתיקין זכאה חולקף וזכאה חולקי עמכון בעלמא
 דאתי:

תקונא תנינא. מתתקן שערא מרישא דפומא עד רישא אחרא דפומא
 בתקונא שקיל. קום רבי חזקיה וקאים בקיומף. ואוקיר יקרא
 דתקונא דא דדיקנא קדישא. קם רבי חזקיה שארי ואמר אני לדודי
 ועלי תשוקתו. מי גרם שאני לדודי. משום דעלי תשוקתו. מסתפל
 תנינא וארו חמית נהורא יקרא דבוצינא עלאה. נהיר וסליק לתלת
 מאה וחמשא ועשרין עיבר. וחד חשוף הנה אתסחי בההוא נהורא.
 כמאן דאתסחי בההוא נהרא עמיקא דמימוי מתפלגין ונהרין ונגדין
 לכל עיבר ממא דעלוי. וסליק ההוא נהורא בשפתא דימא עלאה
 עמיקא. דכל פתחין טבין ויקרין בההוא פתחא אתפתחן. אנא שאיל
 מהם פשרא דחמית. פתחו ואמרו נושא עון חמיתא. אמר דא הוא
 תקונא תנינא. יתיב אמר רבי שמעון האידנא אתקשר עלמא. בריף
 אנת רבי חזקיה לעתיקא דעתיקין: אמר רבי שמעון פלהון בוצינן
 חברין דאתנן בהאי עזקא קדישא. אסהדנא עלי שמיא עלאין
 דעלאין, וארעא קדישא עלאה דעלאה. דאנא חמי השתא. מה דלא
 חמא בר נש מיומא דסליק משה זמנא תנינא לטורא דסיני. דאנא
 חמינא אנפאי נהירין כנהורא דשמשא תקיפא, דזמין למיפק
 באסותא לעלמא, דכתיב וזרחה לכם יראי שמי שמש צדקה ומרפא
 בכנפיה, ועוד דאנא ידענא דאנפאי נהירין ומשה לא ידע ולא
 אסתפל הדא הוא דכתיב ומשה לא ידע כי קרן עור פניו. ועוד דאנא
 חמי בעיני תליסר מכילן גליפין קמאי, ונהירין כבוצינן. וכד
 אתפרש כל חד מניהו מפומיכון. אסתלק ואתקן ואתעטר ואתטמר
 בטמירותא דתקוני דדיקנא. וכל אחרנין אשתארן. ובעוד דכל חד
 מתפרש בפומיכו. נהיר ואתעטר ויתיב פמלפא בגו חיליה. וכד
 אסתים לאתפרשא. סליק ואתעטר בעטרא קדישא. ואתתקן
 ואתטמר ויתיב בתקוני דדיקנא קדישא. וכן לכל חד וחד. אזדרזו

חֲבָרִין קְדִישִׁין. דְּהָא כְּקִיּוּמָא דָּא לָא יָהּ אַד דְּיִיתִי מִלְּכָא מְשִׁיחָא.
 קוּם רַבִּי חֲזַקְיָה תְּנִינֹת וְאוֹקִיר תְּקוּנָא תְּלִיתָא דְּדִיקְנָא קְדִישָׁא. תְּנָא
 עַד לָא קָם רַבִּי חֲזַקְיָה קָלָא נְפִק וְאָמַר. אִין מְלָאךְ אַחַד עוֹשֶׂה שְׁתִּי
 שְׁלִיחוּיֹת. אַתְּרִגִּיש רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר. וְדָאִי כָּל חַד וְחַד בְּאַתְרֵיהּ.
 וְאִנָּא וְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִי וְרַבִּי אַבָּא אֲשֶׁתְּלִים שְׁלִימְתָא עֲלָא. קוּם רַבִּי
 חֲיִיא. קָם רַבִּי חֲיִיא פְּתַח וְאָמַר, וְאוֹמַר אָהֵה יִי אֲלֵקִים הִנֵּה לָא
 יִדְעָתִי דְּבַר כִּי נַעַר אָנֹכִי. וְכִי יִרְמֶיָה לָא הָוָה יִדַע לְמַלְלָא, וְהָא פְּמָה
 מְלוּלִין נְפִקוּ מִפּוּמוֹי עַד לָא אָמַר דָּא, וְהוּא אָמַר מְלָה כְּדִיבָא דְּכְתִיב
 הִנֵּה לָא יִדְעָתִי דְּבַר. אֲלָא חֶסֶד וְשְׁלוֹם דְּאִיהוּ אָמַר עַל דָּא. אֲלָא הֲכִי
 תֵּאנָא, מַה בֵּין דְּבוּר לְאִמְרָה. אִמְרָה הוּא דְּלָא בְּעִי לְאִרְמָא קָלָא.
 דְּבוּר בְּעִי לְאִרְמָא קָלָא וְלֹא כְּרִזָּא מְלִין דְּכְתִיב וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל
 הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאִמְרָה. וְתֵּאנָא כָּל עֲלֵמָא שְׁמַעוּ הוּא דְּבוּר. וְכָל
 עֲלֵמָא אֲזַדְעֹעוּ. וּבְגִין כֶּן כְּתִיב וַיְדַבֵּר וְלָא כְּתִיב וַיֵּאמֶר. אוּף הֲכָא
 כְּתִיב הִנֵּה לָא יִדְעָתִי דְּבַר, לְאִכְרִזָּא מְלָה וְלֹא אֲכִיחָא בְּרוּחַ קוּדְשָׁא
 לְעֵלְמָא. אִי הֲכִי הָא כְּתִיב וַיְדַבֵּר יִי אֵל מֹשֶׁה לְאִמְרָה. אֲלָא מָאן הוּא
 נְבִיאָה עֲלָא כְּמֹשֶׁה דְּלָא זָכָה בְּרַ נֶשׁ כְּנֻתִיָּה, דְּהוּא שְׁמַע דְּבוּר
 בְּהַכְרִזָּה. וְלָא דְּחִיל וְלָא אֲזַדְעֹעוּ. וְשָׂאָר נְבִיאִים אֲזַדְעֹעוּ אֲפִילוּ
 בְּאִמְרָה וְדְּחִיל בְּדְּחִילוּ. וְתֵּאנָא תְּקוּנָא קְדִישָׁא דְּדִיקְנָא וְתִנְיָנָא
 לְאַתְבָּא לְתִלְתָּא. דְּכְתִיב הֵן כָּל אֵלֶּה יִפְעַל אֵל פְּעַמִּים שְׁלֹשׁ עִם
 גְּבַר וְתָא חֲזִי דְּתַרְוֵין תְּקוּנֵין קְדִישִׁין לְמִיתִי לְתִלְתָּא הוּוּ דְּהוּא
 תְּקוּנָא תְּלִיתָא. מְאֲמַצְעִיתָא דְּתַחֲוֹת חוּטְמָא מִתַּחַת תְּרִין נוֹקְבִין.
 נְפִיק חַד אֲרַחָא. וְשַׁעְרָא אֲתַפְסֵק בְּהוּא אֲרַחָא. אֲמָאִי אֲתַפְסֵק.
 מְשׁוּם דְּהָאִי אֲרַחָא אֲתַתְּקֵן לְאַעְבְּרָא בֵּיהּ. וּבְגִין כֶּן יְתִיב תַּחֲוֹת
 נוֹקְבֵי חוּטְמָא הָאִי אֲרַחָא. וְשַׁעְרָא לָא אֲתַרְבִּי בְּהָאִי אֲרַחָא. מְשׁוּם
 דְּכְתִיב וְעוֹבֵר עַל פְּשַׁע. לְמִיָּהב אַעְבְּרָא עַד פּוּמָא קְדִישָׁא דְּיִמָּא
 סְלַחְתִּי. תֵּאנָא פְּמָה עֲרַקִּיסָאוֹת מְחַכְּאֵן לְהוּא פּוּמָא, וְלָא אֲתַגְלִי
 לְחַד מְנִיָּהוּ. דְּהָא אֲסַתְּלַק וְאַתְעַטֵּר יִדְעַע וְלָא יִדְעַע. תֵּאנָא בְּצַנִיעוּתָא
 דְּסַפְרָא מְהוּ דְּכְתִיב פְּשַׁע. זָכוּ עוֹבֵר. לָא זָכוּ פְּשַׁע. הָאִי בְּזַעִיר אֲנִפִין.

מאי בין האי להאי. בועיר אנפין פד נחית ההוא ארחא מתחות נוקבי חוטמוי כתיב, ויחר אף יי בם וילף. מאי וילף. דנפיק רוחא דרוגזא מאינון נוקבי, ומאן דאשפח קמיה אזיל ולא אשתכח. הךא הוא דכתיב כי רוח יי נשבה בו, באריף אנפין כתיב ועובר על פשע. וכתיב ורוח עברה ותטהרם. ותאנא הךא כתיב עובר על פשע כההוא ארחא. הָתָם וְעָבַר יְיָ לְנִגּוּף אֶת מִצְרַיִם, וְכָאָה חוֹלְקִיהָ דְמָאן דְזָכִי לְהָא. וְדָא הוּא תְקוּנָא תְלִיתָא דְדִיקְנָא יְקִירָא קְדִישָא עֲלָאָה עֲתִיקָא דְעִתִיקָא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן וְדָא קְדִישָא בְרִיף הוּא יִסְגִי לְאוֹטָבָא לָךְ וְיַחְדֵי לְאַנְנָא עֲלָךְ. וְתֵאנָא מְאִי דְכְתִיב שׁוֹשׁ אֲשִׁישׁ בִּי, כְּעִתִיק יוֹמִין אֲתִמַר, דְהָא הוּא חֲדוּתָא דְכֻלָּא, תֵאנָא כְּשַׁעְתָּא דְאֲתַגְלִי הָאִי אֲרַחָא דְדִיקְנָא דְעִתִיק יוֹמִין, כְּלָהוּ מְאִרֵי דִיבְכָא וִילְלָהּ וּמְאֲרִיהוֹן דְדִינָא סְתִימִין וּשְׁתִימִין, וְלִית דִּיפְתַח פְּטָרָא לְאַבְרָאָה, מְשׁוּם דְהָאִי אֲרַחָא אֲתַגְלִיא לְתַקְנָא, וּמְהָאִי מָאן דְאַחִיד וְאֲזַהֵר לְשַׁתְקָאָה, לְהָאִי אֲרַחָא רְשִׁים, דְהוּא סִימְנָא דְעִתִיקָא קְדִישָא:

תְקוּנָא רְבִיעָאָה מִתְתַקֵּן שְׁעָרָא תְחוֹת פּוּמָא מְרִישָא חֲדָא לְרִישָא חֲדָא, הֲדָא הוּא דְכְתִיב לְשֹׁאֲרִית נַחֲלָתוֹ כְּמָה דְאֵת אָמַר וְנִשְׁאֵת תְּפִלָּה בְּעַד הַשֹּׁאֲרִית הַנְּמַצָּאָה, הַנְּמַצָּאָה מִמֶּשׁ, שֹׁאֲרִית. דְכְתִיב שֹׁאֲרִית יִשְׂרָאֵל לֹא יַעֲשׂוּ עוֹלָה:

תְקוּנָא חֲמִשָּׁאָה נְפִיק אֲרַחָא אֲחֲרָא מִתְחוֹת פּוּמָא הֲדָא הוּא דְכְתִיב לֹא תַחֲזִיק לְעַד אֲפּוֹ. קוּם רַבִּי יוֹסִי, קוּם רַבִּי יוֹסִי פְתַח וְאָמַר אֲשֶׁרִי הָעַם שְׂכָכָה לוֹ אֲשֶׁרִי הָעַם שְׂיִי אֱלֹהִיו. אֲשֶׁרִי הָעַם שְׂכָכָה לוֹ. מֵהוּ שְׂכָכָה לוֹ. כְּמָה דְאֵת אָמַר וְחִמַּת הַמֶּלֶךְ שְׂכָכָה, שְׂכִיף מְרוּגְזִיהָ. דְבַר אַחַר שְׂכִיף בְּרוּגְזִיהָ הֲדָא הוּא דְכְתִיב וְאִם כָּכָה אֵת עוֹשֶׂה לִי הַרְגִנִי נָא הַרּוּג, דָּא הוּא דִינָא דְדִינִי, אֲשֶׁרִי הָעַם שְׂיִי אֱלֹהִיו. רַחֲמֵי דְרַחֲמֵי. דְבַר אַחַר שְׂכָכָה, שְׁמָה דְכֻלִּיל כָּל שְׁמָהּ וְקְדִישָא בְרִיף הוּא מְעַבְר רוגזיה, וְאֲנַח בִּיה לְזַעִיר אֲנַפִּין וּמְעַבִּיר עַל כָּל אִינוּן דְלָבַר. דְתֵנִיא אֲרַחָא עֲלָאָה דְדִיקְנָא קְדִישָא, דְאִיהוּ נְחִית תְּחוֹת נּוֹקְבֵי דְחוֹטְמָא דְעִתִיקָא. וְהָאִי אֲרַחָא דְלְתַמָּא שְׁקִילָן אִינוּן בְּכֻלָּא. דָּא לְעִילָא וְדָא

לתתא. לעילא עובר על פשע, לתתא לא החזיק לעד אפו. ותנינן לא החזיק דלא אית אתר למיתב. כמה דלעילא זיב אתרא לאעברא, כן לתתא זיב אתר לאעברא תנא בכל אתר דבהאי עתיקא טמירא דכלא, ארחא אתגלייא טב לכהו דלתתא, דהא אתחזי עיטא למעבד טב לכלא. מאן דסתים ולא אתגלייא לית עיטא, ולית מאן דינע ליה אלא הוא בלחודוי. כמה דערן עלאה לית דינע ליה אלא הוא עתיקא דעתיקי. ועל האי כתיב מה גדלו מעשיך יי מאד עמקו מחשבותיך. אמר רבי שמעון יתתקנון עובדיך לעלמא דאתי מעם עתיקא דעתיקין:

תקונא שתיתאה מתתקן שער א וסליק מלרע לעילא, וחיפי תקרובתא דבוסמא טבא עד רישא דפומא דלעילא. ונחית שער א לרישא דפתחא דארחא תתאה דפומא. קום רבי ייסא ואתקין תקונא דא, קום רבי ייסא פתח ואמר וחסדי מאתך לא זמוש. וכתיב ובחסד עולם רחמתיך. הני קראי קשין אהדדי, ולא אקשו, דתנינן אית חסד ואית חסד. אית חסד דלגו ואית חסד דלבר. חסד דלגו הא דאמרן דעתיקא דעתיקין, והוא סתים בסטרא דא דדיקנא דאקרי פאת הזקן ולא בעי בר נש לחבלא האי סטרא משום האי חסד דלגו דעתיק יומין, ובגין כן בכהן דלתתא כתיב ביה לא יקרחו קרחה בראשם ופאת זקנם לא יגלחו. מאי טעמא, בגין דלא לחבלא אורחי דחסד דעתיקא, דכהן מסטרא דא קא אתי. ותאנא בצניעותא דספרא, בכלא אצטריך חסד לאתרבאה ולמבני, ולא לקטעא ליה, ולא לאשתצאה מעלמא. והאי דכתיב וחסדי מאתך לא זמוש חסד דעתיק יומין. ובחסד עולם רחמתיך חסד דאקרי חסד עולם, והאי הוא אתרא דזעיר אנפין דכתיב אמרתי עולם חסד יבנה, והאי חסד דעתיק דעתיקין הוא חסד דקשוט. וחסד דקשוט לאו בחיי גופא אתמר, אלא בחיי דנשמתא. ובגין כן כתיב פי חפץ חסד הוא. דא הוא תקונא שתיתאה דדיקנא יקירא דעתיק דעתיקי.

תקונא שביעאה פסיק ואתחזון תריין תפוחין, בתקרובתא דבוסמא

שפירן ויזן למחזי פתח רבי שמעון ואמר כתפוח בעצי היער וגומר. מה תפוח זה כליל בתלת גווגי. כך קדשא בריהו הוא תרין תפוחין כליל שפא גווגי, ותרין תפוחין אלין דאינון תקונא שביעא, אינון כללא דכל שיתא תקונין דאמינא. ובגייהון אתקום באור פני מלך חיים. ותאנא מהגי תפוחין נפקין חייך לעלמא, ומחזין חידו לזעיר אנפין. כתיב יאר יי פניו אליך. וכתיב באור פני מלך חיים. באור פני מלך אלין אינון תרין תפוחין דתקרוכתא דבוסמא דאמינא. יאר יי פניו אליך, פנים דלבר דכד נהרן מתברך עלמא. ותאנא כל זמן דהגי בוציגי דלבר נהירין. כל עלמא מתברך ולא אשתכח רוגזא בעלמא. ומה אי הגי דלבר כך. תרין תפוחין דנהרין תדירא, דתדאן תדירא על אחת פמה וכמה. תניא. פד אתגליין תרין תפוחין אלין, אתחזי זעיר אנפין בחדוותא. וכל אינון בוצינין דלתתא בחדוותא. וכל אינון דלתתא נהרין, וכל עלמין חדאן ושלמין מכל שלימותא. וכלא חדאן ונהרין. וכל טיבו לא פסיק. פלהו אתמליין בשעתא חדא. פלהו חדאן בשעתא חדא. תא חזי פנים דלבר, אית זמן דנהרין ואית זמן דלא נהרין. ובגיין כך כתיב יאר יי פניו אליך. יאר פניו אתנו סלה. מכלל דלא הוי תדירא, אלא פד אתגליין תפוחין דלעילא. תאנא אלין תפוחין דסתימין נהירין וחרורין תדירא. ומנהון נהירין לתלת מאה ושבעין עיבר. וכל שיתא תקונין קדמאין דבדיקנא ביה כלילן. הדא הוא דכתיב ישוב ירחמנו. ישוב, מכלל דזמנין טמירין וזמנין אתגלין הכא הוא ישוב ירחמנו. ובהאי דלתתא הוא ואמת. דא הוא תקונא שביעא דכליל שיתא. בתרין תפוחין דבעתיקא דעתיקין:

תקונא תמינא. נפיק חד חוטא דשערי סותרגיה דדיקנא, ומלן בשקולא עד טבורא, קום אלעזר ברי אתקין תקונא דא, קם רבי אלעזר בריה פתח ואמר. הפל תלוי במזל ואפלו ספר תורה שבהיכל. מלה דא אוקימנא בספרא דצניעותא. והכא אית לאסתכלא. וכי הפל תלוי במזל. ותנין ספר תורה קדש, ונרתקו

קדש. וההיכל קדש. ופתיב וקרא זה אל זה ואמר קדוש קדוש קדוש קדוש. הא תלת אינון. וספר תורה לקבליהון. נרתקו קדש וההיכל קדש, והוא קדוש. והתורה נתנה בשלש קדושות. בשלש מעלות. בימים שלשה. ושכינה בשלש. לוחות. וארון. והיכל. והכל בספר תורה תליא. ואיהו תליא במזל. ופתיב ומאותות השמים אל תחתו, מאן דאיהו בקדושות הללו, להוי תליא במזלא. אלא הכי אוקימנא בספרא דצניעותא. האי חוטא וקירא קדישא, דכל שצרי דדיקנא תלן ביה. אתקרי מזל, מאי טעמא, משום דכל קדשי קדשין דקודשא ביהאי מזלא תלן. וספר תורה אף על גב דאיהו קדוש. לא חל עליה עשר קדושין. עד דעייל להיכל. כיון דעייל להיכל, אתקרי קדוש בעשר קדושות. כגונא דלעילא דלא אתקרי היכל אלא כד אתחברן עשר קדושות. ותאנא הפל תלוי במזל. דאיהו חוטא וקירא קדישא דכל שצרי תלן ביה. אמאי אקרי מזל, משום דמניה תלן מזלי. ומזלי מניה עלאין ותתאין. ובגין כן איהו תליא, וביה תלן כל מלי דעלמא עלאין ותתאין, ואפלו ספר תורה שבהיכל דמתעטר בעשר קדושות, לא נפיק מכלליה עם שאר קדושין וכלהו תלן ביהאי. ומאן דחמי להאי תקונא. אתפכשן חוביהון מקמיה ומתפכין, הדא הוא דכתיב יכבוש עונותינו. אמר ליה רבי שמעון, בריה ברי לקדשא דקדישין עתיק מפלא:

תקונא תשיעאה. מתערבין שצרי עם אינון שצרי דתלן. ולא נפקין דא עם דא קום רבי אבא. קם רבי אבא ואמר אלין אינון שצרי דמתערבין עם אינון דתלן. אקרונ מצולות ים. משום דנפקי ממותרי מוחא ומהאי אתרא רמיו כל מארי דתבעין חובי דבני נשא ומתפכין. אמר רבי שמעון בריה תהא לעתיק יומין:

תקונא עשיראה. נחתין שצרי תחות דיקנא. ונפין בגרונא תחות דיקנא קום רבי יהודה, קם רבי יהודה פתח ואמר ובאו במערות צורים ובמחלות עפר מפני פחד יי' וגומר. מפני פחד יי' הא אתידע, דמאן דאיהו לבר פחד יי' אתקרי. ומתדר גאונו. אינון שצרי דתחות

דיקנא ואתקרון הדר גאונו. תרי תקונא עשירא תתן אמת ליעקב: ותקונא חד סר. דלא נפקי נימא מן נימא חסד לאברהם: תקונא דתריסר דלא תליין שערי על פומא, ופומא אתפניי מכל סטריין, ונאין שערי סחור סחור ליה. בגין דלא אשתכח טרחותא כמה דאצטריד, טרחותא במאי קא מירי. דינא באתר דינא טרחותא אשתכח. וכי שערי דדיקנא טרחא אינון או דינא אינון. והא כלל רחמי אתחזון. אלא דלא אתטרח בישובא דרוחא דזעיר אנפין. דתאנא מהאי פומא קדישא עלאה קדש קדשים נשבא רוחא. מאי רוחא. רוחא דאיתרק ביה, דמתלבש ביה זעיר אנפין. ומהאי רוחא מתלבשין כל אינון דלתתא, וכד הוא רוחא נפיק אתפרש לתלתין ושבעה אלף עיבר. ואתפשט כל חד בלחודוי לאתריה. וכל מאן דאתחזי לאתלבשא מניה אתלבש. ועל דא שעריין לא אשתכחו על פומא קדישא, משום דרוחיה נפיק ולא בעי מלה אחרא לאתערבא ביה, ולקרבא בהדיה. ודא הוא טמירוותא דכלא דלא אתדבק לא לעילא ולא לתתא. והוא סתים בסתימא דסתימין דלא אתידע, דא הוא דלא אתתקן ולא הנה ביה תקונא. ובגין כך רוח דנפיק לבר, מההוא דלבר, ומתלבשין ביה נביאי מהימני אתקרי פה יי. אכל בהאי עתיקא דעתיקין לא אתפרש ולית מאן דיידע רוחיה בר איהו. ובגין כך שערוי שקילין סותרניה דפומא, ופומא אתפניי מכל סטרוי. ובהאי אתרחיצו אבהתנא לאתלבשא בהאי רוחא. דמתפשט לכמה עיברין, באתר דכל שערי שקילין בסותרנוי ודא הוא תקונא קדישא עלאה דתריסר. דמכאן אשתלשלו תריסר תחומין לעילא. תריסר תחומין לתתא. תריסר תחומין לתריסר שבטי אבהתא. הדר הוא דכתיב אשר נשבעת לאבותינו:

תקונא דתליסר, תליין שערי דתחות דיקנא מכאן ומכאן, ביקרא נאה וביקרא שפירא וחרפין עד טבורא. ולא אתחזין מאנפי תקרובתא דבוסמא בר אינון תפוחין שפירן חורין. אמר רבי שמעון זכאה חולקיה דמאן דאשתכח בהאי אדרא קדישא עלאה

דאָנן ביה. זכאָה חולקיה בעלמא דין ובעלמא דאתי. דאָנן יתבין בקדושא עלאה, אשא עלאה אסחר לן והא כל תקונין עלאין דדיקנא קדישא אתתקנו, ואתעטרו ואסחרו לדוכתייהו. והאי תקונא דתליסר הוא תקונא יאה דביה אחידן פלא פלהו מתכספין למזקה רישא לקבליה, מגיה תליין על אינון דבזעיר אנפין אחידן. מגיה תליין עלאין ותתאין, וכל גנזין עלאין ותתאין גנזין ביה וביה כלילן. ואיהו מזלא דמתזלי מגיה פלא דא הוא תקונא שלימתא דאשלים לכל תקונין, דא אשלים לכלא:

כתיב: שפתותיו שושנים. שפון מרחשן גבורה, מרחשן חכמתא, באינון שפון תלין טב וביש, חיי ומותא. מאלין שפון תלין מאריהון דאתערוותא. דכד מרחשין אלין שפון, מתערין פלא למגזר דינא בכל בתי דינין דאקרון עירין. דכתיב: בגזרת עירין פתגמא. מאי עיר? בספרא דאגדתא תנינן: כמה דאת אמר: ויהי ערך. דמתערין דינין לאינון דלא אתרחימו לעלא. בגין כף מתערין אלין דאינון מארי דבבו להו. ועם פל דא בתרי גוני, ברחמי ודינא. ועל דא אקרון עיר וקדיש, דינא ורחמי. ובאלין שפון אתחזי פמא פד אתפתח. ויחא דנפיק מן פמא ביה מתלבשין כמה אלף ורבבון, וכד אתפשט מתלבשין ביה נביאן מהימני, וכלהו פי יהוה אקרון. פד מלין נפקין מן פמא ומתרחשין בשפון, מנהרין לכלהו תמני סרי אלפי עלמין. עד דמתקטרין כלהו פחדא. בתמניסר ארחין ושבילין דאשתמודען. וכלא מחפאן לפמא דא בלישן ממלל רבבון בקטרא דטיהרא בעוטרא. ועל דא כתיב: חכו ממתקים. ממתקים ודאי. מאי חכו? כמה דאת אמר: וחד יטעם לאכל. וכלו מחמדים אש ומים. אשא ומיא מתתקנין ויאן בצירורי. דהא גוני מתחברן פחדא. חכו באתון ושימן דמתגלפן בעטרוי גלידין. אחה"ע בגרון. א' דטריד מלכין ומחעדה מלכין ומתקים מלכין. ח' דטריד ונחית וסליק ועטיר, כביש באשא גליד ברוחא. ה' ינוקא דאמא סטיר לנוקבא. אתפשט לנוקבא רבא בתיאובתא דקרתא קדישא דמתקטרי אתרין

דא בָּדָא. כְּמָה דְּאִתָּא אָמַר: הַר הַמּוֹר, גְּבַעַת הַלְּבוֹנָה: ע' טִיְהָרָא
 דְּטִיפְסָא גְּלִיפָא בְּשַׁפְסָא, וְהִיטִין דְּעַנְפִין מִתְּאֲחָדִין לְסִטְרוֹי לְרוּחִין
 גְּלִיפִין. וְהָא בְּרִזֵי דְּאִתְּוֹן דְּשִׁלְמָה מְלָכָא אֲתַעֲטְרוּ אֵלֵין אִתְּוֹן דְּא
 בָּדָא. גִּיכ"ק בְּחִיךְ, כְּמָה דְּאִתָּא אָמַר: וְחַף יִטְעַם לְאַכְל. הִיאֲכַל תְּפַל
 מְבַלִי-מְלַח. וְכַתִּיב: וְהָיָה מַעֲשֵׂה הַצְּדָקָה שְׁלוֹם.

- אָנָּא בְּכַח. גְּדוּלַת יְמִינֶךָ. תַּחֲרִיר צְרוּרָה: (אב"ג ית"ץ)
 - קָבַל רִנַּת. עֲמָךְ שְׂגָבְנוּ. טְהַרְנוּ נוֹרָא: (קר"ע שט"ן)
 - נָא גְבוּר. דוֹרְשֵׁי יְחוּדֶךָ. כְּכַבַּת שְׁמַרְם: (נג"ד יכ"ש)
 - בְּרַכְס טְהַרְם. רַחֲמֵי צְדָקָתֶךָ. תְּמִיד גְּמַלְם: (בט"ר צת"ג)
 - חֲסִין קְדוּשָׁ. בְּרוּב טוּבֶךָ. נְהַל עֲדָתֶךָ: (חק"ב טנ"ע)
 - יְחִיד גְּאָה. לְעַמָּךְ פְּנָה. זוֹכְרֵי קְדוּשַׁתֶּךָ: (יג"ל פז"ק)
 - שׁוֹעֲתָנוּ קָבַל. וְשִׁמְעַע צַעֲקָתָנוּ. יוֹדַע תַּעֲלוּמוֹת: (שק"ר צי"ת)
- בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מְלַכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעַד:

אָחַר קָךְ יֵאמַר.

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׂיֵהָא מַעוּט חֲלָבֵי וְדָמֵי
 שְׁנַתְמַעֲט הַיּוֹם לְפָנֶיךָ בְּתַעֲנִיתֵי חָשׁוּב וּמְקַבֵּל לְפָנֵי כֶּסֶף כְּבוֹדֶךָ
 כְּאֵלוֹ הַקְּרַבְתִּיו עַל גְּבֵי מִזְבְּחֶךָ הַקְּדוֹשׁ, וּבְכַח חֲלָב וְדָם שְׁנַתְמַעֲט
 מִמְּנֵי, יִתְעוֹרֵר סוּד ב' זְוִיגֵי מ"ב דְּחִיף וְגֵרוֹן. וּבְכֵן יִמְתְּקוּ מִסְפַּר
 אוֹתִיּוֹת דְּמֵלוּי דְּרַבּוּעַ דְּאֱלֹהִים דְּהַהִי"ן הַעוֹלָה שְׁמוֹנָה מֵאוֹת, וְעַם
 מִסְפַּר מֵאָה וּשְׁלֹשִׁים אוֹתִיּוֹת דְּעֵשֶׂר פְּעֻמִּים אֱלֹהִים בְּמֵלוּיִם, יַעֲלוּ
 לְמִסְפַּר תַּעֲנִית.

וְיַעֲלֶה לְפָנֶיךָ מְדַרְגָּה לְמַעְלָה מִמְדַּרְגָּה, מַעֲשִׂיָה לִיצִירָה וּמִיצִירָה
 לְבְרִיאָה וּמְבְרִיאָה לְאֲצִילוּת, עַד מוֹחָא סְתִימָאָה מִחֲשָׁבָה הַעֲלִיוֹנָה,
 דְּבוּרָא אַכְל וְזָרִיק פְּסֻלָּת, וּמִפְתָּחָה יִשְׁתַּלְשַׁל וְיִרַד שְׁפַע גְּדוּל וְרַב עַל
 כָּל הַעוֹלָמוֹת, מְדַרְגָּה אַחַר מְדַרְגָּה, מְאֲצִילוּת לְבְרִיאָה וּמְבְרִיאָה
 לִיצִירָה וּמִיצִירָה לְעֵשֶׂיָה, וּמִשָּׁם יִגִיעַ וְיַחּוּל עָלַי, לְטַהַר לְבִי לְעַבְדֶּךָ
 לְיִרְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ, וְלַתַּת כַּח בְּמַחְשַׁבְתִּי וּבְמַחֲסֵי לְבַרְר וּלְתַקֵּן

וּלְהַעֲלוֹת כָּל נִיצוּצֵי הַקִּדְשָׁה וְהַנִּפְשׁוֹת וְהַרוּחֹת וְהַנְּשָׁמוֹת דִּקְדֻשָּׁה, וְלְהַגְבִּיר חֵלֶק הַטּוֹב שֵׁשׁ בֵּי עַל הַחֵלֶק הָרַע שֵׁשׁ בֵּי, וְהָיָה נָא קְרוֹב לְשׁוֹעֲתֵנוּ. טָרַם נִקְרָא אֱלֹהֵי וְאַתָּה תַעֲנֶנָּה, נְדַבֵּר וְאַתָּה תִשְׁמַע, כַּדְבָר שֶׁנֶּאֱמַר "וְהָיָה טָרַם יִקְרָאוּ וְאֲנִי אֶעֱנֶה עוֹד הֵם מְדַבְּרִים וְאֲנִי אֲשַׁמְעֶה", כִּי אַתָּה ה' פּוֹדֶה וּמַצִּיל וְעוֹנֶה וּמְרַחֵם בְּכָל עֵת צָרָה וְצוּקָה וְשׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה.

אָנָּה יְהוָה יֵהוּדָה יֵאֱהַדוֹנָהי אוֹי נָא לָנוּ כִּי חָטָאנוּ אָנָּה נוֹלִיךְ אֶת חֲרָפְתֵנוּ, בֶּן כָּסִיל תּוֹגַת אֱמוּנוֹ, וְאִם תִּפְנֶנָּה לְחַטָּאתֵינוּ אָבָד שְׁבָרֵנוּ וְתִקְוֹתֵינוּ, וְאִם תִּשְׁמַר עֲוֹנוֹנוּ מִי יַעֲמֵד לְפָנֶיךָ מֵאִז אֶפְיֶךָ, וּבְטוֹבְךָ הַגְּדוֹל תַּעֲוֹרֵר רַחֲמֶיךָ וְרֵאָה בְּעֵינֵי חֲמֶלְתֶיךָ צַרַת גּוֹפֵינוּ וְנִשְׁמַתֵינוּ וְקַבֵּל בְּרַב רַחֲמֶיךָ תְּשׁוּבָתֵנוּ וְקוֹרְאִים בְּשִׁמְךָ יְהוָה יֵהוּדָה יֵאֱהַדוֹנָהי הוֹשִׁיעָה הַמְּלֶךְ, אֵל תַּעֲזֹבֵנוּ, וּבִיד וְעַמְךָ אֵל תִּטְשֵׁנוּ, וְלֹא לְאַרְךָ אֶפְרַיִם תִּקְחֵנוּ, כִּי גְלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי לֹא עָלְתָה עַל לִבֵּנוּ לְהַמְרוֹת חַס וְשָׁלוֹם נֶגֶד כְּבוֹדְךָ וְלַעֲשׂוֹת נֶגֶד כְּבוֹדְךָ, אָפֶס כִּי עַז יִצְרָנוּ הָרַע וְעַל פְּרַחֲנוּ נָטָה אֲרַחֲנוּ, וּמִנַּע הַטּוֹב מִמֶּנּוּ, דְּמִיּוֹנוֹ כְּאַרְיֵה יִכְסוּף לְטָרֵף וְכַכְפִּיר יוֹשֵׁב בְּמִסְתָּרִים וּפְתַע פְּתָאוֹם חַיִּים בְּלַעֲוֹנוֹ וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ יְהוָה יֵהוּדָה יֵאֱהַדוֹנָהי בְּצַדִּיקְתְּךָ תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁינוּ, הַצִּילָה מִחֲרֵב נַפְשֵׁנוּ וְהַעֲלֵה אֲרוּכָה וּמִרְפָּא לְעֲוֹנוֹנוּ וְיִהְיוּ לְמֵאוֹרוֹת כָּל הַשָּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעֲוֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְטַהַר לִבֵּנוּ לְעַבְדְּךָ בְּאַמֶּת וּבְלִבָּב שָׁלֵם בְּיֵרֵאָה וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, כֵּן יְהִי רְצוֹן. יְהִי לְרְצוֹן אֱמֵרֵי-פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵהוּדָה יֵאֱהַדוֹנָהי צוּרֵי וְגֵאֲלֵי:

יִתֵּן הַכֶּסֶף לְעַנְיִים, יִרְאֵי שָׁמַיִם. וְיִהְיֶה רְצוֹן שֶׁתְּקוּבֵל תְּשׁוּבָתוֹ בְּרְצוֹן.

לְמַלְבִּין פְּנֵי חֲבֵרוֹ כְּדֹאֵי שִׁמְשִׁיךְ סֶדֶר זֶה וְאוֹלֵי יַעֲזוֹר. יִקַּח בְּיָדוֹ שְׁמוֹנִים וּשְׁמוֹנֶה מִטְבַּעוֹת וְיִסְדְּרֵם עַל הַשִּׁלְחָן בְּשׁוֹרָה אַחַת, בְּסֶדֶר זֶה.

. 1 . 5 . 6 . 5 . 10 . 5 . 1 . 10 . 5 . 1 . 5 . 1 . 1 . 6 . 1 . 5 . 4 . 6 . 10

יְמַנֶּה אֶת הַמִּסְפָּרִים בְּפִיו וְאַחֲרֵי-כֵן יֹאמֵר עֲשׂוּר פְּעָמִים.

”שׁוֹפֵף דָּם הָאָדָם בְּאָדָם דָּמוֹ יִשְׁפָּף”.

יערב כל המטבעות בידו הימנית ויאחז אותם ביד ימין ויאמר

יהי רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו שיהיה חשוב ומקובל ורצוי לפניך סדר המטבעות שסדרתי לפי אותיות שמך הגדול והקדוש הו"ה במלוי אלפין כשמאיר בתוכו רבוע שם אה"ה העולה בגימטריא דם. ודמים בדמים נגעו, להאיר מהבינה אלא עילאה, לתפארת בנה קדישא. אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה. אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה. ויכופר לי כל מה שפגמתי בהלבנת פני חברי בכל אופן שיהיה, הן בגלגול זה, והן בגלגולים אחרים. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגואלי.

לפי הקבלה צריך להתגלגל בהיותו ערום לגמרי פעם אחת על קוצים הנקראים חרלים (ממשפחת הסרפד והחוח ונקראים אורטיגס) ומי שאינו יכול, אולי כדאי שיצעה תקון זה לפדיון תקון גלגול החרולים. (תקון זה ערכתי אותו מעין גלגול השלג שתקן הר' יוסף חיים זצ"ל, בנתינת הפסוקים ושמות הקודש המתאימים. ואף על פי שאין אתנו יודע דרך הנשר בשמים, על דרך הר' הנזכר סמכתי, ואיני יודע אם תקון זה נכון, ורחמנא ליבא בעי. ומי שירצה לעשותו ודאי לא יפסיד, ואולי לפחות יועיל בתלקו.)

יאמר פסוקים אלו

כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחוּחִים, כֵּן רַעֲיָתִי בֵּין הַבְּנוֹת: לֵכֵן חִי-אֲנִי נְאֻם יְהוָה צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כִּי מוֹאָב כְּסֹדִם תִּהְיֶה וּבְנֵי עַמּוֹן כְּעַמּוֹרָה, מִמֶּשֶׁק חֲרוּל וּמִכְרָה מֶלֶח וּשְׂמֵמָה עַד-עוֹלָם, שְׂאֲרִית עַמִּי בְּזוּז וְיִתֵּר גּוֹי יִנְחָלוּם: בֵּין שִׁיחִים יִנְהָקוּ תַּחַת חֲרוּל יִסְפְּחוּ: וְהִנֵּה עֲלָה כָּלוֹ קְמֻשׁוֹנִים, כְּסוּ פָּנָיו חֲרָלִים וְגָדָר אֲבָנָיו נִהְרָסָה:

שיר המעלות ממעמקים קראתיך יהוה: אדני שמעה בקולי תהינה אונך קשבות לקול תחנוני: אם עונות תשמר יה אדני מי יעמד: כי עמך הסליחה למען תנרא: קויתי יהוה קנתה נפשי ולדברו

הוחלתי: נפשי לאדני משמרים לבקר שמרים לבקר: יחל ישראל
אל יהנה כי עם יהנה החסד והרבה עמו פדות: והוא יפדה את
ישראל מכל עונתיו:

יאמר פסוק זה שלש פעמים

ואני תפלתי לך יהנה עת רצון, אלהים ברב חסדך ענני באמת
ישעך:

קח בידו מאתיים ותשעים וחמש פרוטות, ויאמר.

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחלו ורחמו ורחמו
ודחלו, ליחדא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל
ישראל, הריני מפריש רצ"ה פרוטות שבידי לצדקה. ויהי רצון
מלפניך יהנה אלהינו ואלהי אבותינו שתעשה למען רחמיך
וחסדיך, ולמען הפרשת רצ"ה פרוטות אלו שהפרשתי לצדקה,
ולמען מקראי קדש אשר קריתי לפניך, ולמען סודותיהם, ולמען
שמותיך הקדושים הרמוזים בהם, יהיה חשוב ומקבל ומרוצה
לפניך כאלו עשיתי תקון גלגול החרולים כראוי לתקון הפגם של
הלבנת פני חברי. יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך יהנה צורי
וגאלי:

ישתדל להשיג כמה קוצים הנקראים חרולים, ויגלגל על זרועותיו וכפות
אצבעותיו וקדם שיידקור יאמר:

לשם יחוד קדשא בריך ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו,
ליחדא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, הריני
מוכן לגלגל על זרועי וכפי ואצבעותי זמין ושמאל חרולים, ויהי
רצון מלפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו, שתהא חשובה ומקבלת
ורצויה גלגול החרולים על זרועי וידי, כאלו גלגלתי כל גופי
פנים ואחור על החרולים. לתקן מה שפגמתי בשם אלהים במלוי
החי"ן, (אל"ף למ"ד ה"ה יו"ד מ"ם) העולה עם הכולל כמנן רצ"ה.

ועל ידי דקירת פני וידי, ותוקן הפגם אשר פגמתי, יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה צורי וגאלי.

יגלגל החרולים על פניו וידי וזרועותיו, וידקור מעט את אצבעותיו בעדינות שלא יצא דם. אם אי אפשר לו להשיג חרולים באותו יום, יעשה זאת ביום אחר.

יתן הפסך לצדקה ויהי רצון שה' יקבל תקונו ברצון.

תקון הדעת.

הנה רבותינו הקדושים, ובראשם ר' שמעון בר יוחאי בזהר הקדוש ובתקוני הזהר, וחקמי התלמוד, תנאים ואמוראים, ראו ברוח קדשם את אשר יהיה באחרית הימים, אשר יקומו גלגולי הערב-רב שיצאו ממצרים והכשילו את ישראל במדבר, וישלטו על עם ישראל במטרה להשפיל התורה ולומדיה, ולעקר, להשמיד ולאבד כל זיק של יהדות מעם ישראל, והם יהיו ראשי הדור ומושלי הארץ להפריד בין השכינה לקדשא בריהו הוא, ולגרם לפרוד בין ישראל לאביהם שבשמים, ויצטרפו עמם רבנים תלמידי חכמים, שימכרו את תורתם בעד נזיד עדשים, ויטמאו את נשמתם בהצטרפותם לרשעים אלו. וכתב האריז"ל (שער הגלגולים, הקדמה כ), שבתקופה האחרונה שלפני הגאולה יתגלגלו כל דור המדבר עם הערב-רב, ועליהם הכתוב אומר: "וקם העם הזה וזנה אחרי אלהי נכר הארץ". ובתקוני זהר (תקון כא) כתב: אוי לישראל כאשר יבלעו בגלות של הערב-רב. ועליהם נאמר: 'ולא נודע פי באו אל קרבנה, ומראיהן רע', והם יהיו ראשי העם, שעליהם נאמר: 'היו צריקה לראש', ועליהם נאמר: 'שריף סוררים וחקרי גנבים, כלו אהב שחד ורדף שלמנים'. ולכן וי לעולם כאשר ישראל יתבלעו ויתערבו ביניהם". ושם (תקון סט) כתב: "מ'לילית', הקלפה הקשה, באים הערב רב שמערבין בישראל, ועליהם נאמר 'הוי גוי חטא', והם זרע מרעים בנים משחיתים, שאמרו על העגל: "אלה אלהיך ישראל". "קול דמי אחיד", הם דמי ישראל שעתידים לגזל אותם הערב רב הרשעים בגלות". ושם

(תקון ג' בהוספות) הוסיף, "וערב רב הרשעים, בני לילית, מערבים בישראל. רשעים גמורים שהשעה משחקת להם, והם הרשעים הבולעים את ישראל". ובתקון כ"א כתב, "שהערב רב הם הגלות האחרון, בבחינת 'סוף פסוק', והם חמשה מינים: עמלקים, גבורים, נפילים, ענקים, רפאים. שכלם מתגברים על ישראל בגלות. ובזמן שימחו העמלקים מהעולם, תהיה מנוחה לישראל. "גרש האמה הזאת ואת בנה" אלה הערב רב שגשונו מהסתפח בנחלת ה', גרש אותם שלא יהיה להם חלק עם ישראל". ובזהר בראשית (דף כה). כתב: "משה רצה לגיר הערב רב, וגרמו לו ירידה, שנאמר: "לך רד כי שחת עמך". והערב רב חמשה מינים הם (ר"ת נג"ע ר"ע): נפילים, גבורים, ענקים, רפאים, עמלקים. ובגלות הרביעית הם יהיו ראשים על העם במעמד גבוה, והם יעמדו על ישראל כלי חמס, ועליהם נאמר: 'כי מלאה הארץ חמס מפניהם'. אלה הם הערב רב שבבחינת עמלקים. ואתם שבבחינת נפילים, עליהם נאמר: 'ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טבת הנה', שהם נשמת ערב רב שהפילו עצמם לזנות אחרי נשים נאות, ובגלל זה ה' מפיל אותם מעולם הבא ונותן להם שכרם בעולם הזה, וכמו שכתוב: 'ומשלם לשנאיו אל פניו להאבידו'. גבורים הם הסוג השלישי, והם הסוג שבונים בתי כנסיות ומדרשות ומניחים בהם ספרי תורה, ולא לשם ה', אלא לעשות להם שם וגדלה, והספרא אחרא מתגברת על ישראל, שהם כעפר הארץ משפלים, וגוזלים הערב רב לישראל. רפאים הם הסוג הרביעי, שפשוואים את ישראל בדחק, ויש ביכלתם לעזר, לא עושים זאת, ומרפים ידיהם מהתורה ומהעוסקים בה, ועושים חסד עם עובדי עבודה זרה. ענקים, הסוג החמישי, שמזלזלים בלומדי התורה, שנאמר בה: 'וענקים לגרורתך', ומיד כשיגיע אורו של הקדוש ברוך הוא, ימחו מן העולם ויאבדו". ושם (דף כז) הוסיף: "לילית, אמן של הערב רב שהם נג"ע ר"ע, ובזמן שערב רב מערבים בישראל, אין יחוד באותיות שם הוי"ה, ומיד כשימחו מהעולם, נאמר על האותיות: 'ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד', וערב רב הם עם נכל ולא חכם'. ובזהר פרשת נשא

(קכד:) בדברי נשמת משה רבנו לרשב"י, אמר לו, "שבזמן שהיו הערב רב מחטיאים לישראל, היה הכל בצד של הרע, וכגון זה יהיה בגאולה האחרונה, שערב רב ינסו להחטיא לישראל, וזה מה שכתוב: 'יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים', אלה שמצד הטוב יצמדו בנסיון, והרשיעו רשעים, אותם שמצד הרע, 'והמשכילים יבינו' מצד הבינה שהוא אילן החיים. בזכותם נאמר: 'והמשכילים יזהירו כזהר הרקיע'. ובחבור 'ספר הזהר' שלך, שמקורו מהבינה סוד התשובה, רבים מהטועים אחרי ערב רב ישו בו בתשובה כשימשכו אחרי 'ספר הזהר' שהוא אילן החיים, ובזכות תשובתם על ידי ספר הזהר, יצאו מהגלות ברחמים, ויתקיים בהם 'ה' בדרך ינחננו ואין עמו אל נכר'. והתלמידי חכמים לא יתפרנסו על ידי עמי הארץ, אלא מאותם שמצד הטוב, שאוכלים פשר וטהור, ולא מהערב רב שאוכלים טמאה ופסול ואסור ומטמאים עצמם בטמאת נדה, שפחה, גויה, זונה, בגלל שהם בני לילית שהיא נגז'ז, וחוזרים הם לשרשם, ועליהם נאמר: 'כי משרש נחש יצא צפע'. והערב רב לא נקראים ישראל אלא עבדים של ישראל, ונשמתם מצד הבהמה. וישו בו אותם ערב רב להיות רועים על ישראל, ואינם יכולים לעשות טובה עם התלמידי חכמים. ואנשי חיל ויראי חטא יהיו בדחק ובצער ובגיגון, וערב רב יהיו עשירים בשלחה, בשמחה, בלי צער וגיגון, גולנים, בעלי שחר, שופטים וראשי העם, כי מלאה הארץ חמס מפניהם. עליהם נאמר: 'היו צריה לראש'. ובתקוני זהר (תקון ו) כתב, "שהערב רב כל חסד שעושים, רק לעצמם עושים". וכתב (תקון יב): "שושנים, הם ישראל, שעתידים להיות בגלות בין הערב רב, שהם הקוצים. וגלות ערב רב ודחק הגלות שהחזיקים ערב רב לישראל, ימהר לישראל הגאולה". ובתלמוד (מס' מגילה יז:) קורא לערב רב בשם זדים, שעליהם נחקנה ברכת "שובר אויבים ומכניע זדים", ושבזמן שלפני הגאולה ישבר ה' ויאביד הזדים מארץ ישראל, ואז תבא הגאולה במהרה בימינו אמן.

ועתה אנו רואים, שכל אשר חזו רבותינו הקדושים על ארורים רשעים אלה, נתקיים בימינו ובדורנו. ובאו הערב רב בקול המון חוגג, וחרתו על

דגלם שפכל הגוים בית ישראל, והקימו בתי ספר, שלמעלה ממליון ילדי ישראל לומדים בהם כפירה, שחס וחלילה אין דין ואין דיין, ושהתנ"ך הוא רק "ספוגי המקרא", ובני אדם אינם יצירה של הבורא ותברך אלא תוצאה של קוף מפתח, שהעולם הוא בן מליוני שנים, שאין לו בורא כלל. עפר לפיהם ימ"ש. ועקרו גליות מחוץ לארץ, ששם שמרו תורה ומצוות, והביאום לארץ הקדש להשמידם בשמד רוחני המוני, ולא נחו ולא שקטו עד שהקימו דור של נואפים יותר גרועים מדור המבול ומדור סדום גם יחד, ומעודדים הנער לעבר על כריתות ומיתות בית דין, ועושים פרסמות להשתמש ב"קונדום", שהוא חטא "זרע לבטלה" בעת עברם על כריתות ומיתות בית דין.

ומעיד אני שמים וארץ, שבהיותי יושב ולומד לפני מורי ורבי עטרת ראשי, ר' יהודה צדקה וצ"ל, שנקנס בקר אחד ואמר: עכשו הלכתי לבית החולים לבקר את ר.פ. (שהיה ידוע כאדם ירא שמים מרבים, ונדיב גדול מאד) שחתכו לו הרופאים את לשונו בגלל גדול ממאיר, ואמרתי לו בזה הלשון: "אשריך ר.פ., שהלשון שאמרה 'הלל' ביום העצמאות (פעם אחת בתיקה) שנתתה בעולם הזה ולא תענש בעולם הבא ביונים קשים ומרים על חטא זה". אלה היו דבריו.

והמשפיל על דבר אמת, יבין ויקבל שאין אמת גדולה מזו, ואל ישעה בדברי שקר אחר רבנים המתחברים אליהם בגלל בצע פסף וכבוד, והופכים להיות "עלי תאנה" לערנה חמורה זו של הציונות וה"לאמיות". וכבר ראו זה התנאים הקדושים ברוח קדשם, וכמו שכתב בזהר (בראשית דף כה.), שניצוץ של משה רבנו מתגלגל בכל דור, ועתיד להתגלגל עם הערב רב. ובתקוני זהר (תקון יג) כתב, שישבו עמהם צדיקים. ואמר, שהערב רב מטמאים לצדיקים שיושבים ביניהם כנדה. וכבר נתגלתה ערות "רע בנים" אלו בכל פעורם, שמגירים גרי עריות בשקר ובכזב, וכלם יודעים שגרים גוורים אלה, לאחר טבילתם, מיד עוברים על נדה וחלול שבת ושאר עברות, וקבלת מצות שלהם אינה

אלא מן הפה ולחיוץ, ואין פיהם ולבם שוה, ואין גיורם מועיל כלל, והם גוים גמורים, ומכשילים רבנים אלה את עם ישראל בגוים ובגויות, שמערכים ביניהם בהם ובבניהם אשר ילדו. (וימוכן מהזהר הקדוש, שזה אחד הדברים החשובים לערב-רב, להכשיל ישראל בגויות, וכנזפר לעיל, ומתבאר מהזהר הקדוש הנ"ל, שגם רבנים אלו הם ערב רב.) ובמשך עשרות שנים ששלטון ערב רב העביר ילדי ישראל על דתם, שתקו רבניהם ומלאו פיהם מים, אבל כאשר החליטו להשיב האדמה השבויה בידיהם לערבים כדי למנוע שפיכות דמים מבחורי ישראל, קראו לתפילה למנוע זאת, וגלו ש"ה"לאמיות" חשובה להם יותר מהתורה ומחננוף ילדי ישראל. עפר לראשם ולפיהם.

והנה, הנפטה אחר ארורים אלה ורוצה לשוב אל ה', טרם כל יפריד מנפשו קלפה מסריחה זו של הציונות, אשר קשה היא מכל הקלפות גם יחד, באין הבדל בין מפלגותיהם ימין ושמאל ומרכז. כלם כאחד טמאה חמורה, אשר העיד ר' שמעון בר יוחאי זיע"א בזהר הקדוש, שכל זמן שלטונם אין שם ה' שלם. וכבר ראינו שמה שלא הצליחו הגוים במשך אלפים שנות גלותנו להכחיד התורה והמצוות מעם הקדש, עשו אלה לאלפים ורבבות בשנים מועטות של שלטונם. ה' יצילנו מהם ומרבניהם.

וכבר גלה לנו האר"י ז"ל, שפגם הערב רב הוא בדעת, וערב רב גימטריא 'דעת'. והנפטה אחריהם, בין באגס בין ברצון, ושמת במעשיהם והזדקה עמהם, וכל שכן אם אמר "הלל" על עצם קיומם, הרי פגמו הוא בדעת, "ודעת חסרת, מה קניית". ואפשר שתקונו הוא בבחינת גלות מצרים ת' שנים, שגם הוא היה כדי לתקן פגם הדעת בבחינת דע-ת'. ואף על פי שאין לנו גלוי מרבותינו המקבלים לידע מה תקון אדם זה, נראה שהתקון הוא בארבע מאות תעניות כנגד ת' של דעת, אמנם מי עלה שמים וירד לקבוע את מספר ימי התעניות, והתשובה והוידוי, והרצון והמחשבה, הם עקר התקון ומעשה התענית והפדיון משלים התקון.

ולכן יתן פדיון נפשו לצדקה לעניים ככל אשר יוכל, והממעיט לא יפחות מפדיון תשעים ואחת תעניות. וישתדל להתענות כל שנה יום אחד על חטאו, ולפחות פעם אחת בחייו, ויפדה שאר הימים בצדקה לעניים תלמידי חכמים ויראי שמים.

וזה סדר התקון:

יצום יום אחד משקיעת החמה ועד למחרת בצאת הכוכבים. יום לפני הצום יאמר ודוי זה:

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריה. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיה וממשפטיה הטובים ולא שוה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה פליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

אחר כך ילך למקוה ויטבל שבע טבילות נפשו, רוחו ונשמתו, מהקלפה שנדרבקה בהם. ויכון שטובל שבע טבילות אלו על דעת אלישע הנביא שאמר לנעמן לטבל מצרעתו, ושכן טהרו נפשו, רוחו ונשמתו מטמאת צרעת חטאתיו. וטבילה שמינית יכון לקבל עליו ארבע מיתות

בית דין, סקילה, שרפה, הרג וחנוק, על קדוש ה', ושעל ידי זה יתחדו ארבע אותיות יהו"ה ביחוד שלם וגמור.

תפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בכרפת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום".

אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל פשהתפלל עמידה של מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

וזה נסח קבלת התענית:

רבנו של עולם הריני מקבל עלי להתענות למחר לילה ויום, על אשר חטאתי בפגם הדעת ובהתחברות עם הערב רב בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, ואם לא אוכל להתענות כשאפריש פרוטה לצדקה ואכונן לבטל התענית אוכל לאכל ולשתות ללא שום עון קלל, ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שתתן לי פח ובריאות להתענות לפניך ותקבל תשובתי ותעניתי ותריצני".

יגמר אכילתו לפני שקיעת החמה, ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה. (וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעד, יטבל פרוסה ראשונה במעט אפר ויאכלנה) מלבד אם הוא שבת או ראש חודש.

בליל התענית ילמד משניות מסכת שבת (נמצא לקמן עמוד 641 וישתדל להבין לפחות פרוש המלים.

כשישפב על מטתו, יניח אבן תחת ראשו בין המצע והפר, ויכונן בשם יו"ד ה"ה וא"ו ה"ה, העולה בגימטריא כמנן אבן.

אם יכול, יחגר על מתניו מתחת לבגדיו חגורת שק העשויה משער עזים בכל זמן התענית. (ראה בהוראות שבתחילת הספר)

טוב לקום אחר תצות לילה ולומר ברכות השחר ותקון תצות (נמצא בעמוד 60) בכונה גדולה. אשה פטורה מלמוד המשניות ו"תקון תצות".

ביום הצום יאמר:

הריני מוכן ומזמן לקים בעזרת האל יתברך מצות עשה של התשובה, ככתוב בתורה: ושבת עד יהנה יאהדונהי אלהיך ושמעת בקלו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי, עויתי ופשעתי, בין בגלגול זה ובין בגלגולים אחרים, תרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמי יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמנו. בגדנו. בגדתי באחדותך ונתתי מום בקדשי שמים, ופגמתי במדות העליונים וקלקלתי צנורי הקדשה, ומנעתי הטוב והשפע הראוי לבא על ידיהם. גזלנו. דברנו דופי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריה. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הכא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב רחמנו יכבש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליצקב חסד לאברהם, אשר

נשבעת לאבתינו מימי קדם :

אלהינו ואלהי אבותינו, מלך על כל העולם כלו בכבודך, והנשא על כל הארץ ביקרך, והופע בהדר גאון עזך, על כל יושבי תבל ארצך. וידע כל פעול כי אתה פעלתו ויבין כל יצור כי אתה יצרתו ויאמר כל אשר נשמה באפו יהוה אלהי ישראל מלך ומלכותו בכל משלה. קדשנו במצותיך, תן חלקנו בתורתך, שבצענו מטובך שמח נפשנו בישועתך, וטהר לבנו לעבדך באמת, והאר עינינו בתורתך ודבק לבנו במצותיך ויחד לבבנו לאהבה וליראת את שםך.

ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל: וימלך באדום בלע בן בעור ושם עירו דנהבה: וימת בלע וימלך תחתיו ירכב בן זרח מבצרה: וימת ירכב וימלך תחתיו חשם מארץ התימני: וימת חשם וימלך תחתיו הדר בן בדר המפה את מדגן בשדה מואב ושם עירו עוית: וימת הדר וימלך תחתיו שמלה ממשרקה: וימת שמלה וימלך תחתיו שאול מרחבות הנחר: וימת שאול וימלך תחתיו בעל חגן בן עכבור: וימת בעל חגן בן עכבור וימלך תחתיו הדר ושם עירו פעו ושם אשתו מהיטבאל בת מטטרד בת מי זקב:

בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ: והארץ הייתה תהו ובהו וחשך על פני תהום ורוח אלהים מרחפת על פני המים: ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור: וירא אלהים את האור כי טוב ויבדל אלהים בין האור ובין החשך: ויקרא אלהים לאור יום ולחשך קרא לילה ויהי ערב ויהי בקר יום אחד:

ויאמר אלהים יהי רקיע בתוף המים ויהי מבדיל בין מים למים: ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע ובין המים אשר מעל לרקיע ויהי כן: ויקרא אלהים לרקיע שמים ויהי ערב ויהי בקר יום שני:

ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ותראת היבשה ויהי כן: ויקרא אלהים ליבשה ארץ ולמקנה המים קרא

ימים וירא אלהים כי טוב: ויאמר אלהים תדשא הארץ דשא עשב
 מזריע זרע עץ פרי עשה פרי למינו אשר זרעו בו על הארץ ויהי כן:
 ותוצא הארץ דשא עשב מזריע זרע למינהו ועץ עשה פרי אשר
 זרעו בו למינהו וירא אלהים כי טוב: ויהי ערב ויהי בקר יום
 שלישי:

ויאמר אלהים יהי מארת ברקיע השמים להבדיל בין היום ובין
 הלילה והיו לאתת ולמועדים ולקמים ושנים: והיו למאורת ברקיע
 השמים להאיר על הארץ ויהי כן: ויעש אלהים את שני המארת
 הגדלים את המאור הגדל למשלת היום ואת המאור הקטן
 למשלת הלילה ואת הכוכבים: ויתן אתם אלהים ברקיע השמים
 להאיר על הארץ: ולמשל ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין
 החשך וירא אלהים כי טוב: ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי:

ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף יעופף על הארץ על
 פני רקיע השמים: ויברא אלהים את התנינם הגדלים ואת כל נפש
 החיה הרמשת אשר שרצו המים למינהם ואת כל עוף פנה למינהו
 וירא אלהים כי טוב: ויברך אתם אלהים לאמר פרו ורבו ומלאו את
 המים בימים והעוף ירב בארץ: ויהי ערב ויהי בקר יום חמישי:

ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש וחייתו
 ארץ למינה ויהי כן: ויעש אלהים את חית הארץ למינה ואת
 הבהמה למינה ואת כל רמש האדמה למינהו וירא אלהים כי טוב:
 ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו בדגת הים ובעוף
 השמים ובבהמה ובכל הארץ ובכל הרמש הרמש על הארץ: ויברא
 אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו זכר ונקבה ברא
 אתם: ויברך אתם אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו את
 הארץ וכבשה ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרמשת על
 הארץ: ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את כל עשב זרע זרע אשר על
 פני כל הארץ ואת כל העץ אשר בו פרי עץ זרע זרע לכם והיה
 לאכלה: ולכל חית הארץ ולכל עוף השמים ולכל רמש על הארץ

אֲשֶׁר בּוֹ נִפְשׁ חַיָּה אֶת כָּל יֶרֶק עֹשֶׂב לֶאֱכֹלָה וַיְהִי כֵן: וַיֵּרָא אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וַהֲנִיחַ טוֹב מְאֹד וַיְהִי עֶרְבַּ וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשְּׁשִׁי: וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכַל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדְּשׁ אֹתוֹ כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכַל מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

כִּי תוֹלִיד בְּנִים וּבְנֵי בָנִים וּנְשֻׁנְתֶם בְּאָרֶץ וְהִשְׁחַתֶּם וְעִשִׂיתֶם פֶּסֶל תַּמוּנֹת כָּל וְעִשִׂיתֶם הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה אֱלֹהֵיךָ לְהַכְעִיפוֹ: הַעֲדִיתִי בְכֶם הַיּוֹם אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ כִּי אָבִד תֵּאבְדוּן מִהָרַע מֵעַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים אֶת הַיַּרְדֵּן שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ לֹא תֵאָרִיכּוּ יָמִים עָלֶיהָ כִּי הַשֶּׁמֶד תִּשְׁמְדוּן: וְהַפִּיץ יְהוָה אֶתְכֶם בְּעַמִּים וּנְשָׂאֲרֶתֶם מִתִּי מִסְפָּר בְּגוֹיִם אֲשֶׁר יִנְהַג יְהוָה אֶתְכֶם שָׁמָּה: וְעַבַדְתֶּם שֵׁם אֱלֹהִים מְעַשֶׂה יְדֵי אָדָם עֵץ וְאֶבֶן אֲשֶׁר לֹא יֵרָאוּן וְלֹא יִשְׁמְעוּן וְלֹא יֵאָכְלוּן וְלֹא יֵרִיחוּן: וּבְקִשְׁתֶּם מִשֵּׁם אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיךָ וּמִצִּיאָתְךָ כִּי תִדְרָשְׁנוּ בְּכָל לְבַבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ: בְּצַר לְךָ וּמִצָּאוּךָ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרִית הַיָּמִים וְשַׁבְתָּ עַד יְהוָה אֱלֹהֵיךָ וְשָׁמַעַתְּ בְּקוֹלוֹ: כִּי אֵל רַחוּם יְהוָה אֱלֹהֵיךָ לֹא יִרְפֶּךָ וְלֹא יִשְׁחִיתֶךָ וְלֹא יִשְׁפַח אֶת בְּרִית אֲבֹתֶיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם: כִּי שָׂאֵל נָא לִימִים רַאשֻׁנִים אֲשֶׁר הָיוּ לְפָנֶיךָ לְמַן הַיּוֹם אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים אָדָם עַל הָאָרֶץ וּלְמַקְצֵה הַשָּׁמַיִם וְעַד קִצְהַ הַשָּׁמַיִם הַנְּהִיחַ כְּדָבָר הַגְּדוֹל הַזֶּה אוֹ הַנִּשְׁמַע כְּמַהוּ: הַשָּׁמַע עִם קוֹל אֱלֹהִים מִדְּבַר מִתּוֹךְ הָאָשׁ כְּאֲשֶׁר שָׁמַעַתְּ אֶתְּחִי: אוֹ הַנִּסָּה אֱלֹהִים לְבוֹא לְקַחַת לוֹ גוֹי מִקְרֹב גוֹי בְּמִסַּת בְּאֵתֶת וּבְמוֹפְתִים וּבְמִלְחָמָה וּבְיָד חֲזָקָה וּבְזִרוּעַ נְטוּיָה וּבְמוֹרָאִים גְּדֹלִים כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה לָכֶם יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם בְּמִצְרַיִם לְעֵינֶיךָ: אֶתְּחִי לְדַעַת כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים אֵין עוֹד מִלְּבָדוֹ: מִן הַשָּׁמַיִם הִשְׁמִיעַךָ אֶת קוֹלוֹ לְיִסְרָךָ וְעַל הָאָרֶץ הִרְאָךָ אֶת אֲשׁוֹ הַגְּדוֹלָה וּדְבָרֵי שָׁמַעַתְּ מִתּוֹךְ הָאָשׁ: וְתַחַת כִּי אָהַב אֶת אֲבֹתֶיךָ וַיִּבְחַר בְּזִרְעוֹ אֶחָדָם וַיּוֹצֵאךָ בְּפָנָיו בְּכַחוֹ הַגְּדוֹל מִמִּצְרַיִם: לְהוֹרִישׁ גוֹיִם גְּדֹלִים וְעַצְמִים מִמֶּךָ מִפְּנֵיךָ לְהַבְיָאךָ לְתַת לְךָ אֶת אֲרָצָם נְחֻלָּה

פּיוֹם הַזֶּה: וַיִּדְעַתְּ הַיּוֹם וְהִשְׁבַּתְּ אֶל לִבְכֹּךָ כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים
בְּשֵׁמִים מִמַּעַל וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת אֵין עוֹד: וְשִׁמְרַתְּ אֶת חֻקָּיו וְאֶת
מִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אֲנֹכִי מִצְוֶיךָ הַיּוֹם אֲשֶׁר יִיטֵב לְךָ וּלְבְנֶיךָ אַחֲרֶיךָ וּלְמַעַן
תִּתְּרֶיךָ יָמִים עַל הָאָדָמָה אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ כָּל הַיָּמִים:

אִתֶּם נֹצְבִים הַיּוֹם כָּלְכֶם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם רְאִשֵׁיכֶם שְׂבָטֵיכֶם
זִקְנֵיכֶם וְשֹׁטְרֵיכֶם כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל: טַפְכֶם נְשִׁיכֶם וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּקִרְבְּךָ
מִחֲנֶיךָ מִחֹטֵט עֲצֶיךָ עַד שְׂאֵב מִיְמֶיךָ: לְעַבְרְךָ בְּבְרִית יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
וּבְאֵלֹתָיו אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ כָּרַת עִמָּךְ הַיּוֹם: לְמַעַן הִקִּים אֶתְךָ הַיּוֹם
לוֹ לְעַם וְהוּא יְהִי לְךָ לְאֱלֹהִים כְּאֲשֶׁר דִּבֶּר לְךָ וְכַאֲשֶׁר נִשְׁבַּע
לְאַבְרָהָם לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיַעֲקֹב: וְלֹא אִתְּכֶם לְבַדְכֶם אֲנֹכִי כָרַת אֶת
הַבְּרִית הַזֹּאת וְאֵת הָאֵלֹהִים הַזֹּאת: כִּי אֵת אֲשֶׁר יִשְׁנוּ פֹה עִמָּנוּ עֹמֵד
הַיּוֹם לִפְנֵי יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֵת אֲשֶׁר אֵינְנוּ פֹה עִמָּנוּ הַיּוֹם: כִּי אִתֶּם
יִדְעֻתֶם אֶת אֲשֶׁר יִשְׁכְּנוּ בְּאָרֶץ מִצְרַיִם וְאֵת אֲשֶׁר עָבְרָנוּ בְּקִרְבֵּי הַגּוֹיִם
אֲשֶׁר עָבַרְתֶּם: וְתִרְאוּ אֶת שְׁקוּצֵיהֶם וְאֵת גְּלִלְיָהֶם עֵץ וְאֶבֶן כֶּסֶף וְזָהָב
אֲשֶׁר עִמָּהֶם: פֶּן יֵשׁ בְּכֶם אִישׁ אוֹ אִשָּׁה אוֹ מְשֻׁפָּחָה אוֹ שְׂבָט אֲשֶׁר
לְכַבּוֹ פָּנָה הַיּוֹם מֵעַם יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְלַכֵּת לְעַבֵּד אֶת אֱלֹהֵי הַגּוֹיִם
הֵהֱם פֶּן יֵשׁ בְּכֶם שֹׁרֵשׁ פְּרָה רֹאשׁ וּלְעֵנָה: וְהָיָה בְּשִׁמְעוֹ אֶת דְּבָרֵי
הָאֵלֹהִים הַזֹּאת וְהִתְבָּרַךְ בְּלִבְכוֹ לֵאמֹר שְׁלוֹם יְהִי לִי כִּי בְּשִׁרְרוֹת לְבִי
אֵלַי לְמַעַן סְפוֹת הַרְוָה אֶת הַצִּמְאָה: לֹא יֵאבֶה יְהוָה סִלַּח לוֹ כִּי אִז
יַעֲשֶׂן אִף יְהוָה וְקִנְאָתוֹ בְּאִישׁ הַהוּא וְרִבְצָה בּוֹ כָּל הָאֵלֹהִים הַכְּתוּבָה
בְּסֵפֶר הַזֶּה וּמָחָה יְהוָה אֶת שְׁמוֹ מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם: וְהִכְדִּילוּ יְהוָה
לְרַעַה מִכָּל שְׂבָטֵי יִשְׂרָאֵל כָּל אֱלֹהֵי הַבְּרִית הַכְּתוּבָה בְּסֵפֶר הַתּוֹרָה
הַזֶּה: וְאָמַר הַדּוֹר הָאֲחֵרוֹן בְּנֵיכֶם אֲשֶׁר יִקְוִמוּ מֵאַחֲרֵיכֶם וְהִנְכַּרְי אֲשֶׁר
יָבֵא מֵאָרֶץ רְחוֹקָה וְרָאוּ אֶת מִכּוֹת הָאָרֶץ הַהוּא וְאֵת תַּחְלָאֵיהָ אֲשֶׁר
חָלָה יְהוָה בָּהּ: גִּפְרִית וּמִלַּח שֹׁרְפָה כָּל אֲרָצָה לֹא תִזְרַע וְלֹא תִצְמַח
וְלֹא יַעֲלֶה בָּהּ כָּל עֵשֶׂב כְּמַהֲפַכַת סֹדֶם וְעַמְרָה אֲדָמָה וְצַבּוּיִם אֲשֶׁר
הָפַךְ יְהוָה בְּאִפּוֹ וּבְחֻמָּתוֹ: וְאָמְרוּ כָּל הַגּוֹיִם עַל מַה עָשָׂה יְהוָה כִּכָּה
לְאָרֶץ הַזֹּאת מֶה חָרִי הָאֵף הַגָּדוֹל הַזֶּה: וְאָמְרוּ עַל אֲשֶׁר עָזְבוּ אֶת

ברית יהוה אלהי אבותם אשר כרת עם בהוציא אתם מארץ מצרים: וילכו ויעבדו אלהים אחרים וישתחוו להם אלהים אשר לא ידעום ולא חלק להם: ויחר אף יהוה בארץ ההוא להביא עליה את כל הקללה הכתובה בספר הזה: ויתשם יהוה מעל אדמתם באף ובחמה ובקצף גדול וישלכם אל ארץ אחרת כיום הזה: הנספרות ליהוה אלהינו והנגלת לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת: והיה כי יבאו עליך כל הדברים האלה הברכה והקללה אשר נתתי לפניך והשבת אל לבך בכל הגוים אשר הדייתך יהוה אלהיך שמה: ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת בקלו ככל אשר אנכי מצוך היום אתה ובניך בכל לבך ובכל נפשך: ושבת יהוה אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך יהוה אלהיך שמה: אם יהיה נדחתך בקצה השמים משם יקבצך יהוה אלהיך ומשם יקחך: והביאך יהוה אלהיך אל הארץ אשר ירשו אבותיך וירשתה, והיטבך והרבך מאבותיך: ומל יהוה אלהיך את לבך ואת לבב ורעך לאהבה את יהוה אלהיך בכל לבך ובכל נפשך למען חיך: ונתן יהוה אלהיך את כל האלות האלה על איביך ועל שונאיך אשר רדפוך: ואתה תשוב ושמעת בקול יהוה ועשית את כל מצותיו אשר אנכי מצוך היום: והויתך יהוה אלהיך בכל מעשה דך בפרי בטןך ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך לטבה כי ישוב יהוה לשוב עליך לטוב כאשר שש על אבותיך: כי תשמע בקול יהוה אלהיך לשמר מצותיו וחקותיו הכתובה בספר התורה הזה כי תשוב אל יהוה אלהיך בכל לבך ובכל נפשך:

ויהי כי החל האדם לרוב על פני האדמה ובנות ילדו להם: ויראו בני האלהים את בנות האדם כי טבת הנה ויקחו להם נשים מפל אשר בחרו: ויאמר יהוה לא דון רוחי באדם לעלם בשגם הוא בשר והיו קמיו מאה ועשרים שנה: הנפלים היו בארץ בימים ההם וגם אחרי כן אשר יבאו בני האלהים אל בנות האדם וילדו להם המה הגברים

אֲשֶׁר מְעוֹלָם אֲנָשֵׁי הַשָּׁם: וַיִּסְעוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִרְעַמְסִס סִכְתָּה כְּשֵׁשׁ
מאות אֶלֶף רַגְלֵי הַגְּבָרִים לְבַד מִטָּף: וְגַם עָרַב רַב עָלָה אִתָּם וְצֹאן
וּבָקָר מִקְנֵה כְּבֵד מְאֹד: וַיֹּאפּוּ אֶת הַבָּצֵק אֲשֶׁר הוֹצִיאוּ מִמִּצְרַיִם עִגְת
מִצוֹת כִּי לֹא חִמֵּץ כִּי גָרְשׁוּ מִמִּצְרַיִם וְלֹא יָכְלוּ לְהִתְמַהֵמֶה וְגַם צָדָה
לֹא עָשׂוּ לָהֶם: וַיִּמּוֹשֵׁב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָשְׁבוּ בְּמִצְרַיִם שְׁלֹשִׁים שָׁנָה
וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה: וַיְהִי מִקֵּץ שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וְאַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה וַיְהִי
בַּעֲצָם הַיּוֹם הַזֶּה יִצְאוּ כָּל צְבָאוֹת יְהוָה מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: לַיִל שִׁמְרִים
הוּא לִיהוָה לְהוֹצִיאָם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם הוּא הַלַּיְלָה הַזֶּה לִיהוָה שִׁמְרִים
לְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדוֹרָתָם: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: וְאַתָּה דַּבֵּר
אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אַךְ אֵת שְׁבֹתֹתֵי תִשְׁמְרוּ כִּי אוֹת הוּא בְּיַד
וּבְיַמֵּיכֶם לְדוֹרֹתֵיכֶם לְדַעַת כִּי אֲנִי יְהוָה מְקַדְשְׁכֶם: וּשְׁמַרְתֶּם אֵת
הַשְּׁבֹת כִּי קֹדֶשׁ הוּא לְכֶם מִחֻלְלֵיהָ מוֹת יוּמַת כִּי כָּל הָעֹשֶׂה בָּהּ
מְלֹאכָה וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא מִקְרַב עַמִּיהָ: שִׁשֶּׁת יָמִים יַעֲשֶׂה
מְלֹאכָה וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שְׁבַת שְׁבֹתוֹן קֹדֶשׁ לִיהוָה כָּל הָעֹשֶׂה מְלֹאכָה
בַּיּוֹם הַשְּׁבֹת מוֹת יוּמַת: וְשִׁמְרוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת הַשְּׁבֹת לַעֲשׂוֹת אֵת
הַשְּׁבֹת לְדוֹרָתָם בְּרִית עוֹלָם: בְּיַד וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הוּא לְעֹלָם כִּי
שִׁשֶּׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שְׁבַת
וַיִּנָּפֶשׁ: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּךְ רֵד כִּי שַׁחַת עָמְךָ אֲשֶׁר הָעֲלִיתָ
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: סְרוּ מֵהָר מִן הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר צוִיתֶם עָשׂוּ לָהֶם עֲגֹל מִסְכָּה
וַיִּשְׁתַּחֲווּ לוֹ וַיִּזְבְּחוּ לוֹ וַיֹּאמְרוּ אֵלֶיהָ אֵלֶיהָ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הָעֲלוּךָ
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה רְאִיתִי אֵת הָעָם הַזֶּה וְהִנֵּה עִם
קָשָׁה עֲרָף הוּא: וְעַתָּה הִנֵּיחָה לִי וַיִּחַר אִפִּי בָהֶם וְאָכְלָם וְאַעֲשֶׂה
אוֹתָךְ לְגוֹי גְדוֹל: וַיִּחַל מֹשֶׁה אֵת פָּנָיו יְהוָה אֵלֶיהֶם וַיֹּאמֶר לָמָּה יְהוָה
יִחַר אַפְךָ בְּעַמְּךָ אֲשֶׁר הוֹצֵאתָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם בְּכַח גְּדוֹל וּבְיַד חֲזָקָה:
לָמָּה יֹאמְרוּ מִצְרַיִם לֵאמֹר בְּרָעָה הוֹצִיאָם לְהָרֵג אִתָּם בְּהָרִים
וּלְכַלְתָּם מֵעַל פְּנֵי הָאָדָמָה שׁוֹב מִחֲרוֹן אַפְךָ וְהִנַּחֵם עַל הָרָעָה לַעֲמָךְ:
זָכֹר לְאַבְרָהָם לְיִצְחָק וּלְיִשְׂרָאֵל עַבְדֶּיךָ אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לָהֶם בְּךָ
וּתְדַבֵּר אֲלֵהֶם אֲרָבָה אֵת זַרְעֲכֶם כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם וְכָל הָאָרֶץ הַזֹּאת

אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֶתְּךָ לְזִרְעֶכֶם וְנִחַלְוּ לְעַלְמִים: וַיִּנְחַם יְהוָה עַל הַרְעָה אֲשֶׁר
דָּבַר לַעֲשׂוֹת לְעַמּוֹ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה עַד אָנֹכִי יִנְאַצְנִי הָעַם הַזֶּה
וְעַד אָנֹכִי לֹא יֶאֱמִינּוּ בִּי בְּכֹל הָאֲתוֹת אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בְּקִרְבּוֹ: אֲכַנּוּ בַדְּבָר
וְאֹרְשָׁנוּ וְאֶעֱשֶׂה אִתְּךָ לְגֹי גְדוֹל וְעֲצוּמִים מִמֶּנּוּ: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל יְהוָה
וְשָׁמְעוּ מִצְרַיִם כִּי הִעֲלִיתָ בְּכַחֲךָ אֶת הָעַם הַזֶּה מִמִּצְרָיִם: וַאֲמָרוּ אֶל
יֹשֵׁב הָאָרֶץ הַזֹּאת שָׁמְעוּ כִּי אִתָּה יְהוָה בְּקִרְבֵּי הָעַם הַזֶּה אֲשֶׁר עִיֵּן
בְּעֵינַי נִרְאָה אִתָּה יְהוָה וְעַנְנְךָ עָמַד עֲלֵהֶם וּבָעַמַּד עָנַן אִתָּה הִלַּךְ
לִפְנֵיהֶם יוֹמָם וּבָעַמּוֹד אֵשׁ לַיְלָה: וְהִמַּתָּה אֶת הָעַם הַזֶּה כְּאִישׁ אֶחָד
וְאָמְרוּ הַגּוֹיִם אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת שְׁמֶעְךָ לֵאמֹר: מִבְּלִיתִי יִכְלַת יְהוָה
לְהֵבִיא אֶת הָעַם הַזֶּה אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לָהֶם וַיִּשְׁחָטֵם בַּמִּדְבָּר:
וְעַתָּה יִגְדַּל נָא כַחַד אֲדֹנָי כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ לֵאמֹר: יְהוָה אֲרַךְ אַפַּיִם וְרַב
חֶסֶד נִשְׂא עוֹן וְפָשַׁע וְנִקְהָ לֹא יִנְקָה פֶקֶד עוֹן אָבוֹת עַל בְּנֵי עַל
שְׁלֵשִׁים וְעַל רַבְעִים: סִלַּח נָא לְעוֹן הָעַם הַזֶּה כַּגְּדֹל חַסְדְּךָ וְכְאֲשֶׁר
נִשְׁאַתָּה לְעַם הַזֶּה מִמִּצְרַיִם וְעַד הַנּוֹה: וַיֹּאמֶר יְהוָה סִלַּחְתִּי כַדְבָרְךָ:
וְאוֹלָם חַי אֲנִי וַיִּמְלֵא כְבוֹד יְהוָה אֶת כָּל הָאָרֶץ: כִּי כָל הָאֲנָשִׁים
הָרָאִים אֶת כְּבוֹדִי וְאֵת אֲתֵתִי אֲשֶׁר עָשִׂיתִי בְּמִצְרַיִם וּבַמִּדְבָּר וַיִּנְסוּ אֹתִי
זֶה עָשׂוּ פְעָמִים וְלֹא שָׁמְעוּ בְּקוֹלִי: אִם יֵרָאוּ אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתִּי לְאַבְרָם וְכָל מְנַאֲצֵי לֹא יֵרְאוּהָ: וְעַבְדֵי כָלֵב עֲקֵב הִיִּתְהָ רוּחַ
אֲחֵרֶת עִמּוֹ וַיִּמְלֵא אֲחֵרֵי וְהִבִּיאֲתִיו אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר בָּא שָׁמָּה וְזִרְעוּ
יִזְרְשׁוּהָ: וְהִעֲמַלְקִי וְהִכְנַעְנִי יוֹשֵׁב בְּעַמְּקֵי מִדְבָּר פָּנוּ וּסְעוּ לְכֶם הַמִּדְבָּר
דֶּרֶךְ יַם סוּף: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אֶהֱרֹן לֵאמֹר: עַד מַתִּי לַעֲדָה
הַרְעָה הַזֹּאת אֲשֶׁר הִמָּה מְלִינִים עָלַי אֶת תְּלִנּוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
הִמָּה מְלִינִים עָלַי שָׁמְעֵתִי: אָמַר אֲלֵהֶם חַי אֲנִי נְאֻם יְהוָה אִם לֹא
כְּאֲשֶׁר דִּבַּרְתֶּם בְּאָזְנֵי כֵן אֶעֱשֶׂה לְכֶם: בַּמִּדְבָּר הַזֶּה יִפְלוּ פַגְרֵיכֶם וְכָל
פְּגַדְיֶכֶם לְכָל מִסְפָּרְכֶם מִבֶּן עֶשְׂרִים שָׁנָה וְמַעְלָה אֲשֶׁר הִלִּינְתֶם עָלַי:
אִם אִתְּם תִּבְאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נִשְׁאַתִּי אֶת יָדִי לְשַׁכֵּן אֶתְכֶם בָּהּ כִּי
אִם כָּלֵב בֶּן יִפְנֶה וַיְהוֹשֻׁעַ בֶּן נוּן: וְטַפְכֶם אֲשֶׁר אִמַּרְתֶּם לְבֹז יְהִיָּה
וְהִבִּיאֲתִי אִתְּם וַיִּדְעוּ אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר מְאַסְתֶּם בָּהּ: וּפְגַרְיֶכֶם אִתְּם

יפלו במדבר הזה: ובניכם יהיו רעים במדבר ארבעים שנה ונשארו את זנותיכם עד תם פגריכם במדבר:

ויאמר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם ועשו להם ציצת על כנפי בגדיהם לזרחתם ונתנו על ציצת הכנף פתיל תכלת: והיה לכם לציצת וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות יהוה ועשיתם אתם ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זנים אחריהם: למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי והייתם קדשים לאלהיכם: אני יהוה אלהיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים אני יהוה אלהיכם: יהוה צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה: יהוה יאהדונהי צבאות אשרי אדם בטח בך: יהוה יאהדונהי הושיעה. המלך יעננו ביום קראנו: ואני תפילתי לך יהוה עת רצון אלהים בך חסדך ענני באמת ישעך: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

אחר כך יקח בידו כסף פדיון תעניות הנצרכים לתקונו אך מי עלה שמים וירד, לקבוע את מספר ימי התעניות, ויתן פדיון נפשו לצדקה לעניים ככל אשר יוכל, וטוב שלא יפחות מפדיון ארבע מאות תעניות או פדיון תשעים ואחד תעניות ומשמים יעזרוהו להשלים תקונו וכמו שאמרו רבותינו שהבא להיטהר מסייעין בעדו.

יעמוד יחף ופניו לצד מערב ויאמר:

עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה, פי בצרה גדולה אני על פי עונותי עברו ראשי וכמשא כבוד כבודו ממני. טבעתי ביון מצולה ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתני. יראה ורעד יבוא בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם נכלמתי להרים אלהי פני אליך. פי עונותי רבו למעלה ראש ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהוה יאהדונהי הצדקה ולנו בשת הפנים. מה אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא

הטייתי אֲזֵנִי. וְעָבַרְתִּי עַל מִצְוֹת עֲשֵׂה וְעַל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה. עָבַרְתִּי
 עַל כְּרִיתוֹת וּמִיתוֹת בֵּית דִּין. עָבַרְתִּי עַל דְּבָרֵי קְבֻלָּה וְדְבָרֵי סוּפְרִים
 וּפְגַמְתִּי בַמִּדּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת וְקִלְקַלְתִּי צְנוּרוֹת הַשֹּׁפֵעַ. וְגִרְמַתִּי בַעֲוֹנוֹתִי
 לְהַפִּיל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּמַעֲמָקֵי הַקְּלָפוֹת. וְנִתְתִּי כַח בְּקִלְפוֹת
 לְהִתְחַזֵּק וְלַעֲלוֹת לְמַעְלָה וּלְהִתְאַחַז וְלִינֹק מִן הַקְּדוּשָׁה. וְגִרְמַתִּי
 בַעֲוֹנוֹתִי לְעַקֵּר וּלְהַכְרִית אֶת נַפְשֵׁי הַקְּדוּשָׁה מִמְקוֹרָהּ הָעֲלִיּוֹן מֵאַרְץ
 הַחַיִּים וּלְהוֹרִידָהּ אֶל יַרְכְּתֵי בוֹר. בּוֹרוֹת נִשְׁבָּרִים אֲשֶׁר לֹא יָכִילוּ
 הַמַּיִם. אוֹי וְאֲבוֹי עָלַי. אָהָה עַל נַפְשִׁי. עַל מִי אָנוּס לַעֲזוּרָה וְאֵנָּה
 אֶפְנֶה לִישׁוּעָה. בּוֹשָׁתִי וְגַם נִכְלַמְתִּי כִּי נִשְׁאַתִּי חֲרַפְתִּי נְעוּרַי. אָבֵל
 גְּלוֹי וְיָדוּעַ לְפָנַי יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, כִּי לֹא בְמַרְדִּי
 וּבְמַעַל עֲשִׂיתִי, וְלֹא לְהַכְעִיֵּסָךְ נִתְפַּוְנְתִי, רַק יִצְרִי גֹבֵר עָלַי וּמַעֲשֶׂה
 שְׁטָן הַצְּלִיחַ, כִּי הוּא מֵאֵשׁ וְאֵנִי מִבֶּשֶׂר וְדָם, וְהוּא אֲשֶׁר הִסִּיתַנִּי
 וּפְתַנִּי לַעֲבֹר עַל מִצְוֹתֶיךָ, וְנִסְפַּלְתִּי וְעֲשִׂיתִי עוֹן זֶה אֲשֶׁר פָּגַמְתִּי
 בְּדַעְתִּי וְנִמְשַׁכְתִּי אַחֲרַי עֲרַב רַב. וְעַתָּה אֲנִי בּוֹשׂ מִמַּעֲשֵׂי וּמִכָּלֵם אֲנִי
 מַעֲוֹנוֹתִי, וּמִתְנַחֵם וּמִתְחַרֵּט אֲנִי עַל כָּל מַה שִּׁחַטָּאתִי וְעוֹיֹתִי וּפְשָׁעֵתִי
 לְפָנֶיךָ מַעוּדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה. עֲזֹבְתִי אֶת דְּרָכֵי הָרַעִים וְאֶת אַרְחוֹתֵי
 הַמְקַלְקָלִים, דְּכַתִּיב: יַעֲזֹב רִשְׁעֵי דְרָכָו וְאִישׁ אֶזְנֵן מִחֲשָׁבוֹתָיו וַיָּשׁוּב
 אֶל יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי וִירַחֲמֵהוּ וְאֶל אֱלֹהֵינוּ כִּי יִרְבֶּה לְסִלַּח. וּבִאֲתִי בְּלֵב
 נִשְׁבָּר וְנִדְפָּה לְהִתְנַפֵּל לְפָנֶיךָ כִּסֵּא כְבוֹדְךָ וְלִדְפֹק עַל שַׁעֲרֵי רַחֲמֶיךָ
 וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מַחִילָה וְסְלִיחָה וּכְפָרָה, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אַתָּה
 וַיִּמְיֶנְךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׁבִים. אֲנִי יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי, סִלַּח נָא לְחַטָּאִים
 וְלַעֲוֹנוֹת וּלְפְשָׁעִים אֲשֶׁר חָטָאתִי וְעוֹיֹתִי וּפְשָׁעֵתִי לְפָנֶיךָ מַעוּדֵי עַל
 הָאֲדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֵל תְּבוֹא בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא יִצְדֹק
 לְפָנֶיךָ כָּל חַי. כִּי אַתָּה יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי טוֹב וְסִלַּח וְרַב חֶסֶד לְכָל
 קוֹרְאֶיךָ. וְאֵל נָא תִבְּזֶה עֲנוֹת עֲנִי אֲשֶׁר עֲנִיתִי בְצוּם נַפְשִׁי, בְּרַפִּי כְּשִׁלּוֹ
 מִצוּם וּבְשָׂרִי כְּחֵשׁ מִשְׁמָן. וַיְהִיָּה חָשׁוּב וּמְקַבֵּל וּמְרַצֶּה לְפָנֶיךָ מַעוֹט
 חֲלָבִי וְדָמִי אֲשֶׁר נִתְמַעֵט הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כְּחֵלֶב וְדָם הַנִּקְרָב עַל גְּבִי
 מִזְבִּיחֶךָ הַקְּדוֹשׁ. וּבְרַב רַחֲמֶיךָ וְחֶסְדֶיךָ הוֹדַעְתָּנִי עַל יְדֵי עַבְדֶיךָ לְתַקֵּן

את פגם נפשנו במספר ובמפקד שמות הקדושים אשר פגמנו בהם. וגלוי וידוע לפניך כי חפץ הייתי לעשות תקון זה בכל לב, אך אין בי כח, וכשל כחי להתענות כל כך ימים רצופים זה אחר זה, ולכן אני מפריש צדקה לפדיון תעניות אלו. ותהיה חשובה ומקבלת הצדקה שאני נותן בעבור התעניות כאלו התעניות, וכל התקונים וברור ניצוצות הקדשה הראוים להתברר ולצאת על ידי התעניות, יהיו מתבררים ויוצאים על ידי הצדקה של פדיון התעניות. ואתה ברחמיך הרבים תטהר את הפגמים ואת הכתמים אשר נעשו בגופי ונפשי, רוחי ונשמתי. וכל ניצוצות הקדשה שנפלו בקלפות על ידי חטאתי ונבראו מהם משחיתים מחבלים כרמים, יהי רצון מלפניך שימותו כל אותם קלפות, ויחזרו כל ניצוצות הקדשה במקום שרשם בעולמות העליונים למען שמך הקדוש (חב"ו) הרמוז בראשי תבות ח"ל ב'לע ו'יקיאנו מבטנו יורישנו אל, ומפסוק ח'לקם ב'חיים ו'צפונך תמלא בטנם, ולמען שמך הגדול (בי"ט) הרמוז בראשי תבות ב'זרועו י'קבץ ט'לאים. ותשמע את תפילתי ועתירתי למען שמך הקדוש (ארארית"א) הרמוז בראשי תבות א'נא ר'חמיך א'ת ר'גנך י'כבשו ת'מחול א'שמותינו. כי אל שומע תפלות ותחנונים אתה, ברוך שומע תפלה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי.

מכאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגיל.

עשר קדשות הן, ארץ ישראל מקדשת מכל הארצות. ומה היא קדשתה, שמביאים ממנה העמר והבכורים ושתי הלחם, מה שאין מביאין בן מכל הארצות: עירות המקפות חומה מקדשות ממנה, שמשלחין מתוכן את המצורעים, ומסבבין לתוכן מת עד שיירצו. יצא, אין מחזירין אותו: לפני מן החומה מקדש מהם, שאוכלים שם קדשים קלים ומעשר שני. הר הבית מקדש ממנו, שאין זבים וזבות נדות ויולדות נכנסים לשם. החיל מקדש ממנו, שאין גוים

וטמא מת נכנסים לשם. עזרת נשים מקדשת ממנו, שאין טבול יום נכנס לשם, ואין חביבים עליה חטאת. עזרת ישראל מקדשת ממנה, שאין מחסר כפורים נכנס לשם, וחיבין עליה חטאת. עזרת הכהנים מקדשת ממנה, שאין ישראל נכנסים לשם אלא בשעת צרכיהם, לסמיכה לשחיטה ולתנופה: בין האולם ולמזבח מקדש ממנה, שאין בעלי מומין ופרועי ראש נכנסים לשם. ההיכל מקדש ממנו, שאין נכנס לשם שלא רחויץ ידים ורגלים. קדש הקדשים מקדש מהם, שאין נכנס לשם אלא כהן גדול ביום הכפורים בשעת העבודה. אמר רבי יוסי, בחמשה דברים בין האולם ולמזבח שוה להיכל, שאין בעלי מומין, ופרועי ראש, ושתויי יין, ושלא רחויץ ידים ורגלים נכנסין לשם, ופורשין מבין האולם ולמזבח בשעת הקטרה:

ידליק עשור גרות לכבוד עשור ספירות הקודש פתור, חכמה, בינה, חסד, גבורה, תפארת, נצח, הוד, יסוד ומלכות. וילמד פסוקי התנ"ך של חג השבועות (נמצא לקמן עמוד 575). ואדרבא זוטא (נמצא לקמן עמוד 608) ויאמר כל התהלים.

אחר כך יאמר.

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתיו על גבי מזבחתך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' זווגי מ"ב דחיה וגרון. ובכך ימתקו מספר אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלושים אותיות דעשור פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.

יַעֲלֶה לְפָנֶיךָ מִדְּרַגָּה לְמַעַלָּה מִמִּדְּרַגָּה, מַעֲשֵׂיהָ לִיצִירָה וּמִיצִירָה לְבְרִיאָה וּמִבְרִיאָה לְאַצִּילוּת, עַד מוֹחָא סְתִימָאָה מִחֻשְׁבָּה הַעֲלִיוֹנָה, דְּבוֹרָר אַכְּל וְזָרִיק פְּסֻלָּת, וּמִפְּחָה יִשְׁתַּלְּשַׁל וְיִרְדַּ שְׁפַע גְּדוֹל וְרַב עַל

כָּל הָעוֹלָמוֹת, מְדַרְגָּה אַחַר מְדַרְגָּה, מְאַצִּילוֹת לְבָרִיאָה וּמְבַרֵּיאָה לִיצִירָה וּמִיצִירָה לְעִשְׂיָה, וּמִשָּׁם יֵגִיעַ וַיַּחֲוֵל עָלַי, לְטַהֵר לְבִי לְעִבְדֶּךָ לִירְאָה וּלְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ, וְלַתֵּת כַּח בְּמַחְשַׁבְתִּי וּבְמַחֲוֵי לְבַרְרִי וּלְתַקֵּן וּלְהַעֲלוֹת כָּל נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה וְהַנְּפָשׁוֹת וְהַרוּחֹת וְהַנְּשָׁמוֹת דְּקָדְשָׁה, וּלְהַגְבִּיר חֵלֶק הַטּוֹב שֵׁשׁ בֵּי עַל הַחֵלֶק הָרַע שֵׁשׁ בֵּי, וְהִיָּה נָא קְרוֹב לְשׁוֹעֲתֵנוּ. טָרַם נִקְרָא אֲלֶיךָ וְאַתָּה תַעֲנֶנָּה, נִדְבַר וְאַתָּה תִשְׁמַע, כְּדָבָר שְׁנֵאָמַר "וְהִיָּה טָרַם יִקְרָאוּ וְאֲנִי אֶעֱנֶה עוֹד הֵם מְדַבְּרִים וְאֲנִי אֲשַׁמְעֶה", כִּי אַתָּה ה' פּוֹדֶה וּמְצִיל וְעוֹנֶה וּמְרַחֵם בְּכָל עֵת צָרָה וְצוּקָה וְשׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה.

אֲנֵי יְהוָה יֵאָהֲרוּנְהִי אוֹי נָא לָנוּ כִּי חָטָאנוּ אֲנֵי נוֹלִיךְ אֶת חֲרַפְתָּנוּ, בֵּן כְּסִיל תּוֹגַת אָמוּ, וְאִם תִּפְנֶה לְחַטָּאתֵינוּ אֲבָד שְׁכָרְנוּ וְתִקְוֵנוּ, וְאִם תִּשְׁמַר עֲוֹנוֹנוּ מִי יַעֲמֵד לְפָנֶיךָ מֵאֵז אֶפְיֶךָ, וּבְטוֹבְךָ הַגְּדוֹל תַּעֲזֹר רַחֲמֶיךָ וְרֵאָה בְּעֵינֵי חַמְלָתְךָ צָרַת גּוֹפֵינוּ וְנִשְׁמַתֵּינוּ וְקַבֵּל בְּרַב רַחֲמֶיךָ תְּשׁוּבַתֵּנוּ וְקוֹרְאִים בְּשִׁמְךָ יְהוָה יֵאָהֲרוּנְהִי הוֹשִׁיעָה הַמְּלֶךְ, אֵל תַּעֲזֹבֵנוּ, וּבִיד זַעֲמֶךָ אֵל תִּשְׁשָׁנוּ, וְלֹא לְאַרְךָ אֶפְרָת תִּקְחֵנוּ, כִּי גְלוּי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי לֹא עָלְתָה עַל לְבָנוּ לְהַמְרוֹת חַס וְשָׁלוֹם נֶגֶד כְּבוֹדְךָ וּלְעִשׂוֹת נֶגֶד כְּבוֹדְךָ, אָפֶס כִּי עוֹ יִצְרָנוּ הָרַע וְעַל כְּרַחֲמֵינוּ נָטָה אֶרְחֵנוּ, וּמִנֵּעַ הַטּוֹב מִמֶּנּוּ, דְּמִיוֹנוֹ כְּאִרְיָה יִכְסוּף לְטוֹרֶף וְכַכְּפִיר יוֹשֵׁב בְּמִסְתָּרִים וּפְתַע פְּתָאוֹם חַיִּים בְּלַעֲוֹנוּ וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ יְהוָה יֵאָהֲרוּנְהִי בְּצַדִּיקְתְּךָ תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁינוּ, הַצִּילָה מִתְּרַב נַפְשָׁנוּ וְהַעֲלֵה אֶרְוַחָה וּמְרַפָּא לְעוֹנֵינוּ וְיִהְיֶה לְמֵאוֹרוֹת כָּל הַשָּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ וְחַטָּאתֵינוּ וּפְשָׁעֵינוּ, וְטַהֵר לְבָנוּ לְעִבְדֶּךָ בְּאַמֶּת וּבְלִבְבֵי שָׁלוֹם בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה, אָמֵן, בֵּן יְהִי רְצוֹן. יְהִי לְרְצוֹן אֲמֵרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאָהֲרוּנְהִי צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

יְתֵן הַפֶּסֶף לְצַדִּיקָה לְעֵנִיִּים יְרֵאֵי שָׁמַיִם.

תקון למי ששכב עם אחרות

רבותינו המקובלים לא נתנו מס' ימים הראוי לתקון זה ומי עלה שמים וירד לקבוע את מספר ימי התעניות. אמנם התשובה והיודוי, והרצון והמחשבה, הם עקר התקון, ומעשה התענית והפדיון משלים התקון. ולכן? תן פדיון נפשו לצדקה לעניים ככל אשר יוכל, והממעיט אולי כדאי שלא יפחות מפדיון מאתים וחמישים תעניות כמנין נר וכמו שכתוב "נר ה' נשמת אדם". ומשמים יעזרוהו להשלים תקונו וכמו שאמרו רבותינו שהבא להיטהר מסייעין בעדו.

זוה סדר התקון:

צום יום אחד לילה יום, ובליל התענית לא יישן וילמד כל הלילה.

אם אינו יכול להשאר ער בליל התענית ישאר ער בלילה שלאחר התענית.

יום לפני התענית יאמר ודוי זה:

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריה. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שוה לנו ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו: מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

אחר כך ילך למקנה ויטבל 21 טבילות כמנין שם אה"ה.

תפלל מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בכרפת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

זוה נסח קבלת התענית:

רבנו של עולם, הריני בתענית לפניך משקיעת החמה היום ועד צאת הכוכבים מחר. כדי לכפר על כל חטאתי עוונותי ופשעי שחטאתי ופעויתי ופשעתי לפניך מעודי ועד היום הזה. ובפרט בעוון ששכבתי עם אחותי. ואם לא אוכל להתענות או לא ארצה כשאמן פרוטה לצדקה לפדיון תעניתי זה, אוכל לאכול ולשתות ללא שום אסור כלל. ויהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי שתתן לי כח ובריאות להתענות לפניך ותקבל תשובתי ותעניתי ותרצני ברחמיך הרבים.

בליל התענית או בלילה שלאחריו משקיעת החמה ועד שעה לפני שיאיר השמש, יזהר שלא לישן, וישב כל הלילה ללמוד למודי קדש. ואם אינו ליל התענית יכול לאכל עד שעתים לפני שיאיר השמש דברים קלים כעוגות, פרות ושתיה קלה, אבל אסור לאכל ארוחה או לשתות יין ומשקאות חריפים.

לפני הלמוד בלילה יאמר בקשה זו:

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, ברחילו ורחימו ורחימו ורחילו ליחודא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, הריני מוכן ללמוד במשנה ובסתרי תורה, ולגודד שנה מעיני בלילה הזאת, לכפר על חטאים שחטאתי מעודי על האדמה ועד היום הזה, ובפרט בעוון ביאות איסור עם אחותי ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שיעלה לרצון לפניך למודי זה בתורתך הקדושה וצער גדוד שנה מעיני, ותמחל ותסלח ותכפר לי

על חטאתי ועונותי ופשעי שקטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך מעודי ועד היום הזה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

יאמר משניות של תקון ליל שבועות (נמצא לקמן עמוד 660) ואדרא זוטא (נמצא בעמוד 608) אם נשאר זמן, יאמר תהלים עד עלות השחר.

בחצות לילה יאמר תקון חצות.

אשה עד חצות לילה תלמד הלכות שבת, והלכות ברכות, ואם אפשר גם הלכות של דיני נדה וטהרת המשפחה. ואם אין באפשרותה ללמוד הלכות אלו, תלמד למודי קודש מה שלבה חפץ. ואחר חצות לילה תאמר תהלים עד עלות השחר.

לאחר עמוד השחר יאמר תפלה זו:

רבונו של עולם, הנה אני בא בבשת פנים ירא וחרד. ואם חס ושלום נתחייבתי כרת בבית דינך הצדק על חטאתי ועונותי ופשעי המרבים: יהי רצון מלפניך שיהא חשוב צערי שנצטערתי בלילה הזה ונדדתי שנה מעיני, ותשגיח עלי בעין חמלתך ההיא עינא פקיקא דלא נאים ותיר תדיר, שנאמר "הנה לא ינום ולא יישן שמר ישראל", ותקרא רע גזר דיני, ותחנני ותברכני מאוצר הכסף העומד לימין העליון, ותתן לי אני עבדך חיים ארכים לעסק בתורתך יומם ולילה. ויהיה הצער שיש לי בעיני תקון לפגם הראות שפגמתי בעינין עלאין, ואשר הרע בעיניך עשיתי. ויתקן הפגם ההוא בכל המקומות שפגמתי מארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה. ותצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך המשבר את עיני האדם אחר פטירתו בקבר, ואפטר מאותו הצער. ותשפיע עלי משפע הטוב מפתח עליון להצילני מפרת דיומי וכרת דשני. ולמען שמך הגדול והנורא (אל"ד) כשהוא פלול עם מקורו (אאהליד"ה) שתבטל מעלי כל גזרות קשות ורעות. ויהיה למוד זה נחת רוח לפני כסא כבודך. ותתן בי פח לעמד על המשמר וללמד תמיד לפניך ולהגות באמרי תורתך ולהיות מן העובדים לפניך בלב שלם ובנפש חפצה

ולומדים תורה לשמה ולכרר כל ניצוצות הקדושות שנתפזרו בין הקלפות על ידי ולהחזירם אל הקדשה, לחדא שכנתא כבעלה ולאקמא יתה מעפרא, ולתת נחת רוח ליוצרנו לדבק נפשנו ורוחנו ונשמתנו לעבדו וליראה אותו בלבב שלם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה דינו כוננה עלינו ומעשה דינו כוננהו: ברוך יהוה לעולם אמן ואמן:

ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אב הרחמים, אדון הסליחות, שאם נגזר עלי, חס ושלום, להפכת בהפכת רשעים, שיכבשו רחמיך את כעסך ויגלו רחמיך עלי, שיהא חשוב צערי שנצטערתי הלילה הזאת וקמטתי שנה מעיני לקרע רע גזר דיני (יכוין בשם "קרע שטן") ונקה יוצק יסודי. אני בצדק אהיה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך. ותחוס ותרחם עלי. ואל תכריתני לא פרת דיומי ולא פרת דשני. ולא תפדת נפשי מלהעלות מיין נוקבין למעלה. ולא תפדת נפשי מלהזדוג בבת זוגה בעולם הנשמות בהפכת רשעים, חס ושלום. ותשפיע עלינו אור ישועה ורחמים מפתר עליון להציל ממות נפשי ולהחיותני חיים ארפים דשנים ורעננים לעבודתך. ותזכני למקום שהרוחות והנשמות נחצבות משם, ואזכה להיות מהעולים והזוכים לחיי העולם הבא. ובכח שמך הקדוש (אאהליד"ה) תבטל מעלינו ומעל כל בני ביתנו כל גזרות קשות ורעות. ותשגיח עלינו בעין חמלתך שנגאמר בו "הנה לא ינום ולא יישן שמר ישראל". ויהיה הצער שנודתי שנה מעיני בלילה הזאת לתקון מה שפגמתי בעיינין עלאין והרע בעיניך עשיתי, ואפטר מלהתגלגל נפשי בעוף הנקרא ראה בעון הראות. ופצני והצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך אכזרי המשבר עיני הרשעים בקבר. ובצער שנודתי שנה מעיני אפטר מאותו הצער ותנוח נפשי במשכנות מבטחים.

והנה התורה הקדושה שבה נתעסקתי הלילה הקדושה הזאת היא נפלאה, והשמות הקדושים היוצאים מכל מה שקרינו, המה ימליצו טוב בעדנו לקבלנו בתשובה ולקרע רע גזר דיננו, ונפטר מכל צער. וכל המקטרגים אשר נבראו בעונותינו ימחו בכח תורתך הקדושה.

אָנא, הַבֵּט בְּעַמְלָנוּ וְאֵל תְּבִיט בְּמַעַלְנוּ וְתִבֵּא לְפָנֶיךָ שׁוֹעֲתָנוּ. לֵב נִשְׁפָּר וְנִדְרָה אֱלֹהִים לֹא תִכְזֶה. וַיֵּצְאוּ מִים תַּיִם מִלְכָּן הַעֲלִיזוּ דְרָךְ רְחוּבוֹת הַנְּהַר לָקוּ הָאֲמָצְעִי. נִהַר פִּלְגִיּוֹ יִשְׁמַחוּ עִיר אֱלֹהֵינוּ לְטִהְרָנוּ מִכָּל פְּשָׁעֵינוּ. וְאַתָּה בְּטוֹבֶךָ תַּעֲוֹרֵר רַחֲמֶיךָ וַיִּפֶן מִצָּחָא דְאַרְיָךְ אֲנִפִּין רַעְוָא דְכָל רַעְוִין בְּמִצַּח זַעִיר אֲנִפִּין וְעֵינָא דְאַרְיָךְ אֲנִפִּין כְּעֵינָא דְזַעִיר אֲנִפִּין, וּבְכֵן יִתְבַטְּלוּ כָּל הַדֵּינִים וְהָיוּ כְּלֹא הָיוּ, כִּי אַתָּה חֲפֵץ בַּתְּשׁוּבָת הַרְשָׁעִים. חֲנַנּוּ וְעֲנַנּוּ וּשְׁמַע תִּפְלָתָנוּ. יְהִי לְרִצּוֹן אֲמָרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְפִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

בְּיוֹם הַתַּעֲנִית אַחַר תְּפִילַת שְׁחִרִית יְנוּחַ מְעַט, וְאַחַר כֶּךָ יֹאמֵר:

תְּרִינִי מוֹכֵן וּמְזַמֵּן לְקַיִם בְּעֲזֵרַת הָאֵל יִתְבַּרְךָ מִצּוֹת עֲשֵׂה שֶׁל הַתְּשׁוּבָה, כְּפָתוּב בַּתּוֹרָה: וְשִׁבְתָּ עַד יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹלוֹ. וְהִרִינִי מִתְחַרֵּט עַל כָּל מַה שֶׁחָטָאתִי עִוְיָתִי וּפְשָׁעֵתִי בֵּין בְּגִלְגוּל זֶה בֵּין בְּגִלְגוּלִים אַחֲרַיִם, תְּרַטֶּה גְמוּרָה וּשְׁלֵמָה, וּמִקַּבֵּל עָלֵי שְׁלֹא לְחַזֵּר וְלִחְטֹא עוֹד. וְהֵשֵׁם יִתְבַּרְךָ בְּרַחֲמָיו יַעֲזָרֵנִי עַל דְּבַר כְּבוֹד שְׁמוֹ מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, אָמֵן כֵּן יְהִי רִצּוֹן.

אָנא יְהוָה יֵאֱהוּדְנֵהּ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, תִּבֵּא לְפָנֶיךָ תִּפְלָתָנוּ וְאֵל תַּתְּעַלֵּם מִלִּפְנֵינוּ מִתְחַנְּתָנוּ, שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזֵי פְנִים וּקְשֵׁי עֶרְף לֹא לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדְנֵהּ אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חַטָּאנוּ. אֲבָל חַטָּאנוּ. עוֹיְנוּ. פְּשָׁעֵנוּ. אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵנוּ: אֲשָׁמְנוּ. בְּגִדְנוּ. גִּזְלָנוּ. דִּבְרָנוּ דְּפִי וְלִשׁוֹן הָרַע. הֶעְוִינוּ. וְהִרְשָׁעֵנוּ. זָדְנוּ. חֲמַסְנוּ. טְפַלְנוּ שֶׁקֶר וּמְרָמָה. יַעֲצָנוּ עֲצוֹת רַעוֹת. כּוֹזְבֵנוּ. כְּעַסְנוּ. לְצָנוּ. מְרֻדְנוּ. מְרִינוּ דְּבָרֶיךָ. נֹאצָנוּ. נֹאפְנוּ. סֹרְרֵנוּ. עוֹיְנוּ. פְּשָׁעֵנוּ. פְּגַמְנוּ. צָרְרָנוּ. צַעֲרָנוּ אֵב וְאֵם. קִשְׁיָנוּ עֶרְף. רִשְׁעָנוּ. שְׁחַתְנוּ. תַּעֲבָנוּ. תַּעֲוִינוּ וְתַעֲתַעְנוּ. וְסִרְנוּ מִמִּצְוֹתֶיךָ וּמִמִּשְׁפָּטֶיךָ הַטּוֹבִים וְלֹא שׁוּה לָנוּ. וְאַתָּה צְדִיק עַל כָּל הַבָּא עָלֵינוּ. כִּי אָמַת עֲשִׂיתָ. וְאַנַּחְנוּ הִרְשָׁעֵנוּ:

מַה נֹּאמֵר לְפָנֶיךָ יֵשֵׁב מְרוֹם, וּמַה נִּסְפָּר לְפָנֶיךָ שׁוֹכֵן שְׁחָקִים. הֲלֹא הַנְּסֻתוֹת וְהַנְּגֻלוֹת אַתָּה יוֹדֵעַ. אַתָּה יוֹדֵעַ רְזִי עוֹלָם וְתַעֲלוּמוֹת סִתְרֵי כָּל חַי. אַתָּה חֹפֵשׂ כָּל חַדְרֵי בָטָן. רֹאֵה כְלִיּוֹת וְלֵב. אֵיךְ דְּבַר נַעֲלָם מִמֶּךָ וְאֵיךְ נִסְתָּר מִנְּגִיד עֵינֶיךָ: יְהִי רִצּוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדְנֵהּ אֱלֹהֵינוּ

ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו

יאמר תשעה פסוקים אלו, שהם ר"ת (יאהלוהי"ם) שהוא חבור שם הוי"ה ושם אלהי"ם שעולה יב"ק, למתק שם אלהים שהוא דין, בשם הוי"ה שהוא רחמים:

יהי חסדך יהוה יאהדונהי עלינו פאשר יחלנו לך: אפה
 יהנה יאהדונהי לא תכלא רחמיך ממני חסדך ואמתך תמיד יצרוני:
 הראנו יהוה יאהדונהי חסדך וישעך תתן לנו: לא לנו
 יהנה לא לנו פי לשמך תן כבוד על חסדך על אמתך: וחסד יהנה
 מעולם ועד עולם על יראיו וצדקתו לבני בנים: האירה
 פניך על עבדך הושיעני בחסדך: הלויה הודו ליהנה יאהדונהי פי
 טוב פי לעולם חסדו: יהנה יאהדונהי יגמר בעדי יהנה
 יאהדונהי חסדך לעולם מעשי ידיך אל תרף: מה יקר חסדך
 אלהים ובני אדם בצל כנפיך יחסיון:

מי אל כמוד נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק
 לעד אפו פי חפץ חסד הוא: ישוב רחמנו יכבש עונותינו, ותשליך
 במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליצקב חסד לאברהם, אשר
 נשבעת לאבותינו מימי קדם:

יטבול במקנה מים קרים שבע טבילות כנגד שבעה נחלי המלכות. (וימי
 שאנוס ולא יכול לטבול במים קרים, בדיעבד ירחץ כל גופו במים קרים שבע
 פעמים. ראה בהוראות שבתחילת הספר) ואחר כך ילכש בגדיו וירחץ ידיו
 ויאמר בקשה זו:

רבנו של עולם. גלוי וידוע לפניך אשר חטאתי עויתי ופשעתי אני
 וביתי בעון זה אשר באתי על אחותי וגרמנו להחריב ולהוביש
 שבעה נחלי המלכות. ואתה ברחמיך הודעת על ידי עבדיך חכמי
 ישראל, לתקן הפגם להתגלגל שבע פעמים בשלג, וגלוי וידוע
 לפניך שאין אנחנו יכולים לעשות תקון הזה של גלגול השלג
 פהלכתו. לכן יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי

אֲבִיתָנוּ, שִׁיְהִיו חֲשׂוּבִים וּמְקַבְּלִים וְרְצוּיִים לְפָנֶיךָ שְׁבַע טְבִילוֹת
(רְחִיצוֹת) שְׁטֻבְלָתִי (שְׂרַחֲצָתִי) בְּמֵי קָרִים, כְּאִלּוּ נִתְגַּלְגַּלְתִּי כָּל גּוּפִי
בְּשֶׁלֶג שְׁבַע פְּעָמִים, וּבְרוּב רַחֲמֶיךָ וַחֲסִדֶיךָ יַחְזְרוּ שְׁבַע נַחֲלֵי
הַמַּלְכוּת לַהֲיוֹת מְאִירִים וְנִשְׁפָּעִים וּמְלֵאִים וְנִמְשָׁכִים כְּבַתְּחִלָּה. יְהִיו
לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהַגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

אָחַר כֶּךָ יֹאמֶר פְּסוּקִים אֵלָיו:

וּבְנִיְהוּ בֶן יְהוֹדָע בֶּן אִישׁ חֵיל בֶּן רַב פְּעָלִים מְקַבְּצָאֵל הוּא הִפָּה אֶת
שְׁנֵי אֲרָאֵל מוֹאֵב וְהוּא יָרַד וְהִפָּה אֶת הָאָרֶץ בְּתוֹךְ הַבָּאָר בְּיוֹם הַשֶּׁלֶג:
וְהוּא הִפָּה אֶת אִישׁ מִצְרַי אִישׁ מְרָאָה וּבְיַד הַמִּצְרַי חֲנִית וַיֵּרַד אֵלָיו
בְּשֶׁבֶט וַיִּגְזַל אֶת הַחֲנִית מִיַּד הַמִּצְרַי וַיַּהַרְגֵהוּ בַּחֲנִיתוֹ: אֵלֶּה עֲשֵׂה
בְּנִיְהוּ בֶן יְהוֹדָע וְלוֹ שֵׁם בְּשֶׁלֶשָׁה הַגְּבָרִים: מִן הַשְּׁלֹשִׁים נִכְבָּד וְאֵל
הַשְּׁלֹשָׁה לֹא בָּא וַיִּשְׁמָהוּ דָוִד אֶל מִשְׁמַעְתּוֹ: לָכּוּ נָא וְנִנְכַחְהָ יֹאמֶר
יְהוָה יֵאֱהַרְוֵנִי אִם יְהִיו חֲטָאֵיכֶם כְּשָׁנִים כְּשֶׁלֶג לְבִינוּ אִם יֵאֲדִימוּ
כְּתוֹלָע כְּצִמָּר יְהִיו: כִּי כְּאֲשֶׁר יָרַד הַגֶּשֶׁם וְהַשֶּׁלֶג מִן הַשָּׁמַיִם וְשָׁמָּה
לֹא יָשׁוּב כִּי אִם הִרְוָה אֶת הָאָרֶץ וְהוֹלִידָהּ וְהִצְמִיחָהּ וְנָתַן זֶרַע לְזֶרַע
וְלַחֵם לְאֹכֵל: כֵּן יְהִי דְבַר אֲשֶׁר יֵצֵא מִפִּי לֹא יָשׁוּב אֵלַי רִיקָם כִּי אִם
עֲשֵׂה אֶת אֲשֶׁר חִפְצָתִי וְהִצְלִיחַ אֲשֶׁר שְׁלַחְתִּיו: אִם הִתְרַחֲצָתִי בְּמֵי
שֶׁלֶג וְהִזְכּוֹתִי בְּבוֹר כְּפִי: כִּי לְשֶׁלֶג יֹאמֶר הוּא אֶרֶץ, וְגֶשֶׁם מְטָר וְגֶשֶׁם
מְטָרוֹת עֵזוּ: תַּחֲטְאֵנִי בְּאֵזוּב וְאֶטְהַר תְּכַבְּסֵנִי וּמִשֶּׁלֶג אֶלְבִּין: בְּפִרְשׁ
שְׂדֵי מְלָכִים בְּהַ תְּשַׁלֵּג בְּצִלְמוֹן: הַנִּתֵּן שֶׁלֶג כְּצִמָּר כְּפֹר כְּאֶפֶר יִפְזָר:
לֹא תִירָא לְבֵיתָהּ מִשֶּׁלֶג כִּי כָּל בֵּיתָהּ לְבֶשׂ שָׁנִים:

וַיֵּשֶׁב אַבְרָהָם אֶל נַעֲרָיו וַיִּקְמוּ וַיֵּלְכוּ יַחְדָּו אֶל בָּאָר שְׁבַע וַיֵּשֶׁב
אַבְרָהָם בְּבָאָר שְׁבַע: וַיֵּשֶׁב יִצְחָק וַיַּחֲפֹר אֶת בְּאֵרֵת הַמַּיִם אֲשֶׁר חָפְרוּ
בְּיַמֵּי אַבְרָהָם אָבִיו וַיִּסְתְּמוּם פְּלִשְׁתִּים אֲחֵרֵי מוֹת אַבְרָהָם וַיִּקְרָא לָהֶן
שְׁמוֹת כְּשִׁמְתַּת אֲשֶׁר קָרָא לָהֶן אָבִיו: וַיַּחֲפְרוּ עַבְדֵי יִצְחָק בְּנַחֲל
וַיִּמְצְאוּ שֵׁם בָּאָר מֵיִם חַיִּים: וַיִּרְיְבוּ רְעֵי גֵרָר עִם רְעֵי יִצְחָק לֵאמֹר לָנוּ
הַמַּיִם וַיִּקְרָא שֵׁם הַבָּאָר עֵשֶׂק כִּי הִתְעַשְׂקוּ עִמּוֹ: וַיַּחֲפְרוּ בָּאָר אַחֲרַת
וַיִּרְיְבוּ גַם עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ שִׁטְנָה: וַיַּעֲתֵק מִשָּׁם וַיַּחֲפֹר בָּאָר אַחֲרַת
וְלֹא רָבוּ עָלֶיהָ וַיִּקְרָא שְׁמָהּ רַחֲבוֹת וַיֹּאמֶר כִּי עָתָה הִרְחִיב יְהוָה

יאהדונהי לנו ופרינו בארץ: ויעל משם באר שבע: ויהי ביום ההוא ויבאו עבדי יצחק ויגדו לו על אדות הבאר אשר חפרו ויאמרו לו מצאנו מים: ויקרא אתה שבעה על פן שם העיר באר שבע עד היום הנה:

ועשית את נחיה שבעה והעלה את נחיה והאיר על עבר פניה: כי הנה האבן אשר נתתי לפני יהושע על אבן אחת שבעה עינים הנני מפתח פתחה נאם יהוה יאהדונהי צבאות ומשתי את עון הארץ הריא ביום אחד: ביום ההוא נאם יהוה יאהדונהי צבאות תקראו איש לרעהו אל תחת גפן ואל תחת תאנה: וישב המלאך הדבר בי ויעירני כאיש אשר יעור משנתו: ויאמר אלי מה אתה ראה ואמר ראיתי והנה מגורת זהב כלה וגלה על ראשה ושבעה נחיה עליה שבעה ושבעה מוצקות לנרות אשר על ראשה: אמרות יהוה יאהדונהי אמרות טהרות כסף צרוף בעליל לארץ מזקק שבעתים: חכמות בנתה ביתה חצבה עמודיה שבעה:

ויברך דויד את יהוה לעיני כל הקהל. ויאמר דויד ברוך אתה יהוה יאהדונהי אלהי ישראל אבינו מעולם ועד עולם: לך יהוה הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ. לך יהוה יאהדונהי הממלכה והמתנשא לכל לראש: והעשר והכבוד מלפניך ואתה מושל בכל ובניך פח וגבורה ובניך לגדל ולחזק לכל: ועתה אלהינו מודים אנחנו לך. ומהללים לשם תפארתך: ויברכו שם כבוד ומרומם על כל ברכה ותהלה: אתה הוא יהוה לבדך אתה עשית את השמים שמי השמים וכל צבאם הארץ וכל אשר עליה הימים וכל אשר בהם ואתה מחיה את כלם. וצבא השמים לך משתחוים. אתה הוא יהוה האלהים אשר בחרת באברהם והוצאתו מאור כשדים. ושמת שמו אברהם, ומצאת את לבבו נאמן לפניך. וכרות עמו הברית לתת את ארץ הכנעני החתי האמרי והפריזי והיבوسی והגרזשי לתת לזרעו. ותקם את דבריך כי צדיק אתה. ותרא את עני אבותינו במצרים. ואת זעקתם שמעת על ים סוף. ותתן את

ומפתים בפרעה ובכל עבדיו ובכל עם ארצו כי ידעת כי הזידו עליהם, ותעש לך שם כהיום הזה. והים בקעת לפניהם ויעברו בתוך הים ביבשה. ואת רדפיהם השלכת במצולת כמו אבן במים עזים:

וישע יהוה ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים: וירא ישראל את הים הגדלה אשר עשה יהוה במצרים וייראו העם את יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו: אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהוה ויאמרו לאמר אשירה ליהוה כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים: עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה זה אלי ואנוהו אלהי אבי וארממנהו: יהוה איש מלחמה יהוה שמו: מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר שלשיו טבעו בים סוף: תהמת יכסמו ירדו במצולת כמו אבן: מינה יהוה נאדרי בפח מינה יהוה תרעץ אויב: וברב גאונה תהרס קמיה תשלח חרנה יאכלמו פקש: וברוח אפיה נערמו מים נצבו כמו גד נזלים קפאו תהמת בלב ים: אמר אויב ארדה אשיג אחלק שלל תמלאמו נפשי אריק חרבי תורישמו ידי: נשפת ברוחך כסמו ים צללו כעופרת במים אדירים: מי כמכה באלם יהוה מי כמכה נאדר בקדש נורא תהלת עשה פלא: נטית מינה תבלעמו ארץ: נחית בחסדך עם זו גאלת נהלת בעזך אל נה קדשך: שמעו עמים ירגזון חיל אחז יושבי פלשת: אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמגו כל ישבי כנען: תפל עליהם אימתה ופחד בגדל זרועך ידמו פאבן עד יעבר עמך יהוה עד יעבר עם זו קניית: תבאמו ותטעמו בהר נחלתך מכוון לשבתך פעלת יהוה מקדש אדני כוננו ידיך: יהוה | ימלך לעלם ועד: כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים וישב יהוה עליהם את מי הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוף הים: ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התוף בידה ותצאן כל הנשים אחריה בתפים ובמחלות: ותען להם מרים שירו ליהוה כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים: ויסע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים: ויבאו מרתה ולא יכלו לשותת מים ממרה כי מרים הם על פן קרא שמה מרה: וילנו

העם על משה לאמר מה נשפתה: ויצעק אל יהוה ויורהו יהוה עץ וישלף אל המים וימתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם נסהו: ויאמר אם שמוע תשמע לקול | יהוה אליהך והישר בעיניו תעשה והאזנת למצותיו ושמרת כל חקיו כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני יהוה רפאך:

שיר המעלות ממעמקים קראתיך יהוה: אדני שמעה בקולי תהינה אזניך קשבות לקול תחנוני:

יאמר פסוק זה שבע פעמים

אם עונות תשקמך יה אדני מי יעמד כי עמך הסליחה למען תנא:

קויתי יהוה קנתה נפשי ולך ברו הוחלתי: נפשי לאדני משמרים לבקר שמרים לבקר: יחל ישראל אל יהוה כי עם יהוה החסד והרבה עמו פדות: והוא יפדה את ישראל מכל עונותיו:

יאמר פסוק זה שלש פעמים.

ואני תפלתי לך יהוה יאהדונהי עת רצון אלהים בךב חסדך ענני באמת ישעך:

קח בידו שלש מאות ושלשים ושלשה פרוטות, ויאמר:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, ברחלו ורחמו ורחמו ורחמו ורחלו, ליחדא שם י"ה בו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, הריני מפריש של"ג פרוטות שבדי לצדקה. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שתעשה למען רחמיך וחסדיך, ולמען הפרשת של"ג פרוטות אלו שהפרשתים לצדקה, ולמען מקנאי קדש אשר קריתי לפניך, ולמען סודותיהם, ולמען שמותיך הקדושים הרמוזים בהם, יהיה חשוב ומקבל ומרצה לפניך כאלו עשיתי תקון השלג, כראוי לתקון הפגם של עון הנדה, ובכב רחמיך וחסדיך יחזרו שבעה נחלי המלכות להיות מלאים ושלמים, מאירים ומזהירים ונשפעים כרצונך. יהיו לרצון אמרי פי וקהלון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי.

ישתדל להשיג חתיכת שלג, או יקפיא מים עד שיהפכו לגוש קרח, ויגלגל הקרח על זרועותיו וכפות ידיו עד סוף אצבעותיו, שבע פעמים לכל צד. וקדם שיגלגל יאמר:

לשם יחוד קדשא בריך ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו, ליחדא שם י"ה ברו"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, הריני מוכן לגלגל זרועי וכפי ואצבעותי זמין ושמאל על השלג שבע פעמים, ויהי רצון מלפניך יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתהא חשובה ומקבלת ורצויה גלגול ידי בשלג שבע פעמים, כאלו גלגלתי כל גופי פנים ואחור בשלג שבע פעמים, ויחזרו על ידי שבעה נחלי המלכות להיות נמשכים ונתקנים כבתחלה כרצונך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה צורי וגאלי:

אם אי אפשר לו בשום אופן להשיג קרח או שלג באותו יום, בדיעבד יעשה זאת ביום אחר.

יאמר פסוקים אלו שראשי תיבות שלהם הם, יו"ד ה"י ה"א, ה"ה. ה"י, ה"א, ה"ה.

יו"ד

יחל ישראל אל יהנה כי עם יהנה חסד, והרבה עמו פדות: והוא יפדה את ישראל מפל עונותיו: דרשתי את יהנה וענני, ומפל מגורותי הצילני:

ה"י

השיבה לי ששון ישעך, ורוח נדיבה תסמכני: יהנה יגמר בעדי, יהנה חסדך לעולם, מעשי יריך אל תרף:

ה"א

הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם כעיני שפחה אל יד גברתה, כן עינינו אל יהנה יאהדונהי אלהינו עד שיחננו: אדני שפתי תפתח, ופי יגיד תהלתך:

ה"ה

הסתר פניך מחטאי וכל עונתי מחה: הרב כבסני מעוני ומחטאתי טהרני:

ה"י

הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד, כי עזי וזמרת יה, יהנה יאהדונהי ויהי לי לישועה: ישוב ירחמנו יכבוש עונותינו, ותשליך במצלות ים כל חטאתם:

ה"א

הלוא זה צום אבחרהו פתח חרצבות רשע, הטר אגדות מוטה, ושלח רצוצים חפשים, וכל מוטה תנתקו: אז יבקע פשח אוף, וארכתך מהרה תצמח, והלך לפניך צדקך, כבוד יהנה יאהדונהי יאסף:

ה"ה

העם ההלכים בחשך ראו אור גדול, ישבי בארץ צלמות אור נגה עליהם: הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום, אני יהנה יאהדונהי בעתה אחישנה:

למנצח מזמור לְדָוִד: יִעֲנֶה יְהוָה יאהדונהי ב'יום צָרָה (ר"ת גי' יב"ק יאהלוההים) ישגבך שם אלהי יעקב: ישלח עזרך מקדש. ומציון יסעך: יזכר כל מנחתך. ועולתך ידשנה סלה: יתן לך כלבבך. וכל עצתך ימלא: נרננה בישועתך ובשם אלהינו נדגל. ימלא יהנה יאהדונהי כל משאלותיך: עתה ידעתי כי הושיע יהנה יאהדונהי משיחו. יענהו משמי קדשו. בגברות ישע מינו: אלה ברכב ואלה בסוסים. ואנחנו בשם יהנה יאהדונהי אלהינו נזכיר: המה פָּרְעו ונפלו ונאנחנו קמנו ונתעוֹדֵד: יהנה יאהדונהי הושיעה המלך יעננו ביום קראנו:

יאמר פסוק זה שמונים ושתים פעם.

יהנה יאהדונהי הושיעה המלך, (יה"ה) יעננו ביום קראנו. (יב"ק יאהלוההים).

נדליק נר בבית הכנסת לפני ארון הקודש ויכון כי נר הוא מספר שלשה יחודים (יאההויה"ה, יאהלוההי"ם, יאהדונהי").

קח בידו לפחות פדיון מאתים וחמישים תעניות ויעמד חף ופניו לצד

מערב ויאמר :

עגנו אבינו עגנו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על פי
עונותי עברו ראשי וכמשא כבד כבדו ממני. טבעתי ביון מצולה
ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתי. יראה ורעד יבוא
כי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם
נכלמתי להרים אלהי פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש
ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהיה הצדקה ואלי בשת הפנים. מה
אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי
לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא השיתי אזני.
ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על פריית
ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי
במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל
ניצוצות הקדשה במעמקי הקלפות. ונתתי כח בקלפות להתחזק
ולעלות למעלה ולהתאחז ולינק מן הקדשה. וגרמתי בעונותי לעקר
ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים
ולהורידה אל ירפתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי
ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה.
בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אבל גלוי וידוע לפניך
יהיה אלהי ואלהי אבותי, כי לא במרד ובמעל עשיתי ולא להכעיסך
נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני
מבשר ודם. והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך. ונספלתי
ועשיתי עון זה אשר שכבתי עם אחותי. ועתה אני בוש ממעשי
ומכלם אני מעונותי. ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי
ועויתי ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים
ואת אורחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און
מחשבותיו וישוב אל יהוה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלוח.
ובאתי בלב נשבר ונדפה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי
רחמיך ולבקש ממך מחילה וסליחה וכפרה, כי אל מלך חנון ורחום
אתה ומינדך פשוטה לקבל שבים.

אָנא יְהוָה יאהדונהי, סֵלַח נָא לַחַטָּאִים וְלַעֲוֹנוֹת וְלַפְּשָׁעִים אֲשֶׁר חָטָאתִי וְעָוִיתִי וּפְשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מַעֲוִדִי עַל הָאָדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֵל תָּבוֹא בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי. כִּי אַתָּה יְהוָה יאהדונהי טוֹב וְסֵלַח וְרַב חַסֵּד לְכָל קוֹרְאֶיךָ. וְאֵל נָא תִבְזֶה עֲוֹנוֹת עָנִי אֲשֶׁר עָנִיתִי בְּצוּם נַפְשִׁי, בְּרַכִּי כְּשִׁלּוֹ מִצוּם וּבִשְׂרֵי כַחַשׁ מִשְׁמָן. וַיְהִיָּה חָשׁוּב וּמְקַבֵּל וּמְרַצֶּה לְפָנֶיךָ מַעוֹט חֲלָבִי וְדָמִי אֲשֶׁר נִתְמַעַט הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כְּחֲלָב וְדָם הַנִּקְרָב עַל גְּבִי מִזְבַּחַךְ הַקְּדוֹשׁ. וּבְרַב רַחֲמֶיךָ וּחֲסִדֶיךָ הוֹדַעְתָּנוּ עַל יְדֵי עַבְדֶּיךָ לְתַקֵּן אֶת פָּגַם נַפְשָׁנוּ בְּמִסְפָּר וּבְמִפְקֵד שְׁמוֹת הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר פָּגַמְנוּ בָּהֶם. וְגִלּוֹי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי חִפְץ הֵייתִי לַעֲשׂוֹת תַּקּוּן זֶה בְּכָל לַב, אַךְ אֵין בִּי פֶחַ, וְכָשַׁל פָּחִי לְהַתְעַנּוֹת כָּל כֶּף יָמַיִם רְצוּפִים זֶה אַחַר זֶה, וְלִכֵּן אָנִי מִפְרִישׁ צְדָקָה לְפָדְיוֹן תַּעֲנִיּוֹת אֱלֹהֵי. וְתִהְיֶה חֲשׁוּבָה וּמְקַבֵּלֶת הַצְּדָקָה שְׂאֲנִי נוֹתֵן בְּעַבּוּר הַתַּעֲנִיּוֹת כְּאֵלוֹ הַתַּעֲנִיּוֹת, וְכָל הַתַּקּוּנִים וּבְרוּר נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה הָרְאוּיִם לְהַתְבַּרֵּר וְלַצָּאת עַל יְדֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, יְהִי מִתְבַּרְרִים וְיוֹצֵאִים עַל יְדֵי הַצְּדָקָה שֶׁל פְּדִיּוֹן הַתַּעֲנִיּוֹת. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּיִם תִּטְהַר אֶת הַפְּגָמִים וְאֶת הַכֶּתְמִים אֲשֶׁר נִעְשׂוּ בְּגוּפִי וּנְפִשִׁי, רוּחִי וְנִשְׁמָתִי. וְכָל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה שֶׁנִּפְּלוּ בְּקַלְפוֹת עַל יְדֵי חֲטָאתִי וְנִבְרָאוּ מֵהֶם מִשְׁחִיתִים מְחַבְּלִים כְּרָמִים, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שְׂיִמּוּתוֹ כָּל אוֹתָם קַלְפוֹת, וְיִחַזְרוּ כָּל נִיצוּצוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּמִקּוֹם שְׂרָשָׁם בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעַן שְׁמֵךְ הַקְּדוֹשׁ (חב"ו) הָרְמוּז בְּרֵאשִׁי תְבוֹת ח'ל ב'לַע ו'יִקְיָאָנוּ מִבְּטָנוּ יוֹרִישָׁנוּ אֵל, וּמִפְּסוּק ח'לֶקֶם ב'חִיִּים ו'יִצְפוּנְךָ תְּמַלֵּא בְּטָנָם, וְלְמַעַן שְׁמֵךְ הַגְּדוֹל (בי"ט) הָרְמוּז בְּרֵאשִׁי תְבוֹת ב'זְרוּעוֹ י'קֶבֶץ ט'לָאִים. וְתִשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתִי וְעֲתִירָתִי לְמַעַן שְׁמֵךְ הַקְּדוֹשׁ (ארארית"א) הָרְמוּז בְּרֵאשִׁי תְבוֹת א'נָא ר'חֲמֶיךָ אֶת ר'גִזְךָ י'כִּבְשׁוּ תְּמַחֹל א'שְׁמוֹתֵינוּ. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת וְתַחֲנוּנִים אַתָּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. יְהִי לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיּוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יאהדונהי צוּרֵי וְגֹאֲלֵי.

מכאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגליו.

יעשה סדר התשליף על שפת בור, או באר, או מעין, או ים. או מקוה לטבילת כלים הנמצא מחוץ לבנין המרחץ. וקודם יאמר בקשה זו:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה ברחילו ורחימו ורחימו ורחילו ליחדא שם י"ה בשם ו"ה ביחדא שלים בשם כל ישראל. הריני מוכן לומר שלשה עשר פסוקים הכתובים על ידי מיכה הנביא, הא תליסר מכילן דרחמי אתחזון הכא, וכלהו נפקין מתליסר מבוועין דמשח רבות דתקוני דיקנא קדישא עתיקא דעתיקין טמירא דטמירין. הא תליסר מכילן דרחמי מעתיקא קדישא. מי אל כמוד חד. נושא עון תרי. ועובר על פשע תלת. לשארית נחלתו ארבע. לא החזיק לעד אפו חמש. פי חפץ חסד הוא שית. ישוב ירחמנו שבעה. יכבש עונותינו תמניא. ותשליף במצלות ים כל חטאתם תשעה. תתן אמת ליעקב עשרה. חסד לאברהם חד סר. אשר נשבעת לאבותינו תריסר, מימי קדם תליסר: לקביל דא, אל מדה חד, רחום מדה תריין. וחנון מדה תלת. ארך מדה ארבע. אפים מדה חמש. ורב חסד מדה שית. ואמת מדה שבעה. נוצר חסד מדה תמניא. לאלפים מדה תשעה. נושא עון מדה עשרה. ופשע מדה חד סר. וחטאה מדה תריסר. ונקה מדה תליסר: ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתהיה חשובה ומקבלת ורצויה לפניך קריאת הפסוקים הנרמזים בהם שלש עשרה מדות של רחמים, האמורים על יד נביאך מיכה, המכוונים אל שלש עשרה מדות האמורים על ידי משה עבדך. ויעלה לפניך פאלו פונתי בכל הכונות הראויות לכוון בהם, וכאלו השגתי כל הסודות הרמוזים בהם. ותהיה שעה זו עת רצון לפניך, ויגלו רחמך על מדותיך, ותתנהג יהוה יאהדונהי אלהינו במדת החסד ובמדת הרחמים, ותעורר רחמך בקריאתי זאת, להמשיך שפע והארה מן המזל העליון תקון השמיני הנקרא נוצר חסד, (יו"ד ה"י וי"ו ה"י). אל התקון התשיעי הנקרא לאלפים, (אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה). ובזה יתמתקו שמות אלה"ם אדנ"י מתוק גמור ושלם פרצונך, ובכך ותשליף במצלות ים כל חטאתינו. וכל המקטרגים רעים ישלכו

במצלות ים. ואתה בטובך תעורר רחמיך. ועל ידי שם אל"ף ה"י יו"ד ה"י יתבררו ויעלו כל נצוצי הקדשה מבררים ומנקים ומלבנים, ונקה להם להעלותם למקום הקדש. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

פתח רבי שמעון ואמר: וי מאן דאשיט ידוי בדיקנא וקירא עלאה דסבא קדישא טמירא סתימא דכלא. דיקנא דההיא תשבכתא. דיקנא דסתים ויקיר מפל תקונוי. דיקנא דלא ידעין עלאין ותמאין. דיקנא דהיא תושבכתא דכל תשבכתין. דיקנא דלא תהו בר נש נביאה וקדישא דיקרב למחמי ליה. דיקנא דהיא תליא בשערוי עד טבורא דלבא, חורא כתלגא, וקירא דיקרין, טמירא דטמירין מהימנותא דמהימנותא דכלא. תאנא בצניעותא דספרא דהאי דיקנא מהימנותא דכולא, נפיק מאודנוי ונחית סוחרגיה דפומא קדישא ונחית וסליק וחיפי בתקרוכתא דבוסקמא טבא חורא דיקירא. ונחית בשקולא וחיפי עד טבורא, הוא דיקנא וקירא מהימנא שלימא דנגדין ביה תלת עשר נביעין מבויעין דמשח רבות טבא, בתלת עשר תקונין מתתקנא:

תקונא קדמאה (מי אל כמוך במדה א' אל) מתתקן שערא מלעילא ושארין מההוא תקונא דשער רישיה דסליק בתקונוי לעילא מאודנוי ונחית מקמי פתחא דאדנין בחד חוטא בשקלא טבא עד רישא דפומא:

תקונא תניינא, (נושא עון במדה ב' רחום) מתתקן שערא מרישא דפומא, וסליק עד רישא אחרא דפומא בתקונא שקיל:
תקונא תליתאה, (ועובר על פשע במדה ג' וחנון) מאמץעיתא דתחות חוטמא מתחות תרין נוקבין נפיק חד ארחא, ושערא אתפסק בההוא ארחא. ומלי מהאי גיסא ומהאי גיסא שערא בתקונא שלים סוחרגה דההוא ארחא:

תקונא רביעאה, (לשארית נחלתו במדה ד' ארף) מתתקן שערא ונחית תחות פומא מרישא תדא לרישא תדא בתקונא שלים:
תקונא חמישאאה, (לא החזיק לעד אפו במדה ה' אפים) תחות פומא

נפיק אַרְחָא אַרְחָא בְּשָׁקוּלָא דְאַרְחָא דְלַעִילָא, וְאַלִין תְּרִין אַרְחִין
רְשִׁימִין עַל פּוּמָא מְכָאן וּמְכָאן:

תְּקוּנָא שְׁתִּיתָאָה, (פִּי חֶפֶץ חֶסֶד הוּא בַמְדָה ו' וְרַב חֶסֶד) מִתְתַקֵּן שְׁעָרָא
וְסָלִיק וְנִפְיָא מְלָרַע לַעִיל לְרִישָׁא דְפּוּמָא וְחִפִּי תְקַרְבָּתָא דְבוּסְמָא
טָבָא עַד רִישָׁא דְפּוּמָא דְלַעִילָא. וְנַחֲתִית שְׁעָרָא לְרִישָׁא דְפִתְחָא
דְאַרְחָא תְּתָאָה דְפּוּמָא:

תְּקוּנָא שְׁבִיעָאָה, (יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ בַמְדָה ד' וְאַמֶּת) פְּסִיק שְׁעָרָא וְאַתְחַזֵּן
תְּרִין תְּפוּחִין בְּתְקַרְבָּתָא דְבוּסְמָא טָבָא שְׁפִירָן וְיָאֵן לְמַחְזִי. בְּגִינְהוּן
אַתְקִים עֲלָמָא הָדָא הוּא דְכְּתִיב בְּאוּר פְּנֵי מְלֶךְ חַיִּים:

תְּקוּנָא תְּמִינָאָה, (יִכְבוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ בַמְדָה ח' נוֹצֵר חֶסֶד) נְפִיק חַד חוּטָא
דְשַׁעְרֵי סוּחְרָנִי דְדִיקְנָא, וְתִלְיִין בְּשָׁקוּלָא עַד טְבוּרָא:
תְּקוּנָא תְּשִׁיעָאָה, (וְתִשְׁלִיף בְּמַצּוּלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם בַּמְדָה ט' לְאַלְפִים)
מִתְעַרֵּי וּמִתְעַרְבִין שְׁעָרֵי דִיקְנָא עִם אֵינוּן שְׁעָרֵי דְתִלְיִין בְּשָׁקוּלָא,
וְלֹא נִפְקֵי דָא עִם דָּא:

תְּקוּנָא עֶשְׂרִינָאָה, (תַּתֵּן אֶמֶת לִיעֶקֶב בַּמְדָה י' נִשָּׂא עֶזְרָא) נַחֲתִין שְׁעָרֵי
תַּחוּת דִּיקְנָא וְחַפְיִין בְּגִרְוֹנָא תַּחוּת דִּיקְנָא:

תְּקוּנָא חַד סַר, (חֶסֶד לְאַבְרָהָם בַּמְדָה י"א וְפִשַׁע) דְלֹא נִפְקִין נִימָא מִן
נִימָא וּמִתְשַׁעְרָן בְּשִׁיעוּרָא שְׁלִים:

תְּקוּנָא תְּרִיסַר, (אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם בַּמְדָה י"ב וְחַטָּאָה) דְלֹא תִלְיִין
שְׁעָרֵי עַל פּוּמָא, וּפּוּמָא אֲתַפְּנִי מִכָּל סְטְרוֹי וְיָאֵן שְׁעָרֵי סְחוּר סְחוּר
לִיה:

תְּקוּנָא תְּלִיסַר, (מִימֵי קָדָם בַּמְדָה י"ג וְנִקְחָה) דְתִלְיִין שְׁעָרֵי בְּתַחוּת
דִּיקְנָא מְכָאן וּמְכָאן. בִּיקְרָא יָאָה בִּיקְרָא שְׁפִירָא מְחַפְיִין עַד טְבוּרָא.
לֹא אֲתַחְזִי מִכָּל אֲנָפִי תְקַרְבָּתָא דְבְּסָמָא. בְּרַ אֲנוּן תְּפוּחִין שְׁפִירִין
תְּרוּרִין דְּמַפְקִין חַיִּין לַעֲלָמָא. וּמְחַזְּנִין חַדוּ לְזַעִיר אֲנָפִין. בְּתִלְיַסַר
תְּקוּנָא אֲלִין נְגִדִין וְנִפְקִין תְּלִיסַר מְבוּעִין דְּמִשְׁחָ רְבוּת, וְנְגִדִין לְכָל
אֲנוּן דְּלִתְתָא. וְנִהְרִין בְּהִהוּא מִשְׁחָא. וּמְשִׁיחִין מִהִהוּא מִשְׁחָא
דְּבִתְלִיסַר תְּקוּנָא אֲלִין. בְּתִלְיַסַר תְּקוּנָא אֲלִין אֲתַרְשִׁים דִּיקְנָא יְקִירָא

סְתִימָאָה דְכֻלָּא דְעֵתִיק דְעֵתִיקִין :

יגביה שני צדי הגלימה או המעיל, ויאמר מי אל כמוך וגו' מלה במלה, ויכוין בלבו שהם כנגד י"ג מדות כמסודר כאן, וכשיאמר ותשליך וגו', ינער הבגד על המים, ויכוין שכל המלאכים הרעים שנבראו מכח עוונותיו וגם המקטרג העליון יושלכו במצולות ים העליון דפלוני ונחש. ויחזור כסדר שלש פעמים:

מי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעִבֵר עַל פְּשַׁע לְשֹׁאֲרֵית נַחֲלָתוֹ, לֹא הִחֲזִיק לְעַד אִפּוֹ כִּי חִפֵּץ חֶסֶד הוּא: יְשׁוּב יִרְחַמְנוּ יְכַבֵּשׁ עֲוֹנֹתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תַּתֵּן אֱמֶת לִיעֶקֶב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתְּרֵינוּ מִימֵי קֶדֶם:

אחר כך יאמר פסוק "אֵל נָא רַפָּא נָא לְה" אחד עֲשֹׂר פְּעָמִים בְּנִקְדוּתוֹ וטְעָמִיו:

אֵל נָא רַפָּא נָא לְה:

יאמר פסוקים אלו שלש פעמים:

מי אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעִבֵר עַל פְּשַׁע לְשֹׁאֲרֵית נַחֲלָתוֹ, לֹא הִחֲזִיק לְעַד אִפּוֹ כִּי חִפֵּץ חֶסֶד הוּא: יְשׁוּב יִרְחַמְנוּ יְכַבֵּשׁ עֲוֹנֹתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תַּתֵּן אֱמֶת לִיעֶקֶב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתְּרֵינוּ מִימֵי קֶדֶם:

יאמר פסוקים אלו, כָּל פְּסוּקֵי שְׁלֹשׁ פְּעָמִים:

יְהוָה יֵאֱהַרְוֵנִי צְבָאוֹת עֲמָנוּ מִשְׁגֵּב לָנוּ אֱלֹהֵי יַעֲקֹב סִלָּה:

יְהוָה צְבָאוֹת אֲשֶׁרֵי אָדָם בְּטַח בָּךְ:

יְהוָה הוֹשִׁיעָה. הַמְלִיךְ יַעֲנֵנוּ בְיוֹם קִרְאָנוּ:

וְאֲנִי תַפְלִיתִי לָךְ יְהוָה עַת רְצוֹן אֱלֹהִים בְּרַב חֶסֶדְךָ. עֲנֵנִי בְּאֵמֶת יִשְׁעֶךָ:

יְהִי לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

יקרא ספר תהלים ואדרא זוטא" נמצא לקמן עמוד 608) והאשה במקום
 "אדרא זוטא" תלמד התנ"ך לליל שבועות. (נמצא לקמן עמוד 575)

אחר הלמוד יאמר בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שיהיה
 חשוב ומקבל ומרוצה לפניך הלמוד שלמדת בתורתך הקדושה,
 לתקן מה שפגמתי בעון אשר שכבתי עם אחותי, ויעלה לפניך הכל
 קריאתי בתורתך הקדושה, לתקן אותיות שמותיך הקדושים
 שפגמתי בהם אני וביתי, ובכר רחמיך וחסדיך יתקן כל אשר
 פגמנו, ומשך שפע רב בכל העולמות הקדושים, ומשם ימשך שפע
 רב לנפשנו רוחנו ונשמתנו. עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה
 ויהיה היום הזה יום רצון לפניך, לתקן את כל פגמינו ופגמי אדם
 הראשון שפגמנו בכללות אצילות בריאה יצירה עשייה, וכל פגמי
 אצילות בריאה יצירה עשייה, ולברר חלקי הנפש שנפגמו ונפלו
 בנגה דאצילות בריאה יצירה עשייה, ונגה כאור תהיה אל מקום
 הקדש:

אנא יהוה יאהדונהי בזכות אברהם אהבהך האחוז במדת החסד,
 ובזכות יצחק עבדך האחוז במדת הגבורה, ובזכות יעקב תמימך
 האחוז במדת התפארת, ובזכות משה נביאך האחוז במדת הנצח,
 ובזכות אהרן כהןך האחוז במדת ההוד, ובזכות יוסף צדיקך האחוז
 במדת היסוד, ובזכות דוד עבדך משיחך האחוז במדת המלכות,
 יתקנו שבועה נחלי המלכות תקון גמור ושלם, ויחזרו להיות מלאים
 ומאירים ונמשכים בשפע רב כרצונך:

עשה למען שבועה שמותיך הקדושים: עשה למען שבועה קולות
 הקדושים: עשה למען שבועה היכלות הקדושים: עשה למען שבועה
 חפות של הצדיקים: עשה למען שבועה רועים שעתידין לעמד:
 עשה למען שבועה שמטות שפיובל: עשה למען מצות שבועה
 הזאות של פהן גדול ביום הכפורים: עשה למען מצות שבועת קני
 המנורה: עשה למען מצות שבועת ימי חג הסוכות: עשה למען
 מצות שבועת ימי חג המצות: עשה למען מצות שבועה ימי נקיים

של ספירת הנדה: עשה למען מצות שבעת ימי חפה: עשה למען מצות שבע ברכות של חתן וכלה: עשה למען מצות שבע פריכות של תפלין: עשה למען מצות שבע ברכות של קריאת שמע: עשה למען מצות שבע עליות של ספר תורה בשבת:

יאמר פסוקים אלו שבע פעמים.

אָנָּא יְהוָה יאהודנהי הושיעה נָא אָנָּא יְהוָה יאהודנהי הצליחה נָא:

אָנָּא אֵל נָא הושיעה נָא והצליחה נָא:

אָנָּא אֵל נָא הושיעה נָא והרויחה נָא:

אָנָּא אֵל נָא, רָפָא נָא, סְלַח נָא, הושיעה והושיעה נָא:

אחר כך יאמר.

אָנָּא המנחילנו דת ספרים חמשה, המשמיענו דברותיו בקולות חמשה, הכתובים על הלוחות חמשה חמשה, תתקן ותאיר אות ה"י שמספרה במלואה עשר וחמשה. ותבנה ותכונן אות ה"א שמספרה במלואה אחד וחמשה. ותתברר ותתישב אות ה"ה שמספרה חמשה וחמשה:

אָנָּא הבורא עולם הזה באות ה' שמספרה חמשה, ויצר באדם חושים חמשה, ותקן בפה מוצאות חמשה, והמבטיחנו לימים אלה ושלוש מאות ושלושים וחמשה, תתקן ותאיר אות ה"י שמספרה במלואה עשר וחמשה. ותבנה ותכונן אות ה"א שמספרה במלואה אחד וחמשה. ותתחבר ותתישב אות ה"ה שמספרה חמשה וחמשה:

אָנָּא בזכות הנותן לאחיו חליפות שמלות חמשה, ובזכות אשר רבה משאתו ידות חמשה, ובזכות אשר המית מלכים חמשה, ויתלם על עצים חמשה, ובזכות אשר לבש לבוש מלכות מינים חמשה, תתקן ותאיר אות ה"י שמספרה במלואה עשר וחמשה. ותבנה ותכונן אות ה"א שמספרה במלואה אחד וחמשה. ותתחבר ותתישב אות ה"ה שמספרה במלואה חמשה וחמשה:

אָנא בּזְכוּת אֲשֶׁר בָּחַר לוֹ חֲלוּקֵי אֲבָנִים חֲמֹשֶׁה, וְהוּבֵא לוֹ מִנְחָה צֹאן
עֲשׂוּיֹת חֲמֹשֶׁה, וְקָלִי סָאִים חֲמֹשֶׁה, תִּתְקַן וְתֵאִיר אוֹת ה' שְׁמִסְפָּרָה
בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחֲמֹשֶׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֵן אוֹת ה' א שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה
אֶחָד וְחֲמֹשֶׁה, וְתִתְחַבֵּר וְתִתְיָשֵׁב אוֹת ה' שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה
חֲמֹשֶׁה וְחֲמֹשֶׁה:

אָנא בּזְכוּת אֲשֶׁר הָיָה שִׁירוֹ אֶלֶף וְחֲמֹשֶׁה, וְעֵשֶׂה כְּנִפּוֹת הַפְּרוֹכֶת
אֲמוֹת חֲמֹשֶׁה, וּבְנֶה קוֹמַת הַיְצִיעַ עַל כָּל הַבַּיִת אֲמוֹת חֲמֹשֶׁה, וְקוֹמַת
הַכּוֹתֶרֶת שֶׁל רֵאשִׁי הַעַמּוּדִים אֲמוֹת חֲמֹשֶׁה, וְקוֹמַת הַיָּם אֲמוֹת
חֲמֹשֶׁה, תִּתְקַן וְתֵאִיר אוֹת ה' שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחֲמֹשֶׁה.
וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֵן אוֹת ה' א שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחֲמֹשֶׁה. וְתִתְחַבֵּר
וְתִתְיָשֵׁב אוֹת ה' שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה חֲמֹשֶׁה וְחֲמֹשֶׁה:

אָנא בּזְכוּת אֲשֶׁר מָלַךְ בִּירוּשָׁלַיִם בְּהִיּוֹתוֹ בֵּין שְׁנַיִם עֶשְׂרִים וְחֲמֹשֶׁה,
וְהַרְגָת אֶת אוֹיְבָיו מֵאָה אֶלֶף וּשְׁמוֹנִים וְחֲמֹשֶׁה, וְהוֹסִפְתָּ עַל יָמָיו
שְׁנוֹת חַיִּים עֶשְׂרֶה וְחֲמֹשֶׁה, תִּתְקַן וְתֵאִיר אוֹת ה' שְׁמִסְפָּרָה
בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחֲמֹשֶׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֵן אוֹת ה' א שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה
אֶחָד וְחֲמֹשֶׁה. וְתִתְחַבֵּר וְתִתְיָשֵׁב אוֹת ה' שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה
חֲמֹשֶׁה וְחֲמֹשֶׁה:

יֵאמֵר פְּסוּקִים אֵלֶּי חֲמֵשׁ פְּעָמִים:

וְאֵת אֲשֶׁר חָטָא מִן הַקֶּדֶשׁ יְשַׁלֵּם, וְאֵת חֲמִישִׁיתוֹ יוֹסֵף עָלָיו וְנָתַן אוֹתוֹ
לַכֹּהֵן. וְהִכְהֵן יִכְפֹּר עָלָיו בְּאֵיל הָאֶשֶׁם וְנִסְלַח לוֹ:
וְאִם גָּאֵל יִגָּאֵל אִישׁ מִמֶּעֶשְׂרוֹ, חֲמִישִׁיתוֹ יוֹסֵף עָלָיו:

יֵאמֵר פְּסוּק זֶה שְׁבַע פְּעָמִים:

אָנא יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הוֹשִׁיעָה נָא. אָנא יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הַצְּלִיחָה נָא:

יַעֲמוּד וְיֵאמֵר בְּקֶשֶׁה זֶה.

הוֹשַׁעֲנָא הוֹשַׁעֲנָא.

אָנא הַמְקַדִּים לְעוֹלָם דְּבָרִים שְׁבַעָה, הַסּוֹדֵר בְּרֵאשִׁית לְיָמִים שְׁבַעָה,
הַנוֹטֵה שְׁמִים שְׁבַעָה, וְרוֹקַע אַרְצוֹת שְׁבַעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמִלְכוּת

נחלים שבָּעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלֵאִים בְּמַלְכוֹת נְחָלִים שְׁבָעָה:
 אָנָּה הַמִּנְחִילָנוּ שֶׁבֶת לַיָּמִים שְׁבָעָה, וּשְׁנַת הַשְּׁמִטָּה לְשָׁנִים שְׁבָעָה,
 וּשְׁנַת הַיּוֹבֵל לְקֶץ שְׁבוּעִים שְׁבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוֹת נְחָלִים
 שְׁבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלֵאִים בְּמַלְכוֹת נְחָלִים שְׁבָעָה:

אָנָּה הַחֹקֵק זְמַן חֲרוּתָנוּ יָמִים שְׁבָעָה, וְחַג הַבְּכוּרִים לְשְׁבוּעִים
 שְׁבָעָה, וְלוֹלֵב וְחַג וְסִפָּה וְנִסּוּף הַיָּמִים שְׁבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוֹת
 נְחָלִים שְׁבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלֵאִים בְּמַלְכוֹת נְחָלִים שְׁבָעָה:

אָנָּה בְּזִכּוֹת אִישׁ תָּם אֲשֶׁר יֵצֵא מִבְּאֵר שְׁבָעָה, וְעָבַד בְּנִשְׂוֹ שָׁנִים
 שְׁבָעָה וְשְׁבָעָה, וְהָיָה שְׁנוּתָיו מְאֹה וְאַרְבָּעִים וְשְׁבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר
 בְּמַלְכוֹת נְחָלִים שְׁבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלֵאִים בְּמַלְכוֹת נְחָלִים
 שְׁבָעָה:

אָנָּה בְּזִכּוֹת אִישׁ צָדִיק אֲשֶׁר פָּתַר חֲלוֹם הַפְּרוֹת שְׁבָעָה, וְחֲלוֹם
 הַשְּׁבָלִים שְׁבָעָה, וְצָבַר בָּרַב בְּשָׁנֵי הַשְּׁבַע שְׁבָעָה, וַיִּכְלַל עִם רַב בְּשָׁנֵי
 הָרָעַב שְׁבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוֹת נְחָלִים שְׁבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים
 וּמְלֵאִים בְּמַלְכוֹת נְחָלִים שְׁבָעָה:

אָנָּה בְּזִכּוֹת אִישׁ מִבֵּית לֵוִי אֲשֶׁר הָיוּ שְׁנוּתָיו מְאֹה וּשְׁלֹשִׁים וְשְׁבָעָה,
 וְהוֹלִיד בֶּן אֲשֶׁר הָיוּ לוֹ יָמֵי מְלוּאִים שְׁבָעָה, וְהֵעֲלָה גְרוֹת הַמִּנְוֶרָה
 שְׁבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוֹת נְחָלִים שְׁבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלֵאִים
 בְּמַלְכוֹת נְחָלִים שְׁבָעָה:

אָנָּה בְּזִכּוֹת אִישׁ חֵיל אֲשֶׁר נִבְחַר מֵאַחִים שְׁבָעָה, וּמְלֶךְ בְּחֻבְרוֹן שָׁנִים
 שְׁבָעָה, וְהָיָה לוֹ גְבוּרִים שְׁלֹשִׁים וְשְׁבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוֹת
 נְחָלִים שְׁבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלֵאִים בְּמַלְכוֹת נְחָלִים שְׁבָעָה:

אָנָּה בְּזִכּוֹת אִישׁ יָדִיד אֲשֶׁר בָּנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּשָׁנִים שְׁבָעָה, וַיִּקְהֵלוּ
 אֵלָיו כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּחֻדְשׁ הַשְּׁבָעָה, וַיַּעַשׂ אֶת הַחֹג שְׁבָעָה וְשְׁבָעָה,
 תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוֹת נְחָלִים שְׁבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלֵאִים בְּמַלְכוֹת
 נְחָלִים שְׁבָעָה:

אָנָּה בְּזִכּוֹת אִישׁ קָדוֹשׁ אֲשֶׁר גָּהַר עַל הַנְּעַר וַיִּזְרַר פְּעָמִים שְׁבָעָה,
 וַיִּטְהַר הַמְּצָרַע בְּמֵי הַיַּרְדֵּן בְּטַבִּילוֹת שְׁבָעָה, תִּתְקַן וְתֵאִיר בְּמַלְכוֹת
 נְחָלִים שְׁבָעָה, וַיְהִי שְׁלָמִים וּמְלֵאִים בְּמַלְכוֹת נְחָלִים שְׁבָעָה:

הושענא הושענא:

יהוה יאהדונהי צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה: יהוה צבאות אשרי אדם בוטח בך: יהוה הושיעה המלך יעננו ביום קראנו: ואני תפילתי לך יהוה עת רצון, אלהים ברב חסדך ענני באמת ישעך: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

ויהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך כאלו הקרבתי על גבי מזבחתך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט ממני, יתעורר סוד ב' זיוגי מ"ב דחיד וגרון. ובכח המתקו מספר אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם מספר מאה ושלשים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו למספר תענית.

ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה ליצירה ומיצירה לכריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומכחה ישתלשל וירד שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות לכריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי, לטהר לבי לעבדך ליראה ולאחבה את שמך, ולתת כח במחשבתי ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע שיש בי, והיה נא קרוב לשועתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה, נדבר ואתה תשמע, כדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהוה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נולידך את חרפתנו, בן כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שברנו ותקנתינו, ואם תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיד, ובטובך הגדול תעורר רחמיך וראה בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתינו וקבל ברב רחמיך

תשובתינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל מעזבנו, וכיד זעמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלוש נגד כבודך ולעשות נגד כונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל פרחינו נטה ארחנו, ומנע הטוב ממנו, דמיונו כאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב במסתרים ופתע פתאום חיים בלעונו ואתה בטובך יהוה יאהדונהי בצדקתך תוציא מצרה נפשינו, הצילה מתרב נפשנו והעלה ארוכה ומרפא לעונינו ויהיו למאורות כל השמות אשר התישכנו בעונותינו וחסותינו ופשעינו, וטהר לבנו לעבדך באמת ובלבב שלם ביראה ובאהבה, אמן, כן יהי רצון. יהי לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה יאהדונהי צורי וגאלי:

יתן הפסך לצדקה לעניים יראי שמים.

תקון למי שאין לו ילדים

כתוב בתורה "ואיש אשר ישכב את דודתו, חטאם ישאו ערירים ימותו. ואיש אשר יקח את אשת אחיו, ערירים יהיו". ופירוש "ערירים" שימותו ללא שיהיה להם ילדים. ויש לדעת שאין כוונת הכתוב לומר שבאותם חיים שחטאו יהיה דבר זה, ומה גם שאם כבר נולדו להם בנים אין הכרח שימותו, ומה גם כשהם גדולים, שאין נענשים בעוון הוריהם. וכוונת הכתוב היא, שבגלגול נוסף ישובו שניהם וינשאו זל"ז וערירים ימותו על חטאם. וענין הגלגול מפורש בגמ' סנהדרין צ"א: שהקב"ה זורק נשמה לתוך גוף ודן שניהם כאחד. וזה היה מעשה שלפני כארבע עשרה שנים באו אלי זוג אחד עולים חדשים מצרפת שלא היו להם ילדים למעלה מעשר שנים. אמרתי להם כתוב בתורה "ערירים ימותו", ולכאורה המציאות מכחישה את הכתוב והרבה שחטאו בחטאים אלו מניחים בנים ובני בנים, ולעצם העניין לכאורה אין זה מן הצדק והיושר שימותו בני החוטאים בגדלותם בעוון הוריהם, ותו, אם הגבר או האשה חטאו למה יסבול בן הזוג השני ממיתת בניו והוא אינו אשם. אלא כוונת הכתוב היא,

לא לאותו גלגול בו חטאו, בגלגול ההוא כן יהיה להם ילדים אלא בגלגול אחר, שאדם שבא על דודתו או על אשת אחיו יחזור בגלגול וישא אותה לאשה וירצו ילדים ולא יהיו להם וימותו ערירים. אני חושב שבגלגול שעבר אשתך היתה דודה שלך או גיסתך, נתתי להם תיקון למי שבא על אשת אחיו או על דודתו, ששניהם יעשו שלש פעמים תיקון כרת של למוד לילה שלם, ולעשות יום של צום מהבוקר עד הערב עם פדיון של מאתיים וחמישים תעניות וסדר הלימוד שבתיקון לחטא הנדה הנמצא בספר "שדי תפוחים". אחרי שלשה חודשים הגיע אלי כולו רועד, ואמר שעשה את התיקון פעם אחת ואשתו נכנסה להריון, עכשיו היא כבר מתחילה חודש שלישי, אמנם אשה בהריון צריכה שיהיה לה בדם 1500 נקודות של הורמון מסוים ואם יורד מתחת לארבע מאות התינוק נופל, לה היה 1500 ופתאום ירד ל700 והרופאים נבוכים ולא יודעים מה לעשות. שאלתי אותו כמה פעמים עשיתם התיקון, השיב פעם אחת כי ראיתי שהיא בהריון וזהו. אמרתי לו אתה רצית לרמות את הקדוש ברוך הוא אבל הוא יודע לקחת כמו שהביא, לך מהר ותעשה עוד פעמיים. אחרי כמה חודשים פגשתי אותו ושאלתי מה קרה, אמר שלא הספיק לעשות וכבר נפל התינוק. עתה בשנה זו התשע"ג פגשתי שנית וסיפר לי שלאחר מכן אשתו ילדה בן שעתה הוא בגיל "בר מצוה". (מסתמא עשה התיקון ג"פ) ואל אמונה ואין עוול, צדיק וישר הוא.

והנה רבותינו המקובלים לא נתנו מס' ימים הראוי לתקון זה ומי עֲלָה שָׁמַיִם וַיֵּרֵד לְקַבֹּעַ אֶת מִסְפַּר יְמֵי הַתְּעֵנִיּוֹת. אָמֵן הַתְּשׁוּבָה וְהַיְדוּי, וְהַרְצוֹן וְהַמְחֻשְׁבָּה, הֵם עֵקֶר הַתְּקוּן, וּמַעֲשֵׂה הַתְּעֵנִיּוֹת וְהַפְּדִיּוֹן מִשְׁלִים הַתְּקוּן. וְלִכֵּן יִתֵּן פְּדִיּוֹן נַפְשׁוֹ לְצַדִּיקָה לְעֵנִיִּים כָּל אֲשֶׁר יוֹכֵל, וְהַמְמַעִיט אוֹלֵי כְדָאֵי שְׁלֵא יִפְחוֹת מִפְּדִיּוֹן מֵאֲתִים וְחֲמִישִׁים תְּעֵנִיּוֹת כִּמְנִין נֵר וְכִמו שִׁכְתוֹב "נֵר ה' נִשְׁמַת אָדָם". וּמִשְׁמִים יִעֲזְרוּהוּ לְהַשְׁלִים תְּקוּנוֹ וְכִמו שִׁאֲמְרוּ רְבוּתֵינוּ שֶׁהָבָא לְהִיטְהֵר מִסִּיעֵין בַּעֲדוֹ.

The Torah says, "And the man that lie with his aunt, sin shall die childless. And the man that took his brother's wife, childless will be". Which means: die without having had

children. And that there was no intention of the TORAH to say that those who sin in this life, if they had children, they do not need to die, especially if they are grownups, and not punished for the crime of their parents. The intention of the TORAH is another life time both return and marry each other and will die childless for their sin And Explicit Gemara in Sanhedrin about reincarnation: God throws soul into the body and judge them both. Fourteen years ago came to me a couple of new immigrants from France who had no children for more than a decade. I told them that it's written in the Torah "childless die and alleged reality denies the Scripture and many sinners had children and grandchildren, and to the point apparently it is not just and equitable they will die because of the sin charges of their parents, and whether man or woman sin Why suffer the other spouse and is not at fault. But the intention of the Torah is not the same incarnation that they had sin, that incarnation they will also have children, but in another life, a man who came to his aunt or brother, will come back reincarnated with the women he had sinned with and will marry her, and they will want children and will not have any and will die childless. I think in your previous incarnation your wife was your aunt or sister in law, I gave them Tikun of those who came to the wife of his brother or his cousin, both of whom will do three times a "Tikun-Kareth" whole night Torah study, and make a day of fasting from morning to night with the redemption of the two hundred and fifty fasting and order for studying order of "Tikun-Hanida" that is in the book: "sdei tapuchim". After three months, He came back trembling, and said he made

the "Tikun" once and his wife became pregnant, now She's on third month, although a pregnant woman needs to have the blood 1500 points hormone given or falls below four hundred baby fall, she was in 1500 and suddenly dropped 700 doctors are embarrassed and do not know what to do .So I asked him how many times you did the amendment, he said once that I saw that she was pregnant and that's it. I told him you wanted to cheat the Almighty but he knows to take back as he brought to you. Now hurry up!! Make two more times quickly. A few months later I met him and asked him what happened, he said that he did not do it and the baby fell .A few months ago I met him again and told me that his wife had a son that now is the age of "Bar Mitzvah". (Apparently he did amendment 3t) and the belief that there is no injustice, righteous and upright is.

And now accepted by our rabbis would not give the number of the days ought to rectifying this and who went up to heaven and back instal the number of the taniot. thow the teshuvah(Repentance) and Haviduy(Confession), and the good will and the thought, Are the Tikun, and complete the fast(ta'anit) and Redemption complete the tikun. And and there for will give money for one's life for charity for the poor as much as one can give. , and He who give less may want to not give less than two hundred and fifty Ta'anit The same number as "NER"- candle as it is written, "the candle of GOD the soul of man". And heaven will help complete repair and as our rabbis said the one who .want's to be cleansed heaven helps him

זוה סדר התקון:

יצום יום אחד לילה ויום, ובליל התענית לא יישן וילמד כל הלילה. אם אינו יכול להשאר ער בליל התענית ישאר ער בלילה שלאחר התענית.

יום לפני התענית יאמר ודוי זה:

And that's the Tikun (Amendment sins) order:

Fast one day and night, don't sleep during the night fasting and study all night. If you can't stay awake during the night of fasting remain awake the night after fastin

The day before the Lent say this:

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אבל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתינו: אשמנו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריה. נאצנו. נאפנו. סררנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צררנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שוה לנו ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו: מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו.

אחר כך ילך למקוה ויטבל 21 טבילות כמנזן שם אהי"ה.

Then go to the mikvah and immerse 21 immersions,

as Ahi"n name

תפלה מנחה מבעוד יום, ויקבל תענית בתפלת המנחה בכרפת "שומע תפלה", או בסוף העמידה לפני שיאמר "עושה שלום". אם לא קבל תענית בתוך תפלת המנחה, אבל כשהתפלל מנחה חשב להתענות, הרי זה נחשב כקבלת תענית וצריך להתענות.

pray mincha while it is still day, and and will take upon himself the fast-taanit in the beracha "shomea-tefilah"- "hear the prayer" or at the end of Ha'amidh before saying:" ose shalom". If not receive Ta'anit in the Tefilah Hamincha, but in the tefilah thought that he will fast , behold this one as receiving the Tanit and .and need to fast

○ זה נסח קבלת התענית:

רבנו של עולם, הריני בתענית לפניך משקיעת החמה היום ועד צאת הכוכבים מחר. כדי לכפר על כל חטאתי עוונותי ופשעי שחטאתי ופעויתי ופשעתי לפניך מעודי ועד היום הזה. ובפרט בחטא שגרם לי להענש ולא ללדת. ואם לא אוכל להתענות או לא ארצה כשאתן פרוטה לצדקה לפדיון תעניתי זה, אוכל לאכול ולשתות ללא שום אסור כלל. ויהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי שתתן לי פח ובריאות להתענות לפניך ותקבל תשובתי ותעניתי ותרצני ברחמיך הרבים.

בליל התענית או בלילה שלאחריו משקיעת החמה ועד שעה לפני שיאיר השמש, יזהר שלא לישן, וישב כל הלילה ללמד למודי קדש. ואם אינו ליל התענית יכול לאכול עד שעתיים לפני שיאיר השמש דברים קלים פעוגות, פרות ושתייה קלה, אבל אסור לאכול ארוחה או לשתות יין ומשקאות חריפים.

Night or the night after fasting from sunset to one hour

before the sun rising, careful not to sleep, and sat up all night to study kodesh.

And if it's not the night of the fast can eat up to two hours before sunrise. Soft drinks, fruit or cakes, but No wine or heavy meal

לפני הלמוד בלילה יאמר בקשה זו:

Before the study at night will say this:

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו ורחימו ודחילו ליחדא שם י"ה ב"ו"ה ביחדא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, תריני מוכן ללמד במשנה ובסתרי תורה, ולנודד שנה מעיני בלילה הזאת, לכפר על חטאים שחטאתי מעודי על האדמה ועד היום הזה, ובפרט בעוון ביאות איסור עם דודתי או עם אשת אחי או עם שתיהן בעוונות ושאר שגרמו לי שלא ללדת ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שיעלה לרצון לפניך למודי זה בתורתך הקדושה וצער נדוד שנה מעיני, ותמחל ותסלח ותכפר לי על חטאתי עונותי ופשעי שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך מעודי ועד היום הזה. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

יאמר משניות של תקון ליל שבועות (נמצא לקמן עמוד 660 ואדרא זוטא (נמצא בעמוד 608) אם נשאר זמן, יאמר תהלים עד עלות השחר.

בחצות לילה יאמר תקון חצות.

אשה עד חצות לילה תלמד הלכות שבת, והלכות ברכות, ואם אפשר גם הלכות של דיני נדה וטהרת המשפחה. ואם אין באפשרותה ללמוד הלכות אלו, תלמד למודי קודש מה שלבה חפץ. ואחר חצות לילה תאמר תהלים עד עלות השחר.

לאחר עמוד השחר יאמר תפלה זו:

רבנו של עולם, הנה אני בא בבשׂת פנים ירא וחרד. ואם חס ושלום נתחייבתי פרת בבית דינך הצדק על חטאתי ועונותי ופשעי המרבים: יהי רצון מלפניך שיהא חשוב צערי שנצטערתי בלילה הזו ונדדתי שנה מעיני, ותשגיח עלי בעין חמלתך ההיא עינא פקיקא דלא נאים ותיר תדיר, שנאמר "הנה לא ינום ולא ישן שמר ישראל", ותקרע רע גזר דיני, ותחנני ותברכני מאוצר הכסף העומד לימין העליון, ותתן לי אני עבדך חיים ארכים לעסק בתורתך יומם ולילה. ויהיה הצער שיש לי בעיני תקון לפגם הראות שפגמתי בעינין עלאין, ואשר הרע בעיניך עשיתי. ויתקן הפגם ההוא בכל המקומות שפגמתי מארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשיה. ותצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך המשבר את עיני האדם אחר פטירתו בקבר, ואפטר מאותו הצער. ותשפיע עלי משפע הטוב מכתר עליון להצילני מפרת דיומי וכרת דשני. ולמען שמך הגדול והנורא (אל"ד) כשהוא כלול עם מקורו (אאהליד"ה) שתבטל מעלי כל גזרות קשות ורעות. ויהיה למוד זה נחת רוח לפני כסא כבודך. ותתן בי פח לעמד על המשמר וללמד תמיד לפניך ולהגות באמרי תורתך ולהיות מן העובדים לפניך בלב שלם ובגפוש חפצה ולומדים תורה לשמה ולברר כל ניצוצות הקדושות שנתפזרו בין הקלפות על ידי ולהחזירם אל הקדשה, ליחדא שכנתא בבעלה ולאקמא יתה מעפרא, ולתת נחת רוח ליוצרנו לדבק נפשנו ורוחנו ונשמחנו לעבדו וליראה אותו בלבב שלם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה דינו כוננה עלינו ומעשה דינו כוננהו: ברוך יהוה לעולם אמן ואמן:

ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, אב הרחמים, אדון הסליחות, שאם נגזר עלי, חס ושלום, להכרת בהכרת רשעים, שיכבשו רחמיך את כעסך ויגלו רחמיך עלי, שיהא חשוב צערי שנצטערתי הלילה הזאת וקמטתי שנה מעיני לקרע רע גזר דיני (יכוין בשם "קרע שטן") ונקה יוצק יסודי. אני בצדק אהנה פניך אשבעה בהקיץ תמונתך. ותחוס ותרחם עלי. ואל תכריתני לא פרת דיומי ולא פרת דשני. ולא תכרת נפשי מלהעלות מיין נוקבין

למעלה. ולא תפרת נפשי מלהודוג בבת זוגה בעולם הנשמות
 בהפרת רשעים, חס ושלום. ותשפיע עלינו אור ישועה ורחמים
 מפטר עליון להציל ממנות נפשי ולהחיותני חיים ארכים דשנים
 ורעננים לעבודתך. ותזכני למקום שהרוחות והנשמות נחצבות
 משם, ואזכה להיות מהעולים והזוכים לחיי העולם הבא. וככת
 שמך הקדוש (אאהליד"ה) תבטל מעלינו ומעל כל בני ביתנו כל
 גזרות קשות ורעות. ותשגיח עלינו בעין חמלתך שנגאמר בו "הנה
 לא יגום ולא ישן שמר ישראל". ויהיה הצער שגדדתי שנה מעיני
 בלילה הזאת לתקון מה שפגמתי בעיינין עלאין והרע בעיניך
 עשיתי, ואפטר מלהתגלגל נפשי בעוף הנקרא ראה בעון הראות.
 ופצני והצילני מענש חבוט הקבר מהמלאך אכזרי המשר עיני
 הרשעים בקבר. ובצער שגדדתי שנה מעיני אפטר מאותו הצער
 ותנוח נפשי במשכנות מבטחים.

והנה התורה הקדושה שבה נתעסקתי הלילה הקדושה הזאת היא
 נפלאה, והשמות הקדושים היוצאים מכל מה שקרינו, המה ימליצו
 טוב בעדנו לקבלנו בתשובה ולקרע רע גזר דיננו, ונפטר מכל צער.
 וכל המקטרגים אשר נבראו בעונותינו ימחו בכת תורתך הקדושה.
 אנא, הבט בעמלנו ואל תביט במעלנו ותבא לפניך שועתנו. לב
 נשבר ונדכה אלהים לא תבזה. ויצאו מים חיים מלבן העליון דרך
 רחובות הנהר לקו האמצעי. נהר פלגיו ישמחו עיר אלהינו לטהרנו
 מכל פשעינו. ואתה בטובך תעורר רחמיך ויפן מצחא דאריך אנפין
 רעוא דכל רעיון במצח זעיר אנפין ועינא דאריך אנפין בעינא דזעיר
 אנפין, ובכך יתבטלו כל הדינים והיו כלא היו, כי אתה חפץ
 בתשובת הרשעים. חננו ועננו ושמע תפלתנו. יהיו לרצון אמרי פי
 והגיון לבי לפניך יהיה צורי וגאלי:

ביום המענית אחר תפילת שחרית ינוח מעט, ואחר כך יאמר:

On the day of fasting after the morning prayers rest a little,
 and then say:

הריני מוכן ומזמן לקים בעזרת האל יתברך מצות עשה של

התשובה, כפתוב בתורה: ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת בקולו. והריני מתחרט על כל מה שחטאתי עויתי ופשעתי בין בגלגול זה בין בגלגולים אחרים, חרטה גמורה ושלמה, ומקבל עלי שלא לחזור ולחטא עוד. והשם יתברך ברחמיו יעזרני על דבר כבוד שמו מעתה ועד עולם, אמן כן יהי רצון.

אנא יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, תבא לפניך תפלתנו ואל תתעלם מלפנו מתחנתנו, שאין אנחנו עזי פנים וקשי ערף לומר לפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו צדיקים אנחנו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנחנו ואבותינו ואנשי ביתנו: אשמונו. בגדנו. גזלנו. דברנו דפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלנו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. כעסנו. לצנו. מרדנו. מרינו דבריך. נאצנו. נאפנו. סרנו. עוינו. פשענו. פגמנו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שוה לנו. ואתה צדיק על כל הבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

מה נאמר לפניך ישב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים. הלא הנסתרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חפש כל חדרי בטן. ראה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתמחל לנו את כל חטאתינו ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחל ותסלח לכל פשעינו

יאמר תשעה פסוקים אלו, שהם ר"ת (יאהלוהי"ם) שהוא חבור שם הוי"ה ושם אלהי"ם שעולה יב"ק, למתק שם אלהים שהוא דין, בשם הוי"ה שהוא רחמים:

יהי חסדיך יהוה יאהדונהי עלינו כפאשר יחלנו לך: אתה יהוה יאהדונהי לא תכלא רחמיך ממני חסדיך ואמתך תמיד יצרוני: הראנו יהוה יאהדונהי חסדיך וישעך תתן לנו: לא לנו יהוה לא לנו כי לשמך תן כבוד על חסדיך על אמתך: וחסד יהוה מעולם ועד עולם על יראיו וצדקתו לבני בניו: האירה פניך על עבדיך הושיעני

בחסדך: הַלְלוּהָ הוֹדוּ לַיהוָה יֵאֱהֹוּנָה כִּי טוֹב כִּי לְעוֹלָם חֶסֶדְךָ:
 יְהוָה יֵאֱהֹוּנָה יִגְמַר בְּעַדֵי יְהוָה יֵאֱהֹוּנָה חֶסֶדְךָ לְעוֹלָם מַעֲשֵׂי יְדִיךָ
 אֵל תִּרְף: מַה יְקַר חֶסֶדְךָ אֱלֹהִים וּבְנֵי אָדָם בְּצֵל כְּנָפֶיךָ יַחֲסִיּוּן:

מי אל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֹבֵר עַל פֶּשַׁע לִשְׂאָרִית נַחֲלָתוֹ, לֹא הִחְזִיק
 לְעַד אִפּוֹ כִּי חִפֵּץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמְנוּ וּכְפֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ
 בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תַּתֵּן אֱמֶת לִיעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר
 נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָמוֹ מִימֵי קְדָם:

יְטוֹב לְבָרֵךְ בְּמִקְוֵה מַיִם קְרִיִם שֶׁבַע טְבִילוֹת כְּנֶגֶד שֶׁבַע נַחְלֵי הַמַּלְכוּת. (ומי
 שְׁאֵינוֹס וְלֹא יִכּוֹל לְטַבּוֹל בְּמַיִם קְרִיִם, בְּדִיעֲבַד יִרְחֹץ כָּל גּוּפוֹ בְּמַיִם קְרִיִם שֶׁבַע
 פְּעָמִים. רֹאה בְּהוֹרָאוֹת שְׁבַתְחִילַת הַסֵּפֶר) וְאַחֵר כֶּף יִלְבֹּשׁ בְּגָדָיו וְיִרְחֹץ יָדָיו
 וְיֹאמֶר בְּקִשָּׁה זוֹ:

Immerse in a cold water mikveh seven immersions contrary
 to seven rivers of ha'malchout-kingdom (And one who can't
 immerse in a cold water, in retrospect wash his whole body
 in a cold water seven time. See instructions to the
 beginning of the book) and then get dressed and wash his
 hand and say this Request

ואתֵי עוֹיֵתִי וּפְשַׁעֵתִי אָנִי

וּבֵיתִי בְּעוֹן זֶה אֲשֶׁר בְּגַלְלוּ אֵינִן לִי יִלְדִים וּבִפְרֹט אִם בֵּאתִי עַל אִשְׁתִּי
 אֲחִי וְעַל דּוֹדָתִי בְּגַלְגוּלִים קוֹדְמִים. וְנִגְרַמְנוּ לְהַחְרִיב וּלְהוֹכִיֵשׁ שֶׁבַע
 נַחְלֵי הַמַּלְכוּת. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הוֹדַעְתָּ עַל יְדֵי עֲבָדֶיךָ חַכְמֵי יִשְׂרָאֵל,
 לְתַקֵּן הַפֶּגַם לְהַתְגַּלְגַּל שֶׁבַע פְּעָמִים בְּשֵׁלֶג, וְגִלּוֹי וְיָדוּעַ לְפָנֶיךָ שְׂאִין
 אֲנַחְנוּ כְּכֹלִים לְעֵשׂוֹת תַּקוּן הַזֶּה שֶׁל גְּלָגוּל הַשֵּׁלֶג כְּהַלְכָתוֹ. לְכֵן יְהִי
 רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהֹוּנָה אֱלֹהֵינוּ וְאַלְהֵי אֲבֹתֵינוּ, שִׂיְהִיו חֲשׁוּבִים
 וּמְקַבְּלִים וְרְצוּיִים לְפָנֶיךָ שֶׁבַע טְבִילוֹת (רְחִיצוֹת) שֶׁטְבַלְתִּי (שְׂרַחֲצָתִי)
 בְּמַיִם קְרִיִם, כְּאֵלוֹ נִתְגַּלְגַּלְתִּי כָּל גּוּפִי בְּשֵׁלֶג שֶׁבַע פְּעָמִים, וּבְרוּב
 רַחֲמֶיךָ וְחֶסֶדְךָ יִחְזְרוּ שֶׁבַע נַחְלֵי הַמַּלְכוּת לְהִיּוֹת מְאִירִים וְנִשְׁפָּעִים
 וּמְלֵאִים וְנִמְשָׁכִים כְּבַתְחִלָּה. יְהִיו לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיּוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ
 יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי:

אחר כך יאמר פסוקים אלו:

ובנניהו בן יהוידע בן איש חיל רב פעלים מקבצאל הוא הכה את שני אראל מואב והוא ירד והכה את הארי בתוך הבאר ביום השלג: והוא הכה את איש מצרי איש מראה וביד המצרי חנית וירד אליו בשבט ויגזל את החנית מיד המצרי ויהרגהו בחניתו: אלה עשה בניהו בן יהוידע ולו שם בשלשה הגברים: מן השלשים נכבד ואל השלשה לא בא וישמהו דוד אל משמעתו: לכו נא וננקה יאמר יהוה יאהדונהי אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו אם יאדימו כתולע כצמר יהיו: כי כאשר ירד הגשם והשלג מן השמים ושמה לא ישוב כי אם הרה את הארץ והולידה והצמיחה ונתן זרע לזרע ולחם לאכל: כן יהיה דברי אשר יצא מפי לא ישוב אלי ריקם כי אם עשה את אשר חפצתי והצליח אשר שלחתי: אם התרחצתי במי שלג והזפותי בבור כפי: כי לשלג יאמר הוא ארץ, וגשם מטר וגשם מטרות עזו: תחטאני באזוב ואטהר תכבסני ומשלג אלבין: בפרש שדי מלכים בה תשלג בצלמון: הנתן שלג כצמר כפור כאפר יפזר: לא תירא לבייתה משלג כי כל ביתה לבש שנים:

וישב אברהם אל נערו ויקמו וילכו יחדו אל באר שבע וישב אברהם בבאר שבע: וישב יצחק ויחפר את בארת המים אשר חפרו בימי אברהם אביו ויסתמום פלשתים אתרי מות אברהם ויקרא להן שמות כשמת אשר קרא להן אביו: ויחפרו עבדי יצחק בנחל וימצאו שם באר מים חיים: ויריבו רעי גרר עם רעי יצחק לאמר לנו המים ויקרא שם הבאר עשק כי התעשקו עמו: ויחפרו באר אחרת ויריבו גם עליה ויקרא שמה שטנה: ויעתק משם ויחפר באר אחרת ולא רבו עליה ויקרא שמה רחבות ויאמר כי עתה הרחיב יהוה יאהדונהי לנו ופרינו בארץ: ויעל משם באר שבע: ויהי ביום ההוא ויבאו עבדי יצחק ויגדו לו על אדות הבאר אשר חפרו ויאמרו לו מצאנו מים: ויקרא אתה שבעה על פן שם העיר באר שבע עד היום הנה:

ועשית את נחתיה שבעה והעלה את נחתיה והאיר על עבר פניה: כי

הנה האבן אשר נתתי לפני יהושע על אבן אחת שבעה עינים הנני מפתח פתחה נאם יהוה יאהדונה צבאות ומשתי את עון הארץ והיא ביום אחד: ביום ההוא נאם יהוה יאהדונה צבאות תקראו איש לרעהו אל תחת גפן ואל תחת תאנה: וישב המלאך הדבר בי ויערני כאיש אשר יעור משנתו: ויאמר אלי מה אתה ראה ואמר ראיתי והנה מגורת זהב כלה וגלה על ראשה ושבעה נרותיה עליה שבעה ושבעה מוצקות לגרות אשר על ראשה: אמרות יהוה יאהדונה אמרות טהרות כסף צרוף בעליל לארץ מזקק שבועתים: חכמות בנתה ביתה חצבה עמודיה שבעה:

ויברך דויד את יהוה לעיני כל הקהל. ויאמר דויד ברוך אתה יהוה יאהדונה אלהי ישראל אבינו מעולם ועד עולם: לך יהוה הגדלה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ. לך יהוה יאהדונה הממלכה והמתנשא לכל לראש: והעשר והכבוד מלפניך ואתה מושל בכל ובגבורה ובגדל ולחזק לפל: ועתה אלהינו מודים אנחנו לך. ומהללים לשם תפארתך: ויברכו שם כבודך ומרומם על כל ברכה ותהלה: אתה הוא יהוה לבדך אתה עשית את השמים שמי השמים וכל צבאם הארץ וכל אשר עליה הימים וכל אשר בהם ואתה מחיה את כלם. וצבא השמים לך משתחוים. אתה הוא יהוה האלהים אשר בחרת באברהם והוצאתו מאור כשדים. ושמת שמו אברהם, ומצאת את לבבו נאמן לפניך. וכרות עמו הברית לתת את ארץ הכנעני החתי האמרי והפרזי והיבوسی והגרגשי לתת לזרעו. ותקם את דבריך כי צדיק אתה. ותרא את עני אבותינו במצרים. ואת זעקתם שמעת על ים סוף. ותתן אהת ומפתים בפרעה ובכל עבדיו ובכל עם ארצו כי ידעת כי הזידו עליהם, ותעש לך שם כהיום הזה. והים בקעת לפניהם ויעברו בתוך הים ביבשה. ואת רדפיהם השלכת במצולת כמו אבן במים עזים:

וישע יהוה ביום ההוא את ישראל מיד מצרים וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים: וירא ישראל את היד הגדלה אשר עשה יהוה במצרים ויראו העם את יהוה ויאמינו ביהוה ובמשה עבדו:

אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת ליהוה ויאמרו לאמר
 אשירה ליהוה כי גאה גאה סוס ורכבו רמה בים: עזי וזמרת יה ויהי
 לי לישועה זה אלי ואנוהו אלהי אבי וארממנהו: יהוה איש מלחמה
 יהוה שמו: מרכבת פרעה וחילו ירה בים ומבחר שלשיו טבעו בים
 סוף: תהמת כסיומו ירדו במצולת כמו אבן: מינה יהוה נאדרי בפת
 מינה יהוה תרעץ אויב: וברב גאונה תהרס קמיד תשלח חרנה
 לאכלמו פקש: וברוח אפיה נערמו מים נצבו כמו נד גזלים קפאו
 תהמת בלב ים: אמר אויב ארדה אשיג אחלק שלל תמלאמו נפשי
 אריק חרבי תורישמו ידי: נשפת ברוחך כסמו ים צללו פעופרת
 במים אדירים: מי כמכה באלם יהוה מי כמכה נאדר בקדש נורא
 תהלת עשה פלא: נטית מינה תבלעמו ארץ: נחית כחסדך עם זו
 גאלת גהלת בעזך אל נה קדשך: שמעו עמים ירגזון חיל אחז
 יושבי פלשת: אז נבהלו אלופי אדום אילי מואב יאחזמו רעד נמגו
 כל ישבי כנען: תפל עליהם אימתה ופחד בגדל זרועך ידמו פאבן
 עד יעבר עמך יהוה עד יעבר עם זו קנית: תבאמו ותטעמו בהר
 נחלתך מכוון לשבתך פעלת יהוה מקדש אדני כוננו ידיך: יהוה |
 ימלך לעלם ועד: כי בא סוס פרעה ברכבו ובפרשיו בים וישב יהוה
 עלהם את מי הים ובני ישראל הלכו ביבשה בתוך הים:

ותקח מרים הנביאה אחות אהרן את התף בידה ותצאן כל הנשים
 אחריה בתפים ובמחלות: ותען להם מרים שירו ליהוה כי גאה גאה
 סוס ורכבו רמה בים: ויסע משה את ישראל מים סוף ויצאו אל
 מדבר שור וילכו שלשת ימים במדבר ולא מצאו מים: ויבאו מרתה
 ולא יכלו לשאת מים ממרתה כי מרים הם על כן קרא שמה מרתה:
 וילנו העם על משה לאמר מה נשתה: ויצעק אל יהוה ויורהו יהוה
 עץ וישלך אל המים וימתקו המים שם שם לו חק ומשפט ושם
 נסהו: ויאמר אם שמוע תשמע לקול | יהוה אלהיך והישר בעיניו
 תעשה והאזנת למצותיו ושמרת כל חקיו כל המחלה אשר שמתי
 במצרים לא אשים עליך כי אני יהוה רפאך:

שיר המעלות ממצעמקים קראתיה יהוה: אדני שמעה בקולי תהינה
 אזניך קשבות לקול תחנוני: (יאמר פסוק זה שבע פעמים) אם עונות

לשם יחוד קדשא בריך ושכינתיה, בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו, ליחדא שם י"ה בור"ה ביחודא שלים (יהו"ה) בשם כל ישראל, הריני מוכן לגלגל זרועי וכפי ואצבעותי זמין ושמאל על השלג שבע פעמים, ויהי רצון מלפניך יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתהא חשוכה ומקבלת ורצויה גלגול ידי בשלג שבע פעמים, כאלו גלגלתי כל גופי פנים ואחור בשלג שבע פעמים, ויחזרו על ידי שבעה נחלי המלכות להיות נמשכים ונתקנים כבתחלה כרצונך. יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהנה צורי וגאלי:

אם אי אפשר לו בשום אופן להשיג קרח או שלג באותו יום, בדיעבד יעשה זאת ביום אחר.)

יאמר פסוקים אלו שראשי תיבות שלהם הם, יו"ד ה"י ה"א, ה"ה. ה"י, ה"א, ה"ה.
יו"ד

יחל ישראל אל יהנה כי עם יהנה חסד, והרבה עמו פדות: והוא יפדה את ישראל מפל עונותיו: דרשתי את יהנה וענני, ומפל מגורותי הצילני:
ה"י

השיבה לי ששון ישעך, ורוח נדיבה תסמכני: יהנה יגמר בעדי, יהנה חסדך לעולם, מעשי יריך אל תרף:
ה"א

הנה כעיני עבדים אל יד אדוניהם כעיני שפחה אל יד גברתה, פן עינינו אל יהנה יאהדונהי אלהינו עד שיחננו: אדני שפתי תפתח, ופי יגיד תהלתך:
ה"ה

הסתר פניך מחטאי וכל עונתי מחה: הרב כבסני מעוני ומחטאתי טהרני:
ה"י

הנה אל ישועתי אבטח ולא אפחד, כי עזי וזמרת יה, יהנה יאהדונהי ויהי לי לישועה: ישוב ירחמנו יכבוש עונותינו, ותשליך במצלות

יָם כָּל חַטָּאתָם :

ה"א

הָלוֹא זֶה צוֹם אֲבֹתֵיהֶם פֶּתַח חֲרֻצוֹת רִשָּׁע, הַתֵּר אֲגִדּוֹת מוֹטָה,
וְשָׁלַח רְצוּצִים חֲפָשִׁים, וְכָל מוֹטָה תִּנְתְּקוּ: אִזּוּ יִבְקַע כְּשִׁתַּר אוֹרְךָ,
וְאֶרְכַּתְךָ מִהֵרָה תִּצְמַח, וְהֵלֶךְ לְפָנֶיךָ צְדָקָה, כְּבוֹד יְהוָה יֵאֱהוֹנֶה
יִאֲסֹףךָ :

ה"ה

הַעֵם הַהֵלְכִים בַּחֲשֵׁךְ רָאוּ אוֹר גָּדוֹל, יֹשְׁבֵי בְּאֶרֶץ צְלֻמוֹת אוֹר נִגְהַ
עֲלֵיהֶם: הַקִּטּוֹן יִהְיֶה לְאֵלֶיךָ וְהַצֶּעִיר לְגוֹי עֲצוּם, אֲנִי יְהוָה יֵאֱהוֹנֶה יֵאֱהוֹנֶה
בְּעֵתָהּ אַחֲשֵׁנָה :

לְמַנְצַח מְזֻמּוֹר לְדוֹד: יִעֲנֶךָ יְהוָה יֵאֱהוֹנֶה בְּיוֹם צָרָה (ר"ת גי' יב"ק
יֵאֱהוֹנֶה) יִשְׁגָּבְךָ שֵׁם אֱלֹהֵי יַעֲקֹב: יִשְׁלַח עֲזָרְךָ מִקִּדְשׁ. וּמִצִּיּוֹן
יִסְעֶדְךָ: יִזְכֹּר כָּל מִנְחֹתֶיךָ. וְעוֹלֹתֶיךָ יִדְשֵׁנָה סֵלָה: יִתֵּן לְךָ כֶּלֶבֶךָ. וְכָל
עֲצֹתֶיךָ יִמְלֵא: נִרְנְנָה בִישׁוּעֹתֶיךָ וּבְשֵׁם אֱלֹהֵינוּ נִדְגַל. יִמְלֵא יְהוָה
יֵאֱהוֹנֶה כָּל מִשְׁאָלוֹתֶיךָ: עֲתָה יִדְעֵתִי כִי הוֹשִׁיעַ יְהוָה יֵאֱהוֹנֶה יֵאֱהוֹנֶה
מִשִּׁיחוֹ. יַעֲנֶהוּ מִשְׁמֵי קִדְשׁוֹ. בְּגִבּוֹרֹת יִשַׁע יִמִּינוּ: אֵלֶּה בָּרֻכָב וְאֵלֶּה
בְּסוּסִים. וְאַנְחֵנוּ בְּשֵׁם יְהוָה יֵאֱהוֹנֶה יֵאֱהוֹנֶה גְּזִכִּיר: הִמָּה כָּרְעוּ
וְנִפְלוּ וְאַנְחֵנוּ קָמְנוּ וְנִתְעוֹדַד: יְהוָה יֵאֱהוֹנֶה הוֹשִׁיעָה הַמְּלִיךָ יַעֲנֵנוּ
בְּיוֹם קִרְאָנוּ:

יֵאֱמַר פְּסוּק זֶה שְׂמוֹנִים וּשְׁתֵּים פָּעִם.

יְהוָה יֵאֱהוֹנֶה הוֹשִׁיעָה הַמְּלִיךָ, (י"ה"ה) יַעֲנֵנוּ בְּיוֹם קִרְאָנוּ. (יב"ק
יֵאֱהוֹנֶה).

יְדַלִּיק גַּר בְּבֵית הַכְּנֶסֶת לְפָנֵי אֲרוֹן הַקִּוְדֵשׁ וּיְכַוֵּן כִּי גַר הוּא מִסֵּפֶר שְׁלֹשָׁה
יַחֲוּדִים (יֵאֱהוֹנֶה"ה, יֵאֱהוֹנֶה"ה"ס, יֵאֱהוֹנֶה"י).

Light a candle in the synagogue

יְקַח בְּיָדוֹ לְפָחוֹת פְּדִיוֹן מֵאֲתִים וּחְמִישִׁים תַּעֲנִיּוֹת וְיַעֲמֵד יַחַף וּפָנָיו לְצַד
מִעֲרֹב וְיֵאֱמַר:

Take in hand at least two hundred and fifty
Revenue fasting and stand barefoot and face the
west and say

עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה, כי בצרה גדולה אני על פי
עונותי עברו ראשי וכמשא כבד ככדו ממני. טבעתי ביון מצולה
ואין מעמד. באתי במעמקי מים ושבולת שטפתיני. יראה ורעד יבוא
בי בעת עמדי להתפלל לפניך על רע מעשי אשר עשיתי. בושתי וגם
נכלמתי להרים אליה פני אליך. כי עונותי רבו למעלה ראש
ואשמותי גדלו עד השמים. לך יהוה הצדקה ואלי בשת הפנים. מה
אענה ומה אמר מה אדבר ומה אצטדק. כבן סורר ומורה הייתי
לפניך ולא שמעתי אל מצותיך הקדושות. לדבריך לא הטיתי אזני.
ועברתי על מצות עשה ועל מצות לא תעשה. עברתי על כריתות
ומיתות בית דין. עברתי על דברי קבלה ודברי סופרים ופגמתי
במדות העליונות וקלקלתי צנורות השפע. וגרמתי בעונותי להפיל
ניצוצות הקדושה במעמקי הקלפות. ונתתי פח בקלפות להתחזק
ולעלות למעלה ולהתאחז ולינק מן הקדושה. וגרמתי בעונותי לעקר
ולהכרית את נפשי הקדושה ממקורה העליון מארץ החיים
ולהורידה אל ירמתי בור. בורות נשברים אשר לא יכילו המים. אוי
ואבוי עלי. אהה על נפשי. על מי אנוס לעזרה ואנה אפנה לישועה.
בושתי וגם נכלמתי כי נשאתי חרפת נעורי. אכל גלוי וידוע לפניך
יהוה אלהי ואלהי אבותי, כי לא במקרד ובמעל עשיתי ולא להכעיסך
נתפונתי, רק יצרי גבר עלי ומעשה שטן הצליח, כי הוא מאש ואני
מבשר ודם. והוא אשר הסיתני ופתני לעבר על מצותיך. ונספלתי
ועשיתי עון זה אשר בגללו אין לי ילדים ובפרט אם באתי על אשת
אחי ועל דודתי בגלגולים קודמים. ועתה אני בוש ממעשי ומכלם
אני מעונותי. ומתנחם ומתחרט אני על כל מה שחטאתי ועויתי
ופשעתי לפניך מעודי עד היום הזה. עזבתי את דרכי הרעים ואת
אורחותי המקלקלים, דכתיב: יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו
וישוב אל יהוה וירחמהו ואל אלהינו כי ירבה לסלות. ובאתי בלב
נשבר ונדכה להתנפל לפני כסא כבודך ולדפק על שערי רחמיך

וּלְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ מְחִילָה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה וַיְמַיְנֶךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שְׂבִיִּים.

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהִי, סֵלַח נָא לְחַטָּאִים וְלַעֲוֹנוֹת וְלַפְּשָׁעִים אֲשֶׁר חָטָאתִי וְעָוִיתִי וּפְשַׁעְתִּי לְפָנֶיךָ מֵעוֹדִי עַל הָאֲדָמָה וְעַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְאֵל תְּבוֹא בְּמִשְׁפָּט אֶת עַבְדְּךָ כִּי לֹא יִצְדַּק לְפָנֶיךָ כָּל חַי. כִּי אַתָּה יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהִי טוֹב וְסֵלַח וְרַב חֶסֶד לְכָל קוֹרְאֶיךָ. וְאֵל נָא תִבְּזֶה עֲוֹנוֹת עָנִי אֲשֶׁר עֲנִיתִי בְּצוּם נַפְשִׁי, בְּרַכִּי פְּשָׁלוֹ מִצוּם וּבִשְׂרֵי פֶחַשׁ מִשְׁמָן. וַיְהִיָּה חָשׁוּב וּמְקַבֵּל וּמְרַצֶּה לְפָנֶיךָ מֵעוֹט חֲלָבִי וְדָמֵי אֲשֶׁר נִתְמַעֵט הַיּוֹם בְּתַעֲנִיתִי כְּחֵלֶב וְדָם הַנִּקְרָב עַל גְּבִי מִזְבִּיחֶךָ הַקָּדוֹשׁ. וְכָרַב רַחֲמֶיךָ וְחֶסְדֶיךָ הוֹדַעְתָּנוּ עַל יְדֵי עַבְדֶיךָ לְתַקֵּן אֶת פָּגַם נַפְשָׁנוּ בְּמִסְפָּר וּבְמִפְקָד שְׁמוֹת הַקָּדוֹשִׁים אֲשֶׁר פָּגַמְנוּ בָהֶם. וְגִלּוֹי וַיְדוּעַ לְפָנֶיךָ כִּי חָפֵץ הֵייתִי לַעֲשׂוֹת תְּקוּנָה בְּכָל לַב, אַךְ אֵין בִּי כֹחַ, וְכָשֶׁל פָּחִי לְהַתְעַנּוֹת כָּל כֶּף יָמַיִם רְצוּפִים זֶה אַחַר זֶה, וְלִכֵּן אָנִי מִפְּרִישׁ צְדָקָה לְפָדְיוֹן תַּעֲנִיּוֹת אֱלֹהִים. וְתַהֲיֶה חֲשׁוּבָה וּמְקַבֵּלֶת הַצְּדָקָה שְׂאֲנִי נוֹתֵן בְּעִבּוֹר הַתַּעֲנִיּוֹת כְּאֵלוֹ הַתַּעֲנִיתִי, וְכָל הַתְּקוּנִים וּבְרוּר נִיצוּצוֹת הַקָּדוֹשָׁה הָרְאוּיִים לְהַתְּבַרֵר וְלִצְאֵת עַל יְדֵי הַתַּעֲנִיּוֹת, יְהִיו מִתְּבַרְרִים וַיּוֹצֵאִים עַל יְדֵי הַצְּדָקָה שֶׁל פְּדִיּוֹן הַתַּעֲנִיּוֹת. וְאַתָּה בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים תִּטְהַר אֶת הַפְּגָמִים וְאֶת הַכֶּתְמִים אֲשֶׁר נִעְשׂוּ בְּגוֹפִי וּנְפִשִׁי, רוּחִי וְנִשְׁמָתִי. וְכָל נִיצוּצוֹת הַקָּדוֹשָׁה שֶׁנִּפְּלוּ בְּקַלְפוֹת עַל יְדֵי חֲטָאתִי וְנִכְרָאוּ מִהֶם מִשְׁחִיתִים מִחֲבָלִים כְּרָמִים, יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ שְׂיִמּוּתוֹ כָּל אוֹתָם קְלַפוֹת, וַיִּחְזְרוּ כָּל נִיצוּצוֹת הַקָּדוֹשָׁה בְּמִקּוֹם שְׂרָשָׁם בְּעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים לְמַעַן שִׁמְךָ הַקָּדוֹשׁ (חב"ו) הָרְמוּז בְּרֵאשִׁי תְבוֹת ח' ל' ב' לַע ו' יְקִיאָנוּ מִבְּטָנוּ יוֹרִישָׁנוּ אֵל, וּמִפְּסוּק ח' לַקָּם ב' חִיִּים וַיִּצְפוּנֶךָ תְּמַלֵּא בְטָנִים, וְלְמַעַן שִׁמְךָ הַגָּדוֹל (בי"ט) הָרְמוּז בְּרֵאשִׁי תְבוֹת ב' זָרוּעוֹ י' קִבֵּץ ט' לָאִים. וְתִשְׁמַע אֶת תְּפִלָּתִי וְעֲתִירָתִי לְמַעַן שִׁמְךָ הַקָּדוֹשׁ (ארארית"א) הָרְמוּז בְּרֵאשִׁי תְבוֹת א' צָא ר' חֲמִיךָ אֶת ר' גִּזְךָ י' כְּבִשׁוֹ תְּמַחֹל א' שְׁמוֹתֵינוּ. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת וְתַחֲנוּנִים אַתָּה, בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. יְהִיו לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהָדוּנְהִי צוּרֵי וְגֵאֲלִי

מפאן יכול לנעול מנעליו, ולהמשיך רגילו.

יעשה סדר התשליך על שפת בור, או באר, או מעין, או ים. או מקוה לטבילת כלים הנמצא מחוץ לבנין המרחץ. וקודם יאמר בקשה זו:

Do the Tashlich-"cast away" and recite the Tashlich prayers: stand on the edge of a pit or go to a lake, river or to the sea, or dishes mikveh in the bath outside the building.

And first say this request:

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה ברחילו ורחימו ורחימו ורחילו ליתדא שם י"ה בשם ו"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל. הרני מוכן לומר שלשה עשר פסוקים הכתובים על ידי מיכה הנביא, הא תליסר מכילן דרחמי אתחזון הקא, וכלהו נפקין מתליסר מבויעין דמשח רבות דתקוני דיקנא קדישא עתיקא דעתיקין טמירא דטמירין. הא תליסר מכילן דרחמי מעתיקא קדישא. מי אל כמוד חד. נושא עון תרי. ועובר על פשע תלת. לשארית נחלתו ארבע. לא החזיק לעד אפו חמש. כי חפץ חסד הוא שית. ישוב ירחמנו שבעה. יכבש עונותינו תמניא. ותשליך במצלות ים כל חטאתם תשעה. תתן אמת ליצלב עשרה. חסד לאברהם חד סר. אשר נשבעת לאבותינו תריסר, מימי קדם תליסר: לקביל דא, אל מדה חד, רחום מדה תרין. וחנון מדה תלת. ארך מדה ארבע. אפים מדה חמש. ורב חסד מדה שית. ואמת מדה שבעה. נוצר חסד מדה תמניא. לאלפים מדה תשעה. נושא עון מדה עשרה. ופשע מדה חד סר. וחסאה מדה תריסר. ונקה מדה תליסר: ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתהיה חשוכה ומקבלת ורצויה לפניך קריאת הפסוקים הנרמזים בהם שלש עשרה מדות של רחמים, האמורים על יד נביאך מיכה, המכוונים אל שלש עשרה מדות האמורים על ידי משה עבדך. ויעלה לפניך כאלו כונתי בכל הפונות הראויות לכונן בהם, וכאלו השגתי כל הסודות הרמוזים בהם. ותהיה שעה זו עת רצון לפניך, ויגלו רחמיך על

מדוֹתֶיךָ, וְתַתְּנֵהָג יְהוָה יֵאֱהַדְוֵנָהּי אֱלֹהֵינוּ בְּמִדַּת הַחֶסֶד וּבְמִדַּת הַרְחָמִים, וְתַעֲוֹרֵר רַחֲמֶיךָ בְּקִרְיָאֲתִי זֹאת, לְהַמְשִׁיךְ שְׁפַע וְהַאֲרָה מִן הַמְּזֹל הַעֲלִיּוֹן תִּקְוֹן הַשְּׁמִינִי הַנִּקְרָא נוֹצֵר חֶסֶד, (יו"ד ה"י וי"ו ה"י). אֶל הַתִּקְוֹן הַתְּשִׁיעִי הַנִּקְרָא לְאֱלֹפִים, (אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה). וּבְזֶה יִתְמַתְּקוּ שְׁמוֹת אֱלֹהִים אֲדֹנָי מִתּוֹק גְּמוּר וְשֶׁלֶם כְּרֻצוֹנְךָ, וּבְכֵן וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצְלוֹת יָם כָּל חַטָּאתֵינוּ. וְכָל הַמְּקַטְרִגִים רְעִים יִשְׁלָכוּ בְּמַצְלוֹת יָם. וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ תַּעֲוֹרֵר רַחֲמֶיךָ. וְעַל יְדֵי שֵׁם אֱלֹהֶיךָ ה"י יו"ד ה"י יִתְבַּרְרוּ וְיַעֲלוּ כָּל נְצוּצֵי הַקִּדְשָׁה מְבַרְרִים וּמְנַקִּים וּמְלַבְּנִים, וְנִקְּה לָהֶם לְהַעֲלוֹתָם לְמָקוֹם הַקִּדְשׁ. וְיֵהִי נֶעֱם אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עֲלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ:

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר: וַי מֵאֵן דְּאוּשִׁיט יְדוּי בְּדִיקְנָא זְקִירָא עֲלֵאָה דְּסָבָא קְדִישָׁא טְמִירָא סְתִימָא דְּכֻלָּא. דִּיקְנָא דְּהֵיָא תְּשַׁבְּחָתָא. דִּיקְנָא דְּסִתִּים וְזִקִיר מִכָּל תְּקוּנוֹי. דִּיקְנָא דְּלֵא יְדַעִין עֲלֵאִין וְתַתְּאִין. דִּיקְנָא דְּהֵיָא תּוֹשַׁבְּחָתָא דְּכָל תְּשַׁבְּחִין. דִּיקְנָא דְּלֵא הָוָה בַּר נִשׁ נְבִיאָה וְקְדִישָׁא דִּיקְרַב לְמַחְמִי לִיה. דִּיקְנָא דְּהֵיָא תְּלֵא בְּשַׁעְרוֹי עַד טְבוּרָא דְּלְבָא, חוּרָא כְּתֻלְגָא, זְקִירָא דִּיקְרִין, טְמִירָא דְּטְמִירִין מְהִימְנוּתָא דְּמְהִימְנוּתָא דְּכֻלָּא. תְּאֵנָא בְּצַנִיעוּתָא דְּסַפְרָא דְּהֵיָא דִּיקְנָא מְהִימְנוּתָא דְּכֻלָּא, נְפִיק מְאוּדְנוֹי וְנַחֲתִית סוּחְרִינִיה דְּפוּמָא קְדִישָׁא וְנַחֲתִית וְסֻלִיק וְחָפִי בְּתַקְרוּבְתָא דְּבוּסְמָא טְבָא חוּרָא דִּיקְרָא. וְנַחֲתִית בְּשַׁקּוּלָא וְחָפִי עַד טְבוּרָא, הוּא דִּיקְנָא זְקִירָא מְהִימְנָא שְׁלִימָא דִּנְגְדִין בִּיה תְּלַת עֶשֶׂר נְבִיעִין מְבוּעִין דְּמִשַׁח רְבוּת טְבָא, בְּתֻלַת עֶשֶׂר תְּקוּנִין מִתְּתַקְנָא:

תְּקוּנָא קְדֻמָּאָה (מִי אֶל כְּמוֹךָ בְּמִדָּה א' אֶל) מִתְּתַקֵּן שְׁעָרָא מְלַעֲלָא וְשָׂאֲרֵי מְהֵהוּא תְּקוּנָא דְּשַׁעַר רִישִׁיה דְּסֻלִיק בְּתַקּוּנוֹי לְעֵילָא מְאוּדְנוֹי וְנַחֲתִית מְקַמִּי פֶּתַח דְּאֲדִנִין בְּחַד חוּטָא בְּשַׁקּוּלָא טְבָא עַד רִישָׁא דְּפוּמָא:

תְּקוּנָא תְּנַיִנָא, (נוֹשָׂא עוֹן בְּמִדָּה ב' רַחוּם) מִתְּתַקֵּן שְׁעָרָא מְרִישָׁא דְּפוּמָא, וְסֻלִיק עַד רִישָׁא אַחְרָא דְּפוּמָא בְּתַקּוּנָא שְׁקִיל:

תְּקוּנָא תְּלִיתָאָה, (וְעוּבֵר עַל פְּשַׁע בְּמִדָּה ג' וְחַנוּן) מְאֻמְצָעִיתָא דְּתַחֲתוֹת חוּטָמָא מִתַּחֲתוֹת תְּרִין נוֹקְבִין נְפִיק חַד אַרְחָא, וְשַׁעְרָא אַתְּפֹסֶק

בההוא אַרְחָא. וּמְלִי מְהָאֵי גִיסָא וּמְהָאֵי גִיסָא שְׁעָרָא בְּתַקוּנָא שְׁלִים
סוּחְרָנָה דְּהַהוּא אַרְחָא :

תַּקוּנָא רְבִיעָאָה, (לְשִׁאֲרִית נְחֻלְתּוֹ בַּמְדָּה ד' אַרְבֵּי) מִתְתַּקֵּן שְׁעָרָא וְנַחֲתָת
תַּחוּת פּוּמָא מְרִישָׁא תְּדָא לְרִישָׁא תְּדָא בְּתַקוּנָא שְׁלִים :

תַּקוּנָא חֲמִישָׁאָה, (לֹא הִחְזִיק לְעַד אִפּוֹ בַּמְדָּה ה' אִפִּים) תַּחוּת פּוּמָא
נְפִיק אַרְחָא אַתְרָא בְּשַׁקּוּלָא דְאַרְחָא דְלַעִילָא, וְאַלִין תְּרִין אַרְחִין
רְשִׁימִין עַל פּוּמָא מְכָאן וּמְכָאן :

תַּקוּנָא שְׁתִּיתָאָה, (פִּי חֲפֵץ חֶסֶד הוּא בַּמְדָּה ו' וְרַב חֶסֶד) מִתְתַּקֵּן שְׁעָרָא
וְסָלִיק וְנְפִיק מְלָרַע לְעִיל לְרִישָׁא דְפּוּמָא וְחָפִי תְּקַרְבָּתָא דְבוּסְמָא
טְבָא עַד רִישָׁא דְפּוּמָא דְלַעִילָא. וְנַחֲתָת שְׁעָרָא לְרִישָׁא דְפַתְחָא
דְאַרְחָא תַּתָּאָה דְפּוּמָא :

תַּקוּנָא שְׁבִיעָאָה, (יָשׁוּב יְרַחֲמֵנוּ בַּמְדָּה ז' וְאַמֶּת) פְּסִיק שְׁעָרָא וְאַתְחַזֵּין
תְּרִין תַּפוּחִין בְּתַקְרֻבָּתָא דְבוּסְמָא טְבָא שְׁפִירִין וְיָאֵן לְמַחְזִי. בְּגִינְהוּן
אַתְקִים עֲלֵמָא הֶדָּא הוּא דְכְּתִיב בְּאוּר פְּנֵי מְלֶךְ חַיִּים :

תַּקוּנָא תְּמִינָאָה, (יְכַבּוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ בַּמְדָּה ח' נוֹצֵר חֶסֶד) נְפִיק חַד חוּטָא
דְשַׁעְרֵי סוּחְרָנִי דְדִיקְנָא, וְתַלְיִין בְּשַׁקּוּלָא עַד טְבוּרָא :

תַּקוּנָא תְּשִׁיעָאָה, (וְתִשְׁלִיךְ בְּמַצּוּלוֹת יָם כָּל חַטָּאתֶם בַּמְדָּה ט' לְאַלְפִים)
מִתְעָרִי וּמִתְעָרְבִין שְׁעָרֵי דִיקְנָא עִם אֵינוּן שְׁעָרֵי דְתַלְיִין בְּשַׁקּוּלָא,
וְלֹא נְפִיקֵי דָא עִם דָּא :

תַּקוּנָא עֲשִׂירָאָה, (תַּתֵּן אֶמֶת לִיעֶקֶב בַּמְדָּה י' נִשְׂא עֲוֹן) נַחֲתִין שְׁעָרֵי
תַּחוּת דִּיקְנָא וְחַפְיִין בְּגִרְוּנָא תַּחוּת דִּיקְנָא :

תַּקוּנָא חַד סַר, (חֶסֶד לְאַבְרָהָם בַּמְדָּה י"א וּפְשַׁע) דְלֹא נְפִיקִין נִימָא מִן
נִימָא וּמִתְשַׁעְרִין בְּשִׁיעוּרָא שְׁלִים :

תַּקוּנָא תְּרִיסַר, (אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם בַּמְדָּה י"ב וְחַטָּאָה) דְלֹא תַלְיִין
שְׁעָרֵי עַל פּוּמָא, וּפּוּמָא אַתְפְּנִי מְכָל סְטְרוֹי וְיָאֵן שְׁעָרֵי סְחוּר סְחוּר
לִיה :

תַּקוּנָא תְּלִיסַר, (מִימֵי קֶדֶם בַּמְדָּה י"ג וְנִקְהָ) דְתַלְיִין שְׁעָרֵי בְּתַחוּת
דִּיקְנָא מְכָאן וּמְכָאן. בִּיקְרָא יָאָה בִּיקְרָא שְׁפִירָא מְחַפְיִין עַד טְבוּרָא.
לֹא אַתְחַזֵּי מְכָל אַנְפֵי תְּקַרְבָּתָא דְבְּסָמָא. בַּר אַנוּן תַּפוּחִין שְׁפִירִין
חַוְרִין דְּמַפְקִין חַיִּין לְעֵלְמָא. וּמְחַזְּנִין חַדוּ לְזַעִיר אַנְפִּין. בְּתַלִּיסַר

תקונין אלין נגדין ונפקין תליסר מבויעין דמשח רבות, ונגדין לכל
 אנון דלתתא. ונהרין בההוא משחא. ומשיחין מההוא משחא
 דבתליסר תקונין אלין. בתליסר תקונין אלין אתרשים דיקנא יקרא
 סתימא דכלא דעתיק דעתיקין:

יגביה שני צדי הגלימה או המעיל, ויאמר מי אל כמוך וגו' מלה במלה,
 ויכוין בלבו שהם כנגד י"ג מדות כמסודר כאן, וכשיאמר ותשליך וגו',
 ינער הבגד על המים, ויכוין שכל המלאכים הרעים שנבראו מכח
 עוונותיו וגם המקטרג העליון יושלכו במצולות ים העליון דפלוני ונחש.
 ויחזור כסדר שלש פעמים:

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק
 לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך
 במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליצקב חסד לאברהם, אשר
 נשבעת לאבותינו מימי קדם:

אחר כך יאמר פסוק "אל נא רפא נא לה" אחד עשר פעמים בנקודותיו
 וטעמיו:

אל נא רפא נא לה:

יאמר פסוקים אלו שלש פעמים:

מי אל כמוך נשא עון ועבר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק
 לעד אפו כי חפץ חסד הוא: ישוב ירחמנו יכבש עונותינו, ותשליך
 במצלות ים כל חטאתם: תתן אמת ליצקב חסד לאברהם, אשר
 נשבעת לאבותינו מימי קדם:

יאמר פסוקים אלו, כל פסוק שלש פעמים:

יהוה יאהדונה צבאות עמנו משגב לנו אלהי יצקב סלה:

יהוה צבאות אשרי אדם בטח בך:

יהוה הושיעה. המלך יעננו ביום קראנו:

ואני תפילתי לך יהוה עת רצון אלהים בך חסדך. ענני באמת

ישעיהו:

יהיו רצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי וגאלי:

יקרא ספר תהלים ו"אדרא זוטא" (נמצא לקמן עמוד 608) והאשה במקום "אדרא זוטא" תלמד התנ"ך לליל שבועות. (נמצא בעמוד 575)

אחר הלמוד יאמר בקשה זו:

יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שיהיה חשוב ומקבל ומרוצה לפניך הלמוד שלמדתי בתורתך הקדושה, לתקן מה שפגמתי אני וביתי בעון אשר בגללו אין לי ילדים ובפרט אם באתי על אשת אחי ועל דודתי בגלגולים קודמים, ויעלה לפניך הכל קריאתי בתורתך הקדושה, לתקן אותיות שמותיך הקדושים שפגמתי בהם אני וביתי, וכרב רחמיך וחסדיך יתקן כל אשר פגמנו, וימשך שפע רב בכל העולמות הקדושים, ומשם ימשך שפע רב לנפשנו רוחנו ונשמתנו. עננו אבינו עננו ביום צום התענית הזה ויהיה היום הזה יום רצון לפניך, לתקן את כל פגמינו ופגמי אדם הראשון שפגמנו בכללות אצילות בריאה יצירה עשיה, וכל פגמי אצילות בריאה יצירה עשיה, ולברר חלקי הנפש שנפגמו ונפלו בנגה דאצילות בריאה יצירה עשיה, ונגה כאור תהיה אל מקום הקדש: אגא יהוה יאהדונהי בזכות אברהם אהבה האחוה במדת החסד, ובזכות יצחק עבדך האחוה במדת הגבורה, ובזכות יעקב תמיך האחוה במדת התפארת, ובזכות משה נביאך האחוה במדת הנצח, ובזכות אהרן כהן האחוה במדת ההוד, ובזכות יוסף צדיקך האחוה במדת היסוד, ובזכות דוד עבדך משיחך האחוה במדת המלכות, יתקנו שבועה נחלי המלכות תקון גמור ושלם, ויחזרו להיות מלאים ומאירים ונמשכים בשפע רב כרצונך:

עשה למען שבועה שמותיך הקדושים: עשה למען שבועה קולות הקדושים: עשה למען שבועה היכלות הקדושים: עשה למען שבועה חפזת של הצדיקים: עשה למען שבועה רועים שעתידין לעמד: עשה למען שבועה שמטות שביובל: עשה למען מצות שבועה

הזאות של כהן גדול ביום הפורים: עשה למען מצות שבועת קני המנורה: עשה למען מצות שבועת ימי חג הסוכות: עשה למען מצות שבועת ימי חג המצות: עשה למען מצות שבועת ימי נקיים של ספירת הנדה: עשה למען מצות שבועת ימי חפה: עשה למען מצות שבע ברכות של חתן וכלה: עשה למען מצות שבע ברכות של תפלין: עשה למען מצות שבע ברכות של קריאת שמע: עשה למען מצות שבע עליות של ספר תורה בשבת:

יאמר פסוקים אלו שבע פעמים.

אָנָּא יְהוָה יאהדונהי הוֹשִׁיעָה נָּא אָנָּא יְהוָה יאהדונהי הַצְּלִיחָה נָּא:

אָנָּא אֵל נָּא הוֹשִׁיעָה נָּא וְהַצְּלִיחָה נָּא:

אָנָּא אֵל נָּא הוֹשִׁיעָה נָּא וְהַרְוִיחָה נָּא:

אָנָּא אֵל נָּא, רָפָא נָּא, סְלַח נָּא, הוֹשַׁעְנָא וְהוֹשִׁיעָה נָּא:

אחר כך יאמר.

אָנָּא הַמְּנַחֵלְנוּ דַּת סְפָרִים חַמְשָׁה, הַמְּשַׁמְעֵנוּ דְּבִרּוֹתֵינוּ בְּקוּלוֹת חַמְשָׁה, הַכְּתוּבִים עַל הַלוּחוֹת חַמְשָׁה חַמְשָׁה, תְּתַקֵּן וְתֹאִיר אוֹת ה"י שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחַמְשָׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֵן אוֹת ה"א שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחַמְשָׁה. וְתִתְבַּרֵּר וְתִתְיַשֵּׁב אוֹת ה"ה שְׁמִסְפָּרָה חַמְשָׁה וְחַמְשָׁה: אָנָּא הַבּוֹרֵא עוֹלָם הַזֶּה בְּאוֹת ה' וְחַמְשָׁה:

שְׁמִסְפָּרָה חַמְשָׁה, וְיִצַר בְּאָדָם חוֹשִׁים חַמְשָׁה, וְתַקֵּן בְּפֶה מוֹצְאוֹת חַמְשָׁה, וְהַמְּבַטֵּיחֵנוּ לְיָמִים אֶלֶף וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשִׁים וְחַמְשָׁה, תְּתַקֵּן וְתֹאִיר אוֹת ה"י שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחַמְשָׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֵן אוֹת ה"א שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה אֶחָד וְחַמְשָׁה. וְתִתְבַּרֵּר וְתִתְיַשֵּׁב אוֹת ה"ה שְׁמִסְפָּרָה חַמְשָׁה וְחַמְשָׁה: אָנָּא בְּזִכּוֹת הַנּוֹתֵן לְאַחֵיו חֲלִיפוֹת שְׁמֵלוֹת חַמְשָׁה, וּבְזִכּוֹת אֲשֶׁר רִבָּה מִשְׁאֲתוֹ יְדוֹת חַמְשָׁה, וּבְזִכּוֹת אֲשֶׁר הִמִּית מְלָכִים חַמְשָׁה, וַיִּתְּלֵם עַל עֲצִים חַמְשָׁה, וּבְזִכּוֹת אֲשֶׁר לָבַשׁ לְבוּשׁ מְלָכוֹת מֵיָנִים חַמְשָׁה, תְּתַקֵּן וְתֹאִיר אוֹת ה"י שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וְחַמְשָׁה. וְתִבְנֶה וְתִכּוֹנֵן אוֹת ה"א

שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה אֶחָד וַחֲמִשָּׁה. וַתִּתְחַבֵּר וַתִּתְיַשֵּׁב אוֹת ה"ה
 שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה חֲמִשָּׁה וַחֲמִשָּׁה: אֲנִי בְּזִכּוֹת אֲשֶׁר
 בָּחַר לִי חֲלוּקֵי אֲבָנִים חֲמִשָּׁה, וְהוּבָא לִי מִנְחָה צֹאן עֲשׂוּיֹת חֲמִשָּׁה,
 וְקָלִי סָאִים חֲמִשָּׁה, תִּתְקַן וְתֵאִיר אוֹת ה"י שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר
 וַחֲמִשָּׁה. וַתִּבְנֶה וַתְּכוּנֶן אוֹת ה"א שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה אֶחָד וַחֲמִשָּׁה,
 וַתִּתְחַבֵּר וַתִּתְיַשֵּׁב אוֹת ה"ה שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה חֲמִשָּׁה וַחֲמִשָּׁה:
 אֲנִי בְּזִכּוֹת אֲשֶׁר הָיָה שִׁירוֹ אֵלַי וַחֲמִשָּׁה, וְעָשָׂה כְּנִפּוֹת הַפְּרוֹכֶת
 אֲמוֹת חֲמִשָּׁה, וּבְנָה קוֹמַת הִיְצִיעַ עַל כָּל הַבַּיִת אֲמוֹת חֲמִשָּׁה, וְקוֹמַת
 הַכּוֹתֶרֶת שֶׁל רְאֵשֵׁי הָעַמּוּדִים אֲמוֹת חֲמִשָּׁה, וְקוֹמַת הַיָּם אֲמוֹת
 חֲמִשָּׁה, תִּתְקַן וְתֵאִיר אוֹת ה"י שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וַחֲמִשָּׁה.
 וַתִּבְנֶה וַתְּכוּנֶן אוֹת ה"א שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה אֶחָד וַחֲמִשָּׁה. וַתִּתְחַבֵּר
 וַתִּתְיַשֵּׁב אוֹת ה"ה שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה חֲמִשָּׁה וַחֲמִשָּׁה:
 אֲנִי בְּזִכּוֹת אֲשֶׁר מָלַךְ בִּירוּשָׁלַיִם בְּהִיּוֹתוֹ בֶּן שְׁנַיִם עֶשְׂרִים וַחֲמִשָּׁה,
 וְהִרְגֵת אֶת אוֹיְבָיו מֵאָה אֵלַי וּשְׂמוֹנִים וַחֲמִשָּׁה, וְהוֹסַפְתָּ עַל יָמָיו
 שְׁנֹת חַיִּים עֶשְׂרֵה וַחֲמִשָּׁה, תִּתְקַן וְתֵאִיר אוֹת ה"י שְׁמִסְפָּרָה
 בְּמִלּוּאָה עֶשֶׂר וַחֲמִשָּׁה. וַתִּבְנֶה וַתְּכוּנֶן אוֹת ה"א שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה
 אֶחָד וַחֲמִשָּׁה. וַתִּתְחַבֵּר וַתִּתְיַשֵּׁב אוֹת ה"ה שְׁמִסְפָּרָה בְּמִלּוּאָה
 חֲמִשָּׁה וַחֲמִשָּׁה:

יאמר פסוקים אלו חמש פעמים:

וְאֵת אֲשֶׁר חָטָא מִן הַקֶּדֶשׁ יִשְׁלַם, וְאֵת חֲמִישִׁתּוֹ יוֹסֵף עָלָיו וְנָתַן אוֹתוֹ
 לַכֹּהֵן. וְהִפְהֵן יִכְפֹּר עָלָיו בְּאֵיל הָאָשָׁם וְנִסְלַח לוֹ:
 וְאִם גָּאֵל יִגָּאֵל אִישׁ מִמֶּעֶשְׂרוֹ, חֲמִישִׁיתוֹ יוֹסֵף עָלָיו:

יאמר פסוק זה שבע פעמים:

אֲנִי יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הוֹשִׁיעָה נָא. אֲנִי יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הַצְּלִיחָה נָא:

יעמוד ויאמר בקשה זו.

הושענא הושענא.

אֲנִי הַמְּקַדִּים לְעוֹלָם דְּבָרִים שְׁבַעַה, הַסּוּדָר בְּרֵאשִׁית לְיָמִים שְׁבַעַה,

הנוטה שמים שבעה, ורוקע ארצות שבעה, תתקן ותאיר במלכות נחלים שבעה, ויהיו שלמים ומלאים במלכות נחלים שבעה: אנא המנחילנו שבת לימים שבעה, ושנת השמטה לשנים שבעה, ושנת היובל לקץ שבועים שבעה, תתקן ותאיר במלכות נחלים שבעה, ויהיו שלמים ומלאים במלכות נחלים שבעה: אנא החוקק זמן חרותנו ימים שבעה, וחג הבכורים לשבועים שבעה, ולילב וחג וספה ונסוף המים שבעה, תתקן ותאיר במלכות נחלים שבעה, ויהיו שלמים ומלאים במלכות נחלים שבעה: אנא בזכות איש תם אשר יצא מבאר שבעה, ועבד בנשיו שנים שבעה ושבעה, והיו שנותיו מאה וארבעים ושבעה, תתקן ותאיר במלכות נחלים שבעה, ויהיו שלמים ומלאים במלכות נחלים שבעה: אנא בזכות איש צדיק אשר פתר חלום הפרות שבעה, וחלום השבלים שבעה, וצבר בר בשני השבע שבעה, ויכלכל עם רב בשני הרעב שבעה, תתקן ותאיר במלכות נחלים שבעה, ויהיו שלמים ומלאים במלכות נחלים שבעה: אנא בזכות איש מבית לוי אשר היו שנותיו מאה ושלושים ושבעה, והוליד בן אשר היו לו ימי מלואים שבעה, והעלה גרות המנורה שבעה, תתקן ותאיר במלכות נחלים שבעה, ויהיו שלמים ומלאים במלכות נחלים שבעה: אנא בזכות איש חיל אשר נבחר מאחים שבעה, ומלך בחרון שנים שבעה, והיו לו גבורים שלשים ושבעה, תתקן ותאיר במלכות נחלים שבעה, ויהיו שלמים ומלאים במלכות נחלים שבעה: אנא בזכות איש ידד אשר בנה בית המקדש בשנים שבעה, ויקהלו אליו כל איש ישראל בחדש השבעה, ויעש את החג שבעה ושבעה, תתקן ותאיר במלכות נחלים שבעה, ויהיו שלמים ומלאים במלכות נחלים שבעה: אנא בזכות איש קדוש אשר גהר על הנער ויזרר פעמים שבעה, ויטהר המקדש במי הירדן בטבילות שבעה, תתקן ותאיר במלכות נחלים שבעה, ויהיו שלמים ומלאים במלכות נחלים שבעה: הושענא הושענא: יהנה יאהדונהי צבאות עמנו משגב לנו אלהי יעקב סלה: יהנה צבאות אשרי אדם בוטח בך: יהנה הושיעה המלך יעננו ביום

קראנו: ואני תפלתי לך יהוה עת רצון, אלהים ברב חסדך ענני
באמת ישעך: יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יהוה צורי
וגאלי:

ויהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שיהא מעוט חלבי
ודמי שנתמעט היום לפניך בתעניתי חשוב ומקבל לפני כסא כבודך
כאלו הקרבתי על גבי מזבחך הקדוש, ובכח חלב ודם שנתמעט
ממני, יתעורר סוד ב' זיוגי מ"ב דחידך וגרון. ובכן ימתקו מספר
אותיות דמלוי דרבווע דאלהים דההי"ן העולה שמונה מאות, ועם
מספר מאה ושלישים אותיות דעשר פעמים אלהים במלויים, יעלו
למספר תענית. ויעלה לפניך מדרגה למעלה ממדרגה, מעשיה
ליצירה ומיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות, עד מוחא סתימאה
מחשבה העליונה, דבורר אכל וזריק פסלת, ומפחה ישתלשל וירד
שפע גדול ורב על כל העולמות, מדרגה אחר מדרגה, מאצילות
לבריאה ומבריאה ליצירה ומיצירה לעשיה, ומשם יגיע ויחול עלי,
לטהר לבי לעבדך ליראה ולאהבה את שמך, ולתת פח במחשבותי
ובמחי לברר ולתקן ולהעלות כל ניצוצי הקדשה והנפשות והרוחות
והנשמות דקדשה, ולהגביר חלק הטוב שיש בי על החלק הרע
שיש בי, והיה נא קרוב לשונתנו. טרם נקרא אליך ואתה תענה,
נדבר ואתה תשמע, בדבר שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה עוד
הם מדברים ואני אשמע", כי אתה ה' פודה ומציל ועונה ומרחם
בכל עת צרה וצוקה ושומע תפלת כל פה, ברוך שומע תפלה.

אנא יהוה יאהדונהי אוי נא לנו כי חטאנו אנא נולידך את חרפתנו, בן
כסיל תוגת אמו, ואם תפנה לחטאתינו אבד שכרנו ותקונתינו, ואם
תשמר עונינו מי יעמד לפניך מאז אפיד, ובטובך הגדול תעורר
רחמיך וראה בעין חמלתיך צרת גופינו ונשמתנו וקבל ברב רחמיך
תשובתינו וקוראים בשמך יהוה יאהדונהי הושיעה המלך, אל
תעזבנו, וכיד ועמך אל תטשנו, ולא לארך אפך תקחנו, כי גלוי
וידוע לפניך כי לא עלתה על לבנו להמרות חס ושלום נגד כבודך
ולעשות נגד פונתך, אפס כי עז יצרנו הרע ועל כרחינו נטה ארחנו,
ומנע הטוב ממנו, דמיונו פאריה יכסוף לטרף וככפיר יושב

בַּמִּסְתָּרִים וּפְתַע פְּתָאוֹם חַיִּים בְּלַעֲוֹנוֹ וְאַתָּה בְּטוֹבְךָ יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי
 בְּצַדִּיקְתָּךְ תּוֹצִיא מִצָּרָה נַפְשֵׁינוּ, הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשֵׁנוּ וְהַעֲלֵה אֲרוּכָה
 וּמִרְפָּא לַעֲוִינֵינוּ וְיִהְיֶה לְמֵאֲרוֹת כָּל הַשְּׁמוֹת אֲשֶׁר הִחֲשַׁכְנוּ בְּעוֹנוֹתֵינוּ
 וְחִטְּאֵתֵינוּ וּפְשַׁעֵינוּ, וְטַהַר לִבְנוֹ לְעִבְדְּךָ בְּאֵמֶת וּבִלְבָב שְׁלֵם בִּירְאָה
 וּבְאֵהָבָה, אָמֵן, כֵּן יְהִי רְצוֹן. יְהִי לְרְצוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ
 יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהי צוּרֵי וְגֹאֲלֵי:

יתן הכסף לצדקה לעניים יראי שמים.

Give money to charity to the poor God-fearing people

תנ"ך לליל שבועות.

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ: וְהָאָרֶץ הִיְתָה תְּהוֹ
 וְבָהוּ וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמַּיִם: וַיֹּאמֶר
 אֱלֹהִים יְהִי אֹר וַיְהִי אֹר: וַיִּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאֹר כִּי טוֹב וַיְבָרֶךְ
 אֱלֹהִים בֵּין הָאֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְאֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קִרְיָ
 לַיְלָה וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַמַּיִם וַיְהִי מִבְּדִיל בֵּין מַיִם לְמַיִם:
 וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הַרְקִיעַ וַיְבָרֶךְ בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לְרְקִיעַ וּבֵין
 הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לְרְקִיעַ וַיְהִי כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לְרְקִיעַ שָׁמַיִם וַיְהִי
 עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקְוּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד וְתִרְאָה
 הַיַּבֵּשָׁה וַיְהִי כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיַּבֵּשָׁה אָרֶץ וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קָרָא
 יַמִּים וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תְּדַשֵּׂא הָאָרֶץ דָּשָׂא עֵשָׂב
 מִזֵּרַיע זֵרַע עֵץ פְּרִי עֵשָׂה פְּרִי לְמִינֵהוּ אֲשֶׁר זֵרַעוּ בּוֹ עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן:
 וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ דָּשָׂא עֵשָׂב מִזֵּרַיע זֵרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֵשָׂה פְּרִי אֲשֶׁר
 זֵרַעוּ בּוֹ לְמִינֵהוּ וַיִּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם
 שְׁלִישִׁי:

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֶת בְּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין
 הַלַּיְלָה וְהָיוּ לְאֹתוֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וּשְׁנָיִם: וְהָיוּ לְמֵאֲרוֹת בְּרְקִיעַ

השמים להאיר על הארץ ויהי כן: ויעש אלהים את שני המארות הגדלים את המאור הגדל לממשלת היום ואת המאור הקטן לממשלת הלילה ואת הכוכבים: ויתן אתם אלהים ברקיע השמים להאיר על הארץ: ולמשל ביום ובלילה ולהבדיל בין האור ובין החשך ויבא אלהים כי טוב: ויהי ערב ויהי בקר יום רביעי:

ויאמר אלהים ישרצו המים שרץ נפש חיה ועוף ועוף על הארץ על פני רקיע השמים: ויבא אלהים את התנינים הגדלים ואת כל נפש החיה הרמשת אשר שרצו המים למיניהם ואת כל עוף פנף למינהו ויבא אלהים כי טוב: ויברך אתם אלהים לאמר פרו ורבו ומלאו את המים בימים והעוף ירב בארץ: ויהי ערב ויהי בקר יום חמישי:

ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה למינה בהמה ורמש וחיה ארץ למינה ויהי כן: ויעש אלהים את חית הארץ למינה ואת הבהמה למינה ואת כל רמש האדמה למינהו ויבא אלהים כי טוב: ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ ובכל הרמש על הארץ: ויבא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אתו וינקבה ברא אתם: ויברך אתם אלהים ויאמר להם אלהים פרו ורבו ומלאו את הארץ וכבשה ורדו בדגת הים ובעוף השמים ובכל חיה הרמשת על הארץ: ויאמר אלהים הנה נתתי לכם את כל עשב זרע זרע אשר על פני כל הארץ ואת כל העץ אשר בו פרי עץ זרע זרע לכם יהיה לאכלה: ולכל חית הארץ ולכל עוף השמים ולכל רמש על הארץ אשר בו נפש חיה את כל ירק עשב לאכלה ויהי כן: ויבא אלהים את כל אשר עשה והנה טוב מאד ויהי ערב ויהי בקר יום השישי:

ויכלו השמים והארץ וכל צבאם: ויכל אלהים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה וישבת ביום השביעי מפל מלאכתו אשר עשה: ויברך אלהים את יום השביעי ויקדש אתו כי בו שבת מפל מלאכתו אשר ברא אלהים לעשות:

ויבא יהוה כי רבה רעת האדם בארץ וכל יצר מחשבת לבו רק רע כל היום: וינחם יהוה כי עשה את האדם בארץ ויתעצב אל לבו: ויאמר יהוה אמחה את האדם אשר בראתי מעל פני האדמה מאדם

עד בהמה עד רמש ועד עוף השמים פי נחמתי פי עשיתם: ונח מצא
חן בעיני יהוה:

אלה תולדת נח נח איש צדיק תמים היה בדרתיו את האלהים
התהלך נח: ויולד נח שלשה בנים את שם את חם ואת יפת:
ותשחת הארץ לפני האלהים ותמלא הארץ חמס: וירא אלהים את
הארץ והנה נשחתה כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ: ותהי
שרי עקרה אין לה ולד: ויקח תרח את אברם בנו ואת לוט בן הרן
בן בנו ואת שרי כלתו אשת אברם בנו ויצאו אתם מאור כשדים
ללכת ארצה כנען ויבאו עד חרן וישבו שם: ויהיו ימי תרח חמש
שנים ומאתים שנה וימת תרח בחרן:

ויאמר יהוה אל אברם לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל
הארץ אשר אראך: ואעשה לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך והיה
ברכה: ואברכה מברכך ומקללך אאר ונברכו כד כל משפחת
האדמה: וישמעאל בנו בן שלש עשרה שנה בהמלו את בשר
ערלתו: בעצם היום הזה נמול אברהם וישמעאל בנו: וכל אנשי
ביתו יליד בית ומקנת כסף מאת בן נכר נמלו אתו:

וירא אליו יהוה באלני ממרא והוא ישב פתח האהל כחם היום:
וישא עיניו וירא והנה שלשה אנשים נצבים עליו וירא וירץ
לקראתם מפתח האהל וישתחו ארצה: ויאמר אדני אם נא מצאתי
חן בעיניך אל נא תעבר מעל עבדך: והי אחרי הדברים האלה ויגד
לאברהם לאמר הנה ילדה מלכה גם הוא בנים לנחור אחיך: את
עוץ בלרו ואת בוז אחיו ואת קמואל אבי ארם: ואת כשד ואת חזו
ואת פלדש ואת ידלף ואת בתואל: ובתואל ילד את רבקה שמנה
אלה ילדה לנחור אחי אברהם: ופילגשו ושממה ראומה ותלד
גם הוא את טבח ואת גחם ואת תחש ואת מעכה:

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה:
ותמת שרה בקרית ארבע הוא חברון בארץ כנען ויבא אברהם
לספד לשרה ולבכתה: ויקם אברהם מעל פני מתו וידבר אל בני
חת לאמר: אלה הם בני ישמעאל ואלה שמותם בחצריהם ובטירתם
שנים עשר נשיאם לאמתם: ואלה שני חיי ישמעאל מאת שנה

ושלשים שנה ושבע שנים ויגוע וימת ויאסף אל עמיו: וישכנו מחילה עד שור אשר על פני מצרים באכה אשורה על פני כל אחיו נפל:

ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק: ויהי יצחק בן ארבעים שנה בקחתו את רבקה בת בתואל הארמי מפדן ארם אחות לכן הארמי לו לאשה: ויעתר יצחק ליהוה לנכח אשתו כי עקרה הוא ויעתר לו יהוה ותהר רבקה אשתו: וישמע יעקב אל אביו ואל אמו וילך פדנה ארם: וירא עשו כי רעות בנות כנען בעיני יצחק אביו: וילך עשו אל ישמעאל ויקח את מחלת בת ישמעאל בן אברהם אחות נביות על נשיו לו לאשה:

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה: ויפגע במקום וילן שם כי בא השמש ויקח מאבני המקום וישם מראשתיו וישכב במקום ההוא: ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו: וישכם לכן בבקר וינשק לבניו ולבנותיו ויברך אותם וילך וישב לכן למקמו: ויעקב הלך לדרך ויפגעו בו מלאכי אלהים: ויאמר יעקב כאשר ראם מחנה אלהים זה ויקרא שם המקום ההוא מחננים:

וישלח יעקב מלאכים לפניו אל עשו אחיו ארצה שעיר שדה אדום: ויצו אתם לאמר כה תאמרון לאדני לעשו כה אמר עבדך יעקב עם לכן גרתי ואחר עד עתה: ויהי לי שור וחסור צאן ועבד ושפחה ואשלחה להגיד לאדני למצא חן בעיניך: אלוף אהליבמה אלוף אלה אלוף פינן: אלוף קנו אלוף תימן אלוף מבצר: אלוף מגדיאל אלוף עירם אלה אלופי אדום למשבתם בארץ אחזתם הוא עשו אבי אדום:

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען: אלה תולדות יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה היה רעה את אחיו בצאן והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם: וישראל אהב את יוסף מפל בניו כי בן זקנים הוא לו ועשה לו כתנת פסים: וישב את שר המשקים על משקהו ויתן הכוס על כף פרעה: ואת שר האפים תלה כאשר פתר להם יוסף: ולא זכר שר

המשקים את יוסף וישכחהו:

ויהי מקץ שנתיים ימים ופרעה חלם והנה עמד על היאר: והנה מן היאר עלת שבע פרות יפות מראה ובריאת בשר ותרעינה באחו: והנה שבע פרות אחרות עלות אחריהן מן היאר רעות מראה ודקות בשר ותעמדנה אצל הפרות על שפת היאר: ויאמר להם יוסף מה המעשה הנה אשר עשיתם הלא ידעתם כי נחש ינחש איש אשר פמני: ויאמר יהודה מה נאמר לאדני מה נדבר ומה נצטדק האלהים מצא את עון עבדיך הננו עבדים לאדני גם אנחנו גם אשר נמצא הגביע בידו: ויאמר חלילה לי מעשות זאת האיש אשר נמצא הגביע בידו הוא יהיה לי עבד ואתם עלו לשלום אל אביכם:

ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני ידבר נא עבדך דבר באדני אדני ואל יחר אפך בעבדך כי כמוך הפרעה: אדני שאל את עבדיו לאמר היש לכם אב או אח: ונאמר אל אדני יש לנו אב זקן וילד זקנים קטן ואחיו מת ויותר הוא לבדו לאמו ואביו אהבו: ויאמרו החיתנו נמצא חן בעיני אדני והיינו עבדים לפרעה: וישם אתה יוסף לחק עד היום הנה על אדמת מצרים לפרעה לחמש רק אדמת הכהנים לבדם לא היתה לפרעה: וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד:

ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חיי שבע שנים וארבעים ומאת שנה: ויקרבו ימי ישראל למות ויקרא לבנו ליוסף ויאמר לו אם נא מצאתי חן בעיניך שים נא ידך תחת ירכי ועשית עמדי חסד ואמת אל נא תקברני במצרים: וישכבתי עם אבתי ונשאתני במצרים וקברתני בקברתם ויאמר אנכי אעשה כדברך: ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו ישראל על ראש המטה: ויאמר יוסף אל אחיו אנכי מת ואלהים פקד יפקד אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע לאבותי ליתן לך וליעקב: וישבע יוסף את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעלתם את עצמתי מזה: וימת יוסף (יח) בן מאה ועשר שנים ויחנטו אתו וישם בארון (בן) במצרים: (יוד אדני)

ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה את יעקב איש וביתו באו:
 ראובן שמעון לוי ויהודה: יששכר זבולן ובנימן: וישב משה אל
 יהוה ויאמר אדני למה הרעתה לעם הזה למה זה שלחתני: ומאז
 באתי אל פרעה לדבר בשמך הרע לעם הזה והצל לא הצלת את
 עמך: ויאמר יהוה אל משה עתה תראה אשר אעשה לפרעה כי ביד
 חזקה ישלחם וביד חזקה יגרשם מארצו:

וידבר אליהם אל משה ויאמר אליו אני יהוה: וארא אל אברהם אל
 יצחק ואל יעקב באל שדי ושמי יהוה לא נודעתי להם: וגם הקמתי
 את בריתי אתם לתת להם את ארץ כנען את ארץ מגריהם אשר גרו
 בה: ויצא משה מעם פרעה את העיר ויפרש כפיו אל יהוה ויחדלו
 הקלות והברד ומטר לא נתף ארצה: וירא פרעה כי חדל המטר
 והברד והקלות ויסף לחטא ויכבד לבו הוא ועבדיו: ויחזק לב פרעה
 ולא שלח את בני ישראל פאשר דבר יהוה ביד משה:

ויאמר יהוה אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו ואת לב
 עבדיו למען שתי אתתי אלה בקרבן: ולמען תספור באוני בנך וכן
 בנך את אשר התעללתי במצרים ואת אתתי אשר שמתי בס וידעתם
 כי אני יהוה: ויבא משה ואהרן אל פרעה ויאמרו אליו פה אמר
 יהוה אלהי העברים עד מתי מאנת לענת מפני שלח עמי ויעבדני:
 והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר מה זאת ואמרת אליו בחזק יד
 הוציאנו יהוה ממצרים מבית עבדים: ויהי כי הקשה פרעה לשלח
 נו ויהרג יהוה כל בכור בארץ מצרים מבכר אדם ועד בכור בהמה
 על פן אני זבח ליהוה כל פטר רחם הזכרים וכל בכור בני אפדה:
 והיה לאות על ידכה ולטוטפת בין עיניך כי בחזק יד הוציאנו יהוה
 ממצרים:

ויהי בשלח פרעה את העם ולא נחם אלהים דרך ארץ פלשתים כי
 קרוב הוא כי אמר אלהים פן ינחם העם בראתם מלחמה ושבו
 מצרימה: ויסב אלהים את העם דרך המדבר ים סוף וחתמשים עלו
 בני ישראל מארץ מצרים: ויקח משה את עצמות יוסף עמו כי
 השבע השביע את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם
 והעליתם את עצמתי מזה אתכם: ויאמר יהוה אל משה כתב זאת

זָכְרוֹן בַּסֵּפֶר וְשִׁים בְּאֲזְנֵי יְהוֹשֻׁעַ כִּי מָחָה אֶמְחָה אֶת זִכְרְ עֲמֹלֵק
 מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם: וַיִּכֶן מֹשֶׁה מִזִּבְחַת וַיִּקְרָא שְׁמוֹ יְהוָה נָסִי: וַיֹּאמֶר כִּי יָד
 עַל כָּס יֵה מִלְחָמָה לְיְהוָה בְּעֲמֹלֵק מִדֶּר דָּר:
 וַיִּשְׁמַע יִתְרוֹ כִּהֵן מִדְּבַר חֲתָן מֹשֶ�ה אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים לְמֹשֶׁה
 וּלְיִשְׂרָאֵל עִמּוֹ כִּי הוֹצִיא יְהוָה אֶת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם: וַיִּקַּח יִתְרוֹ חֲתָן
 מֹשֶ׈ה אֶת צִפּוֹרָה אִשְׁתּוֹ מֹשֶׁה אַחֵר שְׁלוּחִיָּהּ: וְאֵת שְׁנֵי בָנָיָהּ אֲשֶׁר שָׂם
 הָאֱחָד גְּרִשָׁם כִּי אָמַר גֵּר הָיִיתִי בְּאֶרֶץ נֹכְרִיָּה:
 בַּחֲדָשׁ הַשְּׁלִישִׁי לְצֵאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם בַּיּוֹם הַזֶּה בָּאוּ
 מִדְּבַר סִינִי: וַיִּסְעוּ מִרְפִּידִים וַיָּבֹאוּ מִדְּבַר סִינִי וַיַּחֲנוּ בְּמִדְבַר וַיַּחֲזִק שָׁם
 יִשְׂרָאֵל נֶגֶד הַהָר: וּמֹשֶׁה עָלָה אֶל הָאֱלֹהִים וַיִּקְרָא אֵלָיו יְהוָה מִן הַהָר
 לֵאמֹר כֹּה תֹאמַר לְבֵית יִעֲקֹב וְתִגִּיד לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל: אַתֶּם רְאִיתֶם אֲשֶׁר
 עָשִׂיתִי לְמִצְרָיִם וְאֲשָׂא אֶתְכֶם עַל פְּנֵי נְשָׁרִים וְאָבֵא אֶתְכֶם אֵלַי:
 וְעַתָּה אִם שָׁמוֹעַ תִּשְׁמָעוּ בְּקֹלִי וּשְׁמַרְתֶּם אֶת בְּרִיתִי וְהִיִּיתֶם לִי סִגְלָה
 מִכָּל הָעַמִּים כִּי לִי כָּל הָאֶרֶץ: וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְּלַכַת כְּהַנִּים וְגוֹי
 קְדוֹשׁ אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תִּדְבַּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיָּבֵא מֹשֶׁה וַיִּקְרָא
 לְזִקְנֵי הָעָם וַיִּשָּׂם לִפְנֵיהֶם אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר צִוָּהוּ יְהוָה:
 וַיַּעֲנוּ כָּל הָעָם יַחְדָּו וַיֹּאמְרוּ כֹּל אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה נַעֲשֶׂה וְנִשְׁבַּח מֹשֶׁה
 אֶת דְּבָרֵי הָעָם אֶל יְהוָה: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה הִנֵּה אֲנֹכִי בָּא אֵלֶיךָ
 בְּעַב הָעֲנָן בְּעֵבֹר יִשְׁמַע הָעָם בְּדִבְרֵי עֲמֹף וְגַם בְּךָ יֶאֱמִינוּ לְעוֹלָם
 וַיַּגִּד מֹשֶׁה אֶת דְּבָרֵי הָעָם אֶל יְהוָה: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵךְ אֶל
 הָעָם וְקַדְשִׁתֶּם הַיּוֹם וּמָחָר וְכַבְּסוּ שְׂמֹלֹתֶם: וְהָיוּ נֹכְנִים לַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי
 כִּי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יֵרֵד יְהוָה לְעִינֵי כָּל הָעָם עַל הַר סִינִי: וְהִגְבַּלְתָּ אֶת
 הָעָם סָבִיב לֵאמֹר הַשְּׁמְרוּ לְכֶם עֲלוֹת בְּהָר וּנְגַע בְּקַצְהוּ כָּל הַנֹּגַע בְּהָר
 מוֹת יוּמָת: לֹא תִגַּע בּוֹ יָד כִּי סָקוּל יִסְקַל אֹו יָרֵה יִירֵה אִם בְּהֵמָה אִם
 אִישׁ לֹא יַחֲיֶה בְּמִשְׁפַּח הַיָּבֵל הַמָּה יַעֲלוּ בְּהָר: וַיֵּרֵד מֹשֶׁה מִן הַהָר אֶל
 הָעָם וַיִּקְדַּשׁ אֶת הָעָם וַיַּכְּבְּסוּ שְׂמֹלֹתֶם: וַיֹּאמֶר אֶל הָעָם הָיוּ נֹכְנִים
 לְשִׁלְשֵׁת יָמִים אֶל תִּגְשׁוּ אֶל אִשָּׁה: וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהֵיטֵב הַבְּקָר
 וַיְהִי קָלַת וּבִרְקִים וְעָנָן כְּבֹד עַל הַהָר וְקַל שִׁפְרוֹ חָזַק מְאֹד וַיִּתְחַד כָּל
 הָעָם אֲשֶׁר בְּמַחֲנֶה: וַיּוֹצֵא מֹשֶׁה אֶת הָעָם לְקִרְאֵת הָאֱלֹהִים מִן
 הַמַּחֲנֶה וַיִּתְיַצְבוּ בְּתַחֲתֵית הַהָר: וְהָר סִינִי עָשָׂן כְּלוֹ מִפְּנֵי אֲשֶׁר יֵרֵד

עָלְיוּ יְהוָה בָּאֵשׁ וַיַּעַל עֲשָׂנוּ כַּעֲשֹׁן הַכֹּבֵשֶׁן וַיִּתְחַד כָּל הַהָר מְאֹד: וַיְהִי
 קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחֹזֵק מְאֹד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֵנוּ בְּקוֹל: וַיִּרְד
 יְהוָה עַל הַר סִינִי אֶל רֹאשׁ הַהָר וַיִּקְרָא יְהוָה לְמֹשֶׁה אֶל רֹאשׁ הַהָר
 וַיַּעַל מֹשֶׁה: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה רַד הָעֵד בְּעַם פֶּן יִהְרָסוּ אֶל יְהוָה
 לְרֵאוֹת וְנִפְל מִמֶּנּוּ רַב: וְגַם הַכֹּהֲנִים הַנִּגְשִׁים אֶל יְהוָה יִתְקַדְּשׁוּ פֶן
 יִפְרֹץ בָּהֶם יְהוָה: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל יְהוָה לֹא יוּכַל הָעַם לָעֵלֹת אֶל הַר
 סִינִי כִּי אַתָּה הָעֹדֶתָהּ בְּנוֹ לֵאמֹר הַגְּבַל אֶת הַהָר וְקִדְּשָׁתוּ: וַיֹּאמֶר
 אֵלָיו יְהוָה לֵךְ רַד וְעֲלִיתָ אִתָּהּ וְאַהֲרֹן עִמָּךְ וְהַכֹּהֲנִים וְהָעָם אֵל יְהְרָסוּ
 לָעֵלֹת אֶל יְהוָה פֶּן יִפְרֹץ בָּם: וַיִּרְד מֹשֶׁה אֶל הָעָם וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם:
 וַיְדַבֵּר אֲלֵהֶם אֵת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֵאמֹר: אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֲשֶׁר
 הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים: לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים
 עַל פְּנֵי: לֹא תַעֲשֶׂה לְךָ פֶסֶל וְכָל תְּמוּנָה אֲשֶׁר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל וְאֲשֶׁר
 בָּאָרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לָאָרֶץ: לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא
 תַעֲבֹדֵם כִּי אֲנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֵל קַנָּא פֶקֶד עֹזֵן אֲבֹת עַל בָּנִים עַל
 שְׁלֵשִׁים וְעַל רַבְעִים לְשׁוֹנְאֵי: וְעָשֵׂה חֶסֶד לְאֵלֵפִים לְאֵהָבִי וּלְשֹׁמְרֵי
 מִצְוֹתַי: לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹא כִּי לֹא יִנְקֶה יְהוָה אֵת
 אֲשֶׁר יִשָּׂא אֶת שְׁמוֹ לְשׁוֹא: זְכוֹר אֵת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ: שִׁשֶּׁת יָמִים
 תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל מְלֶאכֶתֶךָ: וַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שַׁבָּת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא
 תַעֲשֶׂה כָּל מְלֶאכֶה אַתָּה וּבִנְךָ וּבִתֶּךָ עַבְדֶּךָ וְאִמָּתֶךָ וּבְהֵמָתֶךָ וְגֵרְךָ
 אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ: כִּי שִׁשֶּׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ אֵת
 הַיָּם וְאֵת כָּל אֲשֶׁר בָּם וַיִּנַּח בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי עַל כֵּן בֵּרַךְ יְהוָה אֵת יוֹם
 הַשַּׁבָּת וַיְקַדְּשֶׁהוּ: כִּבֵּד אֵת אָבִיךָ וְאֵת אִמְךָ לְמַעַן יֵאָרְכוּן יָמֶיךָ עַל
 הָאָדָמָה אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ נָתַן לְךָ: לֹא תִרְצַח לֹא תִנְאַף לֹא תִגְנֹב לֹא
 תַעֲנֶה בְרֵעֶךָ עַד שֹׁקֶר: לֹא תַחֲמֹד בֵּית רֵעֶךָ לֹא תַחֲמֹד אִשְׁת רֵעֶךָ
 וְעַבְדוֹ וְאִמָּתוֹ וְשׁוֹרוֹ וְחֲמֹרוֹ וְכָל אֲשֶׁר לְרֵעֶךָ: וְכָל הָעָם רֹאִים אֵת
 הַקּוֹלֹת וְאֵת הַלְּפִידִם וְאֵת קוֹל הַשֹּׁפָר וְאֵת הַהָר עֹשֵׁן וַיִּרָא הָעָם וַיִּנְעוּ
 וַיַּעֲמֵדוּ מֵרָחֵק: וַיֹּאמְרוּ אֶל מֹשֶׁה דַּבֵּר אִתָּה עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה וְאַל יְדַבֵּר
 עִמָּנוּ אֱלֹהִים פֶּן נָמוּת: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל הָעָם אֵל תִּירָאוּ כִּי לְבַעֲבוֹר
 נִסוֹת אֲתֹכֶם בָּא הָאֱלֹהִים וּבַעֲבוֹר תִּהְיֶה יְרֵאתוֹ עַל פְּנֵיכֶם לְבַלְתִּי
 תַחֲטְאוּ: וַיַּעֲמֵד הָעָם מֵרָחֵק וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֶל הָעַרְפֶּל אֲשֶׁר שָׁם

הָאֱלֹהִים: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה פֹּה תֹאמַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אַתֶּם רְאִיתֶם כִּי מִן הַשָּׁמַיִם דִּבַּרְתִּי עִמָּכֶם: לֹא תַעֲשׂוּן אִתִּי אֱלֹהִי כֶסֶף וְאֱלֹהִי זָהָב לֹא תַעֲשׂוּ לָכֶם: מִזְבַּח אֲדָמָה תַעֲשֶׂה לִּי וְזִבְחֹתַי עָלָיו אֶת עֹלֹתֶיךָ וְאֶת שְׁלֵמֶיךָ אֶת זָאֲנֶךָ וְאֶת בָּקָרְךָ בְּכֹל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֲזַכִּיר אֶת שְׁמִי אָבוֹא אֵלֶיךָ וּבְרַכְתֶּיךָ: וְאִם מִזְבַּח אֲבָנִים תַעֲשֶׂה לִּי לֹא תִבְנֶה אֹתָהּן גְּזִית כִּי תִרְבֶּךָ הַנֶּפֶת עָלֶיהָ וְתִחַלְלָהּ: וְלֹא תַעֲלֶה בְמַעֲלֹת עַל מִזְבְּחִי אֲשֶׁר לֹא תִגָּלֶה עֲרוֹתְךָ עָלָיו:

וְאֵלֶּה הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר תִּשִּׂים לִפְנֵיהֶם: כִּי תִקְנֶה עֶבֶד עִבְרִי שֵׁשׁ שָׁנִים יַעֲבֹד וּבִשְׁבַעַת יֵצֵא לְחֻפְשֵׁי חָנָם: אִם בְּגִפּוֹ יָבֵא בְּגִפּוֹ יֵצֵא אִם בְּעַל אִשָּׁה הוּא וַיֵּצֵאָה אִשְׁתּוֹ עִמּוֹ: וְאֵל מֹשֶׁה אָמַר עֲלֶה אֶל יְהוָה אִתָּהּ וְאַהֲרֹן נָדָב וְאָבִיהוּא וְשִׁבְעִים מִזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם מֵרָחֵק: וַנִּגַּשׁ מֹשֶׁה לְבַדּוֹ אֶל יְהוָה וְהֵם לֹא יָגִשׁוּ וְהָעַם לֹא יַעֲלוּ עִמּוֹ: וַיָּבֵא מֹשֶׁה וַיְסַפֵּר לָעָם אֶת כָּל דִּבְרֵי יְהוָה וְאֶת כָּל הַמִּשְׁפָּטִים וַיַּעַן כָּל הָעָם קוֹל אֶחָד וַיֹּאמְרוּ כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה נַעֲשֶׂה: וַיִּכְתַּב מֹשֶׁה אֶת כָּל דִּבְרֵי יְהוָה וַיִּשְׁכַּם בַּבֹּקֶר וַיֵּבֶן מִזְבַּח תַּחַת הַהָר וּשְׁתֵּים עָשָׂר מִצֻּבֹת לְשָׁנָיִם עָשָׂר שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּשְׁלַח אֶת נְעָרֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲלוּ עֹלֹת וַיִּזְבְּחוּ זִבְחִים שְׁלָמִים לַיהוָה פָּרִים: וַיִּקַּח מֹשֶׁה חֲצִי הַדָּם וַיִּשֹׂם בְּאֵזְנֵי הַדָּם וְחֲצִי הַדָּם זָרַק עַל הַמִּזְבֵּחַ: וַיִּקַּח סֶפֶר הַבְּרִית וַיִּקְרָא בְּאָזְנֵי הָעָם וַיֹּאמְרוּ כֹל אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמָע: וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת הַדָּם וַיִּזְרַק עַל הָעָם וַיֹּאמֶר הִנֵּה דָם הַבְּרִית אֲשֶׁר כָּרַת יְהוָה עִמָּכֶם עַל כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה: וַיַּעַל מֹשֶׁה וְאַהֲרֹן נָדָב וְאָבִיהוּא וְשִׁבְעִים מִזְקְנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיִּרְאוּ אֶת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַתַּחַת רַגְלָיו כְּמַעֲשֶׂה לְבַנְת הַסַּפִּיר וּכְעֶצֶם הַשָּׁמַיִם לְטֹהַר: וְאֵל אֲצִילֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁלַח יָדוֹ וַיַּחֲזוּ אֶת הָאֱלֹהִים וַיֹּאכְלוּ וַיִּשְׁתּוּ: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה עֲלֶה אֵלַי הַהָרָה וְהִיָּה שִׁם וְאֶתְנַה לָּךְ אֶת לַחַת הָאֶבֶן וְהַתּוֹרָה וְהַמִּצְוָה אֲשֶׁר כָּתַבְתִּי לְהוֹרֹתָם: וַיִּקַּם מֹשֶׁה וַיְהוֹשֶׁעַ מִשְׁרָתוֹ וַיַּעַל מֹשֶׁה אֶל הַר הָאֱלֹהִים: וְאֵל הַזְּקֵנִים אָמַר שָׁבוּ לָנוּ כְּזֶה עַד אֲשֶׁר נָשׁוּב אֵלֵיכֶם וְהִנֵּה אֶהְרֹן וְחֹר עִמָּכֶם מִי בְעַל דְּבָרִים יִגַּשׁ אֵלֵיכֶם: וַיַּעַל מֹשֶׁה אֶל הַהָר וַיִּכַּסּ הָעָנָן אֶת הַהָר: וַיִּשְׁכַּן כְּבוֹד יְהוָה עַל הַר סִינַי וַיִּכַּסְהוּ הָעָנָן שֵׁשֶׁת יָמִים וַיִּקְרָא אֶל מֹשֶׁה בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִתּוֹךְ

הַעֲנֵן: וּמְרֵאָה כְּבוֹד יְהוָה כָּאֵשׁ אֶכְלֵת בְּרֹאשׁ הַהָר לְעֵינֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל:
וַיָּבֹא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ הַעֲנָן וַיַּעַל אֶל הַהָר וַיְהִי מֹשֶׁה בְּהָר אַרְבָּעִים יוֹם
וְאַרְבָּעִים לַיְלָה:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה
מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יְדָבְנוּ לְבוֹ תִקְחוּ אֶת תְּרוּמַתִּי: וְזֹאת הַתְּרוּמָה
אֲשֶׁר תִּקְחוּ מֵאֲתָם זָהָב וְכֶסֶף וּנְחֹשֶׁת: כָּל עַמּוּדֵי הַחֹצֵר סָבִיב
מִחֻשָּׁקִים כֶּסֶף וְזָהָב וְאֲדָנִיָּהֶם נְחֹשֶׁת: אַרְךְ הַחֹצֵר מֵאָה בָּאֲמָה
וְרַחֲב חֲמֵשִׁים בְּחֻמָּשִׁים וְקִמָּה חֲמֵשׁ אַמּוֹת שֵׁשׁ מִשְׁזָר וְאֲדָנִיָּהֶם
נְחֹשֶׁת: לְכֹל כְּלֵי הַמִּשְׁכָּן בְּכֹל עֲבֹדָתוֹ וְכֹל יְתֻדָתוֹ וְכֹל יְתֻדַת הַחֹצֵר
נְחֹשֶׁת:

וְאֵתָה תִצְוֶה אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שֹׁמֵן זֵית זָךְ כֶּתִית לְמֵאוֹר
לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד: בְּאֵהֶל מוֹעֵד מִחוּץ לַפְּרֹכֶת אֲשֶׁר עַל הָעֵדֻת יַעֲרֹךְ
אֹתוֹ אֶהְרֹן וּבָנָיו מֵעֶרֶב עַד בֹּקֶר לִפְנֵי יְהוָה חֲקֹת עוֹלָם לְדוֹרָתָם מֵאֵת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְאֵתָה הִקְרַב אֵלֶיךָ אֶת אֶהְרֹן אַחִיךָ וְאֵת בָּנָיו אִתּוֹ מִתּוֹךְ
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכַהֵנוּ לִי אֶהְרֹן נָדָב וָאֶבִּיהוּא אֶלְעָזָר וְאַיִתְמָר בְּנֵי אֶהְרֹן:
וּבְהַעֲלֹת אֶהְרֹן אֶת הַנֹּרֹת בֵּין הָעֶרְבִים יִקְטִירְנָה קְטֹרֶת תָּמִיד לִפְנֵי
יְהוָה לְדוֹרֹתֵיכֶם: לֹא תַעֲלוּ עֲלָיו קְטֹרֶת זָרָה וְעֹלָה וּמִנְחָה וְגַם סֹד לֹא
תִסְכוּ עָלָיו: וְכִפֵּר אֶהְרֹן עַל קַרְנֹתָיו אַחַת בַּשָּׁנָה מִדָּם חֲטָאת הַכֹּפְרִים
אַחַת בַּשָּׁנָה יִכַּפֵּר עָלָיו לְדוֹרֹתֵיכֶם קֹדֶשׁ קֹדְשִׁים הוּא לַיהוָה:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: כִּי תִשָּׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
לְפָקְדֵיהֶם וּנְתַנּוּ אִישׁ כֶּסֶף נַפְשׁוֹ לַיהוָה בְּפָקֶד אֲתָם וְלֹא יִהְיֶה בָהֶם
גִּגְף בְּפָקֶד אֲתָם: זֶה יִתְּנוּ כָּל הָעֹבֵר עַל הַפְּקֻדִים מִחֻצֵּי הַשָּׂקֶל
בַּשָּׂקֶל הַקֹּדֶשׁ עֶשְׂרִים גֵּרָה הַשָּׂקֶל מִחֻצֵּי הַשָּׂקֶל תְּרוּמָה לַיהוָה:
וַיְכַל מֹשֶׁה מִדַּבֵּר אֲתָם וַיִּתֵּן עַל פְּנֵי מִסֹּה: וּכְבֹּא מֹשֶׁה לִפְנֵי יְהוָה
לְדַבֵּר אִתּוֹ יָסִיר אֶת הַמִּסֹּה עַד צֹאתוֹ וַיֵּצֵא וַדַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵת
אֲשֶׁר יִצְוֶה: וְרָאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת פְּנֵי מֹשֶׁה כִּי קָרַן עוֹר פְּנֵי מֹשֶׁה
וַהֲשִׁיב מֹשֶׁה אֶת הַמִּסֹּה עַל פְּנֵי עַד בָּאוּ לְדַבֵּר אִתּוֹ:

וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֵדֻת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אֱלֹהִים הַדְּבָרִים
אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה לַעֲשׂוֹת אֲתָם: שִׁשֶּׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וּבַיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי יִהְיֶה לָכֶם קֹדֶשׁ שַׁבָּת שַׁבָּתוֹן לַיהוָה כָּל הָעֹשֶׂה בּוֹ מְלָאכָה

יומת: לא תבצעו אש בכל משבתיכם ביום השבת: ומסך שער
החצר מעשה רקם תכלת וארגמן ותולעת שני ושש משזר ועשירים
אמה ארץ וקומה ברחב חמש אמות לעמת קלעי החצר: ועמדיהם
ארבעה ואדניהם ארבעה נחשת וויהם כסף וצפוי ראשיהם
וחשקיהם כסף: וכל היתדות למשכן ולחצר סביב נחשת:

אלה פקודי המשכן משכן העדת אשר פקד על פי משה עבדת
הלוים ביד איתמר בן אהרן הכהן: ובצלאל בן אורי בן חור למטה
יהודה עשה את כל אשר צוה יהוה את משה: ואתו אהליאב בן
אחיסמך למטה דן חרש וחשב ורקם בתכלת ובארגמן ובתולעת
השני ובשש: ויכס הענן את אהל מועד וכבוד יהוה מלא את
המשכן: ולא יכל משה לבוא אל אהל מועד כי שכן עליו הענן
וכבוד יהוה מלא את המשכן: ובהעלות הענן מעל המשכן יסעו בני
ישראל בכל מסעיהם: ואם לא יעלה הענן ולא יסעו עד יום העלתו:
כי ענן (ענן) יהוה על המשכן יומם ואש תהיה לילה בו לעיני כל בית
ישראל בכל (בל) מסעיהם: (הי אדיני)

ויקרא אל משה וידבר יהוה אליו מאהל מועד לאמר: דבר אל בני
ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכם קרבן ליהוה מן הבקרה
מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם: אם עלה קרבנו מן הבקר
זכר תמים יקריבנו אל פתח אהל מועד יקריב אתו לרצנו לפני
יהוה: או מכל אשר ישבע עליו לשקר ושלם אתו בראשו וחמשתיו
יסף עליו לאשר הוא לו יתננו ביום אשמתו: ואת אשמו יביא ליהוה
איל תמים מן הצאן בערךף לאשם אל הכהן: וכפר עליו הכהן לפני
יהוה ונסלח לו על אחת מכל אשר יעשה לאשמה בה:

וידבר יהוה אל משה לאמר: צו את אהרן ואת בניו לאמר זאת
תורת העלה הוא העלה על מוקדה על המזבח כל הלילה עד הבקר
ואש המזבח תוקד בו: ולבש הכהן מדי' בד ומכנסי בד ילבש על
בשרו והרים את הדשן אשר תאכל האש את העלה על המזבח
ושמו אצל המזבח: כאשר עשה ביום הזה צוה יהוה לעשת לכפר
עליכם: ופתח אהל מועד תשבו יומם וליילה שכעת ימים ושמרתם
את משמרת יהוה ולא תמותו כי כן צויתי: ויעש אהרן ובניו את כל

הדברים אשר צוה יהוה ביד משה:

ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל: ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת ואיל לעלה תמימם והקרב לפני יהוה: ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת ועגל וכבש בני שנה תמימם לעלה: כי אני יהוה המעלה אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלהים והייתם קדשים כי קדוש אני: זאת תורת הבהמה והעוף וכל נפש החיה הרמשת במים ולכל נפש השרצת על הארץ: להבדיל בין הטמא ובין הטاهر ובין החיה הנאכלת ובין החיה אשר לא תאכל:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל לאמר אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים כימי נדת דוּתה תטמא: וביום השמיני ימול בשר ערלתו: ואם תראה עוד בפגד או בשתי או בערב או בכל כלי עור פרוחת הוא באש תשרפנו את אשר בו הנגע: והפגד או השתי או הערב או כל כלי העור אשר תכבס וסר מהם הנגע וכבס שנית וטהר: זאת תורת נגע צרעת פגד הצמר או הפשתים או השתי או הערב או כל כלי עור לטהרו או לטמאו:

וידבר יהוה אל משה לאמר: זאת תהיה תורת המצרע ביום טהרתו והובא אל הפהן ויצא הפהן אל מחוץ למחנה וראה הפהן והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע: והזרתם את בני ישראל מטמאתם ולא ימתו בטמאתם בטמאם את משכני אשר בתוכם: זאת תורת הזב ואשר תצא ממנו שכבת זרע לטמאה בה: והדוה בנדתה והזב את זובו לזכר ולנקבה ולאיש אשר ישכב עם טמאה:

וידבר יהוה אל משה אחרי מות שני בני אהרן בקרבנות לפני יהוה וימתו: ויאמר יהוה אל משה דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל הקדש מבית לפרכת אל פני הפרכת אשר על הארץ ולא ימות כי בענן אראה על הכפרת: בזאת יבא אהרן אל הקדש בפר בן בקר לחטאת ואיל לעלה: ולא תקיא הארץ אתכם בטמאתם אתה פאשר קאה את הגוי אשר לפניכם: כי כל אשר יעשה מכל התועבת האלה ונכרתו הנפשות העשת מקרב עם: ושמרתם את משמרותי לבלתי עשות מחקות התועבת אשר נעשו לפניכם ולא תטמאו בהם אני

יהוה אלהיכם:

וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אלהם קדשים תהיו כי קדוש אני יהוה אלהיכם: איש אמו ואביו תיראו ואת שבתתי תשמרו אני יהוה אלהיכם: והבדלתם בין הבהמה הטהרה לטמאה ובין העוף הטמא לטהור ולא תשקצו את נפשתיכם בבהמה ובעוף ובכל אשר תרמש האדמה אשר הבדלתי לכם לטמא: והייתם לי קדשים כי קדוש אני יהוה ואבדל אתכם מן העמים להיות לי: ואיש או אשה כי יהיה בהם אוב או ידעני מות יומתו באבן ירגמו אתם דמיהם בם:

ויאמר יהוה אל משה אמר אל הפהנים בני אהרן ואמרת אלהם לנפש לא יטמא בעמיו: כי אם לשארו הקרב אליו לאמו ולאביו ולבנו ולבתו ולאחיו: ולאחתו הבתולה הקרובה אליו אשר לא היתה לאיש לה יטמא: ומפה בהמה ישלמנה ומפה אדם יומת: משפט אחד יהיה לכם כגור פאזרח יהיה כי אני יהוה אלהיכם: וידבר משה אל בני ישראל ויזיאו את המקלל אל מחוץ למחנה וירגמו אתו אבן ובני ישראל עשו כאשר צוה יהוה את משה:

וידבר יהוה אל משה בהר סיני לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אלהם כי תבאו אל הארץ אשר אני נתן לכם ושבתה הארץ שבת ליהוה: שש שנים תזרע שדך ושש שנים תזמר כרמך ואספת את תבואתה: כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים אני יהוה אלהיכם: לא תעשו לכם אילים ופסל ומצבה לא תקימו לכם ואבן משפית לא תתנו בארצכם להשתחוות עליה כי אני יהוה אלהיכם: את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני יהוה:

אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אתם: ונתתי גשמיכם בעתם ונתנה הארץ יכולה ועץ השדה יתן פריו: והישיג לכם דיש את בציר ובציר ישיג את זרע ואכלתם לחמכם לשבע וישבתם לבטח בארצכם: וכל מעשר בקר וצאן כל אשר יעבר תחת השבט העשירי יהיה קדש ליהוה: לא יבקר בין טוב לרע ולא ימירנו ואם המירנו והיה הוא ותמורתו יהיה קדש לא יגאל: אלה המצות

(הת) אֲשֶׁר צָוָה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּהַר (בַּר) סִינַי: (וי) אנדי)

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה בְּמִדְבַר סִינַי בְּאֹהֶל מוֹעֵד בְּאַחַד לַחֲדָשׁ הַשְּׁנַי בַּשָּׁנָה הַשְּׁנִית לְצֵאתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵאמֹר: שָׂאוּ אֶת רֹאשׁ כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְמִשְׁפַּחְתֶּם לְבֵית אֲבֹתְכֶם בְּמִסְפַּר שְׁמוֹת כָּל זָכָר לְגִלְגֻלְתֶּם: מִכֵּן עֲשִׂימֶה שָׁנָה וּמַעֲלָה כָּל יֵצֵא צָבָא בְּיִשְׂרָאֵל תִּפְקְדוּ אֹתְכֶם לְצִבְאֹתְכֶם אִתָּהּ וְאַהֲרֹן: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאֵל אֶהֱרֹן לֵאמֹר: אַל תִּכְרִיתוּ אֶת שְׁבֻט מִשְׁפַּחַת הַקְּהֵלִי מִתּוֹךְ הַלְוִיִּם: וְזֹאת עֲשׂוּ לָהֶם וְחִיו וְלֹא יָמָתוּ בְּגִשְׁתֶּם אֶת קֹדֶשׁ הַקְּדוֹשִׁים אֶהֱרֹן וּבְנָיו יָבֹאוּ וְשָׂמוּ אוֹתָם אִישׁ אִישׁ עַל עֲבֹדָתוֹ וְאֵל מִשְׁאֹ: וְלֹא יָבֹאוּ לִרְאוֹת כְּבָלַע אֶת הַקְּדוֹשׁ וּמָתוּ:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: נָשֵׂא אֶת רֹאשׁ בְּנֵי גְרִשׁוֹן גַּם הֵם לְבֵית אֲבֹתְכֶם לְמִשְׁפַּחְתֶּם: מִכֵּן שְׁלֹשִׁים שָׁנָה וּמַעֲלָה עַד בֶּן חַמְשִׁים שָׁנָה תִּפְקְדוּ אוֹתָם כָּל הַבָּא לְצָבָא צָבָא לְעֹבֵד עֲבֹדָה בְּאֹהֶל מוֹעֵד: כָּל הַבָּקָר לְעֹלָה שְׁנַיִם עֶשְׂרִים פָּרִים אֵילִם שְׁנַיִם עֶשְׂרִים כִּבְשִׂים בְּנֵי שָׁנָה שְׁנַיִם עֶשְׂרִים וּמִנְחָתָם וְשִׁעִירֵי עֲזִים שְׁנַיִם עֶשְׂרִים לְחִטָּאת: וְכֹל בְּקָר זָבַח הַשְּׁלָמִים עֶשְׂרִים וְאַרְבָּעָה פָּרִים אֵילִם שְׁשִׁים עֲתֻדִים שְׁשִׁים כִּבְשִׂים בְּנֵי שָׁנָה שְׁשִׁים זֹאת חֲנֻפֶת הַמִּזְבֵּחַ אַחֲרֵי הַמִּשְׁחָ אֹתוֹ: וּבָבֹא מֹשֶׁה אֶל אֹהֶל מוֹעֵד לְדַבֵּר אִתּוֹ וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל מִדְּבַר אֱלֹהֵי מַעַל הַכְּפֹרֶת אֲשֶׁר עַל אֲרֹן הָעֵדֻת מִבֵּין שְׁנֵי הַכְּרֻבִים וַיְדַבֵּר אֵלָיו:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל אֶהֱרֹן וְאֶמְרָתְךָ אֵלָיו בְּהַעֲלֹתְךָ אֶת הַנֹּרֹת אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה יֵאִירוּ שְׁבַעַת הַנֹּרוֹת: וַיַּעַשׂ כֵּן אֶהֱרֹן אֶל מוֹל פְּנֵי הַמְּנוֹרָה הָעֹלָה נִרְתְּיָהּ כְּאֲשֶׁר צָוָה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה: וְזֶה מַעֲשֵׂה הַמְּנוֹרָה מִקְשָׁה זָהָב עַד יִרְכָה עַד פְּרִיחָהּ מִקְשָׁה הוּא כְּמִרְאָה אֲשֶׁר הִרְאָה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה כֵּן עָשָׂה אֶת הַמְּנוֹרָה: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאַבְיָה יִרְק יִרְק בְּפִנְיָהּ הֲלֹא תִכְלֹם שְׁבַעַת יָמִים תִּסְגֹּר שְׁבַעַת יָמִים מִחוּץ לְמַחֲנֶה וְאַחַר תִּאָּסֵף: וְתִסְגֹּר מִרְיָם מִחוּץ לְמַחֲנֶה שְׁבַעַת יָמִים וְהָעַם לֹא נִסַּע עַד הָאָסֵף מִרְיָם: וְאַחַר נִסְעוּ הָעַם מִחֲצֵרוֹת וַיִּחַנּוּ בְּמִדְבַר פָּאָרָן:

וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: שְׁלַח לְךָ אַנְשִׁים וַיִּתְרוּ אֶת אֶרֶץ כְּנַעַן

אֲשֶׁר אָנִי נָתַן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לְמִטָּה אֲבֹתָיו
 תִּשְׁלַחוּ כָּל נְשִׂיא בָהֶם: וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה מִמִּדְּבַר פָּאֲרָן עַל פִּי יְהוָה
 כָּל־סָאֲנָשִׁים רֵאשִׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל הֵמָּה: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר:
 דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל כַּנְּפֵי בְגָדֵיהֶם
 לְדֹרֹתָם וְנִתְּנוּ עַל צִיצִית הַכֶּנֶף פֶּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית
 וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וַזְכַּרְתֶּם אֶת כָּל מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא תִתּוּרוּ
 אַחֲרָי לְבַבְכֶם וְאַחֲרָי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר אֹתָם זָנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן תִּזְכְּרוּ
 וַעֲשִׂיתֶם אֶת כָּל מִצְוֹתַי וְהָיִיתֶם קְדוֹשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם: אָנִי יְהוָה
 אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לֵהָיוֹת לָכֶם לֵאלֹהִים אָנִי
 יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

וַיִּקַּח קָרַח בֶּן יִצְהָר בֶּן קֵהֶת בֶּן לֹוי וְדָתָן וְאַבִּירָם בְּנֵי אֶלְיָאָב וְאוֹן בֶּן
 פֹּלֵת בְּנֵי רְאוּבֵן: וַיִּקְמוּ לְפָנֵי מֹשֶׁה וְאֲנָשִׁים מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל חֲמִשִּׁים
 וּמְאֹתָיִם נְשִׂאֵי עֵדָה קְרָאִי מוֹעֵד אֲנָשֵׁי שָׁם: וַיִּקְהָלוּ עַל מֹשֶׁה וְעַל
 אָהֲרֹן וַיֹּאמְרוּ אֲלֵהֶם רַב לָכֶם כִּי כָל הָעֵדָה כָּל־סָאֲנָשִׁים וּבְתוֹכָם
 יְהוָה וּמִדּוּעַ תִּתְּנָשְׂאוּ עַל קֵהֶל יְהוָה: וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם בְּהָרִימְכֶם אֶת
 חֶלְבּוֹ מִמֶּנּוּ וְנִחַשְׁבּוּ לְלוֹיִם כְּתַבּוּאֹת גֵּרָן וְכַתְּבוּאֹת יָקֹב: וְאֶכְלֹתֶם אֹתוֹ
 בְּכָל מְקוֹם אֹתָם וּבִיתְכֶם כִּי שָׁכַר הוּא לָכֶם חֶלֶף עֲבַדְתֶּם בְּאֶהֱל
 מוֹעֵד: וְלֹא תִשָּׂאוּ עָלַי חֶטָּא בְּהָרִימְכֶם אֶת חֶלְבּוֹ מִמֶּנּוּ וְאֶת קֹדְשֵׁי
 בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא תַחֲלִלוּ וְלֹא תִמּוֹתוּ:

וַיַּדְבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אָהֲרֹן לֵאמֹר: זֹאת חֲקַת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה
 יְהוָה לֵאמֹר דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה
 אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוּם אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עַל: וּנְתַתֶּם אֹתָהּ אֶל אֶלְעָזָר
 הַכֹּהֵן וְהוֹצִיא אֹתָהּ אֶל מַחֲוִץ לְמַחֲנֶה וְשַׁחֲטָהּ אֹתָהּ לְפָנָיו: וַיֹּאמֶר
 יְהוָה אֶל מֹשֶׁה אֵל תִּירָא אֹתוֹ כִּי בְיָדְךָ נִתְּתִי אֹתוֹ וְאֶת כָּל עַמּוֹ וְאֶת
 אֶרְצוֹ וַעֲשִׂיתָ לוֹ כְּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְסִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר יוֹשֵׁב
 בְּחֶשְׁבּוֹן: וַיִּכּוּ אֹתוֹ וְאֶת בְּנָיו וְאֶת כָּל עַמּוֹ עַד בְּלֹתִי הַשָּׂאִיר לוֹ שְׂרִיד
 וַיִּירָשׁוּ אֶת אֶרְצוֹ: וַיִּסְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּחַנוּ בְּעַרְבוֹת מוֹאָב מֵעַבְרָ
 לַיַּרְדֵּן יְרֵחוֹ:

וַיֵּרָא בְּלֹק בֶּן צְפוּר אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה יִשְׂרָאֵל לְאֱמֹרִי: וַיִּגֵּר מוֹאָב
 מִפְּנֵי הָעָם מְאֹד כִּי רַב הוּא וַיִּקַּץ מוֹאָב מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיֹּאמֶר

מוֹאֵב אֶל זִקְנֵי מִדְּבָר עֵתָה יִלְחָכוּ הַקְּהָל אֶת כָּל סְבִיבֹתֵינוּ כְּלַחֲדָה
הַשּׁוֹר אֶת יָרֵק הַשָּׂדֶה וּבָלֵק בֶּן צִפּוֹר מֶלֶךְ לְמוֹאֵב בַּעַת הַהוּא: וַיֵּרָא
פִּינְחָס בֶּן אֱלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן וַיָּקָם מִתּוֹךְ הָעֵדָה וַיִּקַּח רֶמַח בְּיָדוֹ:
וַיָּבֹא אַחֵר אִישׁ יִשְׂרָאֵל אֶל הַקְּבֵה וַיִּדְקַר אֶת שְׁנֵיהֶם אֶת אִישׁ יִשְׂרָאֵל
וְאֶת הָאִשָּׁה אֶל קְבֻתָּהּ וַתַּעֲצֹר הַמַּגִּפָּה מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיְהִי
הַמֵּתִים בַּמַּגִּפָּה אַרְבָּעָה וְעֶשְׂרִים אֶלֶף:

וַיִּדְבַר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: פִּינְחָס בֶּן אֱלֶעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁבִיב
אֶת חַמַּתִּי מֵעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָאוֹ אֶת קִנְיָאֹתֵי בְּתוּכֶם וְלֹא כְלִיתִי אֶת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקִנְיָאֹתֵי: לָכֵן אֹמַר הַנְּנִי נָתַן לּוֹ אֶת בְּרִיתִי שְׁלוֹם:

וּבַיּוֹם הַבְּפוּרִים בַּהֲקָרִיבְכֶם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה בְּשִׁבְעַתֵיכֶם מִקְרָא
קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָכֶם כָּל מְלֹאכֶת עֲבֹדָה לֹא תַעֲשׂוּ: וְהַקְּרִבְתֶּם עוֹלָה לְרִיחַ
נִיחַח לַיהוָה פָּרִים בְּנֵי בָקָר שְׁנַיִם אֵיל אֶחָד שִׁבְעָה כִּבְשִׂים בְּנֵי שְׁנָה:
וּמִנְחָתָם סֹלֶת בְּלוּלָה בְּשֶׁמֶן שְׁלֹשָׁה עֶשְׂרִים לֶפֶר הָאֶחָד שְׁנֵי עֶשְׂרִים
לְאֵיל הָאֶחָד: עֶשְׂרוֹן עֶשְׂרוֹן לְכֶבֶשׂ הָאֶחָד לְשִׁבְעַת הַכִּבְשִׂים: שְׁעִיר
עֲזִים אֶחָד לְכַפֵּר עֲלֵיכֶם: מִלֶּבֶד עֹלֹת הַתְּמִיד וּמִנְחָתוֹ תַעֲשׂוּ תְּמִימִם
יִהְיֶה לָכֶם וּנְסֻכֵיהֶם: וְשְׁעִיר חַטָּאת אֶחָד מִלֶּבֶד עֹלֹת הַתְּמִיד וּמִנְחָתָהּ
וּנְסֻכָּהּ: אֵלֶּה תַעֲשׂוּ לַיהוָה בְּמוֹעֲדֵיכֶם לְבַד מִנְדְּרֵיכֶם וּנְדֻבְתֵיכֶם
לְעֹלֹתֵיכֶם וּלְמִנְחֹתֵיכֶם וּלְנְסֻכֵיכֶם וּלְשִׁלְמֵיכֶם: וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל כָּכָל אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֶת מֹשֶׁה:

וַיִּדְבַר מֹשֶׁה אֶל רְאֵשֵׁי הַמַּטּוֹת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר
צִוָּה יְהוָה: אִישׁ כִּי יָדַר נָדַר לַיהוָה אוֹ הִשָּׁבַע שִׁבְעָה לְאִסּוּר אִסּוּר עַל
נַפְשׁוֹ לֹא יַחַל דָּבָרוֹ כָּכָל הַיֵּצֵא מִפִּיו יַעֲשֶׂה: וְאִשׁ הַכִּי תָדַר נָדַר
לַיהוָה וְאִסְרָהּ אִסּוּר בְּבֵית אָבִיהָ בְּנִיעֲרִיהָ: וַיִּתֵּן מֹשֶׁה אֶת הַגְּלֻעָד
לְמַכִּיר בֶּן מְנַשֶּׁה וַיֵּשֶׁב בָּהּ: וַיֵּאִיר בֶּן מְנַשֶּׁה הֶלֶךְ וַיִּלְפַּד אֶת חֹתְמֵיהֶם
וַיִּקְרָא אֶתְהֵן חֹת אִיר: וּנְבַח הֶלֶךְ וַיִּלְפַּד אֶת קָנַת וְאֶת בְּנֹתֶיהָ וַיִּקְרָא
לָהּ נְבַח בְּשֵׁמוֹ:

אֵלֶּה מַסְעֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר יָצְאוּ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לְצַבְּאֹתָם בְּיַד מֹשֶׁה
וְאַהֲרֹן: וַיִּכְתֹּב מֹשֶׁה אֶת מוֹצְאֵיהֶם לְמַסְעֵיהֶם עַל פִּי יְהוָה וְאֵלֶּה
מַסְעֵיהֶם לְמוֹצְאֵיהֶם: וַיִּסְעוּ מֵרַעְמֶסֶס בַּחֲדָשׁ הָרֵאשׁוֹן בַּחֲמִשָּׁה עָשָׂר
יוֹם לַחֲדָשׁ הָרֵאשׁוֹן מִמִּחְרַת הַפֶּסַח יָצְאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּיַד רָמָה לְעֵינֵי

כָּל מִצְרַיִם: וַתְּהַיִּיגָה מַחֲלָה תִרְצָה וַחֲגֹלָה וּמִלְכָּה וְנֹעֵזָה בְּנוֹת צִלְפָּחַד
 לְבָנֵי דָדֵיהֶן לְנָשִׁים: מִמִּשְׁפַּחַת בְּנֵי מִנְשֶׁה בֶּן יוֹסֵף הָיוּ לְנָשִׁים וַתְּהִי
 נִחְלָתָן עַל מֹשֶׁה מִשְׁפַּחַת אַבְיָהֶן: אֵלֶּה הַמִּצְוֹת (הַתּוֹ) וְהַמִּשְׁפָּטִים
 אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה בְּיַד מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּעֶרְבַת מוֹאָב עַל יַרְדֵּן (יג)
 יִרְחוּ: (הי אניד)

אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן בְּמִדְבָּר
 בְּעֶרְבָה מוֹל סוּף בֵּין פָּאָרָן וּבֵין תַּפֵּל וְלָבֶן וַחֲצֹרֹת וְדִי זָהָב: אַחַד
 עָשָׂר יוֹם מִחֲרֹב דֶּרֶךְ הַר שַׁעִיר עַד קָדֵשׁ בְּרִנֵּעַ: וַיְהִי בְּאַרְבָּעִים שָׁנָה
 בְּעַשְׁתֵּי עָשָׂר חֹדֶשׁ בְּאַחַד לַחֹדֶשׁ דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כָּכָל אֲשֶׁר
 צִוָּה יְהוָה אֹתוֹ אֲלֵהֶם: עַד אֲשֶׁר יָנִיחַ יְהוָה לְאַחֲיֵכֶם כָּכֶם וַיִּרְשׁוּ גַם
 הֵם אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם נָתַן לָהֶם בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן וְשַׁבְתֶּם
 אִישׁ לִירֵשׁתּוֹ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָכֶם: וְאֵת יְהוֹשֻׁעַ צִוִּיתִי בְּעֵת הַהוּא לֵאמֹר
 עֵינֶיךָ הִרְאֵת אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְשָׁנֵי הַמְּלָכִים הָאֵלֶּה
 כִּן יַעֲשֶׂה יְהוָה לְכָל הַמְּלָכֹת אֲשֶׁר אִתָּה עִבְר שְׁמָה: לֹא תִירָאוּם כִּי
 יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם הוּא הַנִּלְחָם לָכֶם:

וְאַתְחַנֵּן אֶל יְהוָה בְּעֵת הַהוּא לֵאמֹר: אֲדַנִּי יְהוָה אִתָּה הַחֲלוֹת
 לְהִרְאוֹת אֶת עֲבָדֶיךָ אֶת גְּדֹלְךָ וְאֵת יָדְךָ הַחֲזֹקָה אֲשֶׁר מִי אֵל בְּשָׁמַיִם
 וּבְאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה כְּמַעֲשֵׂיךָ וּכְגִבּוֹרֹתֶיךָ: אַעֲבֹרָה נָא וְאֶרְאֶה אֶת
 הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר בְּעֶבֶר הַיַּרְדֵּן הַהַר הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלְבֵּנָן:

וַיִּקְרָא מֹשֶׁה אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם שְׁמַע יִשְׂרָאֵל אֶת הַחֲקִים
 וְאֵת הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר אָנֹכִי דֹבֵר בְּאָזְנֵיכֶם הַיּוֹם וּלְמַדְתֶּם אֹתָם
 וְשִׁמְרֶתֶם לַעֲשׂוֹתָם: יְהוָה אֱלֹהֵינוּ כָּרַת עִמָּנוּ בְּרִית בְּחֹרֵב: לֹא אֵת
 אֲבֹתֵינוּ כָּרַת יְהוָה אֶת הַבְּרִית הַזֹּאת כִּי אִתָּנוּ אֲנַחְנוּ אֵלֶּה פַּה הַיּוֹם
 כְּלָנוּ חַיִּים: פָּנִים בְּפָנִים דִּבֶּר יְהוָה עִמָּכֶם בְּהַר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ: אָנֹכִי
 עֹמֵד בֵּין יְהוָה וּבֵינֵיכֶם בְּעֵת הַהוּא לְהַגִּיד לָכֶם אֶת דְּבַר יְהוָה כִּי
 יִרְאֵתֶם מִפְּנֵי הָאֵשׁ וְלֹא עֲלִיתֶם בְּהַר לֵאמֹר: אָנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֵיךָ אֲשֶׁר
 הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבֵּית עַבְדִּים: לֹא יְהִי לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים
 עַל פָּנָי: לֹא תַעֲשֶׂה לְךָ פֶסֶל כָּל תְּמוּנָה אֲשֶׁר בְּשָׁמַיִם מִמַּעַל וְאֲשֶׁר
 בְּאֶרֶץ מִתַּחַת וְאֲשֶׁר בַּמַּיִם מִתַּחַת לְאֶרֶץ: לֹא תִשְׁתַּחֲוֶה לָהֶם וְלֹא
 תַעֲבֹדֵם כִּי אָנֹכִי יְהוָה אֱלֹהֵיךָ אֵל קָנָא פֶקֶד עֵוֹן אָבוֹת עַל בְּנֵים וְעַל

שְׁלֹשִׁים וְעַל רִבְעִים לְשָׁנָאִי: וְעָשָׂה חֶסֶד לְאֲלֹפִים לְאַהֲבֵי וּלְשֹׁמְרֵי
מִצְוֹתַי: לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשׁוֹא כִּי לֹא יִנְקָה יְהוָה אֶת
אֲשֶׁר יִשָּׂא אֶת שְׁמוֹ לְשׁוֹא: שָׁמֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקֹדֶשׁוֹ כְּאֲשֶׁר צִוְּךָ
יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲבֹד וְעָשִׂיתָ כָּל מְלֹאכֶתֶךָ: וַיּוֹם הַשַּׁבְּעִי
שַׁבָּת לַיהוָה אֱלֹהֶיךָ לֹא תַעֲשֶׂה כָּל מְלֹאכָה אִתָּה וּבִנְךָ וּבִתֶּךָ וְעַבְדְּךָ
וְאִמְתֶּךָ וְשׂוֹרְךָ וְחֹמְרֶךָ וְכָל בְּהֵמָתֶךָ וְגֵרְךָ אֲשֶׁר בְּשַׁעְרֶיךָ לְמַעַן יָנוּחַ
עַבְדְּךָ וְאִמְתֶּךָ כְּמוֹךָ: וְזָכַרְתָּ כִּי עֶבֶד הָיִיתָ בְּאֶרֶץ מִצְרַיִם וַיִּצְאֶךָ יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ מִשָּׁם בְּיַד חֲזָקָה וּבְזֹרַע נְטוּיָה עַל כֵּן צִוְּךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ
לַעֲשׂוֹת אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת: כִּבֹּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ כְּאֲשֶׁר צִוְּךָ יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ לְמַעַן יֵאָרִיכוּ יָמֶיךָ וְלִמְעַן יֵיטֵב לָךְ עַל הַאֲדָמָה אֲשֶׁר יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ: לֹא תִרְצַח וְלֹא תִנְאַף וְלֹא תִגְנֹב וְלֹא תַעֲנֶה בְרֵעֶךָ עַד
שָׁוֵא: וְלֹא תִחְמַד אִשֶׁת רֵעֶךָ וְלֹא תִתְאַוֶּה בֵּית רֵעֶךָ שְׂדֵהוּ וְעַבְדּוֹ
וְאִמְתּוֹ שׂוֹרוֹ וְחֹמְרוֹ וְכָל אֲשֶׁר לְרֵעֶךָ: אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה דִּבֶּר יְהוָה
אֵל כָּל קְהַלְכֶם בְּהַר מִתְוֶה הָאֵשׁ הָעֲנַן וְהָעֶרְפֶּל קוֹל גְּדוֹל וְלֹא יִסָּף
וַיִּכְתְּבֶם עַל שְׁנֵי לַחַת אֲבָנִים וַיִּתְּנֶם אֵלַי: וַיְהִי כְּשִׁמְעֶכֶם אֶת הַקּוֹל
מִתּוֹךְ הַחֹשֶׁךְ וְהָהָר בָּעַר בָּאֵשׁ וַתִּקְרְבוּן אֵלַי כָּל רְאִשֵׁי שְׁבֻטֵיכֶם
וְזִקְנֵיכֶם: וַתֹּאמְרוּ הֵן הִרְאָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֶת כְּבוֹדוֹ וְאֶת גְּדֻלוֹ וְאֶת
קוֹלוֹ שִׁמְעָנוּ מִתּוֹךְ הָאֵשׁ הַיּוֹם הַזֶּה רְאִינוּ כִּי יְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם
וְחַי: וְעַתָּה לָמָּה נָמוֹת כִּי תֹאכְלֵנוּ הָאֵשׁ הַגְּדֹלָה הַזֹּאת אִם יִסְפִּים
אֲנַחְנוּ לְשִׁמְעַתְּ אֶת קוֹל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ עוֹד וּמִתְּנוּ: כִּי מִי כָּל בָּשָׂר אֲשֶׁר
שָׁמַע קוֹל אֱלֹהִים חַיִּים מְדַבֵּר מִתּוֹךְ הָאֵשׁ כְּמִנּוּ וַיְחַי: קָרַב אִתָּה
וְשָׁמַע אֶת כָּל אֲשֶׁר יֹאמַר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאִתְּ דַּבֵּר אֵלֵינוּ אֶת כָּל אֲשֶׁר
יְדַבֵּר יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֵלֶיךָ וְשָׁמַעְנוּ וְעָשִׂינוּ: וַיִּשְׁמַע יְהוָה אֶת קוֹל
דְּבָרֵיכֶם בְּדַבְּרֶכֶם אֵלַי וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵלַי שְׁמַעְתִּי אֶת קוֹל דְּבָרֵי הָעָם
הַזֶּה אֲשֶׁר דִּבְרוּ אֵלַיךָ הִיטִיבוּ כָּל אֲשֶׁר דִּבְרוּ: מִי יִתֵּן וְהָיָה לְבַבְכֶם זֶה
לָהֶם לִירְאָה אֶתִּי וּלְשַׁמֵּר אֶת כָּל מִצְוֹתַי כָּל הַיָּמִים לְמַעַן יֵיטֵב לָהֶם
וּלְבָנֵיהֶם לְעֹלָם: לָךְ אָמַר לָהֶם שׁוּבוּ לָכֶם לְאַהֲלֵיכֶם: וְאִתָּה פֹה עֹמֵד
עֲמָדִי וְאִדְבַּרְהָ אֵלֶיךָ אֶת כָּל הַמִּצְוָה וְהַחֻקִּים וְהַמְשָׁפְטִים אֲשֶׁר
תִּלְמַדְם וְעָשׂוּ בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לָהֶם לְרִשְׁתָּהּ: וְשָׁמַרְתֶּם לַעֲשׂוֹת
כְּאֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֶתְכֶם לֹא תִסְרוּ יְמִין וּשְׂמָאל: בְּכָל הַדֶּרֶךְ

אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֶתְכֶם תִּלְכוּ לְמַעַן תִּחְיוּ וְטוֹב לָכֶם וְהֶאֱרַכְתֶּם יָמִים בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר תִּירְשׁוּן: וְזֹאת הַמִּצְוָה הַחֲקִים וְהַמְשַׁפְּטִים אֲשֶׁר צִוָּה יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְלַמֵּד אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹת בְּאֶרֶץ אֲשֶׁר אַתֶּם עֹבְרִים שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ: לְמַעַן תִּירָא אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לְשֹׁמֵר אֶת כָּל חֻקֹּתָיו וּמִצְוֹתָיו אֲשֶׁר אָנֹכִי מִצְוֶה אֹתָהּ וּבְנֶה וּבְנֶה בְנֶה כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ וּלְמַעַן יָאֲרַכְךָ יְמֶיךָ: וְשִׁמְעֵת יִשְׂרָאֵל וְשִׁמְרֵת לַעֲשׂוֹת אֲשֶׁר יִיטֵב לָךְ וְאֲשֶׁר תִּרְבוֹן מְאֹד כִּי אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ לָךְ אֶרֶץ זִבְתַּח לֵב וּדְבָשׁ:

שָׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יְהוָה אֶחָד: וְאָהַבְתָּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לִבְבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מְאֹדְךָ: וְהָיוּ הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה אֲשֶׁר אָנֹכִי מִצְוֶה הַיּוֹם עַל לִבְבְּךָ: וְשִׁנַּנְתָּם לְבִנְיָד וּדְבַרְתָּ בָּם בְּשִׁבְתְּךָ בְּבֵיתְךָ וּבְלִכְתְּךָ בְּדֶרֶךְ וּבְשֹׁכְבְּךָ וּבְקוּמְךָ: וּקְשַׁרְתָּם לְאוֹת עַל יָדְךָ וְהָיוּ לְטֹטְפֹת בֵּין עֵינֶיךָ: וּכְתַבְתָּם עַל מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ וּבְשַׁעְרֶיךָ: וַיִּדְעֵתָ כִּי יְהוָה אֱלֹהֶיךָ הוּא הָאֱלֹהִים הָאֵל הַנֶּאֱמָן שֹׁמֵר הַבְּרִית וְהַחֲסֵד לְאֲהֲבָיו וּלְשֹׁמְרֵי מִצְוֹתָו לְאֶלֶף דָּוָר: וּמִשְׁלָם לְשֹׁנְאָיו אֵל פָּנָיו לְהַאֲבִידוֹ לֹא יֵאָחַר לְשֹׁנְאוֹ אֵל פָּנָיו שְׁלָם לוֹ: וְשִׁמְרֵת אֶת הַמִּצְוָה וְאֶת הַחֲקִים וְאֶת הַמְשַׁפְּטִים אֲשֶׁר אָנֹכִי מִצְוֶה הַיּוֹם לַעֲשׂוֹתָם:

וְהָיָה | עֲקֵב תִּשְׁמְעוּן אֶת הַמְשַׁפְּטִים הָאֵלֶּה וְשִׁמְרַתֶּם וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְשֹׁמֵר יְהוָה אֱלֹהֶיךָ לָךְ אֶת הַבְּרִית וְאֶת הַחֲסֵד אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְתָּיךָ: וְאֶהְיֶה וּבְרַכְּךָ וְהִרְבֶּה וּבְרַךְ פְּרִי בִטְנְךָ וּפְרִי אֲדָמְתְךָ דִּגְגְךָ וְתִירְשׁוּךָ וַיִּצְהַרְךָ שֹׁגֵר אֶלְפִיךָ וַעֲשִׂיתָרְתָּ צֹאנְךָ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְתָּיךָ לָתֵת לָךְ: בְּרוּךְ תִּהְיֶה מִכָּל הָעַמִּים לֹא יִהְיֶה בְּךָ עָקֹר וְעִקְרָה וּבְכֹהֲמֹתֶיךָ: כִּי אִם שֹׁמֵר תִּשְׁמְרוּן אֶת כָּל הַמִּצְוָה הַזֹּאת אֲשֶׁר אָנֹכִי מִצְוֶה אֶתְכֶם לַעֲשׂוֹתָהּ לְאַהֲבָה אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם לְלַכֵּת בְּכָל דְּרָכָיו וּלְדַבְּקָהּ בּוֹ: וְהוֹרִישׁ יְהוָה אֶת כָּל הַגּוֹיִם הָאֵלֶּה מִלְּפָנֵיכֶם וִירִשְׁתֶּם גּוֹיִם גְּדֹלִים וְעַצְמִים מִכֶּם: כָּל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר תִּדְרֹךְ כָּף רַגְלְכֶם בּוֹ לָכֶם יִהְיֶה מִן הַמִּדְבָּר וְהַלְבַּנוֹן מִן הַנֶּהָר נָהָר פָּרַת וְעַד הַיַּם הָאֲחֵרוֹן יִהְיֶה גְבֻלְכֶם: לֹא יִתְיַצֵּב אִישׁ בְּפָנֵיכֶם פּוֹחַדְכֶם וּמוֹרָאְכֶם יִתֵּן יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם עַל פְּנֵי כָל הָאֶרֶץ אֲשֶׁר תִּדְרֹכוּ בָּהּ כִּי אֲשֶׁר דִּבֶּר לָכֶם: וְרָאָה אָנֹכִי נָתַן לְפָנֵיכֶם הַיּוֹם בְּרַכָּה וּקְלָלָה: אֶת הַבְּרַכָּה אֲשֶׁר תִּשְׁמְעוּ

אל מצות יהוה אלהיכם אשר אנכי מצוה אתכם היום: והקללה אם לא תשמעו אל מצות יהוה אלהיכם וסרתם מן הדרך אשר אנכי מצוה אתכם היום ללכת אחרי אלהים אחרים אשר לא ידעתם: שבעה שבעת תספור לך מהחל חרמש בקמה תחל לספור שבעה שבעות: ועשית חג שבעות ליהוה אלהיך מסת נדבת ידך אשר תתן כֹּאֲשֶׁר יְבָרְכֶךָ יְהוָה אֱלֹהֶיךָ: ושמחת לפני יהוה אלהיך אפה ובנדך ובתך ועבדך ואמתך והלוי אשר בשעריך והגר והיתום והאלמנה אשר בקרבך במקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשכן שמו שם: וזכרת כי עבד היית במצרים ושמרת ועשית את החקים האלה: חג הספכת תעשה לך שבעת ימים באספך מגרנדך ומיקבך: ושמחת בחגך אפה ובנדך ובתך ועבדך ואמתך והלוי והגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך: שבעת ימים תחג ליהוה אלהיך במקום אשר יבחר יהוה כי יברכך יהוה אלהיך בכל תבואתך ובכל מעשה ידיך והיית אף שמח: שלוש פעמים בשנה נראה כל זכורך את פני יהוה אלהיך במקום אשר יבחר בחג המצות ובחג השבעות ובחג הספכות ולא נראה את פני יהוה ריקם: איש כמתנת ידו ככרפת יהוה אלהיך אשר נתן לך:

שפטים ושטרים תתן לך בכל שעריך אשר יהוה אלהיך נתן לך לשבטיך ושפטו את העם משפט צדק: לא תטה משפט לא תכיר פנים ולא תקח שחד כי השחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים: צדק צדק תרדף למען תחיה וירשת את הארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך: וענו ואמרו ידינו לא שפכו את הדם הזה ועינינו לא ראו: כפר לעמך ישראל אשר פדית יהוה ואל תתן דם נקי בקרב עמך ישראל ונכפר להם הדם: ואתה תבער הדם הנקי מקרבך כי תעשה הישר בעיני יהוה:

כי תצא למלחמה על איביך ונתנו יהוה אלהיך בידך ושבת שבי: וראית בשביה אשת יפת תאר וחשקת בה ולקחת לך לאשה: והבאתה אל תוך ביתך וגלתה את ראשה ועשתה את צפרניה: זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים: אשר קרך בדרך ויזנב בך כל הנחשלים אחריך ואתה עיף ויגע ולא ירא אלהים:

והנה בהניח יהוה אלהיך לך מפל איביך מסביב בארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה לרשתה תמחה את זכר עמלק מתחת השמים לא תשכח:

והנה כי תבוא אל הארץ אשר יהוה אלהיך נתן לך נחלה וירשתה וישבת בה: ולקחת מראשית כל פרי האדמה אשר תביא מארצך אשר יהוה אלהיך נתן לך ושמרת בטנא והלכת אל המקום אשר יבחר יהוה אלהיך לשפן שמו שם: ובאת אל הפהן אשר יהיה בימים ההם ואמרת אליו הגדתי היום ליהוה אלהיך כי באתי אל הארץ אשר נשבע יהוה לאבותינו לתת לנו: ותבאו אל המקום הזה ויצא סיחן מלך חשבון ועוג מלך הבשן לקראתנו למלחמה ונכסם: ונקח את ארצם ונתנה לנחלה לראובני ולגדי ולחצי שבט המנשי: ושמרתם את דברי הברית הזאת ועשיתם אתם למען תשכילו את כל אשר תעשון:

אתם נצבים היום כלכם לפני יהוה אלהיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם ושטריכם כל איש ישראל: טפכם נשיכם וגרך אשר בקרב מחניך מחטב עציך עד שאב מימך: לעברך בברית יהוה אלהיך ובאלתו אשר יהוה אלהיך פרת עמך היום: הגדתי לכם היום כי אבד תאבדון לא תאריכין ימים על האדמה אשר אפה עבר את הירדן לבוא שמה לרשתה: העדתי בכם היום את השמים ואת הארץ החיים והמות נתתי לפניך הברכה והקללה ובחרת בחיים למען תחיה אפה וזרעך: לאהבה את יהוה אלהיך לשמע בקלו ולדבקה בו פי הוא חייך וארץ ימך לשבת על האדמה אשר נשבע יהוה לאבותיך לאברהם ליצחק וליעקב לתת להם:

וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל: ויאמר אלהם בן מאה ועשרים שנה אנכי היום לא אוכל עוד לצאת ולבוא ויהוה אמר אלי לא תעבר את הירדן הזו: יהוה אלהיך הוא עבר לפניך הוא ישמיד את הגוים האלה מלפניך וירשתם יהושע הוא עבר לפניך כאשר דבר יהוה: הקהילו אלי את כל זקני שבטיכם ושטריכם ואדברה באזניהם את הדברים האלה ואעידה בם את השמים ואת הארץ: כי ידעתי אחר מותי כי השחת תשחתון וסרתם

מן הדרך אשר צויתי אתכם וקראת אתכם הרעה באחרית הימים כי תעשו את הרע בעיני יהוה להכעיסו במעשה ידיכם: וידבר משה באזני כל קהל ישראל את דברי השירה הזאת עד תמם:

האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי: יערף כפטר לקחי תזל כטל אמרתי כשעירם עלי דשא וכרביבים עלי עשב: כי שם יהוה אקרא הבו גדל לאלהינו: וידבר יהוה אל משה בעצם היום הזה לאמר: עלה אל הר העברים הזה הר נבו אשר בארץ מואב אשר על פני ירחו וראה את ארץ כנען אשר אני נתן לבני ישראל לאחזה: ומת בהר אשר אתה עלה שמה והאסף אל עמידך כאשר מת אהרן אחיך בהר ההר ויאסף אל עמיו: על אשר מעלתם בי בתוף בני ישראל במי מריבת קדש מדבר צן על אשר לא קדשתם אותי בתוף בני ישראל: כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא תבוא אל הארץ אשר אני נתן לבני ישראל:

וזאת הברכה אשר ברוך משה איש האלהים את בני ישראל לפני מותו: ויאמר יהוה מסיני בא וזרח משעיר למו הופיע מהר פארן ואתה מרובבת קדש מימינו אש דת למו: אף חבב עמים כל קדשיו בידך והם תכו ורגלך ישא מדברתיך: ולא קם נביא עוד בישראל כמשה אשר ידעו יהוה פנים אל פנים: לכל האתת והמופתים אשר שלחו יהוה לעשות בארץ מצרים לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו: ולכל היד היד החזקה ולכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל (כל) ישראל: (יוד אידנ)

נביאים

ויהי אחרי מות משה עבד יהוה ויאמר יהוה אל יהושע בן נון משרת משה לאמר: משה עבדי מת ועתה קום עבר את הירדן הזה אתה וכל העם הזה אל הארץ אשר אנכי נתן להם לבני ישראל: כל מקום אשר תדרוך כף רגלכם בו לכם נתתיו כאשר דברתי אל משה: ויעבד ישראל את יהוה כל ימי יהושע וכל ימי הזקנים אשר האריכו ימים אחרי יהושע ואשר ידעו את כל מעשה יהוה אשר עשה לישראל: ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל ממצרים קברו בשכם בחלקת השדה אשר קנה יעקב מאת בני חמור אבי שכם

במאה קשיטה ויהיו לבני יוסף לנחלה: ואלעזר בן (בן) אהרן מת ויקברו אתו בגבעת פינחס בנו אשר נתן לו בְּהַר (בְּר) אֶפְרַיִם: (הי אינד)

ויהי אחרי מות יהושע וישאלו בני ישראל ביהוה לאמר מי יעלה לנו אל הכנעני בתחלה להלחם בו: ויאמר יהוה יהודה יעלה הנה נתתי את הארץ בידו: ויאמר יהודה לשמעון אחיו עלה אתי בגורלי ונלחמה בפנעני והלכתי גם אני אתך בגורלך ויילך אתו שמעון: ויעשו כן בני בנימן וישאו נשים למספרם מן המחללות אשר גזלו וילכו וישבו אל נחלתם ויבנו את הערים וישבו בהם: ויתהלכו משם בני ישראל בעת ההיא איש לשבטו ולמשפחתו ויצאו משם איש לנחלתו: בימים ההם (הם) אין מלך בישראל איש הישר בעיניו (בן) יעשה: (ויו דאני)

ויהי איש אחד מן הרמתיים צופים מהר אפרים ושמו אלקנה בן ירחם בן אליהוא בן תחו בן צוף אפרתי: ולו שתי נשים שם אחת חנה ושם השנית פננה ויהי לפננה ילדים ולחנה אין ילדים: ועלה האיש ההוא מעירי מימים מימה להשתחות ולזבח ליהוה צבאות בשלה ושם שני בני עלי חפני ופנחס כהנים ליהוה: הכל נתן ארונה המלך למלך ויאמר ארונה אל המלך יהוה אלהיך ירצה: ויאמר המלך אל ארונה לא כי קנו אקנה מאותך במחיר ולא אעלה ליהוה אלהי עלות חנם ויקן דוד את הגרן ואת הבקר בכסף שקלים חמשים: ויבן שם (שם) דוד מזבח ליהוה ויעל עלות ושלמים ויעתר יהוה לארץ ותעצר המגפה מעל (מל) ישראל: (הי אידנ)

והמלך דוד זקן בא בימים וכסהו בכגדים ולא יחם לו: ויאמרו לו עבדיו יבקשו לאדני המלך נערה בתולה ועמדה לפני המלך ותהי לו סכנת ושכבה בחיקך ויחם לאדני המלך: ויבקשו נערה פה בכל גבול ישראל וימצאו את אבישג השונמית ויבאו אתה למלך: וידבר אתו טבות ויתן את כסאו מעל כסא המלכים אשר אתו בכבל: ושנא את בגדי כלאו ואכל לחם תמיד לפניו כל ימי חייו: וארחתו ארחת (את) תמיד נתנה לו מאת המלך דבר יום ביומו כל ימי (י) חייו: (

(יוד דנאי)

חזון ישעיהו בן אמוץ אשר חזה על יהודה וירושלים בימי עזיהו יותם אחז יחזקיהו מלכי יהודה: שמעו שמים והאזיני ארץ כי יהוה דבר בנים גדלתי ורוממתי והם פשעו בי: ידע שור קנהו וחמור אבוס בעליו ישראל לא ידע עמי לא התבונן: כי כאשר השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עשה עמדים לפני נאם יהוה פן יצמד ורעכם ושמכם: והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחות לפני אמר יהוה: ויצאו וראו (ו) בפגרי האנשים הפשעים בי כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכפה והיו דראון לכל (לל) בשר: והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבוא כל בשר להשתחות לפני אמר יהוה: (יכוין הי דניא)

דברי ירמיהו בן חלקיהו מן הפהנים אשר בענתות בארץ בנימן: אשר היה דבר יהוה אליו בימי יאשיהו בן אמון מלך יהודה בשלש עשרה שנה למלכו: ויהי בימי יהויקים בן יאשיהו מלך יהודה עד תם עשתי עשרה שנה לצדקיהו בן יאשיהו מלך יהודה עד גלות ירושלים בחדש החמישי: וידבר אתו טבות ויתן את כסאו ממעל לכסא המלכים אשר אתו בכבל: ושנה את בגדי כלאו ואכל לחם לפניו תמיד כל ימי חייו: וארחתו ארחת (את) תמיד נתנה לו מאת מלך בבל דבר יום ביומו עד יום מותו כל ימי (י) חייו: (ויו דיאנ)

ויהי בשלשים שנה ברביעי בחמשה לחדש ואני בתוך הגולה על נהר כבר נפתחו השמים ואראה מראות אלהים: בחמשה לחדש היא השנה החמישית לגלות המלך יויכין: היה היה דבר יהוה אל יחזקאל בן בוזי הפהן בארץ כשדים על נהר כבר ותהי עליו שם יד יהוה: וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון ענן גדול ואש מתלקחת ונגה לו סביב ומתוכה כעין החשמל מתוף האש: ומתוכה דמות ארבע חיות וזה מראיהן דמות אדם להנה: וארבעה פנים לאחת וארבע פנים לאחת להם: ורגליהם רגל ישרה וכף רגליהם ככף רגל עגל ונצצים כעין נחשת קלל: וידי אדם מתחת פניהם על ארבעת רבעיהם ופניהם וכנפיהם לארבעתם: חכרת אשה אל אחותה כנפיהם לא יסבו בלכתן איש אל עבר פניו ילכו: ודמות

פְּנִיָּהֶם פְּנֵי אָדָם וּפְנֵי אַרְיָה אֶל הַיָּמִין לְאַרְבַּעַתָּם וּפְנֵי שׁוּר
מִהַשְּׂמֹאֵל לְאַרְבַּעַתָּן וּפְנֵי נֶשֶׁר לְאַרְבַּעַתָּן: וּפְנִיָּהֶם וּכְנַפֵּיהֶם פְּרָדוֹת
מִלְמַעְלָה לְאִישׁ שְׁתֵּים חִבְרוֹת אִישׁ וּשְׁתֵּים מְכֹסוֹת אֶת גְּוִיתֵיהֶנָּה:
וְאִישׁ אֶל עֵבֶר פְּנָיו יִלְכוּ אֶל אֲשֶׁר יִהְיֶה שְׁמָה הַרוּחַ לְלַכֵּת יִלְכוּ לֹא
יִסְבוּ בְּלִכְתָּן: וּדְמוּת הַחַיּוֹת מֵרְאִיָּהֶם כְּגַחְלֵי אֵשׁ בְּעֵרוֹת כְּמֵרְאָה
הַלְפָּדִים הִיא מִתְהַלֶּכֶת בֵּין הַחַיּוֹת וְנִגָּה לְאֵשׁ וּמִן הָאֵשׁ יוֹצֵא בָרֶק:
וְהַחַיּוֹת רְצוּא וְשׂוֹב כְּמֵרְאָה הַבְּזֹק: וְאָרָא הַחַיּוֹת וְהִנֵּה אוֹפֵן אֶחָד
בְּאַרְצָן אֶצֶל הַחַיּוֹת לְאַרְבַּעַת פְּנָיו: מֵרְאָה הָאוֹפְנִים וּמַעֲשִׂיהֶם כְּעֵין
תְּרִישִׁישׁ וּדְמוּת אֶחָד לְאַרְבַּעַתָּן וּמֵרְאִיָּהֶם וּמַעֲשִׂיהֶם כְּאֲשֶׁר יִהְיֶה
הָאוֹפֵן בְּתוֹךְ הָאוֹפֵן: עַל אַרְבַּעַת רַבְעֵיהֶן בְּלִכְתָּם יִלְכוּ לֹא יִסְבוּ
בְּלִכְתָּן: וְגִבֵּיהֶן וְגִבָּה לָהֶם וְיִרְאָה לָהֶם וְגִבְתָּם מְלֹאת עֵינַיִם סְבִיב
לְאַרְבַּעַתָּן: וּבְלִכְתֵּי הַחַיּוֹת יִלְכוּ הָאוֹפְנִים אֶצְלָם וּבְהִנְשֵׂא הַחַיּוֹת מֵעַל
הָאָרֶץ יִנְשְׂאוּ הָאוֹפְנִים: עַל אֲשֶׁר יִהְיֶה שֵׁם הַרוּחַ לְלַכֵּת יִלְכוּ שְׁמָה
הַרוּחַ לְלַכֵּת וְהָאוֹפְנִים יִנְשְׂאוּ לְעַמְתָּם כִּי רוּחַ הַחַיָּה בְּאוֹפְנִים:
בְּלִכְתָּם יִלְכוּ וּבְעַמְדָם יַעֲמִדוּ וּבְהִנְשֵׂאָם מֵעַל הָאָרֶץ יִנְשְׂאוּ הָאוֹפְנִים
לְעַמְתָּם כִּי רוּחַ הַחַיָּה בְּאוֹפְנִים: וּדְמוּת עַל רֵאשֵׁי הַחַיָּה רְקִיעַ כְּעֵין
הַקָּרַח הַנּוֹרָא נְטוּי עַל רֵאשֵׁיהֶם מִלְמַעְלָה: וְתַחַת הַרְקִיעַ כְּנַפֵּיהֶם
יִשְׂרוֹת אֵשׁ אֶל אַחוּתָהּ לְאִישׁ שְׁתֵּים מְכֹסוֹת לְהִנֵּה וּלְאִישׁ שְׁתֵּים
מְכֹסוֹת לְהִנֵּה אֶת גְּוִיתֵיהֶם: וְאֲשַׁמַּע אֶת קוֹל כְּנַפֵּיהֶם כְּקוֹל מַיִם
רַבִּים כְּקוֹל שְׂדֵי בְּלִכְתָּם קוֹל הַמְּלָה כְּקוֹל מַחְנָה בְּעַמְדָם תְּרַפְּינָה
כְּנַפֵּיהֶן: וְיִהִי קוֹל מֵעַל לְרַקִּיעַ אֲשֶׁר עַל רֵאשֵׁם בְּעַמְדָם תְּרַפְּינָה
כְּנַפֵּיהֶן: וּמִמַּעַל לְרַקִּיעַ אֲשֶׁר עַל רֵאשֵׁם כְּמֵרְאָה אֶבֶן סַפִּיר דְמוּת
כֶּסֶף וְעַל דְמוּת הַכֶּסֶף דְמוּת כְּמֵרְאָה אָדָם עָלָיו מִלְמַעְלָה: וְאָרָא
כְּעֵין חֲשֵׁמֶל כְּמֵרְאָה אֵשׁ בֵּית לָהּ סְבִיב מִמֵּרְאָה מִתְּנִיּוֹ וּלְמַעְלָה
וּמִמֵּרְאָה מִתְּנִיּוֹ וּלְמַטָּה רֵאשִׁיתִי כְּמֵרְאָה אֵשׁ וְנִגָּה לוֹ סְבִיב: כְּמֵרְאָה
הַקֶּשֶׁת אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּעַנְן בְּיוֹם הַגִּשָּׁם כִּן מֵרְאָה הַנִּגָּה סְבִיב הוּא מֵרְאָה
דְמוּת כְּבוֹד יְהוָה וְאָרָא וְאָפֵל עַל פְּנֵי וְאֲשַׁמַּע קוֹל מְדַבֵּר: וְתִשְׁאַנֵּי
רוּחַ וְאֲשַׁמַּע אַחֲרֵי קוֹל רַעַשׁ גְּדוֹל בְּרוּךְ כְּבוֹד יְהוָה מִמְקוֹמוֹ: וּפָאֵת
נִגְבָּה חֲמֵשׁ מֵאוֹת וְאַרְבַּעַת אֲלָפִים מֵדָה וּשְׁעָרִים שְׁלֹשָׁה שַׁעַר שְׁמַעוֹן
אֶחָד שַׁעַר יִשְׁשָׁכָר אֶחָד שַׁעַר זְבוּלֹן אֶחָד: פָּאֵת יְמָה חֲמֵשׁ מֵאוֹת

וארבעת אלפים שעריהם שלשה שער גד אחד שער אשר אחד שער נפתלי אחד: סביב שמנה (שה) עשר אלף ושם העיר מיום יהוה (יה) שמה: (יכוין הי דינא)

דבר יהוה אשר היה אל הושע בן בארי בימי עזיה יותם אחז יחזקיה מלכי יהודה ובימי ירבעם בן יואש מלך ישראל: תחלת דבר יהוה בהושע ויאמר יהוה אל הושע לך קח לך אשת זנונים וילדי זנונים כי זנה תזנה הארץ מאחרי יהוה: וילך ויקח את גומר בת דבלים ותהר ותלד לו בן:

ויהוה בהיכל קדשו הס מפניו כל הארץ: תפלה לחבקוק הנביא על שגינות: יהוה שמעתי שמעך גרתי יהוה פעלך בקרב שנים חיייהו בקרב שנים תודיע ברגו רחם תזכור: אלוה מתימן יבוא וקדוש מהר פארן סלה כסה שמים הודו ותהלתו מלאה הארץ: ונגה פאור תהיה קננים מידו לו ושם חביון עזה: לפניו ילך דבר ויצא רשף לרגלו: עמד וימדד ארץ ראה ויתר גוים ויתפצצו הררי עד שחו גבעות עולם הליכות עולם לו: תחת און ראיתי אהלי כושן ירגזון יריעות ארץ מדן: הבנהרים תרה יהוה אם בנהרים אפך אם בים עברתך כי תרכב על סוסך מרכבתך ישועה: עריה תעור קשתך שבעות מטות אמר סלה נהרות תבקע ארץ: ראוד יחילו הרים זרם מים עבר נתן תהום קולו רום גדיהו נשא: שמש ירח עמד זבלה לאור חציד יחלכו לנגה ברק חניתך: בזעם תצעד ארץ באף תדוש גוים: יצאת לישע עמד לישע את משיחך מחצת ראש מבית רשע ערות יסוד עד צואר סלה: נקבת במטיו ראש פרזיו יסערו להפיצני עליצתם כמו לאכל עני במסתר: דרכת בים סוסך חמר מים רבים: שמעתי ותרגז בטני לקול צללו שפתי יבוא רקב בעצמי ותחתי ארגז אשר אנוח ליום צרה לעלות לעם גודנו: כי תאנה לא תפרח ואין יכול בגפנים כחש מעשה זית ושרמות לא עשה אכל גזר ממקלה צאן ואין בקר ברפתים: ואני ביהוה אעלוזה אגילה באלהי ישעי: יהוה (קרי: אלהים) אדני חילי וישם רגלי כאילות ועל במותי ידרכני למנצח בגינותי: זכרו תורת משה עבדי אשר צויתי אותו בחרב על כל ישראל חקים ומשפטים: הנה אנכי שלח לכם את

אליה הנביא לפני בוא יום יהוה הגדול והנורא: והשיב לב (לך) אבות על בנים ולב בנים על אבותם פן אבוא והכיתי את הארץ (העץ) חרם: הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום יהוה הגדול והנורא: (א נאדי)

כתובים

ויהי בימי שפט השפטים ויהי רעב בארץ וילך איש מבית לחם יהודה לגור בשדי מואב הוא ואשתו ושני בניו: ושם האיש אלימלך ושם אשתו נעמי ושם שני בניו מחלון וכליון אפרתים מבית לחם יהודה ויבאו שדי מואב ויהיו שם: וימת אלימלך איש נעמי ותשארה היא ושני בניה: וישאו להם נשים מאביות שם האחת ערפה ושם השנית רות וישבו שם כעשר שנים: וימתו גם שניהם מחלון וכליון ותשארה האשה משני ילדיה ומאישה: ותקם היא וכלתיה ותשב משדי מואב כי שמעה בשדה מואב כי פקד יהוה את עמו לתת להם לחם: ותצא מן המקום אשר היתה שמה ושתי כלתיה עמה ותלכנה בדרך לשוב אל ארץ יהודה: ותאמר נעמי לשתי כלתיה לכנה שבנה אשה לבית אמה יעש יהוה עמכם חסד כאשר עשיתם עם המתים ועמדי: יתן יהוה לכם ומצאן מנוחה אשה בית אישה ותשק להן ותשאנה קולן ותבכינה: ותאמרנה לה כי אסף נשוב לעמך: ותאמר נעמי שבנה בנתי למה תלכנה עמי העוד לי בנים במעי והיו לכם לאנשים: שבנה בנתי לכן כי זקנתי מהיות לאיש כי אמרתי יש לי תקווה גם הייתי הלילה לאיש וגם ילדתי בנים: הלהן תשבנה עד אשר יגדלו הלהן תענגנה לבלתי היות לאיש אל בנתי כי מר לי מאד מכם כי יצאה בי יד יהוה: ותשאנה קולן ותבכינה עוד ותשק ערפה לתמותה ורות דבקה בה: ותאמר הנה שבהי בכתף אל עמה ואל אליה שובי אחריי בכתף: ותאמר רות אל תפגעני כי לעזבך לשוב מאחריך פי אל אשר תלכי אלך ובאשר תליני אלין עמך עמי ואלהיה אליהי: באשר תמותי אמות ושם אקבר פה יעשה יהוה לי וכה יוסיף פי המות יפריד ביני ובינך: ותרא כי מתאמצת היא ללכת אתה ותחדל לדבר אליה: ותלכנה שתייהם עד בואנה בית לחם ויהי

פּוֹאֲנָה בֵּית לֶחֶם וְתַהֵם כָּל הָעִיר עָלֶיהֶן וְתֹאמְרָנָה הַזֹּאת נְעָמִי:
 וְתֹאמֶר אֲלֵיהֶן אֵל תִּקְרָאנָה לִי נְעָמִי קְרָאנִי לִי מָרָא כִּי הִמַּר שְׂדֵי לִי
 מָאֵד: אֲנִי מְלֵאָה הַלְכָתִי וְרִיקָם הִשְׁבִּנִי יְהוָה לָמָּה תִקְרָאנָה לִי נְעָמִי
 וְיִהְיֶה עֲנָה בִי וְשְׂדֵי הָרַע לִי: וְתִשָּׁב נְעָמִי וְרוּת הַמּוֹאֲבִיָּה כִלְתֵּה עִמָּה
 הַשָּׁבָה מִשְׂדֵי מוֹאֵב וְהִמָּה בָּאוּ בֵּית לֶחֶם בְּתַחֲלַת קִצִּיר שְׁעָרִים:
 וְלִנְעָמִי מוֹדַע לְאִשָּׁה אִישׁ גְּבוּר חֵיל מִמִּשְׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ וְשָׂמוּ בְעֹז:
 וְתֹאמֶר רוּת הַמּוֹאֲבִיָּה אֵל נְעָמִי אֲלֹכָה נָא הַשְׂדֵּה וְאַלֶּקְטָה בַשָּׂבִלִים
 אַחַר אֲשֶׁר אֶמְצָא חֵן בְּעֵינָיו וְתֹאמֶר לָהּ לְכִי בְתִי: וְתִלְךְ וְתִבּוֹא
 וְתִלְקֹט בַּשְּׂדֵּה אַחֲרֵי הַקִּצִּירִים וַיִּקֶּר מִקְרָהּ חֲלֹקֶת הַשְּׂדֵּה לְבַעַז אֲשֶׁר
 מִמִּשְׁפַּחַת אֱלִימֶלֶךְ: וְהִנֵּה בְעֹז בָּא מִבֵּית לֶחֶם וַיֹּאמֶר לְקוֹצְרִים יְהוָה
 עִמָּכֶם וַיֹּאמְרוּ לוֹ יְבָרְכֶךָ יְהוָה: וַיֹּאמֶר בְּעֹז לִנְעָרוֹ הַנֹּצֵב עַל הַקּוֹצְרִים
 לְמִי הַנְּעָרָה הַזֹּאת: וַיַּעַן הַנְּעָר הַנֹּצֵב עַל הַקּוֹצְרִים וַיֹּאמֶר נְעָרָה
 מוֹאֲבִיָּה הִיא הַשָּׁבָה עִם נְעָמִי מִשְׂדֵי מוֹאֵב: וְתֹאמֶר אֶלֶקְטָה נָא
 וְאֶסְפְּתִי בְעֵמְרִים אַחֲרֵי הַקּוֹצְרִים וְתִבּוֹא וְתַעֲמוּד מֵאֵז הַבְּקָר וְעַד
 עֵתָה זֶה שְׂבֵתָה הַבַּיִת מְעֻט: וַיֹּאמֶר בְּעֹז אֵל רוּת הֲלֹא שָׂמַעְתָּ בְתִי אֵל
 תְּלִכִי לְלֶקֶט בַּשְּׂדֵּה אַחַר וְגַם לֹא תַעֲבֹרִי מִזֶּה וְכִּה תִדְבָּקִין עִם
 נְעָרָתִי: עֵינֶיךָ בַּשְּׂדֵּה אֲשֶׁר יִקְצְרוּן וְהִלְכְתָּ אַחֲרֵיהֶן הֲלוֹא צִוִּיתִי אֶת
 הַנְּעָרִים לְבִלְתִּי נָגֹעַךְ וְצִמַּת וְהִלְכְתָּ אֵל הַפְּלִים וְשִׁתִּית מֵאֲשֶׁר יִשְׁאַבוּן
 הַנְּעָרִים: וְתַפֵּל עַל פְּנֵיהָ וְתִשְׁתַּחֲוֶה אַרְצָהּ וְתֹאמֶר אֵלָיו מִדּוּעַ מִצִּאתִי
 חֵן בְּעֵינֶיךָ לְהַפְרִינִי וְאֲנֹכִי נְכָרִיָּה: וַיַּעַן בְּעֹז וַיֹּאמֶר לָהּ הֲגַד הַגִּד לִי
 כֹל אֲשֶׁר עָשִׂית אֶת חֲמוּתְךָ אַחֲרֵי מוֹת אִישְׁךָ וְתַעֲזֹבִי אֲבִיךָ וְאִמְךָ
 וְאַרְצְךָ מוֹלְדֶתְךָ וְתִלְכִי אֵל עִם אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתָּ תְּמוּל שְׁלֹשׁוֹם: יִשְׁלַם
 יְהוָה פְּעֻלָּךְ וְתִהְיֶה מִשְׁכַּרְתְּךָ שְׁלֵמָה מֵעַם יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
 בָּאת לְחַסוֹת תַּחַת כְּנָפָיו: וְתֹאמֶר אֶמְצָא חֵן בְּעֵינֶיךָ אֲדֹנָי כִּי נִחַמְתָּנִי
 וְכִי דַבַּרְתָּ עַל לֵב שְׁפָחֶתְךָ וְאֲנֹכִי לֹא אֶהְיֶה כְּאַחַת שְׁפָחֶתְךָ: וַיֹּאמֶר
 לָהּ בְעֹז לַעַת הָאֶכֶל גִּשְׁי הַלֵּם וְאֲכַלְתָּ מִן הַלֶּחֶם וְטַבֵּלְתָּ פִתֶיךָ בַּחֲמִץ
 וְתִשָּׁב מִצַּד הַקִּצִּירִים וַיִּצְבֹּט לָהּ קְלִי וְתֹאכַל וְתִשָּׁבַע וְתִתֵּר: וְתִקֶּם
 לְלֶקֶט וַיִּצּוּ בְעֹז אֶת נְעָרָיו לֵאמֹר גַּם בֵּינָם הַעֲמְרִים תִּלְקֹט וְלֹא
 תְכַלִּימוּהָ: וְגַם שֵׁל תִּשְׁלוּ לָהּ מִן הַצִּבְתִּים וְעֹזְבֹתֶם וְלֶקְטָה וְלֹא
 תִגָּעְרוּ בָּהּ: וְתִלְקֹט בַּשְּׂדֵּה עַד הָעֶרֶב וְתַחֲבֹט אֶת אֲשֶׁר לֶקְטָה וְיִהְיֶה

כַּאִיפָּה שְׁעָרִים: וְתִשָּׂא וְתָבוֹא הָעִיר וְתִרְא תְּמוֹתָהּ אֶת אֲשֶׁר לִקְטָהּ וְתוֹצֵא וְתִתֵּן לָהּ אֶת אֲשֶׁר הוֹתֵרָה מִשְׂכָּעָה: וְתֹאמֶר לָהּ תְּמוֹתָהּ אִיפֹה לִקְטֹתָ הַיּוֹם וְאָנֹה עֲשִׂיתָ יְהִי מִפִּירָךְ בְּרוּךְ וְתִגְדֹּל לְתְּמוֹתָהּ אֶת אֲשֶׁר עָשָׂתָה עִמּוֹ וְתֹאמֶר שֵׁם הָאִישׁ אֲשֶׁר עָשִׂיתִי עִמּוֹ הַיּוֹם בְּעֵז: וְתֹאמֶר נְעָמִי לְכַלְתֵּה בְרוּךְ הוּא לִיהוָה אֲשֶׁר לֹא עֹזב חֲסִדּוֹ אֶת הַחַיִּים וְאֶת הַמֵּתִים, וְתֹאמֶר לָהּ נְעָמִי קְרוֹב לָנוּ הָאִישׁ מִגְּאֻלָּנוּ הוּא: וְתֹאמֶר רוֹת הַמְּוֹאֲבָיָה גַם כִּי אָמַר אֵלַי עִם הַנְּעָרִים אֲשֶׁר לִי תִדְבְּקִין עַד אִם כֻּלּוֹ אֶת כָּל הַקְּצִיר אֲשֶׁר לִי: וְתֹאמֶר נְעָמִי אֵל רוֹת כַּלְתֵּה טוֹב בְּתִי כִּי תִצְאִי עִם נְעֻרוֹתָיו וְלֹא יִפְגְּעוּ בְךָ בְּשׂוּדָה אַחֵר: וְתִדְבֹּק בְּנְעֻרוֹת בְּעֵז לְלִקֹּט עַד כָּלוֹת קְצִיר הַשְּׁעָרִים וְקְצִיר הַחֲטִיִּם וְתִשָּׂב אֶת תְּמוֹתָהּ: וְתֹאמֶר לָהּ נְעָמִי תְּמוֹתָהּ בְּתִי הֲלֹא אֲבַקֵּשׁ לְךָ מִנּוּחַ אֲשֶׁר יִיטֵב לְךָ: וְעַתָּה הֲלֹא בְעֵז מְדַעַתְנוּ אֲשֶׁר הָיִיתָ אֶת נְעֻרוֹתָיו הִנֵּה הוּא זָרָה אֶת גֶּרֶן הַשְּׁעָרִים הַלַּיְלָה: וְרַחֲצֵת וְסִכֵּת וְשִׁמְתָּ שְׂמֵלֶתֶיךָ עָלֶיךָ וְיִרְדְּתָּ הַגֶּרֶן אֶל תְּוֹדְעֵי לְאִישׁ עַד כֻּלְּתוֹ לְאַכֹּל וְלִשְׁתּוֹת: וַיְהִי בְשֹׁכְבוֹ וַיִּדְעַתָּ אֶת הַמָּקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁכַּב שָׁם וּבָאֵת וּגְלִית מְרַגְלֶתְיוֹ וְשִׁכַּבְתָּ, וְהוּא יִגִּיד לְךָ אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשִׂין: וְתֹאמֶר אֵלֶיךָ כֹּל אֲשֶׁר תֹּאמְרֵי אֵלַי (קְרִי וְלֹא כַתִּיב) אֲעֹשֶׂה: וְתִרְדֹּד הַגֶּרֶן וְתַעֲשֶׂ כָּכֵל אֲשֶׁר צִוִּיתָה תְּמוֹתָהּ: וַיֹּאכֵל בְּעֵז וַיִּשָּׁתּוּ וַיִּיטֵב לָבוֹ וַיָּבֵא לְשֹׁכַב בְּקִצְהָ הָעֲרֻמָּה וְתָבֵא בְלֹט וְתִגַּל מְרַגְלֶתְיוֹ וְתִשְׁכַּב: וַיְהִי בַחֲצֵי הַלַּיְלָה וַיִּתְרַד הָאִישׁ וַיִּלְפַּת וַהֲנִיחָה אִשָּׁה שֹׁכַבֵּת מְרַגְלֶתְיוֹ: וַיֹּאמֶר מִי אַתָּה וְתֹאמֶר אֲנֹכִי רוֹת אֲמַתְךָ וּפְרִשְׁתָּ כִנְפֶיךָ עַל אֲמַתְךָ כִּי גֹאֵל אַתָּה: וַיֹּאמֶר בְּרוּכָה אַתָּה לִיהוָה בְּתִי הֵיטִבְתָּ חֲסִדְךָ הָאֲחֵרוֹן מִן הָרֵאשׁוֹן לְבַלְתִּי לָכֵת אַחֲרֵי הַבַּחֲוִרִים אִם דָּל וְאִם עָשִׁיר: וְעַתָּה בְּתִי אֶל תִּירָאִי כֹּל אֲשֶׁר תֹּאמְרֵי אֲעֹשֶׂה לְךָ כִּי יוֹדַע כָּל שַׁעַר עִמִּי כִּי אֲשַׁת חֵיל אַתָּה: וְעַתָּה כִּי אֲמַנָּם כִּי גֹאֵל אֲנֹכִי וְגַם יֵשׁ גֹּאֵל קְרוֹב מִמֶּנִּי: לִינִי הַלַּיְלָה וְהָיָה בְּבִקְרָא אִם יִגְאָלְךָ טוֹב יִגְאָל וְאִם לֹא יִחַפֵּץ לְגֻאֲלֶךָ וַיִּגְאָלְתִּיךָ אֲנֹכִי חֵי יְהוָה שֹׁכְבִי עַד הַבֶּקֶר: וְתִשְׁכַּב מְרַגְלוֹתָיו עַד הַבֶּקֶר וְתִקַּם בְּטָרוֹם יִכִּיר אִישׁ אֶת רַעְיוֹ וַיֹּאמֶר אֵל יוֹדַע כִּי בָאָה הָאִשָּׁה הַגֶּרֶן: וַיֹּאמֶר הֲבִי הַמְטַפַּחַת אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְאַחֲזִי בָּהּ וְתֹאחֲזֵ בָּהּ וַיִּמַּד שֵׁשׁ שְׁעָרִים וַיִּשֶׁת עָלֶיךָ וַיָּבֵא הָעִיר: וְתָבוֹא אֵל תְּמוֹתָהּ וְתֹאמֶר מִי אַתָּה בְּתִי וְתִגְדֹּל לָהּ אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה לָהּ הָאִישׁ:

ותאמר שש השערים האלה נתן לי כי אמר אלי (קרי ולא כתיב) אל
 תבואי ריקם אל חמותך: ותאמר שבי בתי עד אשר תדעין איך יפל
 דבר כי לא ישקט האיש כי אם כלה הדבר היום: ובעז עלה השער
 וישב שם והנה הגאל עבר אשר דבר בעז ויאמר סורה שבה פה
 פלני אלמני ויסר וישב: ויקח עשרה אנשים מזקני העיר ויאמר שבו
 פה וישבו: ויאמר לגאל חלקת השדה אשר לאחינו לאלימלך מכרה
 נעמי השבה משדה מואב: ואני אמרתי אגלה אונך לאמר קנה נגד
 הישבים ונגד זקני עמי אם תגאל גאל ואם לא יגאל הגידה לי
 ואדעה כי אין זולתך לגאול ואנכי אחרך, ויאמר אנכי אגאל:
 ויאמר בעז ביום קנותך השדה מיד נעמי ומאת רות המואביה אשת
 המת קנית להקים שם המת על נחלתו: ויאמר הגאל לא אוכל לגאל
 לי פן אשחית את נחלתי גאל לך אתה את גאלתי כי לא אוכל
 לגאל: וזאת לפנים בישראל על הגאולה ועל התמורה לקים כל
 דבר שלף איש נעלו ונתן לרעהו וזאת התעודה בישראל: ויאמר
 הגאל לבעז קנה לך וישלף נעלו: ויאמר בעז לזקנים וכל העם עדים
 אתם היום כי קניתי את כל אשר לאלימלך ואת כל אשר לכליון
 ומחלון מיד נעמי: וגם את רות המואביה אשת מחלון קניתי לי
 לאשה להקים שם המת על נחלתו ולא יכרת שם המת מעם אחיו
 ומשער מקומו עדים אתם היום: ויאמרו כל העם אשר בשער
 והזקנים עדים יתן יהוה את האשה הבאה אל ביתך כרחל וכלאה
 אשר בנו שתיים את בית ישראל ועשה חיל באפרתה וקרא שם
 בבית לחם: ויהי ביתך כבית פרוץ אשר ילדה תמר ליהודה מן הזרע
 אשר יתן יהוה לך מן הנערה הזאת: ויקח בעז את רות ותהי לו
 לאשה ויבא אליה ויתן יהוה לה הריון ותלד בן: ותאמרנה הנשים
 אל נעמי ברוך יהוה אשר לא השבית לך גאל היום ויקרא שמו
 בישראל: והיה לך למשיב נפש ולכלכל את שיבתך, כי כלתך אשר
 אהבתך ילדתו אשר היא טובה לך משבעה בנים: ותקח נעמי את
 הילד ותשתהו בחיקה ותהי לו לאמנת: ותקראנה לו השכנות שם
 לאמר ילד בן לנעמי ותקראנה שמו עובד הוא אבי ישי אבי דוד:
 ואלה תולדות פרוץ פרוץ הוליד את חצרון: וחצרון הוליד את רם

משלג כי כל ביתה לבש שנים: מרבדים עשתה לה שש וארגמן
 לבושה: נודע בשערים בעלה בשכתו עם זקני ארץ: סדין עשתה
 ותמכר ותגור נתנה לפנעני: עז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון:
 פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה: צופיה הליכות ביתה
 ולחם עצלות לא תאכל: קמו בניה ויאשרוה בעלה ויהללה: רבות
 בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה: שקר החן והבל היפי אשה
 יראת יהוה היא תתהלל: תנו לה (לה) מפרי ידיה ויהללה בשערים
 (בם) מעשיה: (א ניאד)

דברי קהלת בן דוד מלך בירושלים: הבל הבלים אמר קהלת הבל
 הבלים הכל הבל: מה יתרון לאדם בכל עמלו שיעמל תחת השמש:
 ויתר מהמה בני הזוהר עשות ספרים הרבה אין קץ ולהג הרבה יגעת
 בשור: סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא ואת מצותיו שמור כי
 זה כל האדם: כי את (את) כל מעשה האלהים יבא במשפט על כל
 נעלם אם טוב ואם (ום) רע: סוף דבר הכל נשמע את האלהים ירא
 ואת מצותיו שמור כי זה כל האדם: (ה נידא)

שיר השירים אשר לשלמה: ישקני מנשיקות פיהו כי טובים דדיך
 מין: לריח שמניך טובים שמן תורק שמך על פן עלמות אהבוך:
 פרמי שלי לפני האלף לך שלמה ומאתים לנטרים את פרוי:
 היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני: ברח דודי (די)
 ודמה לך לצבי או לעפר האילים על הרי (ה) בשמים: (י יאדנ)

איכה ישבה בדרך העיר רבתי עם היתה פאלמנה רבתי בגוים שרתי
 במדינות היתה למס: בכו תבכה בלילה ודמעתה על לחיה אין לה
 מנחם מכל אהביה כל רעיה בגדו בה היו לה לאיבים: גלתה יהודה
 מעני ומרב עבדה היא ישבה בגוים לא מצאה מנוח כל רדפיה
 השיגוה בין המצרים: למה לנצח תשכחנו תעזבנו לארץ זמים:
 השיבנו יהוה אליך ונשובה חדש ימינו פקדם: כי אם (אם) מאס
 מאסתנו קצפת עלינו עד (עד) מאד: השיבנו יהוה אליך ונשובה
 חדש ימינו פקדם: (ה יאנד)

בשנת שלוש למלכות יהויקים מלך יהודה בא נבוכדנאצר מלך בבל
 ירושלים ויצר עליה: ויתן אדני בידו את יהויקים מלך יהודה

ומקצת כלי בית האלהים ויביאם ארץ שנער בית אלהיו ואת הכלים הביא בית אוצר אלהיו: ויאמר המלך לאשפנז רב סריסיו להביא מבני ישראל ומזרע המלוכה ומן הפרתמים: ומעת הוסר התמיד ולתת שקוץ שמם ימים אלה מאתים ותשעים: אשרי המחכה ויגיע לימים אלה שלש מאות שלשים וחמשה: ואתה לך (לד) לקץ ותנוח ותעמד לגרלך לקץ (לז) הימין: (א ידאנ)

ויהי בימי אחשורוש הוא אחשורוש המלך מהדיו ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינה: בימים ההם כשכתב המלך אחשורוש על כסא מלכותו אשר בשושן הבירה: בשנת שלוש למלכו עשה משתה לכל שריו ועבדיו חיל א פרס ומדי הפרתמים ושרי המדינות לפניו: וישם המלך אחשורוש מס על הארץ ואיי הים: וכל מעשה תקפו וגבורתו ופרשת גדלת מרדכי אשר גדלו המלך הלוא הם פתובים על ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס: כי מרדכי (מז) היהודי משנה למלך אחשורוש וגדול היהודים ורצוי לרב אחיו דרש טוב לעמו ודבר שלום לכל (לל) זרעו: (ה ידנא)

ובשנת אחת לכורש מלך פרס לכלות דבר יהוה מפני ירמיה העיר יהוה את רוח כורש מלך פרס ויעבר קול בכל מלכותו וגם במקתב לאמר: פה אמר כורש מלך פרס כל ממלכות הארץ נתן לי יהוה אלהי השמים והוא פקד עלי לבנות לו בית בירושלים אשר ביהודה: מי בכם מכל עמו יהי אלהיו עמו ויעל לירושלים אשר ביהודה ויבן את בית יהוה אלהי ישראל הוא האלהים אשר בירושלים: זכרה להם אלהי על גאלי הכהנה וברית הכהנה והלויים: וטהרתים מכל גכר ואעמידה משמרות לפהנים וללויים איש במקלאתו: ולקרפן העצים (הס) בעתים מזמנות ולבפורים זכרה לי אלהי (אז) לטובה: (י ינאד)

אדם שת אנוש: קינן מהללאל ירד: חנוף מתושלח למך: למלאות דבר יהוה בפני ירמיהו עד רצתה הארץ את שבתותיה כל ימי השמה שבתה למלאות שבעים שנה: ובשנת אחת לכורש מלך פרס לכלות דבר יהוה בפני ירמיהו העיר יהוה את רוח כורש מלך פרס ויעבר קול בכל מלכותו וגם במקתב לאמר: פה אמר (אר) כורש מלך פרס

כל ממלכות הארץ נתן לי יהוה אלהי השמים והוא פקד עלי לבנות לו בית בירושלים אשר ביהודה מי בכם מפל עמו יהוה אלהיו עמו (ע) ויעל: (הי ינדא)

אדרא זוטא קדישא.

תאנא בההוא יומא דרבי שמעון בעא לאסתלקא מן עלמא ויהוה מסדר מלוי. אתפנשו חבריא לבי רבי שמעון. והוה קמיה רבי אלעזר בריה ורבי אבא ושאר חבריא. והוה מליא ביתא. זקיף עינוי רבי שמעון וקמא דאתמלי ביתא. בכה רבי שמעון ואמר: בזמנא אחרא פד הוינא בבי מרעי הוה רבי פינחס בן יאיר קמאי ועד דברירנא דוכתאי אורכו לי עד השתא. וכד תבנא אסחר אשא מקמאי ומעלמין לא אתפסק. ולא הוה עאל בר נש אלא ברשותא. והשתא חמינא דאתפסק והא אתמלי ביתא. עד דהוה יתבי פתח עינוי רבי שמעון וקמא מה דקמא ואסחר אשא בביתא נפקו כלהו ואשתארו רבי אלעזר בריה ורבי אבא. ושאר חבריא יתבו אבראי. אמר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה פוק חזי אי הכא רבי יצחק, דאנא מערבנא ליה. אימא ליה דיסדר מלוי ויתבי לגבאי. ופאה חולקיה. קם רבי שמעון ויתבי וחייד וחדוי. אמר, אן אינון חבריא. קם רבי אלעזר ואעיל לון ויתבו קמיה. זקיף ידוי רבי שמעון ומצלי צלותא ויהוה חדי ואמר, אינון חבריא דאשתכחו בבי אדרא זודמנון הכא. נפקו כלהו ואשתארו רבי אלעזר בריה ורבי אבא ורבי יהודה ורבי יוסי ורבי חזא. אדהכי עאל רבי יצחק. אמר ליה רבי שמעון פמה יאות חולקך, פמה חידו בעי לאתוספא לך בהאי יומא. יתבי רבי אבא בתר כתפוי ורבי אלעזר קמיה. אמר רבי שמעון, הא השתא שעתא דרעותא הוא. ואנא בעינא למיעל בלא כסופא לעלמא דאתי. והא מלין קדישין דלא גליאן עד השתא בעינא לגלאה קמי שכנתא. דלא ימרון דהא בגרעותא אסתלקנא מעלמא. ועד פען טמירין הוה בלבאי למיעל בהו לעלמא דאתי. וכך אסדרנא לכו. רבי

אבא יכתב. ורבי אלעזר ברי ילעי. ושאר חבריא ירחשון בלביהו. קם רבי אבא מבתר כתפוי ויתיב רבי אלעזר בריה קמיה, אמר ליה קום ברי, דהא אחרא יתיב בההוא אתר. קם רבי אלעזר. אתעטף רבי שמעון ויתיב.

פתח ואמר, לא המתים יהללו יה, ולא כל ירדי דומה, לא המתים יהללו יה הכי הוא ודאי, אינון דאקרון מתים. דהא קדשא בריה הוא חי אקרי. והוא שארי בין אינון דאקרון חיים ולא עם אינון דאקרון מתים. וסופי דקרא כתיב, ולא כל ירדי דומה. וכל אינון דנחתין לדומה בגיהנם ישפארו. שאני אינון דאקרון חיים דהא קדשא בריה הוא בעי ביקריהון. אמר רבי שמעון, כמה שניא שעתא דא מאדרא. דבאדרא אודמן קדשא בריה הוא ורתיכוי, והשתא הא קדשא בריה הוא הקא, ואתי עם אינון צדיקיא דבגנותא דעדן, מה דלא אערעו באדרא. וקדשא בריה הוא בעי ביקריהון דצדיקיא יתיר מיקרא דיליה. כמה דכתיב בירבעם דהוה מקטר ומפלח לעבודה זרה וקדשא בריה הוא אוריף ליה. וכיון דאשיט ידיה לקבליה דעדו נביאה. אתיבש ידיה, דכתיב ותיבש ידו. ועל דפלח לעבודה זרה לא כתיב, אלא על דאשיט ידיה לעדו נביאה. והשתא קדשא בריה הוא בעי ביקרא דילן, וכלהו אתאן עמיה. אמר, הא רב המנונא סבא הקא וסחרניה שבועין צדיקי גליפן בעטרין, מנהרין כל חד וחד מזיהרא דזיוא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. והוא אתי למשמע בחדותא אלן מלין דאנא אימא. עד דהוה יתיב אמר, הא רבי פינחס בן יאיר הקא, אתקינו דוכתיה. אודעזעו חבריא דהוה תמן וקמו ויתבו בשפולי ביתא. ורבי אלעזר ורבי אבא אשפארו קמיה דרבי שמעון. אמר רבי שמעון, באדרא אשתכחנא דכל חבריא הוה אמרי ואנא עמהון. השתא אימא אנא בלחודאי וכלהו ציתין למלולי, עלאין ותתאין. זכאה חולקי יומא דין.

פתח רבי שמעון ואמר, אני לדודי ועלי תשוקתו. כל יומין דאתקטרנא בהאי עלמא בחד קטירא אתקטרנא ביה בקדשא בריה

הוא. ובגין כּף השּׁתּא ועלי תּשׁוקתּוּ. דּהוא וּכּל סיעתּא קדישּׁא דיליה אָתּוּ לְמִשְׁמַע בְּחֻדְוָה מְלִין סְתִימִין וּשְׁבַחָא דְעִתִּיקָא קדישּׁא. סְתִימָא דְכָל סְתִימִין. פְּרִישׁ וְאַתְפְּרִישׁ מְכֻלָּא וְלֹא פְּרִישׁ. דְּהָא כְּלָא בֵּיה מִתְדַבְּקֵן וְהוּא מִתְדַבְּק בְּכֻלָּא. הוּא הוּא כְּלָא, עִתִּיקָא דְכָל עִתִּיקִין. סְתִימָא דְכָל סְתִימִין. אִתְתַּקֵּן וְלֹא אִתְתַּקֵּן. אִתְתַּקֵּן בְּגִין לְקִימָא כְּלָא. וְלֹא אִתְתַּקֵּן בְּגִין דְּלֹא שְׂכִיחַ. כּד אִתְתַּקֵּן אִפִּיק תּשְׁעָה נְהוּרִין דְּלִהֲטִין מְנִיָּה מִתְקוּנָוִי. וְאִינוּן נְהוּרִין מְנִיָּה מִתְנַהֲרִין וּמִתְלַהֲטִין וְאִזְלִין וּמִתְפְּשִׁטִין לְכָל עֵיבֵר. כְּבוּצִינָא דְמִתְפְּשִׁטִין מְנִיָּה נְהוּרִין לְכָל עֵיבֵר. וְאִינוּן נְהוּרִין דְּמִתְפְּשִׁטִין כּד יִקְרִבוּן לְמַנְדַּע לֹון לֹא שְׂכִיחַ אֶלָּא בּוּצִינָא בְּלַחֲדוּדִי. כּף הוּא עִתִּיקָא קדישּׁא בּוּצִינָא עֲלָאָה סְתִימָא דְכָל סְתִימִין. וְלֹא שְׂכִיחַ בְּרִי אִינוּן נְהוּרִין דְּמִתְפְּשִׁטִין דְּמִתְגַּלְגֵּין וְטְמִירָן. וְאִינוּן אִקְרוּן שְׂמָא קדישּׁא. וּבְגִין כּף כְּלָא חַד. וּמָה דְאַמְרֵי חֲבַרְנָא בְּסַפְרֵי קְדָמָאֵי דְאִינוּן דְּרַגִּין דְאַתְבְּרִיאוּ וְעִתִּיקָא קדישּׁא אִתְגַּלְגַּלִּי בְּהוּ בְּכָל חַד וְחַד. מְשׁוּם דְאִינוּן תְּקוּנָוִין דְעִתִּיקָא קדישּׁא. לֹאוּ הִשְׁתָּא עֲדָנָא לְהַנִּי מְלִין, דְּהָא אָמִינָא לֹון בְּאִדְרָא קדישּׁא. וְחִמֵּנָא מָה דְלֹא יִדְעָנָא הִכִּי וְעַד הִשְׁתָּא אִסְתִּים בְּלַבָּאֵי מְלָה. וְהִשְׁתָּא אָנָּא בְּלַחֲדוּדֵי אִסְהִידָנָא קָמִי מְלַכָּא קדישּׁא. וְכָל הַנִּי וְכָאֵי קְשׁוּט דְאַתּוּ לְמִשְׁמַע מְלִין אֲלִין:

גוּלְגֻלְתָּא דְרִישָׁא חֲוָרָא לֹאוּ בֵּיה שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא. קוּלְטָרָא דְקִטְפוּי אִתְפְּשִׁט וְאַתְנַהִיר וּמְנִיָּה יִרְתוּן צְדִיקָא אַרְבַּע מְאַה עֲלִמִין דְּכִסּוּפִין לְעֲלָמָא דְאַתִּי. מַהֲאֵי קוּלְטָרָא דְקִטְפָּא דְהִיא גוּלְגֻלְתָּא חֲוָרָא נְטִיף טְלָא כָּל יוּמָא לְהִהוּא זְעִיר אֲנִפִין לְאַתֵּר דְאַקְרֵי שְׂמִים. וּבֵיה זְמִינִין מִיִּתְיָא לְאַחֲרָא לְזִמְנָא דְאַתִּי, דְכְּתִיב: וַיִּתֵּן לָךְ הָאֱלֹהִים מִטַּל הַשָּׁמַיִם. וְאַתְמַלִּיא רִישִׁיה וּמַהֲהוּא זְעִיר אֲנִפִין נְטִיף לְחַקְל תְּפוּחִין. וְכָל חַקְל תְּפוּחִין נְהִירִין מַהֲהוּא טְלָא. הֵאֵי עִתִּיקָא קדישּׁא טְמִיר וְגִנְזוּ. וְחִכְמָתָא עֲלָאָה סְתִימָאָה בְּהִהוּא גוּלְגֻלְתָּא מְשַׁתְּכַח וְדָאֵי. בְּהֵאֵי עִתִּיקָא לֹא אִתְגַּלְגַּלִּי אֶלָּא רִישָׁא בְּלַחֲדוּדִי. בְּגִין דְאִיהוּ רִישָׁא לְכָל רִישָׁא. חִכְמָתָא עֲלָאָה, דְאִיהוּ רִישָׁא בֵּיה סְתִים וְאַקְרֵי מוּחָא עֲלָאָה,

מוֹחַא סְתִימָא, מוֹחַא דְשִׁכְיָא וְשִׁקִּיט. וְלִית דִּידַע לִיה בַּר אִיהוּ:
 תְּלִית רִישֵׁין אֲתַגְלֹפֹן דָּא לְגוּ מִן דָּא. וְדָא לְעֵלָא מִן דָּא. רִישָׁא חֲדָא
 חֲכֻמָּתָא סְתִימָאָה דְאֲתַפְסִיא וְלָא מִתְּפַתְחָא. וְחֲכֻמָּתָא דָּא סְתִימָאָה
 רִישָׁא לְכָל רִישֵׁי דְשָׂאָר חֲכֻמוֹת. רִישָׁא עֲלָאָה עֲתִיקָא סְתִימָא דְכָל
 סְתִימִין. רִישָׁא דְכָל רִישָׁא. רִישָׁא דְלָאוּ רִישָׁא. וְלָא יַדַע וְלָא אֲתִידַע
 מַה דְהוּי בְּרִישָׁא דָּא. דְלָא אֲתַדְבֵּק בְּחֲכֻמָּתָא וְלָא בְּסוּכְלָתָנּוּ. וְעַל
 הַאי אֲקָרִי, בְּרַח לָךְ אֶל-מְקוּמְךָ. וְהַחֲיוֹת רְצוּא וְשׁוּב. וּבְגִין כְּוָךְ
 עֲתִיקָא קְדִישָׁא אֲקָרִי אֵין. דְּבִיהַ תְּלִיא אֵין. וְכָל אֵינוֹן שְׁעָרֵי וְכָל
 אֵינוֹן נִימִין, מִמוֹחַא סְתִימָאָה נִפְקִין וְכִלְהוּ שְׁעִיעִין בְּשִׁקוּלָא וְלָא
 אֲתַחְזִי קְדָלָא פְּלָא הוּא. בְּגִין דְּהַאי עֲתִיקָא קְדִישָׁא בְּחַד הוּי. פְּלָא
 בְּחִידוֹ וְלָא שְׁנָא מְרַחֲמֵי לְעֵלְמִין בְּתִלְת עֶשֶׂר מְכִילֵן דְּרַחֲמִין
 אֲשַׁתְּכַח. בְּגִין דְּהַאי חֲכֻמָּתָא סְתִימָאָה דְּבִיהַ מִתְּפָרֵשׁ תְּלִית זְמָנִין
 לְאַרְבַּע אַרְבַּע. וְהוּא עֲתִיקָא פְּלִיל לֹון וְשִׁלִּיט עַל פְּלָא.
 חַד אַרְחָא דְנִהִיר בְּפִלְגוּתָא דְשְׁעָרֵי דְנִפְקֵי מִמוֹחַא. הוּא אַרְחָא
 דְנִהִרִין בִּיהַ צְדִיקָא לְעֵלְמָא דְאַתִּי. דְכִתִּיב: וְאַרְח צְדִיקִים כְּאוֹר נִגְהַ
 הוֹלֵךְ וְאוֹר עַד נְכוּן הַיּוֹם. וְעַל דָּא פְּתִיב, אֲזַ תִּתְעַנֵּג עַל יְהוָה. וּמַהֲהַ
 אַרְחָא מִתְנַהֲרִין כָּל שְׂאָר אַרְחִין דְּתִלְזֵן בְּזַעִיר אֲנִפִין.
 הַאי עֲתִיקָא סְבָא דְסָבִין. כְּתָרָא עֲלָאָה לְעֵלָא דְמִתְעַטְרִין בִּיהַ כָּל
 עֲטָרִין וְכְתָרִין. מִתְנַהֲרִין כָּל בּוּצִינִין מְנִיָּה וּמִתְלַהֲטִין. וְהוּא הוּא
 בּוּצִינָא עֲלָאָה טְמִירָא דְלָא אֲתִידַע. הַאי עֲתִיקָא אֲשַׁתְּכַח בְּתִלְת
 רִישֵׁין וְכִלְזֵן בְּחַד רִישָׁא. וְהַהוּא רִישָׁא עֲלָאָה לְעֵלָא לְעֵלָא. וּבְגִין
 דְּעֲתִיקָא קְדִישָׁא אֲתַרְשִׁים בְּתִלְת, אוּף הֵכִי כָּל שְׂאָר בּוּצִינִין דְּנִהֲרִין
 מְנִיָּה כְּלִילֵן בְּתִלְת. עוֹד עֲתִיקָא אֲתַרְשִׁים בְּתָרִין. כְּלִילָא דְעֲתִיקָא
 בְּתָרִין הוּא. כְּתָרָא עֲלָאָה דְכָל עֲלָאִין, רִישָׁא דְכָל רִישֵׁי. וְהַהוּא דְהוּי
 לְעֵלָא מִן דָּא דְלָא אֲתִידַע. כְּוָךְ כָּל שְׂאָר בּוּצִינִין סְתִימִין בְּתָרִין. עוֹד
 עֲתִיקָא קְדִישָׁא אֲתַרְשִׁים וְאַסְתִּים בְּחַד. וְהוּא חַד וְכִלָּא הוּא חַד. כְּוָךְ
 כָּל שְׂאָר בּוּצִינִין מִתְקַשְׁרִין וּמִתְהַדְרִין בְּחַד וְאֵינוֹן חַד:
 מְצַחָא דְאֲתַגְלִי בְּעֲתִיקָא קְדִישָׁא רְצוֹן אֲקָרִי. דְּהַאי רִישָׁא עֲלָאָה דָּא

סתיים לעלא דלא אתידע. פשיט חד טורנא בסימא יאה ואתכליל במצחא. ובגין דהאי רעוא דכל רעוין אתתקן במצחא ואתגליא כבוסיטא, האי מצחא אקרי רצון. וכד רצון דא אתגליא רעוא דרעוין אשתכח בכלהו עלמין. וכל צלותין דלתתא מתקבלין, ומתנהרין אנפוי דזעיר אנפין וכלא ברחמי אשתכח. וכל דינין אתטרין ואתכפין.

בשבתא בשעתא דצלותא דמנחה, דהוא עדן דכל דינין מתערין. אתגליא האי מצחא ואתכפין כל דינין ואשתכחו רחמין בכלהו עלמין. ובגין כן אשתכח שבת בלא דינא, לא לעלא ולא לתתא. ואפלו אשא דגיהנם אשתקע באתריה, וניחין תיביא. ועל דא אתוסף נשמטא דחדו בשבתא. ובעי בר נש למחדי בתלת סעודתי דשבתא. דהא כל מהימנותא וכל פללא דמהימנותא ביה אשתכח. ובעי בר נש לסדרא פתורא ולמיכל תלת סעודתי דמהימנותא ולמחדי בהו. אמר רבי שמעון, אסהדנא עלי לכל אלין דהכא. דהא מן יומאי לא בטילנא אלין תלת סעודתי, ובגינהון לא אצטריכנא לתעניתא בשבתא. ואפלו ביומי אחרני לא אצטריכנא, כל שכן בשבתא. דמאן דזכי בהו זכי למהימנותא שלימתא. חד סעודתא דמטרוניתא. וחד סעודתא דמלכא קדישא. וחד סעודתא דעתיקא קדישא סתימא דכל סתימין. ובההוא עלמא יזכי בהו לאלין.

האי רצון כד אתגליא כל דינין אתכפין משולשליהון. תקונא דעתיקא קדישא אתתקן בתקונא חד פללא דכל תקונין. והיא חכמה עלאה סתימאה, פללא דכל שאר. והאי אקרי עדן עלאה סתימא, והוא מוחא דעתיקא קדישא, והאי מוחא אתפשט לכל עיבר. מגיה אתפשט עדן אחרא, ומחאי עדן אתגלף. והוא רישא סתימא דברישא דעתיקא דלא אתידע כד פשיט חד טורנא דהוה מתתקן לאתנהרא. בטש בהאי מוחא ואתגלף ואתנהיר בכמה נהירין. ואפיק וארשים כבוסיטא דא בהאי מצחא. ואתרשים ביה חד נהורא דאקרי רצון. והאי רצון אתפשט לתתא בדקנא עד ההוא אתר

דמתישבא בדקנא ואקרי חסד עלאה. ודא איהו נצר חסד. ובהאי רצון פד אתגליא מסתכלין מארי דדינא ומתכפין :

עינוי דרישא דעתיקא קדישא תרין כחד שקילן דאשגחין פדירא ולא נאים, דכתיב, לא זנום ולא יישן, שומר ישראל. ישראל קדישא. בגין כך לא אית ליה גבינין על עינא ולא כסותא, ההוא מוחא אתגליף ונהיר בתלת תורין דעינא. בתורא תדא מסתחין עינין דזעיר אנפין, דכתיב רחצות בכולב, דהוא תורא קדמאה, ושאר תורין אסתחין ונהרין לשאר בוצינין. מוחא אקרי נביעא דברכתא. נביעא דכל ברקאן מגיה אשתכחו. ובגין דהאי מוחא להיט בתלת תורין דעינא בעינא תלי ביה ברכתא. דכתיב, טוב עין הוא יברך, דהא כמוחא תלין תורי דעינא.

האי עינא פד אשגח בזעיר אנפין, אנהרן אנפין פלהו כחידו. עינא דא הוא כלא ימינא לית בה שמאלא. עינין דתתא ימינא ושמאלא תרי בתרי גונון. בצניעותא דספרא אוליפנא דהא יוד עלאה יוד תתאה. הא עלאה הא תתאה. ואו עלאה ואו תתאה. פל אינון עלאין בעתיקא תלין. תתאין בזעיר אנפין אינון. לאו תלין אלא אינון ממש ובעתיקא קדישא תלין. דהא שמא דעתיקא אתבסיא מפלא ולא אשתכח. אבל אלין אתון דתלין בעתיקא בגין דיתקיימון אינון דלתתא. דאי לאו הכי לא יתקיימון, ובגין כך שמא קדישא סתים וגליא. ההוא דסתים לקבליה דעתיקא קדישא סתימא דכלא. וההוא דאתגליא בזעיר אנפין. ובגין כך פל ברקאן בעין סתים וגליא. אלין אתון סתימן דתלין בעתיקא קדישא אמאי תלין, תליא יוד לקימא יוד דלתתא :

חוטמא. בהאי חוטמא בנוקבא דפרדשקא דביה נשיב רוחא דחיי לזעיר אנפין. ובהאי חוטמא בנוקבא דפרדשקא תליא הא לקימא הא אתרא דלתתא. ודא רוחא נפיק ממוחא סתימאה ואקרי רוחא דחיי. ובהאי רוחא זמינין למנדע חכמתא בזמנא דמלכא משיחא דכתיב, ונחה עליו רוח יהוה, רוח חכמה ובינה. האי חוטמא חיי

מִכָּל סִטְרִין, חִידוֹ שְׁלִימָא. נַחַת רוּחַ. אֶסְנֹתָא. בְּחוּטְמָא דְזַעִיר אֲנַפִּין כְּתִיב, עָלָה עֶשֶׂן בְּאֶפֶס. וְהִכָּא כְּתִיב, וַתְּהַלְתִּי אַחֲטָם לָךְ. וּבִסְפָרָא דְאַגְדָּתָא דְבִי רַב יִיבָא סְבָא אוֹקִים הָא בְּפִמָּא. וְהִכָּא לֹא מִתְקַיְמָא הִכִּי וְלֹא אֶצְטְרָפָא. אִף עַל גַּב דְּבַחַד סִלְקָא, אֲלֵא בְּהָא דִּינָא תְּלִיא. וְדִינָא בְּחוּטְמָא תְּלִיא. דְּכְתִיב עָלָה עֶשֶׂן בְּאֶפֶס. וְאִי תִימָא הָא כְּתִיב וְאֵשׁ מִפִּיו תֹּאכַל. עֶקְרָא דְרוּגְזָא בְּחוּטְמָא תְּלִיא. כָּל תְּקוּנִין דְּעִתִּיקָא קֻדְיָשָׁא בְּמוֹחָא שְׁקִיט וְסִתִּים מִתְתַּקְּנִין. וְכָל תְּקוּנִין דְּזַעִיר אֲנַפִּין בְּחֻכְמָה תְּתַאָּה מִתְתַּקְּנִין. דְּכְתִיב: כָּל־מִן בְּחֻכְמָה עֲשִׂיתָ. וְהָא כָּל־לֵא דְכָלֵא וְדָאִי. מַה בֵּין הָא לְהָא. הָא דְהִכָּא דִּינָא אֲתַעֵר מִנְּהָ. וְדְהִכָּא רַחֲמֵי גּוֹ רַחֲמֵי:

בְּדִיקְנָא דְעִתִּיקָא קֻדְיָשָׁא תְּלִיא כָּל יְקִירוֹ דְכָלֵא. מְזֵלָא דְכָלֵא אֲקָרִי. מִהֵאִי דִיקְנָא מִמְזֵלָא יְקִירָא דְכָל יְקִירִין. מְזֵלִי עֲלָאִי וְתַתְּאִי. כְּלֵהוּ מִשְׁגִּיחִין לְהֵהוּא מְזֵלָא. בְּהֵהוּא מְזֵלָא תְּלִיא חִיִּי דְכָלֵא, מְזוּנִי דְכָלֵא, בְּהֵאִי מְזֵלָא תְּלִין שְׁמֵיָא וְאַרְעָא, גְּשָׁמִין דְרַעֲוָא, בְּהֵאִי מְזֵלָא אֲשַׁגְּחוּתָא דְכָלֵא. בְּהֵאִי מְזֵלָא תְּלִין כָּל חִילִין עֲלָאִין וְתַתְּאִין, תְּלֵת עֶשֶׂר נְבִיעִין דְמִשְׁחָא דְרַבּוּתָא טְבָא תְּלִין בְּדִיקְנָא דְמְזֵלָא יְקִירָא דָא, וְכֵלֵהוּ נְפִקִין לְזַעִיר אֲנַפִּין. לֹא תִימָא כְּלֵהוּ אֲלֵא תִשְׁעָה מְנִיָּהוּ מִשְׁתַּכְּחִין בְּזַעִיר אֲנַפִּין לְאַכְפֵּיא דִּינִין. וְכֵד הָאִי מְזֵלָא תְּלִיא בְּשַׁקּוּלָא עַד טְבוּרָא, כָּל קֻדְוִשֵׁי קֻדְוִשִׁין דְקֻדְשָׁה בֵּיהּ תְּלִין.

בְּהֵאִי מְזֵלָא פְּשִׁיט פְּשִׁיטוּתָא דְקוּטְרָא עֲלָאָה. הֵהוּא רִישָׁא דְכָל רִישִׁין דְלֵא אֲתִידַע וְלֹא אֲשַׁתְּמוּדַע וְלֹא יְדַעִין עֲלָאִין וְתַתְּאִין. בְּגִין כֶּךָ כָּלֵא בְּהֵאִי מְזֵלָא תְּלִיא. בְּדִיקְנָא דָא תְּלֵת רִישִׁין דְאַמִּינָא מִתְפַּשְׁטִין. וְכֵלֵהוּ מִתְחַבְּרִין בְּהֵאִי מְזֵלָא וּמִשְׁתַּכְּחִין בֵּיהּ. וּבְגִין כֶּךָ כָּל יְקִירוֹ דְיִקְרוּתָא בְּהֵאִי מְזֵלָא תְּלִיא. כָּל אֲלִין אֲתִין דְתְּלִין בְּהֵאִי עִתִּיקָא, כְּלֵהוּ תְּלִין בְּהֵאִי דִיקְנָא וּמִתְחַבְּרִין בְּהֵאִי מְזֵלָא וְתְּלִין בֵּיהּ, לְקִימָא אֲתִין אֲחֻרְנִין. דְאַלְמֵלָא לֹא סִלְקִין אֲלִין אֲתִין בְּעִתִּיקָא, לֹא קִימִין אֲלִין אֲחֻרְנִין. וּבְגִין כֶּךָ אָמַר מִשָּׁה כֵּד אֶצְטְרִיף: יְהוָה | יְהוָה מִהֵאִי תְּרִי זְמַנִּי, וּפְסִיק טַעֲמָא בְּגוּיָהוּ, דְהָא בְּמְזֵלָא תְּלִיא כָּלֵא. מִהֵאִי

מזלא מתכספי עלאי ותתאי ומתכפין קמיה. זכאה חולקיה מאן דזכי להאי.

האי עתיקא קדישא סתימא דכל סתימין. לא אדפר ולא אשתכח. ובגין דאיהו רישא עלאה לכל עלאין. לא אדפר בר רישא חדא בלא גופא לקימא בלא. והאי טמיר וסתיים ונגיז מפלא. תקונוי אתתקנון בנהו מוחא סתימא דכלא דאתפשט ואתתקן בלא. ונפיק חסד עלאה ותתאה. וחסד עלאה אתפשט ואתתקן ואתכליל בלא במוחא סתימא דא. כד אתתקן חורא דא בנהירו דא, בטש מאן דבטש בהאי מוחא ואתנהיר ותליא ממזלא וקירא מוחא אחרא דאתפשט ונהיר לתלתין ותריין שבילין. כד אתנהיר נהיר ממזלא וקירא ואתנהירו תלת רישין עלאין. תריין רישין וחד דכליל לון. ובמזלא תלין ואתכליל ביה. מפאן שארי לאתגליא וקירו דדיקנא דאיהו מזלא סתימא. ואינון מתתקנון ביה. כמה דעתיקא קדישא תלת רישין מתעטרין ביה, הכי בלא בתלת רישין. וכד אתנהרן תלין בלהו דא בלא בתלת רישין. תריין מתריין סטרין וחד דכליל לון.

ואי תימא מאן עתיקא קדישא: תא חזי, לעלא לעלא אית דלא אתידע ולא אשתמודע ולא אתרשים והוא כליל בלא. ותריין רישין ביה כלילן. וכדין בלא הכי אתתקנון. והוא לאו במנינא ולא בכללא ולא בחשבון אלא ברעותא דלבא. על דא אתמר אמרתי אשמרה דרכי מחטוא בלשוני. אתר דשירותא אשתכח מעתיקא קדישא דאתנהיר ממזלא. הוא נהירו דחכמתא דמתפשט לתלתין ותריין עיבר. ונפקא מהו מוחא סתימא מנהירו דביה. ומה דעתיקא קדישא נהיר בקדמיתא דא הוא, ושרותא ממה דאתגליא ואתעביד לתלת רישין. ורישא חדא כליל לון. ואלין תלת מתפשטן לזעיר אנפין. ומאלין נהרין בלא.

אתגליף האי חכמתא ואפיק חד נהרא דנגיד ונפיק לאשקאה גנתא. ועייל ברישא דזעיר אנפין ואתעביד חד מוחא. ומתמן אתמשיף ונגיד בכל גופא. ואשקי כל אינון נטיעאן, הדא הוא דכתיב ונהר

יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן. תוֹ אֲתַגְלִיף הָאִי חֲכַמְתָּא וְאֲתַמְשֹׁף וְעֵייל בְּרִישָׁא דְזַעִיר אַנְפִּין, וְאֲתַעְבִּיד מוּחָא אַחְרָא. הֵהוּא אַחְרָא הוּא נְהִירוֹ דְאֲתַמְשֹׁף מִנְיָהּ, וְאֵלֶן תְּרִין מְשִׁיכֵן אֲתַגְלִיפוּ וּמִתְחַבְּרִין בְּחַד רִישָׁא דְעַמִּיקָא דְבִירָא. דְכַתִּיב בְּדַעְתּוֹ תְּהוּמוֹת נִבְקָעוּ. וְעֵייל בְּרִישָׁא דְזַעִיר אַנְפִּין וְאֲתַעְבִּיד מוּחָא אַחְרָא. וּמִתְמַן אֲתַמְשִׁיף וְעֵייל לְגוֹ גּוּפָא וּמְלִיאָא כָּל אֵינוֹן אֲדָרִין וְאֶכְסְדִרִין דְּגוּפָא. הָדָא הוּא דְכַתִּיב וּבְדַעַת חֲדָרִים יִמְלָאוּ. וְאֵלֶין נְהִרִין מִנְהִירוֹ דְּהֵהוּא מוּחָא עֲלָאָה סְתִימָאָה דְנְהִיר בְּמִזְלָא עֲתִיקָא קְדִישָׁא, וְכֻלָּא דָּא בְּדָא תִלְיִן. וְאֲתַקְשֹׁר דָּא בְּדָא וְדָא בְּדָא. עַד דִּישְׁתַּמּוּדַע דְּכֻלָּא חַד וְכֻלָּא הוּא עֲתִיקָא וְלֹא אֲתַפְרֵשׁ מִנְיָה כְּלוּם.

אֵלֶין תִּלְתַּת נְהוּרִין נְהִרִין לְתִלְתַּת אַחְרָנִין דְּאֶקְרוּן אַבְהֵן. וְאֵלֶין נְהִרִין לְבְּנִין וְכֻלָּא נְהִיר מְאַתֵּר חַד. כִּד אֲתַגְלִיאָא הָאִי עֲתִיקָא רַעְוָא דְרַעְוִין. כֻּלָּא נְהִיר וְכֻלָּא אֲשַׁתְּכַח בְּחִידוֹ שְׁלִימְתָא. הָאִי חֲכַמְתָּא אֶקְרִי עֵדֶן. וְהָאִי עֵדֶן אֲתַמְשֹׁף מֵעֵדֶן עֲלָאָה סְתִימָאָה דְכָל סְתִימִין. וּמִהָאִי עֵדֶן אֶקְרִי שִׁירוּתָא, דְּבַעֲתִיקָא לֹא אֶקְרִי וְלֹא הָוִי שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא. וּבְגִין דְּלֹא הָוִי בִּיהַּ שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא לֹא אֶקְרִי אַתָּה. בְּגִין דְּאֲתַכְפְּסִיא וְלֹא אֲתַגְלִיאָא וְאֶקְרִי הוּא. וּמְאַתֵּר דְּשִׁירוּתָא אֲשַׁתְּכַח אֶקְרִי אַתָּה וְאֶקְרִי אָב, דְּכַתִּיב כִּי אַתָּה אָבִינוּ. וְתַנְיִן בְּאַגְדָּתָא דְכִי רַב יִיבָא סְבָא, כְּלָלָא דְכֻלָּא זַעִיר אַנְפִּין אֶקְרִי אַתָּה. עֲתִיקָא קְדִישָׁא דְאֲתַכְפְּסִיא אֶקְרִי הוּא, וְשִׁפִּיר. וְהַשְׁתָּא קְרִינֵן בְּאַתֵּר דָּא דְשִׁירוּתָא אֲשַׁתְּכַח אַתָּה. אִף עַל גַּב דְּאֲתַכְפְּסִיא מִנְיָה הָוִי שִׁירוּתָא וְאֶקְרִי אָב. וְהוּא אָב לְאַבְהֵן. וְהָאִי אָב נְפִיק מֵעֲתִיקָא קְדִישָׁא. דְכַתִּיב וְהַחֲכָמָה מֵאֵין תִּמְצָא. וּבְגִין כִּד לֹא אֲשַׁתְּמוּדַע. תָּא חֲזִי, כְּתִיב אֱלֹהִים הִבִּין דְרַכָּה. דְרַכָּה מִמֶּשׁ. אָבֵל וְהוּא יָדַע אֶת מְקוּמָהּ, מְקוּמָהּ מִמֶּשׁ, וְכָל שְׂכֵן דְרַכָּה. וְכָל שְׂכֵן הֵיא חֲכָמָה דְסְתִימָא בִּיהַּ בְּעֲתִיקָא קְדִישָׁא.

הָאִי חֲכָמָה שִׁירוּתָא דְכֻלָּא. מִנְיָה מִתְפַּשְׁטֵן תִּלְתִּין וְתַרְיִן שְׁבִילִין. וְאוּרִיתָא בְּהוּ אֲתַפְּלִילַת בְּעֵשְׂרִין וְתַרְיִן אַתְּוֹן וְעֵשֶׁר אַמִּירִין. הָאִי חֲכָמָה אָב לְאַבְהֵן. וּבְהָאִי חֲכָמָה שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא אֲשַׁתְּכַח. וּבְגִין כִּד

חֲכָמָה עֲלָאָה חֲכָמָה תַתָּאָה. פֶּד אַתְפֹּשֵׁט חֲכָמָה אַקְרִי אָב לְאַבְהֶן.
כֹּלָא לָא אַתְפֹּלִיל אֱלָא בְהַאי, דְכִתִּיב כָּלִם בְּחֲכָמָה עֲשִׂיתָ. זְקַף רַבִּי
שְׁמַעוֹן יְדוּי וְחַדִּי, אָמַר: וְדַאי עֲדָן הוּא לְגַלְאָה וְכֹלָא אַצְטְרִיף
בְּשַׁעְתָּא דָּא:

תַּאנָּא, בְּשַׁעְתָּא דְעַתִּיקָא קְדִישָׁא, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין, בְּעָא
לְאַתְקָנָא. כֹּלָא אַתְקִין כְּעִין דְכָר וְנוֹקְבָא. בְּאַתְר דְאַתְפֹּלִילוּ דְכָר
וְנוֹקְבָא לָא אַתְקִימוּ בְקִיּוּמָא אַחְרָא אֱלָא בְדְכָר וְנוֹקְבָא, וְהַאי חֲכָמָה
כֹּלָלָא דְכֹלָא, פֶּד נִפְקָא וְאַתְנַהִיר מַעַתִּיקָא קְדִישָׁא לָא אַתְנַהִיר אֱלָא
בְדְכָר וְנוֹקְבָא, הַאי חֲכָמָה אַתְפֹּשֵׁט וְאַפִּיק מְנִיָּה בִּינָה וְאַשְׁתַּכַּח
דְדְכָר וְנוֹקְבָא הוּא. חֲכָמָה אָב בִּינָה אַם. חֲכָמָה וּבִינָה בְּחַד מְתַקְלָא
אַתְקִלוּ דְכָר וְנוֹקְבָא, וּבְגִינִיהוּ כֹלָא אַתְקִימִין בְּדְכָר וְנוֹקְבָא, דְאַלְמָלָא
הַאי לָא מְתַקִּימִין.

שִׁירוּתָא דָּא אָב לְכֹלָא אָב לְכֹלְהוּ אַבְהֶן, אַתְחַבְרוּ דָּא בְדָא וְנַהִירוּ
דָּא בְדָא. פֶּד אַתְחַבְרוּ אוֹלִידוּ וְאַתְפֹּשֵׁט מְהִימְנוּתָא. בְּאַגְדָּתָא דְבִי
רַב יִיבָא סְבָא הֲכִי תַאנִּי, מַהוּ בִּינָה אֱלָא פֶּד אַתְחַבְרוּ דָּא בְדָא, יוֹד
בְּהִי, אַתְעַבְרַת וְאַפִּיקַת בֵּן וְאוֹלִידַת. וּבְגִין כֶּף בִּינָה אַקְרִי בֵּן יוֹד הִי.
שְׁלִימוּתָא דְכֹלָא. אַשְׁתַּכַּחוּ תְרוּוֹהוּ דְמַתְחַבְרָן וּבֵן בְּגִוְהִי. כֹּלָלָא
דְכֹלָא בְתַקּוּנִיהוּ אַשְׁתַּכַּח שְׁלִימוּתָא דְכֹלָא, אָב וְאַם וּבֵן וּבַת. מְלִין
אַלִין לָא אַתְיָהֶבוּ לְגַלְאָה בַר לְקְדִישֵׁי עֲלִיוֹנִין דְעָאלוּ וְנִפְקוּ וְיַדְעִין
אַרְחוּי דְקַדְשָׁא בְרִיף הוּא, דְלָא סְטָאן בְּהוּ לִימִינָא וְלִשְׁמָאלָא.
דְכִתִּיב פִּי יִשְׂרָאֵל דְרַכִּי יְהוָה וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָם. זַפְאָה חוֹלְקִיָּה דְמָאן
דְזִכִּי לְמַנְדַּע אוֹרְחוּי וְלָא סְטִי וְלָא יִטְעִי בְּהוּ. דְמְלִין אַלִין סְתִימִין
אַיְנוּן. וְקְדִישֵׁי עֲלִיוֹנִין נְהִירִין בְּהוּ כְּמָאן דְנַהִיר מְנַהִירוּ דְבוּצִינָא, לָא
אַתְמַסְרוּ מְלִין אַלִין אֱלָא לְמָאן דְעָאל וְנִפְקוּ. דְמָאן דְלָא עָאל וְנִפְקוּ
טַב לִיָּה דְלָא אַבְרִי. דְהָא גְלִיָּא קַמִּי עַתִּיקָא קְדִישָׁא, סְתִימָא דְכָל
סְתִימִין. דְמְלִין אַלִין נְהִירִין בְּלַבָּאי בְּאַשְׁלִמוּתָא דְרַחֲמִימוּתָא, וְדַחִילוּ
דְקַדְשָׁא בְרִיף הוּא, וְאַלִין בְּגִי דְהָא יַדְעִנָּא בְּהוּ דְהָא עָאלוּ וְנִפְקוּ
וְאַתְנַהִירִין בְּאַלִין מְלִין וְלָא בְכֹלְהוּ. וְהַשְׁתָּא אַתְנַהִירוּ בְּשְׁלִימוּתָא

כמה דאצטריף. זכאָה חולקי עמהון בַּהּהוא עלמא :

אָמַר רבי שמעון, כּל מה דאָמינא דעתיקא קדישא, וְכַל מה דאָמינא דזעיר אנפין כּלא חד. כּלא הוא חד מלה, לא תליא ביה פּרוּדא. בְּרִיף הוא, בְּרִיף שְׁמִיה לְעֵלִם וּלְעֵלְמֵי עֲלָמִין. תּא חוּזי, שִׁירוּתא דא דאקרי אָב אַתְּפִלִּיל בְּיוד דְּתִלְיָא מִמְּזֵלָא קְדִישָׁא. וּבְגִין כֶּף יוֹד כְּלִיל אַתְּוֹן אַחֲרֵינִין. יוֹד סְתִימָא דְּכָל אַתְּוֹן אַחֲרָן. יוֹד רִישָׁא וְסוּפָא דְּכָלָא. וְהָהוּא נָהַר דְּנָגִיד וְנִפְיָא אַקְרִי עֲלָמָא דְּאַתִּי. דְּאַתִּי תְּדִיר וְלֹא פְּסִיק. וְהָאִי הוּא עֵדוּנָא דְּצַדִּיקָא לְזַכָּאָה לְהָאִי עֲלָמָא דְּאַתִּי דְּאַשְׁקִי תְּדִיר לְגַנְתָּא וְלֹא פְּסִיק. עֲלִיָּה כְּתִיב וּכְמוֹצָא מִים אֲשֶׁר לֹא יִכָּזְבוּ מִימֵיו. וְהָהוּא עֲלָמָא דְּאַתִּי אַבְרִי בְּיוד. הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב וְנָהַר יֵצֵא מֵעַדְן לְהִשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן. יוֹד כְּלִיל תְּרִין אַתְּוֹן, וְאוּ דְּלֵת. בְּאַגְדָּתָא דְּבִי רַב יִיבָא סָבָא תְּנִינָן, אַמַּאי וְיוֹ דְּלֵת כְּלִילָן בְּיוד אֲלֵא נְטִיעָה דְּגַנְתָּא דְּא אַקְרִי וְאוּ, וְאִית גַּנְתָּא אַחֲרָא דְּאִיהִי דְּלֵת. וּמַהֲאִי וְיוֹ אֲשַׁתְּקִיא דְּלֵת. וְהִינוּ רְזָא דְּכְתִיב, וְנָהַר יֵצֵא מֵעַדְן. מָאן הוּא עַדְן דְּא חֲכָמָה עֲלָאָה וְדָא יוֹד. לְהִשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן דְּא הוּא וְאוּ. וּמִשָּׁם פֶּרֶד וְהִנֵּה לְאַרְבָּעָה רָאשִׁים דְּא הִיא דְּלֵת. וְכָלָא כְּלִיל בְּיוד, וּבְגִין כֶּף אַקְרִי אָב לְכָלָא. אָב לְאַבְהֵן. שִׁירוּתָא דְּכָלָא, בִּיתָא דְּכָלָא. דְּכְתִיב בְּחֲכָמָה יִבְנֶה בַּיִת. וּכְתִיב כֹּלִם בְּחֲכָמָה עֲשִׂית. בְּאַתְרִיהָ לֹא אַתְּגִלְיָא וְלֹא אַתְּיַדַּע. מְדַאֲתַחְבֵּר בְּאַמָּא אַתְרֵמִיז בְּאַמָּא. וּבְגִין כֶּף אַמָּא כְּלָלָא דְּכָלָא. בַּה אַתְּיַדַּע וּבַה אַתְרֵמִיז. שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא דְּכָלָא חֲכָמָה אַקְרִי, דְּבַה סְתִים כְּלָא. כְּלָלָא דְּכָלָא שְׁמָא קְדִישָׁא. עַד הִשְׁתָּא רְמִיזָנָא וְלֹא אָמִינָא כֹּל אֲלִין יוֹמִין, וְהָאֲדָנָא מִתְּגַלְפִין סְטְרִין יוֹד כְּלִיל בְּהָאִי חֲכָמָה. הִי דְּא אַמָּא וְקָרִינָן בִּינָה. וְאוּ הָא אֲלִין תְּרִין בְּנִין דְּמִתְּעַטְרָן מֵאַמָּא וְהָא תְּנִינָן דְּבִינָה אַתְּפִלִּיל מִכְּלָא יוֹד דְּמִתְּחַבְּרָא בְּאַמָּא וּמִפְּקִין בֶּן, וְהִינוּ בִּינָה, אָב וְאַם דְּאִינוּן יוֹד הִי, בֶּן בְּגוּיָהוּ. הִשְׁתָּא אִית לְאַסְתְּפִלָּא, בִּינָה וְאַקְרִי תְּבוּנָה. אַמַּאי אַקְרִי תְּבוּנָה וְלֹא בִּינָה אֲלֵא תְּבוּנָה אַקְרִי בְּשַׁעֲתָא דְּיִנְקָא לְתְּרִין בְּנִין בֶּן וּבַת דְּאִינוּן וְאוּ הָא, וְהָאִי שַׁעֲתָא אַקְרִי תְּבוּנָה. דְּכָלָא כְּלִיל בְּאַלִין אַתְּוֹן בֶּן וּבַת אִינוּן

ואו זה. וכלא חד פללא וְהִינוּ תְבוּנָה.

בְּסִפְרָא דְרַב הַמְנוּנָא סָבָא אָמַר, דְּשִׁלְמָה מְלִכָא תְקוּנָא קְדָמָא דְגַלְיָא וְאָמַר הִנֵּה יָפָה רַעֲיָתִי מֵהָאִי הוּא. וְתְקוּנָא תְנַיְנָא אֶקְרִי כְּלָה, דְּאִיְהִי נּוֹקְבָא דְלִתְמָא וְאִינוּן דְּאֶמְרִי דְתַרְוִיּהּ לְהָאִי נּוֹקְבָא דְלִתְמָא אִינוּן. לְאוּ הָכִי. דְהִי קְדָמָא לָא אֶקְרִי כְּלָה. וְהִיא בְּתַרְאָה אֶקְרִי כְּלָה לְזַמְנִין יַדִיעִין. דְהָא זְמַנִּין סְגִיִּין אִינוּן דְדְכוּרָא לָא אֲתַחְבְּרָא עִמָּה וְאֲסַתְלַק מִנָּה. בְּהָהוּא זְמַנָּא כְּתִיב וְאֵל אִשָּׁה בְּנֹדֶת טְמֵאָתָה, לָא תִקְרַב. בְּשַׁעֲתָא דְאֲתַדְכָּאֵת נּוֹקְבָא וְדְכוּרָא בְּעִי לְאֲתַחְבְּרָא עִמָּה. כְּדִין אֶקְרִי כְּלָה. כְּכֹלָה מִמֶּשׁ אֲתִיא. אָבֵל הָאִי אִמָּא לָא אֶפְסִיק רַעוּתָא דְתַרְוִיּהּ לְעֵלְמִין, בְּחַד נְפִקִין בְּחַד שְׂרִינְן. לָא אֶפְסִיק דָּא מִן דָּא. וְלָא אֲסַתְלַק דָּא מִן דָּא. וּבְגִין כֶּף כְּתִיב וְנִהַר יֵצֵא מֵעֵדֶן, יֵצֵא תְדִיר וְלָא פְּסִיק, הָדָא הוּא דְכְתִיב וּכְמוֹצָא מִים אֲשֶׁר לֹא יִכְזָבוּ מִימִיו, וּבְגִין כֶּף כְּתִיב רַעֲיָתִי. בְּרַעוּתָא דְאֲחֻוּהַ שְׂרִינְן, בְּאֲחֻדוּתָא שְׁלִימָתָא. אָבֵל הָכִיא אֶקְרִי כְּלָה. דְכַד אָתָא דְכוּרָא לְאֲתַחְבְּרָא עִמָּה הִיא כְּלָה. כְּכֹלָה אִיְהִי אֲתִיא מִמֶּשׁ. וּבְגִין כֶּף תְּרִי תְקוּנִין דְנּוֹקְבֵי פְרִישׁ שְׁלֵמָה. תְקוּנָא דְקְדָמִיתָא סְתִימָא בְּגִין דְאִיְהוּ סְתִימָא. וְתְקוּנָא תְנַיְנָא פְרִישׁ יִתִיר וְלָא סְתִים כּוּלֵי הָאִי. וְלִבְתַר תְּלִיא כָּל שְׁבַחָא בְּהִיא דְלַעֲלָא, דְכְתִיב אַחַת הִיא לְאִמָּה בְּרָה הִיא לְיֹלְדֹתָהּ. וּבְגִין דְאִיְהִי אִמָּא מִתְעַטְרָא בְּעֵטְרָא דְכֹלָה וְרַעוּתָא דִּיּוֹד לָא אֶפְסִיק מִנָּה לְעֵלְמִין. אֲתִיְהִיב בְּרִשׁוּתָהּ כָּל חֲרוּ דְעֵבְדִין. כָּל חֲרוּ דְכֹלָא. כָּל חֲרוּ דְחִיבִיא לְדְכָאָה לְכֹלָא. דְכְתִיב כִּי-בְיוֹם הַזֶּה יִכְפַּר עֲלֵיכֶם. וּכְתִיב וְקִדְשְׁתֶּם אֵת שְׁנַת הַחֲמִשִּׁים שָׁנָה וּקְרַאתֶם דְרוּר, יוֹבֵל הִיא. מֵאִי יוֹבֵל כְּמָה דְאֵת אָמַר וְעַל יוֹבֵל יִשְׁלַח שְׂרָשׁוֹ. מִשּׁוּם הַהוּא נִהַר דְאֲתִי וְנִגִיד וְנִפִיק וְאֲתִי תְדִיר וְלָא פְּסִיק. כְּתִיב כִּי אִם לְבִינָה תִקְרָא, לְתְבוּנָה תִתֵּן קוּלְךָ. כִּי־אִם לְבִינָה, אִמָּאִי לְתְבוּנָה, אֲלָא כְּלָא כְּמָה דְאִמִּינָא. הִי מְנִיְהוּ עֲלָאָה בִינָה עֲלָאָה מִתְבוּנָה. בִּינָה אָב וְאִם וּבִן. יוֹד הִי אָב וְאִם וּבִן בְּגוּיָהּ. תְבוּנָה כְּלָא כְּלָא דְבִנִין, בִּן וּבַת וְאוּ הִיא. וְלָא אֲשַׁתְּכַח אָב וְאִם אֲלָא בְּבִינָה. דְתְבוּנָה וְדִאי רְבִיעָא עֲלִיהּ, וְלָא אֲתַגְלִיא. אֲשַׁתְּכַח דְכֹלָלָא

דַּתְרִין בְּנִין אֶקְרִי תְּבוּנָה. וְכָלְלָא דָּאָב וְאָם וּבִן אֶקְרִי בֵּינָה. וְכַד בְּעֵי
 לְאֶכְלָלָא פְּלָא בְּהַאי אֶתְכְּלִיל. וְהַאי אָב וְאָם וּבִן אֶקְרוּן חֲכֻמָּה בֵּינָה
 וְדַעַת. וּבְגִין דְּהַאי בֶּן נָטִיל סִימְנִין דָּאָבִי וְאִמִּיה אֶקְרִי דַּעַת, דְּהוּא
 סְהֵדוּתָא דְּתַרְוֵיהּ. וְהַאי בֶּן אֶקְרִי בּוּכְרָא, דְּכַתִּיב בְּנֵי בְּכָרֵי יִשְׂרָאֵל.
 וּבְגִין דְּאֶקְרִי בּוּכְרָא נָטִיל תְּרִין חוּלְקִין. וְכַד אֶתְרַבִּי בְּעֶטְרוּי נָטִיל
 תְּלַת חוּלְקִין. וּבִין כֶּף וּבִין כֶּף תְּרִין חוּלְקִין וְתַלְת חוּלְקִין פְּלָא חַד
 מְלָה. וְהַאי וְהַאי הָכִי הָוִי, יְרוּתָא דָּאָבִי וְאִמִּיה יְרִית. מֵאִי יְרוּתָא דָּא
 אֶחְסִנְתָּא דָּאָבִי וְאִמִּיה וְתְרִין עֶטְרִין דְּהוּוּ גְנִיזִין בְּגוּיָהּ וְאֶחְסִינוּ
 לְבִן דָּא. מִסְטָרָא דָּאָבִי הָוִה גְנִיז בְּגוּיָהּ חַד עֶטְרָא דְּאֶקְרִי חֶסֶד.
 וּמִסְטָרָא דְּאִמָּא חַד עֶטְרָא דְּאֶקְרִי גְבוּרָה. וְכִלְהוּ מִתְעֶטְרִין בְּרִישֵׁיה
 וְאֶחִיד לֹון. וְכַד נְהָרִין אֵלִין אָב וְאָם עֲלִיה. כִּלְהוּ אֶקְרוּן תְּפִלִּין
 דְּרִישָׁא. וְכִלְלָא נָטִיל בֶּן דָּא וְיְרִית פְּלָא, וְאֶתְפֹּשֵׁט בְּכָל גּוּפָא. וְהַאי בֶּן
 יְהִיב לְבִרְתָּא. וּבִרְתָּא מְנִיָּה אֶתְזֶן וְעַל כָּל פְּנִים מִכָּאֵן בְּרָא יְרִית וְלֹא
 בְּרְתָּא. בְּרָא יְרִית לְאָבִי וְלֹא אִמִּיה וְלֹא בְּרְתָּא, וּמְנִיָּה אֶתְזֶן בְּרְתָּא,
 כְּמָה דְּכַתִּיב וּמְזוּן לְכִלְלָא בַּה. הֲנִי אָב וְאָם כְּלִילֶן וּמִתְחַבְּרֶן דָּא בְּדָא.
 וְאָב טְמִיר יִתִּיר וְכִלְלָא אֶחִיד מְעַתִּיקָא קְדִישָׁא וְתִלְיָא מִמְזֵלָא קְדִישָׁא,
 יְקִירוּ דְּכָל יְקִירִין. וְאֵלִין אָב וְאָם מְתַקְנִין בֵּיתָא כְּמָה דְּאִמִּינָא,
 דְּכַתִּיב בְּחֻמְכָּה יִבְנֶה בַּיִת, וּבִתְבוּנָה יִתְכוּנֶן, וּבְדַעַת חֲדָרִים יִמְלֹאוּ,
 כָּל הוּן יִקְר וְנַעִים. וְכַתִּיב כִּי נַעִים כִּי תִשְׁמְרֶם בְּבִטְנְךָ. הֲנִי כִלְלָא
 דְּכִלְלָא כְּמָה דְּאִמִּינָא, וְתִלְיָן מִמְזֵלָא קְדִישָׁא יְקִירָא:

אָמַר רְבִי שְׁמַעוֹן: בְּאֶדְרָא לָא גְלִינָא פְּלָא. וְכָל הֲנִי מְלִין טְמִירִין
 בְּלִבָּי הוּוּ עַד הִשְׁתָּא. וּבְעֵינָא לְאֶטְמָרָא לֹון לְעֵלְמָא דְּאִתִּי. מִשׁוּם
 דְּתַמְּן שְׂאֵלְתָא שְׂאֵיל לְנָא, כְּמָה דְּכַתִּיב וְהִיָּה אֲמוּנַת עֲתִידָךְ חֶסֶן
 יִשׁוּעַת חֲכֻמַּת וְדַעַת. וְחֻכְמָה בְּעֵין מְנִי. וְהִשְׁתָּא רְעוּתָא דְּקִדְשָׁא בְּרִידָךְ
 הוּא בְּהַאי. הָא בְּלָא כְּסוּפָא אִיעוּל קָמִי פְּלִטְרוּי. כְּתִיב, כִּי אֵל דַּעוּת
 יִהְיֶה. דַּעוּת וְדַאי הוּא הַדַּעַת. בְּדַעַת כָּל פְּלִטְרוּי אֶתְמַלְּקֶן, דְּכַתִּיב
 וּבְדַעַת חֲדָרִים יִמְלֹאוּ. וּבְגִין כֶּף דַּעַת אֶחְרָא לָא אֶתְגַּלְיָא, דְּהָא
 טְמִירָא אֲזִיל בְּגוּיָהּ וְאֶתְכְּלִיל בֵּיה, דַּעַת נְהִיר בְּמוֹחִין וְאֶתְפֹּשֵׁט

במוחא פלא. בספרא דאגדתא תנינן, כי אל דעות יהוה. אל תקרי דעות אלא עדות, דהוא סהדותא דכלא. סהדותא דתרין חולקין, כמה דאתאמר ויקם עדות ביצקב. ואף על גב דהאי מלה אוקמוה בספרא דצניעותא בגונא אחרא. התם באתריה שלים. הכא פלא שפיר וכלא הוי. כד אסתים מלה האי אב ואם פלהו בהו פלילן, פלהו בהו סתימן. ואינון סתימן במזלא קדישא, עתיקא דכל עתיקין. ביה סתימן, ביה פלילן. פלא הוא, פלא הוי. בריף הוא, בריף שמייה לעלם ולעלמי עלמין. כל מלין דאדרא יאות, וכלהו מלין קדישין, מלין דלא סטאן לימינא ולשמאלא. פלהו מלין דסתימין ואתגלין לאינון דעאלו ונפקו, וכלא הכי הוא. ועד השתא הו מתפסין אלין מלין דדחילנא לגלאה, והשתא אתגלין. וגלי קמי מלפא עתיקא קדישא דהא לא ליקרא דילי ודכית אפא עבידנא. אלא בגין דלא אעול בכסופא קמי פלטרוי עבידנא. ועוד דהא חמינא דקדשא בריף הוא וכל הגי זפאי קשוט דהכא משתפחן פלהו מסתפמין על ידי. דהא חמינא דכלהו חדאן בהאי הלולא דילי. וכלהו זמינן בההוא עלמא בהלולא דילי. זכאה חולקי:

אמר רבי אבא: כד סים מלה דא בוצינא קדישא, בוצינא עלאה. ארים ידוי ובכה וחיף. בעא לגלאה מלה חדא. אמר, במלה דא אצטערנא כל יומאי. והשתא לא יחבין לי רשותא. אתתקף ויתיב ורחיש בשפותיה וסגיד תלת זמנין. ולא הוה זכיל בר נש לאסתפללא באתריה, כל שפן ביה. אמר, פמא פמא, דזכית לכל האי, לא אנגיבו מבועף. מבועף נפיק ולא פסק. עלף קרינן ונהר יצא מעדן, וכתיב וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו. האדנא אסהדנא עלי, דכל יומין דקאימנא תאיבנא למחמי יומא דא, ולא סליק ברעותי בר האדנא, דהא בעטרא דא מתעטר האי יומא. והשתא בעינא לגלאה מלין קמיה דקדשא בריף הוא, דהא פלהו מתעטראן ברישי. והאי יומא לא יתרחק למיעל לדוכתיה כיומא אחרא, דהא כל יומא דא ברשותי קימא. והשתא שרינא לגלאה מלין בגין דלא אעול

בכסופא לעלמא דאתי. והא שרינא אימא. כתיב צדק ומשפט מוכן כסאד, חסד ואמת יקדמו פניד. מאן חכימא יסתכל בהאי למחמי ארחוי דקדישא עלאה. דינין דקשוט. דינין דמתעטרן בכתרין עלאין. דהא חמינא דכלהו בוצינין נהרין מבוצינא עלאה, טמירא דכל טמירין. פלהו דרגין לאתנהרא. ובההוא נהורא דבכל דרגא ודרגא אתגליא מה דאתגליא. וכלהו נהורין אחידן נהורא דא בנהורא דא, ונהורא דא בנהורא דא, ונהורין דא בדא, ולא מתפרשן דא מן דא. נהורא דכל בוצינא ובוצינא דאתקרון תקויני מלכא, כתרי מלכא. כל חד וחד נהיר ואחיד בההוא נהורא דלגו לגו, ולא מתפרש לבר. ובגין כך פלא בחד דרגא אסתלק. וכלא בחד מלה אתעטר, ולא מתפרש דא מן דא. איהו ושמייה חד הוא. נהורא דאתגליא אקרי לבושא דמלכא. נהורא דלגו לגו נהורא סתים. וביה שריא ההוא דלא אתפרש ולא אתגליא, וכלהו בוציני וכלהו נהורין נהרין מעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, בוצינא עלאה. וכד מסתכלן בלהו נהורין דאתפשטן, לא אשתכח בר בוצינא עלאה דאטמר ולא אתגליא.

באינון לבושין דיקר, לבושי קשוט, תקויני קשוט, בוציני קשוט. אשתכחו תרין בוצינין, תקונא דכורסיא דמלכא ואקרין צדק ומשפט. ואינון שירותא ושלימותא דכל מהימנותא, ובהני מתעטרין כל דינין דלעלא ותתא. וכלא סתים במשפט. וצדק מהאי משפט אתון. ולזמנין קרינן לה ומלפי צדק מלוך שלם. פד מתערין דינין ממשפט כלהו רחמי, פלהו בשלמו. דהאי מבסס להאי צדק ודינין מתתקנין. וכלהו נחתין לעלמא בשלימו, ברחמי. וכדין אקרי שעתא דמתחבר דכר ונוקבא. וכל עלמין פלהו ברחמי ובחידותא. וכד אסיגאו חובי עלמא ואסתאבת מקדשא, ודכורא אתרחק מן נוקבא, וחויא תקיפא שריא לאתערא, וי לעלמא דמתון בההוא זמנא מהאי צדק. פמה חבילי טריקין מתערין בעלמא. פמה זכאין מסתלקין מעלמא. וכל כך למה בגין דאתרחק דכורא מן נוקבא.

ומשפט לא קרב בצדק דא. ועל האי כתיב ויש נספה בלא משפט. דמשפט אתרחק מהאי צדק, ולא אתבסמא, וצדק ינקא מאתר אתרא. ועל דא אמר שלמה מלכא את הכל ראיתי בימי הכלי, יש צדיק אבד בצדקו, הכלי דא הכל חדא מהכלים דלעלא, דאקרון אפי מלכא. ודא איהו מלכותא קדישא. דכד היא מתערא בדינוי כתיב, יש צדיק אבד בצדקו. מאי טעמא משום דמשפט אתרחק מצדק. ובגין כן אקרי ויש נספה בלא משפט. תא חזי, כד אשתכח זכאה עלאה בעלמא, רחימא דקדשא בריה הוא, אפלו כד אתער צדק בלחודוי, כיל עלמא לאשתזבא בגיניה, וקדשא בריה הוא בעי ביקריה ולא מסתפי מן דינא. וכד ההוא זכאה לא קימא בקיומיה, מסתפי אפלו ממשפט, ולא יכיל למיקם ביה. כל שכן בצדק. דוד מלכא בקדמיתא אמר בחניי יהוה ונסני, דהא אנא לא מסתפינא מפל דינוי, אפלו מהאי צדק, וכל שכן דאחידנא ביה, מה כתיב אני בצדק אחזה פניו. בצדק ודאי, לא מסתפינא למיקם בדינוי. בתר דחב, אפלו ממשפט מסתפי, דכתיב ואל תבוא במשפט את עבדך. תא חזי, כד מתבסמא האי צדק ממשפט. כדין אקרי צדקה. ועלמא מתבסמא בחסד ואתמליא מגיה, דכתיב אהב צדקה ומשפט, חסד יהוה מלאה הארץ. אסהדנא עלי דכל יומאי הוינא מצטער על עלמא, דלא יערע בדינוי דצדק, ולא יוקיד עלמא בשלהובוי, כמה דכתיב אכלה ומחיתה פיה. מכאן ולהלאה כפום כל חד כפום בירא עמקא. והא בדרא דא אית ביה זכאין. וזעירין אינון דיקומון לאגנא על עלמא ועל ענא מארבעה זונין.

עד כאן אחידן מלי דא בדא. ומתפרשן מלין דסתמן בעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, והיה אחידן אלין באלין. מכאן ולהלאה מלין דזעיר אנפין אינון דלא אתגלגין באדרא. אינון דהוו סתימן בלבאי ותמן לא אתתקנו. השתא אתתקנו ואתגלגין. וכלהו מלין סתימין וביריין פלהו. זכאה חולקי ואינון דירתו ורותא דא, דכתיב אשרי העם שפכה לו. האי דאוקימנא אב ואם בעתיקא

אחידן בתקונוי הכי הוא, דהא ממוחא סתימא דכל סתימין תלגן ומתאחדן ביה. וכד יסתכלון בכל מלי, פלא הוא עתיקא בלחודוי, הוא הוי והוא יאה. וכל הני תקונין ביה אחידן, אב ואם מהאי מוחא נפקו. אתכלילו במזלא וביה תלגן וביה אחידן. זעיר אנפין בעתיקא קדישא תליא ואחיד. והא אוקימנא מלי באדרא. זכאה חולקיה דמאן דעאל ונפק וינדע אורחין דלא יסטי לימינא ולשמאלא, ומאן דלא עאל ונפק טב ליה דלא אברי, וכתיב פי ישרים דרכי יהוה:

אמר רבי שמעון, מסתפל הוינא כל יומאי בהאי קרא דכתיב, ביהנה תתהלל נפשי, ישמעו ענוים וישמחו. והאדנא אתקים קרא פלא, ביהנה תתהלל נפשי ודאי, דהא נשמתי ביה אחידא, ביה להטא, ביה אתדבקת ואשתדלת. ובאשתדלותא דא תסתלק לאתרהא. ישמעו ענוים וישמחו כל הני צדיקיא, וכל בני מתיבתא קדישא וזכאין דאתין השתא עם קדשא בריה הוא. פלהו שמעין מלי וחדאן. בגין כך גדלו ליהוה אתי, ונרוממה שמו יחדו.

פתח ואמר, כתיב ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום. הדא הוא דכתיב כיהנה המלכים נועדו, עברו יחדו. נועדו באן אתר בארץ אדום, באתר דדינין מתאחדין תמן. עברו יחדו, דכתיב וימת וגו', וימלך תחתיו. המה ראו כן תמהו, נבדלו נחפזו דלא אתקינו באתריהו, בגין דתקונין דמלכא לא אתתקנו. וקרתא קדישא ושוורי לא אודמנו. הדא הוא דכתיב פאשר שמענו כן ראינו, דהא כלהו לא אתקינו. והיא אתקיימת השתא בסטרא דכורא דשריא עמה. הדא הוא דכתיב וימלך תחתיו הדר ושם עירו פעו, ושם אשתו מהיטבאל בת מטורד בת מי זקב. מי זקב ודאי, כמה דאוקימנא באדרא. והא בספרא דאגדתא דרב המנונא סבא אתמר, וימלך תחתיו הדר, הדר ודאי, כמה דאת אמר פרי עץ הדר. ושם אשתו מהיטבאל, כמה דאת אמר כפת תמרים, וכתיב צדיק פתמר יפרח, דאיהי דכר ונוקבא. האי אתקריאת בת מטורד, בת מההוא אתר דטרדין פלא לאתדבקא ואקרי אב. וכתיב לא ידע אנוש ערפה, ולא

תמצא בארץ החיים. דבר אחר, בת מאמא דמסטרקא מתאחדין דינין דטרדין לכלא. בת מי זקב דינקא בתרין אנפין דנהירא בתרין גונין. בחסד ובדינא. עד לא אברי עלמא לא הוו משגיחין אנפין באנפין. ובגין כך עלמין קדמאי אתחברו, ועלמין קדמאי בלא תקוונא אתעבידו. והוא דלא הוה בתקוונא אקרי זיקין נצוצין. פהאי אמנא מרצפא פד אכתש במנא דפרזלא אפיק זיקין לכל עיבר. ואינון זיקין דנפקין, נפקין להיטין ונהירין ודעכין לאלתר. ואלין אקרוין עלמין קדמאי. ובגין כך אתחברו ולא אתקיימו עד דאתתקן עתיקא קדישא ונפיק אמנא לאמנותיה. ועל האי תנינא במתניתא דילן, דבוצינא אפיק זיקין בזיקין לתלת מאה ועשרין עיבר. ואינון זיקין עלמין קדמאי אקרוין, ומיתו לאלתר. לבתר נפיק אמנא לאמנותיה ואתתקן בדכר ונוקבא. והגי זיקין אתדעכו ומיתו השתא אתקים פלא. מבוצינא דקרדינותא נפק ניצוצא פטישא תקיפא דבטש ואפיק זיקין עלמין קדמאי ומתערבי באורא דכנא, ואתבסמו דא כדא, פד אתחברו אבא ואמא. והוא אב הוא רוחא דגניז בעתיק יומין. ביה אתגניז האי אורא ואכליל לניצוצא דנפיק מבוצינא דקרדינותא דגניז במעוי דאמא. וכד אתחברו תרויהו ואתכלילו דא כדא, נפיק גולגלתא חד תקיפא ואתפשט בסטרוי. דא בסטרא דא, ודא בסטרא דא. כמה דעתיקא קדישא תלת רישין אשתכחו בחד, כך פלא אודמן בתלת רישין כמה דאמינא.

בהאי גולגלתא דזעיר אנפין נטיף טלא מרישא חנרא. והוא טלא אתחזי בתרי גוני. ומניה מתזן חקלא דתפוחין קדישין. ומהאי טלא דגולגלתא דא, טחנין מנא לצדיקיא לעלמא דאתי. וביה זמינין מיתיא לאחיא. ולא אודמן מנא דנפל מהאי טלא בר ההוא זמנא. בזמנא דאולו ישראל במדברא וזן להו עתיקא דכלא מהאי אתר. מה דלא אשתכח לבתר. הדא הוא דכתיב הנני ממטיר לכם לחם מן-השמים, כמה דאת אמר ויתן לך האלהים מטל השמים. האי בההוא זמנא. לזמנא אחרא תנינן, קשים מזונותיו של אדם קמי

קדשא בריך הוא. והא במזלא תליא. במזלא ודאי. ועל כן בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא, אלא במזלא תליא מלתא. וכלא תלין בהאי מזלא כמה דאוקימנא. תשעה אלפין רבוא עלמין נטלין וסמכין על האי גולגלתא. והאי אורא דכיא אתפליל בכלא. וכיין דהוא אתפליל בכלא וכלא אתפליל ביה. אתפשטו אנפוי לתרין סטרין בתרי נהורין פלין מכלא. וכד אסתפלו אנפוי באנפין דעתיקא קדישא פלא ארף אפים אקרי. מאי ארף אפים, אלא הכי תנינן: ארף אפים אסותא דאנפין, בגין דארף אפיה לחיבביא, דהא לא אשתכח אסותא בעלמא אלא בזמנא דאשגחין אנפין באנפין: בחללא דגולגלתא נהירין תלת נהורין. ואי תימא תלת, ארבע אינון כמה דאמינא אחסנתא דאבוי ואמיה, ותרין גניזין דילהון דמתעטרן פלהו ברישיה. ואינון תפלין דרישא. לבתר מתחברן בסטרוי ונהרין ועאלין בתלת חללי דגולגלתא. ונפקין פל חד בסטרוי ומתפשטין בכל גופא. ואלין מתחברין בתרי מוחי. ומוחא תליתאה פליל לון ואחיד בהאי סטרא ובהאי סטרא. ומתפשט בכל גופא ואתעביד מגיה תרי גוני פלין פחדא. ומיהאי נהיר אנפוי ואסהיד באבא ואמא גוני דאנפוי. והוא אקרי דעת, בדא כתיב כי אל דעות יהוה. ובגין דאיהו בתרי גוני לו נתכנו עללות, אכל לעתיקא קדישא סתימאה לא נתכנו. מאי טעמא נתכנו להאי בגין דירית תרין חולקין. וכתיב עם חסיד תתחסד. והא בקשוט אוקימו חבריא, דכתיב ויגד יעקב לרחל פי אחי אביה הוא. ויגד הא אוקמוה דכלא רזא דחכמתא. וכי בן רבקה הוא, בן רבקה ולא כתיב בן יצחק, רמז וכלא רמיזא בחכמתא. ועל האי אקרי שלים בכלא. וביה אתחזי מהימנותא. ובגין כך כתיב, ויגד יעקב, ולא כתיב ויאמר. הני גוני כמה דנהרין בעטרא דרישא ועאלין בחללי דגולגלתא. הכי מתפשטין בכל גופא, וגופא אתאחיד בהו. אכל לעתיקא קדישא סתימא לא נתכנו ולא יאן ליה. דהא פלא בחד אשתכח. חדו לכלא, חיים לכלא. לא תליא ביה דינא. אכל בהאי לו

נתפנו עללות ודאי:

בגולגלתא דרישא תלן כל אינון רבון ואלפין מקוצי דשערין דאינון אפמין. ומסתבכין דא בדא, אחידן דא בדא. דאחידן בנהירו עלאה דמתעטר ברישיה דאבא, וממוחא דאתנהיר מאבא. לבתר נפקין נימין על נימין מנהירו דמתעטר ברישיה דאמא ומשאר מוחי. וכלהו אחידן ומסתבכין באינון שערי דאחידן מאבא. בגין דאינון מתערבין דא בדא ומסתבכין דא בדא. וכלהו מוחי אחידן בגולגלתא במוחא עלאה, וכלהו משיכן אתמשכן מתלת חללי דמוחא. מתערבין דא בדא בדכיא במסאבא. בכל אינון טעמין ורזין סתימן ומתגלן. ובגין כך בלהו רמיזי באנכי יהוה אלהיך. כמה דנהרין בעטרא דרישא ועאלין בחללי דגולגלתא. כל אינון קוצין אפמין חפין ותלן לסטרא דאודנין. והא אוקימנא, דבגין כך פתיב הטה יהוה אנך ושמע. מכאן אוקימנא מאן דבעי דירפין מלפא אודניה לקבליה, יסלס ברישיה דמלפא ויפנה שערי מעל אודנוי. וישמע ליה מלפא בכל מה דבעי.

בפלגותא דשערי מתאחדא חד ארחא בארחא דעתיק יומין. ומתפרשן מניה כל ארחוי דפקודי אורייתא. כל מאריהון דיבבא ויללא תלן בכל קוצא וקוצא. ואינון מפרשין רשתא לחיבבא דלא ידעין אינון ארחין. הדא הוא דכתיב, דרך רשעים כאפלה. וכל אלן תלן בקוצין תקיפין, ובגין כך בלהו תקיפין. ואוקימנא באינון שעיען אתאחדן מאריהון דמתקלא דרחימותא, דכתיב כל ארחות יהוה חסד ואמת. וכל כך בגין דמשכין ממוחין סתימין דרהיטי דמוחא. ובגין כך משתכחי כל חד כפום ארחוי מחד מוחא. באינון קוצין שעיען אתמשכן מאריהון דמתקלא דרחימותא. דכתיב כל ארחות יהוה חסד ואמת. ממוחא תנינא באינון קוצין תקיפין אתמשכן ותלן מאריהון דיבבא ויללא. דכתיב בהו, דרך רשעים כאפלה, לא ידעו במה יכשלו. מאי קא מירי אלא לא ידעו, כלומר, לא ידעין ולא בעאן למנדע, במה יכשלו, אל תקרי במה אלא

באמא, יִפְשְׁלוּ בְּאֵינוֹן דְּמִתְאַחֲדִין בְּסִטְרָא דְאַמָּא. מַאי סִטְרָא דְאַמָּא
גְבוּרָה תְּקִיפָא. מְנָה מִתְאַחֲדִין מְאָרִיָּהוֹן דִּיבְבָה וִילְלָא. מִמּוּחָא
תְּלִיתָאָה בְּאֵינוֹן קוּצִין דְּאֵינוֹן בְּאַמְצָעִיתָא. אֲתַמְשְׁכֵן וְתִלְגֵן מְאָרִיָּהוֹן
דְּמִדִּין וְאַקְרוּן אֲנָפִין נְהִירִין וְלֹא נְהִירִין, וּבְהִנְי כְּתִיב, פִּלְס מְעַגְל
רְגֵלְךָ. וְכֹלֹא אֲשַׁתְּכַח בְּאֵינוֹן קוּצִין וְשַׁעֲרֵי דְרִישָׁא:

מְצַחָא דְגוּלְגֻלְתָּא, מְצַחָא לְאַתְּפַקְדָּא חֲבִיבָא עַל עוֹבְדֵיהוֹן. וְכַד
הָאִי מְצַחָא אֲתַגְלִיא, מִתְעָרִין מְאָרִיָּהוֹן דְּדִינִין לְאֵינוֹן דְּלֹא מִתְּפַסְפִּין
בְּעוֹבְדֵיהוֹן. הָאִי מְצַחָא סְמָקָא כְּוֹרְדָּא, וּבִשְׁעֵתָא דְאַתְּגְלִיא מְצַחָא
דְּעִתִּיקָא בְּהָאִי מְצַחָא, אֲתַהֲדֶרֶת חוֹרָא כְּתִלְגָּא. וְהָאִי שְׁעֵתָא עַת
רְצוֹן אֲקָרִי לְכֹלֹא. בְּסַפְרָא דְאַגְדָּתָא דְבִי רַב יִיבָא סְבָא אָמַר, מְצַח
זְכִי, מְצַח מְצַחָא דְּעִתִּיקָא. וְאִי לֹא אֲשַׁדִּי חִי"ת בֵּין תְּרִין אֲתָנוּן. כְּמָה
דְּאֲתָ אָמַר, וּמְחִץ פְּאֲחֵי מוֹאֲב, וְאוּקִימְנָא דְּאֲקָרִי נְצַח בְּאַתְנוֹן רְצוּפִין.
וְכְמָה נְצַחִים הָווּ, וְאַף עַל גַּב דְּנְצַח אַחְרָא בְּנְצַח אַחְרָא אֲסַתְלַק.
וְאִית נְצַחִים אַחְרָנִין דְּמִתְּפַשְׁטִין בְּכֹל גּוֹפָא. וּבְגִין דְּבִשְׁבֵתָא בְּשְׁעֵתָא
דְּצִלוּתָא דְּמִנְחָה בְּגִין דְּלֹא יִתְעַר דִּינִין, גְּלִיא עִתִּיקָא קְדִישָׁא מְצַחָא
דִּילִיָּה. וְכֹל דִּינִין אֲתַכְּפֵן וְאֲשַׁתְּכּוּ וְלֹא אֲתַעְבִּידוּ.

בְּהָאִי מְצַחָא תִּלְגֵן אַרְבַּע וְעֶשְׂרִין בְּתֵי דִינִין לְכֹל אֵינוֹן דְּחֻצִיפִין
בְּעוֹבְדֵיהוֹן, כְּמָה דְּכְתִיב, וְאַמְרוּ אִיכָה יַדַּע אֵל, וַיֵּשׁ דְּעָה בְּעֵלְיוֹן.
וְהָאִי עֶשְׂרִים אֵינוֹן, אַרְבַּע לְמָה, לְקַבְּלֵיהוֹן דְּאַרְבַּע מִיתוֹת בֵּי דִינָא
דְּלִתְמָא, דְּתִלְגֵן מִלְעֵלָא. וְאֲשַׁתְּאָרוּ עֶשְׂרִין. וּבְגִין כֶּף לֹא מְעַנִּישִׁין בֵּי
דִינָא עֵלְאָה עַד דִּישְׁלִים וְסִלִּיק לְעֶשְׂרִין שְׁנִין, לְקַבְּלֵיהוֹן דְּעֶשְׂרִין
בְּתֵי דִינָא. בְּמִתְנִיתָא סְתִימָאָה דִּילָן תְּגִינָן, לְקַבְּלֵיהוֹן דְּאַרְבַּע
וְעֶשְׂרִים סְפָרִים דְּאַתְּכִלִּילָן בְּאוּרִיתָא:

עֵינִין דְּרִישָׁא אֵינוֹן עֵינִין דְּלֹא מִסְתְּמָרִין מְנִיָּהוּ חֲבִיבָא. עֵינִין דְּנִימִין
וְלֹא נִימִין, וּבְגִין כֶּף אֲקָרוּ עֵינִיו כְּיוֹנִים. מַאי יוֹנִים, כְּמָה דְּאֲתָ אָמַר,
וְלֹא תוֹנוּ אִישׁ אֶת עַמִּיתוֹ. וְעַל דָּא כְּתִיב, וַיֹּאמְרוּ לֹא יִרְאֶה יְהוָה.
וּכְתִיב, הֲנִטַע אֲזָן הָלֹא יִשְׁמַע, אִם יֵצֵר עֵין הָלֹא יִבִּיט. תְּקוּנָא דְּעַל
עֵינָא שַׁעֲרֵי דְּמִתְּשַׁעֲרֵן בְּשִׁיעוּרָא שְׁלִים, מְאֵינוֹן שַׁעֲרִין תִּלְגֵן שְׁבַע

מָאָה אַלְפֵי מָאָרִי דְאַשְׁגָּחוּתָא לְאַגָּחָא קָרְבָּא. וְכַדִּין קִימֵי כְּלֵהוּ מְשׁוּלְשְׁלִיהוֹן וּמְתַפְקָחִין עֵינִין. כְּסוּתָא דְעַל עֵינִין גְּבִינִין מִתְאַחֲדִין בְּהוּ. וְאַלְף וְאַרְבַּע מָאָה רַבּוֹן מָאָרִי תְרִיסִין מִתְאַחֲדִין בְּהוּ. וְאִינוּן אַקְרוּן כְּסוּתָא דְעֵינִין. וְכָל אִינוּן דְאַקְרוּן עֵינִי יְהוּה לֹא פְקָחִין וְלֹא מִתְעֲרִין, בַּר בְּזִמְנָא דְאַלִּין כְּסוּתֵי דְגְבִינִין מִתְפָּרְשִׁין אִינוּן תְּתָאֵי מַעְלָאֵי. וּבְשַׁעְתָּא דְאַתְפָּרְשִׁין גְּבִינֵי תְתָאֵי מַעְלָאֵי, וְיַהֲבִין אֲתֵר לְאַשְׁגָּחָא, מִתְפְּקָחִין עֵינִין וְאַתְחֲזִי כְּמָאן דְאַתְעֵר מְשַׁנְתִּיהָ. וְאַסְתְּחֵרוּ עֵינִין וְחֲמָאן לְעֵינָא פְקִיחָא וְאַתְסַחֲן בְּחִנְרָא דִילִיָּה. וְכַד אֲתַסְחֲקִין אֲתַפְּקִין מָאָרִיָּהוֹן דְדִינִין לְיִשְׂרָאֵל. וּבְגִין כֹּה פְתִיב עוֹרָה לְמָה תִישֵׁן אֲדָנִי, הַקִּיצָה:

אַרְבַּע גְּוִנִין אֲתַחֲזִין בְּאִינוּן עֵינִין, מְאִינוּן נְהִירִין אַרְבַּע בְּתֵי דְתַפְלִין דְנַהֲרִין בְּרַהֲיִטֵי מוֹחָא. שְׂבָעָה דְאַקְרוּן עֵינִי יְהוּה דְאַשְׁגָּחוּתָא נְפָקֵי מִגְּוִן אַפְמָא דְעֵינָא, כְּמָה דְאוּקִימְנָא בְּאַדְרָא, דְכְתִיב, עַל אֶבֶן אַחַת שְׂבָעָה עֵינַיִם. וְאִינוּן גְּוִנִין מִתְלַהֲטִין בְּסִטְרִיהוּ. מִסְמָקָא נְפָקִין אֲתַרְנִין מָאָרִי דְאַשְׁגָּחוּתָא לְדִינָא. וְאִינוּן אַקְרוּן, כִּי יְהוּה עֵינֵי מְשֻׁטָּוֹת בְּכָל הָאָרֶץ. מְשֻׁטָּוֹת וְלֹא מְשֻׁטָּטִים, בְּגִין דְכְלֵהוּ דִינָא. מִירוּקָא נְפָקִין אֲתַרְנִין דְקִימִין לְגַלְעָה עוֹבְדִין בֵּין טָב וּבֵין בִּישׁ, דְכְתִיב, כִּי עֵינָיו עַל דְרָכֵי אִישׁ. וְאַלִּין אַקְרוּן עֵינִי יְהוּה הַמָּה מְשֻׁטָּטִים, מְשֻׁטָּטִים וְלֹא מְשֻׁטָּוֹת, בְּגִין דְאִינוּן לְתַרִין סִטְרִין לְטָב וּלְבִישׁ. מִחִנְרָא נְפָקִין כָּל אִינוּן רַחֲמֵי, כָּל אִינוּן טְבָאן דְמִשְׁתַּכְּחֵי בְעַלְמָא, לְאוּטְבָא לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל, וְכַדִּין מִתְסַחֲקִין כָּל אִינוּן תְּלַת גְּוִנֵי לְרַחֲמָא עַלִּיהוּ.

אַלִּין גְּוִנִין מִתְעַרְבִין דָּא בְּדָא וּמִתְדַבְּקִין דָּא בְּדָא. כָּל חַד אוֹזִיף לְחַבְרִיהָ מְגוּנֵי דִילִיָּה, בַּר מִחִנְרָא, דְכְלֵהוּ פְלִילִין בִּיהָ. כַּד אַצְטְרִיף הוּא חָפִי עַל פְּלָא. כָּל גְּוִנִין דְלִתְתָא לֹא יְכִלִין כָּל בְּנֵי עַלְמָא לְאַסְחָרָא לֹוֹן חִנְרָא לְאַפְמָא לְסַמָּקָא וְלִירוּקָא, וְהִכָּא בְאַשְׁגָּחוּתָא חַד כְּלֵהוּ אֲתַאחֲדִין וְאַתְסַחֲקִין בְּחִנְרָא. גְּבִינֵי לֹא מְשַׁתְּכִין בַּר כַּד בְּעֵין גְּוִנֵי דְחִנְרָא לְאַשְׁגָּחָא. בְּגִין דְגְבִינִין יְהִבִין אֲתֵר לְאַשְׁגָּחָא לְכְלֵהוּ גְּוִנֵי. וְאִי

אינון לא יִהְיֶה אֶתְרֵי, לֹא יִכְלִין לְאַשְׁגָּחָא וּלְאַסְתַּכְּלָא. גְּבִינִין לֹא קִימִין וְלֹא מִשְׁתַּכְּכִין שְׁעֵתָא חָדָא שְׁלִימָתָא, אֲלֵא פְקַחִין וְסַתְּמִין, סַתְּמִין וּפְקַחִין, מִשּׁוּם עֵינָא פְקִיחָא דְקֹאֵי עֲלֵיהּ, וְעַל דָּא כְּתִיב, וְהַחַיִּית רְצוּא וְשׁוֹב, וְהָא אוֹקִימָנָא. כְּתִיב עֵינִיךָ תְּרַאֲיֵנָה יְרוּשָׁלַיִם נְוָה שְׁאֲנָן. וְכְתִיב, תָּמִיד עֵינֵי יְהוָה אֲלֵהֶיךָ בְּהַ מְרֻשִׁית הַשָּׁנָה. דְּהָא יְרוּשָׁלַיִם בְּעֵינָא כֹּן, דְּכְתִיב, צֶדֶק יִלִּין בְּהַ. וּבְגִין כֹּן יְרוּשָׁלַיִם וְלֹא צִיּוֹן, דְּכְתִיב צִיּוֹן בְּמִשְׁפָּט תִּפְדֶּה. דְּכֻלָּא רַחֲמֵי. עֵינִיךָ, עֵינִיךָ כְּתִיב, עֵינָא דְעֵתִיקָא קְדִישָׁא סְתִימָא דְכֻלָּא. הַשְׁתָּא עֵינֵי יְהוָה אֲלֵהֶיךָ בְּהַ לְטַב וּלְבִישׁ כְּמָה דְאַתְחַזִּי. בְּגִין כֹּן לֹא אֲתַקְיָמוּ בְּקִיּוּמָא תְּדִירָה. וְהֵתֵם עֵינִיךָ תְּרַאֲיֵנָה יְרוּשָׁלַיִם כֻּלָּא לְטַב, כֻּלָּא בְּרַחֲמֵי, דְכְתִיב, וּבְרַחֲמֵימֵי גְדֻלִים אֶקְבָּצֶךָ. תָּמִיד עֵינֵי יְהוָה אֲלֵהֶיךָ בְּהַ מְרֻשִׁית הַשָּׁנָה. מְרֻשִׁית חֹסֵר א' כְּתִיב, וְלֹא רֵאשִׁית בְּאֶלְפֵי. מָאן הִיא הַא דְלִתְתָא וּלְעֵלָא. כְּתִיב, הַשְׁלִיךְ מִשְׁמַיִם אֶרֶץ תִּפְאָרֶת יִשְׂרָאֵל, מֵאֵי טַעֲמָא הַשְׁלִיךְ מִשְׁמַיִם אֶרֶץ, מִשּׁוּם דְכְתִיב אֲלִבִישׁ שְׁמַיִם קְדֻרוֹת. וְעֵינִין בְּקְדֻרוֹתָא בְּגִינוּנָא אֲכֻמָּא אֲתַחֲפוּ. מְרֻשִׁית הַשָּׁנָה מָאן אֲתַר מִסְתַּכְּלִין בִּירוּשָׁלַיִם אֲלִין עֵינֵי יְהוָה. חֹזֵר וּפְרָשׁ, מְרֻשִׁית הַשָּׁנָה, דְּהוּא דִינָא בְּלֹא אֶלְפֵי, וְדִינָא אֲתַחֲד בְּסִטְרָהָא אֶף עַל גַּב דְּלֹא הוּא דִינָא מִמֶּשׁ. וְעַד אֲחֵרִית שָׁנָה. אֲחֵרִית שָׁנָה וְדֹאֵי דִינָא אֲשַׁתְּכַח. דְּהָא כְּתִיב: צֶדֶק יִלִּין בְּהַ, דְּהִיא אֲחֵרִית הַשָּׁנָה. תָּא חֲזִי, אֶלְפֵי בְּלַחֲדוּי אֲקָרִי רֵאשׁוֹן, דְּכֹר בְּאֶלְפֵי סְתִימֵי וּגְנִיז מַה דְּלֹא אֲתִידַע. כִּד אֲתַחֲבֵר הֵאֵי אֶלְפֵי בְּאַתְרֵי אֲתַרָא אֲקָרִי רֵאשִׁית. וְאֵי תִימָא דְאַתְחַבְּרָא. לֹא. אֲלֵא אֲתַגְלִיא בִּיהַ וְנִהִיר לִיהַ, וּכְדִין אֲקָרִי רֵאשִׁית. וְאַפְלוּ בְּהֵאֵי רֵאשִׁית לֹא אֲשַׁגַּח בִּירוּשָׁלַיִם. דְּאַלְמָלָא הָוֵת בְּהֵאֵי אֲתַקְיָמַת תְּדִירָא. אֲבַל מְרֻשִׁית כְּתִיב. וּלְעֵלָמָא דְאַתִּי כְּתִיב רֵאשׁוֹן לְצִיּוֹן הִנֵּה הַנֵּם:

חֹטְמָא דְזַעִיר אֲנַפִּין תִּקְוִנָא דְפְרָצוּפָא. כֻּל פְּרָצוּפָא בִּיהַ אֲשַׁתְּמוּדַע. חֹטְמָא דָּא לֹא כְּחֹטְמָא דְעֵתִיקָא קְדִישָׁא סְתִימָא דְכֻל סְתִימִין. דְּחֹטְמָא דְעֵתִיקָא חֲיִים דְחִיִּים לְכֻלָּא, דְּהָא מִתְרִין נוֹקְבִין נְפְקִין רוּחִין דְחִיִּין לְכֻלָּא, בְּהֵאֵי זַעִיר אֲנַפִּין כְּתִיב, עֲלֵה עֲשֵׂן בְּאַפּוּ. בְּהֵאֵי

תִּנָּא כֹּל גּוּנֵי אַחֲדִין בֵּיהּ. בְּכֹל גּוּנָא וְגוּנָא אַחֲדִין כְּמָה מְאָרִיהוֹן
 דְּדִינָא קְשִׁיָּא דְאַחֲדִין בְּהֵוּא תִּנָּא. וְלֹא מִתְבַּסְמִין כְּלָהּוּ אֶלָּא בְּתִנָּא
 דְּמִדְבַּחָא דְלִתְתָּא. וְעַל דָּא כְּתִיב, וַיֵּרַח יְהוָה אֶת רִיחַ הַנְּיַחֵחַ. מֵהוּ
 הַנְּיַחֵחַ, אֲתַבְּסָמוּתָא דְמְאָרֵי דִינָא, נַחַת רוּחַ. וַיֵּרַח יְהוָה אֶת רִיחַ
 הַנְּיַחֵחַ, אֶת רִיחַ הַקָּרְבָּן לֹא כְּתִיב, אֶלָּא אֶת רִיחַ הַנְּיַחֵחַ, דְּכְלָהּוּ
 גְבוּרָאן דְאַחֲדִין בְּחוּטְמָא. וְכֹל דְאַתְאַחֲדִין בְּהוּ, כְּלָהּוּ מִתְבַּסְמִין.
 וְכִמְה גְבוּרָאן מִתְאַחֲדִין כְּחֻדָּא, דְכְּתִיב מִי יִמְלַל גְבוּרוֹת יְהוָה, יִשְׁמִיעַ
 כָּל תְּהִלָּתוֹ. וְהָאֵי חוּטְמָא מִחַד נְוִקְבָּא נִפְק אִשָּׁא דְאַכְלָא כָּל שְׂאָר
 אִשִּׁין, וּמִחַד נְוִקְבָּא תִּנָּא. וְהָאֵי וְהָאֵי מִשְׁתַּכְּכִי בְּאִשָּׁא וְתִנָּא
 דְּמִדְבַּחָא, וְאַתְגַּלְיָא הָאֵי עֲתִיקָא קְדִישָׁא וְאַשְׁתַּכַּח כְּלָא. הִינוּ
 דְאַתְמַר, וְתִהְלִיתִי אַחֲטָם לָךְ. חוּטְמָא דְעֲתִיקָא קְדִישָׁא אָרִיךְ
 וּמִתְפַּשֵּׁט וְאַקְרִי אָרְךְ אִפִּים. וְהָאֵי חוּטְמָא זְעִיר. וְכֹד תִּנָּא שְׂרִי נְפִיק
 בְּבַהֲלוֹ וְאַתְעֲבִיד דִינָא, וּמָאן מְעַפֵּב לְהָאֵי, חוּטְמָא דְעֲתִיקָא, וְכֹלָא
 כְּמָה דְאַמִּינָא בְּאַדְרָא וְאַתְעֵרוּ חֲבָרִיא. וּבְסַפְרָא דְרַב הַמְנוּנָא סְבָא
 אוּקִים הֵי תְרֵי נְוִקְבֵי, מִחַד תִּנָּא וְאַשָּׁא. וּמִחַד נְיַחָא וְרוּחָא טְבָא
 דְאִית בֵּיהּ יְמִינָא וְשְׂמָאלָא. וְכְּתִיב, וְרִיחַ לוֹ כְּלָבָנוֹן. וּבְנְוִקְבָּא כְּתִיב,
 וְרִיחַ אִפְךָ כְּתִפּוּחִים. וּמָה בְּנְוִקְבָּא הָכִי, כָּל שְׂכַן בֵּיהּ, וְשִׁפִּיר קְאָמֵר.
 וּמָה דְאַמֵּר וַיֵּרַח יְהוָה אֶת רִיחַ הַנְּיַחֵחַ. הַנְּיַחֵחַ בְּתֵרֵי סְטָרֵי. חַד נְיַחָא
 דְאַתְגַּלְיָא עֲתִיקָא קְדִישָׁא, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין. דְהָאֵי הוּא נְיַחָא
 וְאַתְבַּסְמוּתָא לְכָלָא. וְחַד אֲתַבְּסָמוּתָא דְלִתְתָּא בְּהֵוּא תִּנָּא וְאַשָּׁא
 דְּמִדְבַּחָא. וּבְגִין דְאִיהוּ מִתְרִין סְטָרִין כְּתִיב נִיחַח. וְכֹלָא בְּזְעִיר אֲנִפִּין
 אֲתַמֵּר:

תְּרֵי אוּדְנִין לְמִשְׁמַע טָב וּבִישׁ. וְתִרְוִיְהוּ סְלִקִין לְחַד, דְכְּתִיב, הִטָּה
 אֱלֹהֵי אֲזַנְךָ וְשָׁמַע. אוּדְנָא לְגוּ. בְּגוֹ דִילִיָּה תִלְיָא בְּרִשְׁמִין עֲקִימִין,
 בְּגִין דִּיתְעַכְבַּ קָלָא לְאַעֲלָא בְּמוּחָא וַיִּבְחִין בֵּיהּ מוּחָא וְלֹא בְּבַהֲלוֹ.
 דְכָל מְלָה דְהוּי בְּבַהֲלוֹ לֹא הוּי בְּחֻכְמָתָא שְׁלִימָתָא. מֵאוּדְנִין אֲלִין
 תִּלְיָן כָּל מְאָרִיהוֹן דְגִדְפִין דְנִטְלִין קָלָא מְעֻלְמָא. וְכְלָהּוּ הָכִי אֲקָרוּן
 אֲזַנֵּי יְהוָה. דְכְּתִיב בְּהוּ כִי עוֹף הַשָּׁמַיִם יוֹלִיךְ אֶת הַקּוֹל. כִּי עוֹף

השמים יוליך את הקול האי קרא קשיא. השתא מאי קול אפא הכא, דהא רישא דקרא כתיב, גם במדעך מלך אל תקלל. במדעך כתיב. ובחדרי משכבך, מאי טעמא, פי עוף השמים יוליך את הקול, והא ליכא הכא קלא. אלא ודאי כל מה דחשיב בר נש וכל מה דיסתכל בלבוי, לא עביד מלה עד דאפיק לה בשפונתיה. ואף על גב דאיהו לא אתפון ביה. וההיא מלה דאפיק מתבקע באורא. ואזלא וסלקא וטסא בעלמא ואתעביד מניה קלא. וההוא קלא נטלין ליה מארי דגדפין וסלקין ליה למלכא ועייל באודנוי. הדא הוא דכתיב, וישמע יהוה את קול דבריכם. וישמע יהוה ויחר אפו. ובגין כך כל צלותא וכעוּתא דבעי בר נש מקמי קדשא בריהו, בצי לאפקא מלין בשפונתיה. דאי לא אפיק לון, לאו צלותיה צלותא, ולאו בעוּתיה בעוּתא. וכיון דמלין נפקין מתבקעין באורא, וסלקין וטסין ואתעבידו קלא ונטיל לון מאן דנטיל. ואחיד לון לאתר פתרא קדישא ברישא דמלכא.

מתלת חללי דמוחי נטיף נטיפא לאודנין וההוא אקרי נחל כרית. כמה דאת אמר, נחל כרית, כלומר כרותא דאודנין. וקלא עייל בההוא עקימא ואשתאב בנהרא דההוא נטיפא, וכדין אתעכב תמן ואתבחיין בין טב לביש, הדא הוא דכתיב פי און מלין תבחו. מאי טעמא און מלין תבחו, משום דאתעכב קלא בההוא נהרא דנטיפא בעקימותא דאודנין, ולא עייל בבהילו. ובגין כך אתבחיין בין טב לביש. וחוץ יטעם לאכל, מאי טעמא וחוץ יטעם לאכל, בגין דיתעכב תמן ולא עייל בבהילו בגופא. ועל דא יטעם ויתבחו בין מתיקא למריר.

כהאי נוקבא דאודנין תלן נוקבין אתרנין. נוקבא דעינין, נוקבא דפמא, נוקבא דחוטמא. מההוא קלא דעייל בנוקבא דאודנין, אי אצטריו עייל לנוקבי דעינין, ונבעין דמעין מההוא קלא. אי אצטריו עייל לנוקבא דחוטמא דפרדשקא ומפקי תננא ואשא מההוא קלא. הדא הוא דכתיב, וישמע יהוה ויחר אפו, ותבער בם

אש יְהוָה. ואי אצטרייך עייל ההוא קלא לְנוקבא דפמא. ומליל וגזר מלין. מההוא קלא פלא. מההוא קלא דאודנין, עייל בכל גופא ואתרגיש מניה. פלא תליא בהאי אודנא. זכאה מאן דנטיר מלוי. על דא כתיב, נצר לשונך מרע, ושפתייך מדבר מרמה. האי אודנא קרי ביה שמיעה. ובשמיעה אתפלילן אינון תלת מוחי, דאינון חכמה בינה ודעת. חכמה אתפליל ביה, דכתיב, ונתת לעבדך לב שמע. בינה, כמה דאת אמר, דבר פי שמע עבדך. פי שמעים אנחנו. דעת, כמה דאת אמר, שמע בני וקח אמרי. ומצותי תצפן אתך. הא פלא תלן באודנין.

בהאי אודנא תלן צלותין ובעותין ופקיחא דעינין. הדא הוא דכתיב, הטה אלהי אונך ושמע, פקח עיניך וראה. הא פלא ביה תליא. בהאי אודנא תלן רזין עלאין דלא נפקין לבר. בגין כך היא עקימא לגו ורוא דרזין סתימין ביה. וי לההוא מגלה רזין. ובגין דהאי אודנא פניש רזין ועקימותא דלגו נטיל לון, לא גלי רזין לאינון דעקימין בארמיהו, אלא לאינון דלא עקימין. הדא הוא דכתיב, סוד יהוה ליראיו, וכריתו להודיעם. דנטלי ארחוי ונטלי מלין. ואינון דעקימין בארמיהו נטלי מלין ועילין לון בבהילו ולית בהו אתר לאתעפכא. וכל נוקבין אחרנין מתפתחין ביה. עד דנפקין מלין בנוקבא דפמא. ואלין אקרון חבי דרא, שנואי דקדשא ברייך הוא. במתניתא דילן תנן, כאלו קטיל גוברין, וכאלו פלח לעבודתה זרה. וכלא בחד קרא, דכתיב, לא תלך רכיל בעמיק, לא תעמד על דם רעה, אני יהוה. מאן דעבר על האי רישא דקרא, כאלו עבר על פלא. זכאה חולקיהון דצדיקיא דעליהו כתיב, ונאמן רוח מכסה דבר. נאמן רוח ודאי, דהא רוחא דילהון מאתר עלאה קדישא אשתליף. ובגין כך נאמן רוח אקרון. וסימן דא אוקימנא ההוא דמגלה רזין בדווע דנשמתייה לאו איחי מגופא דמלכא קדישא. ובגין כך לית ביה רזא ולא מאתר דרזא הוא. וכד תיפוק נשמתייה לא אתדבקא בגופא דמלכא דהא לא אתריה הוא. וי לההוא בר נש,

וי ליה, וי לנשמתייה. וזכא חולקיהון דצדיקיא דמכסין רזין. כל שכן רזין עלאין דקדשא בריה הוא. רזין עלאין דמלכא קדישא. עליהו כתיב, ועמד כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ.

אנפוי כתרין תקרובין דבוסמא פלהו סהדותא על מה דאמינא. דהא סהדותא בהו תליא, ובכלא תליא סהדותא, אבל הני תקרובי דבוסמא חורא וסמקא, סהדותא לאבא ואמא. סהדותא לאחסנא דגירית ואחיד לון, והא במתניתא דילן אוקימנא כמה פרסי בין חורא לסמקא. ואתכלילן ביה כחדא בסטרא דחורא. כד אתנהיר מן נהירו דחורא דעתיקא. חפיא ההוא חורא על סמקא. וכלא בנהירו אשתכח. וכדין כתיב, יאר יהוה פניו אליך. וכד תלגן דינין בעלמא אשתכח סגירותא בכלא. וסמקא אתפשט באנפין וחפיא על חורא, וכדין כלא אשתכח בדינא, וכדין כתיב, פני יהוה בעשי רע, וכלא בהאי תליא, ובגין דא סהדותא הוא בכלא. כמה וכמה מארי תריסין מחכאן להני גוני, מצפאן להני גוני. כד נהירין גוני כל עלמין פלהו בחדו. בזמנא דנהיר חורא כלא אתחזו בההוא גונא. וכד אתחזו בסמקא, כלא הכי אתחזו בההוא גונא. באלין תקרובין דבוסמא שארי דיקנא לאתחזא מרישא דאודנין. ונחית וסליק בתקרובתא דבוסמא:

שערין אפמין דדיקנא בתקונא יאה שפיר, כגבר תקיף שפיר, משחא דרבות דדיקנא עלאה דעתיקא בהאי דיקנא דזעיר אנפין אתחזי ונהיר. שפירו דהאי דיקנא בתשעה תקונין אשתכח. וכד משחא דרבות דתלת עשר נביעין דדיקנא דעתיקא קדישא נהיר בהאי דיקנא אשתכחו עשרין ותרין תקונין. וכדין מתברכין פלהו. וישראל סבא מתברכא בהאי. וסימן בך יברך ישראל. כל תקונין דדיקנא דא אוקימנא באדרא קדישא דכלהו מתקונין דדיקנא דעתיקא קדישא אתתקנו. והכא בעינא לגלאה מה דלא אתגלי תמן. בגין למיעל בלא כסופא. שתא אינון, תשעה אקרון. תקונא קדמאה. נפק ההוא ניצוצא בוצינא דקרדינותא, ובטש בתחות שער דרישא

מתחות קוצין דעל אודנין. ונחית מקמי פתחא דאודנין עד רישא דפמא. הא תקונא דא מעתיקא קדישא לא אשתכח, כד נגיד מזלא דעתיקא קדישא, ותליא מניה ההוא מבושא דחכמתא, אלא כד אמא אתמשכת ואתכלילת באורא וכיא, ההוא חורא נקיט אמא. וניצוצא עאלת ונפקת ואתאחד דא ברא ואתעבידו חד תקונא. וכד אצטריך סלקא דא על דא ואתכסיא חד מקמי חד. ובגין כך פלא אצטריך. חד למעבד נוקמין וחד לרחמא. ועל האי תאיב להאי דיקנא דוד מלכא כמה דאוקימנא. בהאי דיקנא תשעה תקונין אשתכחו, שתא רבון דתלנן בהו מתפשטין בכל גופא. ואלין שתא דתלנן, תלנן בשערי דתחות תקרובתא דבוסמין, תלת מהאי סטרא ותלת מהאי סטרא. ובקיריותא דדיקנא תלנן תלת אחרנין. חד לעלא בשפון. ותרין באינון שערין דתלנן עד טבורא. וכל הני שתא, תלת מפאן ותלת מפאן, אתמשכן ותלנן פלהון באינון שערי דתלנן ומתפשטין בכל גופא. ובגין דהני תלתא אינון בקירוי דדיקנא תיר מפלהו, כתיב בהו שמא קדישא, דכתיב, מן המצר קראתי יי, ענני במרחב יי, יהנה לי לא אירא. והא דאוקימנא באדרא מן המצר קראתי יי מאתר דשרי דיקנא לאתפשטא, דהוא אתר דחיק מקמי אודנין שפיר הוא. ובספרא דאגדתא דכי רב ייבא סבא הכי אמר ואוקים, דשירותא דדיקנא מחסד עלאה, דכתיב, לך יהנה הגדלה והגבורה והתפארת, וכלא הכי הוא והכי שארי. ותשעה אתמשכן ותלנן בדיקנא. ומקמי אודנין הכי שארי. וקיומא לא מתקימין אלא באתר אחרא כמה דאוקימנא. וכד אצטריך עלמא לרחמי אתגליא מזלא קדישא, וכל הני תקונין דדיקנא יקירא דזעיר אנפין, פלהו רחמי משתכחי. וכד אצטריך לדינא מתחזיא דינא. וכדין עבדין נוקמין לשנאיהון דישראל לאינון דעקין להו, פל יקירו דדיקנא באינון שערי דתלנן אנהו, משום דכלא בהאי תלנן. פל הני שערי דדיקנא דזעיר אנפין פלהו קשישין ומקיפין. משום דכלהו אכפנן לדינין בשעתא דמזלא קדישא אתגלי, וכד בעי לאגחא קרבא בהאי

דיקנא אַתחזי כגבר תקיף מארי נצחון קרבִיָא. וכדין מריט מאן דמריט ואגליש מאן דאגליש.

הני תשעה תקונין אַמרן משה זמנא תננא בשעתא דאצטריף לאהדרא לון פלהו רחמי. דאף על גב דתליסר תקונין לא אַמרן השתא. בכונה תליא מלתא. דהא לא יעול בהני תקונין לאדפרא, אלא במזלא אַתפון ואדפר ליה, הדא הוא דכתיב, ועתה יגדל נא פח אדני. מאן פח אדני, ההוא דאקרי מזלא קדישא, סתימא דכל סתימין, דחילא דא ונהירו דא ממזלא תלי. וכיון דאמר משה דא ואדפר דא ואתפון ביה. אַמר הני תשעה תקונין דתלן בזעיר אנפין, בגין דינהירו כלהו ולא ישתכח דינא. ועל דא פלא במזלא תלי.

האי דיקנא פד שראן שערי לאתערא, אַתחזי כגבר תקיף כגבר מארי נצח קרבין. בהאי דיקנא נגיד משח דרבות מעתיקא סתימאה, כמה דאת אַמר, כשמן הטוב על הראש ירד על הזקן, זקן אַהרן. אלין שערי לא חפין על שפון. ושפון פלהו סמקין פורדא, דכתיב, שפותיו שושנים. שפון מרחשן גבורה, מרחשן חכמתא. באינון שפון תלן טב וביש, חיי ומותא. מאלין שפון תלן מאריהון דאתערוותא. דכד מרחשין אלין שפון, מתערין פלא למגור דינא בכל בתי דינין דאקרון עירין. דכתיב, בגזרת עירין פתגמא. מאי עיר, בספרא דאגדתא תנינן, כמה דאת אַמר ויהי ערף. דמתערין דינין לאינון דלא אַתרחימו לעלא. בגין כד מתערין אלין דאינון מארי דבבו להו. ועם כל דא בתרי גוני, ברחמי ודינא. ועל דא אקרון עיר וקדיש, דינא ורחמי. ובאלין שפון אַתחזי פמא פד אַתפתח.

רוחא דנפיק מן פמא ביה מתלבשין כמה אַלף ורבבן, וכד אַתפשט מתלבשין ביה נביאן מהימני, וכלהו פי יהוה אקרון. פד מלין נפקין מן פמא ומתרחשין בשפון, מנהרין לכלהו תמני סרי אלפי עלמין. עד דמתקטרין פלהו פחדא. בתמניסר אַרחין ושבילין דאשתמודען. וכלא מחפאן לפמא דא בלישן ממלל רבבן בקטרא דטיהרא

בעוטרָא. ועל דא כתיב, חכו ממתקים. ממתקים ודאי. מאי חכו, כמה דאת אמר וחד יטעם לאכל. וכלו מחמדים אש ומים. אשא ומיא מתתקנין ויזן בציוורי. דהא גוני מתחברן פחדא. חכו באתון רשימן דמתגלפן בעטרוי גלידין. אחה"ע בגרון. א' דטריד מלכין ומהעדה מלכין ומהקים מלכין. ח' דטריד ונחית וסליק ועטיר, כביש באשא גליד ברוחא. ה' ינוקא דאמא סטיר לנוקבא. אתפשט לנוקבא רבא בתיאובתא דקרתא קדישא דמתקטרי אתרין דא בדא. כמה דאת אמר, הר המור, גבעת הלבונה. ע' טיהרא דטיפסא גליפא בשפסא, רהיטין דענפין מתאחדן לסטרוי לרוחין גליפין. וקא ברזי דאתון דשלמה מלכא אתעטרו אלין אתון דא בדא. גיכ"ק בחיך, כמה דאת אמר, וחד יטעם לאכל. היאכל תפל מבלי מלח. וכתוב, ויהי מעשה הצדקה שלום. הנחמדים מזהב ומפז רב, ומתוקים מדבש ונופת צופים. מתוקים ודאי. דוד מלכא אמר, גם עבדך נזהר בהם. אסהדנא עלי דכל יומאי אודהרנא בהו דלא לאטעאה בהו, בר יומא חד דעטירנא עטרי מלכא במערתא דמרוניא, וחמינא דאשא מתלהטא אפוחיא דמירוניא ואודעזענא. מההוא יומא אודהרנא בדעתאי בהו ולא שביקנא לון כל יומאי. וכא חולקיה מאן דאודהר במתיקא דמלכא וטעים בהו כדקחזי, על דא כתיב, טעמו וראו פי טוב יהוה. וכתוב, לכו לחמו בלחמי.

אתפשט דכורא בדעת ואתמלן אכסדרין ואדרין. מרישא גולגלתא שרי ואתפשט בכל גופא מחדוי ודרועוי ובכלא. מאחורוי אתדבק ניצוצא דבוצינא דקרדינותא ולהטא. ואפיק גולגלתא חדא סתימא מקל סטרוי. ונהירו דתרי מוחי גליפן בה ואתדבקת בסטרוי דדכורא. בגין כך אתקרי יונתי תמתי. אל תקרי תמתי אלא תאומתי ודאי. שערוי דנוקבא כלילן בהו גוני, כדכתיב, ודלת ראשוך פארגמן. אתקטר גבורה בחמש גבוראן. ואתפשט נוקבא בסטרהא, ואתדבקת בסטרוי דדכורא. עד דאתפרשא מסטרוי ואתיאת לאתחברא עמיה אנפין באנפין. וכד מתחברן מתחזן חד

גופא ממש. מהכא אוליפנא דכר בלחודוי אתחזי פלג גופא וכלא איהו רחמי. וכך נוקבא, וכד מתחברן פחדא אתחזי פלא חד גופא ממש. והכי הוא. אוף הכא פד דכר אתחבר בנוקבא פלא הוא חד גופא. ועלמין פלהו בחדו, דהא פלהו מגופא שלים מתברכן. והינו רזא, על פן ברך יהוה את יום השבת ויקדשהו. דהא אשתכח פלא בחד גופא שלים. דהא מטרוניתא אתדבקת במלפא ואשתכח גופא חד. ועל פן ברקאן משתכחין בהאי יומא. ומהכא מאן דלא אשתכח דכר ונוקבא אקרי פלג גופא. ולית ברקתא שריא במלה פגימא וחסרה, אלא באתר שלים, במלה שלים, ולא בפלגות מלה. ופלגות מלה לא אתקנים לעלמין ולא אתברכא לעלמין. נוי דנוקבא פלא מנוי דדכוורא הוא. והא אוקימנא מלי ואשתמודען ביני חבריא. מהאי נוקבא מתאחדן כל אינון דלתתא. מנה ינקין ומתברכין. והאי אתקריאת אם לכלהו. כמה דאחרא אם לגופא וכל גופא מנה ינקא. כך האי אם לכלהו אתרנין דלתתא.

פתיב, אמר לחכמה אחתי את. אית חכמה ואית חכמה. והאי נוקבא אתקרי חכמה ועירא לגבי אחרא. ועל דא פתיב, אחות לנו קטנה ושרים אין לה, דהא דא בגלותא אתמשך. אחות לנו קטנה ודאי קטנה אתחזי. אבל רברבא היא וסגיאה היא. דהא היא שלימו דנטיל מפלא. כמה דכתיב, אני חומה ושרי פמגדלות. ושרי דהא מלין אינון לינקא לכלא. פמגדלות דאינון נהרין רברבין דנפקי מאמא עלאה. תו אתפשט דכוורא בימינא ושמאלא, בירוהא דאחסנא. וכד גוני אתחברו אקרי תפארת. ואתתקן כל גופא ואתעביד אילנא רברבא ותקיף שפיר ויאה. תחתוהי תטלל חיות ברא ובענפוהי ידורן צפרי שמיא. ומזון לכלא בה. דרועוי ימינא ושמאלא בימינא חיים וחסד. בשמאלא מיתה וגבורה. מעוי אתתקן בדעת. ואתמלין כל אכסדרין ואדרין כמה דאמינא, דכתיב ובדעת חדרים ימלאו. תו אתפשט גופא בתרין שוקין, ומתאחדן ביניהו תרין כולין ותרין ביעי דדכוורא. דכל משחא ורבות וחילא דכל גופא

בהו אתכנש. דְּכָל חַיְלִין דְּנַפְקִי. מְנַהוּן נַפְקִין וְשַׁרְיָן פְּלֵא בְּפוּם אַמָּה. וּבְגִין כְּף אַקְרוּן צְבֹאוֹת, וְאִינוּן נְצַח וְהוּד. תַּפְּאֶרֶת יְהוָה. נְצַח וְהוּד, צְבֹאוֹת. וּבְגִין כְּף יְהוָה צְבֹאוֹת. אַמָּה דְּדְכוּרָא סִיּוּמָא דְּכָל גּוּפָא, וְאֶקְרִי יְסוּד, וְדָא הוּא דְּרִגָא דְּמַבְסַם לְנוּקְבָא. וְכָל תִּיאוּבְתָא דְּדְכוּרָא לְגַבֵּי נוּקְבָא בְּהַאי יְסוּד. עֵייל לְנוּקְבָא לְאַתְר דְּאֶקְרִי צִיּוֹן. דְּהֵתִם הוּא אַתְר פְּסוּתָא דְּנוּקְבָא כְּבִית רְחִם לְאַתְתָא. וּבְגִין כְּף יְהוָה צְבֹאוֹת אֶקְרִי יְסוּד. כְּתִיב, כִּי בָחַר יְהוָה בְּצִיּוֹן, אֲנִי לְמוֹשָׁב לוֹ. כִּד אַתְּפָרְשֵׁת מִטְרוּנִיתָא וְאַתְחַבְרַת בְּמַלְכָא אַנְפִּין בְּאַנְפִּין בְּמַעְלֵי שְׁבִתָא, אַתְּעַבִּיד פְּלֵא חַד גּוּפָא. וּכְדִין יְתִיב קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכַרְסִיה. וְאֶקְרִי כְּלָא שְׁמָא שְׁלִים שְׁמָא קְדִישָׁא. בְּרִיךְ שְׁמִיה לְעֵלְמ וּלְעֵלְמֵי עֵלְמִין. כָּל אֲלִין מְלִין סְלִיקְנָא עַד יוּמָא דָּא דְּאַתְעֵטֶר בְּהוּ לְעֵלְמָא דְּאַתִּי. וְהִשְׁתָּא אַתְּגַלְיָן הָכָא, וְפָאָה חוּלְקִי.

הַאי מִטְרוּנִיתָא כִּד אַתְחַבְרַת עִם מַלְכָא כָּל עֵלְמִין מִתְבְּרָכָן וְאַשְׁתַּכְחוּ בְּחַדוֹתָא דְּכָלָא. כְּמָה דְּדְכוּרָא פְּלִיל בְּתַלְתָּא וְשִׁירוֹתָא בְּתַלְתָּא. כְּף פְּלֵא הָכִי וְסִיּוּמָא דְּכָל גּוּפָא הָכִי. וּמִטְרוּנִיתָא לָא מִתְבְּרָכָא אֶלָּא בְּכָלְלָא דְּתַלְתָּא אֲלִין. דְּאִינוּן נְצַח הוּד יְסוּד. וּמִתְבְּסָמָא וּמִתְבְּרָכָא בְּאַתְר דְּאֶקְרִי קְדָשׁ הַקְּדוּשִׁים דְּלְתַתָּא, דְּכְתִיב, כִּי שָׁם צִוָּה יְהוָה אֶת הַבְּרָכָה. דְּהָא תְּרִין דְּרִגִין אִינוּן לְעֵילָא וְתַתָּא. וּבְגִין כְּף לִית רְשׁוּתָא לְמִיעַל תְּמָן. בַּר כְּהֵנָּא רַבָּא דְּאַתִּי מַסְטְרָא דְּחַסְד. בְּגִין דְּלָא עֵייל לְהַהוּא אַתְר דְּלְעֵלָא אֶלָּא הַהוּא דְּאֶקְרִי חַסְד. וְעֵייל בְּקְדָשׁ הַקְּדוּשִׁים וּמִתְבְּסָמָא נוּקְבָא. וּמִתְבְּרָכָא הַאי קְדָשׁ הַקְּדוּשִׁים בְּגוּ לְגוּ אַתְר דְּאֶקְרִי צִיּוֹן. צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם. תְּרִין דְּרִגִין אִינוּן, חַד רְחִמֵי וְחַד דִּינָא. צִיּוֹן דְּכְתִיב, צִיּוֹן בְּמִשְׁפַּט תִּפְדָּה. יְרוּשָׁלַיִם דְּכְתִיב צֶדֶק יְלִין בָּהּ. כְּמָה דְּאוּקִימְנָא. וְכָל תִּיאוּבְתָא דְּדְכוּרָא לְגַבֵּי נוּקְבָא הָכָא הוּא. וְקָרִינָן לְהוּ בְּרָכָה. דְּמִתְמָן נַפְקִי בְּרָכָן לְכַלְהוּ עֵלְמִין וְכַלְהוּ מִתְבְּרָכָן. הַאי אַתְר אֶקְרִי קְדָשׁ, וְכָל קְדָשִׁים דְּדְכוּרָא עֵילִין תְּמָן בְּהַהוּא דְּרִגָא דְּאַמִּינָא. וְכַלְהוּ אַתְּנָן מְרִישָׁא עֵלְאָה דְּגוּלְגֻלְתָּא דְּדְכוּרָא. מַסְטְרָא דְּמוֹחֵי עֵלְאֵי דְּשַׁרְיָן בִּיה

ונגיד הדיא ברכה בכל שיפי גופא. עד אינון דאקרוין צבאות. וכל
ההוא נגידו דאתנגיד מכל גופא מתפנשי תמן. ועל דא אקרוין
צבאות, דכל צבאות דעלאין ותתאין מתמן נפקין. וההוא נגידו בתר
דאתפניש תמן שרין ליה בההוא יסוד קדישא פלא חנרא. בגין כן
אקרי חסד. וההוא חסד צייל לקדש הקדשים, דכתיב, כי שם צוה
יהוה את הברכה, חיים עד-העולם.

אמר רבי אבא, לא סים בוצינא קדישא למימר חיים עד דאשתככו
מלוי. ואנא פתבנא סברנא למכתב טפי, ולא שמענא ולא זקיפנא
רישאי, דנהורא הוה סגי ולא הוה יכילנא לאסתכלא. אדקהי
אזדעזענא, שמענא קלא דקארי ואמר, ארך ימים ושנות חיים,
ושלום יוסיפו לך. שמענא קלא אחרא, חיים שאל ממך נתתה לו,
ארך ימים עולם ועד. כל ההוא יומא לא אפסיק אשא מן ביתא ולא
הוה מאן דמטי לגביה דלא יכילו. דנהורא ואשא הוה בסותרניה כל
ההוא יומא. נפילנא על ארעא וגעניא. בתר דאזיל אשא חמינא
לבוצינא קדישא קדש הקדשים דאסתלק מן עלמא, אתעשף שכיב
על מיניה ואנפוי חכיין. קם רבי אלעזר בריה נטיל ידוי ונשיק לון.
ואנא לחיכנא עפרא דתחות רגלוי. בעו חבריאי למבכי ולא יכילו
למלא. שארו חבריאי בבכיה. ורבי אלעזר בריה נפל תלת זמנין
ולא יכיל למפתח פומיה. לבתר פתח ואמר, אבא אבא. תלת הוו,
חד אתחזרו, השתא תנווד חיותא, צפארן טאסין משתקען בנוקבא
דימא רבא. וחבריאי פלהו שתין דמא. קם רבי חיא על רגלוי ואמר,
עד השתא בוצינא קדישא מסתכל עלן, השתא לאו הוא עדן אלא
לאשתדלא ביקריה. קם רבי אלעזר ורבי אבא, נטלו ליה בטקרא
דסקלא. מאן חמא ערבוכיאי דחבריאי, וכל ביתא הוה סליק ריחין.
סליקו ביה בפורייה. ולא אשתמש ביה אלא רבי אלעזר ורבי אבא.
אתו טריקין ומארי תריסין דכפר צפורי. והוו בני מרונאי צוחין
בקטירין וטרדי בהו, דחשיבו דלא יתקבר תמן. בתר דנפק פוראי
הוה סליק באורא ואשא הוה להיט קמיה. שמעו קלא, עולו ואתו

ואתפנשו להלולא דרבי שמעון, יבוא שלום ינחו על משכבותם. כד עאל למערתא שמעו קלא במערתא, זה האיש מרעיש הארץ מרגיז ממלכות. כמה פטרין ברקיעא משתככיין ביוםא דין בגינף דנא רבי שמעון בן יוחאי דמאריה משתבח ביה בכל יומא. זכאה חולקיה לעלא ותתא. כמה גניזין עלאין מסתמין ליה. עליה אתמר, ואפה לך לקץ, ותנוח ותעמד לגרלך לקץ הימין:

מסכת שבת

א יציאות השבת שתיים שהן ארבע בפנים, ושתיים שהן ארבע בחוץ. כיצד. העני עומד בחוץ ובעל הבית בפנים, פשט העני את ידו לפנים ונתן לתוף ידו של בעל הבית, או שנטל מתוכה והוציא, העני חיב ובעל הבית פטור. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונתן לתוף ידו של עני, או שנטל מתוכה והכניס, בעל הבית חיב והעני פטור. פשט העני את ידו לפנים ונטל בעל הבית מתוכה, או שנתן לתוכה והוציא, שניהם פטורין. פשט בעל הבית את ידו לחוץ ונטל העני מתוכה, או שנתן לתוכה והכניס, שניהם פטורין: ב לא ישב אדם לפני הספר סמוך למנחה, עד שיתפלל. לא יפנס אדם למרחץ ולא לברסקי ולא לאכל ולא לדין. ואם התחילו, אין מפסיקין. מפסיקין לקרות קריאת שמע, ואין מפסיקין לתפלה: ג לא יצא החיט במחטו סמוך לחשכה, שמא ישפח ויצא. ולא הלבקר בקלמוסו. ולא יפלה את כליו, ולא יקרא לאור הנר. באמת אמרו, החזן רואה היכן התינוקות קוראים, אבל הוא לא יקרא. פיוצא בו, לא יאכל הזב עם הזבה, מפני הרגל עברה: ד ואלו מן ההלכות שאמרו בעליית חנניה בן חזקיה בן גריון כשעלו לברקרו. נמנו ורבו בית שמאי על בית הלל, ושמונה עשר דברים גזרו בו ביום: ה בית שמאי אומרים, אין שורין דיו וסממנים וכרשינים, אלא כדי שישורו מבעוד יום. ובית הלל מתירין. ו בית שמאי אומרים, אין נוהגין אונין של פשתן לתוף התנור, אלא כדי שיהבילו מבעוד יום, ולא את הצמר ליונה, אלא כדי שיקלט העין. ובית הלל מתירין.

בית שמאי אומרים, אין פורשין מצודות תיה ועופות ודגים, אלא כדי שיצודו מבעוד יום. ובית הלל מתירין: ז בית שמאי אומרים, אין מוכרין לנכרי ואין טוענין עמו ואין מגביהין עליו, אלא כדי שיגיע למקום קרוב. ובית הלל מתירין: ח בית שמאי אומרים, אין נותנין עורות לעבדן ולא כלים לכובס נכרי, אלא כדי שיעשו מבעוד יום. ובכללן בית הלל מתירין עם השמש: ט אמר רבן שמעון בן גמליאל, נוהגין היו בית אבא שהיו נותנין כלי לבן לכובס נכרי שלשה ימים קדם לשבת. ושון אלו ואלו, שטוענין קורות בית הבר ועגולי הגת: י אין צולין בשר, בצל וביצה, אלא כדי שיצולו מבעוד יום. אין נותנין פת לתנור עם חשכה, ולא חררה על גבי גחלים, אלא כדי שיקרמו פניה מבעוד יום. רבי אליעזר אומר, כדי שיקרם התחתון שלה: יא משלשלין את הפסח בתנור עם חשכה. ומאחזיזין את האור במדורת בית המוקד. ובגבולין כדי שיאחזו האור ברבן. רבי יהודה אומר, בפחמין כל שהוא:

פרק ב

א במה מדליקין ובמה אין מדליקין. אין מדליקין לא בלכש, ולא בחסן, ולא בכף, ולא בפתילת האידן, ולא בפתילת המדבר, ולא בירקה שעל פני המים. לא בזפת, ולא בשעווה, ולא בשמן קיק, ולא בשמן שרפה, ולא באליה, ולא בחלב. נחום המדי אומר, מדליקין בחלב מבשל. וחכמים אומרים, אחד מבשל ואחד שאינו מבשל אין מדליקין בו: ב אין מדליקין בשמן שרפה ביום טוב. רבי שמעאל אומר, אין מדליקין בעטרן, מפני כבוד השבת. וחכמים מתירין בכל השמנים, בשמן שמשמן, בשמן אגוזים, בשמן צנונות, בשמן דגים, בשמן פקועות, בעטרן ובגפס. רבי טרפון אומר, אין מדליקין אלא בשמן זית בלבד. ג כל היוצא מן העץ אין מדליקין בו אלא פשתן. וכל היוצא מן העץ אינו מטמא טמאת אהלים אלא פשתן. פתילת הפגד שקפלה ולא הבקה, רבי אליעזר אומר, טמאה, ואין מדליקין בה. רבי עקיבא אומר, טהורה, ומדליקין בה: ד לא יקב אדם שפופרת של ביצה וימלאנה שמן ויתננה על פי הנר בשביל שתהא מנטפת, אפלו היא של חרס. ורבי

יהודה מתיר. אבל אם חברה היוצר מתחלה, מתר, מפני שהוא כלי אחד. לא ימלא אדם קערה של שמן ויתננה בצד הנר ויתן ראש הפתילה בתוכה, בשביל שתהא שואבת. ורבי יהודה מתיר. המכבה את הנר מפני שהוא מתירא מפני גוים, מפני לסטים, מפני רוח רעה, ואם בשביל החולה שישן, פטור. כחם על הנר, כחם על השמן, כחם על הפתילה, חיב. ורבי יוסי פוטר בכלן חוץ מן הפתילה, מפני שהוא עושה פחם: ו על שלש עברות נשים מתות בשעת לדתן, על שאינן זהירות בנדה ובחלה ובהדלקת הנר: ז שלשה דברים צריך אדם לומר בתוך ביתו ערב שבת עם חשכה. עשרתם. ערבתם. הדליקו את הנר! ספק חשכה ספק אין חשכה, אין מעשרין את הודאי, ואין מטבילין את הכלים, ואין מדליקין את הנרות, אבל מעשרין את הדמאי, ומעריבין, וטומנין את החמין:

פרק ג

א פירה שהסיקוה בקש ובגבבא, נותנים עליה תבשיל, בגפת ובעצים, לא יתן עד שיגרוף, או עד שיתן את האפר. בית שמאי אומרים, חמין אבל לא תבשיל. ובית הלל אומרים, חמין ותבשיל. בית שמאי אומרים, נוטלין אבל לא מחזירין. ובית הלל אומרים, אף מחזירין: ב תנור שהסיקוהו בקש ובגבבא, לא יתן בין מתוכו בין מעל גביו. כפח שהסיקוהו בקש ובגבבא, הרי זה כפירים, בגפת ובעצים, הרי הוא כתנור: ג אין נותנין ביצה בצד המחם בשביל שתתגלגל. ולא יפקיענה בסודרין. ורבי יוסי מתיר. ולא יטמיננה בחול ובאבק דרכים בשביל שתצלה: ד מעשה שעשו אנשי טבריא והביאו סילון של צונג לתוף אמה של חמין. אמרו להן חכמים, אם בשבת, כחמין שהוחמו בשבת, אסורין ברחיצה ובשתיה, ביום טוב, כחמין שהוחמו ביום טוב, אסורין ברחיצה ומתירין בשתיה. מוליאר הגרוף, שותין הימנו בשבת. אנטיכי, אף על פי שגורפה, אין שותין ממנה: ה המחם שפנהו, לא יתן לתוכו צונג בשביל שיחמו, אבל נותן הוא לתוכו או לתוף הפוס כדי להפשירן. האלפס והקדרה שהעבירן מרתחין, לא יתן לתוכן תבלין, אבל נותן הוא לתוף הקערה או לתוף התמחוי. רבי יהודה

אומר, לכל הוא נותן, חוץ מדבר שיש בו חמץ וציר: ו אין נותנין כלי תחת הגר לקבל בו את השמן. ואם נתנו מבעוד יום, מתר. ואין גאותין ממנו, לפי שאינו מן המוכן. מטלטלין גר חדש, אבל לא ישן. רבי שמעון אומר, כל הגרות מטלטלין, חוץ מן הגר הדולק בשבת. נותנין כלי תחת הגר לקבל ניצוצות. ולא יתן לתוכו מים, מפני שהוא מכבה:

פרק ד

א במה טומנין ובמה אין טומנין. אין טומנין לא בגפת ולא בזבל, לא במלח ולא בסיד ולא בחול, בין לחים בין יבשים. לא בתבן ולא בזגים ולא במוכים ולא בעשבים בזמן שהן לחים, אבל טומנין בהן כשהן יבשים. טומנין בכסות ובפרות, בכנפי יונה ובנסרת של חרשים ובנערת של פשתן דקה. רבי יהודה אוסר בדקה ומתיר בגסה: ב טומנין בשלחין, ומטלטלין אותן, בגזי צמר, ואין מטלטלין אותן. כיצד הוא עושה. נוטל את הכסוי והן נופלות. רבי אלעזר בן עזריה אומר, קפה מטה על צדה ונוטל, שמא יטל ואינו יכול להחזיר. וחכמים אומרים, נוטל ומחזיר. לא כסהו מבעוד יום, לא יכסנו משתחשף. כסהו ונתגלה, מתר לכסותו. ממלא את הקיתון ונותן לתחת הפר, או תחת הקסת:

פרק ה

א במה בהמה יוצאה ובמה אינה יוצאה. יוצא הגמל באפסר, ונאקה בחטם, ולבדקיס בפרמביא, וסוס בשיר, וכל בעלי השיר יוצאים בשיר ונמשכים בשיר, ומזין עליהן וטובלין במקומן: ב חמור יוצא במרדעת, בזמן שהיא קשורה לו. זכרים יוצאין לבובין. רחלות יוצאות שחוזות, פבולות וכבונות. העזים יוצאות צרורות. רבי יוסי אוסר בכלן, חוץ מן הרחלין הכבונות. רבי יהודה אומר, עזים יוצאות צרורות ליבש, אבל לא לחלב: ג ובמה אינה יוצאה. לא יצא גמל במטוטלת, לא עקוד ולא רגול, וכן שאר פלהבהמות. לא יקשר גמלים זה בזה וימשך. אבל מכניס חבלים לתוף ידו וימשך, ובלבד שלא יכרך: ד אין חמור יוצא במרדעת בזמן שאינה קשורה לו, ולא בזוג, אף על פי שהוא פקוק, ולא בסלם

שְׂבָצוּאָרוֹ, וְלֹא בְרָצוּעָה שְׂבָרְגָלוֹ. וְאִין הַתְרַנְגוּלִין יוֹצְאִין בְּחוּטִין
וְלֹא בְרָצוּעוֹת שְׂבָרְגְלֵיהֶן. וְאִין הַזְכָּרִים יוֹצְאִין בְּעַגְלָה שְׂתַחַחַת
הָאֵלִיָּה שְׁלֵהֶן. וְאִין הָרַחֲלִים יוֹצְאוֹת חֲנוּנוֹת. וְאִין הָעַגְלָה יוֹצְאָה
בְּגִמּוֹן. וְלֹא פָּרָה בְּעוֹר הַקֶּפֶד, וְלֹא בְרָצוּעָה שְׂבִין קַרְנֵיהָ. פָּרְתוֹ שֶׁל
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּן עֲזַרְיָה הֵיטָה יוֹצְאָה בְרָצוּעָה שְׂבִין קַרְנֵיהָ, שְׁלֹא
בְרָצוֹן חֲכָמִים:

פּרָק ו

א בְּמָה אִשָּׁה יוֹצְאָה וּבְמָה אֵינָה יוֹצְאָה. לֹא תֵצֵא אִשָּׁה לֹא בְחוּטִין
צָמֵר וְלֹא בְחוּטִין פְּשֻׁטִין וְלֹא בְרָצוּעוֹת, שְׂבָרְאִשָּׁה. וְלֹא תִטְבַּל בְּהֶן
עַד שְׂתַרְפֵּם. וְלֹא בְטוֹטְפֹת וְלֹא בְסַנְבוּטִין בְּזִמְן שְׂאִינָן תְּפוּרִין. וְלֹא
בְכַבּוּל לְרֵשׁוֹת הָרַבִּים. וְלֹא בְעִיר שֶׁל זָהָב, וְלֹא בְקַטְלָא, וְלֹא
בְנֻמִּים, וְלֹא בְטַבְעַת שְׂאִין עָלֶיהָ חוֹתֶם, וְלֹא בְמַחַט שְׂאִינָה נְקוּבָה.
וְאִם יֹצְאָתָא, אֵינָה חֵיבַת חֲטָאת: ב לֹא יֵצֵא הָאִישׁ בְּסַנְדָּל הַמְסַמֵּר,
וְלֹא בְיַחֲדִיד בְּזִמְן שְׂאִין בְּרַגְלוֹ מִכָּה, וְלֹא בְתַפְלִין, וְלֹא בְקַמִּיעַ בְּזִמְן
שְׂאִינֵי מִן הַמְּמַחָה, וְלֹא בְשִׁרְיוֹן, וְלֹא בְקַסְדָּא, וְלֹא בְמַגְפִּים. וְאִם
יֹצְאָ, אֵינֵי חֵיבַת חֲטָאת: ג לֹא תֵצֵא אִשָּׁה בְּמַחַט הַנְּקוּבָה, וְלֹא
בְטַבְעַת שֵׁישׁ עָלֶיהָ חוֹתֶם, וְלֹא בְכַלְיָאָר, וְלֹא בְכוּבְלֵת, וְלֹא
בְצִלוּחִית שֶׁל פְּלִיטוֹן. וְאִם יֹצְאָתָא, חֵיבַת חֲטָאת, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֲכָמִים פּוֹטְרִין בְּכוּבְלֵת וּבְצִלוּחִית שֶׁל פְּלִיטוֹן: ד לֹא יֵצֵא הָאִישׁ
לֹא בְסִיף, וְלֹא בְקֶשֶׁת, וְלֹא בְתַרְיִס, וְלֹא בְאֵלָה, וְלֹא בְרִמַח. וְאִם
יֹצְאָ, חֵיבַת חֲטָאת. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, תְּכַשִּׁיטִין הֵן לוֹ. וְחֲכָמִים
אוֹמְרִים אֵינָן אֵלָא לְגַנְאֵי, שְׁנֹאָמֵר וְכַתְּתוּ חֲרֻבוֹתֶם לְאֵתִים
וְחֲנִיתוֹתֵיהֶם לְמִזְמְרוֹת, לֹא יֵשֵׂא גוֹי אֶל גוֹי חָרָב וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד
מִלְחָמָה. בִּירִית, טְהוֹרָה, וְיוֹצְאִין בָּהּ בְּשַׁבָּת. כְּבָלִים, טְמֵאִין, וְאִין
יוֹצְאִין בְּהֶן בְּשַׁבָּת: ה יוֹצְאָה אִשָּׁה בְּחוּטִין שְׂעוֹר, בֵּין מְשֻׁלָּה בֵּין
מְשֻׁלָּה חֲבֻרָתָה בֵּין מְשֻׁלָּה בְּהֶמָּה, וּבְטוֹטְפֹת וּבְסַנְבוּטִין בְּזִמְן שְׁהֵן
תְּפוּרִין. בְּכַבּוּל וּבְפֶאֶה נְכָרִית לְחֻצָּר. בְּמוֹף שְׂבָאָזְנָה וּבְמוֹף
שְׂבָסַנְדָּלָה וּבְמוֹף שְׁהִתְקִינָה לְנִדְתָּה. בְּפִלְפֵל וּבְגִרְגִיר מְלַח וּבְכָל
דְּבָר שְׂתַתֵּן לְתוֹף פִּיָּה, וּבְלִבָּד שְׁלֹא תַתֵּן לְכַתְּחֵלָה בְּשַׁבָּת. וְאִם נָפַל,
לֹא תַחֲזִיר. שֵׁן תוֹחֶבֶת וְשֵׁן שֶׁל זָהָב, רַבִּי מֵתִיר, וְחֲכָמִים אוֹסְרִים: ו

יוצאין בסלע שעל הצינית. הבנות (קטנות) יוצאות בחוטין ואפלו בקיסמין שבאזניהן. ערביות יוצאות רעולות, ומדיות פרופות. וכל אדם, אלא שדברו חכמים בהוה: ז פורפת על האבן ועל האגוז ועל המטבע, ובלבד שלא תפרף לכתחלה בשבת: ח הקטע יוצא בקב שלו, דברי רבי מאיר. ורבי יוסי אוסר. ואם יש לו בית קבול כותוין, טמא. סמוכות שלו, טמאין מדרס, ויוצאין בהן בשבת, ונכנסין בהן בעזרה. פסא וסמוכות שלו, טמאין מדרס, ואין יוצאין בהן בשבת, ואין נכנסין בהן בעזרה. אנקטמין טהורין, ואין יוצאין בהן: ט הבנים יוצאין בקשרים, ובני מלכים בזוגין. וכל אדם, אלא שדברו חכמים בהוה: י יוצאין בביצת החרגול, ובשן של שועל, ובמסמר מן הצלוב, משום רפואה, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, אף בחל אסור, משום דרכי האמורי:

פרק ז

א כלל גדול אמרו בשבת. כל השוכח עקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה, אינו חיב אלא חטאת אחת. היודע עקר שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה, חיב על כל שבת ושבת. היודע שהוא שבת ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה, חיב על כל אב מלאכה ומלאכה. העושה מלאכות הרבה מעין מלאכה אחת, אינו חיב אלא חטאת אחת: ב אבות מלאכות ארבעים חסר אחת. הזורע. והחורש. והקוצר. והמעמר. הדש. והזורח. הבורר. הטוחן. והמרקד. והלש. והאופה. הגוזז את הצמר. המלפנו. והמנפצו. והצובעו. והטווה. והמסך. והעושה שני בתי גירין. והאורג שני חוטין. והפוצע שני חוטין. הקושר. והמתיר. והתופר שתי תפירות. הקורע על מנת לתפר שתי תפירות. הצד צבי. השוחטו. והמפשיטו. המולחו והמעבד את עורו. והמוחקו. והמתכו. הכותב שתי אותיות. והמוחק על מנת לכתב שתי אותיות. הבונה. והסותר. המכבה. והמבעיר. המכה בפטיש. המוציא מרשות לרשות. הרי אלו אבות מלאכות ארבעים חסר אחת: ג ועוד כלל אחר אמרו. כל הכשר להצניע ומצניעין כמוהו והוציאו בשבת, חיב עליו חטאת, וכל שאינו כשר להצניע ואין

מצניעין כמוהו והוציאו בשבת, אינו חייב אלא המצניעו. ד המוציא תבן, כמלא פי פרה. עצה, כמלא פי גמל. עמיר, כמלא פי טלה. עשבים, כמלא פי גדי. עלי שום ועלי בצלים, לחים, פגרוגרת, יבשים, כמלא פי גדי. ואין מצטרפין זה עם זה, מפני שלא שוו בשעוריהן. המוציא אכלים פגרוגרת, חיב, ומצטרפים זה עם זה, מפני ששוו בשעוריהן, חוץ מקלפיהן וגרעיניהן ועקציהן וסבן ומרסנן. רבי יהודה אומר, חוץ מקלפי עדשים שמתבשלות עמהן:

פרק ח

א המוציא יין, כדי מזיגת הכוס. חלב, כדי גמיעה. דבש, כדי לתן על הפתית. שמן, כדי לסוף אבר קטן. מים, כדי לשוף בהם את הקילור. ושאר כל המשקין, ברביעית. וכל השופכין, ברביעית. רבי שמעון אומר, כלן ברביעית. ולא אמרו כל השעורין הללו אלא למצניעיהן: ב המוציא חבל, כדי לעשות און לקפה. גמי, כדי לעשות תלמי לנפה ולכברה. רבי יהודה אומר, כדי לטל ממנו מדת מנעל לקטן. גיר, כדי לכתב עליו קשר מוכסין. והמוציא קשר מוכסין, חיב. גיר מחוק, כדי לכרף על פי צלוחית קטנה של פליטון: ג עור, כדי לעשות קמיע. קלף, כדי לכתב עליו פרשה קטנה שבתפלין, שהיא שמע ישראל. דיו, כדי לכתב שתי אותיות. כחול, כדי לכחל עין אחת: ד דבק, כדי לתן בראש השבשבת. זפת וגפרית, כדי לעשות נקב. שענה, כדי לתן על פי נקב קטן. חרסית, כדי לעשות פי כור של צורפי זהב. רבי יהודה אומר, כדי לעשות פטפוט. סבין, כדי לתן על פי כור של צורפי זהב. סיד, כדי לסוד קטנה שבבנות. רבי יהודה אומר, כדי לעשות כלכול. רבי נחמיה אומר, כדי לעשות אנדיפי: ה אדמה, פחותם המרצופים, דברי רבי עקיבא. וחקמים אומרים, פחותם האגרות. זבל וחול הדק, כדי לזבל קלח של כרוב, דברי רבי עקיבא. וחקמים אומרים, כדי לזבל כרישא. חול הגס, כדי לתן על מלא כף סיד. קנה, כדי לעשות קלמוס. ואם הנה עבה או מרסס, כדי לבשל בו ביצה קלה שבביצים, טרופה ונתונה באלפס: ו עצם, כדי לעשות תרוד. רבי יהודה אומר, כדי לעשות ממנו חף. זכוכית, כדי לגר בו ראש

הכפר. צרור או אבן, כדי לזרק בעוף. רבי אליעזר בר יעקב אומר, כדי לזרק בבקמה: ז תרס, כדי לתן בין פצים לחברו, דברי רבי יהודה. רבי מאיר אומר, כדי לחתות בו את האור. רבי יוסיאומר, כדי לקבל בו רביעית. אמר רבי מאיר, אף על פי שאין ראיה לדבר, זכר לדבר, ולא ימצא במקתו חרש לחתות אש מיקוד. אמר לו רבי יוסי, משם ראיה ולחשוף מים מגבא:

פרק ט

א אמר רבי עקיבא, מנין לעבודה זרה שמטמאה במשא כנדה. שנאמר תזרם כמו דנה צא תאמר לו. מה נדה מטמאה במשא, אף עבודה זרה מטמאה במשא. ב מנין לספינה שהיא טהורה. שנאמר דרך אנה בלב ים. מנין לערוגה שהיא ששה על ששה טפחים שזרעין בתוכה חמשה זרעונים, ארבעה בארבע רוחות הערוגה ואחד באמצע. שנאמר כי כארץ תוציא צמחה ויגנה זרועיה תצמיח, זרעה לא נאמר, אלא זרועיה: ג מנין לפולטת שכבת זרע ביום השלישי שהיא טמאה. שנאמר היו נכונים לשלשת ימים. מנין שמרחיצין את המילה ביום השלישי שחל להיות בשבת. שנאמר ויהי ביום השלישי בהיותם כאבים. מנין שקושרין לשון של זהורית בראש שעיר המשתלח. שנאמר אם יהיו חטאיכם פשנים כשולג ילבינו: ד מנין לסיכה שהיא כשתיה ביום הכפורים. אף על פי שאין ראיה לדבר, זכר לדבר, שנאמר ותבא כמים בקרב וכושמן בעצמותיו: ה המוציא עצים, כדי לבשל ביצה קלה. תבלין, כדי לתבל ביצה קלה, ומצטרפין זה עם זה. קלפי אגוזים, קלפי רמונים, אסטיס ופואה, כדי לצבוע בהן בגד קטן בסבכה. מי רגלים, נתר ובורית, קמוניא ואשילג, כדי לכבס בהן בגד קטן בסבכה. רבי יהודה אומר, כדי להעביר על הפתם. ו פלפלת, כל שהיא. ועטרן, כל שהוא. מיני בשמים ומיני מתכות, כל שהן. מאבני המזבח ומעפר המזבח, מקק ספרים ומקק מטפחותיהם, כל שהן, שמצניעין אותן לגנון. רבי יהודה אומר, אף המוציא משמשי עבודה זרה, כל שהוא, שנאמר ולא ידבק בידך מאומה מן החרס: ז המוציא קפת הרוכלין, אף על פי שיש בה מיני הרבה, אינו חיב

אֵלָא חֲטָאת אַחַת. זֶרְעוֹנֵי גִנָּה, פְּחוֹת מִכְּגֵרוֹגְרַת. רַבֵּי יְהוּדָה (בְּן בְּתִירָא) אוֹמֵר, חֲמִשָּׁה. זֶרַע קְשׁוּאִין, שְׁנַיִם. זֶרַע דְּלוּעִין, שְׁנַיִם. זֶרַע פּוֹל הַמְצָרִי, שְׁנַיִם. חֲגַב חַי טְהוֹר, כָּל שֶׁהוּא. מֵת, כְּגֵרוֹגְרַת. צְפָרַת כְּרָמִים, בֵּין תִּיָּה בֵּין מֵתָה, כָּל שֶׁהִיא, שְׁמֻצְנִיעִין אוֹתָהּ לְרַפּוּאָה. רַבֵּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִף הַמוּצִיא חֲגַב חַי טְמֵא, כָּל שֶׁהוּא, שְׁמֻצְנִיעִין אוֹתוֹ לְקַטֵּן לְשַׁחַק בּוֹ.

פּרָק י

א הַמְצָנִיעַ לְזֶרַע וּלְדַגְמָא וְלְרַפּוּאָה, וְהוּצִיאֹ בַשְּׂבֵת, חֵיב בְּכָל שֶׁהוּא. וְכָל אָדָם אֵין חֵיב עָלָיו אֵלָא כְּשֶׁעוֹרֵוּ. חֲזַר וְהִכְנִיסוּ, אֵינֹו חֵיב עָלָיו אֵלָא כְּשֶׁעוֹרֵוּ: ב הַמוּצִיא אֲכָלִין וּנְתָנָן עַל הָאֶסְקָפָה, בֵּין שְׁחֹר וְהוּצִיאָן בֵּין שֶׁהוּצִיאָן אַחַר, פְּטוֹר, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא עָשָׂה מְלֵאכְתּוֹ בְּבֵת אַחַת. קָפָה שֶׁהִיא מְלֵאָה פְּרוֹת וּנְתָנָה עַל הָאֶסְקָפָה הַחִיצוֹנָה, אִף עַל פִּי שְׂרָב הַפְּרוֹת מִבְּחוּץ, פְּטוֹר, עַד שִׁיּוּצִיא אֵת כָּל הַקָּפָה. ג הַמוּצִיא בֵּין בֵּימִינוֹ בֵּין בְּשִׂמְאלוֹ, בְּתוֹף חִיקוֹ אוֹ עַל כְּתָפוֹ, חֵיב, שְׁכָן מִשָּׂא בְּנֵי קֵהַת. כְּלֵאֲחַר יָדוֹ, בְּרִגְלוֹ, בְּפִיו וּבְמַרְפָּקוֹ, בְּאֲזָנוֹ וּבְשִׁעְרוֹ, וּבְפִנְדָּתוֹ וּפִיָּה לְמִטָּה, בֵּין פְּנִדְתּוֹ לְחִלּוּקוֹ, וּבְשִׁפְתֵי חִלּוּקוֹ, בְּמִנְעָלוֹ, בְּסִנְדְּלוֹ, פְּטוֹר, שֶׁלֹּא הוּצִיא כְּדָרְךָ הַמוּצִיאִין: ד הַמְתַּכְּנֵן לְהוּצִיא לְפָנָיו וּבָא לוֹ לְאַחֲרָיו, פְּטוֹר, לְאַחֲרָיו וּבָא לוֹ לְפָנָיו, חֵיב. בְּאֵמַת אֲמָרוֹ, הָאִשָּׁה הַחוּגְרַת בְּסִינֵר בֵּין מְלִפְנֵיהָ וּבֵין מְלֵאחֲרֶיהָ חֵיבָתָה, שְׁכָן רְאוּי לְהִיּוֹת חוּזֵר. רַבֵּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִף מְקַבְּלֵי פִתְקִין. ה הַמוּצִיא כְּכַר לְרִשׁוֹת הָרִבִּים, חֵיב. הוּצִיאֹהוּ שְׁנַיִם, פְּטוֹרִין. לֹא יִכַּל אֶחָד לְהוּצִיאֹ וְהוּצִיאֹהוּ שְׁנַיִם, חֵיבִים. וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר. הַמוּצִיא אֲכָלִין פְּחוֹת מִכְּשֶׁעוֹר בְּכָלִי, פְּטוֹר אִף עַל הַכְּלִי, שֶׁהַכְּלִי טְפֵלָה לוֹ. אֵת הַחַי בְּמִטָּה, פְּטוֹר אִף עַל הַמִּטָּה, שֶׁהַמִּטָּה טְפֵלָה לוֹ. אֵת הַמֵּת בְּמִטָּה, חֵיב. וְכֵן כּוֹזֵית מִן הַמֵּת וְכוֹזֵית מִן הַנְּבֵלָה וְכוּעֲדָשָׁה מִן הַשְּׂרָץ, חֵיב. וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר: ו הַנוּטֵל צְפָרְנֵיו זו כְּזוֹ, אוֹ כְּשֵׁנָיו, וְכֵן שְׁעָרוֹ, וְכֵן שְׁפָמוֹ, וְכֵן זָקְנוֹ, וְכֵן הַגּוֹדְלֵת, וְכֵן הַכּוֹחֵלֵת, וְכֵן הַפּוֹקֶסֶת, רַבֵּי אֱלִיעֶזֶר מַחֲיֵב, וְחַכְמַיִם אוֹסְרִין מִשּׁוּם שְׁבוּת. הַתּוֹלֵשׁ מֵעֲצִין נְקוּב, חֵיב, וְשֹׁאֵינוֹ נְקוּב, פְּטוֹר. וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר בְּזָה וּבְזָה:

פרק יא

א הזורק מרשות היחיד לרשות הרבים, מרשות הרבים לרשות היחיד, תיב. מרשות היחיד לרשות היחיד ורשות הרבים באמצע, רבי עקיבא מתיב. ותקמים פוטרין: ב כיצד. שתי גזזטראות זו כנגד זו ברשות הרבים, המושיט והזורק מזו לזו, פטור. היו שתיהן בדיוטא אחת, המושיט תיב, והזורק פטור, שפך היתה עבודת הלויים, שתי עגלות זו אחר זו ברשות הרבים, מושיטין הקרשים מזו לזו, אבל לא זורקין. חלית הבור והסלע שהן גבוהין עשרה ורחבן ארבעה, הנוטל מהן והנותן על גבן, תיב, פחות מכן, פטור: ג הזורק ארבע אמות בפתל, למעלה מעשרה טפחים, כזורק באויר, למטה מעשרה טפחים, כזורק בארץ. הזורק בארץ ארבע אמות, תיב. זרק לתוך ארבע אמות ונתגלגל חוץ לארבע אמות, פטור, חוץ לארבע אמות, ונתגלגל לתוך ארבע אמות, תיב: ד הזורק בים ארבע אמות, פטור. אם היה רקקמים ורשות הרבים מהלכת בו, הזורק לתוכו ארבע אמות, תיב. וכמה הוא רקק מים. פחות מעשרה טפחים. רקק מים ורשות הרבים מהלכת בו, הזורק בתוכו ארבע אמות, תיב. ה הזורק מן הים ליבשה ומן היבשה לים, ומן הים לספינה ומן הספינה לים, ומן הספינה לחברתה, פטור. ספינות קשורות זו בזו, מטלטלין מזו לזו. אם אינן קשורות, אף על פי שמקפות, אין מטלטלין מזו לזו: ו הזורק ונזכר לאחר שיצתה מידו, קלטה אחר, קלטה כלב, או שושרפה, פטור. זרק לעשות חבורה, בין באדם בין בבמה, ונזכר עד שלא נעשית חבורה, פטור. זה הכלל, כל תיבי תטאות אינן תיבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה. תחלתן שגגה וסופן זדון, תחלתן זדון וסופן שגגה, פטורין, עד שתהא תחלתן וסופן שגגה:

פרק יב

א הבונה כמה יבנה ויהא תיב. (הבונה) כל שהוא, והמסתת והמכה בפטיש ובמעצד. הקודח כל שהוא, תיב. זה הכלל, כל העושה מלאכה ומלאכתו מתקיימת בשבת, תיב. רבן שמעון בן גמליאל אומר, אף המכה בקרנס על הסדן בשעת מלאכה, תיב.

מפני שהוא כמתקן מלאכה: ב החורש כל שהוא, המנפש והמקורס והמזרד כל שהוא, חיב. המלקט עצים, אם לתקן, כל שהן, אם להסק, כדי לבשל ביצה קלה. המלקט עשבים, אם לתקן, כל שהוא, אם לבהמה, כמלא פי הגדי: ג הכותב שתי אותיות, בין בימינו בין בשמאלו, בין משם אחד בין משני שמות, בין משני סממניות, בכל לשון, חיב. אמר רבי יוסי, לא חיבו שתי אותיות אלא משום רושם, שקף היו כותבין על קרשי המשפן, לידע איזהו בן זוגו. אמר רבי, מצינו שם קטן משם גדול, שם משמעון ושמואל, נח מנחור, דן מדניאל, גד מגדיאל: ד הכותב שתי אותיות בהעלם אחד, חיב. כתב בדיו, בסם, בסקרא, בקומוס ובקנקנתום, ובכל דבר שהוא רושם, על שני כתלי זוויות ועל שני לוחי פנקס, והן נהגין זה עם זה, חיב. הכותב על בשרו, חיב. המסרט על בשרו, רבי אליעזר מחיב תטאת, ורבי יהושע פוטר: ה כתב במשקין, במי פרות, באבק דרכים, באבק הסופרים, ובכל דבר שאינו מתקיים, פטור. לאחר ידו, ברגלו, בפיו ובמרפקו, כתב אות אחת סמוך לכתב, כתב על גבי כתב, נתפונן לכתב חית וכתב שני זנין, אחת בארץ ואחת בקורה, כתב על שני כתלי הבית, על שני דפי פנקס ואין נהגין זה עם זה, פטור. כתב אות אחת נוטריקון, רבי יהושע בן בתירא מחיב, וחקמים פוטרין: ו הכותב שתי אותיות בשני העלמות, אחת שחרית ואחת בין הערבים, רבן גמליאל מחיב, וחקמים פוטרין:

פרק יג

א רבי אליעזר אומר, האורג שלשה חוטין בתחלה ואחד על האריג, חיב. וחקמים אומרים, בין בתחלה בין בסוף שעורו שני חוטין: ב העושה שני בתי גירין בגירין, בקרוס, בנפה, בפברה ובסל, חיב. והתופר שתי תפירות, והקורע על מנת לתפור שתי תפירות: ג הקורע בתמתו ועל מתו, וכל המקלקלין, פטורין. והמקלקל על מנת לתקן, שעורו כמתקן: ד שעור המלבן והמנפץ והצובע והטווה, כמלא רחב הסיט כפול. והאורג שני חוטין, שעורו כמלא הסיט: ה רבי יהודה אומר, הצד צפור למגדל וצבי לבית,

תִּיב. וְחֻכְמִים אֹמְרִים, צָפוֹר לַמַּגְדָּל, וְצָבִי לְבֵית וְלַחֲצֵר וְלַבֵּיכְרִין.
 רִבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אָמַר, לֹא כָּל הַבֵּיכְרִין שְׁוִין. זֶה הַכָּלֵל,
 מְחַסֵּר צִידָה, פְּטוֹר, וְשֹׁאֵינוֹ מְחַסֵּר צִידָה, תִּיב: וְ צָבִי שֶׁנִּכְנַס לְבֵית
 וְנִעַל אֶחָד בְּפָנָיו, תִּיב. נִעְלוּ שְׁנַיִם, פְּטוֹרִין. לֹא יָכַל אֶחָד לִנְעַל וְנִעְלוּ
 שְׁנַיִם, תִּיבִין. וְרַבֵּי שְׁמַעוֹן פּוֹטֵר: זֶה יוֹשֵׁב הָאֶחָד עַל הַפֶּתַח וְלֹא
 מִלְּאָהוּ, יוֹשֵׁב הַשְּׁנַיִם וּמִלְּאָהוּ, הַשְּׁנַיִם תִּיב. יוֹשֵׁב הָרֵאשׁוֹן עַל הַפֶּתַח
 וּמִלְּאָהוּ, וְכֹּה הַשְּׁנַיִם וְיוֹשֵׁב בְּצִדוֹ, אֵף עַל פִּי שְׁעָמַד הָרֵאשׁוֹן וְהִלֵּךְ לוֹ,
 הָרֵאשׁוֹן תִּיב וְהַשְּׁנַיִם פְּטוֹר. הֵא לְמָה זֶה דוֹמָה. לְנוֹעַל אֶת בֵּיתוֹ
 לְשִׁמְרוֹ וְנִמְצָא צָבִי שְׁמוֹר בְּתוֹכוֹ:

פרק יד

א שְׁמוֹנָה שְׂרָצִים הָאֲמוּרִים בְּתוֹרָה, הַצֶּדֶן וְהַחוּבֵל בְּהֵן, תִּיב,
 וְשֹׁאֵר שְׂקָצִים וְרַמְשֵׁים, הַחוּבֵל בְּהֵן פְּטוֹר. הַצֶּדֶן לְצִרְף, תִּיב, שְׁלֹא
 לְצִרְף, פְּטוֹר. תִּיבָה וְעוֹף שֶׁבְּרִשׁוֹתוֹ, הַצֶּדֶן פְּטוֹר, וְהַחוּבֵל בְּהֵן תִּיב:
 ב אֵין עוֹשִׂין הִילְמֵי בְּשִׁבְתָּ, אֲבָל עוֹשֶׂה הוּא אֶת מִי הַמֶּלַח וְטוֹבֵל
 בְּהֵן פֶּתוֹ וְנוֹתֵן לְתוֹף הַתְּבָשִׁיל. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, וְהֵלֹא הוּא הִילְמֵי,
 בֵּין מְרַבֵּה וּבֵין מוֹעֵט. וְאֵילוֹ הֵן מִי מֶלַח הַמִּתְרִין. נוֹתֵן שְׁמֵן בְּתַחֲלָה
 לְתוֹף הַמַּיִם אוֹ לְתוֹף הַמֶּלַח: ג אֵין אוֹכְלִין אֲזוּבִיוֹן בְּשִׁבְתָּ, לְפִי
 שֹׁאֵינוֹ מֵאֲכַל בְּרִיאִים, אֲבָל אוֹכֵל הוּא אֶת יוֹעֵזֵר וְשׁוֹתָה אַבּוּבְרוּעָה.
 כָּל הָאֲכָלִין אוֹכֵל אָדָם לְרְפוּאָה, וְכָל הַמְּשַׁקֵּין שׁוֹתָה, חוּץ מִמֵּי
 דְּקָלִים וְכוּס עֲקָרִים, מִפְּנֵי שֶׁהֵן לִירוּקָה. אֲבָל שׁוֹתָה הוּא מִי דְּקָלִים
 לְצִמָּאוֹ, וְסָף שְׁמֵן עֲקָרִין שְׁלֹא לְרְפוּאָה: ד הַחוֹשֵׁשׁ בְּשָׁנָיו, לֹא
 יִגְמַע בְּהֵן אֶת הַחֲמִץ, אֲבָל מְטַבֵּל הוּא כְּדָרְפוֹ, וְאֵם נִתְרַפָּא נִתְרַפָּא.
 הַחוֹשֵׁשׁ בְּמִתְנָיו, לֹא יִסּוֹף יַיִן וְחֲמִץ, אֲבָל סָף הוּא אֶת הַשְּׁמֵן, וְלֹא
 שְׁמֵן וָרֵד. בְּנֵי מְלָכִים סָכִין שְׁמֵן וָרֵד עַל מַפּוֹתֵיהֶן, שְׁכֵן דְּרַבְּכֵם לְסוּף
 בַּחֲלֵי. רַבֵּי שְׁמַעוֹן אָמַר, כָּל יִשְׂרָאֵל בְּנֵי מְלָכִים הֵם:

פרק טו

א אֵלוֹ קְשָׁרִים שְׁחִיבִין עֲלֵיהֶן, קְשָׁר הַגַּמְלִין וְקְשָׁר הַסַּפְּגִין. וְכֻשָׁם
 שֶׁהוּא תִיב עַל קְשׁוּרָן כִּף הוּא תִיב עַל הַתְּרֵן. רַבִּי מְאִיר אָמַר, כָּל
 קְשָׁר שֶׁהוּא יָכוֹל לְהַתִּירוֹ בְּאֶחָת מִיָּדָיו אֵין תִּיבִין עֲלָיו: ב יֵשׁ לָךְ
 קְשָׁרִים שֶׁאֵין תִּיבִין עֲלֵיהֶן כְּקְשָׁר הַגַּמְלִין וְכְקְשָׁר הַסַּפְּגִין. קוּשְׁרָת

אשה מפתח חלוקה, וחוטי סבכה ושל פסיקא, ורצועות מנעל וסנדל, ונודות זין ושמן, וקדרה של בשר. רבי אליעזר בן יעקב אומר, קושרין לפני הבהמה בשביל שלא תצא. קושרין דלי בפסיקא, אבל לא בחבל. רבי יהודה מתיר. כלל אמר רבי יהודה, כל קשר שאינו של קנמא, אין חיבין עליו: ג מקפלין את הכלים אפלו ארבעה וחמשה פעמים, ומציעין את המטות מלילי שבת לשבת, אבל לא משבת למוצאי שבת. רבי ישמעאל אומר, מקפלין את הכלים ומציעין את המטות מיום הכפורים לשבת, וחיבין שבת קרבין ביום הכפורים. (אבל לא של יום הכפורים בשבת). רבי עקיבא אומר לא של שבת קרבין ביום הכפורים, ולא של יום הכפורים קרבין בשבת:

פרק טז

א כל כתבי הקדש מצילין אותן מפני הדלקה, בין שקורין בהן ובין שאין קורין בהן. ואף על פי שכתובים בכל לשון, טעונים גניזה. ומפני מה אין קורין בהן. מפני בטול בית המדרש. מצילין תיק הספר עם הספר, ותיק התפלין עם התפלין, ואף על פי שיש בתוכן מעות. ולהיכן מצילין אותן. למבוי שאינו מפלש. בן בתירא אומר, אף למפלש: ב מצילין מזון שלש סעדות הראוי לאדם לאדם, הראוי לבהמה לבהמה. כיצד. נפלה דלקה בלילי שבת, מצילין מזון שלש סעדות, בשחרית, מצילין מזון שתי סעדות, במנחה, מזון סעדה אחת. רבי יוסי אומר, לעולם מצילין מזון שלש סעדות: ג מצילין סל מלא כפרות, ואף על פי שיש בו מאה סעדות, ועגול של דבלה, ורחיית של זין. ואומר לאחרים, בואו והצילו לכם. ואם היו פקחין, עושין עמו חשבון אחר השבת. להיכן מצילין אותן. לחצר המערבת. בן בתירא אומר, אף לשאינה מערבת: ד ולשם מוציא כל כלי תשמישו, ולובש כל מה ששיכול ללבש, ועוטף כל מה ששיכול לעטף. רבי יוסי אומר, שמונה עשר כלים. וחוזר ולובש ומוציא, ואומר לאחרים, בואו והצילו עמי: ה רבי שמעון בן ננס אומר, פורסין עור של גדי על גבי שדה תבה ומגדל שאחז בהן את האור, מפני שהוא מתרד. ועושין מחצה בכל

הכלים, בין מלאים בין ריקנים, בשביל שלא תעבר הדלקה. רבי יוסי אוסר בכלי חרש חדשים מלאין מים, לפי שאין יכולין לקבל את האור והן מתבקעין ומכבין את הדלקה: ו נכרי שבא לכבות, אין אומרים לו כבה ואל תכבה, מפני שאין שבייתתו עליהן, אבל קטן שבא לכבות, אין שומעין לו, מפני ששבייתתו עליהן: ז כופין קערה על גבי הנר בשביל שלא תאחז בקורה, ועל צואה של קטן, ועל עקרב שלא תשף. אמר רבי יהודה, מעשה בא לפני רבן יוחנן בן זפאי בערב, ואמר, חוששני לו מחטאת: ח נכרי שהדליק את הנר, משתמש לאורו ישראל, ואם בשביל ישראל, אסור. מלא מים להשקות בהמתו, משקה אתריו ישראל, ואם בשביל ישראל, אסור. עשה גוי כבש לירד בו, יורד אתריו ישראל, ואם בשביל ישראל, אסור. מעשה ברבן גמליאל וזקנים שהיו באין בספינה, ועשה גוי כבש לירד בו, וירדו בו רבן גמליאל וזקנים:

פרק יז

א כל הכלים נטלין בשבת ודלתותיהן עמהן, אף על פי שנתפרקו בשבת. שאינן דומין לדלתות הבית, לפי שאינן מן המוכן: ב נוטל אדם קרנס לפצע בו את האגוזים, וקרדם לחתוך את הדבילה. מגרה, לגרר בה את הגבינה. מגרפה, לגרף בה את הגרוגרות. את הרחת ואת המזלג, לתת עליו לקטן. את הכוש ואת הכפר, לתחב בו. מחט של יד, לטל בה את הקוץ, ושל סקאים, לפתח בה את הדלת: ג קנה של זיתים, אם יש קשר בראשו, מקבל טמאה, ואם לאו, אין מקבל טמאה. בין כף ובין כף, נוטל בשבת: ד רבי יוסי אומר, כל הכלים נטלין, חוץ מן המסר הגדול ויתד של מחרשה. כל הכלים נטלין לצרף ושלל לצרף. רבי נחמיה אומר, אין נטלין אלא לצרף: ה כל הכלים הנטלין בשבת, שבריהן נטלין (עמהן), ובלבד שיהיו עושין מעין מלאכה, שבירי ערבה לכסות בהן את פי החבית, שבירי זכוכית לכסות בהן את פי הפך. רבי יהודה אומר, ובלבד שיהיו עושין מעין מלאכתן, שבירי ערבה לצוק לתוכן מקפה, ושל זכוכית לצוק לתוכן שמן: ו האבן שבקרויה, אם ממלאין בה ואינה נופלת, ממלאין בה, ואם לאו, אין ממלאין בה. זמורה שהיא

קשורה בטפיח, ממלאין בה בשבת: ז פקק החלון, רבי אליעזר אומר, בזמן שהיא קשור ותלוי, פוקקין בו, ואם לאו, אין פוקקין בו. וחקמים אומרים, בין כך ובין כך פוקקין בו: ח כל פסוויי הכלים שיש להם בית אחיזה נטלים בשבת. אמר רבי יוסי, במה דברים אמורים. בכסויי הקרקעות, אבל בכסויי הכלים, בין כך ובין כך נטלים בשבת:

פרק יח

א מפנין אפלו ארבע וחקש קפות של תבן ושל תבואה מפני האורחים ומפני בטול בית המדרש, אבל לא את האוצר. מפנין תרומה טהורה, ודמאי, ומעשר ראשון שנטלה תרומתו, ומעשר שני והקדש שנפדו, והתרמוס היבש, מפני שהיא מאכל לעניים. אבל לא את הטבל, ולא מעשר ראשון שלא נטלה תרומתו, ולא את מעשר שני והקדש שלא נפדו, ולא את הלוי, ולא את החרדל. רבן שמעון בן גמליאל מתיר בלוי, מפני שהוא מאכל עורבין: ב חבילי קש וחבילי עצים וחבילי זרדים, אם התקינן למאכל בהמה, מטלטלין אותן, ואם לאו, אין מטלטלין אותן. כופין את הסל לפני האפרוחים, כדי שיעלו וירדו. תרנגלת שברחה, דוחין אותה עד שתכנס. מדרין עגלין וסיחין ברשות הרבים. אשה מדרה את בנה. אמר רבי יהודה, אימתי. בזמן שהוא נוטל אחת ומניח אחת, אבל אם היה גורר, אסור. ג אין מילדין את הבהמה ביום טוב, אבל מסעדין. ומילדין את האשה בשבת, וקורין לה חכמה ממקום למקום, ומחללין עליה את השבת, וקושרין את הטבור. רבי יוסי אומר, אף חותכין. וכל צרכי מילה עושין בשבת:

פרק יט

א רבי אליעזר אומר, אם לא הביא כלי מערב שבת, מביאו בשבת מגלה. ובסכנה, מכסהו על פי עדים. ועוד אמר רבי אליעזר, כורתים עצים לעשות פחמין ולעשות (פלי) ברזל. כלל אומר רבי עקיבא, כל מלאכה שאפשר לעשותה מערב שבת אינה דוחה את השבת, ושאי אפשר לעשותה מערב שבת דוחה את השבת. ב עושין כל צרכי מילה בשבת, מוהלין, ופורעין, ומוצצין, ונותנין

עליה אספלנית וכמון. אם לא שחק מערב שבת, לועס בשניו ונותן. אם לא טרף יין ושמן מערב שבת, ינתן זה כעצמו וזה כעצמו. ואין עושין לה חלוק לכתחלה, אבל כורף עליה סמרטוט. אם לא התקין מערב שבת, כורף על אצבעו ומביא, ואפלו מחצר אחרת: ג מרחיצין את הקטן, בין לפני המילה ובין לאחר המילה, ומזלפין עליו ביד, אבל לא בכלי. רבי אלעזר בן עזריה אומר, מרחיצין את הקטן ביום השלישי שחל להיות בשבת, שנאמר ויהי ביום השלישי בהיותם פאכים. ספק ואנדרוגינוס אין מחללין עליו את השבת, ורבי יהודה מתיר באנדרוגינוס: ד מי שהיו לו שני תינוקות, אחד למול אחר השבת ואחד למול בשבת, ושכח ומל את של אחר השבת בשבת, חיב. אחד למול בערב שבת ואחד למול בשבת, ושכח ומל את של ערב שבת בשבת, רבי אליעזר מחיב חטאת, ורבי יהושע פוטר: ה קטן נמול לשמונה, לתשעה, ולעשרה, ולאחד עשר, ולשנים עשר, לא פחות ולא יותר. הא כיצד. כדרכו, לשמונה, נולד לבין השמשות, נמול לתשעה, בין השמשות של ערב שבת, נמול לעשרה, יום טוב לאחר שבת, נמול לאחד עשר, שני ימים טובים של ראש השנה, נמול לשנים עשר. קטן החולה, אין מוהלין אותו עד שיבריא. ו אלו הן ציצין המעכבין את המילה, בשור החופה את רב העטרה. ואינו אוכל בתרומה. ואם היה בעל בשור, מתקנו מפני מראית העין. מל ולא פרע את המילה, כאלו לא מל:

פרק כ

א רבי אליעזר אומר, תולין את המשמרת ביום טוב, ונותנין לתלויה בשבת. וחקמים אומרים, אין תולין את המשמרת ביום טוב, ואין נותנין לתלויה בשבת, אבל נותנין לתלויה ביום טוב: ב נותנין מים על גבי השמרים בשביל שיצלו, ומסננין את היין בסודרין ובכפיפה מצרית, ונותנין ביצה במסננת של חרדל, ועושין אנומלין בשבת. רבי יהודה אומר, בשבת, בכוס, ביום טוב, בלגין, ובמועד, בחבית. רבי צדוק אומר, הפל לפי האורחין: ג אין שורין את החלתית בפושורין, אבל נותן לתוף החמץ. ואין שורין את

הפְּרָשִׁינִין וְלֹא שְׁפִין אוֹתָן, אֲבָל נוֹתֵן לְתוֹךְ הַכֶּבֶד אוֹ לְתוֹךְ הַכֶּלְפָּלָה. אֵין כּוֹבְרִין אֶת הַתֶּבֶן בַּכֶּבֶד, וְלֹא יִתְּנֵנוּ עַל גְּבִי מְקוֹם גְּבוּהַ בְּשִׁבִיל שְׂיָרֵד הַמוֹץ, אֲבָל נוֹטֵל הוּא בַּכֶּבֶד וְנוֹתֵן לְתוֹךְ הָאָבוּס: ד' גּוֹרְפִין מִלְּפָנֵי הַפֶּטֶם, וּמְסַלְקִין לְצַדֵּינִין מִפְּנֵי הָרְעִי, דְּבָרֵי רַבִּי דּוֹסָא. וְחֻכְמִים אוֹסְרִין. נוֹטֵלִין מִלְּפָנֵי כְּהֵמָה זֶה וְנוֹתְנִין לְפָנֵי כְּהֵמָה זֶה בַּשַּׁבָּת: ה' הִקְשׁ שְׁעַל גְּבִי הַמָּטָה, לֹא יִנְעָנְעוּ בְּיָדוֹ, אֲלֵא מְנַעְנְעוּ בְּגוּפוֹ. וְאִם הָיָה מְאָכֵל בְּהֵמָה, אוֹ שֶׁהָיָה עָלָיו כֶּר אוֹ סָדִין, מְנַעְנְעוּ בְּיָדוֹ. מְכַבֵּשׁ שֶׁל בְּעָלֵי בָתִּים, מִתִּירִין, אֲבָל לֹא כּוֹבְשִׁין, וְשֶׁל כּוֹבְסִין, לֹא יִגַּע בּוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם הָיָה מִתָּר מְעַרְבַּ שַׁבָּת, מִתִּיר אֶת כָּלֹּ וְשׁוֹמְטוֹ:

פרק כא

א נוֹטֵל אָדָם אֶת בְּנוֹ וְהָאֶבֶן בְּיָדוֹ, וְכַלְפָּלָה וְהָאֶבֶן בְּתוֹכָהּ. וּמְטַלְטְלִין תְּרוּמָה טְמֵאָה עִם הַטְּהוּרָה וְעִם הַחֲלִין. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִף מְעַלִּין אֶת הַמְדַמְעַ בְּאֶחָד וּמֵאָה. ב' הָאֶבֶן שְׁעַל פִּי הַחֲבִית, מְטָה עַל צְדָה וְהִיא נוֹפֶלֶת. הֵיטָה בֵּין הַחֲבִיטוֹת, מְגַבִּיהָ וּמְטָה עַל צְדָה וְהִיא נוֹפֶלֶת. מְעוֹת שְׁעַל הַכֶּר, נוֹעֵר אֶת הַכֶּר וְהֵן נוֹפְלוֹת. הֵיטָה עָלָיו לְשִׁלְשֵׁת, מְקַנְחָה בְּסִמְרֵטוֹ. הֵיטָה שֶׁל עוֹר, נוֹתְנִין עָלֶיהָ מִים עַד שֶׁתְּכַלָּה: ג' בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים, מְגַבִּיהִין מִן הַשִּׁלְחָן עֲצָמוֹת וְקַלְפִּין. וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים, נוֹטֵל אֶת הַטְּבֵלָה כְּלָה וּמְנַעֲרָה. מְעַבִּירִין מִלְּפָנֵי הַשִּׁלְחָן פְּרוּרִין פְּחוֹת מִכְּזִית וְשִׁעָר שֶׁל אֲפוּגִין וְשִׁעָר שֶׁל עֲדָשִׁים, מִפְּנֵי שֶׁהוּא מְאָכֵל בְּהֵמָה. סְפוּג, אִם יֵשׁ לוֹ עוֹר בֵּית אַחֲזִיזָה, מְקַנְחִין בּוֹ, וְאִם לֹא, אֵין מְקַנְחִין בּוֹ. (וְחֻכְמִים אוֹמְרִים) בֵּין כֶּף וּבֵין כֶּף, נוֹטֵל בַּשַּׁבָּת, וְאִינוֹ מְקַבֵּל טְמֵאָה:

פרק כב

א חֲבִית שֶׁנִּשְׁבְּרָה, מְצִילִין הֵימְנָה מְזוּן שֶׁלֹּשׁ סְעֻדוֹת, וְאוֹמֵר לְאַחֲרִים, בּוֹאוּ וְהַצִּילוּ לָכֶם, וּבִלְבָד שְׁלֹא יִסְפְּגוּ. אֵין סוֹחֲטִין אֶת הַפְּרוֹת לְהוֹצִיא מִהֵן מְשָׁקִין, וְאִם יֵצְאוּ מִעֲצָמָן, אֲסוּרִין. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם לְאַכְלִין, הֵינִי מִהֵן מִתָּר, וְאִם לְמִשְׁקִין, הֵינִי מִהֵן אֲסוּר. חֲלוֹת דְּבַשׁ שֶׁרִסְקָן מְעַרְבֵי שַׁבָּת וְיֵצְאוּ מִעֲצָמָן, אֲסוּרִים. וְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר מִתִּיר. ב' כָּל שֶׁבֵּא בְּחִמִּין מְעַרְבֵי שַׁבָּת, שׁוֹרִין אוֹתוֹ בְּחִמִּין

בשבת, וְכֹל שֶׁלֹּא בָּא בְּחֻמֵּי מַעֲרַב שֶׁבֶת, מְדִיחִין אוֹתוֹ בְּחֻמֵּי
 בְּשֶׁבֶת, חוּץ מִן הַמְּלִיחַ הַיֵּשֶׁן (וְדָגִים מְלוּחִים קְטַנִּים) וְקוֹלֵס
 הַסֶּפְגִּין, שֶׁהִדְחִתָּן זֶה הִיא גְּמַר מְלֹאכֶתָן. ג שׁוֹבֵר אֶדָם אֶת
 הַחֲבִית לְאָכֹל הַיִּמְנָה גְּרוּגְרוֹת, וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִתְּפוֹן לַעֲשׂוֹת כְּלִי. וְאִין
 נוֹקְבִים מְגוּפָה שֶׁל חֲבִית, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה. וְחֻמֵּי מִתִּירִין. וְלֹא
 יִקְבְּנָה מִצְדָּה. וְאִם הִיְתָה נְקוּבָה, לֹא יִתֵּן עָלֶיהָ שְׁעוּה, מִפְּנֵי שֶׁהוּא
 מְמַרַח. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מַעֲשֵׂה בָּא לְפָנֵי רַבֵּן יוֹחָנָן בֶּן זְכַאִי בַּעֲרָב,
 וְאָמַר, חוֹשֵׁשׁנִי לוֹ מִחֻטָּאת: ד נוֹתְנִין תְּכַשִּׁיל לְתוֹךְ הַבּוֹר בְּשֶׁבִיל
 שְׂיָהָא שְׁמור, וְאֶת הַמַּיִם הַיְפִים בְּרַעִים בְּשֶׁבִיל שְׂיַצְנוּ, וְאֶת הַצּוּנָן
 בַּחֲמָה בְּשֶׁבִיל שְׂיַחֲמוּ. מִי שֶׁנִּשְׁרָו כְּלָיו בְּדֶרֶךְ בַּמַּיִם, מְחַלֵּף בְּהֵן
 וְאִינוֹ חוֹשֵׁשׁ. הַגֵּיעַ לְחֶצֶר הַחִיצוֹנָה, שׁוֹטְחֵן בַּחֲמָה, אֲבָל לֹא כִּנְגַד
 הָעָם: ה הַרוֹחֵץ בְּמֵי מַעְרָה וּבְמֵי טְבָרְיָא וְנִסְתַּפֵּג, אֲפִלּוּ בְּעֶשֶׂר
 אֲלַנְטִיאוֹת, לֹא יִבְיֵאם בִּידוֹ, אֲבָל עֲשֵׂרָה בְּנֵי אֶדָם מִסְתַּפְּגִין
 בְּאֲלַנְטִית אַחַת פְּנִיָהם יְדִיָהם וְרַגְלֵיהֶם, וּמְבִיאִין אוֹתָהּ בְּיָדָן: ו
 סָכִין וּמְמַשְׁמֵשִׁין (בְּבָנֵי מַעִים), אֲבָל לֹא מִתְּעַמְלִין וְלֹא מִתְּגַרְדִּין.
 אִין יוֹרְדִין לְקוֹרְדִימָא, וְאִין עוֹשִׂין אֲפִקְטוּזִין, וְאִין מַעֲצָבִין אֶת
 הַקֶּטֶן, וְאִין מַחֲזִירִין אֶת הַשֶּׁבֶר. מִי שֶׁנִּפְרָקָה יְדוֹ וְרַגְלוֹ, לֹא יִטְרַפֵּם
 בְּצוּנָן, אֲבָל רוֹחֵץ הוּא כְּדָרְכוֹ, וְאִם נִתְרַפָּא נִתְרַפָּא:

פרק כג

א שׁוֹאֵל אֶדָם מִחֲבֵרוֹ פְּדֵי יַיִן וְכַדֵּי שֶׁמֶן, וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יֹאמַר לוֹ
 הַלוֹנִי, וְכֵן הָאִשָּׁה מִחֲבֵרְתָהּ פְּרוֹת. וְאִם אִינוֹ מְאָמִינוֹ, מְנִיחַ טְלִיתוֹ
 אֶצְלוֹ וְעוֹשֶׂה עִמּוֹ חֻשְׁבוֹן לְאַחַר שֶׁבֶת. וְכֵן עָרַב פְּסַח בִּירוּשָׁלַיִם
 שֶׁחָל לְהִיּוֹת בְּשֶׁבֶת, מְנִיחַ טְלִיתוֹ אֶצְלוֹ וְנוֹטֵל אֶת פְּסָחוֹ וְעוֹשֶׂה עִמּוֹ
 חֻשְׁבוֹן לְאַחַר יוֹם טוֹב: ב מוֹנֶה אֶדָם אֶת אוֹרְחָיו וְאֶת פְּרָפְרוֹתָיו
 מִפִּי, אֲבָל לֹא מִן הַכֶּתֵב. וּמִפִּיס עִם בְּנָיו וְעִם בְּנֵי בֵּיתוֹ עַל הַשְּׁלֶחֶן,
 וּבִלְבָד שֶׁלֹּא יִתְּפוֹן לַעֲשׂוֹת מְנָה גְּדוּלָה כִּנְגַד קְטַנָּה, מִשׁוּם קְבִיא.
 וּמְטִילִין חֲלָשִׁים עַל הַקְּדָשִׁים בְּיוֹם טוֹב, אֲבָל לֹא עַל הַמְּנוֹת: ג לֹא
 יִשְׁפֹר אֶדָם פּוֹעֲלִים בְּשֶׁבֶת, וְלֹא יֹאמַר אֶדָם לְחֲבֵרוֹ לְשַׁכַּר לוֹ
 פּוֹעֲלִים. אִין מַחֲשִׁיכִין עַל הַתְּחוּם לְשַׁכַּר פּוֹעֲלִים וְלֹא בִּיא פְרוֹת,
 אֲבָל מַחֲשִׁיף הוּא לְשַׁמֵּר, וּמְבִיא פְרוֹת בִּידוֹ. כָּלל אָמַר אָבָא שְׁאוּל,

כָּל שְׂאֲנֵי זָכָאֵי בְּאִמְרַתּוֹ, רְשָׁאֵי אֲנִי לְהַחֲשִׁיף עָלָיו: ד' מַחֲשִׁיכִין
עַל הַתַּחֲנוּם לְפַקֵּחַ עַל עֶסְקֵי כָּלָה, וְעַל עֶסְקֵי הַמֵּת לְהַבִּיאַ לּוֹ אֲרוֹן
וְתַכְרִיכִין. גוֹי שֶׁהֵבִיא חֲלִילִין בְּשַׁבָּת, לֹא יִסְפֹּד בְּהֵן יִשְׂרָאֵל, אֲלֵא
אִם בֵּן בָּאוּ מִמְּקוֹם קָרוֹב. עָשׂוּ לּוֹ אֲרוֹן וְחָפְרוּ לּוֹ קָבֵר, יִקְבֵּר בּוֹ
יִשְׂרָאֵל, וְאִם בְּשָׂבִיל יִשְׂרָאֵל, לֹא יִקְבֵּר בּוֹ עוֹלָמִית: ה' עוֹשִׂין כָּל
צָרְכֵי הַמֵּת, סֹכִין וּמְדִיחִין אוֹתוֹ, וּבִלְבַד שְׁלֵא יִזְיוּ בּוֹ אָבֵר. שׁוֹמְטִין
אֶת הַפֶּר מִתַּחְתּוֹ וּמְטִילִין אוֹתוֹ עַל הַחֹל בְּשָׂבִיל שְׂיִמְתִּין. קוֹשְׂרִין
אֶת הַלְּחִי, לֹא שְׂיַעֲלָה, אֲלֵא שְׁלֵא יוֹסִיף. וְכֵן קוֹרָה שְׁנֹשְׁבָרָה, סוֹמְכִין
אוֹתָהּ בְּסַפְסָל אוֹ בְּאַרְכּוֹת הַמְּטָה, לֹא שְׂתַעֲלָה, אֲלֵא שְׁלֵא תוֹסִיף.
אֵין מְעַמְצִין אֶת הַמֵּת בְּשַׁבָּת, וְלֹא בַחַל עִם יְצִיאַת הַנֶּפֶשׁ. וְהַמְעַמְץ
עִם יְצִיאַת נֶפֶשׁ, הָרִי זֶה שׁוֹפֵף דָּמִים:

פרק כד

א' מִי שֶׁהַחֲשִׁיף בְּדַרְךָ, נוֹתֵן כִּיסוֹ לְנֹכְרִי, וְאִם אֵין עֲמוֹ נֹכְרִי, מַנִּיחוֹ
עַל הַחֲמוֹר. הַגִּיעַ לְחַצֵּר הַחִיצוֹנָה, נוֹטֵל אֶת הַכֶּלִים הַנֹּטְלִין בְּשַׁבָּת,
וְשֹׂאֵינָן נֹטְלִין בְּשַׁבָּת, מִתִּיר אֶת הַחֲבָלִים, וְהַשְׂקִין נוֹפְלִין מֵאַלְיָהֶם:
ב' מִתִּירִין פְּקִיעֵי עֲמִיר לְפָנָי בְּהֵמָה, וּמִפְּסָסִים אֶת הַכַּפִּיִן, אֲבָל
לֹא אֶת הַזִּירִין. אֵין מְרַסְקִין לֹא אֶת הַשַּׁחַת וְלֹא אֶת הַחֲרוּבִין לְפָנָי
בְּהֵמָה, בֵּין דָּקָה בֵּין גְּסָה. רַבִּי יְהוּדָה מִתִּיר בְּחֲרוּבִין לְדָקָה: ג' אֵין
אוֹבְסִין אֶת הַגָּמֶל, וְלֹא דוֹרְסִין, אֲבָל מְלַעֲיִטִין. וְאֵין מְמַרִים אֶת
הָעֲגָלִים, אֲבָל מְלַעֲיִטִין. וּמֵהַלְקֵטִין לְתַרְנֻגוּלִין, וְנוֹתְנִין מִים לְמַרְסָן,
אֲבָל לֹא גוֹבְלִים. וְאֵין נוֹתְנִין מִים לְפָנָי דְּבוֹרִים וְלְפָנָי יוֹנִים
שְׁבִשׁוּבָךְ, אֲבָל נוֹתְנִין לְפָנָי אֲוִזִין וְתַרְנֻגוּלִים וְלְפָנָי יוֹנֵי הַרְדְּסִיּוֹת: ד'
מִחֲתִכִּין אֶת הַדְּלוּעִין לְפָנָי הַבְּהֵמָה, וְאֶת הַנְּבֵלָה לְפָנָי הַכְּלָבִים. רַבִּי
יְהוּדָה אוֹמֵר, אִם לֹא הִיְתָה נְבֵלָה מְעַרְבַּ שַׁבָּת, אֲסוּרָה, לְפִי שְׂאִינָה
מִן הַמוֹכֵן: ה' מְפִירִין נְדָרִים בְּשַׁבָּת, וְנִשְׂאָלִין לְדַבָּרִים שֶׁהֵן לְצַרְף
הַשַּׁבָּת. פּוֹקְקִין אֶת הַמָּאוֹר, וּמוֹדְדִין אֶת הַמְּטָלִית וְאֶת הַמְּקִנָה.
וּמַעֲשֶׂה בִימֵי אָבִיו שֶׁל רַבִּי צְדוֹק וּבִימֵי אָבִא שְׂאוּל בֶּן בְּטַנִּית,
שֶׁפָּקְקוּ אֶת הַמָּאוֹר בְּטַפִּיחַ, וְקָשְׂרוּ אֶת הַמְּקַדָּה בְּגָמִי לִידַע אִם יֵשׁ
בְּגִיגִית פּוֹתַח טַפַּח אִם לֹא. וּמְדַבְּרִיהֶן לְמַדְנֹו, שֶׁפּוֹקְקִין וּמוֹדְדִין
וּקוֹשְׂרִין בְּשַׁבָּת:

משניות ליל שבועות

מסכת ברכות

מאימתי קורין את שמע בערבית. משעה שהפנהים נכנסים לאכל בתרומתן, עד סוף האשמורה הראשונה, דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים, עד חצות. רבן גמליאל אומר, עד שיעלה עמוד השחר. מעשה שבאו בניו מבית המשתה, אמרו לו, לא קרינו את שמע. אמר להם, אם לא עלה עמוד השחר, תיבין אתם לקרות. ולא זו בלבד, אלא כל מה שאמרו חכמים עד חצות, מצותן עד שיעלה עמוד השחר. הקטר חלבים ואברים, מצותן עד שיעלה עמוד השחר. וכל הנאכלין ליום אחד, מצותן עד שיעלה עמוד השחר. אם כן, למה אמרו חכמים עד חצות, כדי להרחיק את האדם מן העבירה: חייב אדם לברך על הרעה פשם שהוא מברך על הטובה, שנאמר וזהב את יי אלהיך בכל לברך ובכל נפשך ובכל מאריך. בכל לברך, בשני יצריך, ביצר טוב וביצר רע. ובכל נפשך, אפלו הוא נוטל את נפשך. ובכל מאריך, בכל ממונה. דבר אחר בכל מאריך, בכל מדה ומדה שהוא מודד לך הוי מודה לו במאד מאד. לא יקל אדם את ראשו כנגד שער המזרח, שהוא מכון כנגד בית קדשי הקדשים. לא יכנס להר הבית במקלו, ובמנעלו, ובפנדתו, ובאבק שעל רגליו, ולא יעשנו קפנדריא, ורקיקה מקל וחמר. כל חותמי ברכות שהיו במקדש, היו אומרים מן העולם. משקלקלו המינין, ואמרו, אין עולם אלא אחד, התקינו שיהיו אומרים, מן העולם ועד העולם. והתקינו, שיהא אדם שואל את שלום חברו בשם, שנאמר והנה בעז בא מבית לחם, ויאמר לקוצרים יי עמכם, ויאמרו לו, יברכה יי. ואמר יי עמך גבור החיל. ואמר אל תבוז כי זקנה אפך. ואמר עת לעשות ליי הפרו תורתך. רבי נתן אומר, הפרו תורתך עת לעשות ליי:

מסכת פאה

אלו דברים שאין להם שעור. הפאה, והבפורים, והראיון, וגמילות חסדים, ותלמוד תורה. אלו דברים שאדם אוכל פרותיהן בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא. כבוד אב ואם, וגמילות חסדים,

והבאת שלום בין אדם לחברו ותלמוד תורה כנגד כלם: מי שיש לו חמשים זוז והוא נושא ונותן בהם, הרי זה לא יטל. וכל מי שאינו צריך לטל ונוטל, אינו נפטר מן העולם עד שיצטרף לבריות. וכל מי שצריך לטל ואינו נוטל, אינו מת מן הזקנה, עד שיפרנס אחרים משלו, ועליו הכתוב אומר ברוך הגבר אשר יבטח ביי והיה יי מבטחו. וכן דין שדן דין אמת לאמתו. וכל מי שאינו לא חגר, ולא סומא, ולא פסח, ועושה עצמו כאחד מהם, אינו מת מן הזקנה עד שיהיה כאחד מהם, שנאמר ודרש רעה תבואנו, ונאמר צדק צדק תרדף. וכל דין שלוקח שחד ומטה את הדין, אינו מת מן הזקנה עד שיעניו כהות, שנאמר ושחד לא תקח פי השחד יעור פקחים:

מסכת דמאי

הקלין שבדמאי, השיתין, והרימין והעזרדין, ובנות שות, ובנות שקמה, ונובלות התמרה, והגפנין, והנצפה. וביהודה, האוג, והחמץ שביהודה, והכסבר. רבי יהודה אומר, כל השיתין פטורין, חוץ משל דופרה. כל הרימין פטורין, חוץ מרימי שקמונה. כל בנות שקמה פטורות, חוץ מן המסטיפות: מי שהיו לו עשר שורות של עשר עשר כדי יין, ואמר, שורה החיצונה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל שתי חביות לוכסן. חצי שורה החיצונה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל ארבע חביות מארבע זויות. שורה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל שורה אחת לוכסן. חצי שורה אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל שתי שורות לוכסן. חבית אחת מעשר, ואין ידוע איזו היא, נוטל מכל חבית וחבית:

מסכת כלאים

החטים והזונין אינם כלאים זה בזה. השעורים ושבילת שועל, הכסמין והשיפון, הפול והספיר, הפרקדן והטפת, ופול הלבן והשעועית, אינם כלאים זה בזה: אותות הגרדין ואותות הכוכבים, אסורות משום כלאים. התוכף תכיפה אחת, אינה חבור, ואין בה משום כלאים, והשומטה בשבת, פטור. עשה שני ראשיה לצד אחד, חבור, ויש בה משום כלאים, והשומטה בשבת, חייב. רבי יהודה אומר, עד שישלש. השק והקפה מצטרפין לכלאים:

מסכת שביעית

עד אימתי חורשין בשדה האילן ערב שבעית. בית שמאי אומרים, כל זמן שהוא יפה לפרי. ובית הלל אומרים, עד העצרת. וקרובין דברי אלו להיות כדברי אלו: המחזיר חוב בשביעית, ריח חכמים נוחה הימנו. הלכה מן הגר שנתגירו בניו עמו, לא יחזיר לבניו. ואם יחזיר, ריח חכמים נוחה הימנו. כל המטלטלין, נקנין במשיכה. וכל המקיים את דברו, ריח חכמים נוחה הימנו:

מסכת תרומות

חמשה, לא יתרמו, ואם תרמו, אין תרומתן תרומה. החרש, והשוטה, והקטן, והתורם את שאינו שלו. נכרי שתם את של ישראל, אפלו ברשות, אין תרומתו תרומה: מדליקין שמן שרפה בכתי כנסיות, ובכתי מדרשות, ובמבואות האפלין, ועל גבי החולין ברשות פהן. בת ישראל שנשאת לפהן, והיא למודה אצל אביה, אביה מדליק ברשותה. מדליקין בבית המשטה, אבל לא בבית האבל, דברי רבי יהודה. ורבי יוסי אומר, בבית האבל, אבל לא בבית המשטה. רבי מאיר אוסר כהן וכאן. רבי שמעון מתיר כהן וכאן:

מסכת מעשרות

כלל אמרו במעשרות, כל שהוא אבל, ונשמר, וגדוליו מן הארץ, חיב במעשרות. ועוד כלל אחר אמרו, כל שתחלתו אבל וסופו אבל, אף על פי שהוא שומרו להוסיף אבל, חיב קטן וגדול. וכל שאין תחלתו אבל, אבל סופו אבל, אינו חיב עד שיעשה אבל: שום בעל בכי, ובצל של רכפא, וגריסין הקילקין, והעדשים המצריות, רבי מאיר אומר, אף הקרקס, רבי יוסי אומר אף הקוטנים, פטורים מן המעשרות, ונלקחין מכל אדם בשביעית. זרע לוף העליון, זרע כרשים, זרע בצלים, זרע לפת וצנונות, ושאר זרעוני גנה שאינן נאכלים, פטורים מן המעשרות, ונלקחין מכל אדם בשביעית, שאף על פי שאביהן תרומה, הרי אלו יאכלו:

מסכת מעשר שני

מעשר שני, אין מוכרין אותו, ואין ממשכנין אותו, ואין מחליפין

אותו, ולא שוקלין פנגדו. ולא יאמר אדם לתברו בירושלים, הילך
 זין ותן לי שמן. וכן שאר כל הפרות. אבל נותנין זה לזה מתנת
 חנם: יוחנן פהן גדול העביר הודית המעשר. אף הוא בטל את
 המעוררים, ואת הנוקפים. ועד ימיו היה פטיש מכה בירושלים,
 ובנימיו אין אדם צריך לשאול על הדמאי:

מסכת חלה

חמשה דברים תיבין בחלה, החטים והשעורים והכסמין ושבלת
 שועל ושיפון. הרי אלו תיבין בחלה, ומצטרפין זה עם זה, ואסורין
 בחדש מלפני הפסח, ומלקצור מלפני העמר. ואם השרישו קדם
 לעמר, העמר מתירן. ואם לאו, אסורין עד שיבוא העמר הבא: בן
 אנטינוס העלה בכורות מבבל, ולא קבלו ממנו. יוסף הפהן הביא
 בכורי זין ושמן, ולא קבלו ממנו. אף הוא העלה בניו ובני ביתו,
 לעשות פסח קטן בירושלים, והחזרוהו, שלא יקבע הדבר חובה.
 אריסטון הביא בכוריו מאפמאי וקבלו ממנו, מפני שאמרו, הקונה
 בסוריא, פקונה בפרור שבירושלים:

מסכת ערלה

הנוטע לסג ולקורות, פטור מן הערלה. רבי יוסי אומר, אפלו אמר
 הפנימי למאכל והחיצון לסג, הפנימי תיב, והחיצון פטור: ספק
 ערלה, בארץ ישראל אסור, ובסוריא מתר, ובחוצה לארץ יורד
 ולוקח, ובלבד שלא יראנו לוקט. פרום נטוע ירק, וירק נמכר חוצה
 לו, בארץ ישראל אסור, ובסוריא מתר, ובחוצה לארץ יורד ולוקט,
 ובלבד שלא ילקוט ביד. החדש, אסור מן התורה בכל מקום.
 והערלה, הלכה. והפלאים, מדברי סופרים:

מסכת בכורים

יש מביאין בכורים וקורין, מביאין ולא קורין, ויש שאינן מביאין.
 אלו שאינן מביאין, הנוטע לתוף שלו והבריף לתוף של יחיד או של
 רבים, וכן המבריף מתוף של יחיד או מתוף של רבים לתוף שלו.
 הנוטע לתוף שלו והבריף לתוף שלו, ודרף היחיד ודרף הרבים
 באמצע, הרי זה אינו מביא. רבי יהודה אומר, פנה מביא: כיצד אינו
 שנה לאנשים ונשים, אן שורפין תרומה על שמא זיבתו, ואין

חֵיבִין עָלָיו עַל בִּיאַת מִקְדָּשׁ, לֹא כְּאֲנָשִׁים וְנָשִׁים. וְאִין נִמְכָּר בְּעֶבֶד עֲבָרִי, לֹא כְּאֲנָשִׁים וְלֹא כְּנָשִׁים. וְאִינוּ נִעְרָף לֹא כְּאֲנָשִׁים וְלֹא כְּנָשִׁים וְאִם אָמַר, הֲרִינִי נָזִיר שְׁזָה לֹא אִישׁ וְלֹא אִשָּׁה, נָזִיר. רַבִּי יוֹסִי אֹמֵר, אֲנִדְרֹגִינוֹס בְּרִיָּה בְּפָנָי עֲצָמָה הוּא, וְלֹא יָכֹלוּ חֲכָמִים לְהַכְרִיעַ עָלָיו אִם הוּא אִישׁ אוֹ אִשָּׁה. אַבְל טוֹמְטוֹם אִינוּ כֵן, פְּעָמִים שֶׁהוּא אִישׁ, פְּעָמִים שֶׁהוּא אִשָּׁה:

מסכת שבת

יְצִיאוֹת הַשַּׁבָּת שְׁתֵּים שָׁהֵן אַרְבַּע בְּפָנִים, וְשְׁתֵּים שָׁהֵן אַרְבַּע בַּחוּץ. פִּיעַד. הָעֲנִי עוֹמֵד בַּחוּץ וּבַעַל הַבַּיִת בְּפָנִים, פֶּשֶׁט הָעֲנִי אֶת יָדוֹ לְפָנִים וְנִתֵּן לְתוֹף יָדוֹ שֶׁל בַּעַל הַבַּיִת, אוֹ שֶׁנִּטַּל מִתּוֹכָהּ וְהוֹצִיא, הָעֲנִי חֵיב וּבַעַל הַבַּיִת פְּטוּר. פֶּשֶׁט בַּעַל הַבַּיִת אֶת יָדוֹ לַחוּץ וְנִתֵּן לְתוֹף יָדוֹ שֶׁל עֲנִי, אוֹ שֶׁנִּטַּל מִתּוֹכָהּ וְהִכְנִיס, בַּעַל הַבַּיִת חֵיב וְהָעֲנִי פְּטוּר. פֶּשֶׁט הָעֲנִי אֶת יָדוֹ לְפָנִים וְנִטַּל בַּעַל הַבַּיִת מִתּוֹכָהּ, אוֹ שֶׁנִּתֵּן לְתוֹכָהּ וְהוֹצִיא, שְׁנִיָּהֶם פְּטוּרִין. פֶּשֶׁט בַּעַל הַבַּיִת אֶת יָדוֹ לַחוּץ וְנִטַּל הָעֲנִי מִתּוֹכָהּ, אוֹ שֶׁנִּתֵּן לְתוֹכָהּ וְהִכְנִיס, שְׁנִיָּהֶם פְּטוּרִין: מְפִירִין נְדָרִים בַּשַּׁבָּת, וְנִשְׁאָלִין לְדַבְרֵיהֶם שֶׁהֵן לְצַרְףּ הַשַּׁבָּת. פּוֹקֵקִין אֶת הַמָּאוֹר, וּמוֹדְדִין אֶת הַמְטָלִית וְאֶת הַמְקוּוֹה. וּמַעֲשֶׂה בִימֵי אָבִיו שֶׁל רַבִּי צְדוֹק וּבִימֵי אָבִא שְׂאוּל בֶּן בְּטַנִּית, שֶׁפָּקְקוּ אֶת הַמָּאוֹר בְּטַפִּיחַ, וְקִשְׁרוּ אֶת הַמְקַדָּה בְּגָמִי לִידַע אִם יֵשׁ בְּגִיגִית פּוֹתַח טַפַּח אִם לֹא. וּמִדְּבַרְיָהֶן לְמִדְּנֹה, שֶׁפּוֹקֵקִין וּמוֹדְדִין וְקוֹשְׁרִין בַּשַּׁבָּת:

מסכת עירובין

מְבוּי שֶׁהוּא גְבוּהָ לְמַעַלָּה מֵעֲשָׂרִים אַמָּה, יִמְעֵט. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, אִינוּ צְרִיף. וְהִרְחִב מֵעֲשָׂר אַמּוֹת, יִמְעֵט. וְאִם יֵשׁ לוֹ צוּרַת הַפֶּתַח, אָף עַל פִּי שֶׁהוּא רָחֵב מֵעֲשָׂר אַמּוֹת, אִין צְרִיף לְמַעַט: שָׂרִץ שֶׁנִּמְצָא בַּמִּקְדָּשׁ, פֶּהֵן מוֹצִיא אוֹ בְּהִמְנוֹ, שְׁלֹא לְשֵׁהוֹת אֶת הַטְּמֵאָה, דְּבָרֵי רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן בְּרוּקָא. רַבִּי יְהוּדָה אֹמֵר, בַּצִּבְתָּ שֶׁל עֵץ, שְׁלֹא לְרַבּוֹת אֶת הַטְּמֵאָה. מִהֵיכָן מוֹצִיאִין אוֹתוֹ, מִן הַהֵיכָל וּמִן הָאוּלָם וּמִבֵּין הָאוּלָם וְלַמְזֻבָּח, דְּבָרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן נָנֹס. רַבִּי עֲקִיבָא אֹמֵר, מְקוֹם שֶׁחֵיבִין עַל זְדוּנֹהוֹ כָּרַת וְעַל שְׁגָגָתוֹ חֲטָאת, מִשֵּׁם מוֹצִיאִין אוֹתוֹ, וְשֶׁאֵר כָּל הַמְקוֹמוֹת כּוֹפִין עָלָיו פְּסֻכְתָּר. רַבִּי שְׁמַעוֹן אֹמֵר, מְקוֹם שֶׁהִתִּירוּ לָךְ

חכמים, משלף נתנו לך, שלא התירו לך אלא משום שבות:
מסכת פסחים

אור לארבעה עשר, בודקין את החמץ לאור הנר. כל מקום שאין
מכניסין בו חמץ אין צריך בדיקה. ולמה אמרו שתי שורות במרתף,
מקום שמכניסין בו חמץ. בית שמאי אומרים, שתי שורות על פני
כל המרתף. ובית הלל אומרים, שתי שורות החיצונות שהן
העליונות: הפסח אחר חצות, מטמא את הידים. הפגול והנותר,
מטמאין את הידים. ברך ברפת הפסח פטר את של זבח. ברך את
של זבח, לא פטר את של פסח, דברי רבי ישמעאל. רבי עקיבא
אומר, לא זו פוטרת זו, ולא זו פוטרת זו:

מסכת חגיגה

הכל חייבין בראיה, חוץ מחרש, שוטה וקטן, וטמטום, ואנדרוגינוס,
ונשים, ועבדים שאינם משחררים, החגר, והסומא, והחולה, והזקן,
ומי שאינו יכול לעלות ברגליו. איזהו קטן, כל שאינו יכול לרכוב
על כתפיו של אביו ולעלות מירושלים להר הבית, דברי בית שמאי.
ובית הלל אומרים, כל שאינו יכול לאחוז בידו של אביו ולעלות
מירושלים להר הבית, שנאמר, שלש רגלים: כיצד מעבירים על
טהרת העזרה, מטבילין את הפלים שהיו במקדש, ואמרין להם,
הזהרו שלא תגעו בשלחן (ובמנוחה) ותטמאוהו. כל הפלים שהיו
במקדש, יש להם שניים ושלישים, שאם נטמאו הראשונים, יביאו
שניים תחתיהן. כל הפלים שהיו במקדש, טעונין טבילה, חוץ
ממזבח הזהב ומזבח הנחשת, מפני שהן פקרקע, דברי רבי אליעזר.
וחכמים אומרים, מפני שהן מצפין:

מסכת ביצה

ביצה שנולדה ביום טוב, בית שמאי אומרים, תאכל. ובית הלל
אומרים, לא תאכל. בית שמאי אומרים, שאור בכזית וחמץ
בכפותת. ובית הלל אומרים, זה וזה בכזית: מי שזמן אצלו
אורחים, לא יוליכו בגדם מנות, אלא אם כן זפה להם מנותיהם
מערב יום טוב. אין משקין ושוחטין את המדבריות, אבל משקין
ושוחטין את הביתות. אלוהן ביתות, הלנות בעיר. מדבריות, הלנות

בְּאֶפֶר :

מסכת מועד קטן

מִשְׁקִין בֵּית הַשְּׁלָחִין בְּמוֹעֵד וּבְשִׁבְעֵית, בֵּין מִמְעֵין שְׂיֵצָא בְּתַחֲלָה, בֵּין מִמְעֵין שְׁלֵא יֵצֵא בְּתַחֲלָה. אָבֵל אֵין מִשְׁקִין לֹא מִמֵּי הַגְּשָׁמִים וְלֹא מִמֵּי הַקִּילּוֹן. וְאֵין עוֹשִׂין עוֹגִיּוֹת לְגִפְנִים: בְּרָאשֵׁי חֲדָשִׁים, בְּחֻנְפָּה וּבְפוּרִים, מְעַנּוֹת וּמְטַפְחוֹת, בְּזָה וּבְזָה (אָבֵל) לֹא מְקוֹנְנוֹת. נִקְבֵּר הַמֵּת, לֹא מְעַנּוֹת וְלֹא מְטַפְחוֹת. אֵיזְהוּ עֲנוּי, שְׂכָלָן עֲזוֹת כְּאֶחָת. קִינָה, שְׂאֶחָת מְדַבֵּרֶת וְכָלָן עֲזוֹת אַחְרֶיהָ, שְׂנֵאָמַר, וְלִמְדָנָה בְּנִתְיָכִם נָהִי, וְאִשָּׁה רְעוּתָהּ קִינָה. אָבֵל לְעֵתִיד לְבוֹא הוּא אוֹמֵר, בְּלַע הַמּוֹת לְנִצָּח, וּמַחָה אֲדֹנָי יְהוִה דְּמַעָה מַעַל כָּל פָּנִים וּגּוֹ:

מסכת ראש השנה

אֲרַבְעָה רָאשֵׁי שָׁנִים הֵם. בְּאֶחָד בְּנִיסָן רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְמַלְכִים וְלְרֹגְלִים. בְּאֶחָד בְּאֵלוּל רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְמַעֲשֵׂר בַּהֵמָה. רַבִּי אֶלְעָזָר וּרְבִי שְׁמַעוֹן אוֹמְרִים, בְּאֶחָד בְּתִשְׁרִי. בְּאֶחָד בְּתִשְׁרִי רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְשָׁנִים וְלִשְׁמִטִּין וְלִיּוֹבְלוֹת, לְנִטְיַעָה וְלִירְקוֹת. בְּאֶחָד בְּשִׁבְט, רֹאשׁ הַשָּׁנָה לְאֵילָן, כְּדַבְּרֵי בֵּית שַׁמַּאי. בֵּית הַלֵּל אוֹמְרִים, בְּחַמְשָׁה עָשָׂר בּוֹ: סֵדֶר תְּקִיעוֹת, שְׁלֹשׁ, שְׁלֹשׁ שְׁלֹשׁ. שְׁעוֹר תְּקִיעָה כְּשֹׁלֵשׁ תְּרוּעוֹת. שְׁעוֹר תְּרוּעָה כְּשֹׁלֵשׁ יְבָבוֹת. תְּקַע בְּרֹאשׁוֹנָה, וּמִשָּׁף בְּשֵׁנִיָּה כְּשִׁתִּים, אֵין בְּיָדוֹ אֵלָא אֶחָת. מִי שֶׁבִרָף וְאַחַר כֵּךְ נִתְמַנָּה לוֹ שׁוֹפָר, תּוֹקֵעַ וּמְרִיעַ וְתוֹקֵעַ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים. כְּשֵׁם שֶׁשְׁלִיחַ צְבוּר חִיב, כֵּךְ כָּל יַחֲיד וַיַּחֲדִיד חִיב. רַבֵּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר, שְׁלִיחַ צְבוּר מוֹצִיא אֶת הַרְבִּים יְדֵי חוֹבְתָן:

מסכת יומא

שְׁבַעַת יָמִים קִדְּם יוֹם הַכְּפוּרִים מִפְּרִישֵׁין כֹּהֵן גָּדוֹל מִבֵּיתוֹ לְלִשְׁכַּת פְּלִהָדְרִין, וּמִתְקִינִין לוֹ כֹּהֵן אַחַר תַּחְתָּיו, שְׂמָא יֶאֱרַע בּוֹ פְּסוּל. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אִף אִשָּׁה אַחֲרַת מִתְקִינִין לוֹ, שְׂמָא תָמוֹת אֶשְׁתּוֹ, שְׂנֵאָמַר וְכִפָּר בְּעָדוֹ וּבְעָד בֵּיתוֹ. בֵּיתוֹ, זֹו אֶשְׁתּוֹ. אָמְרוּ לוֹ, אִם כֵּן, אֵין לְדַבֵּר סוּף: הָאוֹמֵר, אֶחְטָא וְאָשׁוּב, אֶחְטָא וְאָשׁוּב, אֵין מְסַפִּיקִין בְּיָדוֹ לְעִשׂוֹת תְּשׁוּבָה. אֶחְטָא וְיּוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר, אֵין יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר. עֲבָרוֹת שְׁבִין אָדָם לְמָקוֹם, יוֹם הַכְּפוּרִים מְכַפֵּר. עֲבָרוֹת שְׁבִין

אדם לחברו, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. את זו דרש רבי אלעזר בן עזריה, מכל חטאתיכם לפני יי תטהרו, עברות שבין אדם למקום, יום הכפורים מכפר. עברות שבין אדם לחברו, אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. אמר רבי עקיבא, אשריכם ישראל, לפני מי אתם מטהרין, ומי מטהר אתכם, אביכם שבשמים, שנאמר, וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם. ואומר, מקוה ישראל יי, מה מקוה מטהר את הטמאים, אף הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל:

מסכת סוכה

ספה שהיא גבוהה למעלה מעשרים אמה, פסולה. רבי יהודה מכשיר. ושאנה גבוהה עשרה טפחים, ושאין לה שלש דפנות, ושחמתה מרבה מצלתה, פסולה. ספה ישנה, בית שמאי פוסלין, ובית הלל מכשירין. ואיזו היא ספה ישנה, כל שעשאה קדם לחג שלשים יום. אבל אם עשאה לשם חג, אפלו מתחלת השנה, כשירה: חל (להיות) יום אחד להפסיק בינתיים, משמר שזמנו קבוע, היא נוטל עשר חלות, והמתעכב נוטל שתיים. ובשאר ימות השנה, הנכנס נוטל שש, והיוצא נוטל שש. רבי יהודה אומר, הנכנס נוטל שבע, והיוצא נוטל חמש. הנכנסין חולקין בצפון, והיוצאין בדרום. בלגה לעולם חולקת בדרום, וטבעתה קבועה, וחלונה סתומה:

מסכת תענית

מאימתי מזכירין גבורות גשמים. רבי אליעזר אומר, מיום (טוב) הראשון של חג. רבי יהושע אומר, מיום טוב האחרון של חג. אמר לו רבי יהושע. הואיל ואין הגשמים אלא סימן קללה בחג, למה מזכיר. אמר לו רבי אליעזר, אף אני לא אמרתי לשאול, אלא להזכיר, משיב הרוח ומוריד הגשם בעונתו. אמר לו, אם כן, לעולם יהא מזכיר: אמר רבן שמעון בן גמליאל, לא היו ימים טובים לישראל פחמשה עשר באב וכיום הכפורים, שבהן בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאילין, שלא לביש את מי שאין לו. כל הכלים טעונין טבילה. ובנות ירושלים יוצאות וחולות בכרמים. ומה היו אומרות, בחור, שא נא עיניך וראה, מה אפה בורר לך. אל תתן

עיניך בנוי, תן עיניך במשפחה. שקר החן והבל היפי, אשה יראת יי היא תתהלל. ואומר, תנו לה מפרי גדיה, ויהללה בשערים מעשיה. וכן הוא אומר, צאנה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעטרה לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו. ביום חתנתו, זו מתן תורה. וביום שמחת לבו, זה בנין בית המקדש, שיבנה במהרה בימינו. אמן:

מסכת שקלים

באחד באדר משמיעין על השקלים ועל הכלאים. בחמשה עשר בו קורין את המגלה בפרסין, ומתקנין את הדרכים ואת הרחובות ואת מקוואות המים, ועושין כל צרכי הרבים, ומצינין את הקברות, ויוצאין אף על הכלאים: אברי התמיד, נתנין מחצי כבש ולמטה במזרח, ושל מוספין נתנין מחצי כבש ולמטה במערב, ושל ראשי חודשים נתנין מתחת פרסב המזבח מלמטה, השקלים והבפורים אין נוהגין אלא בפני הבית, אבל מעשר דגן ומעשר בהמה והבכורות נוהגין בין בפני הבית בין שלא בפני הבית. המקדיש שקלים ובפורים, הרי זה קדש. רבי שמעון אומר, האומר בפורים קדש, אינו קדש:

מסכת מגילה

מגלה נקראת באחד עשר, בשנים עשר, בשלשה עשר, בארבעה עשר, בחמשה עשר, לא פחות ולא יותר. פרסין המקפין חומה מימות יהושע בן נון, קורין בחמשה עשר. כפרים ועירות גדולות, קורין בארבעה עשר, אלא שהכפרים מקדימין ליום הפניסה: מעשה ראובן, נקרא ולא מתרגם. מעשה תמר, נקרא ומתרגם. מעשה עגל הראשון, נקרא ומתרגם. והשני, נקרא ולא מתרגם. ברפת פהנים, מעשה דוד ואמנון, לא נקראין ולא מתרגמין. אין מפטירין במרכבה. ורבי יהודה מתיר. רבי אליעזר אומר, אין מפטירין בהודע את ירושלים:

מסכת יבמות

חמש עשרה נשים פוטרות צרותיהן וצרות צרותיהן מן החליצה ומן היבום עד סוף העולם. ואלו הן, בתו, ובת בתו, ובת בנו, בת

אֲשֶׁתוֹ, וּבַת בְּנָהּ, וּבַת בִּתְהָ, חֲמוֹתוֹ וְאִם חֲמוֹתוֹ, וְאִם חֲמִיו, אֲחֹתוֹ
מֵאִמוֹ, וְאֲחֹת אִמּוֹ, וְאֲחֹת אֲשֶׁתוֹ, וְאֲשֶׁת אָחִיו מֵאִמוֹ, וְאֲשֶׁת אָחִיו
שְׁלֹא הָיָה בְּעוֹלָמוֹ, וְכֻלָּתוֹ, הָרִי אֵלָיו פּוֹטְרוֹת צְרוּתֵיהֶן וְצְרוֹת
צְרוּתֵיהֶן מִן הַחֲלִיצָה וּמִן הַיְבוּס, עַד סוֹף הָעוֹלָם. וְכֵלֶן אִם מֵתוֹ, אוֹ
מֵאֲנוֹ, אוֹ נִתְגַּרְשׁוּ, אוֹ שֶׁנִּמְצְאוּ אֵילּוּנֵיֹת, צְרוּתֵיהֶן מִתְרוֹת. וְאִי אִתָּהּ
יָכוֹל לִזְמַר בְּחֲמוֹתוֹ וּבְאִם חֲמוֹתוֹ וּבְאִם חֲמִיו שֶׁנִּמְצְאוּ אֵילּוּנֵיֹת אוֹ
שֶׁמֵּאֲנוֹ: אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, כְּשִׁירְדָתִי לְנִהְרְדָעָא לְעֵבֶר הַשְּׁנָה, מֵצֵאתִי
נִחְמָהּ אִישׁ בֵּית דְּלִי, אָמַר לִי, שְׁמַעְתִּי שְׂאִין מִשְׂאִין אֶת הָאִשָּׁה
בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל עַל פִּי עַד אֶחָד, אֲלֵא רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּבָא. וְנוֹמַתִּי לוֹ,
כֵּן הַדְּבָרִים. אָמַר לִי, אָמַר לְהֵם מִשְׂמִי, אַתֶּם יוֹדְעִים שֶׁהַמְּדִינָה
מִשְׁבֹּשֶׁת בְּגִיסוֹת, מְקַבְּלֵנִי מִרְבֵּן גְּמְלִיאֵל הַזֶּקֶן, שְׁמַשְׂאִין אֶת הָאִשָּׁה
עַל פִּי עַד אֶחָד. וּכְשִׁבְּאִתִּי וְהִרְצִיתִי הַדְּבָרִים לְפָנָי רְבֵן גְּמְלִיאֵל,
שָׁמַח לְדְבָרִי, וְאָמַר, מֵצֵאֲנוּ חֵבֶר לְרַבִּי יְהוּדָה בֶּן בְּבָא. מִתּוֹךְ
הַדְּבָרִים נִזְכַּר רְבֵן גְּמְלִיאֵל, שֶׁנִּהְרְגוּ הַרוֹגִים בְּתֵל אֶרְזָא, וְהָשִׂיא רְבֵן
גְּמְלִיאֵל (הַזֶּקֶן) נְשׁוּתֵיהֶם עַל פִּי עַד אֶחָד (וְהַחֲזִקוּ לִהְיוֹת מִשְׂאִין עַל
פִּי עַד אֶחָד). וְחִחֲזְקוּ לִהְיוֹת מִשְׂאִין עַד מִפִּי עַד, מִפִּי עֶבֶד, מִפִּי
אִשָּׁה, מִפִּי שְׁפָחָה. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוּמְרִים, אֵין מִשְׂאִין אֶת
הָאִשָּׁה עַל פִּי עַד אֶחָד. רַבִּי עֲקִיבָא אוּמַר, לֹא עַל פִּי אִשָּׁה (וְלֹא עַל
פִּי עֶבֶד וְלֹא עַל פִּי שְׁפָחָה) וְלֹא עַל פִּי קְרוֹבִים. אָמְרוּ לוֹ, מַעֲשֵׂה
בְּבָנֵי לְוִי שֶׁהִלְכוּ לְצַעַר עִיר הַתְּמָרִים, וְחָלָה אֶחָד מֵהֶם בְּדֶרֶךְ,
וְהִבִּיאֻהוּ בְּפִנְדֵק, וּבְחֲזוֹרָתָם אָמְרוּ לְפִנְדֵקִית אִיָּה חֲבַרְנוֹ, אֶמְרָה לְהֵם
מִת וּקְבַרְתִּיו, וְהָשִׂאוּ אֶת אֲשֶׁתוֹ. אָמְרוּ לוֹ, וְלֹא תִהְיֶה כֹהֵנֶת כְּפִנְדֵקִית.
אָמַר לְהֵם, לְכַשְׁתָּהּ פִּנְדֵקִית נְאֻמְנֶת הַפִּנְדֵקִית הוֹצִיאָה לְהֵם מִקְלוֹ
וְתִרְמִילוֹ וְסֹפֶר תוֹרָה שֶׁהָיָה בְּיָדוֹ:

מסכת כתובות

בְּתוֹלָה נִשְׂאָת לְיוֹם הַרְבִּיעִי, וְאֵלְמָנָה לְיוֹם הַחֲמִישִׁי. שְׁפַעְמִים
בְּשִׁבְת בְּתֵי דִינִין יוֹשְׁבֵין בְּעִירוֹת, בְּיוֹם הַשְּׁנִי וּבְיוֹם הַחֲמִישִׁי, שְׂאֵם
הָיָה לוֹ טַעֲנַת בְּתוּלִים, הָיָה מִשְׁכִּים לְבֵית דִּין: הַכֹּל מַעְלִין לְאַרְץ
יִשְׂרָאֵל, וְאֵין הַכֹּל מוֹצִיאֵין. הַכֹּל מַעְלִין לִירוּשָׁלַיִם, וְאֵין הַכֹּל
מוֹצִיאֵין. אֶחָד הָאֲנָשִׁים וְאֶחָד הַנְּשִׁים. נָשָׂא אִשָּׁה בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל

וגרשה בארץ ישראל, נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בארץ ישראל וגרשה בקפוטקיא, נותן לה ממעות ארץ ישראל. נשא אשה בקפוטקיא וגרשה בארץ ישראל, נותן לה ממעות ארץ ישראל. רבן שמעון בן גמליאל אומר, נותן לה ממעות קפוטקיא. נשא אשה בקפוטקיא וגרשה בקפוטקיא, נותן לה ממעות קפוטקיא:

מסכת קידושין

האשה נקנית בשלש דרכים, וקונה את עצמה בשתי דרכים. נקנית בכסף, בשטר, ובביאה. בכסף, בית שמאי אומרים, בדינר ובשנה דינר. ובית הלל אומרים, בפרוטה ובשנה פרוטה. וכמה היא פרוטה, אחד משמונה באסר האיטלקי. וקונה את עצמה בגט ובמיתת הבעל. היבמה נקנית בביאה. וקונה את עצמה בחליצה ובמיתת היבם: רבי יהודה אומר, לא ירעה רוק בהמה, ולא יישנו שני רוקים בטלית אחת. וחקמים מתירין. כל שעסקיו עם הנשים, לא תיחד עם הנשים. ולא ילמד אדם את בנו אמנות בין הנשים. רבי מאיר אומר, לעולם ילמד אדם את בנו אמנות נקיה (וקלה), ויתפלל למי שהעשור והנכסים שלו, שאין אמנות שאין בה עניות ועשירות, שלא עניות מן האמנות ולא עשירות מן האמנות, אלא הכל לפי זכותו. רבי שמעון בן אלעזר אומר, ראית ממיך חיה ועוף שיש להם אמנות, והן מתפרנסין שלא בצער, והלא לא נבראו אלא לשמשני, ואני נבראתי לשמש את קוני, אינו דין שאתפרנס שלא בצער, אלא שהרעותי מעשי וקפחתי את פרנסתי. אבא גרין אש צדין אומר משום אבא גרין, לא ילמד אדם את בנו, חמר, גמל, ספר, ספן, רועה, וחקוני, שאמנותן אמנות לסטים. רבי יהודה אומר משמו, החמרים, רבן רשעים, והגמלין, רבן פשרים. הספנין, רבן חסידים. טוב שברופאים, לגיהנם. והכשר שבטבחים, שתפו של עמלק. רבי נהוראי אומר, מניח אני כל אמניות שבעולם ואיני מלמד את בני אלא תורה, שאדם אוכל משכרה בעולם הזה והקרן קיימת לעולם הבא. ושאר כל אמניות אינן כן. כשאדם בא לידי חלי או לידי זקנה או לידי יסורין ואיני יכול לעסוק במלאכתו, הרי הוא

מת ברעב. אבל התורה אינה כן, אלא משמרתו מכל רע בנערותו ונותנת לו אחרית ותקנה בזקנותו. בנערותו מהו אומר, וקני ה' יחליפו כח. בזקנותו מהו אומר, עוד ינובון בשיבה. וכן הוא אומר באברהם אבינו עליו השלום, ואברהם זקן, וה' ברוך את אברהם בכל. מצינושעשה אברהם אבינו את כל התורה כלה עד שלא נתנה, שנאמר, עקב אשר שמע אברהם בקלי וישמר משמתי מצותי חקותי ותורתי:

מסכת גיטין

המביא גט ממדינת הים, צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם. רבן גמליאל אומר, אף המביא מן הרקם ומן החגר. רבי אליעזר אומר, אפלו מכפר לודים ללוד. וחקמים אומרים, אינו צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם אלא המביא ממדינת הים והמוליף. והמביא ממדינה למדינה במדינת הים, צריך שיאמר בפני נכתב ובפני נחתם. רבן שמעון בן גמליאל אומר, אפלו מהגמוניא להגמוניא: בית שמאי אומרים, לא יגרש אדם את אשתו אלא אם כן מצא בה דבר ערוה, שנאמר כי מצא בה ערות דבר. ובית הלל אומרים, אפלו הקדיחה תבשילו, שנאמר כי מצא בה ערות דבר. רבי עקיבא אומר, אפלו מצא אחרת נאה הימנה, שנאמר והיה אם לא תמצא חן בעיניו:

מסכת סוטה

המקנא לאשתו, רבי אליעזר אומר, מקנא לה על פי שנים, ומשקה על פי עד אחד או על פי עצמו. רבי יהושע אומר, מקנא לה על פי שנים ומשקה על פי שנים: משמת רבי מאיר, בטלו מושלי משלים. משמת בן עזאי, בטלו השקדנים. משמת בן זומא, בטלו הדרשנים. משמת רבי יהושע, פסקה טובה מן העולם. משמת רבן שמעון בן גמליאל, בא גובי ורבו צרות. משמת רבי אלעזר בן עזריה, פסק העשר מן החכמים. משמת רבי עקיבא, בטל כבוד התורה. משמת רבי חנינא בן דוסא, בטלו אנשי מעשה. משמת רבי יוסי קטנותא, פסקו חסידים. ולמה נקרא שמו קטנותא, שהיה קטנותן של חסידים. משמת רבן יוחנן בן זכאי, בטל זיו החכמה. משמת רבן

גמליאל הזקן, בטל כבוד התורה ומתה טהרה ופרישות. משמת רבי ישמעאל בן פאבי, בטל זיו הנהנה. משמת רבי, בטלה ענוה ויראת חטא. רבי פנחס בן יאיר אומר, משחרב בית המקדש, בושו חברים ובני חורין, ורפו ראשם, ונדלדלו אנשי מעשה, וגברו בעלי זרוע ובעלי לשון, ואין דורש ואין מבקש, ואין שואל, על מי לנו להשען, על אבינו שבשמים. רבי אליעזר הגדול אומר, מיום שחרב בית המקדש, שרו חכימיא למהוי כספריא, וספריא כחזניא, וחזניא כעמא דארעא, ועמא דארעא אזלא ונדלדלא, ואין מבקש. על מי יש להשען, על אבינו שבשמים. בעקבות משיחא חצפא יסגא, ויקר יאמיר. הגפן תתן פריה ותיין ביקר, והמלכות תהפך למינות, ואין תוכחה. בית ועד יהיה לזנות, והגליל יחרב, והגבלן ישום, ואנשי הגבול יסובבו מעיר לעיר ולא יחוננו, וחקמת סופרים תסרח, ויראי חטא ימאסו, והאמת תהא נעדרת. נערים פני זקנים ילבינו, זקנים יעמדו מפני קטנים. בן מנבל אב, בת קמה באמה, כלה בחמתה, איבי איש אנשי ביתו. פני הדור כפני הכלב, הבן אינו מתבייש מאביו. ועל מי יש לנו להשען, על אבינו שבשמים. רבי פנחס בן יאיר אומר, זריזות מביאה לידי נקיות, ונקיות מביאה לידי טהרה, וטהרה מביאה לידי פרישות, ופרישות מביאה לידי קדושה, וקדושה מביאה לידי ענוה, וענוה מביאה לידי יראת חטא, ויראת חטא מביאה לידי חסידות, וחסידות מביאה לידי רוח הקדש. ורוח הקדש מביאה לידי תחית המתים, ותחית המתים באה על ידי אליהו זכור לטוב, אמן

מסכת נדרים

כל פנויי נדרים פנדרים, וחרמים פחרמים, ושבועות פשבועות, ונזירות פנזירות. האומר לחברו, מדרני מפה, מפרשני מפה, מרחקני מפה, שאיני אוכל לך, שאיני טועם לך, אסור. מנדה אני לך, רבי עקיבא היה חוכף בזה להחמיר. פנדרני רשעים, נדר פנזיר ובקרפן ובשבועה. פנדרני כשרים, לא אומר כלום. פנדבותם, נדר פנזיר ובקרפן: בראשונה היו אומרים, שלש נשים יוצאות ונוטלות כתפה, האומרת טמאה אני לך, שמים ביני לבינה, נטולה אני מן

היהודים. חזרו לומר, שלא תהא אשה נותנת עיניה באחר ומקלקלת על בעלה, אלא האומרת טמאה אני לך, תביא ראיה לדבריה. שמים ביני לבינה, יעשו דרך בקשה. נטולה אני מן היהודים, יפר חלקו, ותהא משמשתו, ותהא נטולה מן היהודים:

מסכת נזיר

כל פנויי נזירות כנזירות. האומר אהא, הרי זה נזיר. או אהא נה, נזיר. נזיק, נזיח, פזיח, הרי זה נזיר. הריני כזה, הריני מסלסל הריני מכלכל, הרי עלי לשלח פרע, הרי זה נזיר. הרי עלי צפרים, רבי מאיר אומר, נזיר. וחקמים אומרים, אינו נזיר: נזיר היה שמואל, כדברי רבי נהוראי, שנאמר ומורה לא יעלה על ראשו, נאמר בשמשון ומורה, ונאמר בשמואל ומורה, מה מורה האמורה בשמשון, נזיר, אף מורה האמורה בשמואל, נזיר. אמר רבי יוסי, והלא אין מורה אלא של בשר ודם. אמר לו רבי נהוראי, והלא כבר נאמר ויאמר שמואל איך אלה ושמע שאול והרגני, שכבר היה עליו מורה של בשר ודם:

בבא קמא

ארבעה אבות נזיקין השור והבור והמבעה וההבער. לא הרי השור כהרי המבעה, ולא הרי המבעה כהרי השור. ולא זה וזה, שיש בהן רוח חיים, כהרי האש שאין בו רוח חיים. ולא זה וזה, שדרךן לילך ולהזיק, כהרי הבור שאין דרכו לילך ולהזיק. הצד השונה שבהן, שדרךן להזיק ושמירתן עליה. וכשהזיק, חב המזיק לשלם תשלומי נזק במיטב הארץ: מוכין שהכובס מוציא, הרי אלו שלו. ושהסורק מוציא, הרי אלו של בעל הבית. הכובס נוטל שלשה חוטין והן שלו. יתר מכון, הרי אלו של בעל הבית. אם היה השחור על גבי הלבן, נוטל את הכל והן שלו. החיט ששיר מן החוט כדי לתפור בו, ומטלית שהיא שלש על שלש, הרי אלו של בעל הבית. מה שהחרש מוציא במעצד, הרי אלו שלו, ובכשיל, של בעל הבית. ואם היה עושה אצל בעל הבית, אף הנסרת של בעל הבית:

מסכת בבא מציעא

שנים או חזין בטלית, זה אומר אני מצאתיה וזה אומר אני מצאתיה, זה אומר כלה שלי וזה אומר כלה שלי, זה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, וזה ישבע שאין לו בה פחות מחציה, וזה ישבע שאין לו בה פחות מחציה שלי, והאומר חציה שלי, והאומר חציה שלי, ישבע שאין לו בה פחות מרביע. זה נוטל שלשה חלקים, וזה נוטל רביע: שתי גנות זו על גב זו והירק ביניהם, רבי מאיר אומר, של עליון. רבי יהודה אומר, של תחתון. אמר רבי מאיר, אם ירצה העליון לקח את עפרו אין פאן ירק. אמר רבי יהודה, אם ירצה התחתון למלא את גנתו אין פאן ירק. אמר רבי מאיר, מאחר ששניהן יכולין למחות זה על זה, רואין מהיכן ירק זה חי. אמר רבי שמעון, כל שהעליון יכול לפשט את ידו ולטל, הרי הוא שלו, והשאר של תחתון:

מסכת בבא בתרא

השתפין שרצו לעשות מחצה בחדר, בונין את הפתל באמצע. מקום שנהגו לבנות גויל, גזית, פפיסין, לבנים, בונים. הפל כמנהג המדינה. בגויל, זה נותן שלשה טפחים, וזה נותן שלשה טפחים. בגזית, זה נותן טפחים ומחצה, וזה נותן טפחים ומחצה. בכפיסין, זה נותן טפחים, וזה נותן טפחים. בלבנים, זה נותן טפח ומחצה, וזה נותן טפח ומחצה. לפיכך אם נפל הפתל, המקום והאבנים של שניהם: המלוה את חברו בשטר, גובה מנכסים משעבדים. על ידי עדים, גובה מנכסים בני חורין. הוציא עליו כתב ידו שהוא חייב לו, גובה מנכסים בני חורין. ערב היוצא לאתר חתום שטרות, גובה מנכסים בני חורין. מעשה בא לפני רבי שמעאל ואמר, גובה מנכסים בני חורין. אמר לו בן ננס, אינו גובה לא מנכסים משעבדים ולא מנכסים בני חורין. אמר לו, למה. אמר לו, הרי החונק את אחד בשוק ומצאו חברו ואמר לו הנח לו, פטור, שלא על אמונתו הללוהו. אלא איזהו ערב שהוא חייב, הללוהו ואני נותן לך, חייב, שכן על אמונתו הללוהו. אמר רבי שמעאל, הרוצה שיחכים,

יעסוק בדיני ממונות, שאין לה מקצוע בתורה גדול מהן, שהן כמעין הנובע. והרוצה שיעסוק בדיני ממונות, ישמש את שמעון בן גנס:

מסכת סנהדרין

דיני ממונות, בשלשה גזלות וחבלות, בשלשה גזק וחצי גזק, תשלומי כפל ותשלומי ארבעה וחמשה, בשלשה האונס והמפתה והמוציא שם רע, בשלשה דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, מוציא שם רע, בעשרים ושלשה, מפני שיש בו דיני נפשות: המתנבא בשם עבודה זרה ואומר כף אמרה עבודה זרה, אפלו כון את ההלכה לטמא את הטמא ולטהר את הטהור. הבא על אשת איש, כיון שנקנסה לרשות הבעל לנשואין אף על פי שלא נבעלה, הבא עליה הרי זה בחנק. וזוממי בת פהן ובוועלה, שכל הזוממין מקדימין לאותה מיתה, חוץ מזוממי בת פהן ובוועלה:

מסכת מכות

ביצד העדים נעשים זוממין, מעידין אנו באיש פלוני שהוא בן גרושה או בן חלוצה, אין אומרים יעשה זה בן גרושה או בן חלוצה תחתיו, אלא לוקה ארבעים. מעידין אנו באיש פלוני שהוא חייב לגלות, אין אומרים יגלה זה תחתיו, אלא לוקה ארבעים. מעידין אנו באיש פלוני שגורש את אשתו ולא נתן לה כתבתה, והלא בין היום ובין למחר סופו לתן לה כתבתה, אומדין כמה אדם רוצה לתן בכתבתה של זו, שאם נתאלמנה או נתגרשה, ואם מתה יירשנה בעלה. מעידין אנו באיש פלוני שהוא חייב לחברו אלה וזו על מנת לתנן לו מכאן ועד שלשים יום, והוא אומר מכאן ועד עשר שנים, אומדין כמה אדם רוצה לתן ויהיו בידו אלה וזו, בין נותנן מכאן ועד שלשים יום, בין נותנן מכאן ועד עשר שנים: רבי חנניא בן עקשיא אומר, רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצוות, שנאמר יי חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר:

מסכת שבועות

שבועות שמים שהן ארבע, ידיעות הטמאה שמים שהן ארבע, יציאות השבת שמים שהן ארבע, מראות נגעים שנים שהם ארבעה: היכן שורי, אמר לו איני יודע מה אתה סת, והוא שמת או נשבר או נשבה או נגנב או אבד. משביעך אני ואמר אמן, חיב. אמר לנושא שכן והוכר היכן שורי, אמר לו מת, והוא שנשבר או נשבה. נשבר, והוא שמת או נשבה. נשבה, והוא שמת או נשבה. נשבה, והוא שנשבה. אבד, והוא שנשבה. משביעך אני ואמר אמן, פטור. מת או נשבר או נשבה, והוא שנשבה או אבד. משביעך אני ואמר אמן, חיב. אבד או נגנב, והוא שמת או נשבר או נשבה. משביעך אני ואמר אמן, פטור. זה הפלל, כל המשנה מחובה לחובה ומפטור לפטור ומפטור לחובה, פטור. מחובה לפטור, חיב. (זה הפלל, כל הנשבע להקל על עצמו, חיב. להחמיר על עצמו, פטור):

מסכת עדיות

שמי אומר, כל הנשים דין שעתן. והלל אומר, מפקידה לפקידה. אפלו לימים הרבה. וחקמים אומרים, לא כדברי זה ולא כדברי זה, אלא מעת לעת ממעטת על יד מפקידה לפקידה, ומפקידה לפקידה ממעטת על יד מעת לעת. כל אשה שיש לה וסת, דיה שעתה. המשמשת בעדים, הרי זו כפקידה, ממעטת על יד מעת לעת ועל יד מפקידה לפקידה: אמר רבי יהושע, מקבל אני מרבן יוחנן בן זכאי ששמע מרבו ורבו מרבו, הלכה למשה מסיני שאין אליהו בא לטמא ולטהר לרחק ולקרוב, אלא לרחק המקורבין בזרוע ולקרוב המרחקין בזרוע. משפחת בית צריפה היתה בעבר הירדן ורחקה בן ציון בזרוע, ועוד אחרת היתה שם וקרבה בן ציון בזרוע, כגון אלו, אליהו בא לטמא ולטהר לרחק ולקרוב. רבי יהודה אומר, לקרוב, אבל לא לרחק. רבי שמעון אומר, להשוות המחלקת. וחקמים אומרים, לא לרחק ולא לקרוב, אלא לעשות שלום בעולם, שנאמר הנה אנכי שלח לכם את אליה הנביא וגו' והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם:

מסכת עבודה זרה

לפני אידיהן של גוים שלשה ימים אסור לשאת ולתת עמהן, להשאילן ולשאול מהן, להלוותן וללוותן מהן, לפרען ולפרע מהן. רבי יהודה אומר, נפרעין מהן מפני שהוא מצר לו. אמרו לו. אמרו לו, אף על פי שמצר הוא עכשיו, שמח הוא לאחר זמן: הלוקח כלי משמש מן הגוי, את שדרכו להטביל, יטביל. להגעיל, יגעיל. ללבן באור, ילבן באור. השפור והאסקלה, מלבנן באור. הספין, שפה והיא טהורה:

מסכת אבות

משה קבל תורה מסיני, ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים, וזקנים לנביאים, ונביאים מסרוה לאנשי כנסת הגדולה. הם אמרו שלשה דברים, הוו מתונים בדין, והעמידו תלמידים הרבה, ועשו סיג לתורה: בן בג בג אומר, הפך בה והפך בה, דכלא בה. ובה תחזי, וסיב ובלה בה, ומנה לא תזוע, שאין לך מדה טובה הימנה. בן הא הא אומר, לפום צערא אגרא:

מסכת הוריות

הורו בית דין לעבור על אחת מפל מצות האמורות בתורה והלף היחיד ועשה שנגג על פיהם, בין שעשו ועשה עמהן, בין שעשו ועשה אחריהן, בין שלא עשו ועשה, פטור, מפני שתלה בבית דין. הורו בית דין וידע אחד מהן שטעו או תלמיד והוא ראוי להוראה והלף ועשה על פיהן, בין שעשו ועשה עמהן, בין שעשו ועשה אחריהן, בין שלא עשו ועשה, הרי זה חייב, מפני שלא תלה בבית דין. זה הפלל, התולה בעצמו, חייב. והתולה בבית דין, פטור: כהן קודם ללוי, לוי לישראל, ישראל לממזר, וממזר לנתין, ונתין לגר, וגר לעבד משחרר. אימתי, בזמן שפלן שוין. אבל אם היה ממזר תלמיד חכם וכהן גדול עם הארץ, ממזר תלמיד חכם קודם לכהן גדול עם הארץ:

סדר קדשים

מסכת זבחים

כל הזבחים שנזבחו שלא לשמן, כשרים, אלא שלא עלו לבעלים

לשם חובה. חוץ מן הפסח ומן החטאת. הפסח בזמנו, וְחַחֲטָאת
 בְּכָל זְמַן. רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר, אִף הָאֶשֶׁם. הַפֶּסַח בְּזִמְנוֹ, וְהַחֲטָאת
 וְהָאֶשֶׁם בְּכָל זְמַן. אָמַר רַבִּי אֱלִיעֶזֶר, הַחֲטָאת בָּאָה עַל חֹטֵא, וְהָאֶשֶׁם
 בָּא עַל חֹטֵא. מַה חֲטָאת פְּסוּלָה שְׁלֵא לְשִׁמָּה, אִף הָאֶשֶׁם פְּסוּל שְׁלֵא
 לְשִׁמּוֹ: אֵלּוּ קִדְשִׁים קָרְבִּין בְּמִשְׁכָּן, קִדְשִׁים שֶׁהִקְדָּשׁוּ לְמִשְׁכָּן.
 קָרְבָּנוֹת הַצְּבוּר, קָרְבִּין בְּמִשְׁכָּן. וְקָרְבָּנוֹת הַיְחִיד, בְּבִמְה. קָרְבָּנוֹת
 הַיְחִיד שֶׁהִקְדָּשׁוּ לְמִשְׁכָּן, יִקְרְבוּ בְּמִשְׁכָּן. וְאִם הִקְרִיב בְּבִמְה, פְּטוּר.
 מַה בֵּין בְּמַת יְחִיד לְבְּמַת צְבוּר. סְמִיכָה, וְשִׁחִיטַת צְפוּן, וּמִתֵּן סְבִיב,
 וּתְנוּפָה, וְהַגָּשָׁה. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵין מְנַחֵה בְּבִמְה, וְכַהוֹן, וּבְגָדֵי
 שָׂרֵת, וְכָלֵי שָׂרֵת, וְרִיחַ נִיחּוּחַ, וּמַחֲצִיחַ בְּדָמַיִם, וְרַחוּץ יְדַיִם וְרַגְלָיִם.
 אָבֵל הַזֶּמֶן, וְהַנּוֹתֵר, וְהַטָּמֵא, שׁוֹיֵן בְּזָה וּבְזָה:

מסכת מנחות

כָּל הַמְּנַחֹת שֶׁנִּקְמְצוּ שְׁלֵא לְשִׁמּוֹן, כְּשֵׁרוֹת, אֶלֶּא שְׁלֵא עָלוּ לְבַעֲלִים
 מִשׁוּם חוּבָה, חוּץ מִמְּנַחַת חוּטֵא וּמְנַחַת קְנָאוֹת. מְנַחַת חוּטֵא וּמְנַחַת
 קְנָאוֹת שֶׁקְּמָצָן שְׁלֵא לְשִׁמּוֹן, נִתֵּן בְּכָלֵי, וְהַלֵּךְ, וְהַקְטִיר שְׁלֵא לְשִׁמּוֹן,
 אוֹ לְשִׁמּוֹן וְשְׁלֵא לְשִׁמּוֹן, אוֹ שְׁלֵא לְשִׁמּוֹן וְלְשִׁמּוֹן, פְּסוּלוֹת. כִּי־צַד לְשִׁמּוֹן
 וְשְׁלֵא לְשִׁמּוֹן, לְשִׁם מְנַחַת חוּטֵא וְלְשִׁם מְנַחַת נְדָבָה, אוֹ שְׁלֵא לְשִׁמּוֹן
 וְלְשִׁמּוֹן, לְשִׁם מְנַחַת נְדָבָה וְלְשִׁם מְנַחַת חוּטֵא: נֶאֱמַר בְּעוֹלַת הַבְּהֵמָה
 אִשָּׁה רִיחַ נִיחּוּחַ, (וּבְעוֹלַת הָעוֹף אִשָּׁה רִיחַ נִיחּוּחַ), וּבְמְנַחֵה אִשָּׁה
 רִיחַ נִיחּוּחַ, לְלֶמֶד, שֶׁאֶחָד הַמְּרֻבָּה וְאֶחָד הַמְּמַעֵיט, וּבְלֶבֶד שֶׁיִּכְוֶן
 אָדָם אֶת דְּעֻתוֹ לְשִׁמּוֹן:

מסכת חולין

הַכֹּל שׁוֹחֲטִין וְשִׁחִיטָתוֹ כְּשֵׁרָה, חוּץ מִחֲרֹשׁ, שׁוֹטָה, וְקָטָן, שֶׁמָּא
 יִקְלַקְלוּ בְּשִׁחִיטָתוֹ. וְכֵלֶן שֶׁשִּׁחֲטוּ וְאֶחָרִים רוֹאִין אוֹתוֹ, שִׁחִיטָתוֹ
 כְּשֵׁרָה. שִׁחִיטַת נְכָרִי, נִבְלָה וּמְטַמְּאָה בְּמִשְׁא. הַשׁוֹחֵט בְּלֵילָה, וְכֵן
 הַסּוּמָא שֶׁשִּׁחֲט, שִׁחִיטָתוֹ כְּשֵׁרָה. הַשׁוֹחֵט בְּשַׁבָּת, וּבְיוֹם הַכַּפּוּרִים,
 אִף עַל פִּי שְׁמֵת־חַיִּב בְּנִפְשׁוֹ, שִׁחִיטָתוֹ כְּשֵׁרָה: לֹא יִטוּל אָדָם אִם עַל
 בָּנִים, אֶפְלוּ לְטַהֵר אֶת הַמְּצוּרָע. וְמָה אִם מְצוּה קָלָה שֶׁהִיא כְּאֶסֶר,
 אִמְרָה תוֹרָה, לְמַעַן יִיטַב לָךְ וְהֶאֱרַכְתָּ יָמֶיךָ, קַל וְחֹמֶר עַל מְצוֹת

תמורות שבתורה :

מסכת בכורות

הלוקח עבר תמורו של נכרי, והמוכר לו אף על פי שאינו רשאי, והמשפתף לו, והמקבל ממנו, והנותן לו בקבלה, פטור מן הבכורה, שנאמר, בישראל, אבל לא באחרים. פהנים ולוים פטורין מקל וחמר, אם פטרו של ישראל במדבר, דין הוא שיפטרו של עצמן: יצאו שנים כאחד, מונה אותן שנים שנים. מנאן אחד, תשיעי ועשירי מקלקלין. יצאו תשיעי ועשירי כאחת, תשיעי ועשירי מקלקלין. קרא לתשיעי עשירי ולעשירי תשיעי ולאחד עשר עשירי, שלשתן מקדשין. התשיעי נאכל במומו, והעשירי מעשר, ואחד עשר קרב שלמים ועושה תמורה, דברי רבי מאיר. אמר רבי יהודה, וכי יש תמורה עושה תמורה. אמרו משום רבי מאיר, אלו היה תמורה, לא היה קרב. קרא לתשיעי עשירי ולעשירי עשירי ולאחד עשר עשירי, אין אחד עשר מקדש. זה הכלל, כל שלא נעקר שם עשירי ממנו, אין אחד עשר מקדש:

מסכת ערכין

הכל מעריכין, ונערכין, נודרים, ונדרים, פהנים ולוים וישראלים, נשים ועבדים. טמטום ואנדרוגינוס, נודרים ונדרים ומעריכין, אבל לא נערכין, שאינו נערך אלא זכר ודאי ונקבה ודאית. חרש שוטה וקטן, נדרין ונערכין, אבל לא נודרין ולא מעריכין, מפני שאין בהם דעת. פחות מכן חרש, נדר אבל לא נערך: ישראל שירש אבי אמו לוי, אינו גואל פסדר הזה. וכן לוי שירש את אבי אמו ישראל, אינו גואל פסדר הזה, שנאמר כי בתי ערי הלויים, עד שיהא לוי ובערי הלויים דברי רבי. וחקמים אומרים, אין הדברים אמורים אלא בערי הלויים. אין עושים שדה מגרש ולא מגרש שדה, ולא מגרש עיר ולא עיר מגרש. אמר רבי אליעזר, במה דברים אמורים, בערי הלויים. אבל בערי ישראל, עושין שדה מגרש ולא מגרש שדה, מגרש עיר ולא עיר מגרש, כדי שלא יחריבו את ערי ישראל. הפהנים והלוים מוכרים לעולם וגואלים לעולם, שנאמר, גאלת עולם תהיה ללוים:

מסכת תמורה

הפל ממירים, אחד אנשים ואחד נשים. לא שאדם רשאי להמיר, אלא, שאם המיר, מומר, וסופג את הארבעים. הפהנים ממירים את שלהם, וישראל ממירים את שלהם. אין הפהנים ממירים לא בחטאת ולא באשם ולא בכבוד. אמר רבי יוחנן בן נורי, (וכי מפני מה אין ממירים בכבוד. אמר לו רבי עקיבא, חטאת ואשם מתנה לפהן, והכבוד מתנה לפהן, מה חטאת ואשם אין ממירים בו, אף הכבוד לא ימירנו בו. אמר לו רבי יוחנן בן נורי, מה לי אינו ממיר בחטאת ובאשם שאין זכין בהן בתייהם, תאמר בכבוד שזכין בו בחייו. אמר לו רבי עקיבא, והלא כבר נאמר, והיה הוא ותמורתו יהיה קדש, היכן קדשה חלה עליו, בבית הבצלים, אף תמורה בבית הבצלים: כל הקדשים שגשחטו חוץ לזמנן, וחוץ למקומן, הרי אלו ישרפו. אשם תלוי, ישרף. רבי יהודה אומר, יקבר. חטאת העוף הבאה על ספק, תשרף. רבי יהודה אומר, יטילנה לאמה. כל הנשרפין, לא יקברו. וכל הנקברים, לא ישרפו. רבי יהודה אומר, אם רצה להחמיר על עצמו לשרוף את הנקברים, רשאי. אמרו לו, אינו מתר לשנות:

מסכת כריתות

שלשים ויש פרות בתורה, הבא על האם, ועל אשת האב, ועל הפלה, הבא על הזכור, ועל הבתמה, ואשה המביאה את הבתמה עליה, הבא על אשה ובתה, ועל אשת איש, הבא על אחותו, ועל אחות אביו, ועל אחות אמו, ועל אחות אשתו, ועל אשת אחיו, ועל אשת אחי אביו, ועל הנדה, המגדף, והעובד עבודה זרה, והנותן מזרעו למלך, ובעל אוב, המחלל את השבת, וטמא שאכל את הקדש, והבא למקדש טמא, האוכל חלב, ודם, ונותר, ופגול, השוחט והמעלה בחוץ, האוכל חמץ בפסח, והאוכל והעושה מלאכה ביום הכפורים, המפטם את השמן, והמפטם את הקטרת, והסף בשמן המשחה. הפסח והמילה במצות עשה: רבי שמעון אומר, כבשים קודמין לעזים בכל מקום. יכול מפני שהן מבחרין מהן, תלמוד לומר ואם כבש יביא קרבנו לחטאת, מלמד ששניהם

שקולין. תורין קודמין לבני יונה בכל מקום. יכול מפני שהן מבחרים מהן, תלמוד לומר, וכן יונה או תור לחטאת, מלמד ששניהן שקולין. האב קודם לאם בכל מקום. יכול שכבוד האב עורף על כבוד האם, תלמוד לומר, איש אמו ואביו תיראו, מלמד, ששניהם שקולים. אבל אמרו חכמים, האב קודם לאם בכל מקום, מפני שהוא ואמו חביבין בכבוד אביו. וכן בתלמוד תורה. אם זכה הבן לפני הרב. קודם את האב בכל מקום, מפני שהוא ואביו חביבין בכבוד רבו:

מסכת מעילה

קדשי קדשים ששחטן בדרום, מועלין בהן. שחטן בדרום וקבל דמן בצפון, בצפון וקבל דמן בדרום, שחטן ביום וזרק בלילה, בלילה וזרק ביום, או ששחטן חוץ לזמנו וחוץ למקומו, מועלין בהן. כלל אמר רבי יהושע, כל שהיה לה שעת התר לפנהנים, אין מועלין בה. ושלא היה לה שעת התר לפנהנים, מועלין בה. איזו היא שהיה לה שעת התר לפנהנים, שלנה, ושנטמאה, ושיצאה. איזו היא שלא היה לה שעת התר לפנהנים, שנטמאה חוץ לזמנה, חוץ למקומה, ושקבלו פסולין וזרקו את דמה: פרוטה של הקדש שנפלה לתוך הפיס, או שאמר פרוטה בכיס זה הקדש, כיון שהוציא את הראשונה, מעל, דברי רבי עקיבא. וחכמים אומרים, עד שיוציא את כל הפיס. מודה רבי עקיבא, באומר פרוטה מן הפיס זה הקדש, שהוא מוציא והולך עד שיוציא את כל הפיס:

מסכת תמיד

בשלשה מקומות הפנהנים שומרים בבית המקדש. בבית אבטינס, בבית הניצוץ, ובבית המוקד. בית אבטינס ובית הניצוץ היו עליות, והרובים שומרים שם. בית המוקד, כפה, ובית גדול היה, מקנה רובדים של אבן, וזקני בית אב ישנים שם, ומפתחות העזרה בידם. ופרחי כהנה איש כסתו בארץ. לא היו ישנים בבגדי קדש, אלא פושטין ומקפלין ומניחים אותן תחת ראשיהן, ומתפסין בכסות

עצמן. ארע קרי לאחד מהן, יוצא והולך לו במסכה ההולכת תחת הבירה, והנרות דולקין מכאן ומכאן, עד שהוא מגיע לבית הטבילה, ומדורה היתה שם, ובית פסא של כבוד. וזה היה כבודו, מצאו נעול, יודע שיש שם אדם. פתוח, יודע שאין שם אדם. ירד וטבל, עלה ונסתפג, ונתחמם כנגד המדורה, בא וישב לו אצל אחיו הפהנים עד שהשערים נפתחים, יוצא והולך לו: השיר שהיו הלויים אומרים במקדש, ביום הראשון היו אומרים, לה' הארץ ומלוואה תבל ויושבי בה. בשני היו אומרים, גדול יי ומהלל מאד בעיר אלהינו הר קדשו. בשלישי היו אומרים, אלהים נצב בעדת אל בקרב אלהים ישפט. ברביעי היו אומרים, אל נקמות יי אל נקמות הופיע. בחמישי היו אומרים, הרנינו לאלהים עוזנו, הריעו לאלהי יעקב. בששי היו אומרים ה' מלך גאות לבש וגו'. בשבת היו אומרים, מזמור שיר ליום השבת, מזמור שיר לעתיד לבוא ליום שכלו שבת מנוחה לחיי העולמים:

מסכת מדות

בשלה מקומות הפהנים שומרים בבית המקדש, בבית אבטינס, ובבית הניצוץ, ובבית המוקד. והלויים בעשרים ואחד מקום. חמשה, על חמשה שערי הר הבית. ארבעה, על ארבע פנותיו מתוכו. חמשה, על חמשה שערי העזרה. ארבעה, על ארבע פנותיה מבחוץ, ואחד בלשכת הקרבן, ואחד בלשכת הפרכת, ואחד לאחורי בית הכפרת: שבדרום, לשכת העץ, לשכת הגולה, לשכת הגזית. לשכת העץ, אמר רבי אליעזר בן יעקב, שכחתי מה היתה משמשת, אבא שאול אומר, לשכת פהן גדול, (והיא) היתה אחורי שתייהן, וגג שלשתן שנה. לשכת הגולה, שם היה בור קבוע, והגלגל נתון עליו, ומשם מספיקים מים לכל העזרה. לשכת הגזית, שם היתה סנהדרין גדולה של ישראל יושבת ודנה את הפהנה, וכהן שנמצא בו פסול, לובש שחורים ומתעטף שחורים, ויוצא והולך לו. ושלל נמצא בו פסול, לובש לבנים ומתעטף לבנים, נכנס ומשמש עם אחיו הפהנים. ויום טוב היו עושים, שלא נמצא פסול

בזרעו של אהרן הפהן, וכף היואומרים, ברוף המקום ברוף הוא, שלא נמצא פסול בזרעו של אהרן. וברוף הוא, שבחר באהרן ובבניו לעמוד לשרת לפני ה' בבית קדשי הקדשים:

מסכת קנים

חטאת העוף נעשית למטה, וחטאת בהמה למעלה. עולת העוף נעשית למעלה, ועולת הבהמה למטה. אם שנה בזה ובזה, פסול. סדר קנים כף הוא, החובה אחד חטאת ואחד עולה. בנדרים ונדבות, כלן עולות. איזהו נדר, האומר הרי עלי עולה. ואיזהו נדבה, האומר הרי זו עולה. מה בין נדרים לנדבות, אלא שהנדרים מתו או נגנבו, חייבים באחריותם. ונדבות, מתו או נגנבו, אין חייבים באחריותן: האשה שאמרה, הרי עלי קן כשאלד זכר, ילדה זכר, מביאה שתי קנים, אחת לנדרה ואחת לחובתה. נתנתם לפהן, והפהן צריך לעשות שלש פרידים מלמעלן ואחת מלמטן, לא עשה כן, אלא עשה שתיים למעלן ושתיים למטן ולא נמלך, צריכה להביא עוד פרידה אחת ויקריבנה למעלן, ממין אחד. משני מינין, תביא שתיים, פרשה נדרה, צריכה להביא עוד שלש פרידים, ממין אחד. משני מינין, תביא ארבע. קבעה נדרה, צריכה להביא עוד חמש פרידים, ממין אחד. משני מינין, תביא שש. נתנתם לפהן ואין ידוע מה נתנה, הלך הפהן ועשה ואין ידוע מה עשה, צריכה להביא עוד ארבע פרידים לנדרה, ושתיים לחובתה, וחטאת אחת. בן עזאי אומר, שתי חטאות. אמר רבי יהושע, זה הוא שאמרו, כשהוא חי קולו אחד, וכשהוא מת קולו שבעה. כיצד קולו שבעה, שתי קרניו, שתי חצוצרות. שתי שוקיו, שני חלילין. עורו לתוף, מעיו לנבלים, בני מעיו לכנורות. ויש אומרים, אף צמרו לתכלת. רבי שמעון בן עקשיא אומר, זקני עם הארץ, כל זמן שמזקינין, דעתן מטורפת עליהן, שנאמר, מסיר שפה לנאמנים וטעם זקנים יקח. אבל זקני תורה אינן כן, אלא כל זמן שמזקינין, דעתן מתישבת עליהן, שנאמר, בישישים חכמה וארף ימים תבונה:

מסכת מקואות

שש מעלות במקוואות, זו למעלה מזו, וזו למעלה מזו. מי גבאים, שטה טמא ושטה טהור, טמא. שטה טמא ומלא בכלי טהור, טמא. שטה טמא ונפל כפר של תרומה, אם הדיח, טמא. ואם לא הדיח, טהור: אכל אכלים טמאים, ושטה משקים טמאים, טבל והקיאן, טמאים, מפני שאין טהורים בגוף. שטה מים טמאים, טבל והקיאן, טהורים, מפני שהם טהורים בגוף. בלע טבעת טהורה, נכנס לאהל המת, הנה ושנה וטבל והקיאה, הרי היא כמות שהיתה. בלע טבעת טמאה, טובל ואוכל בתרומה. הקיאה, טמאה וטמאתו. חץ שהוא תחוב באדם, בזמן שהוא נראה, חוצץ. ואם אינו נראה, טובל ואוכל בתרומתו:

מסכת פרה

רבי אליעזר אומר, עגלה, בת שנתה. ופרה. בת שתיים. וחכמים אומרים, עגלה, בת שתיים. ופרה, בת שלש או בת ארבע. רבי מאיר אומר, אף בת חמש כשרה הזקנה, אלא שאין ממתניין לה, שמה תשחיר, שלא תפסל. אמר רבי יהושע לא שמעתי אלא שלשית. אמרו לו, מה הלשון שלשית. אמר להם, כך שמעתי סתם. אמר בן עזאי, אני אפרש. אם אומר אתה, שלשית, לאחרות כמנין. וכשאתה אומר, שלשית, בת שלש שנים. פיוצא בו אמרו, כרם רבעי. אמרו לו, מה הלשון רבעי. אמר להם, כך שמעתי סתם. אמר בן עזאי, אני אפרש. אם אומר אתה, רבעי, לאחרים כמנין. וכשאתה אומר, רבעי, בן ארבע שנים. פיוצא בו אמרו, האוכל בבית המנגע פרס משלש לקב. אמרו לו, אמור משמונה עשרה לסאה. אמר להם, כך שמעתי סתם. אמר בן עזאי, אני אפרש. אם אומר אתה משלש לקב, אין בו חלה. וכשאתה אומר משמונה עשרה לסאה, מעטתו חלתו: טבל את האזוב ביום והזה ביום, כשר. ביום והזה בלילה, בלילה והזה ביום, פסול. אבל הוא עצמו טובל בלילה ומזה ביום, שאין מזין עד שתגז החמה. וכלן שעשו משעלה עמוד השחר, כשר:

מסכת ידים

מי רביעית נותנין לידים, לאחד אף לשנים. מחצית לג, לשלשה או לארבעה. מלג, לחמשה ולעשרה ולמאה. רבי יוסי אומר, ובלבד שלא יפחות לאחרון שבהם מרביעית. מוסיפין על השניים, ואין מוסיפין על הראשונים: אמר צדוקי גלילי, קובל אני עליכם פרושים, שאתם כותבין את המושל עם משה בגט. אומרים פרושים, קובלין אנו עליך צדוקי גלילי, שאתם כותבים את המושל עם השם בדרף, ולא עוד אלא שאתם כותבין את המושל מלמעלן ואת השם מלמטן, שנאמר, ויאמר פרעה מי ה' אשה אשמע בקלו לשלח את ישראל. וכשלקה מהו אומר, ה' הצדיק:

מסכת אהלות

שנים טמאים במת, אחד טמא טמאת שבעה, ואחד טמא טמאת ערב. שלשה טמאין במת, שנים טמאין טמאת שבעה, ואחד טמא טמאת ערב. ארבעה טמאין במת, שלשה טמאין טמאת שבעה, ואחד טמא טמאת ערב. כיצד שנים, אדם הנוגע במת, טמא טמאת שבעה. ואדם הנוגע בו, טמא טמאת ערב: עשרה מקומות אין בהן משום מדור גוים, אהלי הערביים, והסכות, והצריפין, והברגנין, והאלקטיות, ובית שער, ואוירה של חצר, והמרחץ, ומקום החצים, ומקום הלגיונות:

מסכת נגעים

מראות נגעים שנים שהן ארבעה. בהרת עזה כשלג, שניה לה פסיד ההיכל. והשאת פקרום ביצה, שניה לה פצמר לבן, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים, השאת פצמר לבן, שניה לה פקרום ביצה: שני מצורעים שנתערבו קרבנותיהם, קרב קרבנו של אחד מהם, ומת אחד מהם, זו ששאלו אנשי אלכסנדריא את רבי יהושע. אומר להם, יכתוב נכסיו לאחר ויביא קרבן עני:

מסכת זבים

הרואה ראיה אחת של זוב, בית שמאי אומרים, כשומרת יום כנגד יום. ובית הלל אומרים, כבעל קרי. ראיה אחת, ובשני הפסיק, ובשלישי ראיה שמים או אחת מרבה כשמים, בית שמאי אומרים,

זב גמור. ובית הלל אומרים, מטמא משקב ומושב, וצריף ביאת מים חיים, ופטור מן הקרבן. אמר רבי אליעזר בן יהודה, מודים בית שמאי בזה שאינו זב גמור. ועל מה נחלקו, על הרואה שמים או אחת מרבה כשמים, ובשני הפסיק, ובשלישי ראה אחת, בית שמאי אומרים, זב גמור. ובית הלל אומרים, מטמא משקב ומושב, וצריף ביאת מים חיים, ופטור מן הקרבן: אלו פוסלים את התרומה, האוכל אכל ראשון, והאוכל אכל שני, והשותה משקין טמאין, והבא ראשו ורבו במים שאובין, וטהור שנפלו על ראשו ועל רבו שלשה לגין מים שאובין, והספר, והידים, וטבול יום, והאכלים והפלים שנטמאו במשקים:

מסכת נדה

שמאי אומר, כל הנשים דין שעתן. הלל אומר, מפקידה לפקידה, ואפלו לימים הרבה. וחקמים אומרים, לא כדברי זה ולא כדברי זה, אלא מעת לעת ממעטת על יד מפקידה לפקידה, ומפקידה לפקידה ממעטת על יד מעת לעת. כל אשה שיש לה וסת, דייה שעתה. והמשמשת בעדים, הרי זו כפקידה, וממעטת על יד מעת לעת ועל יד מפקידה לפקידה: הרואה יום אחד עשר וטבלה לערב ושמשה, בית שמאי אומרים, מטמאין משקב ומושב, וחיבין בקרבן. בית הלל אומרים, פטורין מן הקרבן. טבלה ביום שלאחריו ושמשה את ביתה ואחר כך ראתה, בית שמאי אומרים, מטמאין משקב ומושב ופטורים מן הקרבן. ובית הלל אומרים, הרי זה גרגרן. ומודים ברואה בתוך אחד עשר יום וטבלה לערב ושמשה, שמטמאין משקב ומושב וחיבין בקרבן. טבלה ביום שלאחריו ושמשה, הרי זו תרבות רעה, ומגנץן ובעילתן תלויים:

מסכת טהרות

שלשה עשר דבר בנבלת העוף הטהור, צריכה מחשבה, ואינה צריכה הקשר, ומטמאה טמאת אכלין בכביצה, וכזית בבית הבליעה, והאוכלה טעון הערב שמש, וחיבים עליה על ביאת המקדש, ושורפין עליה את התרומה, והאוכל אבר מן החי ממנה

סופג את הארבעים, שחיטתה ומליקתה מטהרת את טרפתה, (דברי רבי מאיר). רבי יהודה אומר, אינן מטהרות. רבי יוסי אומר, שחיטתה מטהרת, אבל לא מליקתה: בין העגולים לזגין, רשות הרבים. כרם שלפני הבוצרים, רשות היחיד. שלאחר הבוצרים, רשות הרבים. אימתי, בזמן שהרבים נכנסים בזו ויוצאים בזו. כלי בית הבד, ושל גת, העקל, בזמן שהן של עצ, מנגבן והן טהורין. בזמן שהן של גמי, מישגן כל שנים עשר חדש, או חולטן בחמים. רבי יוסי אומר, אם נתנן בשבלת הנהר, דיו:

מסכת כלים

אבות הטמאות, השרץ, ושכבת זרע, וטמא מת, והמצורע בימי ספרו, ומי חטאת שאין בהם כדי הזיה, הרי אלו מטמאין אדם וכלים במגע, וכלי חרש באויר, ואינם מטמאין במשא: צלוחית קטנה שנטל פיה, טמאה. וגדולה שנטל פיה, טהורה. של פליטון שנטל פיה, טהורה, מפני שהיא סורחת את היד. לגינין גדולים שנטל פיהן, טמאין, מפני שהוא מתקנן לכבשין. והאפרנס של זכוכית, טהורה. אמר רבי יוסי, אשריך כלים, שנכנסת בטמאה, ויצאת בטהרה:

מסכת טבול יום

המכנס חלות על מנת להפריש, ונשכו, בית שמאי אומרים, חבור בטבול יום. ובית הלל אומרים, אינו חבור. מקרצות נושכות זו בזו, וכפרות נושכות זו בזו, האופה חמיטה על גבי חמיטה עד שלא קרמו בתנור, וקולית של מים המחלחלת, ורתיחת גריסין של פול ראשונה, ורתיחת יין חדש, רבי יהודה אומר, אף של ארז, בית שמאי אומרים, חבור בטבול יום. בית הלל אומרים, אינו חבור. ומודים בשאר כל הטמאות, בין קלות בין חמורות: התורם את חבור ואמר, הרי זו תרומה על מנת שתעלה שלום, שלום מן השבר ומן השפיכה, אבל לא מן הטמאה. רבי שמעון אומר, אף מן הטמאה. נשברה, אינה מדמעת. עד היכן תשבר ולא תדמע, כדי שתתגלגל ותגיע לבור. רבי יוסי אומר, אף מי שהיה בו דעת

להתנות ולא התנה, נשברה אינה מדמעת, מפני שהוא תנאי בית דין:

מסכת מכשירין

כל משקה שתחלתו לרצון אף על פי שאין סופו לרצון, או שסופו לרצון אף על פי שאין תחלתו לרצון הרי זה כפי יתן. משקין טמאים מטמאין לרצון ושלל לרצון: חלב האשה מטמא לרצון ושלל לרצון, וחלב הבהמה אינו מטמא אלא לרצון. אמר רבי עקיבא, קל וחמור הדברים, מה אם חלב האשה שאינו מיחד אלא לקטנים, מטמא לרצון ושלל לרצון. חלב הבהמה שהוא מיחד לקטנים ולגדולים, אינו דין שיטמא לרצון ושלל לרצון. אמרו לו, לא, אם טמא חלב האשה שלל לרצון, שדם מגפתה טמא, יטמא חלב הבהמה שלל לרצון, שדם מגפתה טהור. אמר להם, מחמיר אני בחלב מבדם, שהחלב לרפואה, טמא. והמקוי לרפואה, טהור. אמרו לו, סלי זיתים וענבים יוכיחו, שהמשקים היוצאים מהן לרצון, טמאים. ושלל לרצון, טהורים. אמר להן, לא, אם אמרתם בסלי זיתים וענבים, שתחלתן אכל וסופן משקה, האמרו בחלב שתחלתו וסופו משקה. עד כאן היתה תשובה. אמר רבי שמעון מכאן ואילך היינו משיבין לפניו, מי גשמים יוכיחו, שתחלתן וסופן משקה ואינן מטמאין אלא לרצון. אמר לנו, לא, אם אמרתם במי גשמים, שאין רבן לאדם, אלא לארצות ולאילנות, ורב החלב, לאדם:

מסכת עוקצין

כל שהוא יד ולא שומר, מטמא ומטמא ולא מצטרף. שומר, אף על פי שאינו יד, מטמא ומטמא ומצטרף. לא שומר ולא יד, לא מטמא ולא מטמא: אמר רבי יהושע בן לוי, עתיד הקדוש ברוך הוא להנחיל לכל צדיק וצדיק שלש מאות ועשרה עולמות, שנאמר, להנחיל אהבי יש ואצותיהם אמלא. אמר רבי שמעון בן חלפתא, לא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום, שנאמר, "עז לעמו יתן" יי יברך את עמו בשלום:

סגולת תענית הדבור

שמירת הלשון ולמוד התהלים (הוא הנקרא תענית דבור) מועיל הוא לאדם יותר מכל תעניות וסגופים וגם אינו מחליש אבריו כתענית האכילה, ונמצא טוב לגוף ולנשמה ששניהם יזכו לאור החיים ולעולם הנצחי. וצריך להיות יום שלם.

אין תקון תענית הדבור יכול להיות תחליף לתקוני העונות הנזכרים למעלה כי אין בכחה לנקות הפגם מהנפש, אלא לזככה ולמשף לה הארה רוחנית נפלאה.

מי שרוצה להשתתף בלמוד של היום, צריך לקבל על עצמו שמירת לשונו ולא לדבר כלל מהתחלת הלמוד עד גמר הלמוד.

כיון לתקן כל מה שפגם, וגרם להרחיק נפשו מהקדושה, ויתחרט מכל מעשה לא טוב שעשה נגד רצון אביו שבשמים.

יאמר הידוי (ביום שיש בו תחנה) ויהרהר בתשובה שלמה על כל עונותיו, ועל ידי זה מקריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות והקדוש ברוך הוא מתמלא ברחמים על כל ישראל.

לא לעשן סיגרטה בבית הכנסת כדי שביום תשובה ותקון גדול כזה לא יהיה קטורת זרה ומלא הבית הכנסת עשן, ואם אינו יכול, יצא לחוץ ויעשן, ובפרט שלא לתת צער לאנשים כי כמה וכמה אנשים יש שאינם מעשנים ומצטערים מזה.

הלומד בקול רם ילמד מלה במלה, ושאר הקהל ילמדו אחריו בלחש. טוב לתת דבר מה לצדקה בגמר הלמוד קודם מנחה, ולא פחת משיעור דמי מזון סעדה אחת.

גבאי הצדקה יזהרו לחלק כל הנקבץ לעניים שהם יראי שמים תלמידי חכמים

מה טוב לעשות סדר זה בעשרה כי כל בי עשרה שכינתא שריא, ואם יהיה ברוב עם הדרת מלך הנה מה פה ומה נעים, ובבית הכנסת שהוא מקום בית ה' והשראת שכינתו תברך שמו, ויזהרו להיות שם באימה

ויראה בגיל ורעה ושמחה לפני הקדוש ברוך הוא השוכן שם, (ומה טוב אם מקדש עצמו גם בטבילת מקנה טהרה)
 קודם הודוי יאמרו נוסח זה: (בשבת ידלגו על סדר הודוי, ויתחילו מסדר הלמוד. לקמן דף רס"ח.).

סדר הודוי.

הרי אֲנַחְנוּ מוֹכְנִים לְקִים מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל הַיְהוּדִים בְּפֶה (וביום שאין תחנה אומרים בהרהור הלב) כְּמוֹ שֶׁפְּתוּב בַּתּוֹרָתֵנוּ הַקְּדוּשָׁה אִישׁ אוֹ אִשָּׁה אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִכָּל חַטָּאת הָאֵדָם לְמַעַל מֵעַל בִּיהֲנֶה יֵאֱהוּדוּנָהּ וְאֲשֶׁמָּה הַנֶּפֶשׁ הַהִיא וְהַתּוֹדוֹ אֶת חַטָּאתָם אֲשֶׁר עָשָׂה, וְהַרִי אֲנַחְנוּ מִתְחַרְטִים חֲרָטָה גְמוּרָה עַל כָּל מַה שֶׁחַטָּאנוּ וְעוֹיְנוּ וּפְשַׁעְנוּ וְעִבְרָנוּ עַל מִצְוֹת יְהוָה יֵאֱהוּדוּנָהּ כַּאֲשֶׁר צִוְּנוּ בְּרַמ"ח מִצְוֹת עֲשֵׂה וְשִׁס"ה מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה וְעִנְפֵיהֶם מְדַאֲרִיתָא וּמְדַרְבְּנָן וּמְדַבְּרִי קַבְלָה וּמְדַבְּרֵי סוֹפְרִים, בֵּין בְּאֵנֶס בֵּין בְּרָצוֹן בֵּין עַר בֵּין יִשָּׁן בֵּין בְּמִתְפַּוִּין בֵּין שְׁלֹא בְּמִתְפַּוִּין בֵּין בְּגִלְגוּל זֶה בֵּין בְּגִלְגוּלִים אַחֲרִים, וּבִפְרָט עַל מַה שֶׁפְּגַמְנוּ בְּכ"ב אוֹתוֹת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וְחַמְשָׁה אוֹתוֹת מִנְצַפְ"ךְ וְגַם עַל מַה שֶׁקְּטַפְנוּ מְלוּחַ עָלֵי שֵׁיחַ וְדַבְּרָנוּ דְבָרֵי חַל בְּשִׁבְתָּ, וּבְבִית הַכְּנֶסֶת וּבְאֲמָצַע הַתְּפִלָּה וּקְרִיאַת שְׁמַע וּקְרִיאַת הַתּוֹרָה, וְעַל שֶׁפְּגַמְנוּ בְּבִרְיַת הַלְשׁוֹן בְּדְבָרִים בְּטָלִים וְשֶׁקֶר וְחִנּוּפָה וְלִצְנוּת וְנִבְלוּת הַפֶּה וְכִיּוּצָא, וְעַל מַה שֶׁפְּגַמְנוּ בְּבִרְיַת הַמַּעוֹר בְּשִׁכְבַת זֶרַע לְבַטְלָה וּבְעִנְיָי נְאוּף וְכְדוּמָה, אֲנַחְנוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵנוּ וְכָל הַנְּלוּיִם אֲלֵינוּ וְכָל הַבָּאִים מִשְׂרָשֵׁי נֶפֶשׁ רוּחַ נְשָׁמָה חַיָּה חַיָּה שְׁלָנוּ, וּמְלַבּוֹשֵׁיהֶם וְהַקְּרוּבִים לָהֶם שֶׁמְכַלְלוֹת אֲצִילוֹת בְּרִיאָה יְצִירָה עֲשֵׂיהָ דְפְּנִימִיּוֹת וְחִיצוֹנִיּוֹת וְאוֹר פְּנִימִי וְאוֹר מְקִיף דִּישָׁר וְעִגּוּלִים, וּבְלִי נֶדֶר הַרִי אֲנַחְנוּ מוֹכְנִים וּמְזַמְנִים וּמְקַבְּלִים עָלֵינוּ לְקִים בְּעִזְרוֹת הָאֵל יְתִבְרַךְ שְׁמוֹ אֶת מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל הַתְּשׁוּבָה כְּפְתוּב בַּתּוֹרָה וְשִׁבְתָּ עַד יְהוָה יֵאֱהוּדוּנָהּ אֱלֹהֶיךָ וְשִׁמְעֵתָ בְּקוֹלוֹ, וּמִצְוֹת אֶת יְהוָה יֵאֱהוּדוּנָהּ אֱלֹהֶיךָ תִּירָא, וְאֶת עַל מִצְוֹתָיו, וּמִצְוֹת וְאֶהְבֵתָ אֶת יְהוָה יֵאֱהוּדוּנָהּ אֱלֹהֶיךָ..

ועוד מקבלים אנו עלינו בלי נדר שלא נשוב עוד לכסלה, ובזכות תשובתנו זאת יתקן כל פגמינו בתורה ובמצוות, ויתקן גם כן מה שפגמנו בכללות כ"ב אותיות תורתנו הקדושה וְחַמְשָׁה אוֹתוֹת מִנְצֵפֶ"ךְ וְכָל נְצוּצוֹת הַקִּדְשָׁה שֶׁנִּפְּלוּ בְקַלְפָּה עַל יְדֵינוּ יִחְזְרוּ וְיַעֲלוּ לְמְקוֹמָם אֶל מְקוֹם הַקִּדְשׁ, חֵיל בְּלַע וְיִקְיָאָנוּ (חב"ו) מִבִּטְנוֹ יוֹרִישֵׁנוּ אֵל, וְקִבְּלֵתְנוּ תְּשׁוּבָה זוֹ מִלֵּב וּמִנֶּפֶשׁ וּמִבְּלִי שׁוֹם זָכַר אוֹנֵס כָּלֵל וְעָרָר, כִּי אִם לְעִבּוּדְתוֹ יִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ וּלְאִקְמָא שְׂכִינְתָא מֵעַפְרָא, וְלַעֲשׂוֹת נַחַת רוּחַ לְיוֹצְרֵנוּ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹן בּוֹרְאָנוּ. וְיֵהִי נֵעַם אֲדָנִי אֱלֹהֵינוּ עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָה עָלֵינוּ וּמַעֲשֵׂה יְדֵינוּ כּוֹנֵנָהוּ: (טוב שֶׁחֲתוּן יִכְרִיז קוֹדֵם: רְבוּתִי תִמְחַלוּ זֶה לְזֶה, וְיֹאמְרוּ הַקְּהָל: מִחֲלָנוּ, כְּדֵי שִׁתְּעוֹרֵר אוֹתָהּ שְׁעָה סְגוּרָיָא לְמַעַלָּה עַל יִשְׂרָאֵל וְדַבֵּר בְּעִתּוֹ מִה טוֹב):

אָנָּה יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. תְּבֵא לְפָנֶיךָ תְּפִלָּתְנוּ וְאֵל תִּתְעַלֵּם מִלִּפְנֵינוּ מִתְחַנְתְּנוּ. שְׂאִין אֲנַחְנוּ עֲזִי פָּנִים וּקְשֵׁי עֲרָף לּוֹמַר לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ. צְדִיקִים אֲנַחְנוּ וְלֹא חֲטָאנוּ. אֲבָל חֲטָאנוּ עֲוִינוּ פִּשְׁעָנוּ אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ וְאֲנָשֵׁי בֵיתֵנוּ: חֲטָאֵתִי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי לֹא כִסִּיתִי. אֲמַרְתִּי אֹדְהָ עָלַי פִּשְׁעֵי לַיהוָה יֵאֱהוּנְהִי וְאֵתָה נִשְׂאֵת עֲוֹן חֲטָאֵתִי סְלָה:

אֲשַׁמְנוּ. אֲכַלְנוּ מֵאֲכָלוֹת אֲסוּרוֹת. אֲכַלְנוּ בְּלֹא נְטִילַת יָדַיִם. אֲכַלְנוּ בְּלֹא בְּרָכָה תְּחִלָּה וְסוּף. אֲכַלְנוּ עַל הַדָּם קֶדֶם תְּפִלָּה. אֲכַלְנוּ וְשִׁתִּינוּ דְּבָרִים הַצָּרִיכִים בְּדִיקָה מִן הַתּוֹלְעִים וְלֹא בְּדַקְנוּ וְנִתְחַיְבְּנוּ עַל כָּל תּוֹלַע וְתוֹלַע חֲמִשָּׁה מְלָקִיּוֹת:

כְּגִדְנוּ. בִּטְלָנוּ תוֹרְתְךָ. בְּרַכְנוּ בְּרִכּוֹת לְבִטְלָה וּבְרַכָּה שְׂאִינָה צְרִיכָה. בְּרַכְנוּ בְּלֹא כּוֹנֵן הַלֵּב וּבְחִסְרוֹן תִּיבוֹת וְאוֹתוֹת. בִּטְלָנוּ קְרִיאַת שְׁמַע וְתְּפִלָּה וְצִיצִית וְתַפְלִין. בְּזִינוּ אֵב וְאֵם וְאֲחֵינוּ הַגְּדוֹל. בְּזִינוּ חֲכָמִים וְיִרְאֵי שְׁמַיִם. בְּרַכְנוּ בְּרִפְת הַמְּזוּן בְּקִלּוֹת רֹאשׁ. בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ לֹא עֲנִינוּ בְּהִזְפֹּרֶת הַבְּרִכּוֹת:

גִּזְלָנוּ. גִּנְבְּנוּ מִיִּשְׂרָאֵל וּמֵהַגּוֹיִם. גִּנְבְּנוּ דַעַת הַמְּקוֹם וְדַעַת הַבְּרִיּוֹת. גָּלִינוּ סוּד. גָּלִינוּ פָּנִים בְּתוֹרָה שְׁלֹא כְּהִלְכָה. גָּאִינוּ בְּמַחְשָׁבָה בְּדַבּוּר

ובמעשה וגרמנו עפוב הגאלה. שאין בן דוד בא עד שיכלו גסי הרוח מישראל. גרמנו למלך המשיח שיהא מחלל מפשעינו מדכא מעונותינו:

דברנו דפי ולשון הרע. וליצנות ורכילות ושקר וחנופה ונבלות הפה. דברנו בבית הכנסת ועם התפלין. דברנו בתורת העמידה ובשעת קריאת שמע וספר תורה. דברנו בשבת דבור של חל. דנו את חברנו לכף חובה. דברנו אחד בפה ואחד בלב:

העוינו. הקלנו ראש. העזנו מצח. הרהרנו הרהורים רעים ביום ובאנו לידי טמאת קרי בלילה. הלכנו פני חברנו ברכים. השגנו גבול רענו. הלכנו בקומה זקופה ולא זכרנו כי מלא כל הארץ כבודו. התזקנו במחלקת. התפללנו והתודינו בלא פונת הלב, ושכינה צועקת, בפיו ובשפתיו כבדני ולבו רחוק ממני. התפללנו ביחיד ובטלנו תשעים אמנים, ארבע קדשות, עשרה קדישים ומאה ברכות, והצדיק אבד כלי המדותו. הרבינו שיתח עם האשה. הוצאנו שם רע על החיים ועל המתים. התכבדנו בקלון חברנו:

והרשענו. והרבינו פשע ורשע לכלי חק. ועדנו עצמנו למחלקת ולעברה. ותננים היינו בממון זולתנו וקמצנים בממוננו. ותרנו על כבוד שמים וכבוד התורה ומחיינו על כבודנו:

זדנו. זנינו אחר לבנו ועינינו. זכרנו שם שמים לבטלה. זלזלנו בתורה ובמצוות ובחקמים. זלזלנו בנטילת ידים. זכרון יום המיתה לא שמנו על לבנו. זכרון חרבן ביתך ושממות היכלך לא העלינו על ראש שמחתנו. זכרון יום מעמד הדין שאנחנו עתידים לתן דין וחסבון לפני כסא כבודך לא שמנו על לבנו. הלא הוא היום ההוא יום עברה ותוכחה, יום צרה ואנחה, יום שהחשבון ערוף והספר פתוח ומאזני משפט ביד יהוה. יום נורא ואים, יום אשר אין לו פדיום. יום תרדה וצעקה, יום שואה ואנקה. על מי ננוס לעזרה ומי יהיה לנו סתרה. לכו ונשובה אל יהוה בטרם יחשכו כוכבי נשפנו: חמסנו. חמדנו כל אשר לרעינו. חנפנו לעושי רשע. חשדנו

בכשרים. חללנו שבתות ומוצאי קדשך. חללנו שם קדשך בסתר
ובגלוי:

טפלנו שקר ומרמה. טמאנו עצמנו ורעיוננו. טמאנו נשמתנו והיא
חלק אלוה ממעל. ותחת שלש רגזה ארץ. תחת עבד כי ימלוך
ושפחה כי תירש גברתה. אוי לנו על שברנו. טעינו בהוראה.
טלטלנו מקצה ביום השבת:

יעצנו עצות רעות. ישבנו במושב לצים וסוד משחקים. ישנו בלא
קריאת שמע. ישבנו בבית הפנסת בגאווה ובוז ולא שמנו מורא
שכינה לנגד עינינו. ושכינה צועקת אם אב אני איה כבודי. ואם
אדונים אני איה מוראי. מי בקש זאת מידכם רמוס חצרי:

כזבנו. כחשנו. כפרנו בכל התורה כלה. כעסנו בחל ובשבת וטרפה
נפשנו באפנו. כלינו שגינו בהבלי העולם ולא זכרנו כי תביא
במשפט על כל נעלם. כנינו שם רע לחברנו. כפרנו בטובתך
ובטובת חברנו:

לצנו. לוצצנו. למדנו תורה שלא לשמה ושלא בקדשה ובטהרה. לא
ענינו אמן בהזכרת הברכות. לא קימנו מפני שיבה תקום והדרת פני
זקן. לא פונו בברכות התפלות. לא הסתפלנו מאין באנו ולאן אנחנו
הולכים ולפני מי אנחנו עתידים לתן דין וחשבון. לוינו ברבית.
לוינו ולא שלמנו. לא קבענו עתים לתורה. לא נצטערנו על חרבן
בית המקדש. למדנו לשוננו דבר שקר:

מרדנו. מרינו דבריד. מרדנו במלכות שמים. מרדנו במלכות בית
דוד. מאסנו בבית המקדש ושלשתם אנחנו מבקשים. מסרנו חברינו
וקמונם ביד הגוים. מעלנו בחרם ועל הסכמת הקהל. מלאנו שחוק
פינו בעולם הזה:

נאצנו. נאפנו. נשבענו בשמך הגדול לשוא ולשקר. נשבענו ולא
קימנו. נדרנו ולא שלמנו. נהנינו מהעולם הזה ומתענוגיו.
נשתמשנו בכתרה של תורה ובשמות הקדש. נקמנו ונטרנו שנאה
בלבנו. נהנינו מהעולם הזה בלא ברכה:

סררנו. סוררים ומורים היינו. סרנו מאתריך ומתורתך ומצותיך.
 סרנו אֲזַנֵּינוּ מִשְׁמוֹעַ תּוֹרָה. סרנו ממשפטי צדקך:
 עוינו. עברנו על רמ"ח מצות עשה ועל שס"ה מצות לא תעשה.
 עברנו על פרייתות ומיתות בית דין. עברנו על חלול השם. אוי לנו
 מיום הדין. אוי לנו מיום התוכחה. ענינו יתומים ואלמנות ואביוני
 עמך. עשינו מלאכה ביום השבת וכיום טוב. ענינו אמן חטופה
 ואמן קטופה ואמן יתומה. עברנו על ארבעה ועשרים דברים
 שחייבים עליהם נדוי. עברנו על תקנות הקהל. עברנו על דברי
 חכמים:

פשענו. פרקנו מעלינו על תורה ועל מצות ועל יראת שמים. פגמנו
 בעולמות העליונים ובשמותיך הקדושים. פנינו לבנו לבטלה.
 פתחנו פינו לרעה. פרשנו מן הצבור. פגמנו באות ברית קדש:
 צרנו. צערנו לאבינו שבשמים והורים ומורים. צערנו חכמי
 ישראל. צערנו בעלי חבבות:

קשינו ערך. קשינו עצמנו לדעת. קלקלנו צנורות השפע והפקנו
 אותם לבארות נשברים אשר לא יכילו המים. וגרמנו לעבד פי ימלך
 ושפחה כי תירש גברתה. נשככה בבשתנו ותכסנו כלמתנו. כי
 עונותינו הטו אלה ופשעינו האריכו קצנו וחסאתינו מנעו הטוב
 ממנו. אוי להם לבנים שגלו מעל שלחן אביהם. זה פמה ארץ ימים
 ושנים רבים ורעים. קפצנו דינו מלתן צדקה. קטפנו מלוח עלי
 שיח. קבלנו לשון הרע. קללנו אב ואם. קללנו חברינו ונשותינו.
 רשענו. רעים לשמים ולבריות היינו. רבנו עם אדם חנם. רדפנו אחר
 השןרה ואחר הכבוד. רמינו את חברינו. רצנו אחר המחלקת ואחר
 העברה:

שחתנו. שכתנו תורתך. שכתנו אלהותך. שקרנו בכל מיני שקר
 ותחבולה. שקרנו בבית קדשך. שמחנו במפלת אויבנו. שבנו
 בתשובה ואחר כך חזרנו לסורנו הרע. שחתנו זרע קדש לבטלה
 ובראנו משחית לחבל. גם בכנפינו נמצאו דם נפשות אביונים נקיים

והנה דמעת העשוקים ואין להם מנחם. לבי לבי על חלליהם. מעי מעי על הרוגיהם. אוי לרשע רע כי גמול ידיו יעשה לו: תעבנו. תעבנו כל איש תוכחת. תקענו כפנו ולא קימנו. תוהים היינו על הראשונות בכשרון המעשים. תעינו כצאן ואבדנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטיך הטובים ולא שנה לנו. ואתה צדיק על כל הפא עלינו כי אמת עשית ואנחנו הרשענו: אשמו מפל עם. בושנו מפל גוי. גלה ממנו משוב. דוה לבנו בחטאינו. החבל אוינו. ונפרע פארנו. זבול בית מקדשנו חרב בעונינו. טירתנו היתה לשמה. יופי אדמתנו לזרים. פחנו לנכרים: לעינינו עשקו עמלנו. ממשך ומורט ממנו. נתנו עלם עלינו. סבלנו על שכמנו. עבדים משלו בנו. פורק אין מידם. צרות רבות סבבנו. קראנוך יהיה אלהינו. רחקת ממנו בעונינו. שכנו מאתריך. תעינו כצאן ואבדנו. ועדין לא שכנו מתעיתנו:

מה נאמר לפניך יושב מרום ומה נספר לפניך שוכן שחקים, הלא הנספרות והנגלות אתה יודע. אתה יודע רזי עולם ותעלומות סתרי כל חי. אתה חופש כל חדרי בטן רואה כליות ולב. אין דבר נעלם ממך ואין נסתר מנגד עיניך: יהי רצון מלפניך יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו שתרחם עלינו ותמחול לנו את כל חטאתינו. ותכפר לנו את כל עונותינו ותמחול ותסלח לכל פשעינו:

סדר הלימוד

לשם יחוד קדשא בריך הוא ושכנתיה, ברחלו ורחמו, ורחמו ורחלו, ליחדא שם י"ה ב"ה ביחודא שלים בשם כל ישראל, ובשם כל הנפשות והרוחות והנשמות המתחסות אל שרשי נפש רוח נשמה חיה יחידה שלנו, הנה אנחנו באים לקים מצות עשה להתפלל תפלת קול יעקב כמו שנאמר הקול קול יעקב, ונאמר אל תראי תולעת יעקב כמו שבתולעת אין פחה אלא בפיה כן אנחנו אין פחנו אלא בפינו ובאנו לתקן בכל המקומות שפגמנו בארבע

עולמות אצילות, בריאה, יצירה, עשייה, ולתקן את שרשם במקום עליון, ותשפיע עלינו משפע הטוב מכתר עליון להצילנו מכל דבר רע, ויהי רצון שיהיה למוד זה נחת רוח לפני כבודך, ותן בנו כח לעמד על המשמר וללמד תמיד ולהגות באמרי תורתך לשמה ולברר כל הנצוצות הקדושות שנתפזרו בין הקלפות על ידינו ולהחזירם אל הקדשה.

ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדוניה אלהינו ואלהי אבותינו שבסגלת כל הפסוקים והתיבות והאותיות והנקודות והטעמים והשמות היוצאים מכל קריאתנו שנקרא ביום הזה בלי נדר שתהא שעה זו שעת רחמים ורצון להיות למודינו נחת רוח לפני כבודך ויתעלה לפניך כאלו השגנו כל הסודות הנוראים אשר הם תתומים וסתומים בהם ויעוררו רחמיך ותסדיך לתת כח בלמודינו, והרי אנחנו מזמנים את פינו להודות ולהלל ולשבח את בוראנו בזמירות דוד המלך עליו השלום לעשות נחת רוח ליוצרנו ולאקמא שכונתא מעפרא. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו:

יאמרו פתיחת אליהו הנביא, זכור לטוב. ואחר כך יאמרו קדיש דרבנן.

יאמרו יהי רצון של קודם תהלים הנדפס בספרים ואחר כך יאמרו התהלים פלו שלש פעמים בזה אחר זה, ויוסיפו עוד שמנה מזמורים הראשונים ועולים יחד לתנ"ח מזמורים, ואחר זה יאמרו גם כן מזמור כ"ט שהוא מזמור לְדוֹד הַבּוֹ לַה' בְּנֵי אֱלִים, בקריאה, הגונה מלה במלה ובשמחה. (הטעם שאומרים תנ"ח מזמורים מכיין שנה יוצא אותיות נח"ת ויש סוד גדול בזה. וגם עולה כמנין שמות קס"א קמ"ג קנ"א וכללותם, ואלו שלשה שמות הם של מלוי אה"ה, ור"ת מן י"ג מדות הרחמים עולה גם כן מספר תנ"ח. ויש עוד טעמים הרבה.)

קודם שיתחיל התהלים יאמר ארבעה פסוקים אלו:

לכו נרננה לה' נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה בזמירות

נְרִיעַ לוֹ: כִּי אֵל גְּדוֹל יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי וּמְלֶךְ גְּדוֹל עַל כָּל אֱלֹהִים:
וְאַתָּה קְדוֹשׁ יוֹשֵׁב תְּהִלּוֹת יִשְׂרָאֵל:

לְאַחַר סִיּוּם כָּל הַתְּהִילִים, יֹאמְרוּ תְּפִלָּה זוֹ.

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאַל־הִי אַבּוֹתֵינוּ שֶׁתִּרְחַם
עָלֵינוּ וְעַל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּכָל מְקוֹם שֶׁהֵם וְעַל כָּל הַקְּהָל הַקְּדוֹשׁ
הַזֶּה גְּדוֹלִים וְקַטְנִים, וְעַל הַנְּשָׁמוֹת שֶׁנִּתְגַּלְּגְלוּ וּבָאוּ מִשְׂרָשֵׁי נֶפֶשׁ
רוּחַ נְשָׁמָה חַיָּה יְחִידָה שְׁלֵנוּ. וַיְהִי חָשׁוּב וּמְקַבֵּל וּמְרוּצָה לְפָנֶיךָ
קְרִיאַת לְמוֹד הַתְּהִלִּים שֶׁלְּמַדְנֵנוּ לְפָנֶיךָ כִּאֲלוּ כּוֹנְנֵנוּ בְּכָל הַפְּנוּת
הַרְאִוִיּוֹת לְכוּיֵנוּ, וּכְאֲלוּ אֲמָרֵם דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם זְכוּתוֹ יִגַּן
עָלֵינוּ, וּבְכַח תַּנ"ח מְזֻמָּרִים הַמְּכַנְיִים לְתַנ"ח מְחַנּוֹת מְלֹאכִים כְּמַנְיֵן
שֶׁחֲקִים וּבְזֻכוּתָם הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִנְקֶה אוֹתָנוּ מִכָּל עוֹן וְאַשְׁמָה
וְנִהְיֶה כְּלָנוּ כְּבָרְיָה חֲדָשָׁה מְנַקֶּת מִכָּל סִיג דְּלִית בָּהּ שׁוּם דְּפִי, וּכְחֻתָן
שֶׁנִּמְחָלִים לוֹ עוֹנוֹתָיו כֵּן נִהְיֶה כְּלָנוּ נְקִיִּים וּבָרִים וְזָכִים לְפָנֶיךָ אֵל
עֲלִיּוֹן בְּרוּךְ הוּא, וַיִּתְבָּרְרוּ וַיִּתְלַבְּנוּ כָּל נִצְוֵי הַקְּדוֹשׁ אֲשֶׁר נִטְמָעוּ
בְּקִלְפוֹת לְעִלוֹת לְמְקוֹמָם הָעֲלִיּוֹן וְלִהְיוֹתֵם אֵל הַקְּדוֹשׁ פְּנִימָה וְלֹא
יִדַח מִמֶּנּוּ נֶדַח, חֵיל בְּלַע וַיִּקְיָאֵנוּ (חב"ו) מִבְּטָנוּ יוֹרִישָׁנוּ אֵל, וְלִבְל
נִצְטָרְךָ לְחִזּוֹר בְּגִלְגּוֹל פַּעַם אַחֲרָת. וּבְזֻכוּת דָּוִד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם
שֶׁבִקֵּשׁ רַחֲמִים עַל עַם יִשְׂרָאֵל עַל פְּסוּק וְעֵדֶת לְאֲמִים תְּסוּבְּךָ
וְאָמַר, רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם בְּזִמְן שֶׁאֲמוֹת הָעוֹלָם יְהִי לָהֶם פֶּתַח חוֹן פֶּה
עָלֶיךָ בְּעַד עוֹנוֹת יִשְׂרָאֵל חַס וְשְׁלוֹם, וַיִּבְקֶשׁוּ לְשִׁלוֹט עַל יִשְׂרָאֵל
בְּרַעְתָּם, וַיִּסּוּבְּבוּךָ בְּתַפְלָתָם, אֲנִי מִבְּקֶשׁ שֶׁלֹּא תִקְבַּל תְּפִלָּתָם וְלֹא
תִמְסַר אֶת יִשְׂרָאֵל בְּיָדָם אֲלֹא תִזְכָּר לָהֶם זְכוּת מִשֶּׁה רַבּוּנוּ עָלָיו
הַשְּׁלוֹם רוּעָה נֶאֱמָן וְלֹא תִמְלֹא שֶׁאֲלָתָם, כִּי שֶׁקֵּט לְרַשְׁעִים רַע לָהֶם
וְרַע לְכָל הָעוֹלָם, כִּי אֶפְלוּ בְּעַת טוֹבָתָם יוֹעֲצִים עֲצוֹת רְעוּת עַל
יִשְׂרָאֵל לֹא כָּל שֶׁכֵּן בְּזִמְן הַזֶּה. וּזְכוּת הַמְּזֻמָּרִים שֶׁקְרִינוּ לְפָנֶיךָ
שֶׁנִּקְרְאוּ זְמִיר עֲרִיצִים וְכוּרְתִים כָּל הַחוּחִים וְהַקּוֹצִים, וּזְכוּת
תְּשׁוּבָתָנוּ כִּי אַתָּה חֲפֵץ בְּתְּשׁוּבַת הַשֹּׁבִים וַיִּמְיָךְ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל

שבים, ואתה צורנו היה מגן בעדנו אבינו מלכנו חננו ועננו ותזכנו לעשות תמיד נחת רוח לפניך וכל מעשנו יהיו לשם שמים ולאקמה שכינתא מעפרא, ויקיים בנו ובכל ישראל מקרא שכתוב, ונחת שלחך מלא דשן, ולא יחסר לחם ומזון ונמצא תמיד ראתו על פנינו לבלתי נחטא, ויעמד לנו זכות למודינו זה לחרב חדה נגד היצר הרע לבל יסיחנו עוד ממצות יהוה יאהדונה, וקרב לנו קץ הגאולה, והחזירנו בתשובה שלמה לפניך, ותפתח לבנו בתלמוד תורתך, ותשלח רפואה שלמה לחולי עמך, ותקרא לשבויים דרור ולאסורים פקח קוח. ויהי רצון מלפניך יהוה יאהדונה אלהינו ואלהי אבותינו שיכבשו רחמיך את כעסך ויגולו רחמיך על מדותיך ויתמתקו הדינין ותבטל מעלינו ומעל כל ישראל בכל מקום שהם (ובפרט בעיר זו פלוגית) כל גזרות קשות ורעות, ותקרע רע גזר דינו (כיון בשם קר"ע שט"ן) ותגזר עלינו גזרות טובות, ותכניע ותשפיל את כל אויבנו וכל מבקשי רעתנו תפל עליהם אימתה ופחד (כיון בשם תע"ו) בגדל זרועך דמו כאבן, ותשקט הארץ ולא ישמע שוד ושבר בעיר זו, יקום אלהים יפוצו אויביו וינוסו משנאיו מפניו (כיון בשם יאיאומ"ם) ובכח מזמורי תהלים שקרינו לפניך תרחם עלינו והפר עצת אויבנו ולא תעשינה ידיהם תושיה, אויבנו ילכשו בושות ועלינו תרחם, ובזכות דוד המלך עליו השלום שאמר מזמורים אלו לפניך תצילנו מכל צרה וצוקה. ולכל הולכי דרכים ועוברי ימים ונהרות מעמך ישראל תצילם מכל צער ונזק ותגיעם למחוז חפצם, ותפקד לכל חשוכי בנים בזרע של קימא לעבודתך וליראתך, ועברות של עמך בית ישראל תצילם שלא תפלה ולדותיהן, והיושבות על המשבר ברחמיך הרבים תצילם מכל רע, ואל המיניקות תשפיע שלא יחסר חלב מדדיהן, ואל ימשול אספרה ושדין ורוחין וכל פגעים רעים לכל ילדי עמך בית ישראל, ותגדלם ללמד תורה לשמה, ותצילם מעין הרע ומדבר וממגפה ומשטן ומיצר הרע, והכן פרוסתנו מידיך הרחבה והמלאה ולא יצטרכו עמך

בית ישראל זה לזה ולא לעם אחר, ותן לכל איש ואיש די פרנסתו, ולכל גויה וגויה די מחסורה. ותמהר ותחיש לגאלנו ותבנה בית מקדשנו ותפארתנו, ובזכות שלש עשרה מדותך של רחמים הכתובים בתורתך כמו שנגאמר (אם אין שם עשרה יאמר י"ג מדות בטעמים כקורא בתורה) יהיה יאהדונהי | יהיה אל רחום וחנון ארך אפים ורב חסד ואמת: נצר חסד לאלפים נשא עון ופשע וחטאה ונקה, ועל ידי עבדיך הנביאים כתוב לאמר מי אל כמוך נושא עון ועובר על פשע לשארית נחלתו, לא החזיק לעד אפו כי חפץ חסד הוא. ישוב ירחמנו יכבוש עוונותינו ותשליך במצולות ים כל חטאתם, תתן אמת ליצקב, חסד לאברהם, אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם: אגא רחמיך את רגזך יכבשו, תמחול אשמותינו, (ויכין אראית"א) רחום חנון שומר, תומך מציל ישר פודה. (רח"ש תמי"פ) שועתנו קבל ושמע צעקתנו יודע תעלומות, ולמען י"ג מדות של רחמים שאינן חוזרות ריקם מלפניך, עזרנו אלהי ישענו על דבר כבוד שמך והצילנו וכפר על חטאתינו למען שמך, ושמע תפלתנו כי אתה שומע תפלת כל פה (ויכין בשם אזכוג"ה) ברוך שומע תפלה (ויכין בשם אוכ"ץ) ברוך יהיה יאהדונהי לעולם אמן ואמן:

אומרים קדיש? הא שלמא, ונותנים צדקה לפני תפלת מנחה, ומתפללים מנחה בהתעוררות וקודם קדיש התקבל אומרים תפלת קול יצקב.

זה לשון הרמב"ם ז"ל: מצות עשה מן התורה לצעוק לפני ה' בכל עת צרה גדולה שלא תבא על הצבור, שנגאמר: על הצר הצורר אתכם והרעתם בהצרות. ולצעוק לפני ה' עד שירוחמו מן השמים, ודבר זה מדרכי התשובה הוא, וזה הוא שיגרום להסיר הצרה מעליהם, עד פאן לשונו. ואמר הכתוב: כי לא בקשתי אבטח, וחרבי לא תושיעני. ואין לנו להשען אלא על אבינו שבשמים, על פן נתפוס אומנות אבותינו כמו שהיה בימי מרדכי ואסתר ולעורר רחמי שמים עלינו ביום קדוש כזה שירחם עלינו אמן:

וְזֶה נֹסֵחַ תְּפִלַּת קוֹל יַעֲקֹב:

רבונו של עולם בגלות הראשון צעקו עמך ישראל ואת צעקתם שמעת, וכן בגלות שני. ואנחנו צועקים בבור גלותנו ובוכים יום ולילה ועינינו כנחל דמעה מאין הפוגות והנה עבר קציר כלה קיץ ואנחנו לא נושענו. כי הנה עשו הרשע בעבור שתי דמעות התריב שתי בתי מקדשות. ואמרו חכמינו זכרונם לברכה, כי כל השערים ננעלו חוץ משערי דמעה. אגא יהוה יאהדונהי חטאנו עוינו פשענו מיום היוותנו על האדמה עד היום הזה, ועתה נשאנו לבנו ונדבכה רוחנו אותנו לשוב אליך באמת ובלבב שלם בכל לבנו נפשנו ומאדנו, ולהיות מודים ועוזבים, ולהשליך מעלינו כל פשעינו ולעשות לנו לב חדש ורוח חדשה, ולהיות זהירים וזריזים ביראתך, ועתה יהוה יאהדונהי אלהינו הפותח יד בתשובה, ומסיע לפאים להטהר, פתח ירך וקבלנו בתשובה שלמה לפניך, וסיענו להתחזק ביראתך, ועזרנו נגד השטן הנלחם בנו בתחבולות ומבקש נפשנו להמיתנו לבלתי משל בנו, ותרחקהו מרמ"ח אברים ושס"ה גידים שבנו, ותשליכהו במצולות ים ותגער בו לבלתי יעמד על ימינו לשטנו, ועשית את אשר נלך בחקיך והסירות את לב האבן מקרבנו ונתת לנו לב בשר. אגא יהוה יאהדונהי אלהינו שמע אל תפלת עבדך ואל תחנוניו, קבל תשובתנו ואל יעכב לפניך שום חטא ועון את תפלתנו ותשובתנו, ויהיו לפני פסא כבודך מליצי יושר להליץ בעדנו, להכניס תפלותינו לפניך, ואם בחטאינו הרבים והעצומים אין לנו מליצי יושר, חתור לנו אתה מתחת פסא כבודך וקבל תשובתנו ולא נשוב ריקם מלפניך כי אתה שומע תפלה.

אגא יהוה יאהדונהי, עמך בית ישראל זה כמה מאות בשנים מפזרים בארבע כנפות הארץ ונרדפים מפל אמה ולשון ומחרפים ומגדפים אותם באמרם איה נא אלהיכם, הבט נא וראה וחוסי ותמול עליהם בחמלתך וראה איך הם תמיד מוסרים עצמם על קדשת שמך וסובלים חולאים גלות רדיפות ענוים ומכאובים, וכמה מיני מתות

משנות אף ורק עבור שהם מיוחדים שמך ועושים מצותיך, ואף
 אמנם אם המצא ימצא חס ושלום חוטאים לפניך, זה מתמת
 ששאר שבועיסה היצר הרע שפראת בקרבם, אף לא להמרותך הם
 מתפונים, ובכל זאת תיכף ומיד מתחרטים על אותו חטא ומתנודים
 בתשובה שלמה לפניך ומבקשים פניך וסליחתך ואין לך ריק
 בישראל שאינו מלא מצות כרמון, אשר בזה מקריע את עצמו ואת
 כל העולם כלו לכף זכות, ואין לך עברין גדול בישראל שאינו
 מקריב נפשו על קדשת שמך ומוסר עצמו למיתה להצלת עמך בית
 ישראל, אשר המצנה הזאת שקולה ככל התורה כלה כאמרם
 זכרונם לברכה ברוח קדשך כל המקיים נפש אחת מישראל כאלו
 קיים עולם מלא. עד אנה בכיה בציון ומספד בירושלים, עד מתי לא
 תרחם על צרות נפשנו, עד מתי יהיה קץ הנפלאות, עד מתי לא
 תקדש ברבים שמך המחלל בין הגוים, עד מתי תזנח בניך בני
 בחוניך אברהם יצחק ויעקב.

ובכן יהי רצון מלפניך יהנה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו מלא
 רחמים אוהב עמו ישראל, זכר הדמעות הקדושים האלה שיעמדו
 כנגד כל דבר רע, לכן קום נא והושיענו למען שמך, כי לך יהנה
 יאהדונהי הישועה. אגא אב רחמן אל תשפך חרוךך עלינו כי עמך
 אנחנו. ומהר יקדמונו רחמיך בעת צרותינו ולא למעננו אלא למענך
 פעול, וזכר לעבדיך לאברהם ליצחק וליעקב ואל תשחת את זכר
 שאריתנו כי לך מיחלות עיננו כי אל מלך חנון ורחום אתה.

רבנו של עולם גלוי וידוע לפניך שכשאדם מצטער השכינה מה
 אומרת, קלני מראשי קלני מזרועי, אוי לי כי בני יצאוני ואינם, האם
 יש צער גדול מזה אשר שכינת עזך שוכבת עד העפר וכל הגוים
 חללוה והיא מתפללת ומתחננת לפניך אנכי רות אמתך ופרשת
 כנפיך על אמתך, ובנוהג שבעולם ודין תורה הוא שאשה שנשבית
 תיב בעלה לפדותה ולהחזירה למקומה ולמה תעשה פה לאמתך,
 ואתה מחריש ומתאפק ורואה בצערה ושותק בעת שעליך מטל

חובת הפדות והפרקן. ואל תאמר בחטאתם נפלה בגלות, כי כבר לקו שבע על חטאתם, ובכפל כפלים, והן עתה כלם צדיקים וחסידים ונהרגים על קדשת שמך.

רבנו של עולם מלכא בלא מטרוניתא לאו שמיה מלכא (זהר חלק ג דף ט, א), ואפילו בפתל המערבי שמעולם לא וזה שכינה ממנו הלא היא שם מקננת בחוץ תעמד, ושפחה בישא כי תירש גברתה היא יושבת מבפנים, האם יש עלבון גדול מזה, ולמה לא תחוס עיניך על אמתך ותפוק שכינתא מעפרא ותקים את סכת דוד הנופלת, ואם אין אתה עושה למענה, עשה למען שמך, כפתוב למעני למעני אעשה בית ישראל, וכמו שנאמר ואביט ואין עוזר ואשתומם ואין סומך ותושע לי ימיני וזרועי היא סמכתני, ובפורקנה את עם ישראל כביכול לך הפורקן. לכן עמד מפסא דין ותשב על פסא רחמים, ואפלו מדת הדין תעיד עלינו לטובה. האם יש לך עדה נאמנה ושלמה כעמך ישראל, שזה כמה מאות שנים אשר הגליתנו מארצנו בגולה מגוי אל גוי וממלכה לממלכה צרות רבות סבבונו בארצות גלותנו, היינו לחרפה ומשיסה להרג ואבדון ובכל זאת שמך הגדול לא שכחנו, תורתך הקדושה לא עזבנו באמרנו בכל יום (יאמרו כלם בקול רם) **שמע ישראל יהוה יאהדונהי אלהינו יהוה יאהדונהי אהדו:** וקמנו בעצמנו כי עליך הורגנו כל היום, ואם חס ושלום המצב של ישראל היום דל, אף על פי כן יש הרבה צדיקים וחסידים ומקמי מצות ומחזיקי תורה וגומלי חסד ועושי צדקה בכל עבר ופנה, ותעשה עמנו אם כבנים, אם כעבדים, אם כבנים נחשכנו לפניך תרחם במדת הרחמים כרחם אב על בנים, ואם כעבדים נחשכנו לפניך באנו לפניך בהרהורי תשובתנו היום הזה, ובזכות המזמורים והפסוקים ותבותיהם ואותיותיהם ונקודותיהם וטעמיהם ולמען שמונתך הקדושים והטהורים הפתובים בהם והשמות היוצאים מהם מראשי תיבות וסופי תיבות וחלופי תיבות, תכפר לנו על כל פשעינו שחטאנו ושעונו

וּשְׁפָשְׁעֵנוּ לְפָנֶיךָ, וְהִחַזִּירֵנוּ בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ, וּכְמוֹ צִאתֵנוּ מִמִּצְרַיִם הִרְאֵנוּ נִפְלְאוֹת. וְעַתָּה ה' אֱלֹהֵינוּ מוֹדִים אֲנַחְנוּ לְפָנֶיךָ שְׁחָטָאנוּ עֵוִינוּ וּפָשַׁעְנוּ, וְעֹנֹתֵינוּ הִטּוּ אֵלֶיךָ, אֲךָ לֹא לְהִכְעִיסֶךָ נִתְכַּוְּנוּ חֲלִילָה, וְרַק פְּזוּרֵנוּ לְבֵין הַגּוֹיִם וְהַתְּעַרְבוּתֵנוּ עִמָּהֶם הֵם אֲשֶׁר הָיוּ בְּעֹכְרֵנוּ, וְעַתָּה אֲנַחְנוּ שָׁבִים אֵלֶיךָ בְּלֵב נִשְׁבָּר וְנִדְּכָה אֶל תְּשִׁיבֵנוּ רִיקִים מִלְּפָנֶיךָ :

יְהִי רַצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ שְׁתַּבִּיא לְצִוּוֹן גּוֹאֵל בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ בְּזִכּוֹת שְׁלֵשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹתֶיךָ שֶׁל רַחֲמִים הַכְּתוּבִים בְּתוֹרָתְךָ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי | יְהוָה אֵל רַחוּם וְחַנוּן אֲרָךְ אַפִּים וְרַב חֶסֶד וְאֱמֶת: נִצַּר חֶסֶד לְאֲלֹפִים נִשְׂא עֵוֹן וּפָשַׁע וְחִטָּאָה וְנִקָּה וְעַל יְדֵי עֲבֻדֶיךָ הַנְּבִיאִים כְּתוּב לֵאמֹר מִי אֵל כְּמוֹךָ נוֹשֵׂא עֵוֹן וְעוֹבֵר עַל פֶּשַׁע לְשֹׂאֲרֵי נַחֲלָתוֹ לֹא הִחְזִיק לְעַד אִפּוֹ כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא יְשׁוּב יִרְחַמְנוּ יִכְבּוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ וְתִשְׁלַיֶךָ בְּמִצּוֹלוֹת יָם כֹּל חַטָּאתָם תִּתֵּן אֱמֶת לִיעֲקֹב חֶסֶד לְאַבְרָהָם אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם מִיָּמֵי קְדָם, וְשִׁמַּע תִּפְלְתֵנוּ כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תִּפְלַת כָּל פֶּה בְּרוּךְ שׁוֹמֵעַ תִּפְלָה אֲמֵן וְאֲמֵן (אֲרֵאֲרִית"א) :יְהִי לְרַצוֹן אֲמֵרֵי פִי וְהִגִּיוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי :

אַחַר כֵּן אֲמַר הַחֲזוֹן קִדִּישׁ תְּהַקְבֵּל, וְאוֹמְרִים לְמַנְצֵחַ בְּנִגְיֹנוֹת וְאַחַר כֵּן קִדִּישׁ וְעֲלֵינוּ לְשַׁבַּח,

אַחַר כֵּן יוֹשִׁיבוּ שְׁלֹשָׁה אוֹ עֶשְׂרֵה לְדַיָּנִים וְיֹאמְרוּ בְּפִנְיָהֶם **מְסִירַת מוֹדְעָה מִהֶרֶב בְּעַל שֶׁבֶט מוֹסֵר :**

שְׁמָעוּ נָא רְבוֹתֵינוּ אֲמֵרֵי פִינוּ אֲשֶׁר עִם לְבַבְנוּ, הֲלֹא יָדַעְתֶּם אֲשֶׁר הִקְלַפְהָ קְדָמָה לְפָרֵי צְדִיק עֵץ חַיִּים, עַל כֵּן מִיּוֹם בְּרָא אֱלֹהִים אָדָם הִרְאֵנוּ לְכָל נוֹצֵר תִּיכָף כֹּא הִיָּצַר הָרַע הוּא הַשֵּׁטֶן הוּא מְלַאֵךְ הַמְּנוֹת בְּחִלְקֵי לִקְוֹת לְשׁוֹנוֹ מְדַבֵּרֵת גְּדוּלוֹת, מִיֵּלִין לְצַד עֲלָאָה יְמַלֵּל, וְהַסִּית אוֹתוֹ לְאַכֵּל מֵעֵץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע, לְמַרְוֹת אֶת פִּי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ, יְחִיד וּמְיֻחָד בְּפִי כָל

בשמים ובאָרֶץ, ואחר כֵּן עָלָה בְרוּחַ סְעָרָה וְאֵשׁ מִתְלַקַּחַת לְשָׁמַיִם וְקִטְרֵג עָלָיו עַד אֲשֶׁר נִגְזַר עָלָיו מִיְתָה וְעַל כָּל הַדּוֹרוֹת הַבָּאִים עַד מוֹת הַמְּשִׁיחַ. וּמֵאֵז וְעַד עַתָּה זֶה דְרָכּוֹ כָּל הַיָּמִים לְרַבּוֹת הַלַּיְלוֹת עַל מִשְׁכְּבוֹ סְלִיקוּ רַעֲיוֹנוֹהֵי, וְהַרְהוּרִים רַעִים לְשָׁמַיִם וַיִּצְפוֹן לְדָם יִשְׂרָאֵל, לְבַלּוֹת שְׂאוֹל וְעוֹצֵר רַחֵם אֶכְזָרִי, וְכָל מַעֲשָׂהוּ הוּא לְהַפִּיל אֶת הָאָדָם מֵאֲגָרָא רָמָא לְבִירָא עֲמִיקָתָא, וְאֶלְמֶלֶא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹזֵר לָנוּ אֵין בְּגִדְיָנוּ לְהַתְחַזֵּק עָלָיו וְכָל יְמֵי חַיֵּי הָאָדָם בְּצַעַר גְּדוֹל, וְהִנֵּה בְּכָל מְקוֹם אֲשֶׁר הִמָּצָא יִמָּצָא מְקוֹם מוּכָן פְּרַעוֹן חוֹבּוֹת יְשָׁנִים גַּם חֲדָשִׁים מְקוּרָב, הוּא בְּעַצְמוֹ בָּא אוֹ שְׁלוּחָיו אוֹ גִּירֵי דִּילֵיהּ. וְהִנֵּה יְדוּעַ לְכֶם אֶת אֲשֶׁר אָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה, אֲשֶׁר בְּשַׁעַת הַסַּכָּנָה הַגְּדוֹלָה הָלָא הָיָא בְּעַת אֲשֶׁר הוּא סְמוּךְ לִיצִיאַת נְשֻׁמַּת הָאָדָם, וְאֵז הַזְּמַן הַיּוֹתֵר נְאוֹת לְהַשִּׁיב הַפְּקֻדוֹן אֲשֶׁר הִפְקֵד אֹתוֹ כָּל יְמֵי הַבָּלוּ, עֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה וַיִּתְּוֶדֶה עַל עוֹנוֹ עַד דְּכִדּוּכָה שְׁל נַפְשׁ וַיִּקְבַּל עָלָיו מְלָכוֹת שָׁמַיִם רַבָּה וַיִּמָּסֵר נַפְשׁוֹ רוּחוֹ וַנְּשַׁמְתּוּ לְאֲשֶׁר נִתְּנָה, וְהוּא לֹא כֵן יְדָמָה הַפֶּה אֵלָיו בְּלֵהוֹת חֵלֶק מִשְׁמָן חֶבֶד וְהִמָּה פְּתִיחוֹת לְבַלּוֹת שְׂאוֹל וְאֶבְדוֹן נַפְשׁוֹ לֵאמֹר יִלְךְ יַעֲבֹד אֱלֹהִים אַחֲרֵים וּבְזָה יַעֲרֹב וַיִּבְשֵׁם לוֹ, וַיִּקַּל מֵעָלָיו עַל הַיְסוּרִים הַקָּשִׁים וְהַמְרִים, וְכָל מַגְמָתוֹ לְהַפִּילוֹ שַׁחַת וְהוּא יִמְשׁוֹל בּוֹ בְּגוֹפּוֹ לְעוֹרֵר עָלָיו דִּינָם קָשִׁים וּמְרִים כְּלַעֲנָה וְרָאשׁ. וְרָאשׁ הַפֶּל לְשַׁחֲטוֹ בְּסַפִּין פְּגוּם וְלַעֲשׂוֹתוֹ טְרַפָּה חָס וְשָׁלוֹם, מִלְּבַד שְׂאָר אוֹנְסִים אֲשֶׁר יִקְצְרוּ כְּמָה יְרִיעוֹת מִהַכִּיל. וְהִנֵּה גַם כִּי מָה שְׂאֲמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרָנָם לְבִרְכָה אֵין אָדָם נִתְּפֵס עַל צַעֲרוֹ וְאֲנוּס רַחֲמָנָא פְּטָרִיהּ, מִכָּל מְקוֹם אִם אֵינוֹ עוֹשֶׂה כְּלָה עוֹשֶׂה מַחֲצִיחָה בֵּינוֹ לְבֵין אָבִיו שְׁבַשְׁמַיִם, עַל כֵּן הִנְנוּ מוּכָנִים וּמְזַמְנִים מֵהַיּוֹם עַד אַחַר מִיְתָה לְמָסֵר נַפְשָׁנוּ רוּחָנוּ וַנְּשַׁמְתָּנוּ לְאֵל רַחוּם וְחַנוּן עֲלֵת כָּל הָעֲלוֹת וְסִבַּת כָּל הַסַּבּוֹת בְּרוּךְ הוּא וּבְרוּךְ שְׁמוֹ, וּבְכַפְּיָכֶם אָנוּ מוֹסְרִים מוֹדְעָה, וְהִנְנוּ מוֹסְרִים כָּל הַחֲלָקִים אֲשֶׁר הֵם הִמָּה בְּנוֹ, מִנְּפֶשׁ רוּחַ וַנְּשַׁמָּה לְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֲשֶׁר בְּחֻסְדּוֹ הַגְּדוֹל נִתְּנָם אֵלֵינוּ, וְכָל מָה שְׁנַעֲשֶׂה מֵהַיּוֹם וְעַד עוֹלָם נִגְדַּר מִסִּירַת

המודעה הזאת הלא המה בטלים ומבטלים, ולא יהא ממש בדבורנו או ברמיזתנו או במחשבתנו ומכל שכן במעשה חס ושלום, והננו מבקשים מאת מעלתכם שתצרכו עמכם השכינה הקדושה והטהורה לבטל כל מה שנעשה מהיום עד עולם נגד מסירת המודעה הזאת, ולא יהא ממש בדבורנו או ברמיזתנו או במחשבתנו לבטל אחת ממצוות הקדוש ברוך הוא, ומכל שכן דבר היוצא מן הפלל פלו כי הננו מוסרים היום באהבה גמורה גופנו נפשנו רוחנו ונשמתנו לאל יחיד ומיוחד אשר האציל וברא ויצר ועשה כל העולמות וכל הפרואים, ובאם אשר יעלה על מחשבתנו חס ושלום איזה דבר ופקפוק נגד המסירה הזאת בנדאי כי הוא באונס גמור והכרח גדול. ובאם מלאך המות יבא לקטרג עלינו מחמת אותה המחשבה יהיו דבריו למה ולא כלום, ולא יעשו שום רשם כלל. גם נבקש ממעלתכם מאחר שאין צדיק בארץ בזמן הזה אשר לא קרה לו מקרה בלתי טהור בהוצאת זרע לבטלה באיזה אופן שיהיה ואותן הטפות המה חושבים אותנו להם לאב, ורוצים ליהנות ממנו וממטתנו אחר פטירתנו באמרם כי אתם אבינו, לכן נבקש ממעלתכם תחלה שתעזורנו לבקש את פני מלאך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא להכניס לקדשה כל אותן הטפות שייצאו ממנו לבטלה בין באונס בין ברצון בין בשוגג בין במזיד, הן ערים הן ישנים, הן בגלגול זה, הן בגלגולים אחרים הקודמים, על ידי שם הקדוש היוצא מפסוק חיל בלע ויקיאנו, בשלוב שם הוי"ה בנקוד שורוק (יחיהו וכו' ו"ו) והננו מתרימים ומנדיים אותן המזיקין ושרדין ורוחין ולילין שנגבראו מטפות קרי וזרע שלנו ולא ילוי אותנו לקברנו, ולא יהיה להם רשות לגע בנו ובנפשנו בשום אופן שבעולם, ואתם גם אתם תצרכו עמכם השכינה ותתרימו אותם באופן שלא יהיה להם כח לילך אחר מטתנו ומכל שכן לגע בנו ובבגדנו או בגופנו או בנפשנו:

אחר שאמרו מוסרי המודעה את המודעה הזו, יאמרו הדיינים קבלת
המסירה

בצרוף קודשא בריך הוא ושכינתיה, קבלנו מסירת מודעה זאת
אשר מסרתם גופכם ונפשכם רוחכם ונשמתכם לעלת כל העלות
וסבת כל הסבות, וכל מה שתעשו מהיום נגד מסירת מודעה זו הן
במעשה הן בדבור הן במחשבה, אנחנו מבטלים אותו המעשה או
הדבור או המחשבה בצרוף קודשא בריך הוא ושכינתיה, ולא יעשו
בכם שום רושם כלל. גם בצרוף קודשא בריך הוא ושכינתיה,
מחרימין אנחנו בית דין כל טפות זרע שיצאו מכם לבטלה עד היום
הזה, גם אשר יצא מכם לבטלה באונס מהיום עד פטירתכם שלא
יגעו בעצמכם, או בגופכם, או בנפשכם, הן בבגדיכם, הן במשחתכם,
ולא ילוי אתכם לקברכם, וצדקתכם ילף לפניכם וכבוד יהיה
יאהדוניה יאספקם, ותנוחו על משכבכם בשלום, אמן כן יהיה רצון:

סדר התרת קללות

שמעו נא רבותינו, הרי אנחנו שואלים ומבקשים התרה מן הקדוש
ברוך הוא ומן תורתנו הקדושה. ומבית דין של מעלה ומבית דין
של מטה. וממעלתכם, שתתירו לנו ולנפשנו לנשינו ולבנינו ולכל
אנשי ביתנו ולכל הנלוים אלינו. כל מיני נדרים שנדרנו על עצמנו
או על אחרים בכל מין לשון נדר, וכל מיני נזירות ואסורים שאסרנו
על עצמנו או על אחרים בכל לשון שיהיה. וכל ההסכמות שקבלנו
על עצמנו או שהספמנו אפלו במחשבה, לעשות איזה מצוה בכל
צד ואופן שיהיה, ומנהגים שהנהגנו את עצמנו לעשות איזה מצוה
או פרישות או סגים וגדרים או חומרות ונדרי זרוזין בכל צד ואופן
שיהיה, ונהגנו הדבר ההוא שלשה פעמים או יותר. ולא פרשנו
שיהיה בלי נדר. וכל מיני שבועות שנשבוענו בכל לשון שיהיה על
עצמנו או על אחרים בכל צד ואופן שיהיה. וגם הרי אנחנו

מבקשים ממעלתכם להתיר לנו ולכל בני ביתנו כל מיני אלות, שמות, תרמים, ארורים, נדויים, ונזיפות, וכנויים. וכל מיני קללות שקללנו את עצמנו או את אחרים. או אחרים שקללו אותנו בין בהקיץ בין בחלום. ובפרט אם עברנו על אותם ארבע ועשרים דברים שמנדין עליהם * על כלם או על קצתן או אפלו על אחת

* צריכים המבקשים והמתירים לדעת מה הם העשרים וארבע דברים שמנדין עליהם, כי אחרת אין זה מועיל כשאדם לא יודע מה מבקש, והמתיר לא יודע מה הוא מתיר. ואלו הם: א. המבנה תלמיד חכם בין בחייו, בין לאחר מותו. ב. מי שמביא עצמו לידי קישוי אבר הברית במחשבות לא טהורות וכל שכן במעשה, וכל שכן אם גרם שתצא לו טפת זרע לבטלה. וכל שכן מי שחוטא באיסור זרע לבטלה בכל צורה שהיא. ג. המבנה שליח בית דין, שנשלח על ידיהם לקרא לאחד מבעלי הדין או לבצע כל מעשה אחר בשליחותם. ד. המזלזל בדבר אחד מדברי חכמים וכל שכן מדברי תורה. ה. מי ששלחו לו בית דין קביעות זמן מהם. או שעברנו על שום דבר שתיבין עליו שום קללה, או שום גזרה רעה. וכל מיני חלומות רעים שחלמנו על עצמנו או על

לבא לדין, ולא בא. ו. מי שלא קבל עליו את הדין שנפסק על ידי בית דין, מנדין אותו עד שיקיים הפסק. (בכל מקום המזכר כאן ביתדין. הפונה לבית דין של דיינים וראי שמים הפוסקים לפי השלחן ערוך בלבד. ולא מתחשבים בחוקים חלוניים כלל ועיקר.) ז. הקורא לאדם מישראל "עבד". ח. מי שיש בידו דבר המזיק, מנדין אותו עד שיסיר הנזק. ט. המוכר קרקע שלו לגוי, מנדין אותו עד שיקבל כל אונס שיבא מהגוי לשכנים היהודים, וזה אפילו בחוץ לארץ ואין צורך לומר בארץ שאסור כלל למכור לגוי קרקע או דירה, שנאמר "לא תחנם". י. המעיד על יהודי לפני ערפאות, דהיינו בתי משפט שדנים בהם שלא לפי דין תורה, וגרם שיוציאו ממון שלא לפי דין תורה על ידי עדותו, מנדין אותו

עד שישלם. יא. שוחט פהן שאינו מפריש מתנות כהונה שהם זרוע לחיים וקובה לתנם לכהן אחר, אלא מעכבם לעצמו. מנדין אותו עד שיפון. יב. המחלל יום טוב שני של גלויות בחוץ לארץ. יג. כל מלאכה שאסורה לעשות בחול המועד. העושה אותה בערב פסח אחר חצות היום. מנדין אותו. יד. המזכיר שם שמים ללא צורך, או לשבועה בדברי צחוק. טו. הגורם לרבים להגיע לחלול השם במעשיו או התנהגותו. טז. המכשיל את העור, ובכלל זה מי שיועץ עצה שאינה הגונה לחברו ומכשילו בנזק כל שהוא. יז. המעכב את הרבים לעשות מצוה, ובכלל זה מי שמזרז את הרב הדורש לסים דבריו. יח. שוחט שהוציא טריפה לשוק במסוה של כשרה. יט. שוחט שלא הראה את בדיקת סכינו לחכם. כ. מי שעושה שותפות או משא ומתן עם גרושתו. כשיבואו שניהם לבית דין בדברים שביניהם, בית הדין מנדים אותם. כא. חכם שעושה מעשים מגנים. כב. המנדה את מי שאינו חייב נדוי. כג. בזמן שהיו מקדשין החדשים והשנים על פי עדות ראית הלכנה, מי שהיה מחשב שנים וקובע חדשים בחוץ לארץ היה מתחייב בנדוי. כד. בזמן שהקריבו אחרים או אחרים שחלמו עלינו רעה. וכל מיני פתרונים רעים על החלומות שפתרנו לעצמנו או לאחרים. או אחרים שפתרו רעה לנו, וכל מיני מסירת דין שמסרנו על עצמנו או על אחרים, או אחרים שמסרו עלינו, וכל מיני פתחון פה לרעה שפתחנו פינו על עצמנו או על אחרים. או אחרים שפתחו פיהם לרעה עלינו. וכל מיני גזרות קשות ורעות וכל מיני עין הרע וכל מיני מחשבות זרות ורהורים רעים וכל מיני גאונה וכעס. וכל קפדנות ושנאה ותחרות. וכל מיני הזכרת השם לבטלה, וכל מיני דברים אסורים שיצאו מפינו. על הפל הרי אנחנו מתחרטים עליהם חרטה גמורה, ומבטלים אותם בטול גמור. ואין אנחנו תוהים ומתחרטים חס ושלום על המצות ומעשים טובים שעשינו ושקמנו או שהנהגנו. אלא הרי אנחנו מתחרטים על שקבלנו הענינים ההם בחיוב גדר או שבועה, ואנחנו יראים לנפשנו שלא נכשל חס ושלום בעון נדרים

ושבועות, ועל פלם הרי אנחנו מתחרטים בהם ועליהם תרטה גמורה ומקבלים עלינו לשוב בתשובה שלמה, ומעתה אנחנו מבקשים ממעלתכם להתיר לנו עליהם התרה גמורה.

ייענו השומעים

ברשות קודשא בריך הוא ושכינתיה, וברשות בית דין של מעלה וברשות בית דין של מטה, וברשות תורתנו הקדושה וברשות סנהדרי גדולה וברשות סנהדרי קטנה. מתרים זהיו כל קללות, אלות, ושמתות, וחרמים, וארורים, ונדויים, ונזיפות, ובטויים, וכנויים, וכל דברים רעים וכל חלומות רעים ופתרונות רעות ומסירת דין ופתחון פה לרעה וכל מיני דברים אסורים, וכל מיני גזרות קשות ורעות. וכל מיני עין רעה, וכל מיני מחשבות זרות

קרננות בבית המקדש, היו מנדים למי שגורם שיאכלו בשר הקדשים מחוץ למקום הראוי לאכילתם.

והרהורים רעים, וכל מיני גאווה וכעס וקפדנות וקנאה ושאנאה ותחרות, וכל מיני נדרים ושבועות ונזירות ואסורין וקבלות ומנהגים שהושמו על שום יהודי או יהודית, ובפרט אותם שהושמו עליכם או על שום אחד מבני בתיכם, וכן קללות שקללו אתכם אחרים, או שקללתם את עצמיכם או שקללתם את אחרים, בין בשוגג בין במזיד בין בכעס בין ברצון בין בכונה בין שלא בכונה, בין בחלום בין בהקיץ בכל אופן שיהיה, או שנתחבתם שום קללה או ארור או חרם או נדוי או נזיפה או שום גזרה רעה באיזה צד ואופן שיהיה על הכל מעתה ומעכשיו אנחנו מתירין ומבטלין מעליכם את הכל ברשות הקדוש ברוך הוא, וברשות בית דינו, וברשות פמליא של מעלה, וברשות פמליא של מטה:

מתרים לכם, מתרים לכם, מתרים לכם.

שְׂרוּיִים לָכֶם, שְׂרוּיִים לָכֶם, שְׂרוּיִים לָכֶם.
מַחֲוִלִים לָכֶם, מַחֲוִלִים לָכֶם, מַחֲוִלִים לָכֶם.

אֵין פֶּאן קָלְלוֹת, אֵין פֶּאן אֱלוֹת, אֵין פֶּאן שְׁמֵתוֹת, אֵין פֶּאן אַרוּרִים,
אֵין פֶּאן תְּרָמִים, אֵין פֶּאן נְדוּיִם, אֵין פֶּאן נְזוּפוֹת, אֵין פֶּאן בְּטוּיִם, אֵין
פֶּאן דְּבָרִים רְעִים, אֵין פֶּאן חֲלוּמוֹת רְעִים, אֵין פֶּאן פְּתוּרוֹנוֹת רְעִים,
אֵין פֶּאן מְסִירַת דִּין, אֵין פֶּאן פְּתַחוֹן פֶּה לְרַעָה, אֵין פֶּאן מַחְשְׁבוֹת
זְרוֹת וְהִרְהוּרִים רְעִים, אֵין פֶּאן גְּזוּרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת, אֵין פֶּאן עֵין
הָרַע דְּנִשְׁיִם, אֵין פֶּאן עֵין הָרַע שֶׁל אֲנָשִׁים, אֵין פֶּאן עֵין הָרַע
דְּשׁוֹנָאִים וְדַאוּהֶבִים, אֵין פֶּאן דְּבָרִים אֲסוּרִים, אֵין פֶּאן קְבָלוֹת, אֵין
פֶּאן מְנַהֲגִים, וְכֹלָם יִהְיוּ בְּטָלִים וּמְבַטְלִים וְחֲשׁוּבִים כְּחֶרֶס הַנְּשֻׁבָר
וְכַדְבָּר שְׂאֵין בוֹ מַמָּשׁ, שְׁבִיתִין וְשִׁבְיָקִין לֹא שְׂרִירִין וְלֹא קִיּוּמִין. וְכֹל
מִינֵי עֵין הָרַע יוֹסְרוּ מֵעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וּמֵעַלְיָכֶם וּמִפְּתִיכֶם. וַיּוֹשְׁלוּ
בְּמִצּוּלוֹת יָם כְּכַתוּב, וְלֹא יִדְבַק בְּיָדְךָ מְאוּמָה מִן הַחֶרֶס לְמַעַן יִשׁוּב
יְהוָה יֵאֱהַרְוֶנָה מִתְרוֹן אִפּוֹ וְנָתַן לְךָ רַחֲמִים וְרַחֲמֶךָ וְהִרְבֶּךָ כְּאֲשֶׁר
נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם.

אֲנִי יְהוָה יֵאֱהַרְוֶנָה הַתְּמַלֵּא בְּרַחֲמִים, וַיִּכְבְּשׁוּ רַחֲמֶיךָ אֶת כַּעֲסֶךָ
וַיַּגְלוּ רַחֲמֶיךָ עַל מַדוּתֶיךָ וַיִּתְמַתְּקוּ הַדִּינִים מֵעַל עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל
וּמֵעַלֵינוּ, וְזָכַר לָנוּ עֲקֵדְתוֹ שֶׁל יִצְחָק אֲבִינוּ כְּאֵלוֹ אֲפָרוֹ צָבוּר וּמְנַח
עַל גְּבֵי הַמְּזֻבָּח וְהִבֵּט בְּאֲפָרוֹ לְהַצִּילָנוּ לָנוּ וּלְכֹל יִשְׂרָאֵל מִכָּל רַע.
וּכְשֶׁם שְׂמִסְכִּימִים וּמִתִּירִים לָכֶם הַבַּיִת דִּין שֶׁל מִטָּה, כִּי יִסְפִּימוּ
וַיִּתִּירוּ לָכֶם הַבַּיִת דִּין שֶׁל מַעְלָה:

וְכֹל הַקָּלְלוֹת וְכֹל הַחֲלוּמוֹת רְעִים וְכֹל פְּתוּרוֹנוֹת רַעוֹת וְכֹל מְסִירַת
דִּין וְכֹל פְּתַחוֹן פֶּה לְרַעָה וְכֹל מִינֵי גְזוּרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וְכֹל מִינֵי
דְּבָרִים אֲסוּרִים וְכֹל מִינֵי מַחְשְׁבוֹת זְרוֹת וְהִרְהוּרִים רְעִים, כֹּלָם
יִתְהַפְּכוּ לָכֶם לְטוֹבָה וְלִבְרָכָה כְּכַתוּב וְלֹא אָבָה יְהוָה יֵאֱהַרְוֶנָה אֱלֹהֶיךָ
לְשַׁמֵּעַ אֵל בְּלָעַם וַיִּהְיֶה יְהוָה יֵאֱהַרְוֶנָה אֱלֹהֶיךָ לְךָ אֶת הַקָּלְלָה
לְבָרְכָה כִּי אֶהְבֶּךָ יְהוָה יֵאֱהַרְוֶנָה אֱלֹהֶיךָ: וּכְתִיב וְאַתֶּם הַדְּבָקִים
בִּיהוָה יֵאֱהַרְוֶנָה אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כְּלָכֶם הַיּוֹם:

עֲשֵׂה לְמַעַן שְׂמֶךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן יִמְיִנְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן תִּוְרָתְךָ. עֲשֵׂה לְמַעַן קְדוּשַׁתְךָ. יְהִי לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגֹאֲלִי: יְהוָה עֲזֵר לְעַמּוֹ יִתֵּן יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהּ יִבְרַךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

סדר התקון לנפטרים

א. יתאספו מנין יראי שמים ואם אפשר לאסוף י"ב אנשים עדיף. ויעשו התרה למת בקיצור מן הקלות ומן הנידויים וכיוצא.

ב. יוציאו ספר תורה כשר ונניחוהו על התיבה, ויעמד אחד לידו משך כל זמן התקון.

ג. יתירו לא להפסיק בדבור ובכל דבר חול (חוץ מעשיית צרכים) כל זמן התקון.

ד. יכינו תוקע ושופר לצורך התקון.

ה. יאמרו כלם יחד ספר ראשון של התהלים מפרק א' עד סוף פרק מ"א ואחר כך יקייפו התיבה, ובעת הקפת התיבה יאמרו זה:

לְמַנְצַח מְזִמּוֹר לְדָוִד: יַעֲנֶךָ יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהּ בְּיוֹם צָרָה יִשְׁגָּבְךָ שֵׁם אֱלֹהֵי יַעֲקֹב. יִשְׁלַח עֲזָרְךָ, מִקִּדְשׁוֹ, וּמִצִּיּוֹן יִסְעָדֶךָ: יִזְכּוֹר כָּל מִנְחֹתֶיךָ. וְעוֹלֹתֶיךָ יִדְשָׁנָה סֵלָה: יִתֵּן לְךָ, כָּל־כִּבְדְּךָ וְכָל־עֲצָתְךָ, יְמֵלֵא: גְּרַנְנָה בִישׁוּעָתְךָ וּבְשֵׁם אֱלֹהֵינוּ נִדְגַל. יְמֵלֵא יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהּ כָּל־מִשְׁאֲלוֹתֶיךָ: עֲתָה יִדְעָתִי כִּי הוֹשִׁיעַ יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהּ מְשִׁיחוֹ. יַעֲנֶהּ מִשְׁמֵי קִדְשׁוֹ. בְּגִבְרוֹת יִשַׁע יִמְיִנּוּ: אֱלֹהֵי בָרֶכֶב וְאֱלֹהֵי בְּסוּסִים. וְאֲנַחְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהּ אֱלֹהֵינוּ נִזְכִּיר: הִמָּה כָרְעוּ וְנִפְּלוּ וְאֲנַחְנוּ קָמְנוּ וּנְתַעֲוֹדֶד: יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהּ הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ יַעֲנֶנּוּ בְיוֹם קִרְאָנוּ:

יושב בסתר עליון בצל שדי תלונן: אומר ליהוה מחסי ומצודתי אלהי אבטח בו: כי הוא יצילך מפח יקוש מדבר הוות: באברתו יסוף לך ותחת כנפיו תחסה צנה וסוחרה אמתו: לא תירא מפחד לילה מחץ יעוף יומם: מדבר באפל הלוח מקטב ישוד צהרים:

יפול מצדך אלף ורכבה מימינך אליך לא יגש: רק בעיניך תביט
 ושלמת רשעים תראה: כי אתה יהוה מחסי עליון שמת מעונך: לא
 תאנה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך: כי מלאכיו יצוה לך
 לשמרך בכל דרכיך: על כפים ישאוונך פן תגוף באבן רגלך: על
 שחל ופתן תדרוך תרמוס כפיר ותנין: כי בי חשק ואפליטהו
 אשגבהו כי ידע שקמי: יקראני ואענהו עמו אנכי בצרה אחלצהו
 ואכבדהו: אורך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי:

אנא בכת. גדולת ימינך. תתיר צרורה: (אב"ג ית"ץ)
 קבל רנת. עמך שגבנו. טהרנו נורא: (קר"ע שט"ן)
 נא גבור. דורשי חודך. ככבת שמרם: (נג"ד יכ"ש)
 ברכם טהרם. רחמי צדקתך. תמיד גמלם: (בט"ר צת"ג)
 חסין קדוש. ברוב טובך. נהל עדתך: (חק"ב טנ"ע)
 יחיד גאה. לעמך פנה. זוכרי קדושתך: (יג"ל פז"ק)
 שועתנו קבל. ושמע צעקתנו. יודע תעלומות: (שק"ו צי"ת)
 ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

אחר כך יעמדו כלם ויאמרו:

יה איום, זכר היום ברית שבעת תמימיך. ברית אורח אשר ארח.
 בחקות דת נאמיך. אב רחמן. קרב זמן. פדותנו ברחמיך. זכרנו יהוה
 יאהדונהי ברצון עמך: מחולל כל, וכל יכול. הנה נדרש לדורשיך.
 והמצא והתוצה. לעם דופקי דלתיך. בהזכירם זכות אברהם וצדקת
 כל חסידיך. שעה ניבם. בהתקרבם. בכל לבם לשחרך. זכרנו יהוה
 יאהדונהי ברצון עמך:

רחמנא אדכר לן קימיה דאברהם רחמא
 רחמנא ארים ימינך ואצמח פורקנך
 רחמנא בכסופי אפינ אתינא למקרי קמך רחם עלן בדיל ויעבור
 רחמנא גלי גבורתך ופרוק לן
 רחמנא דינן אפיק לנהורא
 בדיל ויעבור
 בדיל ויעבור
 בדיל ויעבור
 בדיל ויעבור

רחמנא פתח שמיא לצלותין
 רחמנא תוב מרוגזן
 רחמנא ולא נהדר ריקם מן קמך
 בדיל ויעבור :
 בדיל ויעבור :
 בדיל ויעבור :
 שמע ישראל יהוה יאהדונהי אלהינו יהוה יאהדונהי אחד :
 יהוה יאהדונהי הוא האלהים, יהוה יאהדונהי הוא האלהים :
 יהוה יאהדונהי הוא האלהים, יהוה יאהדונהי הוא האלהים :
 יהוה יאהדונהי מלך, יהוה יאהדונהי מלך, יהוה יאהדונהי מלך :
 לעולם ועד :
 יהוה יאהדונהי מלך, יהוה יאהדונהי מלך, יהוה יאהדונהי מלך :
 לעולם ועד :
 אלהינו שבשמים שמע קולנו וקבל תפלתנו ברצון : אמן :
 אלהינו שבשמים אל תאבדנו בארץ גלותנו : אמן :
 אלהינו שבשמים אבד והשמד כל הקמים עלינו לרעה : אמן :
 עננו אלהי אברהם עננו : עננו העונה בעת רצון עננו :
 יהוה יאהדונהי עשה למען שמך וחוסה על ישראל עמך :
 יהוה יאהדונהי עשה למען אברהם אברהם אברהם אברהם אברהם :
 וחוסה על ישראל עמך :
 יהוה יאהדונהי עשה למען נסקלים ונשרפים ונהרגים ונחנקים על
 יחוד קדשת שמך וחוסה על ישראל עמך :
 דעני לאברהם אבינו בחר המוריה : ענינן :
 דעני לצדיקי וחסידי ותמימי די בכל דר ודר : ענינן :
 תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעימות בימיך נצח :
 יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, אב
 הרחמים והסליחות, המרחם על כל העולמות, שתרחם על עמך
 ישראל, ועל כל נפשות רוחות ונשמות הרשעים הנדונים בגיהנם,
 והמגולגלים בדומם ובצומח ובחיי בלתי מדבר, ובחיי מדבר. ועל כל

נפשות רוחות ונשמות, הערטלאין המשוטטים בעולם, והולכים מדחי אל דחי בנד מלאכי חבלה, ונקלעים בכף הקלע. ובכללם תרחם על נפש ורוח ונשמה של (יזכיר שמות הנפטר ושם אמו). אל מלא רחמים, יהמו נא רחמיך עליהם. והקל את העונש המטל עליהם. כי אפה הוא בעל הרחמים והסליחות. ואף על פי שחטאו, ועויו, ופשעו לפניך, ופגמו בעולמות העליונים, ובשרשי נפשם, ורוחם ונשמתם. הלא אין מעצור לפניך לתקן פגם שלהם, ברחמיך הרבים, ובחסדיך הפשוטים. ותמחוק את שטרי חובם מעליהם, ותשליך במצולות ים כל חטאתם.

ורבן יהי רצון מלפניך יהוה יאהדונהי אלהינו ואלהי אבותינו, שתקבל ברחמים וברצון את תפלתנו שאנחנו מתפללים לפניך, על נפש ורוח ונשמה, של עבדיך (אמתך) (יזכיר שמות הנפטר ושם אמו) אנא אב הרחמים והסליחות, סלח נא לחטאתיו ולעוונותיו, ומחה והעבר את כל פשעיו מנגד עיניך כגודל חסדיך. ואף על פי שיש עדין עליו דין וחסבון, להיות מחייב להענש בעונשים קלים או חמורים, הלא לך יהוה יאהדונהי החסד לתת עליו חסד של חנם, ותקרע את רע גזר דינו מעליו, ויעלה ויבוא ויגיע ויראה וירצה לפניך שיח שפתותינו, לזכר בזכרון טוב את כל המצוות והזכויות והמעשים טובים שעשה (יזכיר שמות הנפטר ושם אמו) בהיותו בחיים, ולצרפם עם תפלתנו שאנחנו מתפללים לפניך, להמשיך ולהשפיע חסד ורחמים ורחמיך לנפשו ורוחו ונשמתו, להושיעם ולהרגיעם מפל מחבלים ומשחיתים ומקטרגים הממונים עליו לדונו, כפי הענשים אשר הושתו עליו. ולא יזכרו לו עוד חטאתיו ועוונותיו ופשעיו, אשר חטא והעוה ופשע לפניך. ושא נא לחטאים ולעוונות ולפשעים שעשה, הן על ידי עצמו והן שגרם לאחרים לחטא, ותתקן לו חלוק ומלבוש, להתלבש ולהתפסות בו נפשו ורוחו ונשמתו, ולא יהיה עוד ערום וערזה. ויהיה לו מנוחה ושלחה והשקט, יבוא שלום ונוחו על משפכותם, לאור באור פני מלךך

עולם. ותהיה מנוחתו פָּבוֹד בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, עִם הַצַּדִּיקִים וְהַחֲסִידִים שֶׁבְּגֵן עֵדֶן, וְתִהְיֶה חֲשׂוּבָה וְרְצוּיָה וּמְקַבֶּלֶת לְפָנָיִךְ תְּפִלָּתוֹ, כְּרִיחַ קִטְרֵת הַסַּמִּים הַנִּקְטָר בְּהִיכָלְךָ עַל מִזְבַּח הַזָּהָב, וּמִלְּפָנֶיךָ מִלְּפָנָיו יִקָּם אֵל תְּשִׁיבֵנו. חֲנֹנוּ מִלְּפָנָיו וְעֲנֵנוּ, לְמַעַן שְׁמַךְ הַקָּדוֹשׁ (יְכוּיִן בִּשְׁם אֱרֹאֲרִית"א), הָרְמוֹז בְּרֵאשֵׁי תִיבוֹת, אֲנֵא רַחֲמֶיךָ אֶת רַגְלֶיךָ יִכְבְּשׁוּ תַעֲבִיר אֲשֶׁמוֹתֵינוּ. כִּי אֵל שׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת וְתַחֲנוּנִים אַתָּה, וְיִגְלוּ רַחֲמֶיךָ עַל מַדּוּתֶיךָ, בְּזַכְרֵנוּ לְפָנֶיךָ שְׁלוֹשׁ עֶשְׂרֵה מִדּוֹת הַפְּתוּבִים עַל יְדֵי מִשָּׁה עֶבְדְּךָ כְּאָמֹר: יְהוָה יֵהָדוּנָהי בְּעֲנָן, וַיִּתְיַצֵּב עִמּוֹ שֵׁם, וַיִּקְרָא בְּשֵׁם יְהוָה יֵהָדוּנָהי וְשֵׁם נֶאֱמַר:

וַיַּעֲבֹר יְהוָה יֵהָדוּנָהי עַל פְּנֵי וַיִּקְרָא: יְהוָה יֵהָדוּנָהי יְהוָה יֵהָדוּנָהי אֵל, רַחוּם וְחַנוּן, אֶרֶךְ אַפַּיִם, וְרַב חֶסֶד, וְאַמֶּת, נֹצֵר חֶסֶד, לְאַלְפִים, נִשְׂא עוֹן, וְפָשַׁע, וְחַטָּאָה, וְנִקְהָ:

יִתְקַעוּ עֶשְׂרֵה קוֹלוֹת תִּשְׁרֹת תִּשְׁרֹת תִּרְ"ת:

מִי אֵל כְּמוֹךָ, נִשְׂא עוֹן וְעוֹבֵר עַל פֶּשַׁע, לְשֹׂאֲרֵי נַחֲלָתוֹ, לֹא הִחֲזִיק לְעַד אָפוֹ, כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמֵּנוּ, יִכְבּוֹשׁ עוֹנוֹתֵינוּ, וְתִשְׁלִיךְ בְּמִצּוֹלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תַּתֵּן אֶמֶת לְיַעֲקֹב, חֶסֶד לְאַבְרָהָם, אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם, מִיְמֵי קֶדֶם: וְשִׁמְעֵ אֶת תְּפִלָּתוֹ, כִּי אַתָּה שִׁמְעַתְּ תְּפִלַּת כָּל פֶּה:

בְּרוּךְ שִׁמְעַתְּ תְּפִלַּת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים:

אַחַר כֵּן יִפְרִישׁוּ צְדָקָה לְעֵלוּי נְשִׁמַת הַנִּפְטָרִים וַיְדַלִּיקוּ גַר אֶחָד לְכַבּוֹד אַבְרָהָם אֲבִינוּ עֲלֵיו הַשְּׁלוֹם.

וּמִשִּׁיכּוֹ הַתְּהִלִּים כָּל סֵפֶר שְׁנֵי, מִפְּרָק מ"ב עַד סוֹף פְּרָק ע"ב, וְאַחַר כֵּן יִקִּיפוּ הַתִּיבָה פַּעַם שְׁנֵי, וַיֹּאמְרוּ. לְמַנְצַח מִזְמוֹר לְדָוִד: יַעֲנֶךָ וְכו'.

יֹשֵׁב בְּסֵתֶר עֲלִיּוֹן וְכו' אֲנֵא בְּכַח. וְכו' נִמְצָא בַעֲמוֹד 712.

אַחַר כֵּן יַעֲמְדוּ כָּלֵם וַיֹּאמְרוּ:

ברית נפקד אָשׁר נַעֲקֵד, לְהַעֲלוֹת לְפָנֶיךָ, כְּשֶׁה נֶאֱסַר וְגַם נִמְסַר. עֲשׂוֹת הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ. רְצֵה גְזַעוּ וְחוּן זָרְעוּ. בְּעַת בּוֹאֵם לְפָנֶיךָ. וְאִם חוֹבֶם עָנָה בָּם. עֲשֵׂה נָא לְמַעַן שְׁמֶךָ. זְכַרְנוּ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי בְרִצּוֹן עַמֶּךָ:

זְכוּת יִצְחָק בְּשַׁחֲקוֹ. חֲתוּם בְּמַדַּת הַגְּבוּרָה. תִּזְכֹּר אֱלֹהֵי צוּר גּוֹאֲלֵי, לְעַם שׂוֹאֵל מִמֶּךָ עֲזָרָה. עֲקֵדְתוּ וְצַדִּיקְתוּ. מְשׁוּף לְעַם בְּשִׁמְךָ נִקְרָא. זְכַרְם לְטוֹבָה בַּנְּדָבָה. אֵל נֶאֱזָר בַּגְּבוּרָה. מִנְחַלְתְּךָ וְסִגְלַתְךָ לֹא תִכְלָא רַחֲמֶיךָ. זְכַרְנוּ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי בְרִצּוֹן עַמֶּךָ:

רַחֲמָנָא אֲדַכֵּר לָן קְנִימִיה דִּי־יִצְחָק עַקְדָא

רַחֲמָנָא הִדְרִךְ שׁוּי עֲלֵן

רַחֲמָנָא וְלֹא תַתְּפָרַע כְּעוֹבְדֵינָא בִישִׁין מִינָן

רַחֲמָנָא זִינֵךְ אֲשַׁרֵּי עֲלֵן

רַחֲמָנָא חֲשׁוּב עֲלֵן טַבּוֹן

רַחֲמָנָא פִּתַח שְׁמֵיךָ לְצִלּוֹתֵינוּ

רַחֲמָנָא תוּב מְרוּגְזֵךְ

רַחֲמָנָא וְלֹא נִהְדַר רִיקָם מִן קַמֶּךָ

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי אֱחָד:

יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הוּא הָאֱלֹהִים, יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הוּא הָאֱלֹהִים:

יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הוּא הָאֱלֹהִים, יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי הוּא הָאֱלֹהִים:

יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי מְלִךְ, יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי מְלִךְ, יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי מְלִךְ:

לְעוֹלָם וָעֶד:

יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי מְלִךְ, יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי מְלִךְ, יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי מְלִךְ:

לְעוֹלָם וָעֶד:

אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים בְּרִיתְךָ זְכוּר וְאֵל תְּשַׁכַּחְנוּ אָמֵן:

אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים בְּרַךְ אֶת לַחֲמֵנוּ וְאֶת מִימֵינוּ אָמֵן:

עֲנֵנוּ וּפְתַח יִצְחָק עֲנֵנוּ: עֲנֵנוּ הַעוֹנָה בְּעַת צָרָה עֲנֵנוּ:

יְהוָה יֵאֱהוּדוּנְהִי עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ וְחוּסָה עַל יִשְׂרָאֵל עַמֶּךָ:

יהוה יאהדונהי עשה למען יצחק נעקד באולמך וחוסה על ישראל עמך:

יהוה יאהדונהי עשה למען נסקלים ונשרפים ונהרגים ונחנקים על יחוד קדשת שמך וחוסה על ישראל עמך:

דעני ליצחק על גבי מדבחה: ענינן:

דעני לצדיקי וחסידי ותמימי די בכל דר ודר: ענינן:

תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעימות בימיך נצח:

ויאמרו התפלה לעלוי נשמת הנפטר, יהי רצון וכו' עד שומע תפלת עמו ישראל ברחמים. כולל תקיעת השופר. נמצא לעיל עמוד 714

אחר כך, פרישו צדקה לעלוי נשמת הנפטרים, ונדליקו גר שני לכבוד יצחק אבינו עליו השלום.

ימשיכו התהלים כל ספר שלישי מפרק ע"ג ועד סוף פרק פ"ט. ואחר כך יקיפו התיבה פעם שלישית ויאמרו למנצח מזמור לדר: ענך וכו'. יושב בסתר וכו'. אגא בכח. וכו'. נמצא בעמוד 712.

אחר כך יעמדו כלם ויאמרו:

למודך וגם ידיך ישראל לך מקורא. אשר חלם והן סלם. במרום לו מורא. אל אחד לך פחד ויאמר מה נורא. זכר צדקו וגם נאקו. לשארית נשארה. נהלצה אשר נשאה. זה כמה אימך. זכרנו יהוה יאהדונהי ברצון עמך:

זכר אחוז וגם שבוץ חתום במדת תפארת. מדת אמת באמת ירושה לו וכוותרת. תפארתו בתמתו. תמיד בו נקשרת. ודמותו וצורתו תקוקה בעטרת. הוא איש תם בשמך נחתם שמתו על כס רחמך: זכרנו יהוה יאהדונהי ברצון עמך:

רחמנא אדכר לן קימיה דיעקב שלמא

בדיל ויעבור: רחמנא טבון סגיאן אייתי עלן

בדיל ויעבור: רחמנא יתגלגלון רחמך עלן

רחמנא כבוש חמתא ורוגזא מינן
 רחמנא פתח שמיא לצלותין
 רחמנא תוב מרוגזך
 רחמנא ולא נהדר ריקם מן קמך
 כדיל ויעבור:
 כדיל ויעבור:
 כדיל ויעבור:
 כדיל ויעבור:

שמע ישראל יהוה יאהדונהי אלהינו יהוה יאהדונהי אהד:

יהוה יאהדונהי הוא האלהים, יהוה יאהדונהי הוא האלהים:
 יהוה יאהדונהי הוא האלהים, יהוה יאהדונהי הוא האלהים:
 יהוה יאהדונהי מלך, יהוה יאהדונהי מלך, יהוה יאהדונהי מלך:
 לעולם ועד:

יהוה יאהדונהי מלך, יהוה יאהדונהי מלך, יהוה יאהדונהי מלך:
 לעולם ועד:

אלהינו שבשמים גלה כבוד מלכותך עלינו מהרה: אמן:

אלהינו שבשמים גזר עלינו גזרות טובות: אמן:

עננו אביר יעקב עננו: עננו העונה בעת רחמים עננו:

יהוה יאהדונהי עשה למען שמך וחוסה על ישראל עמך:

יהוה יאהדונהי עשה למען יעקב נענה בסלם ממרומיך.

והוסיף על ישראל עמך:

יהוה עשה למען נסקלים ונשרפים ונהרגים ונחנקים על חוד

קדשת שמך וחוסה על ישראל עמך:

דעני ליעקב בבית אל: ענינך

דעני לצדיקי וחסידי ותמימי די בכל דר ודר: ענינך

תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעימות בימיך נצח:

ויאמרו התפלה לעלוי נשמת הנפטר, יהי רצון וכו' עד שומע תפלת עמו

ישראל ברחמים. כולל תקיעת השופר. נמצא לעיל עמוד 714

אחר-כך, יפרישו צדקה לעלוי נשמת הנפטרים וידליקו גר שלישי לכבוד

יעקב אבינו עליו השלום.

משיכו התהילים כל ספר רביעי מפרק צ' עד סוף פרק ק"ו ואחר כך

יִקְיֹפוּ הַתִּיבָה פָּעַם רַב־עֵיִת וַיֹּאמְרוּ: לְמַנְצַח מְזֻמּוֹר לְדָרֹד: יַעֲנֶךָ, וְכו'.
 יוֹשֵׁב בְּסֵתֶר וְכו', אֲנֵי אֲבָחַת. וְכו' נִמְצָא בַעֲמוֹד 712.

אַחַר כֵּן יַעֲמִדוּ כָל־עַמּוֹת וַיֹּאמְרוּ:

זְכוּת מֹשֶׁה אֶל תִּנְשֶׁה. חֲתוּם בְּמִדַּת הַנְּצִיחַ. בְּזִכּוֹתוֹ וְעֲנִיתוֹ, אוֹיְבָנוּ
 תִּנְצַח. וּבְהֵרָה הַמּוֹר שִׁיר מְזֻמּוֹר. נָשִׁיר וְלִמְנַצַּח. אֶל נִצַּח לְנִצַּח. רַחֵם
 עַל עַם רוֹמְמֵיךָ. זְכַרְנוּ יְהוָה יֵאֱהָדוֹנָהי בְּרִצּוֹן עֲמֶךָ:
 תוֹרָה תְּמַיְמָה וּנְעִימָה. יִרְשׁ עָנּוּ בְּהַר סִינַי. עִם אֶל אֵיּוֹם. אַרְבָּעִים יוֹם
 עָמַד שָׁם עִם יְהוָה יֵאֱהָדוֹנָהי. לְקַבֵּל תּוֹרָה זָכָה וּבְרָה מִשָּׁמַי מְעוֹנֵי.
 אֶל אֲמַת תּוֹרַת אֲמַת. הַנְּחִיל לְעַם נְאֻמֵּי. צְדָקָתוֹ וְתוֹרָתוֹ. זְכַר נָא
 מִשָּׁמַיךָ. זְכַרְנוּ יְהוָה יֵאֱהָדוֹנָהי בְּרִצּוֹן עֲמֶךָ:

רַחֲמָנָא אֲדַכֵּר לָן קְיָמִיָּה דְּמֹשֶׁה נְבִיאָה	בְּדִיל וַיַּעֲבֹר:
רַחֲמָנָא לֹא תַעֲבִיד גְּמִירָא לָן	בְּדִיל וַיַּעֲבֹר:
רַחֲמָנָא מְחוּל וּשְׂבוּק לְחֻבִּין וְלַעֲוִין	בְּדִיל וַיַּעֲבֹר:
רַחֲמָנָא פְּתַח שְׁמַיָּא לְצַלוּתֵין	בְּדִיל וַיַּעֲבֹר:
רַחֲמָנָא תוּב מְרוּגְזָן	בְּדִיל וַיַּעֲבֹר:
רַחֲמָנָא וְלֹא נְהַדֵּר רִיקָם מִן קַמְךָ	בְּדִיל וַיַּעֲבֹר:

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה יֵאֱהָדוֹנָהי אֱלֹהֵינוּ יְהוָה יֵאֱהָדוֹנָהי אֶחָד:

יְהוָה יֵאֱהָדוֹנָהי הוּא הָאֱלֹהִים, יְהוָה יֵאֱהָדוֹנָהי הוּא הָאֱלֹהִים:

יְהוָה יֵאֱהָדוֹנָהי הוּא הָאֱלֹהִים, יְהוָה יֵאֱהָדוֹנָהי הוּא הָאֱלֹהִים:

יְהוָה יֵאֱהָדוֹנָהי מְלֶךְ, יְהוָה יֵאֱהָדוֹנָהי מְלֶךְ, יְהוָה יֵאֱהָדוֹנָהי מְלֶךְ:
 לְעוֹלָם וָעֶד:

יְהוָה יֵאֱהָדוֹנָהי מְלֶךְ, יְהוָה יֵאֱהָדוֹנָהי מְלֶךְ, יְהוָה יֵאֱהָדוֹנָהי מְלֶךְ:
 לְעוֹלָם וָעֶד:

אֱלֹהֵינוּ שְׂבַשְׁמִים דְּרִשְׁנוּךָ הַמְצָא לָנוּ אָמֵן:

אֱלֹהֵינוּ שְׂבַשְׁמִים דְּרוּשׁ דְּמִינוּ מִיד קָמִינוּ אָמֵן:

עֲנֵנו הָעוֹנָה בְּעַת רְצוֹן עֲנֵנו: עֲנֵנו הָעוֹנָה בְּעַת רַחֲמִים עֲנֵנו:

יְהוָה יֵאָהֲדוֹנְהִי עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ וְחוֹסֶה עַל יִשְׂרָאֵל עֲמֶךָ:
 יְהוָה עֲשֵׂה לְמַעַן מֹשֶׁה נֶאֱמַן בְּכָל בֵּיתְךָ. וְחוֹסֶה עַל יִשְׂרָאֵל עֲמֶךָ.
 יְהוָה יֵאָהֲדוֹנְהִי עֲשֵׂה לְמַעַן נִסְקָלִים וְנִשְׂרָפִים וְנִהְרָגִים וְנִחְנָקִים עַל
 יְחִיד קִדְשֵׁת שְׁמֶךָ וְחוֹסֶה עַל יִשְׂרָאֵל עֲמֶךָ:
 דַּעְנֵי לְמֹשֶׁה וְאַבְרָהָמָה עַל יַם סוּף: עֲנֵינוּ:
 דַּעְנֵי לְצַדִּיקֵי וְחַסִּידֵי וְתַמִּימֵי דֵי בְּכָל דֵּר וְדָר: עֲנֵינוּ:
 תּוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שְׂבַע שְׁמֹחוֹת אֶת פְּנֵיךָ נְעִימוֹת בִּימִינְךָ נִצַּח:

וַיֹּאמְרוּ הַתְּפִלָּה לְעֵלוֹי נִשְׁמַת הַנְּפֻטָר, יְהִי רְצוֹן וְכו', עַד שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת עַמּוֹ
 יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. כּוֹלָל תְּקִיעַת הַשּׁוֹפָר. נִמְצָא לְעֵיל עֲמוֹד 714
 אַחֲרַיְכֶם פְּרִישׁוֹ צְדָקָה לְעֵלוֹי נִשְׁמַת הַנְּפֻטָרִים וַיְדַלִּיקוּ נֵר לְכַבוֹד מֹשֶׁה
 רַבֵּינוּ ע"ה.

יִמְשִׁיכוּ מִפְּרָק ק"ו עַד סוּף פְּרָק קי"ח וְאַח"כּ יִקִּיפוּ הַתִּיבָה פְּעַם
 חֲמִישִׁית וַיֹּאמְרוּ: לְמַנְצַח מִזְמוֹר לְדָוִד: יַעֲנֶךָ וְכו'. 'וּשְׁב בְּסֵתֶר וְכו',
 אָנָּה בְּכַח. וְכו' נִמְצָא בַעֲמוֹד 712.

אַחַר כֶּן יַעֲמְדוּ כֻלָּם וַיֹּאמְרוּ:

בְּזִכּוֹת אֶהְרֵן רוֹן יְרוּן. עֲמֶךָ בְּאֶמְרָם הוֹשַׁעֲנָא. נִחַתָּם בְּכַבוֹד בְּמַצְנַפְת
 נָאָה, לְשִׁמְשׁ בְּכֹהֵנָה. בְּגֵדֵי פָאָר לְפָאָר, שְׁמֶךָ לְבֶשׂ בְּאַמוּנָה. הוֹדוּ
 הֲרָאָה לְעַם נִכְאָה. רַם שׁוֹכֵן בְּמַעוֹנָה. בְּזִכּוֹתוֹ וְתִפְלָתוֹ. תּוֹשִׁיעַ
 לְזַעֲמֶךָ. זְכַרְנוּ יְהוָה יֵאָהֲדוֹנְהִי בְּרְצוֹן עֲמֶךָ:
 בְּגֵדֵי קִדְשׁ לְקַח לְקַדְשׁ. לְשֵׁרֵת בָּם לְפָנִים וְלִפְנֵי. וּלְבָשֶׁם בְּבָאוּ שָׁם
 קְדוֹשׁ כְּמִלְאָךְ יְהוָה יֵאָהֲדוֹנְהִי. בְּקַרְבְּנוֹתָיו וְעוֹלוֹתָיו הָיָה מְכַפֵּר עַל
 עוֹנֵי. תְּפִלוֹתָיו וְתַחֲנוּתָיו זָכַר הַיּוֹם לְעַם אָמוּנֵי. וְתַטְעֵם וְתַרְגִּיעֵם
 בְּמִקְדָּשׁ הַדּוֹמֶךָ. זְכַרְנוּ יְהוָה יֵאָהֲדוֹנְהִי בְּרְצוֹן עֲמֶךָ:

רַחֲמָנָא אֲדַכֵּר לָן קְיָמִיָּה דְאַהֲרֹן כְּתָנָא
 רַחֲמָנָא סְעִיד וְסִמִּיךְ הָיִי לָן
 בְּדִיל וַיַּעֲבֹר:
 בְּדִיל וַיַּעֲבֹר:

רַחֲמָנָא עֲבִיד עֲמָנָא אַתָּא לְטָב
 רַחֲמָנָא פִּתַח שְׁמַיָּא לְצִלוֹתֵינוּ
 רַחֲמָנָא תוּב מְרוּגְזָךְ
 רַחֲמָנָא וְלֹא נְהִיר רִיקָם מִן קַמְךָ
 בְּדִיל וַיַּעֲבֹר :
 בְּדִיל וַיַּעֲבֹר :
 בְּדִיל וַיַּעֲבֹר :
 בְּדִיל וַיַּעֲבֹר :

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה יַאֲהֲדוּנְהִי אֱלֹהֵינוּ יְהוָה יַאֲהֲדוּנְהִי אֱתָךְ :

יְהוָה יַאֲהֲדוּנְהִי הוּא הַאֱלֹהִים, יְהוָה יַאֲהֲדוּנְהִי הוּא הַאֱלֹהִים :

יְהוָה יַאֲהֲדוּנְהִי הוּא הַאֱלֹהִים, יְהוָה יַאֲהֲדוּנְהִי הוּא הַאֱלֹהִים :

יְהוָה יַאֲהֲדוּנְהִי מְלֶךְ, יְהוָה יַאֲהֲדוּנְהִי מְלֶךְ, יְהוָה יַאֲהֲדוּנְהִי מְלֶךְ
 לְעוֹלָם וָעֶד :

יְהוָה יַאֲהֲדוּנְהִי מְלֶךְ, יְהוָה יַאֲהֲדוּנְהִי מְלֶךְ, יְהוָה יַאֲהֲדוּנְהִי מְלֶךְ
 לְעוֹלָם וָעֶד :

אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים הַעֲתֵר לָנוּ הַיּוֹם וּבְכֹל יוֹם בְּתַפְלִחוֹנוּ. אָמֵן

אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים הַחֲזִירָנוּ בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה וּרְצוּיָה לְפָנֶיךָ. אָמֵן

עֲנֵנוּ הַעֲוֹנָה בְּעַת רְצוֹן עֲנֵנוּ : עֲנֵנוּ הַעֲוֹנָה בְּעַת רַחֲמִים עֲנֵנוּ :

יְהוָה יַאֲהֲדוּנְהִי עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ וְחֹסֶה עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ :

יְהוָה יַאֲהֲדוּנְהִי עֲשֵׂה לְמַעַן אֱהָרֵן כַּהֵן בְּאוֹרֶיךָ וְתוֹמֶיךָ :

וְחֹסֶה עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ :

יְהוָה יַאֲהֲדוּנְהִי עֲשֵׂה לְמַעַן נִסְקָלִים וְנִשְׁרָפִים וְנִהְרָגִים וְנִחְנָקִים עַל

יְחִיד קִדְשֵׁיךָ וְחֹסֶה עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ :

דְּעֵנִי לְאַהֲרֹן בְּמַחֲתָה : עֲנִינֵן :

דְּעֵנִי לְצַדִּיקִי וְחַסִּידִי וְתַמִּימֵי דֵי בְּכָל דֵּר וְדָר : עֲנִינֵן :

תוֹדֵיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שְׂבַע שְׂמַחוֹת אֶת פְּנֵיךָ נְעִימוֹת בִּימִינְךָ נְצַח :

וַיֹּאמְרוּ הַתְּפִלָּה לְעֵלוּי נִשְׁמַת הַנְּפֻטָר, יְהִי רְצוֹן וְכו' עַד שׁוֹמַע תְּפִלַּת עַמּוֹ

יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. כוֹלל תְּקִיעַת הַשּׁוֹפָר. נִמְצָא לְעֵיל עַמּוּד 714

אֲחֵר כֶּף יִפְרִישׁוּ צְדָקָה לְעֵלוּי נִשְׁמַת הַנְּפֻטָרִים, וַיִּדְלִיקוּ גַר לְכַבּוֹד אֱהָרֹן הַכֹּהֵן ע"ה.

נִמְשִׁיכוּ הַתְּהִלִּים כָּל פֶּרֶק קי"ט וְאַחֵר כֶּף יִקִּיפוּ הַתִּיבָה פַּעַם שְׁשִׁית

וַיֹּאמְרוּ: לְמַנְצַח מְזֻמֹּר לְדָוִד: יַעֲנֵךְ בַּיּוֹם צָרָה וְכוּ'. יוֹשֵׁב בְּסֵתֶר וְכוּ'
 . אֲנֵי בְכַח. וְכוּ' נִמְצָא בַעֲמוֹד 712

אַחַר כֵּן יַעֲמִדוּ כָלֶם וַיֹּאמְרוּ:

זְכוּת נִשְׁמֵר, בְּרִית שְׁמֵר. בְּמִדַּת הַיְסוּד חֲתוּם. לְמַלּוּךְ זָכָה וּבְמַלּוּכָה,
 לוֹ נִגְלָה כָּל סֵתוּם. וּבְזֻכוּתוֹ לְאַמְתּוֹ, נִגְלָה קֵץ הַחֲתוּם, וְתִרְדֵּף וְגַם
 תִּהְדֹּף לְרִשְׁעִים יְסִיתוּם. זְכוּת אָבוֹת, רוֹכֵב עַרְבוּת. זְכוּר הַיּוֹם
 לְרוּמָמָךְ. זְכַרְנוּ יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהי בְּרִצּוֹן עֲמֶךָ:

בְּזֻכוּת יוֹסֵף. הִיָּה מְאַסֵּף, נִחַלְתָּךְ בְּבֵית קְדֻשָּׁךְ, וַרְצָה אֵל חַי בְּנִיחוּחֵי,
 תִּפְלַת עִם מְקַדְשֶׁךְ. וּבְרִיתוֹ וְזֻכוּתוֹ זָכַר לְעַם מְגוֹרְשֶׁךְ. זְכָרְם לְגִילָה
 וְצִהְלָה. וְקִבְּצָם לְמַגְרֶשֶׁךְ. הוֹשַׁעְנָא וְרַחֵם נָא, בְּזֻכוּתוֹ לְאַמִּיךְ. זְכַרְנוּ
 יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהי בְּרִצּוֹן עֲמֶךָ:

זְכוּת פְּנִיחָס הַמִּיחָס. לְמִדַּת צְדִיק יְסוּד עוֹלָם. לְבְרִית קִנְיָא וַיִּפְלַל עִם
 קוֹנֵה. הַמְבִיא בְּמִשְׁפָּט עַל כָּל נַעֲלָם. וְתַעֲצֵר מִשְׁלַחַת צַר. וְהוּא
 נִתְבַּצֵּר בְּרוּם עוֹלָם. הִגַּם הַלּוֹם בְּרִית שְׁלוֹם. חַיִּים וְעֵלוֹם לְכַהוֹנֵת
 עוֹלָם. וּבְזֻכוּתוֹ לְעֵדְתוֹ. קָרַב קֵץ יְמֵינֶךָ. זְכַרְנוּ יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהי בְּרִצּוֹן
 עֲמֶךָ:

בְּזֻכוּת מְקַנָּא הִיָּה עוֹנָה, לְשׁוּעַת עִם מְקַדְשֶׁךְ. רְצָה אֵל חַי בְּנִיחוּחֵי.
 חִלָּף קָרְבְּנֵי לְאַשְׁךְ. וְשָׂה פְּזוּרָה שִׁי לְמוֹרָא יוֹבִילוּ אֵל נְוָה קְדֻשָּׁךְ.
 זְכָרְם לְגִילָה וְצִהְלָה. וְקִבְּצָם לְמַגְרֶשֶׁךְ. הוֹשַׁעְנָא וְרַחֵם נָא. לְכַנֵּה
 אֲשֶׁר נִטְעָה יְמֵינֶךָ. זְכַרְנוּ יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהי בְּרִצּוֹן עֲמֶךָ:

רַחֲמָנָא אֲדַכְּר לָן זְכוּתֵיה דְּיוֹסֵף צְדִיקָא	בְּדִיל וַיַּעֲבוֹר:
רַחֲמָנָא אֲדַכְּר לָן קִנְיָוִתֵיה דְּפִינְחָס קִנְיָה	בְּדִיל וַיַּעֲבוֹר:
רַחֲמָנָא פִּתַח שְׁמַיָא לְצִלוֹתֵין	בְּדִיל וַיַּעֲבוֹר:
רַחֲמָנָא תוֹב מְרוּגְגָן	בְּדִיל וַיַּעֲבוֹר:
רַחֲמָנָא וְלֹא נְהַדֵּר רִיקָם מִן קַמָּךְ	בְּדִיל וַיַּעֲבוֹר:

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהי אֱלֹהֵינוּ יְהוָה יֵאֱהַדוּנָהי אֲחָד:

יהנה יאהדונהי הוא האלהים, יהנה יאהדונהי הוא האלהים:
 יהנה יאהדונהי הוא האלהים, יהנה יאהדונהי הוא האלהים:
 יהנה יאהדונהי מלך, יהנה יאהדונהי מלך, יהנה יאהדונהי מלוך
 לעולם ועד:

יהנה יאהדונהי מלך, יהנה יאהדונהי מלך, יהנה יאהדונהי מלוך
 לעולם ועד:

אלהינו שבשמים ונקרא ואתה תעננו אמן:
 אלהינו שבשמים זכרנו בזכרון טוב לפניך אמן:
 עננו העונה בעת רצון עננו: עננו העונה בעת רחמים עננו:

יהנה יאהדונהי עשה למען שמך וחוסה על ישראל עמך:
 יהנה יאהדונהי עשה למען זכות יוסף אסיר צדיקיך
 וחוסה על ישראל עמך:

יהנה יאהדונהי עשה למען פנחס וך קנא לשמך
 וחוסה על ישראל עמך:

יהנה יאהדונהי עשה למען נסקלים ונשרפים ונהרגים ונחנקים על
 יחוד קדשת שמך וחוסה על ישראל עמך:

דעני ליוסף בבית אסירי: ענין:
 דעני לפנחס בשטים: ענין:
 דעני לצדיקי וחסידי ותמימי די בכל דר ודר: ענין:

תודיעני ארח חיים שבע שמחות את פניך נעימות בימיך נצח:

ויאמרו התפלה לעלוי נשמת הנפטר, יהי רצון וכו' עד שומע תפלת עמו
 ישראל ברחמים. כולל תקיעת השופר. נמצא לעיל עמוד 714
 אחר כך פרישו צדקה לעלוי נשמת הנפטרים, ונדליקו גר לכבוד יוסף
 ופנחס ע"ה.

משכחו התהלים מפרק ק"כ עד סופו, ואחר כך יקיפו התיבה פעם
 שביעית ויאמרו: למנצח מזמור לדוד: יענך וכו'. יושב בסתר וכו',
 אנה בכת. וכו' נמצא בעמוד 712

אחר כך יעמדו כלם ויאמרו:

זכור סגן אשר נגן, עלי עשור וגם נבל. בשירותיו וזמירותיו, יהודון
 לך בכל תבל. לך נמשח ונגדך שח נשוא לך על וגם סבל. פדה
 נכאה מקוראה, לך נחלה וגם חבל. להושיעה להרגיעה תגלה
 ממרוםך. זכרנו יהוה יאהדונהי ברצון עמך:

בזכות דוד איש ידיד. נחתם בכתר מלכותך. תרחם וגם תנחם. עמך
 ונחלתך. בזכותו הראה לעם נכאה. בגן ביתך ונגותך. בזכות אבות
 מערבות. זכר נא לעדתך. ונטלם ונשאם בזכות שבעת תמימך.
 זכרנו יהוה יאהדונהי ברצון עמך: זכר לנו אלהינו זכות דוד בנו
 ישי. ומגזעו תצו חוטר, לקבץ את מגורשי. ובכותו אסוף נדחו,
 ואת בני ואת נשי. ונגילה במלכותך ודברי נפלאותיך: זכרנו יהוה
 יאהדונהי ברצון עמך:

- רחמנא אדכר לן קימיה דדוד מלכא משיחא בדיל ויעבור:
- רחמנא אדכר לן צלותיה דשלמה מלכא בדיל ויעבור:
- רחמנא פתח שמיא לצלותין בדיל ויעבור:
- רחמנא צלותנא קבל ברעוא בדיל ויעבור:
- רחמנא קבל צלותין ובעותין בעידן עקתין בדיל ויעבור:
- רחמנא רחם על נשמתין בדיל ויעבור:
- רחמנא תוב מרוגזך בדיל ויעבור:
- רחמנא ולא נהדר ריקם מן קמך בדיל ויעבור:

שמע ישראל יהוה יאהדונהי אלהינו יהוה יאהדונהי אחד:

יהוה יאהדונהי הוא האלהים, יהוה יאהדונהי הוא האלהים:

יהוה יאהדונהי הוא האלהים, יהוה יאהדונהי הוא האלהים:

יהוה יאהדונהי מלך, יהוה יאהדונהי מלך, יהוה יאהדונהי מלך
 לעולם ועד:

יהוה יאהדונהי מלך, יהוה יאהדונהי מלך, יהוה יאהדונהי מלך
 לעולם ועד:

אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים חֲמוּל עָלֵינוּ וְעַל טַפְּנוּ וְעַל עוֹלָלָנוּ :
 אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים טַהֲרָנוּ מִטְּמְאוֹת עֲוֹנוֹנוּ :
 אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים יְהַמּוּ נָא רַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ :
 אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים כְּבוֹשׁ אֶת כּוֹבְשָׁנוּ :
 אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים לְמַעַנְךָ עֲשֵׂה וְלֹא לְמַעַנְנוּ :
 אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים מְלֵא מִשְׁאַלוֹת לְבַנו לְטוֹבָה לְעַבֹּדְתֶיךָ :
 אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים נְקוּם אֶת נִקְמָתָנוּ :
 אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים סְמוּךְ אֶת נְפִילָתָנוּ :
 אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים עֲנֵה אֶת עֲתָרָתָנוּ :
 אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים פְּדֵנוּ מִיַּד כָּל אוֹיְבָנוּ :
 אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים צִוֵּה אֶתְנוּ בְּרַכּוֹתֶיךָ :
 אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים קְרַב לָנוּ קִץ הַגְּאֻלָּה :
 אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים רִיבָה רִיבָנוּ וּגְאֻלָּתָנוּ :
 אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים שְׂעֵה אֶת שׁוֹעַתָנוּ :
 אֱלֹהֵינוּ שְׁבַשְׁמִים תִּכּוֹן תִּפְלֹתָנוּ קְטֹרֶת לְפָנֶיךָ :
 עֲנֵנוּ מִגֵּן דָּוִד עֲנֵנוּ : עֲנֵנוּ אֱלֹהֵי הַמְּרַכְּבָה עֲנֵנוּ : עֲנֵנוּ רַחוּם וְחַנוּן
 עֲנֵנוּ :
 יְהוָה יֵאָהֲדוֹנֵהי עֲשֵׂה לְמַעַן שְׁמֶךָ וְחוּסָה עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ :
 יְהוָה יֵאָהֲדוֹנֵהי עֲשֵׂה לְמַעַן דָּוִד נְעִים זְמִירוֹתֶיךָ .
 וְחוּסָה עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ :
 יְהוָה יֵאָהֲדוֹנֵהי עֲשֵׂה לְמַעַן מְלֶךְ שְׁלֹמֹה בֶּנֶה בַּיִת לְשִׁמְךָ
 וְחוּסָה עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ :
 יְהוָה יֵאָהֲדוֹנֵהי עֲשֵׂה לְמַעַן נִסְקָלִים וְנִשְׂרָפִים וְנִהְרָגִים וְנִחַנְקִים עַל
 יְחִיד קִדְשֵׁת שְׁמֶךָ וְחוּסָה עַל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ :
 דְּעֵנִי לְדוֹד וְלְשֹׁלְמָה בְּנוּ בִירוּשָׁלַיִם : עֲנִינָן :
 דְּעֵנִי לְצַדִּיקִי וְחֲסִידֵי וְתַמִּימֵי דֵי בְּכָל דֵּר וְדָר : עֲנִינָן :
 תוֹדִיעֵנִי אֲרַח חַיִּים שׁוֹבַע שְׂמֵחַת אֶת פְּנֵיךָ נְעִימוֹת בִּימִינְךָ נְצַח :

וַיֹּאמְרוּ הַתַּפְּלָה לְעֵלּוּי נִשְׁמַת הַנֶּפֶטָר, יְהִי רְצוֹן וְכוּ' עַד שׁוֹמֵעַ תַּפְּלַת עַמּוֹ
 יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. כּוֹלֵל תְּקִיעַת הַשּׁוֹפָר. נִמְצָא לְעֵיל עַמּוּד 714
 וַיִּתְקְעוּ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים תִּשְׁרִית, שְׁלֹשׁ פְּעָמִים תִּשְׁבֵּת, שְׁלֹשׁ פְּעָמִים תִּרְחֻם.
 וַיֹּאמְרוּ עוֹד פְּעַם מִי אֵל כְּמוֹךָ.

מִי אֵל כְּמוֹךָ, נִשְׂא עֵז וְעוֹבֵר עַל פְּשָׁע, לִשְׂאֵרֵי נַחֲלָתוֹ, לֹא הִתְזַיֵּק
 לְעַד אָפוֹ, כִּי חָפֵץ חֶסֶד הוּא: יָשׁוּב יִרְחַמֵּנוּ, יִכְבּוֹשׁ עֲוֹנוֹתֵינוּ,
 וְתִשְׁלִיף בְּמַצּוּלוֹת יָם כָּל חַטָּאתָם: תִּתֵּן אֱמֶת לְיַעֲקֹב, חֶסֶד לְאַבְרָהָם,
 אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְרָהָם, מִימֵי קֶדֶם:

יִתְּנוּ צְדָקָה לְעֵלּוּי נִשְׁמַת הַנֶּפֶטָרִים, וַיִּדְּלִיקוּ נֵר לְכַבּוֹד דְּוֵד הַמְּלִיךָ
 עָלָיו הַשָּׁלוֹם.

יְחִזְרֵנוּ הַסֵּפֶר תּוֹרָה לְהִיכָל וְאַחַר כֵּן יֹאמְרוּ:

רַבִּי חֲנִינְיָא בֶּן עֲקִישָׁי אָמַר רְצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְזַכּוֹת אֶת
 יִשְׂרָאֵל לְפִיכָף הַרְבֵּה לָהֶם תּוֹרָה וּמַצּוּוֹת שֶׁנֶּאֱמַר יְהוָה יֵאָהֲדוּנָהּ
 חָפֵץ לְמַעַן צְדָקוֹ יִגְדִיל תּוֹרָה וַיֵּאָדִיר:

יֹאמְרוּ קְדִישׁ "עַל יִשְׂרָאֵל".

**בענין תקוני עוונות שלא נתפרשו בהאריז"ל נעתק מספר שאלות
 ותשובות ברית אברהם להר' יוסף שני סימן ז'.**

היות וב"ה רבים עתה עם הארץ אשר האיר ה' עיניהם ונשאם לבם לשוב
 בתשובה שלימה מפשעיהם לכל חטאתם. וגלוי וידוע שאחד החטאים
 החמורים הוא חלול שבת קודש, אשר הלכותיו תלויים בשערה ומי
 יאמר ניקיתי. ורבותינו הקדושים אשר האירו לנו דרכי התשובה,
 האריז"ל, הרש"ש והרי"ח טוב זיע"א לא זכרו דבר מתקון חטא זה, ואין
 אתנו יודע עד מה גודל הפגם ומקום תקונו ואיזה דרך ישכון אור. ומי
 יאמר עליתי למרום אדמה לעליונים למעלה לתקן סדר ותקון אשר יוכל
 האדם לסמוך ולבטוח כי בזה תקן נפשו מיום הדין הגדול והנורא
 והשיב האור על מכונו. (וכמ"ש החיד"א זיע"א בצפורן שמיר סי' ו')

וז"ל. ומי עלה שמים או נגלה אליו אליהו ז"ל בקבע אחר רבינו האריז"ל לעשות פשר דבר בענינים העומדים ברומו של עולם, ותקון בשמות ועולמות העליונים למעלה עכ"ל.)

וברור שיש תשובה גם לחטאים אשר לא זכרו רבותינו הקדושים סדר תקונם. וכמבואר בדברי חז"ל בהרבה מקומות, וכמ"ש בזה"ק פ' משפטים (ק"ו). "שאיך דבר בעולם ואיך פתח בעולם שלא משבר מי ששב בתשובה. ושנינו, איך דבר בעולם העומד בפני התשובה ולכל בעלי התשובה מקבל הקב"ה ומזמן לפנייהם אורחות חיים, ואעפ"י שפגם מה שפגם הכל נתקן והכל שב על מכונו. ואפילו במה שנשבע הקב"ה לרעה, כאשר שב האדם בתשובה שב בו הקב"ה והופך לטובה. והתשובה שוברת גזרות רעות ודינין ושלא לאות של ברזל מעל השב. ואיך דבר העומד בפני התשובה. ואפילו אם פשע אדם בעדים והתראה, כאשר שב, רפואת נפשו מזומנת לו". עכ"ל. ולפלא הוא שלשבעת שקר החמורה שנודעזע העולם עליה, והחמירו חז"ל בעניינה מאוד וכן לעון זרע לבטלה שאמרו על זה בזה"ר (פ' ויחי) שתשובתו קשה ומרובה, כתב רבינו האריז"ל תקוני תשובה, וכן לחטאים משונים כבא על הבהמה והזכר כתב סדר תקונם, ואלו לחלול שבת קודש לא כתב תקונו. וגם הרי"ח הטוב בספרו לשון חכמים שהוסיף עוד כמה תקונים מדעתו הרחבה לחטאים שלא נזכרו בכתבי האריז"ל, לא כתב תקון לזה, ודברים בגו.

ומקום היה בראש לומר שאעפ"י שתקון לזה בפירושא לא אתמר, מכללא אתמר, כי בשערוה"ק תיקון ט"ז נתן תיקון למחוייב ד' מיתות ב"ד "יתענה מאתיים תעניות ובכל יום מהם יקרא פ' עקידת יצחק בכוונה ויתפלל לבוראו שבזכות אברהם שנתנסה באש יצילהו משריפה שהיא כנגד אות ה' ראשונה של ההוי"ה. ובזכות יצחק שנעקד יצילהו מהרג שהוא כנגד ו' של הוי"ה, ובזכות יעקב שגלה בגלות יצילהו מחנק שהיא כנגד אות ה' אחרונה של ההוי"ה הנדמה לגלות. ובזכות שלשתם יחד יצילהו מסקילה שהיא כנגד אות י' של ההוי"ה עכ"ל. וא"כ חלול שבת שהוא בסקילה, סמא דידיה בידן. אך דא עקא שתקון זה כתב מהרח"ו שבלי ספק אינו להאריז"ל אלא למהר"א הלוי, ומאן יימר

דהסכימו בזה מן שמיא, ולא רק שלא מצינו לרש"ש שסמך ידו על תקון זה להכניסו בבריתו ובמאמרו, אלא אדרבה סידר תקון קבלת ד' מיתות ב"ד בדרך אחרת (והיא לו נדפסה בקונטרס שפת אמת שבספר "אמת ליעקב") ולא צירף לתקון זה שבשער המצוות אפילו כסניף בעלמא. ונראה דחיליה דהאי תיקון שסדר הרש"ש הוא משער הכוונות כוונות ק"ש. (דף כ"ד.) ומתחילה חשבתי לחלק בין תקון למי שנתחייב ד' מיתות ב"ד לבין תקון קבלת ד' מיתות ב"ד. אך מצאתי להרי"ח טוב בספרו לשון חכמים ח"ב סי' כ"ה שהביא לתיקון זה של הרש"ש וקראו "תקון למי שחייב א' מד' מיתות ב"ד". וגם הוא לא צירף לזה התיקון שבשער המצוות ואפילו לא כסניף, ולא הצריך פדיון מאתיים תעניות ולא אמירת העקידה. וא"כ נראה דנדחה קראו לה עזובה שכוחה לתקון שבשער רוה"ק.

ולאחר העיון נראה דאין תקון זה לא שבשער רוח הקודש, ולא של הרש"ש והרי"ח טוב מועיל לחלול שבת כלל, ולא נגע ולא פגע בה, כי מצינו שסדרו תקון מיוחד לבא על הזכור שמיתתו בסקילה. ותקונו ברג"ל תעניות, ולבא על אשת איש שמיתתו בחנק ותקונו בשכ"ה תעניות, ולא סמכו על התקון הכולל של ד' מיתות ב"ד, ובוודאי שגם לשאר עוונות שחייבים עליהם ד' מיתות ב"ד כחלול שבת וכדו' שצריך להיות להם תקון פרטי כפי מספר ומפקד שמות הקודש שפגם בהם. ואין תקון זה אלא בכללות ליחד אותיות הוי"ה אהי"ה אדנו"ת שהפרידם בחטאיו שישוכו להתייחד ולהאיר מבלי מונע, וגורם לו שינצל מלמות בפועל בד' מיתות ב"ד. וכמשאחז"ל "תני ר' חייא, מיום שחרב בית המקדש אעפ"י שבטלו סנהדרין דין ארבע מיתות לא בטלו, מי שנתחייב סקילה או נופל מן הגג או חיה דורסתו, ומי שנתחייב שריפה או נופל בדליקה או נחש מכישו, ומי שנתחייב הריגה או נמסר למלכות או ליסטים באים עליו ומי שנתחייב חנק או טובע בנהר או מת בסרוניכ"י". (כתובות ל.) ואעפ"י שהחוטאים בענשי מיתות אלו מתים על מטתם בשלוה, ידוע הוא שישוכו בגלגול וימותו במה שנתחייבו, ותיקון זה מצילם ממיתה משונה שנתחייבו בה, ותו לא. ואל תשיבני ממה שבסוף התקון סידר הרש"ש (והעתיקו גם הרי"ח טוב בלשון חכמים)

נוסח תפילה בלשון זה "יהי רצון מלפניך ה' או"א שיהיה נחשב לפניך קבלה ומסירה זו שקבלתי ומסרתי את עצמי לקבל ד' מיתות ב"ד, כאילו נעשו בי בפועל בב"ד הגדול שבירושלים לכפר על כל עוונותי ולתקן כל העולמות שפגמתי" עכ"ל. וא"כ תיקון זה לכאורה מועיל גם לתקן העולמות, כי גם בסדר קבלת ד' מיתות שתקן לומר בק"ש שעל המטה כתב לנוסח זה אעפ"י שבוודאי אין בזה תיקון מושלם לחטאת האדם ומוצרך לתיקוני עוונות שבשער רוח"ק, וכמו שכתב האריז"ל עצמו "כי מי שחטא אפי' ת"ח מוכרח הוא שיתענה כדי שימרק עוונותיו ויתקן המקום אשר פגם בו ואח"כ יעלה משם למעלה". (שער רוח הקודש ענין כוונת התענית), וגם הרש"ש והרי"ח הטוב לא אמרו שתקן זה של ד' מיתות ב"ד יעזור לחוטא בזכור או באשת איש, רח"ל. וא"כ גם לחלול שבת אין בזה משום תעלה ורפואה למכתו.

ומצאתי און לי בזה, ממה שמצאתי ראיתי להרי"ח הטוב בספרו רב פעלים ח"ג סי' י"ט בתשובה לאדם שכבה בשוגג בדבר שיש בו מחלוקת הפוסקים אם אסורו מדאורייתא או מדרבנן, וגזר תקונו "שיתענה ג' ימים ב', ה', ב', ואם אפשר ז' ימים ויאמר בקבלת תענית בפירוש שהוא מקריב חלבו ודמו בתעניתו לפני הקב"ה במקום הקרבן על המזבח בעבור שגגתו שגג בחלול שבת, וביום התענית ילמד תנ"ך של קריאי מועד לליל שבועות והמשניות אשר שם, ויקרא ג"כ פרשיות של הקרבנות וגם ילמד אדרא זוטא ויעשה כפרה על ראשו בתרגול ויתן אותו לעניים, ויתודה בווידוי באות ח' על חלול שבת ויתן דמי חטאת שהוא עז שמינה לעניים תלמידי חכמים וישוב אל ה' וירחמהו", עכ"ל. ראה גם ראה כמה החמיר בתקונו בכמה ימי תעניות וכפרה ודמי חטאת ולימודים ולא בא על סיפוקו לתת לו התקון לד' מיתות ב"ד שהוא יותר קל, כי ודאי אין בזה מזור לנפשו כלל, ואפילו לא על השוגג וכ"ש על המזיד.

והאיר ה' עיני להבין מדוע לא כתבו רבותינו הקדושים תקון לחלול שבת, כי בהתבונן בכל התקונים שסדר האריז"ל, כולם הם בחטאים שבהם הכניס האדם הקודש במקום הטנופת, והפיל הנצוצות למטה, או שגרם להסתיר אור הקודש מלהאיר, או שגרם לחצונים להתאחז

בקדושה במקום הקרוב אליהם, או הביא הקלי' להקיף הקדושה מבחוץ, ואפי' בחטא הגאווה שגרם שבפגמו עלו הקלי' עד אותיות י"ה, אין זה אלא בהוי"ה דמילוי ההי"ן, וכמ"ש וז"ל "ולפי שמילוי ההי"ן הוא יותר תחתון מן מלוי אלפי"ן או יודי"ן, לכן מתאחזים החצונים בו יותר משאר מלויי שם י"ה. ותקונו שיכוון בשם י"ה דההי"ן, לסלק ולהסיר הגאווה הזאת מן הקליפות ולהחזירה למעלה הוא יתב"ש בעל הגאווה האמיתית". ובחטא שבועת שקר מונע מהמלכות שבעה הבלים דקדושה ומלבישה הבלים דקלי', שהם הבל ורעות רוח, וע"י ל"ז תעניות שבגי' הבל, מסתלקים הבלים הקליפה מהמלכות ונמשכים אליה שבעה הבלים דקדושה, ובאלה קיבל רשות האריז"ל לגלות סדר התקון. אמנם חטא חלול שבת, פגמו שונה, כי גרם לקלי' לעלות אל תוך חלול הקדושה ולהגיע עד השורש שנשמתו תלויה שם. וגורם רע לו ולזולתו, ולכן ענשו גדול מאוד כדי להתלבן ולחזור בקדושה. (נוסח משולב משעהכ"ו ופע"ח בדרוש תחום שבת), ובזה אפשר לא ניתן להם רשות לגלות סדר התקון, אם נתקן ע"י תעניות במספר ובמפקד השמות שפגם בהם, או אינו אלא ע"י תשובה סגיא ויסורים קשים ומעין הדברים הנזכרים ברוקח.

ואם כנים דברי, יובן בזה מדוע לחלול שבת בשוגג בספק אסור דאורייתא הצריך הרב פעלים הנ"ל. תשובה גדולה כ"כ, הכוללת שלשה או שבעה ימי תענית וכו', כאשר לבא על הזכור או על אשת איש במזיד, הסתפק בתיקון תענית של יום אחד בלבד ופדיון שאר הימים בכסף. וגם לא הצריך להביא דמי חטאת שמינה לשוגג בהם (ומה שהצריך ד' ימים לתיקון חטא זרע לבטלה, אפשר מפני שאמרו בזוהר שאין תקונו אלא בתשובה סגיא, ויותר נראה לי מפני שיש כמה חלוקים ופרטים בחטא זה וצריך תיקון בפ"ע לכל אחד מהם כמתבאר מנוסח עננו שתקן הרש"ש לחטא זה, וכן הצריך ג' ימים לרואה קרי ביוהכ"פ, כיון שסכנתו קרובה שמא לא ישלים שנתו רח"ל, ולכן הצריך תקונו ג"פ כי בתלתא תהוי חזקה וינצל ויכנס לחיים טובים).

זאת, ועוד אחרת, כי בשאר עוונות התקון הוא שוה לכל נפש, ונכתב בספר, אבל חלול שבת פגמו אינו שוה בכלם, וכמ"ש האריז"ל

"שהפגם מגיע עד השורש שנשמתו של החוטא תלויה שם. וא"כ תקונו שונה לכל אדם בהתאם לגודל נשמתו, ועומק פגמו, ולכן נמנע מלכתבו, ויש אנשים הדיוטות ופשוטים מעמי הארץ ושורש נשמתם גבוה לעילא מן כל ברכתא ותקונם צריך להיות בהתאם לשרשם, ואין לשפוט תקון האדם לפי מראה עינים*.

ובתיקון ד' מיתות ב"ד למהר"א הלוי הנ"ל, יש להבין אם יש לחלק מאתיים התעניות לד' מיתות ב"ד, ויצא לכל אחד מהם רביע שהם חמישים תעניות, או שאין נפק"מ, ובכל ענין ואפילו לא נתחייב רק אחת מד' מיתות תקונו במאתיים תעניות, ולזה הדעת נוטה. כי התיקון בכל מקרה הוא ע"י חבור ד' אותיות ההוי"ה שכנגד ד' מיתות ב"ד. וא"א לעשות חבור אות י' דהוי"ה עם א' דאדנות ודאחי"ה בלבד, וחייב לצרף ולחבר גם שאר אותיות ההוי"ה עם אדנות ואחי"ה. וכן משמע גם מתיקון ד' מיתות ב"ד בסדר מהרש"ש שאפילו נתחייב באחד מהם יעשה כל הסדר, ומפורש כתב בלשון חכמים בסדר זה הוא תיקון למי שחייב אחד מד' מיתות ב"ד, וא"כ גם התעניות נראה דא"א פחות

* אפשר שזו הסיבה שהרש"ש לא הביא בסדורו תקון לא"א בסדר האריז"ל אעפ"י שהביא תקוני מ"ז ובא על הבהמה שהם יותר רחוקים מן השכל, כי תקון בא על הבהמה נתנו האריז"ל לכל נפש, ותקון מ"ז אעפ"י שלא נתנו אלא לפרטיים כיון שנתן אותו תיקון לג' בני"א, מוכח מילתא דתיקונו שוה לכל נפש. אבל תקון א"א אעפ"י שפשט הדברים מטיף שנתנו האריז"ל לכל נפש, מלשון מהרח"ו שכתב "עוד מצאתי בקונטרס אחד של בעל התקון הנזכר" נראה שנתנו האריז"ל לאדם אחד וממנו העתיקו מהרח"ו שהבין שהוא שוה לכל נפש, ואלו הרש"ש לא ברור ליה אם אכן שוה הוא לכל אדם, ולכן קרא לו שמיטה, וגם הרי"ח הטוב, שכן הביאו בלשון חכמים והסכים שתקונו בשכ"ה תעניות, לא הסתפק בפדיון שכ"ה סעודות אלא בג' פעמים שכ"ה שהם תתקע"ה סעודות, משא"כ בתקונים אחרים שפדיונם שוה למס' התעניות בדיוק. ואפשר שסיבה זו גרמה לו לשלש פדיונותיו, אך לא הבנתי למה לא הביאו לתקון הגאון וכבוד או"א, שזכרם האריז"ל.

ממאתיים אפילו אם אינו חייב אלא אחד מד' מיתות ב"ד. וא"כ מסדרי התקונים שכתבו שתקון לחלול שבת הוא חמישים תעניות (והביאום ב"בניהו בן יהודיע" תקוני הנפש, ובס' "אור הלבנה"). ונראה שבנו חשבונם על רביע מתיקון ד' מיתות ב"ד טעו בשתיים. א. כי עצם התיקון לאו מר בר רב אשי חתום עלה ונדחה היא. ב. כי גם לסומך על התקון יצטרך בכל מקרה מאתיים תעניות ולא חמישים.

והרב כף החיים (או"ח סי' של"ד) כתב וזה לשונו, אם עבר על אב מלאכה בשבת כתב בספר "חמדת ימים" בשם האר"י שיצום תנ"ה ימים כמספר שלשת שמות אה"ה במילואם דיודי"ן דאלפי"ן ודההי"ן, סוד תחום שבת שהוא החותם. אמנם מדברי הרב בשערוה"ק תיקון ט"ז לא משמע הכי שכתב תקון למחוייב ד' מיתות ב"ד שיתענה מאתיים תעניות וכו'. ואיסור שבת הוא בסקילה וא"כ נראה דא"צ כ"כ תעניות, והגם דיש לחלק דלפי סודם של דברים אין התקונים שוים, מ"מ בכתבי האר"י בח' שערים אשר אתנו לא מצאנו גילוי בהדיא כמה צריך להתענות מי שחלל שבת במזיד, וע"כ נראה להקל למי שלא יוכל להתענות כ"כ ימים וגם אין לו ממון לפדות כ"כ תעניות שילקה ויתענה מ' יום, עכ"ל. והנה ספר "חמדת ימים" קמו עליו עוררי"ן כידוע, ולא עוד אלא שמהאר"י נראה היפך מדבריו כי במפורש חלק האר"י בין איסור תחומין למלאכה בשבת כי באיסור תחומין יצא האדם אל הקלי', ובחלול שבת גרם לקלי' להכנס אל הקודש ח"ו, והוא בא להשוותם בתיקון כמנין תחום, ונראה דזו היתה לו להר' "אור הלבנה" שחלק בין תיקון למחלל שבת שהצריכו חמישים תעניות לבין מי שיצא מחוץ לתחום בשבת שהצריכו תנ"ד תעניות כמנין תחום, ועכ"פ אין אלו אלא דברי נביאות, ולא האריז"ל חתום עליהם, ולכן סמך הרב כף החיים על פסק מהרא"י והרמ"א שהצריכו להתענות מ' ימים לתקון זה.

ועלינו לברר דרך ונתיב לתקון חלול שבת, ומי יוכל לעלות השמימה ויקחה לנו וישמיענו אותה ונעשנה, ומשום תקנת השבים אמרתי למצא מזור ותרופה לעוון זה, בנוי עפ"י רבותינו הקדושים זיע"א. וזה יצא ראשונה, פסק הרמ"א, (או"ח סי' של"ד) שכתב "שתקונו להתענות ארבעים יום שני וחמישי ולא ישתה יין ולא יאכל בשר (בכל זמן תיקונו,

ולא רק בסעודות שלפני ואחרי הצום ולא כמו שהבינו כמה אחרונים) ויתן במקום קרבן חטאת י"ח פשוטים לצדקה ואם ירצה לפדות התענית יתן בעד כל יום שנים עשר פשוטים לצדקה". וסמך הרב כף החיים ידו שהתקון הוא בארבעים ימי תענית, והוסיף מלקות. אמנם מהרב פעלים שהובא לעיל נראה שלא הסתפק בתקון זה ואפילו למחלל שבת בשוגג בספק איסור דאורייתא, הצריכו להתענות בפועל ג' או ז' ימים וללמוד סדר תקון ארוך ולתת דמי חטאת שמנה, וא"כ מה יעשה המזיד.

ולוא דמסתפינא הוה אמינא כי תקון חלול שבת נראה שהוא אולי בתשעים וששה ימי תענית, כמנין "אל אדני" וכמנין מלאכה, כי בשער המצוות פ' בשלח כתב כי שבת הוא סוד "אל אדני" במילואו באופן זה, אל, אלף דלת נון יוד, עולים בגי' שבת. ובשער המצוות פ' בהר כתב האריז"ל וזה לשונו. "דע שכל מיני המלאכות הם בעולם העשיה שהוא בעולם הזה הנקרא עולם המעשה ולכן מלאכה גי' "אל אדני", שהוא סוד עולם העשיה, אבל מלאכות אוכל נפש הם יותר עליונות וכו', הם בעולם היצירה, ולכן אוכל בגי' "אל הוי"ה", שהוא סוד עולם היצירה", עכ"ל. והנה בשבת שנאסרה כל מלאכה שעולה כמנין שם "אל אדני" ובמילואו עולה גי' שבת נראה דזה המקום הצריך תיקון למחלל שבת, ואין לומר דכיון שהז"א עולה במנחת שבת עד ת' נימין דשערות דדיקנא דא"א העולה כמנין "קדוש" שיש להתענות ת"י ימים, כי חג השבועות יוכיח שאעפ"י שבו הז"א כבר ממוסף עולה אל דיקנא דא"א, ואעפ"י כ' אינו אסור במלאכת אוכל נפש, ושבתות העומר יוכיחו שאעפ"י שאין עליית הפרצופים, נאסרו בעשיית מלאכה, כי כבר לימדנו להועיל מהרש"ש זיע"א, שאין איסור עשיית מלאכה קשור בעליית הפרצופים אלא בעליית העולמות מתוך ימי החול שעולים אבי"ע דקדושה מתוך החול עד מקום שהיו עומדים בע"ש בראשית והוא עד שיעור י"ד מדרגות פנויות בין הקדושה לימי החול. (ראה הגהוב"י לשעהכ"ו, דרוש חג השבועות).

וכבר ידוע שסוד שם שבת בא גם משמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן קס"א קמ"ג קנ"א, ושם י"ה, העולים בגי' כמנין שבת, כמבואר בכוונות המקוה של ע"ש ושבת. וכח השבת בא מז' אותיות אהי"ה יה"ו ומשבע

שמות הנמשכים מהם שהם הוי"ה, הוי"ה בניקוד אלקים, מצפ"ץ, יה אדני, מצפ"ץ, אלקים אל, (כמבואר בשעהכו"ו, דרוש ערבית של שבת.) ובשעהכו"ו דף ג': כתב כי סוד שבת הוא ש', בת. וכן הוא בשער המצוות פ' בהר.

וע"כ נראה דסדר התקון לחלול שבת שרשו יהיה בנוי על דברי הר' "מנחת יהודה" שכתב שלכל עוון ועוון אשר חטא יטבול במקוה או במעין ז' טבילות מבעוד יום, ויקבל תענית של כ"ד שעות ואח"כ יאכל סעודה המפסקת ופרוסה האחרונה יטבלנה במעט אפר ויאכלנה, וכן יעשה בגמר התענית כשיבא לסעוד יטבל פרוסה הראשונה באפר ויאכלנה. (מלבד אם הוא שבת) ובליל התענית כשישכב על מטתו יניח אבן קטנה תחת ראשו בין המצע להכר, וישתדל להשיג אזור של שק העשוי משער עיזים ויחגור אותו על מתניו מתחת בגדיו בלילה וביום של התענית, וביום התענית באיזה שעה מהיום שירצה יכנס לחדר ויסגור החדר בעדו וילך יחף ד' אמות, ובעודו יחף יעמוד כנגד המערב כמו העומד בתפילה ויאמר נוסח העננו שתקן כשיחזיק בידו מעות כנגד סך ימים שצריך להתענות בהם, עיי"ש. ועליו יש להוסיף התיקון לחלול שבת שב"רב פעלים" ח"ג סי' י"ט, וע"ז יש להוסיף סדר תקון ד' מיתות ב"ד שהובא בלשון חכמים ח"ב. ופדיון התעניות יהיה לכתחילה כנגד שבע מאות ושתיים תעניות כמנין שבת העולים "אל אדני" במילוי, ואם א"א לו, יהיה צ"ו כנגד "אל אדני" רגיל העולה כמנין מלאכה, ואם ג"ז א"א לו יהיה מ' כנגד מ' יום שכתבו הרמ"א והכף החיים, וכל זה מלבד דמי חטאת שמינה שיש לו להביא מחיר עז מבת שמונה ימים ועד בת שנה לת"ח עניים, וכשיקח בידו הכסף כמנין שבת, יעשה שני צבורים אחד של פדיון שלש מאות תעניות כמנין ש של שבת, והשני של פדיון ארבע מאות ושתיים תעניות כמנין בת של שבת, ויכוון לחברם יחד ושע"ז יתחברו אותיות ש' עם בת ויהיה שבת לתקן מה שפגם בהפרידו אותם. ויכוון שכסף זה כמנין "אל אדני" במילואו, שיהיה לתקן מה שפגם בשם זה ומקומו, ואם לוקח פדיון צ"ו תעניות יכוון שהם כנגד שם "אל אדני" פשוט, העולה כמנין מלאכה, ואם לוקח פדיון מ' תעניות יכוון שיתוקנו שמות אלו בכח תעניתו, ובכל אלה יכוון

שכסף זה יהיה פדיון לתעניות שמחוייב בהם כדי לתקן פגמו. ואם אפשר יעשה התיקון ז' פעמים בשנה ראשונה וכל שנה יעשה שלש פעמים התיקון, ובפעם הראשונה יתן בכסף מלא פדיון סעודותיו, ובשאר פעמים אם אין יכולתו משגת יתן פרוטות במספר ובמפקד שמות אלו, ויאמר בימי התענית פ' "מעונה אלהי קדם, עד ואתה על במותימו תדרוך" י' פעמים, ובאמרו "ויגרש מפניך אויבי" יכוון לגרש הקליפה שהכניס במקום הקודש ולהפילה בנוקבא דתהומא רבא, וכן יאמר פסוק זה שנה שלימה בכל ליל שבת על שולחנו כי כידוע בליל שבת הוא סוד יחוד הדעת הנקרא אלהי קדם הרמוז בפסוק זה. ודבר בעתו מה טוב. וישתדל להזהר בשמירת שבת ביותר ובפרט מדבור של חול, וילקה. ואף כי אין אתנו יודע "אי זה הדרך יחלק אור יפיץ קדים עלי ארץ", ואין בידינו להחליט סדר התקון הנכון, אין ספק שתעניות אלו עם חרטה כנה יעשו רושם חשוב ותקון כל שהוא למעלה ויעזרוהו משמים לגמור תקונו ולנקותו ולטהרו כמטהר וכמצרף כס"ף. וה' יקבל תקונו ברצון.

אמנם נראה כי תקון זה הוא למחלל שבת במלאכה, אמנם הפוגם בכבוד שבת או יום טוב בדבור של חול או בכגדים בזויים או בטלטול מוקצה או בקריאת עתונים למיניהם ה' יצילנו, צריך תקון בפני עצמו. וכמו שחלק האר"י ז"ל בין תקון לפוגם בכבוד או"א, למי שחטא במצות כבוד או"א, ופגמו הוא גדול כי מגיע עד מקום הכבוד של מעלה, ואולי תקונו שיתענה לפחות יום אחד ויתודה על כך ויתן פדיון ל"ב תעניות כמניו כבוד ויאמר "ובכן תן כבוד לעמך וכו'" הנאמר בתפילות ר"ה ויוהכ"פ, ויתן עוד צ"א פרוטות ויכוון שהוא כמנין יחוד הוי"ה אדנות ליחדא שמה דקובה"ו ביחודא שלים, ויאמר שיר השירים, ויכוון ליחד הדודים באהבה, ויקפיד במלבושי שבת נאים ובג' סעודות שבת חשובות עם פת לפחות כשיעור ביצה בכל אחת מהן, ויקפיד לילך בכל ע"ש למקוה ולטבול לכבוד שבת, ואפשר לצרף ולעשות זה יחד ביום תעניתו לתיקון חלול שבת.

ובענין תקון למי שהפילה את פרי בטנה במזיד, הנה בזוה"ק (שמות ג':) החמיר בזה מאוד והעמידו במותב תלת"א עם בועל נדה ובוכל גויה

ששלשת אלו הם הדוחין השכינה מהעולם וגורמין שמדורו של הקב"ה לא ימצא בעולם ובנ"א צווחין ולא נשמע קולם. וההורג העובר שבמעי האשה בעודו במעיה נקרא רוצח בנו וגרוע מרוצח בעלמא והעולם לא יכול לסבול מעשהו הרע והקב"ה מסתלק מהעולם וחרב ורעב ומות באים על העולם וגורם לשכינה שתנדוד ותשוטט בעולם ולא תמצא מנוח. אוי לאותו אדם, וטוב לו אם לא היה נברא. עכ"ל. ומי יראה ולא יחוש לזה. ואע"ג דעובר לא עדיף מטריפה כי פיו סתום וטבורו פתוח ואדם רגיל לא יעמוד כן אפי' שעה אחת, ומה גם כי מעולם לא היתה לעובר חזקת חיותא (וכמ"ש מהרימ"ט סי' צ"ז וצ"ט) ולכן ישראל לא נצטוו על העוברין. וב"נ חייב, כי גם על הטריפה חייב כמבואר ברמב"ם הלכות מלכים פ"ט ה"ד. ובזה תתישב קושיית התוס' (סנהדרין נ"ט) איך בעוברים ב"נ חייב וישראל פטור, דאין זה מדין עובר אלא מדין טריפה נגעו בה דלאינהו דינו כאדם שלם ולא לנו. ובזה נדחית ראיית מהרימ"ט מהיוצאת ליהרג שממיתין ולדה, כי כיון שהולד תלוי בה ובלעדיה אין לו חיים והיא מופקרת למות ממילא נפסקת חיות העובר ואינו בגדר חי ודוק. אך מאידך גיסא איכא טיבותא בעובר שאם יולד לא יהיה טריפה וישוב להיות אדם גמור משא"כ טריפה דשוב לעולם אינו בגדר אדם גמור, ודין גרמ"א דעצירא"ה כי עצור עצר להולד אדם שלם, ורוב עוברים לאו נפלים נינהו, (יבמות קי"ט). והיינו אורחיה. (בכורות ב':) ואפי' המפלת בתוך מ' יום שאינו בדין עובר והבא אחריו חייב בפדיון (כמבואר ביו"ד סי' ש"ה) וכמ"ש בגמ' (יבמות ס"ט): דעד ארבעים מיא בעלמא היא ואינו פוסל את אמו לאכול תרומה דבת כהן, עכ"פ כיון שראוי היה לצאת מזה אדם גמור ושלם, לפי חומר הענין יש גם בזה מקום מחוש לדברי הזוהר ואזהרתו. (וראה "רב פעלים ח"א אבהע"ז סי' ד', ושד"ח כללים א' אות ב"ן ובשירי הפאה שם אות י"ז.) ואפשר שתקונה הוא בסוד "שופך דם האדם באדם, דמו ישפך". כמבואר בלקוטי תורה פ' נח בסוד "מצות שפיכת דם הרוצח". וראה גם בשער הלקוטים פ' נח ובשעהכ"ו דרוש א' מדרושי הפסח, וא"כ אפשר שהוא בפ"ח תעניות כמנין ב"פ דם שהוא שם מ"ה ורצוע אקי"ה שבתוכו.

והנה רבינו האריז"ל (שערוה"ק תיקון ד') כתב וזה לשונו. לכותב קמיע לאשה המקשה לילד, הנה האיש הזה גרם להוציא העובר ההוא שלא בזמנו ועי"כ גורם לו או מיתה טרם זמן הראוי לו, או בא לידי עניות לפיכך צריך להתענות מ"ה ימים כנגד שם הוי"ה דאלפי"ן שהוא בגי' אדם. ולפי ששפך דם האדם שהוא בגי' מ"ד יתענה עוד יום אחד להשלים מנין אדם. עכ"ל. ואם במי שזרז לידת אדם חי הצריכו תקון כזה על אחת כמה וכמה במי שגרמה למות העובר רח"ל. ואעפ"י שאין אתנו יודע עד מה עצמו פגם זה, אפשר שאם יהיה שולחנם לפניהם לפ"ח תעניות בסוד "שופך דם האדם באדם". תקון פורתא מיהא הוי. ובוודאי שזה יעשה רושם גדול בשמים, ומן השמים יסייעו להשלים תקונה. וכמו שאמחז"ל הבא ליטהר מסייעין בעדו.

ומי שעשתה זאת תוך מ' יום להריונה תעשה תיקון זה לפחות ג' פעמים ובלבד שתתחרט מעומקא דליבא. ואם הפילה לאחר מ' יום תעשה תיקון זה לפחות ה' פעמים כנגד נרנח"י דנפש דנפש. ובכל ענין יש לה לומר בשב"ק ספר תהילים כולו מבלי להפסיק כלל ותכוון להשיב השכינה למקום מנוחתה ע"י התהילים שחברם דוד המלך ע"ה שהוא בחי' השכינה וטוב שתקבל עליה גלות מ' יום ולפחות לישן על שמיכה על הקרקע מ' יום פרט לשבתות, ולא לאכול בהם מטעמי תענוגים פרט לשבת.

וע"ח שחטא בע"ז, כתב במ"ח שתקונו הוא ש"א תעניות להציל נפשו מאש לא נופח שהוא כמס' אלקים דיודין עם הכולל שבו פגם. ואעפ"י שהרש"ש בנה"ש כתב כי הח"י ומ"ח דבריהם מעורבים ומיוסדים על שאר תלמידי הרב אשר לא סמך ידו עליהם. הנה אין אתנו יודע דרך הנשר בשמים לתקן החטא עפ"י סוד ומקום הפגם אלא בדברים אשר דבשם נוטף מגוויית האר"י הח"י וזה לא נכלל בהם. אבל ראיתי להר' אור הלבנה והרב בניהו בן יהודע שהעתיקוהו למעשה, כי אין לנו מגיד בלתו, ומה גם שכבר האמת ליעקב (בקונו' שפ"א) בענין כוונת המלקות כתב שנראה שהרש"ש הביא הכוונות מס' משנת חסידים כי רק שם נמצאו כוונות אלו ומכאן ראייה שגם מוה"ר החסיד ז"ל היה משתמש בספר מ"ח. ומ"ש בנה"ש דאין להשגיח ע"ד הרמ"ח כנראה דחזר בו

בסוף ימיו או מיירי כשימצא סתירה מע"ח או מח' שערים, אבל אם לא יש סתירה דבריו הם אמו"ץ. וכבר רשום בזכרוני למעלה מעשרה מקומות שכתוב בס' הכוונות שלו כוונות שכתוב בס' מ"ח ולא נזכרו בשום אחד מח' שערים. עכ"ל. ואעפ"י שהאמל"י בו במקום תבריה לגזיזיה וכתב דהרש"ש שינה סדר המלקות ממ"ש במ"ח, שבמ"ח כתב שהמלקות השני יתחיל בכתף ימין ואילו הרש"ש כתב שהשני יתחיל באמצע. וא"כ הרי שלא סמך על המ"ח, ולכאורה היה מקום לומר שלא מהמ"ח לקח הרש"ש לכוונות המלקות אלא מס' הליקוטים פ' כי תצא שהיה בידו והכינו וגם חקרו וסדרו על מכונו, אך לאחר העיון נראה שלא משם לקחו כי שם אטמו"ן וכן חלוקת כוונות תיבת מלקות לא נכתבו אלא במ"ח והביאם הרש"ש בכוונותיו ואם כן נראה דמאישי לקחה זאת מר ניהו המ"ח. ועכ"פ מאין מקור אחר ודאי דרב גובריה וחיליה דהמ"ח להשען עליו וכל מן דין נסמוך סמיכה בכל כחנו על אותו צדיק ומשנתו והיה זה שלום.

ובענין תקון למי שייחד לו פילגש, הנה נודעו דברי היעב"ץ שבשו"ת ח"ב סי' ט"ו, אמנם מה שכתב לדחות דברי הריב"ש יש להשיב על דבריו, וגם מהר"א חזן בשו"ת תעלומות לב ח"ג סי' ל"ב הסכים עמו. אמנם בתקוני זוהר תקונא שתיאאה כתב שכאשר ישראל לא מתייחדים בזוגם בקדושין וז' ברכות, שהוא יחודם בקדושה וברכה, שורה עליהם קללה ופירוד וגורם חטא זה לשכינה שתגורש ממקומה וה' עמה, וע"ז אמר הכתוב כצפור נודדת מן קנה כן איש נודד ממקומו, עיי"ש. ומי ראה כזאת ושמע כאלה ולבו לא יחרד על גלות השכינה והקללה והפירוד שנופל בהם עקב זאת. וא"א לומר שדברי הזוהר אינם אלא בקדשה האמורה בתורה, כי פשט דברי הזוהר אוסר בכל גוונא. ובזוהר פ' תזריע (מ"ד:) כתב וזה לשונו, כל הנהגה מהעוה"ז בלא ברכה כאילו גוזל לקב"ה ולכ"י דכתיב גוזל אביו ואמו ואומר אין פשע. מאן דאתדבק באנתו למהני מינה ואע"ג דאיהי פנויה ואהני מינה בלא ברכה, כאילו גוזל לקב"ה ולכנסת ישראל, מ"ט בגין דזווגא דלהון בשבע ברכות הוא. חבר הוא לאיש משחית דא ירבעם וכמה דאוקמוה, ואומר אין פשע דאמר הא פנויה היא, אמאי אסור, בגין דא גוזל אביו ואמו הוי,

ולא עוד דחבר הוא לאיש משחית מאן הוא איש משחית, דפגים דיוקנא ותקונא דלעילא. עכ"ל. וממ"ש "דאמר פנויה היא אמאי אסור", מבואר שאין הכוונה לקדשה שמפורש אסורה אלא לסתם פילגש.

ומכלב בן יפונה אין קושיה כיצד לקח פילגש שהרי היה נשיא שבט יהודה ואפשר שדינו כמלך לענין זה. ואפשר שיש הבדל בין זמן המשכן והמקדש הראשון כשהשכינה שרתה בישראל, ולכן לא היה פגם בביאת פילגש, לאחר חרבן בית ראשון שעלתה השכינה שאז יש חשש לגלות השכינה ע"י ביאת פילגש, והאמוראים ששאלו אשה ליום אחד בחופו"ק לקחום, וכמו שפירש"י (יומא י"ח:) וז"ל. "יש אשה שתנשא ליומא שאתעכב כאן ותצא לאחר מכאן". וכבר ידוע שבדין פילגש נחלקו הראשונים, והרמב"ם בין האוסרים (פרט למלך). וכלל הוא בדינו שבכל מקום שנחלקו הפוסקים בדין, הקבלה תכריע. וכמ"ש מר"ן בב"י לגבי תפילין בחוה"מ לאסור הנחתו על פי הזוהר, וא"כ לאחר דברי הזוהר הנ"ל אין מקום לסמוך על המתירים כלל.

וכדי להורות תשובה לרבים כבר אמרתי שעיקר התקון הוא דברי המנחת יהודה הנ"ל. וטוב לצרף לתקון סדר כוונת תפילין דר"ת, כי היות ולפי תקוני הזוהר גרם חוטא זה להפריד אלוף בחי' הת"ת מהבינה לגלות יחד עם שכינתא קדישא, בכוונה זו אפשר שיתוקן הענין, כי כוונה זו היא לחבר אותיות י"ה שהם חו"ב, ואח"כ לחבר ה' תתאה שכינתא קדישא ועמה אות ה-ו' תפארת עוזמו, אל ה' עילאה בינה, ולהשפיע מה' עילאה אל אותיות ו"ה ולייחד כל עולמות וספירות הקודש בבחינת ד' אותיות ההוי"ה ביחוד גמור ושלם. וגם לצרף יחוד כ"א משערוה"ק על פסוק "אור זרוע לצדיק" דקאי על בנין הפרצופים הקדושים דזו"ן והכל בסדר פסוקים שר"ת שלהם מצטרף לשמות וכוונות אלו.

והנה מסדרי התקונים כתבו שהבא על הפנויה תקונו בארבעים ימי תעניות ולא ידעתי מניין להם. ומי עלה שמים וירד לקבוע את מס' ימי התענית, והתשובה והוידוי והרצון והמחשבה הם עיקר התקון, ומעשה התענית והפדיון מסייעים לתקון. ולכן יתן פדיון נפשו לצדקה לעניים ככל אשר יוכל ונראה שהממעט לא יפחות מפדיון מ"ז תעניות כמנין

אותיות י"ה הו"ה הו"ה הנ"ל ונראה שיש בזה לפחות חלק מהתיקון הנצרך ורחמנא לבא בעי. ומשמים יסייעו בעדו להשלים תקונו. ויה"ר שה' יקים שכינתו מעפרא בב"א.

והבא לתקן אשר חטא על הנפש בגילוח זקנו בתער אעפ"י שלא מצאנו מספר ימים לתקון עוון זה, מהיות טוב כדאי לעשות התקון עם פדיון של שמ"ה תעניות כמנין א-ל שד-י. המכוון כנגד הזקן ובוודאי שזה יעשה רושם גדול בשמים ואולי ינקה חטאו לגמרי.

וכתב הרקאנטי, שאיסור כתובת קעקע הוא שעובדים למידת הפחד ע"י קציצה וחוקקים על עצמותם כוחות הטומאה שהיו עובדים להם. כעניין ותהי עוונותם חקוקה על עצמותם. ולשון קעקע מלשון מקעקע כל הבירה כולה, והרי הוא סותר כוחות הטהרה, ומושך עליו כחות הטומאה עכ"ל.

וביאור דבריו, שאיסור זה הוא כע"ז שמתחברים אל מידת הגבורה ומורידים אל החיצונים ח"ו, (כי אין כח לקלי' להדבק אל הקודש אלא דרך הגבורות), ועי"ז מקעקעים את השכינה שהיא סוד ספ"י המלכות הנקראת בירה, שהיא בחי' נפש הקדושה של האדם. ומחליפים נפשם בנפש הטומאה רח"ל. ונראה שלכן כתובת קעקע הוא על העור שהוא בחינת נפש בסוד ע"ב גע"מ. וטומאה זו מקלקלת בכל נרנח"י דנפש בבחי' ותהי עוונתם חקוקה על עצמותם. וא"כ תיקון האדם הוא ע"י שיטהר נפשו מן החיצונים ויכנס למלכות דקדושה ויבנה בנין המלכות וימתיק הגבורה בחסדים. ולטהר עצמו עליו לתקן צלם דקדושה. כמו בליל הושע"ר ובתיקון כרת. ולעשות תיקון בניין המלכות. ולהמתיק ה"ג בה"ח וכלולותם וכללות כללותם, ואולי כמו כוונות העומר.

כתבו המקובלים ששעטנו אותיות שטן עז רח"ל, כי הלובשו נותן כח לשטן לקטרג עליו, ועל פעם אחת של לבישת שעטנו אם לא עשה תשובה אין תפילת האדם נשמעת ארבעים יום ובני אדם מתפללים ולא מבינים מדוע לא מתייחסים בשמים לתפילותיהם.

ולכאורה חטא השעטנו הוא חטא קין שעקר ההוא רוחא דשבק במלכות שתעלה מ"ן באופן מתמיד לת"ת. ותיקונו הוא קרבן הבל למשוך מדעת עליון כמבואר בק"ש שעה"מ. צמר כבש, יסוד דא"א מתעורר דעת עליון

דבמזלא דא"א ומשפיע בז"א. ולכן יאמר מן המיצר ב' פעמים.
 ויאהב כלל"א דמלתא, שאעפ"י שרבותינו המקובלים לא הורונו דרך
 תשובה אלא לכמה חטאים, אין ספק שתשובה מועל"ת לכל החטאים
 ואפי' לע"ז החמורה. וכמו שהכריע החיד"א זיע"א (לב דוד פרק כ"א)
 וכמפורש בזוהר משפטים הנ"ל. ואחר הכוונה והמעשה דנים את האדם
 ואת תשובתו והפותח ידו בתשובה לקבל פושעים וחטאים יקבל
 תשובתנו ברצון.

הלכ"ד הצב"י יוסף שני.

With his arm will gather lambs)

Please accept my prayers and requests for the sake
 of your holy name (Aleph, Resh, Aleph, Resh, Yud, Tof,
 Aleph) which is implied in the acronym "Ana
 Ra'chamechah, et rag'zecha yich'beshu. Tim'chol
 ash'mo'teinu ki el sho'mea te'filot ve'tach'nunim atah.
 Baruch shomeah te'filah. Yi'hyu le'ra'tzon em'rei fi
 ve'hag'on libby le'fanechah ADONAY tzuri ve'goal
 . you. Do not dismiss the pain of your impoverished whic I
 deprive myself on this day of fast. My knees are trembling
 from the fast, and my flesh is thinner than oil.

Please consider my diminished blood and fat, which
 were reduced through my fast – and accept it as blood and
 fat which are brought upon your holy altar. Through your
 great kindness and forgiveness, you advised us through
 your servants to rectify the blemishes in our soul according
 to the specific number of holy names which we defected. It
 is well known before you that I wish to conduct this tikun
 (Amendment sins) with my entire heart. However, I lack
 the energy required to fast the necessary consecutive days.
 Therefore, I am allocating money to charity funds as a
 redemption of these required fast days. I beg that you
 consider and accept this charity as though I would have
 actually carried out the necessary number of fast days. I

pray that all the rectifications and the separation of the holy sparks from the midst of the negative forces shall be accomplished through my charity as they would through the actual fasting.

Through your great mercy, please purify the defects and blemishes which are inflicted upon my body, spirit, and soul. Concerning all the sparks of holy energy which were captured by the negative forces through my sins, and led to the creation of destructive spiritual antities, let it be your will that the negative forces shall disintegrate and that the holy sparks should return to their original source in the upper worlds—for the sake of your holy name (Chet, Bet, Vov) which is implied in the acronym "Cha'yil bala Va'ye'ki'enu (Chet, Bet, Vov) mi'bitno yo'ri'she'nu el" and the same acronym in the verse "Chel'kam ba'cha'yim u'tze'fu'ne'cha (Chet, Bet, Vov) te'ma'le bit'nam"(- Their part in life and thy secrets fill their stomachs), and for the sake of your great name (Bet, Yud, Tet), which is implied in the acronym of the verse "Bi'ze'ro'oh ye'ka'betz t'laim"(- stand barefoot -- facing west. Recite the following tikun text.

Tikun- The Text

Respond to us, our Father, respond to us on this day of fast, for I am in the midst of a great tragedy. My sins are above my head, and like a heavy load they have outweighed me. I am drowning in the depths of the ocean, without a base to stand on. I reached the deep water, and the current has overwhelmed me.

I am overcome with a state of fear and trembling as I stand before you, praying about the negative acts which I committed. I feel shamed and embarrassed to raise my face to you, since my sins transcend my head, and my guilt reaches the heavens. You. ADONAY, possess righteousness, while I feel the shame. How can I respond?

Wath can I say? And, how can I be vindicated? I behaved like a rebellious son toward you, not adhering your divine commandments.

I did not listen to your words, having transgressed both positive and negative commandments. I disobeyed commandments which carry death penalties. I also disobeyed the teachings of our sages and those of the kabbalists. In doing so, I damaged the order of the higher worlds, and destroyed the pathways of abundance.

I come before you humbly, and with a broken heart, to fall before your lofty seat above, knocking at your gates of forgiveness. I request your forgiveness since you are a Lord and King who manifests pity, and your arm reaches out to accept repenters.

Please ADONAY forgive me for all the sins which I committed both intentionally and unintentionally up to this day. Do not judge your servant, for no living creature can be justified before your eyes. For you, ADONAY, are good, forgiving, and full of kindness for all who call upon COMMITMENT TO FAST FOR "TIKUN"

Procedure

1. During the day. go to the MIKVEH. And immerse yourself 7 times..
2. During minchah services, the evening prior to the fast, recite the above text, say this:

Lord of the Universe, I am making a commitment to Fast tommorrow for a period of night and day. My purpose is to clean the sins which I conducted since the beginning of my existence through today. Particularly the sin of (specify sin), which I committed both during this life and previous incarnations. Should I not be able to fast, then I will offer money for charity in order to annul the fast. I will then be permitted to eat and drink without any transgression. Let it be your will, ADONAY, my Lord and the Lord of my

father. That you grant me the strength and health required to fast tomorrow before you, and that you accept my repentance with favor.

You take upon yourself to fast by reciting the following text.

before concluding the brachah of "Shomea tefilah". If you forgot, recite it following "Elokai Netzor", prior to the word "Oseh Shalom".

(Without this acceptance, the fast will not achieve it's goal.)

3. After minchah, go home and eat the seudah hamefseket (Meal before the fast), which should be completed before sunset.

Instructions for the day

of the fast

place into your hand the money required for redeeming the days, necessary to fast, for the particular sin (a minimum of a half-dollar for each fast day). Take your shoes off, and